

LIELAIS JĀŅA EVANĢĒLIJS

4. GRĀMATA

Iekšējā vārdā no Kunga saņēmis un uzrakstījis
JAKOBS LORBERS

Darba versija — 17.02.2008
Tulkots no vācu valodas Rigā, E. B.

Šo grāmatu varat lejuplādēt bez maksas interneta lapā:

<http://www.noslepums.lv>

* * *

E-pasts: pasts@noslepums.lv

LIELAIS JĀŅA EVAŅĢĒLIJS, 4. GRĀMATA

* * *

JĒZUS FILIPA CEZAREJAS NOVADĀ

1. MATEJA EVAŅĢĒLIJA 16. NODAĻA

1] Kad Es piecēlos un kopā ar Mani visi, kas vairāk kā trīs stundas bija saldi dusējuši, Es tos trīs tūlīt piesaucu pie Sevis un viņiem jautāju, kādēļ arī viņi tās trīs stundas nav nodevušies spēcinošam miegam.

2] MATHAELS saka: “Kungs! Tu diženākais, Tu gudrākais! Kas var gulēt, ja caur Tavu vārdu viņš jau tāpat saņēma varenāko spēcīgumu?! Mēs visi esam tā spēcīnāti, itkā visu nanakti būtu ļoti labi gulējuši! Bet tās trīs stundas — tik labi, cik tas mums bija iespējams — mēs izmantojām Tavā vārdā un ar Tavu žēlīgākā piļāvuma palīdzību pieredzējām lietas, par kurām neviens mirstīgais gan vēl nekad nav sapņojis. Bet par to mēs Tev arī izsakām sirsnīgāko un siltāko pateicību. Tu esi tas Kungs un itin visur vienīgi Tu esi viss visā; bet tādēļ arī vienīgi Tev visa mūsu mīlestība un augstākā cieņa!”

3] ES saku: “Tad labi, Es zinu, ko visu pirms jums pieļautā laika esat pārrunājuši un pieredzējuši. Bet to ko jūs esat pieredzējuši, to pagaidām paturat pie sevis un arī vēlāk par to aplami neizpauzat, jo šīs zemes bērni to neaptver, tā kā viņi nav no turienes, no kurienes esat jūs. Bet jūs pieredzēsiet vēl daudz ko lielāku, kad pār jums nāks Svētais Gars, kuru Es reiz no debesīm izliešu pār jums, tikai tas jūs vedīs visā patiesībā! Tas būs mīlestības Gars, Pats Tēvs, kas jūs audzinās un mācīs, lai jūs visi spējat iet tur, kur būšu Es.

4] Jo patiesi, Es jums saku: Neviens nenāks pie Manis, ja viņu pie Manis nepievilks Tēvs! Jums visiem, ja jūs gribat nākt pie Manis, vajag tikt pamācītiem no Tēva, tātad no mūžīgās mīlestības Dievā! Jums visiem vajag būt tik pilnīgiem, cik pilnīgs ir Tēvs debesīs! Bet lielas zināšanas, kā arī bagātīgākā pieredze jūs turp nenovedīs, bet gan vienīgi dzīvākā mīlestība uz Dievu un līdzīgā mērā uz tuvāko; tajā atrodas jūsu gara no Dieva un Dievā atkalatdzimšanas lielais noslēpums!

5] Bet vispirms kopā ar Mani katram vajadzēs doties caur pilnīgākās pašaizliedzības šaurajiem vārtiem, līdz viņš kļūs, kāds esmu Es. Katram vajaga izbeigt būt kam sev, lai viss var kļūt Manī.

6] Dievu pār visau milēt nozīmē: pilnīgi pacelties un ieet Dievā — un milēt tuvāko tāpat nozīmē: pilnīgi ieiet tuvākā, citādi nekad nevar viņu pilnīgi milēt; bet kāda pa pusei mīlestība nelīdz ne tam, kas mīl, ne tam, kas tiek mīlēts.

7] Ja tu no kāda augsta kalna gribi redzēt uz visām pusēm plašu ainavu, tad tev katrā ziņā vajag uzkāpt tā augstākā galotnē, jo no kāda zemāka augstienes punkta tev vienmēr paliks aizsegta laba daļa no visas ainavas. Tātad arī mīlestībā visam, un tam ārējākam vajaga notikt no iekšējākā, lai pie jums parādās tās augļi.

8] Jūsu sirds ir tīrums, un darbīga mīlestība ir tas dzīvais sēklas grauds, bet tie nabaga brāļi ir mēslojums tīrumam. Kas no jums labi mēslotajā laukā liks daudz sēklas graudus, tas arī gūs lielu ražu. Jo ar vairāk nabagiem jūs tīrumu mēslosiet, jo auglīgāks tas kļūs, un jo vairāj jūs tajā ieliksiet labus sēklas graudus, jo bagātāka būs raža. Kas tad bagātīgi sēs, tas arī ievāks bagātīgu ražu, bet kas sēs taupīgi, tas arī vāks taupīgu ražu.

9] Bet tajā arī ir lielākā gudriba, ka jūs kļūstat gudri caur dzīvāko mīlestību. Bet bez mīlestības visas zināšanas neko nelīdz! Tādēļ tik daudz nerūpējieties par lielāz zināšanām, bet gan ka jūs daudz mīlat, tad mīlestība jums dos to, ko jums nekad nevar dot nekādas zināšanas. Tas ir ļoti labi, ka jūs tās trīs stundas esat ļoti čakli izmantojuši jūsu zināšanu daudzveidīgai bagātināšanai, bet viss tas maz derētu jūsu dvēselēm. Bet ja jūs turpmāk jūsu laiku tik čakli upurēsiet mīlestībai uz tuvāko, tad jau viena diena jūsu dvēselēm būs liels ieguvums!

10] Ko tas jums Manā priekšā lidzētu, ja jūs gandrīz nobveigtos aiz brīnumiem par Manu varu, lie-

lumu un nekad neizpētamo diženumu, — bet ārpus jūsu mājas nabaga brāļi un māsas raudātu aiz izsalkuma, slāpēm un aukstuma?! Cik nožēlojamas un nekur nederīgas būtu skaļas gaviles un slavas kliezieni par godu un slavu Dievam, kuru dēļ jūs nesadzirdētu nabaga brāļu postu! Ko līdz visi bagātīgie un krāšņie upuri templī, ja tā durvju priekšā viens nabaga brālis cieš izsalkumu?!

11] Tādēļ pirmām kārtām mēģiniet izdibināt jūsu nabaga brāļu un māsu postu; sniedziet viņiem palīdzību un mierinājumu! Tad jūs vienā brālī, kam esat palīdzējuši, atradīsiet vairāk, nekā ja jūs būtu apceļojuši visas zvaigznes un Mani slavinājuši Serafima mēlēm!

12] Patiesi, Es jums saku, visi eņģeļi, visas debesis un visas pasaules ar visu to gudrību jums mūžībā nevar dot to, ko jūs varat sasniegt, ja ar visiem saviem spēkiem un ar visiem saviem līdzekļiem jūs patiesi esat palīdzējuši savam brālim, kas bija nelaimē. Jo nekas pie Manis nestāv augstāk un tuvāk kā vienīgi tikai patiesa un darbīga mīlestība!

13] Ja tu lūdz Dievu, un kamēr tu lūdz, nedzirdi tava nabaga brāļa žēlabas, kas tavas lūgšanas stundā ir atnācis pie tevis pēc palīdzības, tad lai nolādēta ir tava tukšā varkšķēšana! Jo Mans gods pastāv mīlestībā — un nevis tavas mutes tukšā činkstēšanā!

14] Jums nav jābūt tādiem, kā tur Jesaja sauca: “Redzi, šī tauta godā Mani ar lūpām, bet tās sirds ir tālu no Manis!” Bet gan, ja jūs Mani pielūdzat, tad dariet to garā un visā patiesībā! Jo Dievs ir gars un var tikt pielūgts tikai garā un patiesībā.

15] Patiesa, Man vienīgi patīkama lūgšana garā tāpat nepastāv mēles, mutes un lūpu kustīnāšanā, bet gan tikai darbīgā mīlestībā. Ko tas tev līdz, ja tu kāda pravieša kapu izgrezno ar daudzām mārciņām zelta, bet par to neesi ieklausījies kāda cietēja brāļa balsī? Nelga! Tu no Manis tiksi uzlūkots ar dusmīgām acīm, tādēļ, ka kāda mirušā dēļ neesi sadzirdējis kāda dzīvā balsi!

2. PALESTĪNAS APGABALA LIKTENIS

1] (KUNGS:) “Redzat, tādēļ Es jau esmu paredzējis, ka tā apdzīvotā vieta, kuru mēs nu apmeklējam simts gados jau vairs neeksistēs, lai ar laiku ar to netiek pieļauta kāda elku pielūgšana.

2] Manu Nācareti vairs neatradīs, bet gan kādu citu pāri kalnājam pret rietiem no šejienes. Ģenecarete vairs nepastāvēs, šaipus jūrai paliks tikai Tiberija. Filipa Cezareja, kur mēs nu esam, ir jau uguns aprīta, bet paliks viena augšpus jūras, no kurienes nāk Jordāna, un viena mūsu lielās sāls jūras rietumos, kur netālu ir Tira un Sidona. Bet Samārijas zeme paliks tikai daļā no šejienes pret dienvidiem līdz Lieļajai jūrai. Neliela daļa, kas atrodas vairāk pret rietiem, kopā ar īsteno Siharu un īsteno Horeba kalnu izzudīs, un vēlākie pēcnācēji to meklēs un atradīs netālu no lielās jūras. Bet tā būs vēl tikai vārda pēc viens stāvs kalns, bet ne pēc patiesības. Un tā ies arī ar Jeruzalemi un vēl ļoti daudzām Apsolītās zemes vietām, kas daudzkārt tiks pārvērstas tukšnesī.

3] To visu labi ievērojiet, jo tā notiks, lai šo vietu dievināšanas dēļ cilvēki pārāk nesadzirdētu viņu nabaga brāļu un māsu balsis. Viņiem visiem tas liks apmulst. Mana būda viņiem jāmeklē neīstā Nācaretē un jāpaliek muļķos, jo īstā Nācarete, drīz pēc tam, kad Es uzbraukšu Manā valstībā, tiks no zemes virsmas iznīdēta.

4] Kas te meklēs pēc ārišķīgā, tas arī atradīs ārišķīgo un tur nomirs; bet kas šo Nācareti meklēs sirdī, tas to atradīs kartā nabaga brālī un īsto Betlēmi katrā nabaga māsā.

5] Nāks laiks, kad cilvēki no lielas tālienes ceļos uz šejieni un meklēs šo vietu. Vārdi gan paliks — bet ne tās vietas! Jā, valstis Eiropā vedīs karus, lai šo vietu iegūtu, un domās un ticēs, ka ar to Man izdara labu pakalpojumu, bet savas sievas un bernus un brāļus un māsas atstās dzimtenē nabadzībā, postā un bēdās!

6] Bet, kad viņi tajā pusē nāks pie Manis, lai par savām pūlēm un uzpurēšanos saņemtu algu, tad Es viņiem atklāšu viņu muļķību un rādišu, kādu postu viņi, caur viņu no manis nekad neprasīto muļķību ir nodarījuši, un vispirms tiem, kas pirmām kārtām bija uzticēti viņu rūpēm, kādas te ir nabaga vājās sievas, bērni un citi mājas iemītnieki, kuriem vajadzēja viņu palīdzību. Un viņiem tiks nozīmēts, ka lai viņi ātrāk nenāk pie Manas žēlastības gaismas, līdz viņi pilnīgi nebūs vērsuši par labu visu no viņiem sagādāto ļaunumu — kas viņiem būs ļoti grūti izdarāms, jo gara pasaules vājā krēslas gaismā virs un zem zemes viņiem tam būs tikai ļoti trūcīgi līdzekļi.

7] Es jums saku: cilvēku lielās muļķības dēļ šī vieta tiks nodota kādas pagānu tautas rīcībā un caur tiem pagāniem Manas mācības divkosīgos piekritējus Es likšu pērt austrumos un rietumos, dienvidu un

ziemeļu novados.

8] Tādēļ tiecieties, ka Manas dzīvības Mācības un patiesas Dieva izpratnes vidū darbīgas mīlestības vienīgā ceļā neieviešas muļķība un akla mānītība, tad tās katram dos to patieso gaismu un dabasun gara pasaules visu lietu pareizu un neierobežotu uzskatu! Tas ir un mūžam paliek vienīgi patiesais un iedarbīgais ceļš uz Mani un Manu mūžīgo valstību.

9] Es kā kopš mūžības mīlestība viens pats esmu gaisma, ceļš, durvis, un mūžīgā dzīvība. Kas kaut kur citur grib iespieties Manā gaismas valstībā, tas līdzinās zaglim un laupītājam un jau šajā un vēl vairāk reiz tajā pusē tiks izstumts galējākā tumsībā. — Tagad zināms, kas jums darāms un kas Manā priekšā ir pareizi! Dariet pēc tā un jūs staigāsiet pa pareizo ceļu!

10] Bet nu ejam pie tiem deviņiem noslikušajiem, un tu, Markus, liec atnest vīnu, jo mums tas būs vajadzīgs!”

3. KUNGS PIE TIEM DEVIŅIEM NOSLIKUŠAJIEM

1] Pēc tam mēs ātri ejam pie tiem deviņiem un Es lieku viņus pagriezt ar sejām uz augšu un ar galvām pret kalnu. Kad viņi tā tiek nolikti, ES Markusam saku: “Ielej katram mutē dažus pilienus vīna!” Tas bija viegli izdarāms, jo mutēs visiem bija pavērtas. Kad tas bija izdarīts, Es uz visiem klātesošiem teicu: “Katrs mazticīgais no jums lai nāk un pārbauda, vai tie deviņi nav pilnīgi nomiruši!”

2] Bet starp tiem trīsdesmit atgrieztajiem farizejiem bija arī viens ĀRSTS, kas gan labi pazina, vai kāda miesa bija pilnīgi mirusi vai nē. Viņš pienāca klāt un teica: “Es šeit pienācu viņus pārbaudīt ne tādēļ, ka man būtu tikai niecīgākās šaubas par to, ka šie noslikušie būtu miruši, bet gan lai kā kompetents un lietpratējs jums dotu pilnvērtīgu pierādījumu, ka šie deviņi ir pilnīgi nomiruši.” Pēc tam viņš tos deviņus aptaustīja, apskatīja viņu acis un degunus kā pilnīgākās nāves un visu fizisko dzīvības garu pilnīgas izdzišanas zīmi.

3] Kad pēc pamatīgākās pārbaudes, kā arī visu to, kas savas zināšanas turēja par īstām, derīgām un pareizām, līdzliecības, ārsts skaļi nodeva savu liecību un vēl piemetināja: “Viņi bija pilnīgi miruši ne šodien, bet gan jau vakar, vienu stundu pēc tam, kad nonāca ūdenī. Spriežot pēc deguniem un smakas, jau ir iestājusies arī trūdēšana. Neviena cilvēciska zinātne, spēks un vara šos deviņus vairs neatsauks dzīvībā! Tas var būt iespējams vienīgi Tam, kas Pastarā dienā ko kapiem pasauks dzīvībā visus mirušos!”

4] ES teicu: “Bet lai pēc šīs ārsta derīgās liecības jūs pilnīgi pazīstat Dieva diženumu, tad Es skaļi saucu uz Tēvu un saku: “Tēvs, slavini Tavu Vārdu!””

5] Te daudzi kā daudzus pārkonus dzirdēja vienu balsi: “Es to esmu slavinājis caur Tevi, Mans mīļotais Dēls, jo Tu esi Tas, pie kā Man ir īsta labpatika! Cilvēkiem Tevī jāklausa!”

6] Daudzi šos vārdus dzirdēja, bet daudzi dzirdēja tikai pārkona grāvienus. Bet TIE, kuri pārkonu vārdus dzirdēja, deva liecību par to, ko bija dzirdējuši un tie CITI par to brīnījās un teica: “Tas ir dīvaini, mēs gan dzirdējām tikai pārkonu, — bet tā kā vairāki ir dzirdējuši tos pašus vārdus, tad mēs tiem tikpat labi ticam, itkā paši būtu tos dzirdējuši. Bet no tā tomēr izriet, ka šis Meistars īstenībā ir tikai Dēls — un nevis svētais, visuvarenais Tēvs, kas mājā Debesis, un kuru neviens cilvēks nevar redzēt, bet gan svētākos brīžos tikai sarunāties. Mozus tāpat arī bija viens Visaugstākā Dēls, ja arī viņš veica ārkārtīgi lielas zīmes, un tie pārējie pravieši tie bija līdzīgā mērā; tikai šis Nācarietis gan varētu būt lielākais no visiem praviešiem, jo Viņš veic lielākas un visvairāk zīmes!”

7] MURELS, kas to pavisam labi bija dzirdējis, saka: “Nē, te jūs maldāties, tā no jums vēl ir pavisam varena muļķība! Kas pirms Mozus caur Kunga Garu pasludināja kādu Mozu, kas Eliju vai Zāmuēlu, kas kādu no četriem lielajiem praviešiem?! Viņi kā nejausi tika no Dieva modināti un pareģoja! Un par ko viņi visvairāk pareģoja? Tieši par To, kas nu ir mūsu priekšā! Balss, kas nu bija dzirdama kā varens pārkons, tikpat labi varēja būt Viņa paša, kā tā, kas uz mums runā no Viņa miesīgās mutes! Starpība pastāv tikai tajā: Ar miesas muti Viņš uz mums runā kā cilvēks, bet ar pārkona balss palīdzību Viņš ļauj sevi sadzirdēt kā To, kas mūžam bija, ir un būs — kas radījis visu kas te ir un uz Sinaja zem pastāvīga zibens un pārkona tautai deva likumus. Tādēļ vienīgi Viņam viss ir iespējams, arī tas, ka aiz augstākās mīlestības uz Saviem bērniem, kādi esam mēs, varēja tapt Cilvēks. Citādi Viņš no Saviem bērniem, kurus viņš pār visu mil, mūžam nekad nevarētu tikt saredzēts un pilnīgi iepazīts!”

4. KUNGA RĪKOJUMI PIE NOSLIKUŠO ATMODINĀŠANAS

1] Te ES pienāku pie Murela un saku: “To tu esi izdarījis labi, Mans dēls! Tu patiesi esi dziļi iespiedies patiesībā, un tos, kas te redz nedaudz aplami, esi pamācījis pēc pilnīgākās patiesības. Tādēļ tu Man arī būsi krietns darba rīks pret jūdiem un pagāniem; tāpēc tava alga debesīs nebūs maza!”

2] Bet nu ķeramies pie darba, kuru Es jums esmu noteicis, lai katram ir acīm redzams, ka patiesi vienīgi Es esmu tas, kam te pēc visu praviešu, līdz Simonam, Annai, Caharijam un Jānim, kuram Erodus lika nocirst galvu, pareģojumiem te bija jānāk! Redzi, visiem šiem deviņiem jātop pilnīgi dzīviem un jāiet uz mājām pie savējiem! Bet kad viņi atmodīsies pilnīgi spēcīnāti, tad neaizturat viņus, bet gan ļaujiet viņiem tūlīt doties prom; tikai kad Es šo apvidu būšu atstājis, tad kāds no jums var viņiem darīt zināmu, kas ar viņiem šeit ir noticis!”

3] Kad Es to biju pateicis, ES Markusam teicu: “Nu, lej viņiem vēlreiz mutē vīnu!”

4] Markus to dara., bet Ķirenijs un Kornēlijs Man jautā, kādēļ pirms atdzīvināšanas nosliukušajiem mutē vajag tikt ielietam vīnam.

5] ES teicu: “Šo deviņu atdzīvināšanai tas pavisam nav vajadzīgs; bet tā kā pēc atdzīvināšanas viņi no šejienes tūlīt dosies prom, viņiem vajadzīgs arī kāds miesīgs spēcīnājums, un tas tiks panākts tieši caur to, ka tagad vēl tieši pirms atdzīvināšanas viņiem mutē tiek likts vīns. Tas no augslejām un mēles tiek uzsūkts un tādā veidā pāriet arī pārējos dzīvības nervos. Kad viņi pēc tam kļūst dzīvi, tad viņu miesās atgriezušās dvēselēm jau ir spēcīnāts darba rīks, ko tās tūlīt var izlietot visādi darbībai. Vienlaicīgi šis pirmspēcīnājums minētajiem mutē rada labu garšu, kas arī ir svarīgi, jo citādi pēc pamošanās duļķainā ūdens smaka viņiem radītu nelabu dūšu, nokuras viņi vēl ilgi nevarētu atbrīvoties. — Nu tagad jūs arī to zināt, vai sajā ziņā jums nu ir vēl kāds lūgums?”

6] KORNĒLIJS saka: “Nē, tas tieši nē, Kungs un Meistar; bet bet man tikai uzmācas doma, kā Tu kā Visuvarenaiss, kura doma viena pati spēj visu, kāda mērķa sasniegšanai še nu Tu tomēr vari izmantot pavisam dabīgus līdzekļus!”

7] ES saku: “Un kādēļ Man tas nebūtu jādara?! Vai tad dabīgie līdzekļi arī nav Manas gribas darbi, — bet tieši vīns no Markusa pagraba, kura ādas maisus un citus traukus vienīgi Es pavisam brīnumaini esmu piepildījis ar vīnu?! Tātad ja Es izlietoju kādu dabīgu līdzekli, tad tas nav mazāk brīnums, kā ja Es nebūtu izmantojis nekādu dabīgu līdzekli, bet gan tikai Manu gribu! Vai nu jūs to saprotat?”

8] KORNĒLIJS un KIRĒNIJS saka: “Jā, tagad jau mums tas atkal ir skaidrs. Mēs nu jau priecājamies uz deviņu noslikušo atkalatdzīvināšanu! Vai tas notiks drīz?”

9] ES saku: “Vēl tikai nedaudz pacietības, līdz viņi mutē vēl trešo reizi dabūs vīnu, kad viņiem tad sevī būs pietiekams pirmspēcīnājums no jauna atdzīvojoties.

10] Visi ziņkārīgie ar to ir apmierināti un uz Manu pavēli Markuss tiem deviņiem trešo reizi lej mutē vīnu.

11] Tas ES tiem daudzajiem apkārtstāvošajiem saku: “Nu arī šis darbs ir paveikts! Bet nu attālināties no šīs vietas un sēžamies pie galdiem kur mūs jau gaida labi sagatavotas brokastis! Jo ja mēs paliekam šeit, tad no jauna pamodušos tikai samulsinātu, un viņi tad domātu, ka ar viņiem vajag būt notikušam kaut kam ārkārtējam; bet ja viņi savā tuvumā neviena neredz, tad viņiem liksies, ka no vakarējās vētras pavisam apdulluši un noguruši uz šī pakalna iemīguši, un šajā nākamajā, vakardienas sabbatam sekojošā rītā ir atkal no dziļa miega pamodušies! Pēc tam viņi par mums pavisam nerūpēdamies pavisam mierīgi piecelsies no savām guļas vietām un dosies uz mājām, kur viņi no savējiem ar lielāko prieku pasaulē tiks uzņemti un atspirdzināti.

5. KORNĒLIJA ŠAUBAS

1] Pēc šiem Maniem vārdiem visi gan tūlīt dara tā, kā Es esmu pavēlējis, bet lielākā daļa tieši ne pārāk labprāt, jo viņi mīļāk brīnumu būtu aplūkojuši tuvumā; bet neviens neiedrošinas Man izteikt kādu piezīmi. Mēs ejam pie saviem galdiem, apsēžamies un ķeramies pie zivīm, kas šoreiz bija ļoti gardi pagatavotas un ēdam tās ļoti priecīgu prātu.

2] Sevišķi labā garastāvoklī šoreiz ir Mana JARA un saka: “Es patiesi nezinu, kā tas nāk, ka man šodien ir tik ļoti priecīgs prāts. Bet kaut ko es tomēr manu, un tas ir, ka visi pārējie nav tieši tik priecīgi kā es! Es gan esmu meitene un mani visvairāk būtu jāmoka ziņmārei, — bet tas ir tieši otrādi! Vīri visu laiku lūkojas turp, vai tie deviņi jau esot pamodušies. Es gan nelūkojos, bet tomēr jau redzēju viņus vienu

pēc otra ejam prom, — un vīri un kungi un ķēniņi vēl vienmēr skatās uz turieni un sirdī jautā, vai viņi gan esot atkal kļuvuši dzīvi? Ak, jau pirms nepilnas pusstundas! Tūlīt, kad mēs pienācām pie galdiem, tie deviņi sāka kustēties, viens pēc otra piecēlās no zemes, izberzēja miegu no acīm un tad attālinājās. Es to pavisam viegli pamanīju caur kokiem, kas mums to vietu nedaudz aizsedz, jo es esmu maza un pavisam viegli saredzu zem koku zariem, bet jūs esat lieli, un koki jums aizsedz dievišķās gribas varu. Bet tagad ir ja par vēlu, ja jūs tur arī noietu, jūs neatrastu neko citu, kā augstākais tās vietas, kur tie deviņi ir tikuši nolikti. Kopā ar tiem deviņiem devās mājup arī tie, kurus Kungs pamodināja vakar tūlīt pēc vētras.”

3] KORNĒLIJS saka: “Bet tev tomēr ir labas acis un visu atklāj! Ja jau viss tad ir galā, tad jau tāpat viss ir labi un mums nav vajadzīgs nekas cits, kā lai noteikti izdodas tas, ko Kungs kārtu un grib; jo viena vienīga neizdošanās stūrgalvīgajos izraisītu daudz šaubu. Bet vai tu arī patiesi redzēji tos deviņus pieceļamies un aizejam?”

4] JARA nedaudz satraukta saka: “Nu, es tomēr domāju, ka manī nesaskatis meli!? Cik ilgi es dzīvoju un domāju, pār manām lūpām nekad vēl nav nākuši meli, — un līdzās manam Kungam, manam Dievam un vispatiesākam Meistaram man būtu jāpasaka meli, lai caur to apklusinātu jūsu ziņkārību?! Ak, te tu, augstais kungs, Jaru vēl ilgi nepazīsti! Redzi, lai cik gaišā saprātā mīt arī meli; jo pēc sava saprāta tu kādam vari kaut ko izskaidrot izejot no tā kā tev tas bija saprotams; bet tava tev saprotamā esamība bija pavisam aplama, — jo tu esi piekrāpis sevi un savu tuvāko. Bet patiesa un tīra mīlestība nekad nemelo un nevar melot, jo tā tuvāko, kā arī vienu Dieva bērnu, godā vairāk nekā sevi, bet Dievu pār visu! Bet es esm pilna mīlestības uz Dievu un tāad arī uz tuvāko — un to ievērojot man būtu jābūt spējīgai dot nepareizas ziņas?! Mīļais Kornēlij, šis pieļāvums kā no tevis izejoss tieši nebija ļoti pieklājīgs!”

5] KORNĒLIJS saka: “Bet vismīļā Jara, tā es mūžam to nekad neesmu domājis! Es tev tādēļ tā jautāju, ka tas ir pavisam parasts jautāšanas veids, bet ne tuvu nedomāju, ka tu man gribētu teikt ko nepatiesu! Jautā pašam Kungam, kas tak noteikti zina, kā izskatās manā sirdī, vai es tev, tu atklātākā meitene, esmu gribējis piedēvēt melus! Caur Kunga gribu tie deviņi nu ir tikuši atmodināti, un ar to visa tā lieta ir nokārtota. Bet nedaudz neveiklo jautājumu es tev uzstādīju aiz tīra ieraduma un pie tam īstenībā neko nedomāju. — Vai tu tādēļ gan varēsi būt uz mani dusmīga?”

6] JARA saka: “Ak pavisam nē. — Bet nākamo reizi tev savus jautājumus vajag nedaudz labāk pārdomāt. Bet tagad apspriežam kaut ko citu, jo tukšu esam pietiekoši apsprieduši!”

7] KORNĒLIJS un KIRĒNIJS saka: “Jā, jā, te tev gan ir taisnība; ir žēl katru minūti, kuru nopļāpājam paši, ja satrp mums ir Kungs. Ļaujām nu vienīgi Kungam to godu kaut ko noteikt un pavēlēt!”

8] ES saku: “Lai paliek; un mums ir laiks doties zvejā un Markusam sagādāt labus krājumus! Bet pēc pusdienām jau atkal kas atgadīsies!”

9] Vecais Markuss, kas to no Manis dzirdēja, saviem dēliem tūlīt pavēlēja sakārtot vajadzīgos kuģus; jo caur vakardienas vētru lielajā ierobežotajā rezervuārā daudzas zivis bija cietušas.

6. PERSIEŠI UN FARIZEJI STRĪDAS PAR BRĪNUMU. JŪDA ISKARIOTS IET ĶERT ZELTA ZIVI

1] Bet kamēr mēs pie mūsu galda tā šo un to pārrunājām, starp tiem trīsdesmit jaunajiem farizejiem un vēl klātesošajiem divdesmit persiešiem izcēlās strīds. Persieši deviņu noslikušo atdzīvināšanu uzlūkoja kā kārtējo brīnumdarbu; bet tie trīsdesmit jaunie farizeji to kā tādu apšaubīja. Un īpaši pret to visvairāk iebilda tieši Risa, kas iepriekš spēcināja Man Hebramu.

2] HEBRAMS teica: “Draugs Risa, ja kāds cilvēks reiz miesā ir tik totāli miris, kā bija tie deviņi, tad tu viņu vari likt kā gribi, un nākamā dienā tāpat un liet mutē to pašu vīnu, tad viņš tomēr nekad nekļūs dzīvs! Tas ir dievišķa spēka gribas darbs un novietošanai un vīna ieliešanai pie tā nav darāms nekas cits kā lai caur novietošanu ūdens reiz aizplūstu no māgas un plaušām un ka caur vīnu vēl vājajiem nerviem tiek dots vajadzīgs pirmspēcinājums un augslejām patikama garša. Bet attiecībā uz vēlāko mirušās miesas atmodināšanu, ne novietošana, ne vīns nav uzlūkojami kā nepieciešami. Kungs tam iepriekš lika notikt tikai tādēļ, ka Viņam bija nodoms caur Savu gribu tos deviņus atsaukt atpakaļ dzīvē un lai viņu dvēseles sastop apdzīvojamu un derīgi miesu. — Vai tad tu to nesaproti?”

3] RISA saka: “Jā, jā, es to gan saprotu, un tev arī būs pilnīga taisnība; bet pie tam tomēr nebūtu lietderīgi pārbaudīt, lai sevi pašu pilnīgi pārliecinātu, ka novietošana un pēc tam trejkārša vīna iedošana pati par sevi nevienam pilnīgi nolsīkušam atkal neatdod miesas dzīvību. Ja ir arī šī pārliecība, tikai tad

atmodināšana ir pilnīgi tīrākais brīnums! Tādas ir manas domas!”

4] HEBRAMS saka: “Nu, ja jau tu uz to pastāvi, un Kungs to grib, tad varbūt vēl var atgādīties, ka pie šīs norīkotās zvejas tiks atrasti vēl kādi liķi un tad tu ar viņiem viņu atdzīvīnāšanai vari izdarīt pilnīgi līdzīgu novietošanas un vīna došanas mēģinājumu, bet pie kam tu noteikti nerasnēsi nekādu iepriecinošu rezultātu!

5] PERSIEŠI saka: “Mēs arī tā domājam! Jo kas ir iespējams tikai dievišķās gribas varai, tas nav iespējams nevienam cilvēkam, kas pats ir tikai radība — izņemot, ja kopā un caur cilvēcisko darbojas Dieva griba. Tādas ir mūsu domas, un mēs ticam, ka ar to mēs neatrodamiem uz maldu ceļa. — Bet nu visi dodas pie ūdens un tā tad arī mēs kāpjam mūsu kuģos, jo pie šīs izdevības noteikti atkal atgādīsies dažs kas brīnumains un arī mums vajaga būt tā lieciniekiem!”

6] Pēc tam visi dodas ceļā un šajā rītā ūdens ir sevišķi mierīgs un piemērots zvejošanai. Šoreiz Mani mācekļi, izņemot Jūdu Iskariotu, zvejo kopā ar vecā Markusa dēliem un palīdz viņiem izmest un nostiept lielos tīklus.

7] Bet Jūda Iskariots personīgai izpriecai pavisam viens dodas uz pilnīgi nopostīto pilsētu, lai paskatītos, kā tur izskatās. Viņš iepriekš bija dzirdējis, ka bagātie grieķi tur dažas ielas gribēja noklāt ar zeltu un sudrabu. Un viņš domāja un to tā arī saprata, ka bagātie to jau plaši uzsākuši, tādēļ viņš lavījās uz ugunsgrēka vietu, lai tur zvejotu brīvi guļošo zeltu, sudrabu un citus dārgumus.

8] Bet šoreiz viņa netīrais nodoms neizdevās — izņemot uz viņa muguras; jo kad viņš kā svešinieks tika ielās ieraudzīts dzenamies pēc zelta un sudraba, viņš no sargiem tika satverts un pavisam krietni noslānīts. Pēc tam viņš protams tūlīt pameta neskatoties uz vakardienas vētru vēl šur un tur dūmojošos vecās pilsētas mūrus, kas kopš senatnes saucās “Filipija”, zem grieķiem “Filipi” un tikai zem Romas ķeizara ieguva arī pievārdu “Cezareja”.

9] Bet kad mūsu zelta zvejnieks steidzīgiem soļiem atkal nonāca Markusa mājā, viņš tur protams nevienu nesastapa, izņemot Markusa sievu un meitas, ar kurām nekas daudz nebija iesākams, jo viņām bija pilnas rokas darba, lai pagatavotu pusdienas, un nebija laika ar viņu nodarboties. Pie kam viņas jau pārāk stipri ticēja Man un tādēļ pavisam nebija noskaņotas atbildēt Jūdam Iskariotam uz viņa diezgan nekautrīgajiem jautājumiem. Šis māceklis pavisam nebaudīja viņu sevišķu labvēlību, jo šajās dažās dienās sevi vairākkārt bija parādījis kā negaušu un neciešamu.

10] Tā kā Markusa sieviešu mājā viņš neatrada nekādu labu uzņemšanu, tad viņš atstāja māju un gāja uz jūru paskatīties, kur būtu mēs; bet neko nevarēja ieraudzīt, tādēļ, ka mēs, lai gūtu labu lomu, bijām tālu iestūrējuši atklātā jūrā dēļ loma, kas tikai divas reizes gadā nākdams no Meroma ezera pa Jordanas upi nopeld savu nārsta gājienu, kas pa lielākai daļai sastāv no zelta forelēm.

11] Tādēļ ka atpalikušais māceklis aiz garlaicības nu nezināja, kas viņam būtu jādara, viņš devās uz Omrana telti, lai paskatītos, vai no tās visi ir izgājuši un varbūt pie izdevības tur nebūtu atrodamī pārsīlieki zelta un sudraba gabali, ko kāds būtu izbārstījis. Bet arī te tālāk vairs netika, jo Omrans katrā teltī bija atstājis trīs sargus, ar kuriem viņu kunga prombūtnē nebija labi ielaisties sarunās; ar lielām dusmām viņš tad arī atstāja telti un uzmeklēja kāde ēnām bagātu koku, zem kura apgūlās un pavisam ērti iemīga.

12] Bet arī gulēšana ilgi neturpinājās, jo viņam nedeļa mieru mušas. — Īsi, Iskariots pilnas trīs stundas bija nomocījies un bija gandrīz tuvu izmisumam. Bet te viņš beidzot ieraudzīja mūsu kuģi, un nu jau ļoti nožēloja, ka bija atstājis Manu sabiedrību.

7. HELĒNAS NEUZTICAMĀIS KALPS

1] Bet mēs guvām patiesi miljona lomu ar labākām zivīm; pavisam atklātā jūrā arī atrada divus apkārt peldošus pavisam kailus sieviešu liķus, kas bija kritušas jūras laupītāju rokās, no viņiem pilnīgi aplaupītas un tad dzīvas tikušas iemestas jūrā. Abas jaunavas, devņpadsmit un divdesmit vienu gadu vecas, ļoti labi veidotas, bija no Kapernaumas, kāda ļoti bagāta nama meitas. Viņas gribēja ceļot uz Gadarenu un uzticējās jūrai. Viņu kuģis un kuģa ļaudis bija pilnīgi uzticami. Bet jūras vidū viņi uzdūrās uz kādu grieķu kaperkuģi, kas kuģi pārņēma. Tie četri kuģinieki un abas meitenes zaudēja dzīvību. Tie četri kuģinieki tika nosisti un tad iemesti jūrā. Pret abām jaunavām jūras laupītāji bija nedaudz humānāki, viņi abas izģērba pavisam kailas, izvaroja un tikai tad iemeta jūrā. Bet ļaundari vēl šodien pirms rīta ausmas ir tikuši sagrābti no taisnīguma un tiesas rokām, un šie velni neizbēgs savam bargākam sodam.

2] Bet abas jaunavas ar matiem bija cieši sasieta kopā un peldēja ūdenī kā pilnīgi mirušas. Iedomā-

tajam kāda noslikušā iespējamam atkaladzīvināšanas mēģinājumam caur novietošanu un vīnu tas bija pavisam labi. Tādēļ arī abi liķi tika ietīti vadmalā un nolikti vienā kuģī.

3] Nu bija ļoti daudz darba un Markuss tiko zināja, kā viņš visas zivis novietos. Bet Es Rafealeam pavēlēju Markusam palīdzēt un tā ātri viss bija labākā kārtībā. Bet Risa abus liķus pārņēma atkalatdzīvināšanas mēģinājumam un nolika tos tā, kā dienu iepriekš Es biju licis nolikt tos deviņus.

4] Bet Toms žigli sveicināja Jūdu Iskariotu, un ironiski viņam jautāja kā ir izdevusies viņa zveja. Jūda Iskariots savā kuplajā bārdā kaut ko nomurmināja, bet tomēr neiedrošinājās ar Tomu ielaisties kādā strīdā; jo viņš atcerējās, ka tieši Toms viņu iepriekš brīdināja neiet uz pilsētu meklēt zeltu un nu zina, kā viņam tur ir izgājis. Tādēļ Jūda Iskariots klusēja; bet Es Tomam devu mājienu, ka viņam zelta meklētāju vairāk nav jāvajā, pie kam tas nestu maz augļu.

5] Bet notika, ka kāds Omrana KALPOTĀJS uz Jūda Iskariota rēķina ieņēma Helēnas dārgumu somā un viņai nozaga trīsdesmit sudraba grašus. Viņš steidzīgi pieņēma pie mūsu galda un teica: “Zaglis, zaglis! Kad augstie kungi piedalījās patīkamajā zivju zvejā, un, izņemot romiešu karavīrus, kuri bija apmetušies pie kalna un piedalījās apmācībās, neviens šeit nebija, tad man dabiskās vajadzībās vajadzēja iziet no lielās telts; tajā pat acumirkli telti ielīda viens lielā pravieša, kuru jūs ar tiesībām dēvējat par jūsu meistarū, mācekli, un pirms vēl es ienācu telti no priceses dārgumu somas izzaga trīsdesmit sudraba grašus.

6] Kad es ienācu telti, es atradu viņu telti apmulsušu, un proti ar nolaistām acīm tā pētot grīdu, it kā meklētu ko pazaudētu. Tādēļ viņš man likās aizdomīgs un es viņam pavisam skarbi uzbruku un viņš izbijies tūlīt izgāja no telts. Sākumā es par lielā pravieša mācekli neko ļaunu nedomāju, bet šurp turp pa telti staigājot man uzkrita cēlākās princeses dārgumu soma, jo tā vairs neatradās iepriekšējā, man ļoti labi zināmā kārtībā. Tā ka man, kā uzticības personai, dārgumu somas saturs nebija nezināms, tad es paņēmu somu un dārgo saturu pārskaitīju, un redzi te, — tajā trūka trīsdesmit sudraba grašu! Šos trīsdesmit dārgos grašus bija neiespējami paņemt kādam citam, kā tikai manis uzrādītajam māceklim! Es ļoti padevēģi istā laikā daru to zināmu, lai nevainīgā kārtā vaina nekristu uz mani!”

7] HELĒNA saka: “Kalps, kādēļ tu attaisnojies, pirms vēl kādam uz tevi ir radušās aizdomas?”

8] SARGS saka: “Visžēlīgākā princese! Es neattaisnojos, bet gan kā to prasa pienākums te tikai uzrādīju lielā pravieša mācekļa izdarīto zādzību!”

9] HELĒNA saka: “Kad tu bez manas ziņas un gribas priekšpēdējo reizi esi pārbaudījis manu dārgumu somu?”

10] SARGS saka: “Ak, tūlīt pēc tam, kad augstā visžēlīgā princese telti nodeva manai apsardzībai. Tajā bija pilni 600 graši, bet nu tajā ir vēl tikai 570, tātad trūkst 30 graši, — kurus nevarēja nozagt neviens cits, kā tas minētais mācekli! Tā kā es kā izcilo dārgumu sargs esmu par visu atbildīgs, tad man tomēr arī vajag zināt, par ko un par cik daudz es stāvu sardzē, un kā uz vecu uzticamu kalpu uz mani nevar dusmoties, ja es istā laikā ieskatos, kas un cik daudz man apsargājams! Bet nu es zaudējumu pamanīju un kā pienākums prasa to uzrādīju.”

11] HELĒNA saka: “Pavisam labi, pavisam labi, vēlāk mēs to lietu izmeklēsim tuvāk un ļaundari atradīsim, kas tad neizbēgs taisnīgam sodam! Bet varbūt ir arī iespējams, ka pie pirmās vai otrās skaitīšanas tu esi kļūdījies un tādēļ nebūtu labi apvainot dievišķā Meistara mācekli, ka viņš varbūt aiz tīras garlaicības ienāca telti, uz ko viņam pat bija tiesības, jo no mums nav tikusi dota nekāda pavēle, ka mūsu teltis nevienam nebūtu jāieiet! Ej nu atkal savā vietā; es drīz sekošu un pati visu stingri izmeklēšu.”

12] Ar šo atbildi sargs attālinājās un viņa pirmais darbs bija cik iespējams ātri tos 30 grašus ielikt atpakaļ somā, lai princesei butu taisnība ar piezīmi, ka skaitot vienreiz varētu būt kļūdījies. Kad viņš ar šo operāciju bija galā, viņš bija ļoti apmulsis, ko viņš teiks pie izmeklēšanas. Viņam šķita vislabāk, ja viņš atkal ietu pie princeses, lūgtu viņai piedošanu un teiktu, ka skaitot kļūdījies un māceklim nodarījis lielu netaisnību. — Domāts, darīts! Pēc dažām minūtēm viņš atkal nāca atpakaļ un tā princesei izskaidroja un vienlaicīgi lūdza, tā ka nekāds noziegums vairs nepastāv izmeklēšanu neuzsākt.

13] Bet pie tam viņš tomēr izskatījās ļoti apmulsis, jo viņš zināja, ka ķēniņš Omrans neko tik stingri nesoda kā melus un zādzību. HELĒNA apžēlojās par veco nelieti, kas citādi vēl nekad nebija bijis neuzticams un viņam teica: “Celies un ej savu ceļu! Tas no tevis nebija labi, ka tu tik zemiskā veidā gribēji atriebties klāt neesošajam Kunga māceklim, kas tev vēl nekad nav nodarījis ko citu ļaunu, izņemot ka tu viņu, jau kopš mēs te esam, nevari ciest! Redzi, tas bija ļauni no tevis un par to tu esi pelnījis bargu sodu, jo man nu ir zināms viss, kā tu esi rīkojies!”

14] Te Sargs sāk stipri drebēt un JŪDA ISKARIOTS, kas no neliela attāluma ar lielu uzmanību šo sarunu bija noklausījies, pienāca pie kalpa un viņam teica: “Tu gan esi slikti pret mani rīkojies, un tas bez kāda iemesla, bet es tev piedodu! Es gan biju teltī, un kad tiko pāris acumirkļu es tajā biju uzturējies, tu no kādas paslēptuves dūsmīgi nāci man pretī un es gāju savu ceļu. Bet par kādu telts dārgumu piesavināšanos nebija ne runa! Un ja arī tu tik nikni nebūtu man stājies pretī, caur mani tevis apsargātie dārgumi nebūtu cietuši nekādu zaudējumu. Īsi, lai ar tiem nu ir kā ir, — es tev esmu piedēvis, bet ar taviem kungiem vari censties pats tikt labi galā!”

8. SABIEDRĪBAS ĀRĒJAIS MIERS UN IEKŠĒJĀ DARBĪBA

1] Ar to Jūda Iskariots atkāpās un ES Helēnai, Omranam un Mathaelam teicu: “Atsākieties no visa tā, jo mums ir svarīgākas lietas, ko apspriest! Paturat kalpu un nesodat viņu; jo viņš šo tukšo nedarbu nekad nebūtu uzsācis, ja viņš no kāda gar uz to nebūtu ticis piespiests. Bet viņš uz to tika piespiests, ka lai viņš mums ko pareģotu, kas tiks piepildīts. — Tomēr par to nu tālāk nē; jo mums ir pārrunājamas daudz svarīgākas lietas!”

2] Bet KIRENIJS pavisam izbrīnījies Man jautāja: “Kungs, kādām tām jābūt? Man liekas, ka nu jau vairs nebūtu nekas, kas būtu vēl svarīgāks kā tas, ko visu mēs šeit jau esam pieredzējuši! Ak, runā, Kungs! Mana sirds pilnīgi dreb no alkām uzzināt Tavus jaunus rīkojumus un lēmumus, un pēc tiem tad arī vadīties!”

3] Es saku: “Esi tikai nedaudz pacietīgs; jo visam vajadzīgs savs laiks, lai tas sevī sasniedz briedumu! Tādēļ pirmām kārtām nu ir nepieciešams neliels miers. Tādēļ nu kopā ar Mani pavisam īsu laiku klusējat!”

4] Pēc tam visi klusēja, un lieta starp Jūdu Iskariotu un Omrana dārgumu sargu, par kuru Omrans un Mathaels jau tāpat maz raizējās, bija izbeigta. Viņiem abiem kopā ar Kornēliju un Faustu bija kārtojamas pavisam svarīgas valsts lietas; jo Omranu jau ļoti sāka steidzināt laiks, tā, ka viņš ļoti sāka domāt par to, ar lielo atrasto patiesību atgriezties pie tautas, kuras ķēniņš viņš bija un ar to tautu pēc iespējas aplaimot. Viņš gribēja būt saprātīgas un gudras tautas ķēniņš, un nevis tīru cilvēku masku un mašīnu, kuri kā dzīvnieki staigā bez izpratnes un bez gribas.

5] Bet Risa aplūkoja abus savus liķus un pārdomāja tikai par to, vai ar viņa redzētajām pirmsmanipulācijām un beidzot caur Mana vārda spēku tie nebūtu atkal atsaucami dzīvē. Citi ap Mani atkal pārdomāja, iekš kā pastāvēs tas ļoti svarīgais, ko pēc īsā miera Es realizēju. Īsi, kaut gan ārēji visi šķita atpūšamies, tad dvēselē viņi tomēr bija augstākā mērā darbīgi. Philopolds, Murels, un Kisjons sabāza galvas kopā un kārtīgi pārdomāja, kam te vēl būtu jānāk. Arī Kirēnijs, Ebabs un Jara daudz pārdomāja un neko nevarēja atrast, par ko te vēl varētu būt runa, jo viņiem viss jau šķita izsmelts.

6] Bet ŠABI un JURAHŠ, abi persiešu nozīmētie runātāji, saviem biedriem, kas cieši drūzmējās ap viņiem, teica: “Lai tas paliek! Tas nozīmētu savās sirdīs kārdināt Dieva spēku. Ko tad mēs īsti zinām, kādi mēs iekšēji esam? Bet ja jau mēs paši par sevi neko nezinām, kā tad mums īsti jāzina, kāds sevī ir Dievs un ko Viņš darīs?! Bet to mēs zinām, ka viss, ko Viņš darīs, būs ļoti gudri un pilnīgi mūsu labumam. Lai nu nāk kas nākdams, vairāk vai mazāk ārkārtējs kā jau bija, tas lai mums maz rūp! Mēs esam un paliekam tirgotāji un ļoti labi varam izmantot visu, kā nolūks ir mūsu labums. Bet beigās mēs jau turam par vienādi ārkārtēju, vērtīgu un svarīgu visu, kas nāk no Viņa, vienīgā Kunga kopš mūžības un no visu Viņa nekaitāmo darbu bezgalības!

7] Bet tā kā mēs vēl ilgi nepazīstam paši sevi, tad mēs arī nevaram zināt, kas bez visa tā, ko jau esam saņēmuši, mums vēl pār visu nepieciešams. Bet viņš to zina, un tādēļ to, kas te vēl nāks, pavisam labi var dēvēt par kaut ko lielu un ļoti svarīgu. Jo kopš mūžības visas kārtības Kungam tak neiespējami sākt skaitīt no 13 vai 14, bet gan tikai vienmēr no 1. Un tā viņš noteikti arī ļoti tīri un skaidri zina, kas rindas kārtībā ir noderīgs mūsu dzīvības pilnībai, tādēļ mēs jau visā mierā varam nogaidīt, ko visu Viņš vēl šodien uzsāks!”

8] Ši īsti gudrā pamācība persiešu sirdis pilnīgi nomierināja; bet arī tiem, kas sēdējapie Mana galda, sirdis kļuva mierīgākas, un ar saspringtām gaidām un prieku gaidīja to, ko Es pēctam pavisam atklāti darīšu.

9. ERODA SPIEGI

1] Bet vecais MARKUSS no mājas, kur viņš jau rīkoja pusdienām, nāca pie Manis un pavisam klusi teica: “Kungs, piedod, ka es uz dažiem acumirkļiem traucēju Tevi ar savām rūpēm!”

2] ES viņam saku: “Draugs! Ej, un aiz tavas mājas glūnošajiem Eroda spiegiem saki: Cilvēka Dēls rīkojas pavisam atklāti un runā visas pasaules acu un ausu priekšā, un ne ar vienu negrib kārtot ko slepeni; tātad, kas ar Mani grib runāt un par kaut ko apspriesties, tam vajag nākt pie Manis un tāpat runāt un rīkoties pavisam atklāti. Pie Manis nekas netiek pavisam klusi un slepeni iečukstēts ausī un nekas netiek darīts un spriests slepenībā. Tas ir tikai pasaules bērnu nosodāms paradums, ja viņiem prātā ir kas ļauns un viņi ar to neiedrošinās ātri un pietiekami atklāti nākt dienas gaismā, jo slikto nodomu dēļ viņi no cilvēkiem baidās. Bet Es rīkojos atklāti, visu saku skaļi un Man nav nekādas bailes no cilvēkiem, jo Mani nodomi cilvēkiem ir labi. Tātad ej un Manis pasludināto pasaki tiem nicināmajiem nodevējiem.”

3] Markuss dziļi noliecās Manā priekšā un gāja ar lielāko precizitāti izpildīt Manu uzdevumu. Kad no Eroda pēc Manis uz visām malām izsūtītajiem spiegiem viņš ar visu nopietnību to iemeta viņu viltīgajās sejās, VIENS no bara teica: “Draugs, šķiet, tu nezini, ka mēs no Eroda esam apgādāti ar visām pilnvarām pat par dzīvību un nāvi un mums ir tiesības tūlīt pazudināt katru nekaunīgu spītnieku!”

4] MARKUSS teica: “Arī par kādu Romas pilsoni, kāds esmu es?”

5] NEKAUTRĪGAIS RUNĀTĀJS teica: “Ja mēs viņu pazudinām, mēs no Eroda netiksim saukti pie atbildības!”

6] MARKUSS tieca: “Bet par to jo noteiktāk no Dieva un no Romas valsts pārvaldnieka Kirēnija, kas par laimi jau vairākas dienas uzturas pie manis kopā ar daudziem Romas varenajiem. Bēdas jums, ja jūs tikai ar vienu naidīgu pirkstu iedrošināties pieskārties manai mājai.”

7] NEKAUNĪGAIS teica: “Ko tu runā par Romas valsts pārvaldnieku, ka viņš esot šeit, — un tikai pirms pāris dienām caur Jeruzālemes pārvaldītāju Erodam piešķīra brīvas zobena tiesības?!”

8] MARKUSS teica: “Pavisam labi, pavisam labi! Tūlīt to jāpierāda, kas Erodam ir piešķīris šādas tiesības!”

9] Te Markuss vienu savu dēlu sūtīja pie Kirēnija ar uzdevumu to tūlīt darīt zināmu Kirenijam. Kad Kirenijs lielā niknumā to dzirdēja, viņš tūlīt Jūlijam pavēlēja ar 100 karavīriem tos skaitā pie 30 spiegiem sagūstīt un katru, kas savus ieročus tūlīt nenodotu, bez žēlastības nonāvēt.

10] ES teicu: “Nonāvēt nē, bet gan sagūstīt!” Tas tad tūlīt tika izpildīts.

11] Kad speigi romiešus pavisam saniknotus redzēja metamies uz viņiem, viņi gribēja bēgt prom, bet viņiem tas neizdevās. Romiešu karavīri viņiem skaļi paziņoja, ka bez kādas žēlastības un līdzcietības nonāvēs katru, kas viņiem pretosies. Šis pavisam nikni nopietni skanošais apsolījums iedarbojās; nekaunīgie spiegi padevās, tūlīt tika sasieti ar virvēm un ķēdēm un ar izmisušām sejām vesti priekšā valsts galvenajam pārvaldniekam.

12] Kad viņi tā stāvēja Kirēnija, Kornēlija un Fausta priekšā, KIRENIJS romiešu diktatora parastā nopietnībā viņiem jautāja: “Kur ir jūsu pilnvara un pavēle, kas jums liek uz visiem ceļiem un takām vajāt Galilejas pravieti?”

13] Vadonis, vārdā CINKA, runā: “Mans kungs! Pie rokām un kājām sasaistīts es tev to no manas apslēptās kabatasnevaru izņemt. Liec mani atraisīt un tev tā jādabū, lai tu vari atzīt, ka arī mums aizmugurē ir kāds kungs, kas no romiešiem ir dārgi nopircis tiesības jūsu vietā būt kungam arī pār mūsu dzīvībām, un kam mums vajag paklausīt, un kas, nenosot jūsu priekšā atbaidību, pēc patikas var likt nonāvēt, akd viņš tikai grib!”

14] Mūsu dēļ caur visu Galileju var spītiot apkārt 1000 pravieši. Ja tikai viņi mūs atstāj mierā, arī mēs viņiem noteikti nedarīsim nekā ļauna. Bet ja kāds varens varas nesējs mūs pasauc, labi atalgo, bet gadījumā ja dienestu neizpildam caur saviem daudzajiem tiesnešiem var pat likt mūs arī nonāvēt, te tā lieta pieņem pavisam citu izskatu! Te mums vajag kļūt vajātājiem uz dzīvību un nāvi, un ja arī vajājams būtu lai cik godīgs cilvēks. Jeb vai jūsu karavīri un kara kalpi kļūdas, ja viņi izpilda jūsu pavēles uz dzīvību un nāvi?! Ja pie tam Dieva, ja kāds Dievs ir, priekšā kāds ir atbildīgs, tad tas var būt tikai kungs, bet nekad tā kalps un uzticamais kalpotājs! Liec mani atraisīt un es tev tūlīt uzrādīšu mūsu no paša Eroda rokas trijās valodās izsniegtās pilnvaras; tikai pēc tam tu pār mums vari taisīt pilnvērtīgu spriedumu!”

15] Kirenijs liek Cinku atraisīt un viņš no apslēptās kabatas tūlīt izvelk pergamenta rulli, pasniedz to Kirenijam un saka: “Te, lasi un tad visas pasaules priekšā ar tiesībām spried, vai attiecībā uz Galilejas

pravieti, kādu zināmu Jēzu no Nācāretes, mūsu vajāšana ir likumīga vai nelikumīga!”

16] Kirenijs lasa pilnvaru, kas beigās ir parakstīta ar Eroda vārdu. Īsi burtiski tā skan tā: Saskaņā ka man firstam Erodam par 1000 mārciņām sudraba un 100 mārciņām zelta no Romas dāvāta vara pār visu Jūdu zemi, es, balstīdamies uz dārgi pirktu Romas palīdzību, kārtoju un pavēlu man un manam institūtam ļoti bīstami domājošo Galijelas pravieti sagūstīt un tad atgādāt dzīvu vai mirušu, — pirmā gadījumā es pats viņu pārbaudīšu un redzēšu kāda gara bērns viņš ir. Bet manis izsūtītajiem vajātājiem ar šo manis pašrocīgi rakstīto dokumentu ir pilnīgākās tiesības uz visiem ceļiem un takām un uz visām ielām attiecīgo meklēt, vajāt, saķert un pretošanās gadījumā kopā ar viņa piekritējiem nonāvēt, un tad arī kā mirušu nodot man, par ko katram, kas viņu būs sagūstījis, tiks izmakstāts 300 sudraba grašu liels atalgojums. — Dota Jeruzālemē paša pilī.”

17] CINKA saka: “Nu, ko tu man uz to saki? Vai mums trīsdesmitiem ir taisnība vai nē?”

18] KIRENIJS te nedaudz pārdomā un tad saka: “Ar manu ziņu ungrību Erodam tādā kārtā nekad nav tikusi dota tāda pilnvara. Cik man zināms viņam kāda pilnvara tikai tiktāl piešķirta, vajadzības gadījumā viņa paša mājā pielietot pat zobena tiesības, — ārpus mājas tikai tad, ja pret mums romiešiem notiktu kāda savvērestība un kāds romiešu garnizons, tāpat arī kārtīga tiesa būtu attālu no dumpja vietas, bet klāt būtu Erods ar savu goda un drošības varu; stingrās zobena tiesības viņš varētu pielietot šajā vienā vienīgajā gadījumā!

19] Tā skan no Romas Erodam izsniegtā pilnvara, kuru es pats pārbaudīju un parakstīju, jo kas no Romas tiek noteikts par Āziju, tam vajag iet caur manām vai caur manis norīkotā rokām, bet kas īsā laikā mani par to visu ir informējis. Šī pilnvara tāpat no manis tiek izziņota par spēkā neesošu un tas tik ilgi līdz es no Romas nesaņemšu direktīvas, kā, kad un kādēļ — man nezinot — Erodam tika dota šāda plaša pilnvara, kurai mums uzticamiem romiešiem vajag iedvest īstas bailes un raizes!

20] Šo pilnvaru jūs atkal nedabūnat atpakaļ, līdz tā neatgrizīsies no Romas. Bet pa to laiku jūs esat mani gūstekņi! Ja pēc pasaules likuma jūs paši arī neesat nekādi noziedznieki, tad jūs tomēr esat darba rīki, ar kuriem noziedznieks izdara vienu briesmu darbu pēc otra. Un briesmu darbiem Roma vēl nekad nevienam nav devusi pilnvaras un noteikti nedos arī jūsu Erodam.

21] Bet es zinu, kā zem kādiem šķietami patriotiskiem ieganstiem erodieši ļaunprātīgi izmanto viņu koncensijas! Vecā Eroda izdarītā nevainīgo bērnu noslepkavošana man vēl vienmēr kalpo kā skaidrs pierādījums tam, kā šīs viltīgās grieķu lapas viņu no Romas panāktās tiesības prot izmantot savam labumam, lai romiešu masas ļaunprātīgi neciestu jūdu tautu.

22] Ak, es jau prātīšu Erodam norādīt viņa robežas; tā būs mana pilnīgi nopietna lieta. Vecais Erods nobaudīja manu senromieša taisnīgumu, kaut gan toreiz man bija tiko nedaudz pāri 30 gadiem. Nu es jau esmu gandrīz sirmgalvis, un esmu kļuvis pieredzējušāks un nopietnāks, — tagad es arī turu lielākas lietas uz stringrāko taisnīgumu. Tagad pie manis pilnīgi ir spēkā: *Pereat mundus, fiat jus!* (Ja pasaulei būtu jāiet bojā, taisnīgums tiks ievērots! — izd.)

23] Es nu tūlīt nosūtīšu divus sūtņus, vienu uz Romu un otru uz Jeruzalemi pie Eroda, lai sūtnis pieprasa visas Romas pilnvaras, kas atrodas Eroda rokās. Bēda viņam un viņa kalpiem, kalpotājiem un kalpotāju kalpotājiem, ja viņa pilvaru jēga nesaskanēs ar šīm jums izsniegtajām pilnvarām!”

10. CINKA AIZSTĀVĒŠANĀS RUNA UN VIŅA VĒSTĪJUMS PAR JĀŅA KRISTĪTĀJA NĀVI

1] CINKA saka: “Kungs! Tā tak itkā tomēr nebūs arī MŪSU ļaunā lieta, ja mūsu kungs un pavēlnieks līdz šim bija Erods. Viņš gan pats par sevi nabaga cilvēcei gan nodarīja daudzas nežēlīgas ne-taisnības — es to ļoti labi un skaidri saskatīju, bet kas te pie tam cits darāms, kā skumīgi izpildīt viņa pavēles?! Ko tad var darīt kāds tavs bende, ja tu viņam pavēli nocirst galvu kādam patiesam vai arī šķietamam noziedzniekam?! Viņam sevī tūkstoškārt var būt pilnīgākā pārliecība, ka notiesātais visā nopietnībā ir nevainīgs, viņam asais cirvis tomēr jāliek pie viņa skausta!

2] Vai tad mēs itkā nezinājām Jāņa, kuram pirms neilga laika nocirta galvu, pilnīgāko nevainību? Ak, mēs pazinām viņu un milējām gudro, dievišķo savādnieku, jo viņš vēl cietumā mums deva skaidrākās mācības un mudināja mūs būt pacietīgiem un izturīgiem, brīdināja no grēkiem pret Dievu un tuvāko, un mums arī norādīja, ka Galilejā tagad esot cēlies visu praviešu pravietis un patiesākais visu priesteru priesteris, kuram viņš nebūtu cienīgs atraisīt kurpju saites. Viņš mums pasludināja, ka tas mūs reiz atrīvos no visa ļauna un mums rādīs gaismas, patiesības un visas dzīvības ceļu. To viņš mums sar-

giem pamācīja, itkā mēs būtu viņa mācekļi un labākie draugi!

3] Kad Erods mums jautāja, ko dara ieslodzītais un kā viņš izturas, mēs visi par viņu varējām pateikt tikai to labāko. Tas Erodam tik ļoti patika, ka viņš pats apmeklēja Jāni un ļāvās no viņa pamācīties. Patiesi daudz nebūtu trūcis, ka Erods viņam būtu devis pilnīgu brīvību, ja Jānis, citādi ļoti gudrs cilvēks, nebūtu izdarījis lielu muļķību, baudkāriģajam Erodam viņa sakaru ar skaisto Erodiju apzīmēt kā ļoti grēcīgu! Jā, bet Jānim gandrīz izdevās Erodu no Erodijas novērst.

4] Nelaimīgā kārtā šajā laikā Erods ar lielu greznību svinēja savu dzimšanas dienu, un Erodija, kurai Eroda vājība bija zināma, šajā dienā izgreznojās pavisam neparasti un caur to savu parasto pievilcību pacēla līdz tiko ticamiem augstumiem. Tā izgreznojusies, viņa ar savu pūķu māti nāca viņam novēlēt laimes, un tā kā viņa mājā bija arfisti un stabulnieki un vijolnieki, tad Erodija dejoja pavisam saldkaisla kļuvuša Eroda priekšā. Tas saldkaislajam āzim tā patika, ka nelga deva smagu zvērestu viņai piešķirt visu, ko vien viņa no viņa prasītu! Nu mūsu labā Jāņa liktenis bija tikpat kā izšķirts, jo viņš stāvēja ceļā vecās nolādētajai mantkāribai; viņa jaunajai deva padomu, ka viņai jāprasa Jāņa galva uz sudraba šķīvja, ko jaunā — kaut gan ar slepenām šausmām — darīja.

5] Nu, ko te līdzēja mūsu mīlestība uz Jāni, ko mūsu pārliecinošākā apziņa par viņa pilnīgāko nevainību, ko mūzui nožēlas?! Ko mūsu skaļie lāsti vecajai un jaunajai Erodijai?! Man pašam cietumā kopā ar vienu tiesas sargu labajam Jānim vajadzēja pavēstīt varenā pavēlnieka neģēlīgo gribu, vajadzēja likt viņu sasaistīt un tad uz nolādētā bluķa ar asu cirvi nocirst godājamo galvu! Es pie tam raudāju kā bērns par abu sievu lielo ļaunumu un par mana, man tik dārga kļuvušā drauga bēdīgo likteni. Bet ko tas viss līdzēja pret viena vienīga varmākas tumšo, apmāto un stūrgalvīgo gribu?!

6] Tā mēs nu esam izsūtīti sagūstīt un Erodam nodot Galilejā darbojošos pravieti, kas, jādomā, ir tieši tas pats, par kuru Jānis mums ir pasludinājis tiklielas lietas. Vai mēs kā ar zvērestu nolīgi šī varmākas kalpotāji un kalpi varam ko darīt?! Jeb vai mēs varam aiziet no viņa dienesta, kad mēs gribam?! Vai uz slepeni aiziešanu itkā nav likt cietums un nāve?! Ja mēs nu esam tādi, kādiem mums vajag būt un mēs rīkojamies tā, kā mums vajag rīkoties, tad, kungs, dari man zināmu taisnīgu tiesnesi, kas mūs par to varētu nolādēt!

7] Liec no debesīm nokāpt lejā uz zemes visiem eņģeļiem un Pašam Dievam un pār mums izteikt nolādējuma spriedumu, tad tas būs tieši tikpat taisnīgs, kā Jāņa galvas nociršana. Ja ir kāds taisnīgs Dievs, tad Viņam acīmredzami vajag būt gudrākam kā visiem cilvēkiem!? Bet ja viņš ir gudrāks un pie tam visuvarēns, tad es patiesi neaptveru, kāda iemesla dēļ Viņš ļauj uz zemi nākt tādiem briesmoņiem no cilvēkiem un pie tam vēl kļūt vareniem!

8] Tas arī ir vienīgais iemesls, kādēļ es un mani 29 izpalīgi neticam nekādam Dievam. Bet Jāņa galvas nociršana mums atņēma ticības dzirkstelīti, jo te es būdams Dievs drīzāk 1000 zibeņiem būtu licis nospert 1000 Erodus, nekā Jānim nocirst galvu! Var gan būt taisnība, ka tajā pusē Dievs Jānim var tūksokārt atlīdzināt, ja viņš šeit ar pacietību un padevību panesa viņam nodarīto nežēlību; bet pēc mana sprieduma es mīļajam Dievam neatdotu pus dzīves, kurā es nu pārliecinoši dzīvoju, par 1000 vislaimīgākajām dzīvēm, par kurām neviens cilvēks nav varējis nekā pārliecinoši noteikta uzzināt.

9] Kam ir vara, tas var diktēt un darīt pēc savas vēlēšanās, bet mums vājajiem un nevarīgajiem tad vajag uz dzīvību un nāvi viņam kalpot kā nastu nesējiem ēzeļiem. Ja viņš nonāvē, tad tas nav nekas, jo caur savu varu viņam uz to ir tiesības, bet ja mēs nonāvējam, tad mēs esam ļaundari un tādēļ tiekam nonāvēti. Bet te es tev un visiem tavas padomes kungiem un gudrajiem jautāju, kāds Dievs to var paciest kā taisnīgu? — Es lūdzu, tevi, kungs, man par to dot skaidru atbildi!”

11. KIRENIJA DRAUDZĪGĀ ATBILDE CINKAM

1] KIRENIJS ir pārsteigts par šo iebildumu un paklusā balsī Man saka: “Tas cilvēks patiesi nav uz galvas kritis un šķiet ka viņam ir laba daba! Viņam jātiek palīdzētam! — Kā Tu, ak Kungs, domā, vai tam vīram, varbūt arī viņa pavadoņiem, jātiek pievērstiem mums?”

2] ES pavisam atklāti saku: “Ar vienu cirtietu nekrīt neviens tikai daļēji spēcīgs koks! Tam, kuru grib vest uz gaismu, nevajag ļaut skatīties pilnā pusdienas saulē. Jo, ja viņam ar vienu reizi dod par daudz gaismas, tad viņš uz ilgāku laiku kļūst aklš; bet ja viņu pie gaismas pieradina pamazām, tad viņš arī gaišākā gaismā visu spēš redzēt lielākā skaidrībā un pēc tam vairs nepāries nekādā aklumā.

3] Bet šis cilvēks Man ir izdarījis lielu pakalpojumu ar to, ka viņš kā acu un ausu liecinieks Manu

mācekļu priekšā uzticami ir darījis zināmu to, kā Mans priekšgājējs Jānis, kas Jordānas apvidū sprediķoja un kristīja, tika no Eroda sagūstīts un nonāvēts. Ne Manis, bet Manu mācekļu dēļ viņam vēl jāpavēsta, kādēļ Erods tā īstenībā Jāni sagūstīja un lika mest cietumā. Uzdod viņam šo jautājumu!”

4] KIRENIJS, vērsdamies pie Cinka, saka: “Draugs, manu sentenci es negribētu likt saprast tā, ka kāda varmākas kalpotājus un kalpus arī tad vēlētos likt sodīt, ja viņi savās sirdīs ne tuvu nav noskaņoti kā viņš, — tikai tad, ja viņi būtu tādi paši un stūrgalvīgi un zināmā mērā jau labprātīgi izpildītu viņu valdnieciskā varmākas nodomus, bet pret cilvēkiem, kā tu, kas par daudz skaidri saprot sava necilvēciskā pavēlnieka necivēcību un savā sirdī to dziļi neieredz, es vienmēr pratišu apieties pēc likuma un lielākā taisnīguma!”

5] Bet kādēļ Dievs uz šīs zemes ne reti ļauj triumfēt netikumam, kamēr tikums bieži cieš un tiek nopiests līdz miesas nāvei, tam, draugs, gan arī ir ļoti dižens iemesls, bet tavam tagadējam prāta stāvoklim tas vēl ir par daudz dziļš, lai tu kopā ar taviem biedriem, kuru prāts vēl, šķiet, ir daudz ārējāks kā tavs, to varētu aptvert; bet nāks jau vēl laiks — varbūt drīz — kurā tu pavisam skaidri sapratīsi, un pat ar visu savu sirdi, kādēļ vajag būt arī Erodiem!”

6] CINKA saka: “Kungs, kas tu man tiko esi parādījis godu, uzrunāt mani ar vārdu ‘draugs’, liec šim daudz izteicošajam vārdam nebūt tikai tukšai skaņai, kā tas diemžēl starp cilvēkiem pārāk bieži tiek lietots. Bet ja tu vārdu esi lietojis patiesā nozīmē, tad parādi mums draudzību unleic no smagajām važām atbrīvojot arīmanus 29 biedrus. Ka ne es, ne viņi tev neaizbēgs, par to pirmkārt galvo stingrā sardze, un otrkārt un galvenokārt tavi draudzīgie vārdi. Tici to man, — es nu runāju pavisam brīvi un atklāti: mēs visi — tas kas mēs diemžēl esam — esam augstākā mērā negribot! Ja tu no šīs nastas varētu mūs atbrīvojot, tad tu izdarītu cilvēciskāko un taisnīgāko darbu!”

7] KIRENIJS saka: “Lai tas paliek, tām jābūt manām rūpēm! Palūkojaties apkārt, un jūs redzēsiet tikai izglābtos no pazudināšanas. Starp viņiem būs maz, kuri pēc mūsu romiešu stingrības nebūtu pelnījuši cirvi vai pat krustu; un uzlūko viņus, kā viņi mūsu priekšā nu stāv kā patiesi cilvēki un kā tīrākais zelts un neviens nevēlas atstāt mūsu sabiedrību. Es ceru, ka drīzā laikā jums ies tāpat, jo pie Dieva visas lietas ir pavisam viegli iespējamas, par ko man pašam ir dzīvākā pārliecība.

8] Bet nu atļauj man tev uzdot vēl vienu svarīgu jautājumu, un tas pastāv tajā: Tu mums visiem esi izdarījis ļoti svarīgu pakalpojumu, ka tu mums pavisam atklāti esi darījis zināmu, pateicoties kam godājamais Dieva praviētis caur Erodu ir zaudējis dzīvību; nu, bet tu noteikti biji klāt arī pie viņa sagūstīšanas?! Vai tu nevarētu arī to vēl pavēstīt, kāpēc un kāda iemesla dēļ Erods īstenībā lika Jāni sagūstīt, kas viņam noteikti nekā ļauna nebija nodarījis? Jo kādam iemeslam viņam tam tomēr vajadzēja būt?”

12. JĀŅA KRISTĪTĀJA SAGŪSTĪŠANA. ERODA ATTIECĪBAS PRET ERODIJU.

1] CINKA saka: “Ja es bez kādām ļaunām sekām drikstu runāt pavisam brīvi un atklāti, tad es kā pats, kas pielicis rokas pie nevainīgākā no visiem nevainīgajiem cilvēkiem gan varētu minēt uzticami patieso iemeslu, bet ja te verbūt kādā jūmtā slēptos kāds pārkaltis salms, tad man būtu daudz mīļāk, ja es drikstētu klusēt par notikumu, kuru nevaru atcerēties bez sirdssāpēm, bet arī ne bez rūgtākām un indīgākām dūsmām!”

2] KIRENIJS saka: “Runā pavisam brīvi, jo starp mums tu neatradīsi nevienu pārkaltušu salmu jūmtā!”

3] CINKA saka: “Nu tad labi, un uzklausi mani. Pirmīt es tev teicu, ka nu vairs neticu nekādam Dievam, jo viss, kas par Viņu templi tiek mācīts, ir meli, melnākie un apkaunojošākie meli! Jo tāds Dievs mūžam nekad nekur nevar būt! Mūsu nelaimīgais draugs Jānis tautai nopietnībā mācīja pazīt un viņa mācība katram cilvēkam, kas nepiederēja templim un nebija farizejs, darīja augstākā mērā labu. Bet toties jo pretīgāka viņa mācība par īsteno Dievu bija templim. Nu, tā kā ļoti saprātīgs vīrs jau pavisam viegli varēsi sākt saprast, no kurienes sāka pūst negaiss.

4] Tempļieši nabaga Jāni labprāt jau sen būtu nogalinājuši, ja viņi nebūtu baidījušies no tautas, kurai pa lielākai daļai nu tomēr nebija nezināmi tempļa apkaunojošākie meli un ļaunākās krāpšanas. Tādēļ viņi izdomāja plānu, caur ko domāja Erodam iestāstīt, ka mūsu Jānim pavisam slepeni padomā plāns caur visādām krāpšanām tautu sadumpot pret Erodu.

5] Tas tad beigās Erodu tomēr noveda pie tā, ka viņš kopā ar mums pats steidzās pie Jāņa ļoti tuksnešainajā Jordānas novadā un pats gribēja pārliecināties, vai lieta ar Jāni patiesi būtu tik bīstama! Vie-

nīgi nonācis pie Jāņa, pat pie viskriticākās pārbaudes nevarēja atrast ne visniecīgākās pēdas no visa tā, ko templeiši viņam bija samelojuši. Tāpēc beigās viņš pats kļuva pavisam nikns par šādu tempļa un tā iemītnieku neizsakāmo ļaunumu.

6] Kad pēc tam templeiši sāka neatlaidīgi prasīt Jāni padarīt nekaitīgu, viņš manā klātbūtnē draudošu seju viņiem teica: “Pēc nožēlojamu rijīgu suņu padoma un gribas pret savu pārliecību nekad nenonāvēšu nevienu cilvēku!”

7] Pēc tādas enerģiskas atbildes melnie vīri atkāpās un klusēja, bet, neskatoties uz to, viņi nebeidza apspriest viņu ļauno nodomu, kamēr ārēji rādīja laipnas sejas un izlikās, ka Jānis viņiem vairs ne mazākā mērā nerūp. Viņi slepeni salīga slepkavas, kuriem jāizdzēs Dieva vīra dzīvības gaismu.

8] Kad Erods to uzzināja, viņam godīgo, nevainīgo pravieti kļuva žēl. Viņš pasauca mūs pie sevis un izstāstīja, ko visu viņš bija dzirdējis un beigās teica: “Klausaties, man šo cilvēku vajaga izglābt! Izskata pēc ejiet ar ieročiem un virvēm, viegli viņu sasaistat un darat zināmu manu slepeno plānu un viņš jums sekos. Šeit labā cietumā gribu viņu paglābt, bet viņam jābūt brīvai satiksmei ar visiem viņa mācekļiem!”

9] Tas tad arī notika, un Jānis ar to, cik labi tas tikai vienmēr varēja būt, bija mierā. Bet tempļa melnais odžu dzimums pārāk drīz uzzināja, ka Erods tikai šķietami Jāni lika ievietot kungu cietumā, bet atļauj visu brīvību satikties ar viņa mācekļiem! Te viņi atkal sāka apspriesties, kā viņi beigās tomēr Erodu piedabūtu, ka beigās viņš pats pieliktu rokas pie Jāņa.

10] Pēc tam Cinka apklusa, bet Kirenījs viņam pat lūdza notikumu atstātīt tālāk. Un tālāk CINKA sāka runāt tā: “Tempļa melnie kalpi drīz uzzināja, ka Erods, kas pa pusei ir jūds un pa pusei vēl vienmēr ir pagāns, labprāt ieredz jauno Erodiju, bet kā jūds laulības pārkāpšanas nozieguma dēļ tā īsti neiedrošinās ar viņu stāties tuvākā sakarā. Sirdsapziņas pēc viņš sev tādēļ neliktu matiem nosirmot, — bet tempļa dēļ viņam vajadzēja ievērot vismaz ārēju pieklājību.

11] Melnie vīri visu to zināja, sūtīja pie Eroda īsti viltīgu veiklu runātāju ar uzdevumu, ka viņa sievas zināmās neauglības dēļ pret nelielu upuri Dieva kastē Erods tūlīt drīkst turēt piegulētāju un var būt pilnīgi drošs, ka templis pret to neko neiebildīs.

12] Erods nelika to sev teikt divreiz, šis vēsts atnesējam deva dažas mārciņas zelta, un lieta bija nokārtota. Viņš tūlīt sūtīja sūtni pie Erodijas un viņa dabīgi nekautrējās firsta Eroda vēlēšanos izpildīt, it īpaši, ka viņa arī no savas mātes uz to tika pierunāta un skubināta, jo vecā Erodija bija sieviete, kas bija kā radīta sātanam. Pie viņas nebija nekā laba, bet toties jo vairāk ļoti ļauna. Pirmo reizi viņa pati savu meitu ārkārtīgi bagāti izgreznotu atveda pie Eroda un ieteica viņa žēlastībai. Viņš pret viņu gan bija ļoti maigs, bet nekādu grēku vēl ar viņu neuzsāka. Viņš viņu bagātīgi apdāvināja un atļāva pilnīgi brīvi piekļūt pie sevis.

13] Kad viņa no Eroda atkal nāca mājās pie mātes, tad tā viņu izjautāja, ko visu Erods ar viņu runājis un darījis. Meita runāja patiesību un slavēja Eroda gan ļoti draudzīgo, bet tomēr pavisam atturtīgo izturēšanos, un ka viņš viņu ir bagātīgi apdāvinājis un katrā laikā atļāvis pie viņa brīvi piekļūt, tikai viņai vajag palikt viņam pilnīgi uzticīgai.

14] Bet vecā ragana pie tam pavisam noteikti domāja, ko es, Erodiju pavadot mājās, vecai lasīju acīs kā labi uzrakstītu rakstu: “Redzi, te kaut kas slēpjas! Ja caur manas meitas lielo pievilcību Erods pirmajā reizē neļāvās sagūstīties, tad viņš to nedarīs arī otrā reizē!” Bet tā ka pie tam vecā zaudētu tiesības Erodu apsūdzēt par goda laupīšanu, tad viņa meitai deva skaistu pamācību, kā viņai nākamajā reizē jāizturas, lai Erodu pamudinātu viņu piegulēt.

15] Es ar dūsmām pametu raganas māju, gāju atpakaļ pie Eroda un atstāstīju viņam visu, ko es biju novērojis, ka Erods par to nebija priecīgs, katrs var pats viegli iedomāties. Tādēļ viņš arī devās pie Jāņa un iepazīstināja viņu ar visu to lietu.

13. TEMPLIEŠU NODOMS NOSLEPKAVOT JĀNI KRISTĪTĀJU

1] (CINKA): “Bet Jānis viņam teica: “Tev nekas nav darāms ar Erodiju un viņas māti, jo vecā ir čūska un jaunā odze. Pie tam tu pazīsti Ābrama, Īzāka un Jēkaba visuvarenā Dieva gribu un pazīsti Viņa kārtību, kurā viņš kopš pirmsākuma vienam vīram deva tikai vienu sievu. Kādas sievas auglība vai neauglība, kas reizi laulībā saistīta ar vienu vīru, tev nedod nekādu pamatu ņemt neistu sievu, jo ja tu esi pacietīgs, tad Dievam ir viegli iespējams viņas lielā vecumā tavas sievas klēpī tev vēl pamodināt dzīvu augli! Lasi patriarhu vēsturi, un tu atradīsi, ka viņu pacietība un padevība viņiem vēl lielā vecumā deva

bagātīgu svētību! Tātad tev ar Erodiju nekas nav darāms un no tempļa neņem nekādu šķiršanas vēstuli, jo nekādu šķiršanas vēstuli Dievs nav noteicis. Bet cilvēku sirds daudzvedīgās cietsirdības dēļ Mozus kā cilvēks to darīja, izejot no sevis, bet ar to viņš nav darījis nekā laba, un Kungs šādu priekšrakstu nekad nav uzlūkojis ar laipnām acīm, par to tu vari būt pilnīgi drošs. Tādēļ turies tikai pie savas sievas un neļauj Erodijai nākt pie tevis! Dodi Cinkam (proti, man) pilnvaru, un viņš jau patīs nokārtot, ka odze tev mājās vairs nenāk! Ja tu šim padomam sekosi, tad tu paliksi Jehovas draudzībā, bet ja nē — tu tiksī pazudināts un kļūsi Jehovas ienaidnieks!”

3] Erods to ņēma pie sirds un nolēma no Erodijas atturēties. Bet vecā čūska kopā ar jauno odzi darīja visu, lai Erodu apžilbinātu. Viņas zināja, kad viņš izgāja un uz kurieni, un Erodija, cik vien iespējams pievilcīgi izgreznojusies, vienmēr zināja viņu sastapt. Viņš ar viņu gan neko nedarīja, bet viņa sirdī tomēr arvien vairāk un vairāk sāka iekvēloties, tā ka beigās viņš pats sāka meklēt izdevību cik iespējams bieži sastapt skaisto Erodiju.

4] Kad beidzot tuvojās viņa dzimšanas diena, Erodija pielietoja visus līdzekļus, lai piedalītos lielajos svētkos. Bet pa to laiku tempļa kungi Erodijai apjautājās, cik tālu viņa būtu tikusi ar Erodu. Un viņa viņiem nevarēja teikt neko citu, ka par spīti visai viņas mācai un ļaunajiem paņēmieniem, viņa atrodas pilnīgi tajā pašā vietā; bet kas tur ir vainīgs, viņa tiko zina, kaut gan viņa pārāk skaidri redz, ka no Eroda labprāt tiek uzlūkota un pavisam slepeni viņš viņai arvien vairāk seko.

5] Kad templietis to uzzināja, viņš abām pavisam atklāti teica: “Pie tā nav vainīgs neviens cits, kā tas ūdens un kristīšanas pravietis, pie kura pēc padoma ir griezies Erods. Viņš pats viņu pie Jordanas sagūstīja, lai viņu pasargātu no mums; bet tas viņam tomēr neko nelīdzēs! Ūdens pravietim vajag krist un viņš kritīs! Jums un mums viņš ir bīstamākais piedauzības akmens. Ja tas neizdotos agrāk, tad tam tomēr vajadzēs notikt Eroda dzimšanas dienā! Par katru cenu cenšaties pravieti iznīcināt, un jūs Erodu varēsiet tīt ap pirkstu!”

6] Ar to abām sievām bija vairāk kā pietiekami skaidrs par viņu kārdināšanas neizdošanās cēloni. Abas nu apspriedās, kā varētu Jāni pazudināt, un nu jaunā man uzticēja savu noslēpumu un apsolīja daudz zelta un sudraba, ja es Jāni kādā labā veidā nonāvētu. Pavisam dabīgi, ka es uz to neļāvos pierunāties, bet tomēr izlikos, ka pamazām viņu plānam pievienotos. Bet to es darīju tikai tādēļ, lai jo noteiktāk uzzinātu visus ļaunos sātana plānus, kurus pret nabaga Jāni ir izperinājušas abas sievas un tempļa kungi.

7] Erods pie tam kasīja aiz auss un man teica: “Kā es kopš vairākām dienām zinu, tādas ir tās lietas; bet kas te nu darāms? Labākais vēl varētu būt tas, ka mēs vairāk noslēgtu brīvu pieeju pie Jāņa, atļaut pie viņa nākt tikai viņa zināmiem mācekļiem un katram svešam parādītu durvis. Jo ļoti labi var notikt, ka viena no abām sievām vai no tempļa uzpirkts slepkava mūsu Jānim sirdī iedur dunci — un tempļa ļaunums savu mērķi ir sasniegjis! Jo tieši man arī abas sievas ir no tempļa apstrādātas. Bet lai Jāni glābtu, es gribu, lai abām sievām un sevišķi Erodijai atļauts piekļūst pie manis un tādēļ ej un saki Erodijai, ka kopš šī brīža viņa var un drīkst mani apciemot!”

8] Man kā kalpotājam vajadzēja paklausīt, lai gan pārāk skaidri sapratu, ka ar šo palīdzību Jānim būs slikti palīdzēts. No tā laika Erodija gandrīz katru dienu nāca Eroda mājā un kā neviena cita arvien vairāk prata iegūt viņa simpātiju. Melnie templieši to par daudz ātri uzzināja un viņi sievām iečukstēja ausī pret daudz zelta kādā pie kādas izdevības piespiest Erodu Jānim, kurš no tempļa bija novērsis tik daudzus cilvēkus, izdzēst viņa dzīvības gaismu. Vecā pie tempļa zvērēja to panākt un ātrāk nelikties mierā, līdz ūdens pravietis kritīs. Jaunā arī prata Erodu vienmēr aizkavēt apmeklēt Jāni un pie viņa meklēt jaunus padomus. Es kā kalpotājs neiedrošinājos Erodam atgādināt Jāņa vārdus, jo es pārāk labi zināju, kāds briesmonis viņš ir, ja viņa daba tiek sagrābta no kādas kaislības.

9] Un tā šī jaunā lieta turpinājās līdz Eroda dzimšanas dienai. Tikai pāris dienas pirms Eroda dzimšanas dienas starp viņu un Erodiju vajadzēja būt kas atgadījies, citādi tās pāris dienas viņa noteikti nebūtu izpalikusi. Bet tieši šīs pāris dienas Eroda satraukto sirdi darīja pieejamāku Erodijai, un jo noteiktāks bija triumfs, kuru viņa dzimšanas dienā svinēja pār Erodu.

14. ERODA PAVĒLE JĀŅA APCIETINĀŠANAI

1] (CINKA:) “Ka un kā viņa svinēja uzvaru pār mani un tūkstošiem, tas ir zināms. Bet tas jums visiem nebūs zināms, ka starp Jāņa mācekļiem izplatās teiksma, ka Jānis esot atkal augšāmcelies, bet

devies uz Galijeju un atkal darot savu darbu tur, kur viņš sākotnēji sāka to darīt. Tādu teiksmutad dzirdēja arī Erods un viņa Erodija, kura kopš Jāņa nāves kopā ar veco pūķveidīgo māti sāka pavisam sevišķi vārgt. Tas Eroda un Erodijas sirdis pildīja ar lielām bailēm un ļoti baigām nojautām, un tādēļ Erods mani, kā nonāvētā uzticamu draugu, sūtīju, lai atvedu viņu atkal pie Eroda, lai Erods varētu atlīdzināt lielo pārestību, ko viņš ir nodarījis Jānim. Arī Erodija nu apraud to stundu, kurā piekāpās savai ļaunajai mātei, un nu arī vēlētos ar apvainoto Jāni izlīgt.

2] Bet es labi sapratu, ka Jānis nekad nav augšāmcēlies; bet no Jāņa mutes pats dzirdēju, ka Galilejā esot cēlies liels pravietis, kura kurpju saites viņš nav cienīgs atraisīt. Es to teicu Erodam un viņš teica: “Tad tomēr dodies turp un atved man to, par kuru Jānis runāja ar tik lielu cieņu; jo varbūt arī viņš var mums palīdzēt!” Bet es viņam arī teicu, ko es par lielo pravieti esmu dzirdējis, proti ka viņš savas mācības apstiprinājumam veic lielas zīmes. Es viņam teicu, ka Galilejas pravietis pamodina mirušos, pārvieto kalnus, pavēl vētrai un dara vēl līdzīgas nedzirdētas lietas. Tālāk es Erodam teicu, ka pret šāda pravieša varu es spētu panākt maz vai neko, tādēļ, ka viņš ar vienu domu varētu nonāvēt tūkstošus. Bet Erods un Erodija tādēļ no viņu vēlmes neatteicās un Erods tikai teica: “300 smagus sudraba grašus tam, kas man viņu atved!” piemetinot: Ja nebūtu iespējams viņu atvest dzīvu, tad viņš viņu tomēr grib redzēt mirušu!

3] Es pavisam drošsirdīgi viņam atbildēju teikdams: “Ja viņš negrib nākt labprātīgi, tad mēs velti dodamies ceļā. Jo pirms mēs viņu nonāvējam, mēs jau vairs nedzīvojām, un tā kā viņš zina cilvēka slēptākās domas un arī viņa nodomus, tad viņš mūs nonāvēs jau pirms mēs viņu tiko ieraudzīsim! Bet ja viss ir tā, tad es patiesi nesaprotu, kādēļ mums pēc viņa jādodas ceļā?!” — Tad viņš teica: “Es tā gribu, un mana griba ir laba; ja pravietis ir labs, tad viņš manu labo gribu arī atzīs kā labu un nāks pie manis. To, ka es ar viņu nedarišu tā, kā savā aklumā darīju ar Jāni, pierāda manas asaras labā Jāņa dēļ! Ejat un izpildat manu gribu!”

4] Tikai pēc tam mēs gājām un tādēļ esam šeit — līdz šim vēl pilnīgi bez panākumiem, kaut gan mēs ar vienmēr vienādu nodomu staigājam pa Galileju jau gandrīz 9 nedēļas! Pa šo laiku es jau vairākas reizes pie Eroda nosūtīju sūtņus un viņam skaidri attēloju mūsu veltīgās pūles, vienīgi tas neko nelīdz! Viņš no citiem avotiem zina, ka vai nu augšāmcēlies Jānis vai lielais pravietis uzturoties Galilejā un darot lielas zīmes. Tādēļ mums jāpieliek visas pūles, lai viņu notvertu. Katru remdenību no mūsu puses viņš prātis visstingri sodīt!

5] Un tā mūsu sirojumā nu arī esam nonākuši šeit, tādēļ, ka mēs dzirdējām, ka pie Cezarejas Filipos jābūt notikušām lielām zīmēm. Bet šeit mēs īstenībā neatrodam nekā cita, kā pilnīgi izdegušu pilsētu, caur vakardienas lielo vētru izpostītu apvidu un nu jūs, stingrākos romiešus!

6] Parūpējieties par mums un atbrīvojiet no tā nelgas, kuram viņa nīknumā nevar uzticēties, un mēs jums būsīm pateicīgi, par to jūs varat būt pilnīgi droši. Tas, ko es nu jums esmu pavēstījis, ir pilnīgākā taisnība; jūs nu sīki zināt, kā tās lietas stāv. Nu rikojieties pēc tiesas un taisnības! Ja jūs romieši reiz esat pilnīgi mūsu kungi, tad Erods uz mums vairs neattiecas! Bet mēs būsīm gatavi jums kalpot tūkstots reiz uzticamāk, nekā vecajam nelgam un briesmonim! Jo pie mums tomēr vēl saskatāms kas cilvēcisks, kamēr Erods, ja viņš tiek pārņemts no sava nīknuma, ir necilvēks.”

15. ERODA MĪKLAINĀ ROMIEŠU PILNVARA

1] KIRENIJS saka: “Ko jūs vēlaties, tam jums jānotiek, jo ar tavu aprakstu par Erodu es esmu pilnīgi apmierināts un nu zinu, ko es ar viņu darišu. Bet saki man vēl, vai tas ar viņa firsta pilnvaru ir tā, kā tu to man iepriekš aprakstīji! Vai tu zem tā gan neesi redzējis parakstītu manu vārdu un vai tev ir bijusi kāda izdevība varēt tajā dokumentā ieskatīties? Esi paties un dod man pavisam precīzas ziņas!”

2] CINKA saka: “Nekas vieglāk, kā tas, tādēļ, ka es kā rakstu pratējs un pārvaldīdams tās trīs valodas, šo pašu dokumentu esmu pārrakstījis jau pie piecdesmit reizes, un Erods tos par 10 sudraba grašiem zemes pārvaldniekam vienmēr lika apliecināt kā oriģinālam atbilstošus. Tavu vārdu es gan neredzēju, bet gan tagad valdošā ķeizara. — Vairāk es tev gan neko nemāku teikt.”

3] KIRENIJS saka: “Tā tad acīmredzami ir kāda jauna pilnvara, kas skan pavisam citādi, kā tā, kuru es pats esmu parakstījis! Vai tu man varbūt varētu pateikt vēl to, ap kādu laiku Erods no Romas izdauzdināto pilnvaru ieguva?”

4] CINKA saka: “Nekas vieglāk kā tas! Šo pilnvaru viņš saņēma jau iepriekšējā gadā, ko es jo precī-

zāk zinu tādēļ, ka es pats par to rakstiju lūgumu. Lūgumrakstā gan stāvēja punkts, lai ķeizars, kā pilnīgi vienīgais kungs un valdnieks, viņam visas pakļautās zemes pārstaigājot, viņa aizsardzībai attiecībā uz viņa personu vēlētos sniegt tāda veida pilnvaru, kā tā lūgumrakstā esot labi uzrakstīta zem piezīmes. Bet nu īstenībā nāk galvenā lieta, aiz kuras — pēc maniem uzskatiem — slēpjas liela nelietība!

5] Ka Erods tādu lūgumrakstu uz Romu ir nosūtījis, par to es galvoju kā ticamākais liecinieks, tādēļ, ka es, kā teikts, pats esmu lūgumu stilizējis un uzrakstījis. Bet ārkārtējais lūgums, kā tas viegli pats par sevi saprotams, — gāja uz Romu ne bez smagas zelta un sudraba kravas. Nogādātāji bija pieci no pirmajiem farizejiem, kuri tajā laikā viņu pašu darišanās ceļoja uz Romu. Dažas dienas pirms viņu aizceļošanas viņi nāca pie Eroda un piedāvāja viņam, vai viņam nekas nebūtu nosūtāms uz Romu.

6] Viņi Erodam nāca kā saukti; jo viņš jau četras nedēļas ilgi prātoja, kā un caur ko visdrošāk un slepenāk ārkārtējo lūgumrakstu varētu aizsūtīt uz Romu. Šī izdevība viņam bija jo vēlāmāka tādēļ, ka ar tiem pieciem saprātīgajiem farizejiem ļoti labi satika un viņua arī turēja par godīgākajiem no viņu bara. Kad Erods viņiem jautāja par atlīdzību par ziņas aiznešanu, kas no Jeruzalemes parasti netiek ņemta zem 200 mārciņām, viņi neprasīja neko; jo to ko viņi darot Erodam, kas arī viņiem parādījis daudzus un svarīgus draudzības pakalpojumus, to arī viņi darot tikai aiz tīras draudzības.

7] Ar to Erods bija vairāk kā pilnīgi apmierināts un nodeva lūgumu kopā ar kravu, kura bija pietiekami smaga, lai to nestu 30 kamieļi. Tādā veidā lūgums saskaņā ar tekstu ceļoja uz Romu, bet pēc drošākas patiesības kaut kur citur, ko kāds no mums nevar zināt.

8] Ceļojums no šejienes līdz Romai pie labiem laika apstākļiem turpinās pilnas trīs nedēļas, citādi arī mēnesi. Dažas dienas, bieži nedēļas paliek Romā, un paiet savs laiks, līdz kāds stājas ķeizara priekšā. Labvēlīgākā gadījumā ķeizars šādu lūgumu nokārto ne ātrāk kā pusgada laikā, jo viņam priekšā stāv tūkstošs svarīgākas valdīšanas lietas. Nu nāk atpakaļceļojums, kam tak arī vajadzīgs tikpat ilgs laiks kā turp ceļojumam. Pēc daudzām pieredzēm precīzi aprēķinot, cik man zināms, no Romas vēl neviens nav atgriezies pirms 3/4 gada.

9] Bet tie pieci sūtņi lūgto pilnvaru, pēc manis rakstītā lūgumraksta, uzrakstītu uz skaista pergamenta un apgādātu ar visām mums zināmām ķeizariskām zīmēm, nodeva Erodam precīzi sešu nedēļu laikā un pie tam ar visu pompu Erodu par to apsveica. Bet es no savas puses domāju, un vēl šodien leiku par to savu galvu ķīlā, ka pie šiem minētajiem apstākļiem tie pieci sūtņi tikpat maz bija Romā kā es.

10] Tie zeļļi dāvanas kopā ar tiem 30 veselīgajiem kamieļiem ir labi noglabājuši, ķeizara parakstu un citas zīmes ir viltojuši un tā Erodam ir nodevuši slepenu ķeizarisku pilnvaru, par kuru viņš pats noteikti zina tikpat maz kā tu, augstais kungs un pavēlniek! Zini, augstais kungs, šis ir tikai mans uzskats. Varbūt arī iespējams, ka pilnvara tomēr nākusi no ķeizara! Varbūt kuģiem turp un atpakaļ bija labs vējš. Tā mazākais turp un šurp ceļošana būtu puslīdz nopamatota un nejaušā kārtā viņi tūlīt pēc viņu ierašanās un labā omā nu kādā no darba brīvā stundā viņš viņiem tūlīt ļāva nākt priekšā un gribēto pilnvaru piešķīra, varbūt pēc tam viņi tūlīt atkal satika kuģi, kas stūrēja šeit uz Āziju, iekāpa tajā un ar labāko vēju sasniedza Jūdejas krastus! Īsi, es te pavisam negribu būt tiesnesis! Tas viss ir tikai mans minējums un aprēķini.

16. ERODA VILTOTĀS PILNVARAS

1] KIRENIJS saka: “Draugs, tas ir vairāk kā tavs minējums; tā ir pilnīgi tīrākā patiesība! Jā, ja arī ķeizars Erodam prasīto pilnvaru būtu tūlīt piešķīris, tad sešās nedēļās tai būtu neiespējami atkal nonākt Jeruzālemē; tā kā katram rīkojumam, izejošam no Romasm pie labākā vēja līdz Sidonai jau vajag pie 40 dienas laika. Pāri atklātai jūrai, kur ceļš gan varbūt būtu tas īsākais, neviens kuģis nebrauc; bet bet līdz kāds šurp atnāk gar lielās Vidusjūras vai Adrijas jūras krastu caur Griekiju, tam vajadzīgs mazākais 40 dienas un tādēļ neviens nevar tajā pat laikā ceļu paveikt turp un atpakaļ.

2] Pie tam katram svešiniekam, kas nāk uz Romu un no ķeizara kaut ko grib izlūgties, iepriekš 70 dienas jāpavada Romā. Pirms šī laika — izņemot kādu karavadoni vai kādu citu lielu augstmani — neviens svešs sūtņis vai kāds privātais gan nenāk ķeizara priekšā. Jo Romā tā reiz ir iekārtots, ka katram svešiniekam, kas Romā pie ķeizara grib iegūt kādu žēlastību, vispirms pilsētai vajag nest upurus caur to, ka viņš iepriekš pilsētā ir iespējami daudz iztērējis un daudzajām iestādēm un institūtiem ir atnesis upurus un dāvanas, ko, tā teikt, gandrīz katrs svešenieks, nākdams no svešām zemēm pavisam labi var darīt, jo viņš, neesot ļoti bagāts, nevar nākt uz Romu un viņam arī nav lūdzama nekāda sevišķa žēlas-

tība. Jo vispārējai, nemantīgai tautas klasei ir likti un sankcionēti likumi un taisnīgi tiesneši. Ja kaut kur spiež kurpe, tad zina, kur viņam ejams. Ja viņš iet, tad viņam arī taisnīgi pēc likuma tiek palīdzēts; jo pie mums, romiešiem, nekāda blēdīšanās nepastāv, un mums ir spēkā pamatprincips: “*Justitia fundamentum rectorum!*” (Taisnīgums ir visas valsts stingrs pamats) un “*Pereat mundus, fiat jus!*” (Pat ja pasaulei jāiet bojā, taisnībai jābūt!). Tas pie mums, romiešiem, nav tikai tāds tukšs runas veids, bet gan lieta, kas līdz šim vēl vienmēr uz visrūpīgāko tiek ievērota.

3] Tātad tas tomēr nav nekas netaisns, ja tiem, kas nāk uz Romu, pirms viņi tiek turēti kādas ķeizarriskas žēlastības cienīgi, lielajai tautu pilsētai jānes kādi upuri. Un no tā nu izriet, ka tie pieci no tempļa izsūtītie nav nākuši ķeizara priekšā pirms 70 vienai aiz otras sekojošām dienām un tādēļ nesiespējami varēt sešas nedēļas īstenībā ceļot no šejienes uz Romu un atpakaļ. Bet ja viņi nevarēja to izdarīt, tad pats par sevi pareizs secinājums, ka Eroda dārgumus ķeizaram tie pieci paturējuši paši un varas kārajam pirmam atnesuši un pasnieguši viltotu un tādēļ pamatā nederīgu pilnvaru. Erods iedomājas, ka nu viņa ir lielākas tiesības nekā kādas viņš sākotnēji kopā ar zemi no Romas saņēma. Bet drīz viņam par to jātieks pasniegtam skaidrākam vīnam!

4] Jā, nu tad arī ir saprotams, kādēļ man par to no Romas nav ticis dots nekāda veida ziņojums! Jo man kā neierobežotam Romas varas nesējam pār visu Āziju un daļu Āfrikas vajag tak tikt informētam par visu, kas vien vienmēr no Romas par Āziju tiek noteikts. Citādi kādu man nezināmu rīkojumu no Romas, ja tas kaut kur aktīvi sāktu izpausties, man vajadzētu uzskatīt par provinciālu patvaļu, tātad kā sacelšanos pret Romu un tās varu, un ar visiem manā rīcībā esošiem līdzekļiem tūlīt iejaukties. Tādēļ jūs nu gan sapratīsiet, ka Eroda pilnvarai jābūt viltotai! Bet ja pilnvara ir viltota, tad jūs arī sapratīsiet, ka pirmkārt man Erodam krāpšanu vajag atklāt un otrkārt viltoto pilnvaru viņam atņemt, to nosūtīt ķeizaram, lai viņa personas apvainošanas dēļ viņš pats soda tos ļaunos noziedzniekus.

17. TEMPLIEŠU VALSTS POLITIKA

1] CINKA saka: “Augstais draugs! Augstais kungs! To visu mēs pavisam labi saprotam; bet līdzās mēs vēl kaut ko saprotam, ko tu, šķiet, nesaproti!”

2] KIRENIJS saka: “Un kas gan tas būtu?”

3] CINKA runā: “Saskaņā ar valsts politiku gandrīz visos laikos un visās valstīs priesterībai pieder zināmas privilēģijas, pēc kurām tā var darīt daudz ko tādu, kas citiem cilvēkiem būtu noziegums. Priesteri ir pietiekami pārgalvīgi, pārējiem cilvēkiem sevi uzspiest kā pilnīgu dievus un it kā Dieva vārdus cilvēku priekšā daudzina pēc viņu patikas. Nevienam cilvēkam pret viņiem nesadumpojas, un pat ķeizaram tādu nekaunīgu spēli, tautas senierastās mānticības dēļ, caur ko cilvēki tiek uzturēti zināmā paklausīgā, pazemīgā, stāvoklī un nesaceļas pret zemes ķēniņu, ja tas viņiem dod pa lielākai daļai grūti turamus likumus un uzliek daudzas grūti nomaksājamas nodevas, vajag uzlūkot ar draudzīgām acīm.

4] Bet ja priesteriem pēc viņu patikas tiek atļauts valdīt Dieva vietā, tad ķeizars arī nevar paust pārāk lielu sašutumu, ja šie tautas apdullinātāji vajadzības gadījumā slepeni vai arī atklāti dažreiz ielien monarha adā, runā viņa vārdā un pat izsludina likumus, ja viņi tos atzīst kā kaut ko derīgu valdniekam, savai valstij un dabīgi arī sev, kam jo piedodamākam vajag likties tajās provincēs, kas ir ļoti tālu no valdnieka rezidences, kā tas ir šeit — jūdu dzimtajā zemē.

5] Ja viltotas pilnvaras dēļ ķeizars viņus šodien sauc pie atbildības, tad viņi arī bez kāda uzaicinājuma nepavisam nenoliegs, ka to darījuši, bet līdzās viņi ķeizaram spēs uzrādīt labo iemeslu, pēc kura viņi it kā rikojušies tikai monarha un viņa valsts labumam! Un viņi centīsies ķeizaram sīki un saules gaiši pierādīt, kādēļ tāda rīcība bija nepieciešama un kāds labums no tās cēlās valstij un monarham un beigās vēl ķeizaram vajadzēs viņus par to uzslavēt un atalgot.

6] Sauc viņus šodien pie atbildības un pēc nopratināšanas tu viņiem tikpat maz varēsi ko padarīt kā pats ķeizars un beigās vēl vajadzēs Erodam zināmo pilnvaru apstiprināt, ja viņi tev pierāda, ka tāds akts bija nepieciešams, lai caur to zināmā veidā ierobežotu Eroda varas kāri, bez kā viņš ar savu neizmērojamo dārgumu un bagātību palīdzību slepeni ļoti viegli izveidotu lielu varu ar kuru tad ar jums, romiešiem, būtu sācis runāt pavisam kategoriski! Bet viņi noslēpumu esot atklājuši un caur apskaidrību no augšas tūlīt izmantojuši labu līdzekli, caur kuru no ķeizara gribas varas Erods *pro forma* saņēmis privilēģiju, kuru citādi drīzumā panāktu ar varu. — Ja tie tempļa bruņinieki nāk preti ar šādu izskaidrojumu, ko citu tu te vari darīt, kā viņus uzslavēt un atalgot?”

7] KIRENIJS saka: “To es vēl tā pilnīgi nesaprotu! Ja Erodam būtu tāds ļauns plāns un viņš arī gri-bētu to izvest, kādēļ kādā slepenā ceļā man uz to netika norādīts, es tak tomēr pret to pavisam labi arī būtu varējis ķerties pie pareiziem līdzekļiem. No Jeruzalemes līdz Sidonai vai Tirai tomēr nav tik ļoti tālu! — Un beidzot, kā tempļieši attaisnosies par ķeizaram nosūtītajiem lielajiem dārgumiem un 30 ka-mieļiem? Es domāju, ka tas tas viņiem tomēr būs nedaudz smagi!”

8] CINKA saka: “Augstais draugs! Augstais kungs! Tev citādi ir ļoti liela valstiska gudrība, bet šeit tu, šķiet, atkal esi mazāk pieredzējis — kā kāds, kas savās rokās vēl nekad nav turējis valdnieka zizli pat /tikai/ pār saviem mājniekiem. Lai pat tev to rādītu, viņi tev var pateikt divus iemeslus! Pirmkārt: briesmas vilcinoties, un otrkārt: izvairīšanos no katras šajā lietā bīstamas ievēribas! Jo ja tu būtu ticis par agru informēts, tad tu tūlīt būtu licis un uz rūpīgāko apsargāt visu Jeruzalemi, kas tautā būtu izsau-cis lielu satraukumu un to pildījis ar rūgtu naidu pret jums. Bet tādu noskaņojumu Erods pavisam labi būtu pratis izmantot pret jums, caur ko varētu izcelties pavisam neaprašstāms ļaunums!

9] To visu labi aprēķinādams un iepriekš sapsradsams, templis aiz savas dievišķās gudrības pilnības tā rikojās, caur ko bez kāda trokšņa grūtības tika novērstas, — bet īstā laikā, pavisam klusu, viņi tev un ķeizaram jau tāpat būtu darijuši zināmu, kas te ir noticis, dodot padomu, kas te tālāk būtu jākartojams. Bet ķeizaram nozīmētos dārgumus viņi tāpat tev varēja nosūtīt tikai tad, kad viņi būtu atraduši par ie-teicamu tav par to visu paziņot.

10] Ja tu, augstais draugs un augstais kungs, uz taviem dažiem jautājumiem pavisam noteikti dabū-tu tādu atbildi, saki man, vai saskaņā ar valsts gudrību tu varētu darīt ko citu, kā tempļiešus slavēt, un pēc likuma, kā katrs labs un godīgs darba darītājs ir atalgojams, viņus atalgot!”

11] KIRENIJS saka: “Bet ja es no savas puses esmu pārliecināts par tempļiešu noteikti ārkārtējo ze-miskumu, vai es varu viņus slavēt un pie tam vēl atalgot? Vai tad nav nekāds līdzeklis un nekāds ceļš kā sātana brāļiem tikt klāt?!”

12] CINKA saka: “Vai ļaunos kungus vairāk pazīst un dziļi nicina Cinka vai tu pats, tas ir liels jautā-jums. Ja es viņus visus, to templi un tā sinagogas, varētu iznīcināt ar vienu dvesmu, es par to nedomātu ne divus acumirkļus. Bet lieta nu reiz stāv tā, ka pat Dievs tev nevar dot citu atbildi, kā ļaunajai spēlei rādīt laipnu vaigu! Ja pēc tam nāk laiks, nāk padoms.

13] Pēc mana aprēķina un pēc Jāņa aprēķina 40 gadus no šī laika viņi būs pilnīgi nobrieduši krišanai un tad jūs visu Jūdeju un visu Jeruzalemi iekarosiet no jauna un viņu migām vajadzēs tikt sagrautām līdz pamatiem; bet pirms šī laika ar bruņotu roku pret viņiem maz vai nekas nebūs izdarāms, izņemot tas, ko es tev pirmīt ieteicu. Patlaban tu vari likt viņiem jautāt, kāda tā zināmā lieta ir; bet ja tu acīm-redzot tūlīt saņemsi paskaidrojumu, tad rikojies, kā es tev esmu ieteicis, citādi tu tai lietai vari sagādāt sliktas beigas.”

18. GALIJEJAS PRAVIEŠA MĀCĪBA

1] KIRENIJS saka: “Draugs, es atzīstu par labu tavu lielo piesardzību un viltīgumu, un Erods tevī ir izaudzinājis tādu advokātu, kādam līdzīgu meklē visā Jūdejā. Nu tad gan vairs neesi Eroda, bet gan romiešu advokāts, un tev nekad nevajag aizstavēt Eroda lietas, bet gan tikai mūsu; tādēļ tu nu jau vari uzzināt dažu ko vairāk, kas viss šeit šajā punktā pie jūras ir koncentrēts un īstenībā kāpēc! Bet pirmām kārtām saki man, ko tu darītu, ja pēkšņi no kaut kurienes nu nāktu lielais Galilejas pravietis!”

2] CINKA saka: “Es? — Pavisam neko; es ļautu viņam iet viņa ceļu! Es gan vēlētos ar viņu aprunā-ties, lai redzētu, vai Jānim gan bija tiesības teikt, ka viņš pat nebūtu cienīgs atraisīt viņam kurpju saites! Jānis bija ļoti gurd pravietis un viņā bija vairāk gaismas nekā visiem senajiem praviešiem kopā. Nu, bet ja jau Jānis par Jēzu no Nācaretes dod tādu liecību, cik viņam vajag būt lielam, cik gudram un cik varenam?!”

3] Vai zini, augstais kungs, ja es nopietnībā kaut kur būtu gribējis Jēzu saķert — lai arī tikai izskata pēc — tad es jau sen būtu varējis to izdarīt; jo pa lielākai daļai pamatā es tomēr zināju, kur Jēzus uzturē-jās. Bet man tas patiesi nebija svarīgi, un atklāti sakot — man šī vīra priekšā bija tāda savāda kautrība! Jo pēc visa tā, ko es par viņu biju dzirdējis — un to no uzticības cienīgiem lieciniekiem, pat no sama-riešiem — viņā pārpilnībā vajag būt kādai dievišķai pilnībai, — vai arī viņam vajag būt kādam rūditam magam no senēģiptiešu skolas! Tādēļ es ar viņu nevēlētos būt nekādā sevišķā sasakrsmē, jo te es tomēr noteikti seļā dabūtu pelavas! Patiesi, kas attiecas uz mani, es tikai gribētu viņu rezdēt un runāt, tomēr

tikai mierīgā situācijā, bet šajā manā gūstītāja tērpā pat ne no tālienes!”

4] Nu Es pats jautāju Cinkam un saku: “Mīļais draugs, Es arī esmu viens, kas Jēzu no Nācaretes pazīst tikai kā sevi pašu; bet par Viņu tev varu teikt tikai to, ka Viņš nav nekāds cilvēku ienaidnieks, bet gan visu, kas nāk pie Viņa un pie Viņa meklē palīdzību, labdaris! Viņš gan ir grēka ienaidnieks, bet ne grēcinieka, kas savus grēkus nožēlo un pazemīgi atgriežas pie labā. No Viņa neviens cilvēks vēl nav ticis notiesāts, lai arī viņa grēki būtu vairāk kā smiltis jūrā vai kā zāle uz zemes.

5] Bet Viņa mācība visā īsumā pastāv tajā, ka lai cilvēks atzīst Dievu un Viņu pār visu mīl, un savu līdzcilvēku — lai kas viņš arī nebūtu, augsts vai zems, nabags vai bagāts, vīrietis vai sieviete, jauns vai vecs — mīl tāpat kā pats sevi! Kas tā vienmēr dara un izsargās no grēka, tas sevi drīz pieredzēs, ka tāda mācība patiesi ir no Dieva un nav nākusi no kāda cilvēka mutes, bet gan no Dieva mutes; jo neviens cilvēks nevarētu zināt, kas viņam jādara, lai sasniegtu mūžīgo dzīvību un iekš kā tā pastāvētu. To zina tikai Dievs un beigās arī tas, kas to ir dzirdējis no Dieva mutes.

6] Viņš arī māca, ka visiem cilvēkiem, kas grib sasniegt mūžīgu dzīvību, vajag būt no **Dieva** pamācītiem; kas te tikai no **cilvēkiem** dzird to, kas viņiem jādara, tie vēl ir tālu no Dieva valstības. Jo viņi gan dzird vārdus izslīdam nokāda mirstīgā mutes, bet kā mute, kas deva vārdus, ir mirstīga, tādi ir arī vārdi cilvēkā, kas tos ir dzirdējis. Viņš tos neievēro, un ne caur kādu darbību nepadara tos dzīvus. Bet vārds, kas nāk no Dieva mutes, nav miris, bet gan dzīvs, cilvēka sirdi un gribu rosina darbībai un caur to dara dzīvu visu cilvēku.

7] Bet ja caur Dieva vārdu cilvēks reiz ir kļuvis dzīvs, tad viņš paliek dzīvs un brīvs arī uz mūžību, un nekad vairs nejutīs un nebaudīs nāvi — un ja arī miesā viņš varētu mirt tūkstots reizes!

8] Redzi, draugs, tas visā īsumā ir lielā pravieša no Nācaretes mācības kodols! — Saki man, kā tev tas patīk, un ko tad tu domā par lielo pravieti!

19. CINKA UZSKATS PAR JĒZUS MĀCĪBU

1] CINKA nedaudz pārdomā un pēc kāda laika saka: “Mīļais draugs! Pret tādu mācību, kaut gan tā ir nedaudz pārdoša, pavisam nekas nav iebilstams, tā, ja vispār ir viens Dievs, kas tikai nedaudz rūpējas par mirstīgiem, ir acimredzami dievišķas dabas! Gan arī citi lieli pravieši ir izvirzījuši pamatprincipu, ka tīra mīlestība esot visas dzīvības pamatdīgļis, un ka cilvēkiem visvairāk būtu jākopj mīlestība, tādēļ, ka katra svētība cilvēkam var uzziedēt tikai no mīlestības. Bet viņi neizskaidro mīlestības tīro būtību. Bet mīlestība ir kā laba tā ļauna, un beigās nezina, kuru mīlestības pusi jākopj kā svētību nesošu.

2] Bet te saules gaiši ir pateikts, kāda veida mīlestība cilvēkiem jākopj un jāpadara par savu dzīvības principu. Tādēļ šāda mācība sākotnēji protams nevar izcelties no kāda cilvēka, bet gan tikai no Dieva un pie viena pierāda, ka kāds Dievs tad tomēr ir. Nu, nu, es tev, tu mīļais, man pavisam nepazīstamais draugs — ja tu arī varbūt esi pagāns, esmu no visas sirds pateicīgs; jo tu man, kā arī mani, ne uz galvas kritušajiem draugiem, esi parādījis lielu pakalpojumu! Mēs visi vairāk vai mazāk zināmā mērā bijām bezdievīgi, bet nu mazākais man liekas, ka pazaudēto Dievu esam atkal atraduši, kas man ir ļoti iepriecinoši un patīkami.

3] Jānis gan arī pielietoja visas pūles, lai mani pārliecinātu par mūžīgā Dieva esamību; bet tā lieta viņam tomēr negribēja izdoties. Es pratu viņam pavisam pienācīgi pretoties un viņš visas manas šaubas neizgaisināja, un tā tad es arī līdz šim acumirklim palieku savās šaubās. Bet nu man visas šaubas pēkšņi ir izgaisušas!

4] Dīvaini! Jā, jā, tā tas ir: ja kāds maldu dārzā neatrod īstos vērtus, tas nenonāk līdz ķēniņa pilij, kas savu paliekošu mājvietu ir iekārtojis sava lielā dārzā vidū; bet tu man esi parādījis un atvēris pareizos vērtus un tad nu ir viegli visā drīzumā iespieties līdz lielā un mūžīgā ķēniņa pilij.

5] Bet nu esi tik labs un saki man, kur tev bija tā augstā laime sastapties ar lielo vīru! Noteikti viņš nav nekāds mags, bet ar augstāko Dieva spēku apbruņots cilvēks; jo to pierāda viņa patiesi dievišķā mācība! Tātad saki man, kur tu ar viņu esi runājis! Es pats tur vēlētos no viņa mutes dzirdēt tādu dzīvus svētības vārdus.

6] ES saku: “Paliec nu tikai šeit, sekojošās sarunās īsā laikā tu pats viņu atradīsi! Nu jau arī ir laba stunda pāri pusdienas laikam. Mūsu labais Markuss ar pusdienām jau ir galā, un tās tūlīt tiks liktas galdā. Bet pēc pusdienām mēs vēl atradīsim ļoti daudz laika, vienam ar otru par visu ko pārrunāt. Tu paliec pie mūsu galda — bet taviem 29 biedriem jāsēžas blakus.

7] Markuss nu nes ēdienus. Kad ēdieni bija uz galdiem, Cinkam uzkrita, ka tik daudzie lielie galdi no nedaudz cilvēkiem tik pēkšņi kā ar vienu sitienu bija klāti ar ēdieniem un pilniem vīna kausiem.

8] CINKA viņam līdzās stāvošaja Ebalam jautā teikdams: “Draugs, saki man laipni, kā tad nu tik pēkšņi uz tik daudziem un lieliem galdiem varēja tikt atgādāta tāda masa ēdienu, un tas no tikai ļoti nedaudziem cilvēkiem! Patiesi tas mani augstākā mērā pārsteidz! Te es jau gandrīz vēlētos apgalvot, ka šeit tas nav noticis ar dabīgiem līdzekļiem! Vai tad vecajam saimniekam varbūt nav pavisam slepeni pakalpīgi gari, kas viņam tādos darbos palīdz?”

9] EBALS saka: “Kamēr tu biji iedziļinājies sarunā, tu nebūsi vienmēr ievērojis, cik ilgā laikā, tev sevišķi neievērojot, tad daudzie galdi varēja tikt klāti ar vīnu un ēdieniem. Es gan pats to neievēroju, bet tieši nedabīgi tas varbūt tomēr nebūs noticis!”

10] CINKA saka: “Draugs, tici man, es varu kādā sarunā, lai cik ļoti iedziļinājies, tad tomēr apkārt ap mani nekas nevar notikt, ko es nebūtu redzējis, un es pavisam noteikti zinu, ka pirms nedaudziem acumirkļiem ne uz viena galda vēl neatradās ne maizes drupata — un nu galdi vai lūzt no ēdieniem! Atļauj man, te tad cilvēkam ar sirdi un saprātu tomēr būs atļauts jautāt, it īpaši, ja ir svešinieks!? Man jau ir vienalga, vai kāds man par to dod pareizu izskaidrojumu vai nē; bet es palieku pie tā, ka te tas pavisam nenotiek ar dabīgiem līdzekļiem! Paskaties uz maniem 29 biedriem, kas savā starpā pārrunā tieši to pašu tēmu; tikai jūs visi, kas nu jau varbūt vairākas reizes esat te ieturējuši maltīti, par šo lietu esat pavisam vienaldzīgi, tādēļ, ka jūs jau zināt, kā tas šeit notiek! Bet tas viss nav svarīgi, — vēlāk es šo noslēpumu jau vēl uzzināšu!”

20. CINKAS PĀRSTEIGUMS PAR BRĪNUMU PIE GALDIEM

1] Te Cinka, kas bija ļoti liela auguma cilvēks, pieceļas un aplūko visus galdus, kas dabīgi bez izņēmuma ir klāti ar šķīvjiem pilniem labi sagatavotām zivīm, un maizes klaipiem un ļoti daudziem kausiem un krūzēm labākā vīna; nu viņš arī pamana, ka visi viesi knaši jau ķeras klāt pie ēdieniem, bez kā uz daudzajiem galdiem būtu pamanāms, ka ēdienu kļūst mazāk. Īsi, jo ilgāk mūsu Cinka vēro, jo vairāk apmulst, tā ka beigās jau viņam pilnīgi sāk reibt. Tikai diezgan lielais izsalkums un ēdienu labā smarža spiež viņu sēsties pie galda un arī sākt ēst.

2] Ebabs liek viņam priekšā labāko un lielāko zivi un to dēvē par Tibērijas jūras (tā saucās Galilejas jūras lielais līcis diezgan plašā Cezarijas apvidū) cēlāko zivju sugu. Cinka ēd zivi vienmēr lielākā dedzībā, jo tā viņam ļoti labi garšo, pie tam nesaudzē medus saldo maizi un čakli arī sveicina pilno kausu, bet kas tādēļ negrib kļūt ievērojami tukšāks, kā arī viņš nevar tikt galā ar zivi, kaut gan pie tam īsti dūšīgi staidzas.

3] Bet kā klājas viņam, tā klājas arī viņa biedriem. Viņi visi vēlas kļūt īsti liksmi un runīgi, bet vienīgi pieaugošais izbrīns par šo dīvaino parādību pie mielasta viņiem tam neatstāj laiku, jo tā ir parādība, kādu viņi vēl nekad nav piedzīvojuši. Tāpat viņi jau arī ir apmierinājuši izsalkumu, bet tomēr zivju, maizes un vīna labā garša vilina vienmēr jaunai baudai; arī to viņi neaptver, kā tas nāk.

4] Cinka par to beidzot jautā Kirenijam un lūdz viņam pateikt, kā tas notiek.

5] Bet KIRENIJS atbild, teikdams: “Kad mielasts būs galā, tad arī būs laiks par daudz ko pārrunāt; bet tagad ēd un dzer pēc sirds patikas!”

6] CINKA saka: “Draugs un mans augstais kungs un pavēlniek! Visā savā dzīvē es vēl nekad nebiju nekāds rīma, bet ja es vēl ilgi būšu pie tevis, tad es noteikti tāds kļūšu! Es tikai nepatveru, kur es varu tik daudz ēst un dzert!? Es esmu paēdis un savas slāpes apmierinājis, un tomēr es nu varu nepārtraukti ēst un dzert! Un vīns ir labākais un stiprākais, kādu es jebkad esmu baudījis, bet tas tomēr neko nelīdz, es tomēr neapreibstu!”

7] Es reiz palieku pie tā, ka tā lieta šeit nenotiek dabiski. Šajā lielajā sabiedrība vajag slēpties kādam lielam magam, kas te ar to rāda sava neaptveramā brīnumspēka zīmes! Jeb vai mēs pat atrodamies tā lielā pravieša tuvumā, kuru es ar saviem biedriem meklēju? Ja tas tā būtu, tad man tev, augstais kungs un pavēlniek, vajadzētu vispadevīgi lūgt, ļaut mums no šejienes doties prom uz kurieni vien tu tikai gribētu, vai arī tev vajadzētu likt mūs atkal sasiet; jo ja pravietis gadītos mums ceļā, tad Erodam dotā smagā zvēresta dēļ mums vajadzētu likt pie viņa rokas! Tas mums gan neko nelīdzētu, bet mums par postu zvēresta dēļ mums tomēr vajadzētu to uzdrīkstēties!”

8] KIRENIJS saka: “Kas, — no kurienes tas?! Kur nu kādā likumā stāv rakstīts, ka jātiek turētam

kādam sliktam, uzspiestam un nolādētam zvērestam?! Bet nu tavs zvērests caur to jau pats par sevi arī anulēts, ka tu, kopā ar taviem 29 pavadoņiem nu esi mans gūsteknis. No šī brīža nozīmē darīt tikai to, ko Es un man padotie karavadoņi tev pavēl un nu mūžam nekad to, ko jums ir pavēlējis jūsu dumjais Erods! No sava sliktā zvēresta jūs esat atbrīvoti uz visiem laikiem un uz mūžību!

9] Ja lielais pravietis no kaut kurienes nu nāktu mūsu vidū, tad neviens nedrīkstētu uzdrošinātie viņam tikai ar pirkstu pieskārties; bet kas tava dumjā zvēresta dēļ tomēr to darītu, tam būs jānobauda viss romiskās nopietnības smagums.

10] Mans draugs Cinka, tavu patiesi asprātīgi izteicienu dēļ es tevi pirmīt uzskatīju par īsti gudru cilvēku, bet caur šo pēdējo tava prāta atklāsmi tu pie manis esi ļoti daudz zaudējis! Vai tad viss iepriekšējais no tevis bija tikai liekuļošana?"

11] CINKA saka: "Nē, nē, pavisam nē, tu augstais kungs un pavēlniek! Es un mēs visi nu domājam un gribam tieši tā, kā mēs iepriekš domājām, gribējām un runājām; bet tev tak tomēr vajag saprast, ka pie tāda veida parādībām, kādas šeit notika un vēl vienmēr notiek, nedaudz acīgam cilvēkam tomēr vajag sākt brīnīties un beigās visās savās domās, gribā un rīcībā nedaudz apmulst un apjukt.

12] Ja es ko tādu jebkad būtu redzējis, tad arī es šeit noteikti būtu izturējies tik mierīgi, kā jūs visi. Bet tiko mans gudrais kaimiņš teica, ka būs mielasts, un redzi, dažos acumirkļos visi galdi jau gandrīz liecās no likto ēdienu un dzērienu smaguma! Var jau gan pastāvēt kāds mākslīgs iekārtojums, ar kura palīdzību tādu darbu var paveikt ātrāk kā parasti, bet tik ātri!? Te gan nepietiek ne ar kādu mehānisku iekārtojumu! Īsi, lai te kads man saka ko grib, es nu palieku pie tā un saku: Tā bija vai nu kāda ārkārtēja burvestība vai pilnīgs brīnums!

13] Tev, augstais draugs un kungs, ir viegli runāt, jo tu noteikti zini tam iemeslu; bet pie mums te ir pavisam cita lieta! Aplūko tikai šo zivi, kuru es vēl ēdu! Es no tās esmu ēdis un ēdis, bet atlikusi tomēr vēl vairāk kā puse! Es esmu pilnīgi paēdis, un tomēr varu turpināt ēst! Šeit ir mans kauss, no kura es jau esmu dzēris vairāk kā pilnu mēru (7 glāzes), un redzi šeit — viens stāv tikai trīs pirkstus no malas! Jā, kā domājošs cilvēks to tak nevar tā vienaldzīgi uzņemt, itkā tajā kā teikt nekā nebūtu!? Es šeit gan esmu tavs gūsteknis un no tevis nevaru prasīt kādu brīnumainās parādības izskaidrojumu, bet lūgt gan es varu un drikstu?! Bet tādēļ es lūdzu, un jūs man lemjat gaidīt!

14] Gaidīšana jau būtu pareiza, ja ziņkārīgas dvēseles vietā manī savu slikumu piekoptu akmens, bet ne vienmēr pēc gaismas izslāpis gars. Tā slāpes nedzēs nekāds vēss, atspirdzinošs dzēriens, bet gan izskaidrojošs vārds, kas nāk no jau padzēruša gara mutes. Jums šis ēteriskais dzēriens ir pārpilnībā un esat padzēruši līdz kaklam; bet no savas pārpilnības man ļoti izslāpušam negribat uz manas kvēlojošās mēles uzpilināt ne pilienu! Redzat, bet tas tieši ir tas, kas mani visvairāk apbēdina un visvairāk mulsina manu prātu! Ja zem tādiem apstākļiem es nedaudz apmulstu, — vai tas tevi, augstais kungs, gan var pārsteigt?

15] Bet par visu to vairs nē! Nu jau es pats sevi par to dusmojos. Cilvēkam viss nav jāzina un viņam arī nav vajadzīgs visu zināt. Nepieciešamajai dienišķās maizes nopelnīšanai cilvēkam nav vajadzīgs pārāk daudz mācīties, pieredzēt un zināt. Kas tiecas vairs tā, ir īsts nelga! Tādēļ nu tikai ēst un dzert, tik ilgi kas te ir. Ja es nedrīkstu nekā zināt, tad es arī negribu neko zināt! Jo ko pats grib, to panes viegli; tikai sveša griba katrai krietnai dvēselei ir grūti sagremojama. No šī brīža jūs par to varat būt bez raizēm, no manis jūs vairs netiksiet apgrūtināti ne ar vienu jautājumu."

16] Ar šiem vārdiem Cinka aplūst, pavisam mierīgi turpina ēst savu zivi un bieži pikož maizi un uzdzer vīnu. Arī viņa biedri dara tāpat un maz raizējas par to, kas ap viņiem notiek, vai arī kas te kaut kur tika runāts.

21. SLĀPJU PĒC ZINĀŠANĀM BŪTĪBA. PAR PAREIZU DZIEDĀŠANU

1] Bet Kirenijs man slepeni jautāja, kas ar šiem cilvēkiem nu būs darāms.

2] Bet ES teicu: "Vēl ļoti daudz! Arī viņi kļūs mums pavisam derīgi darba rīki! Bet nu viņiem nedaudz vajadzīgs miers, un tādēļ Es viņiem liku nākt šajā vienaldzības stāvoklī.

3] Tici man! Kāda dvēsele, kas reiz slāpst pēc kādam augstākām zināšanām, tik viegli nenonāk pilnīgā laiskumā! Te tādai dvēselei iet kā kādam līgavainim, kas savā izvēlēta meitenē ir līdz nāvei iemīlējies. Bet meitene, tādēļ, ka ir meitene un nevis godājama jaunava, sava saderinātā mīlestību uzņem daudz vieglāk un domā: Ja nav viņš, ir vēl daudzi citi.

4] Bet pēc kāda laika saderinātais to uzzina un viņa sirds pie tam kļūst ļoti skumja. Dusmu un niknuma pilns viņš nu pavisam nopietni apņemas par neuzticīgo nekad vairs nedomāt; bet jo vairāk viņš to apņemas, jo vairāk viņš par viņu domā un slepenībā vēlas, lai viss sliktais, ko viņš no svešām mutēm par meiteni dzirdējis, varētu būt tīrākie meli.

5] Tomēr beigās viņš meiteni redz saejamies ar kādu citu! Te viņš aiz dusmām slepenībā vai sprāgst, un ar visu spēku grib par neuzticīgo vairs nedomāt; bet īsti kvēlojošās domas viņu tā nomoka, ka līdzās tam neviena cita veselīga doma gandrīz vairs neatrod vietu. Dienu un nakti viņam vairs nav ne miera, ne atpūtas, viņš bieži rūgti raud un neuzticīgo nolād.

6] Jā, bet kādēļ tomēr tas viss? Vai viņš nav stingri apņēmis neuzticīgo nekad vairs neatcerēties?!

7] Bet viņa mokās pie viņa nāk kāds patiens draugs un viņam saka: “Draugs, tu savai saderinātai tomēr nedaudz nodari pāri. Redzi, caur savu šķietamo vieglprātību viņa tikai gribēja izpētīt tavu mīlestību; jo viņa zināja un viņai vajadzēja zināt, ka viņa ir nabaga meitene, bet tu esi bagāts. Viņa tiko aptvēra iespējamību, ka tu varētu ņemt viņu par likumīgu sievu. Tavu viņai piedāvāto mīlestību viņa pa pusei turēja par izzobošanu un pirms pilnīgas rokas sniegšanas nodomāja nedaudz pārbaudīt, vai tu viņu tā mīli, kā skan tavi vārdi. Jo bēdīga pieredze nabaga meitenei pārāk bieži mācīja, ka tadi bagāti jaunekļi, kāds esi tu, ar nabaga meitenēm dzen tukšu un vieglprātīgu spēli. Bet tava meitene nu redzēja, ka tu ar viņu tomēr esi domājis nopietni, un tādēļ mīl tevi vairāk, kā tu to jebkad varētu ticēt. Kopš viņa tev apsolīja mīlestību, savā sirdī viņa tev nekad vairs nebija neuzticīga. — Nu tu, aklaiss fanātiķi, jau zini, kā ar viņu ir. Dari nu, kā tu gribi!”

8] Vai tu, Kirenij, gan domā, ka dziļi aizvainotais pielūdzējs par skaisto, bet nabadzīgo meiteni un neko vairs negrib dzirdēt un viņu redzēt, kā viņš to bija nodomājis? Ak, pavisam nē. Viņa drauga runa viņam bija pavisam patīkama un viņš tiko varēja sagaidīt acumirkli, kurā savai iemīļotai uz visiem laikiem sniegtu roku.

9] Un tāpat izies arī mūsu Cinkam! Viņš nu gan ēd un dzer, itkā brīnumainais viņam nemaz vairs nerūpētu; bet savā iekšienē viņš nu ar to ir daudz vairāk nodarbināts, nekā bija jebkad iepriekš. Tādēļ neraizējies par to!

10] Es pazīstu visus cilvēkus, un zinu, kas viss te notiek viņu sirdīs. Turklāt arī tikai no Manis iziet justu sirdī vadība, kur tas ir vajadzīgs, tur Es zinu, kas Man darāms. Tādēļ esam nu labā omā un ēdam un dzeram kas te ir likt priekšā, jo šīs dienas pēcpusdienai mums ir vajadzīgs nedaudz vairāk miesas spēcīguma un vēlū nāksim vakariņās!”

11] Visi nu ēd īsti liksmi un priecīgi un daudzi slavē Dievu to Kungu. Daži pat uzskāk dziedāt, bet izņemot Herme, tur nebija neviena krietna dziedātāja. Viņš no vairākiem tiek uzaicināts, lai kaut ko dziedātu; bet viņš īsti negribēja piekrist, jo viņš baidījās muzikālo romiešu kritikas un tādēļ ļāva sevi ļoti lūgt.

12] Bet viņš (HERME) runāja: “Mani draugi un kungi! Es Dievam tam Kungam dziedu dziesmu sirdī; Izraela Kungs to noteikti dzird ar labpatiku. Ja es to dziesmu dziedātu jūsu ausīm, tad varbūt dažu netīru toņu dēļ tā tomēr nepatīktu. Tas tad man sagādātu kaunu un dusmas, kas nebūtu labi ne man, ne jums. Tādēļ es sirds dziesmu labāk nedziedu skaļi, bet gan pavisam klusi sirdī. Uz ko tā attiecas, tas to noteikti saprot!”

13] ES saku: “Tev ir taisnība, Herme! Dziedi tikai tā vienmēr savā sirdī! Tāda dziedāšana Dieva ausīm skan daudz patīkamāk, nekā skaļa, bezjēdzīga činkstēšana, caur kuru tiek kutināta tikai miesīgā auss, bet sirds pie tam paliek auksta un neskārta.

14] Bet ja pie izdevības tiek jau dziedāts arī ārēji, tad tam jānotiek tikai tad, ja sirds jau tik pārpilna mīlestības jūtu, ka caur mutes balsi vajag sākt atvieglināt sirdi, lai zināmā mērā nenosmaktu pārāk spēcīgas mīlestības uz Dievu savīļojumā. Tad Dievam patiesi ir patīkama ārēja dziedāšana. Bet viņam jādzied ar tīru balsi, kas dabu vēl vairāk pacilā.

15] Jo kāda netīra un slikti skanoša balss ir kā duļķains purva ūdens uzliets uz liesmojošas liesmas. Tā sekas katrs pats var viegli iedomāties!”

16] Bet kad Es par dziedāšanu devu šo paskaidrojumu, mīļā JARA man teica: “Bet Kungs! Tādēļ, ka mēs jau tik ļoti priecīgi sēžam kopā, kā tad būtu, ja Rafaels mums ko nodziedātu priekšā?!”

17] Kā kad jokodamies Es viņai saku: “Palūdz viņam to! Varbūt tev par prieku viņš tā ko dara! Es dabīgi pret to neko neteikšu un Man nekas nav pretī.”

18] JARA nu tūlīt satver Rafaelu un neatlaidīgi lūdz, lai viņš kaut ko nodzied.

19] Un RAFAELS saka: “Tev gan vēl nav ne jausmas, kā dzied kāds no mums; bet es tev iepriekš saku, ka tu manu balsi ilgi nepanesīsi, jo tā skan un tai arī vajag skanēt pārāk aizgrābjoši, jo tā tiek veidota caur par daudz tīriem elementiem. Tava miesa manas balss skaņu pavisam nepanes: ja es tev dziedātu priekšā pusstundu, tad tu manas, uz zemes ne ar ko nesalīdzināmās, balss pievilcības dēļ mirtu! Ja tu, mīlīgākā, gribi mani dzirdēt dziedam, prasi nu un es dziedāšu; bet kādu iespaidu mana dziedāšana atstās uz tavu miesu, es tev tiko varu iepriekš noteikt!”

20] JARA saka: “Tad tomēr dziedī mazākais vienu vienīgu toni, tas tak tomēr mani noteikti nenonāvēs!”

21] RAFAELS saka: “Labi, tad es tev gribu nodziedāt tikai vienu toni, un jums visiem, kas esat šeit un arī tiem, kuri mājā diezgan lielā attālumā, tas jādzird un jāmēģina izdibināt, kādu skaņu viņi ir dzirdējuši. Bet man pašam dažus acumirkļus uz to vajaga sagatvoties; esi tikai gatava uz to, jo arī vienam tonim uz tevi būs milzīgs iespaids!”

22. RAFAELS KĀ DZIEDĀTĀJS

1] Šos vārdus dabīgi dzird arī mūsu CINKA un līdzās sēdošajam Ebabam jautā: “Vai tas cēlais jauneklis gan ir kāds teicams dziedātājs? Vai tu viņu reiz jau esi dzirdējis?”

2] EBABS saka: “Es gan viņu jau bieži esmu dzirdējis runājam, tomēr dziedam vēl nekad, un tādēļ pats esmu ļoti ziņkārīgs uz viņa toni.”

3] CINKA runā: “No kurienes tad viņš ir, un kas ir tā meitene?”

4] EBABS atbild: “Jauneklis Ģenecaretē ir manā mājā un tā meitene ir mana miesīga meita. Viņa ir tikai 15 gadus veca, bet galvā un sirdī viņai ir visi raksti, — un tāpat jauneklī, kas pagaidām ir skolo-tājs manā mājā! Tātad es viņu ļoti labi pazīstu! Bet no tā, ka viņš esot tik ārkārtējs dziedātājs, es līdz šai stundai nezināju ne zilbi, tādēļ nu pats esmu ļoti ziņkārīgs uz viņa toni!”

5] Kad Ebabs to izteica, RAFAELS teica: “Nu klausieties un labi uztverat!”

6] Pēc šī aizrādījuma visi kā no liela tāluma sadzirdēja gan ļoti klusu, bet tik neapraktāmitirāko skaņu, ka visi ielīksmojās un CINKA lielā sajūsmā izsaucās: “Nē, tā nedzied neviens laicīgs dziedātājs! Tā var dziedāt tikai Dievs vai mazākais kāds Dieva eņģelis!”

7] Bet skaņa pamazām kļuva spēcīgāka, dzīvības pilnāka un varenāka — lielākā spēkā kā izejoša no tūkstots bazūnēm, tā skanēja ka kvartakords d-molā, ar oktāvu atkārtojumu sniegdamās no mazākās pirmajā oktāvā, pēc tam atkal kļuva vājāka atkal nedzirdētā tīrībā pazuda vājākā.

8] No šī viena toņa visi bija tā aizgrābti, ka viņi pārgāja viņu jutekļu dzīvības sava veida reibumā un atradās zināmā nesamaņas stāvoklī. Uz Mana mājiena eņģelim vajadzēja viņus vispirms atkal atdzīvināt.

9] Tad visi pamodās kā no svētlaimīga sapņa, un CINKA pilns entuziasma metās pie Rafaela, ar visu spēku viņu apkampa un teica: “Jaunekli! Tu neesi kāds mirstīgais! Tu esi vai nu Dievs, vai arī Dieva eņģelis! Jā, ar tādu balsi tev vajag varēt atmodināt arī mirušos un atdzīvināt visus akmeņus! Nē, nē, nē! Tādu pārdebešķīgu skaņu gan vēl nav dzirdējis neviens mirstīgais uz visas zemes! Ak, tu pārdebešķīgais jaunekli, tu! Kas no tavas rīkles tev mācīja atskaņot tādu skaņu?!”

10] Ak, es esmu pavisam aizgrābts! No šī viena toņa neapraktāmā skaistuma un tīrības vēl dreb visas manas dzīvības šķiedras. Man likās ka nedzirdēti tīrākais tonis neattīstījās no tavas rīkles, bet gan man likās, itkā būtu atvērušās visas debesis un pār mirušo zemi no Dieva mutes būtu tikusi izlieta harmonija!

11] Ak Dievs, ak Ābrama, Īzāka un Jēkaba Dievs, — Tu neesi tukša artikulēta mutes skaņa! Tu esi vienīgi patiesība un tīrākā, mūžīgā harmonija! Ak šī skaņa, šī skaņa! Jā, šī skaņa man deva visu pazaudēto, tā man atkal deva manu Dievu, manu svēto Radītāju un Tēvu, tā manai sirdij bija tīrākais Evaņģēlijs no debesīm! Ko varbūt nebūtu spējuši tūkstotsun atkal tūkstots vārdu, to panāca šis viens tonis no debesīm; tas pie manis pabeidza pilnveidot cilvēku! Mana iepriekš akmeņainā sirds ir kā vasks saulē un tik maigi jūtīga kā karājošs rāsas piliens.

12] Ak, Jāni, kuram ar salauztu sirdi man vajadzēja pavēstīt nāvi! Ja tu savas laicīgās esamības pēdējā acumirklī būtu dzirdējis šādu skaņu, patiesi, miesas nāvei tev vajadzētu kļūt par mirdzošiem gaismas vārtiem uz Dieva debesīm! Bet tumšajā cietumā, kas sevī glabāja Dieva svēto, dzirdēja tikai vaimanu, bēdu un sēru skaņas!

13] Ak cilvēki, cilvēki, cilvēki! Cik ļauni vajag izskatīties jūsu sirdīs un cik tumši jūsu nabaga dvē-

selēs, kas jūs neesat dzirdējuši to, ko esmu dzirdējis es, un kas arī nevarat sajust to, ko es nu sajūtu un sajutišu visu manas dzīves laiku! Ak Tu lielais, svētais Tēvs debesīs, kas Tu nekad neesi atstājis neuzklausītu arī kāda grēcinieka dzīvības siltuma pilnu lūgšanu, — kad es reiz šķiršos no šīs bēdu un nāves pasaules, tad pāris acumirkļus iepriekš ļauj man vēlreiz dzirdēt tādu skaņu un es vissvētlaimīgs atstāšu šo zemi un manai dvēselei tad mūžīgi jāslavē Tavu vissvētāko Vārdu!”

23. SATIKSME AR DIEVU CAUR IEKŠĒJO VĀRDU SIRDĪ

1] Pēc šiem skaistajiem un visu klātesošo dabu dziļi ielīksmojošiem izsaučieniem JARA saka: “Ak, Rafael, Rafael! Kāda nu tu esi pavisam cita būtne, kā bijī agrāk! Tu nu pilnīgi salauzi manu sirdi! Ak, labāk tu to skaņu pavisam nebūtu nodziedājis!”

2] RAFAELS saka: “Kādēļ tu mani uz to piespiedi?! Īstenībā es jau to tāpat negribēju; bet tā kā es šo toni jau vairs nevaru atņemt atpakaļ, tad tas arī nav nekas. Domā pie tam, ka Dieva debesīs visam vajag līdzināties šim tonim, tad tu turpmāk vēl nopietnāk centīsies savu dzīvi tā iekārtot, ka tā visās savās parādībās, darbībā un iekārtojumā līdzinās šim vienam tonim; bet kuru dzīve šim tonim nelīdzināsies, tas neieies mūžīgās un tīrākās mīlestības Valstībā.

3] Jo dzirdētā skaņa ir mīlestības un augstākās gudrības Dievā skaņa. To tikai īsti labi ievēro un rīkojies tā, ka tu kļūsti līdzīga dzirdētai skaņai, tad tu visā mīlestībā un gudrībā būsi taisnīga Dieva priekšā, kas tevi izraudzījis par īstu debesu līgavu un tādēļ mani norīkojis tev par vadoni!

4] Bet kas šeit nu notiek, tas notiek Dieva un Viņa debesu priekšā, bet šai pasaulei tas nenotiek. Tā ko tādu nekad neaptvertu; tādēļ pasaule no tā maz vai neko neuzzinās un arī no šīs skaņas nē. Bet paskaties uz cilvēkiem pie citiem galdiem, kā viņi dažnedažādi spriež un pilnīgi strīdas; bet ļauj jau viņiem spriest un savā starpā strīdēties! Viņi visi kopā tomēr neko neizdibinās; jo kāds pasaules prāts to nekad neaptver.

5] Kungs šeit uzturas jau vairākas dienas, bet rītdiena būs pēdējā! Kas pēc tam notiks, to nezina neviens, kā tikai vienīgi tas Kungs. Tādēļ pildi savu sirdi ar visu mīlestību un pazemību un ko tu šeit kā sevišķu un ārkārtēju esi dzirdējusi un redzējusi, to paturi paslēptu savā sirdī. Jo pasaules cilvēkiem to atstāstīt nozīmētu sviest cūkām priekšā cēlākās un lielākās pērles, kas pasaules cilvēkiem neko nelīdzētu. To visu tev vajag labi ievērot un tā darīt, tad tu kļūsi labs darba rīks Kunga rokās debesīs un uz zemes. — Vai tu to visu labi ievēroji?”

6] JARA saka: “Ak mīļais Rafael! Ievērojusi gan visu esmu; bet tas, ko tu man esi pavēstījis, tas tieši nav nekas patīkams, — proti, no tevis man pavēstītā Kunga aizceļošana rīt no šejienes! Tu zini, cik ļoti un cik pār visu es Viņu mīlu! Kā man ies, ja es Viņu vairs nevarēšu redzēt, dzirdēt un ar viņu runāt?”

7] RAFAELS saka: “Tev ies pavisam labi! Ja tu Viņu arī neredzēsi, tad tu tomēr vienmēr varēsi Viņu dzirdēt un sarunāties; jo ja tu sirdī Viņam jautāsi, tad Viņš caur sirdi tev arī atbildēs.

8] Redzi, ko tad mums vajag darīt?! Kā tu redzi, es nu esmu šeit; bet kad Kungs to grib, man steidzīgi no šejienes vajag doties uz kādu attālāko pasauli un tur palikt tik ilgi, cik tas pēc Kunga kārtības ir nepieciešams. Tici man, ka mēs bieži esam ļoti tālu no Kunga *personīgās* klātbūtnes, — bet pavisam ne no garīgas; jo tā mēs pastāvīgi esam Dievā tāpat kā arī Dievs ir mūsos un veic savus neizmērojami lielos darbus.

9] Kas Dievu to Kungu patiesi mīl, tas pastāvīgi ir pie Dieva un Dievā! Ja viņš no Dieva grib ko dzirdēt un zināt, tad lai sirdī Viņam jautā un viņš caur sirds domām tūlīt arī saņems pilnīgāko atbildi un tādā veidā katrs cilvēks var tikt no Dieva vienmēr pamācīts un skolots. No tā tu redzi, ka lai Kungā būtu svētlaimīgs, ne vienmēr vajadzīgs arī skatīt, bet gan tikai dzirdēt un sajust, — un tas arī ir viss, kas nepieciešams patiesai svētlaimei Dievā.

10] Redzi, arī es ne vienmēr redzami būšu pie tevis, bet tu savā sirdī mani tikai pasauksi un caur tavu sirdi gan ļoti klusām, bet tomēr skaidri sadzirdamām domām tev atbildēšu. Ja tu tās esi sadzirdējusi, tad domā, ka tās tavā sirdī esmu iedvesis es. Tu arī pazīsi, ka tās nav izaugušas uz tavas zemes. Bet ja tu tās esi pazinusi, tad dari pēc tā!

11] Jo vienīgi *zināt*, kas ir labi un pareizi un Dievam patīkami, ne tuvu nav pietiekami, — arī tad nē, ja par Mācību no Debesīm noteikti būtu lielākā labpatika, bet tomēr nekad īsti nopietni neizšķirtos pēc tā, ko pavēl no Debesīm nākusī Mācība, visā rīkoties.

12] Tādēļ te nozīmē, Mācību labi sadzirdēt, labi atzīt un tad labi pēc tās rīkoties. Bet bez stingras

apņemšanās rīkoties pēc Mācības nekas nav, nepaliek un nebūs.”

24. CILVĒCISKĀS SIRDS KOPŠANA

1] (RAFAELS:) “Mana mīļā jaunava, tu zini, kad Kungs uzturējās Ģenecaretē, Viņš Pats tur tevi apmācīja visādās dārza kultūrās! Viņš tev mācīja iepazīt visādus derīgus stādus, rādīja tev, kā tie ir apstrādājami un kā lietojami! Viņš tev iekārtoja mazu dārzu, to apstādīja ar visādiem derīgiem augiem un par katru īpaši tev teica, kāda tiem būs forma, kā tie aug, kad un kā tie zied, kādus augļus tie ražos, kādam nolūkam tie esot labi, kā tos bauda un kā to bagāto ražu saglabāt lai tā nesabojātos. Īsi, Pats Kungs tev deva vajadzīgo pamācību, kā tavs dārziņš esot apkopjams!

2] Nu, tev par to bija ļoti liels prieks! Bet vai ar prieku vien būtu pietiekami?! Vai bez dārziņa pastāvīgas čaklas kopšanas tas tev būtu nesis svētītus augļus? Tikai tavas lielās labpatikas un prieka par mācību no Kunga mutes dēļ tavā dārziņā tomēr nekas nebūtu izaudzis — izņemot dažas nezāles! Bet tā kā pēc Kunga mācības tu rokas čakli liki pie darba, tad tavs dārziņš drīz uzziedēja par mazu laicīgu paradīzi un tev bija drošas izredzes no dārziņa iegūt īsti bagātīgu ražu.

3] Un redzi nu! Arī cilvēka sirds tieši tāpat ir mazs dārziņš; bet ja pēc mācības no Kunga mutes tas īsti čakli tiek apstrādāts un nevairas pūļu lai visu, kas ir dzirdēts, pārvērstu darbībā, tad arī paša sirdi drīz būs tik daudz svētības un visādas žēlastības no debesīm, ka beigās dvēsele un gars jau varēs dzīvot pavisam ar paša līdzekļiem un mūsu padoms un palīdzība vienmēr nebūs vajadzīga.

4] Jo tieši to Kungs grib ar cilvēku panākt, ka viņš kļūst pavisam patstāvīgs debesu pilsonis pēc mūžam nemainīgās Dieva kārtības; bet kas to sasniedz, tas tad arī jau ir sasniedzis visu. — Vai tu, mīļā Jara, to visu esi tā īsti pareizi un labi sapratusi? Vai nu tu jau nedaudz izproti tīrāko toni, kuru es tev dziedāju priekšā?”

5] JARA saka: “Ak, nu gan pilnīgi un tik skaidri un tīri kā sauli gaišākās bezmākoņu dienas vidū! Tavi vārdi manai sirdij deva varenu mierinājumu un es tos arī pacelšu pilnīgākā darbībā, lai tie mani top par priecīgāko un svētības pilnāko dzīvības patiesību. Mani pamācīt un redzēt ka mācība pārvēršas pilnīgā darbībā, tas tev gan tiko varētu būt grūtākais dzīvības uzdevums? Bet vai visi citi cilvēki darīs to, ko tu man tik uzticami un patiesi esi ieteicis?”

6] RAFAELS saka: “Vispirms raizējies tikai par sevi; par pārējiem gan jau tiks gādāts no Kunga!”

25. CINKA JAUTĀJUMS PAR RAFAELU UN VIŅA MĒĢINĀJUMS KAUT KO IZDIBINĀT PAR KUNGU

1] Bet CINKA no šīs pamācības dabīgi ne tikai daudz ko, bet gan visu dzirdēja un pēc tam viņš Ebamam, kuram viņš gan vēl visvairāk uzticējās, jautāja, teikdams: “Draugs, tas dīvainais jauneklis, kas mums pirmīt ļāva sadzirdēt skaņu no debesīm un nu tavai meitai deva tik mistiska veida pamācības, ka man — atklāti sakot — kaut kas līdzīgs vēl nekad nav nācis priekšā, tomēr, šķiet, nav piederīgs šai zemei tā kā mēs. Saki man, vai varbūt tieši aiz viņa neslēpjas tas, kura kurpju siksnu atraisīšanai mans Jānis sevi turēja daudz par necienīgu! Tikai man viņš liekas pārāk jauns, jo viņam jau jābūt pie 30 gadiem!”

2] EBABS saka: “Mīļais draugs, tas gan tas jauneklis nav, — bet gan viens no Viņa galveniem mācekļiem! Jo man nu vajag tev pavisam atklāti atzīt, ka tam Pravietim no Nācaretes piemīt tāda veida vara un gudrība, ka te, tā teikt, no debesīm uz zemi nonāk pat eņģeļi, lai dzirdētu Viņa mācību, apbrīnotu Viņa darbus un tajos cildinātu Dieva visvarenību!

3] Kā manis teiktā apliecinājums kalpo tieši tas jauneklis, par kuru tu nezini, kas tev par viņu jādomā. Kā laicīgs cilvēks viņš tomēr ir nedaudz par debešķīgu un kā eņģelis tad tomēr varbūt nedaudz laicīga izskata. Viņš jau gandrīz mēnesi dzīvo pie manis un ir manas meitas audzinātājs. Ka uz zemes viņam nav ne tēva, ne mātes, un visās lietās viņam ir tāda vara, ka tā ir tīri pasakaina, to tu man vari droši ticēt! Tālāku ģealoģiju es tev par viņu nevaru dot. Vispār tu pats vari ar viņu tuvāk aprunāties, viņš tev ne uz vienu jautājumu atbildi nepaliks parādā!”

4] CINKA saka: “Es nu zinu pietiekami un zinu, par ko šajā ārkārtējākā laikā es jaunekli turu! Bet nu es tomēr vēlētos uzzināt, vai lielais Pravietis no Nācaretes arī varbūt neatrodas starp mums!? Jo bez Viņa es mūžam nesaprotu, kas te, tā teikt, būtu darāms kādam eņģelim. Ja viņš te ir, tad saki man to, lai arī es Viņam parādu dziļāko godu! Jo pēc taviem vārdiem Viņam visādā ziņā jābūt tīri dievišķai būtnei.

Tādēļ tikai ar vieglāko mājienu rādi man, vai Viņš ir te un kurš tas ir!”

5] Pēc tam EBABS saka: “Mīļotais draugs, esi tikai nedaudz pacietīgs, tu jau viņu vēl iepazīsi! Bet — tā kā tu vairs neesi nekāds tiesas kalps vai vajātājs — tik daudz es tev gan varu teikt, ka Viņš atrodas starp mums un patiesi ir šeit, citādi visi Romas varenie noteikti šeit nebūtu!”

6] CINKA saka: “Arī pietiekami; vairāk man nav vajadzīgs! Tagad es viņu jau uzminēšu!”

7] Ar to mūsu Cinka nu kļuva mierīgs, bet nu jau visu ievēroja un nenovērsa acis un ausis no Kirenija, Kornēlija un eņģeļa, tā kā viņš domāja, ka viņi Mani visdrīzāk varētu nodot, bet pie kam viņš protams nedaudz maldījās; jo Es viņiem tūlīt biju licis sirdī, kas viņiem runājams un uz ko viņiem vērsama Cinkas uzmanība. Nu arī piecēlāmies, galdi tika atkal nokopti un mēs gājām uz krastu un tur pārrunājām par pavisam vienaldzīgām lietām. Protams Cinka ar saviem biedriem mūs tik viegli neizlaida no acīm.

26. JĒZUS PAMODINA TĀS DIVAS NOSLĪKUŠĀS. CINKA PAZĪST KUNGU

1] Bet gar jūras krastu šurp un turp staigājot mēs nonācām vietā, kur mūsu Risa kopa abas noslīkušās un gaidīja viņu atkaltdzīvināšanos.

2] KIRENIJS viņam teica: “Nu draugs Risa, vai tās abas jau sāk parādīt pavisam vieglas dzīvības zīmes?”

3] RISA saka: “Augstais kungs, te visas pūles ir tīri veltīgas. Viņas abas nu zināmā veidā kļūstarvien mirušākas, nedzīvākas; visas pūles un tālākā rīcība pie viņām ir veltīga! Viņām atkal atdot dzīvību var vienīgi Dieva visvarenība! Te vairs nelīdz nekāda noguldināšana vai vīna liešana mutē!”

4] ES saku: “Tās gan būs tavas domas!?”

5] RISA saka: “Kungs, apskati tikai šos zilos plankumus un jau ļoti progresējošo trūdēšanas procesu, un Tu Pats man piekritīsi, ka viņas abas pastarajā dienā var tikt atdzīvinātas tikai caur Dieva visvarenību!”

6] Te arī CINKA izgāja priekšā, tādēļ ka viņš labi orientējās par mirušiem, un apskatīja abas noslīkušās. Kad viņš visu bija pārbaudījis, viņš arī teica: “Tas draugs ir runājis pareizi! Kā pilnīgi mirušām viņām jāgaida līdz pastarajai dienai, pieņemot, ka tā uz šīs zeme jelkad sekos, — kamman ir grūti ticēt! Jo es zinu par ko visu tādas miesas pārvēršas: kodēs, tārpos, mušās, vabolēs, visādās zālēs un citos stādos! Cik daudzi tiek saplosīti un aprīti no mežonīgām bestijām! Cik daudzi iet bojā ugunī! Vai pastarā dienā ne no šā ne no tā kādam atkal jāklūst tādām, kāds ir tagad. Es, Cinka no Jeruzalemes, izglītots daudzās lietās, šeit apgalvoju, ka reiz jānākošajā pastarajā dienā ar šo abu sieviešu miesu atkaladzīvināšanu pat Dieva visvarenība nesteigsies! Tā viņu dvēselēm dos jaunu garīgu miesu; bet šajās miesās neviena dvēsele vairs netiks mocīta ar kādām galvas sāpēm.”

7] ES saku: “Draugs, tu daudz ko zini un ne reti trāpi naglai uz galvas; bet te, stingri ņemot, tu tomēr esi nedaudz nositis sāņus! Tev gan ir pilnīga taisnība, ka neviena dvēsele viņpasaulē nestaigās šajā miesā; bet tieši šīm abām miesām tomēr kadu laiku vēl jābūt viņu dvēseļu īsti derīgām nesējām! Ja Es to gribu, viņām abām vajag pamosties. Viena no viņām kļūs tava īsti auglīga sieva, un tu viņu pār visu milēsi; bet otrai jāklūst vēl arī neprecētā Risa sievai, — bet viņā nekāds auglis netiks atmodināts!”

8] Pēc tam Es tās abas noslīkušās aicinu un viņas acumirkli pieceļas un ļoti pārsteigtas skatās apkārt, nevarēdamas aptvert, kas viņas ir un kas ar viņām atgadījies.

9] Bet Risa un Cinka nokrīt ceļos Manā priekšā un CINKA saka: “Tu esi tas Jāņa pasludinātais. Bet Tu neesi nekāds pravietis, bet gan Pats Jehova!”

10] Pie šīs pamodināšanas scēnas atnāca arī klātesošie persieši, un mums zināmais ŠABI Cinkam teica: “Kā es jūtu, šoreiz tu esi izteicis pavisam pareizu spriedumu! Tā tas ir, draugs, — tas ir Jehova! Un tas jauneklis, kas mums pirmīt ļāva dzirdēt to dievišķo skaņu, ir viens erceņģelis, un proti tas pats, kas uz šīs zemes jau reiz veda jauno Tobiju! Tā tās lietas stāv! Tas ir no visiem lieliem praviešiem un pareģiem pareģotais Mesija un ar Viņu uz šīs zemes sākas jauna, garīga valstība!

11] Tas ir tas, uz kuru daudzi dusmosies un Viņam uzbruks, un gribēs Viņam nodarīt to, ko Erods darīja ar Jāni; bet visi, kas to uzsāks, sašķīdīs pret Viņa visvarenību un Viņa gudrības priekšā kļūs dumji un tumši kā tumša nakts! Jo zeme nekad miesā nav nesusi Viņam līdzīga!

12] Ko es tev saku manu divdesmit biedru vārdā, to es tev saku bez kautrēšanās, jo no šī brīža vairs nebaidos nekādas pasaules, jo Es esmu iepazīnis To, kuru vienīgo jābaidās visiem tiem, kas grib pret

Viņu sacelties un sacelsies! Ak, Viņš visus ļaundarus ļoti vareni pārbaudīs — un tūkstots reiz bēdas ļaundariem! Viņš ne pret vienu neies cīņā ar zobenu rokā — bet visus tiesās un iznīcinās Viņa Vārda vara!

13] Bet kāda vara ir Viņa Vārdam, par to tev tavā priekšā ir pārliecinošākais pierādījums! Šīs abas meitas tak bija tik pilnīgi mirušas, ka par to gan nevienam vairs nevarēja rasties nekādas šaubas! Viņš tikai teica: “Pieceļaties!” — un abas piecēlās un nu kā jaunpiedzimušas dzīvo spirtgas un veselas un ir pie pilnīgi skaidrākās apziņas. Tikai būtu ļoti vēlams, ka abas mīļās radības saņemtu kādu miesas apsegu! — Bet es zinu, ko es darīšu! Ar persiešiem kopā ir dažas sievas, kas ved sev līdzī trīskāršus tērpus; te katra var dot vienu tērpu un abām ir palīdzēts.

27. ABU MEITEŅU DZĪVES STĀSTS

1] Te Šabi vērsās pie Manis un jautāja, vai viņš drikstētu to darīt.

2] ES teicu: “Ak, galu galā dari to; jo caur kādu labdarību vēl nekad neviens Manā priekšā nav nogrēkojis! Ej un liec viņas abas apģērbt!”

3] Un Šabi gāja un nedaudz acumirkļos bija klāt ar diviem žilbinoši baltas krāsas smalka zīda kreklītiem un ar diviem debess ziliem smalkākā kašmira virstērpiem, kā arī ar diviem pāriem dārgākām piestiprinājuma adatām ar garām zīdu aderētām lentām. Abām no jauna atmodinātajām tika arī pasniegtas diadēmveidīgas ķemmes greznotas ar zelta glvas sprādzēm ar dārgākiem dārgakmeņiem! Viņas liedzās pieņemt viņām šķietami pārāk dārgās greznumlietas.

4] Bet ES teicu: “Ja Es to gribu, tad tikai ņemat, kas jums tiek dots, jo līgavai pieklājas, ka viņa ir skaisti izgreznota!”

5] Tad abas tās greznumlietas pieņēma un kad viņas bija pilnīgi ietērtas un izgreznotas un te stāvēja kā divas ķēniņmeitas, viņas izrādīja lielu un pateicības pilnu prieku.

6] Bet kad viņas tā stāvēja mūsu priekšā un skaistumā pilnīgi staroja, te CINKA teica: “Nē, nē, tas jau atkal ir viens brīnums! Kad es pirmīt abas apskatīju kā mirušas, viņas abas man likās kā kādus 40 gadus vecas sievietes un viņu apritušās formas neparādīja nekādu sevišķu pievilcību; bet nu tās ir divas skaistules, kādām līdzīgas manas acis vēl nekad nav skatījušas! Tagad viņas ir divas jaunavas, no kurām neviena vēl nevar skaitīt divdesmit gadus. Jā, tas tomēr arī ir brīnumu brīnums! Kas te būtu jaunā Erodiņa?! Nu, ja Erods vienu no viņām ieraudzītu un viņa to prasītu, tad viņš viņai par prieku jau tūlīt liktu nocirst galvas visiem jūdiem! Ja man nabaga grēciniekam patiesi būtu jābūt cienīgam tādas žēlastības vienu no šiem abiem eņģeļiem dabūt par sievu, tad Jeruzāleme mani mūžam nekad neredz; jo tā būtu ēsma Erodam un arī pārējiem Dieva pilsētas daudzajiem svētajiem!”

7] KIRENIJS teica: “Ja šie abiem brīnumbērniem vai nu vairs nav nekādu krietnu vecāku, vai arī caur te iejaukošos nāvi pat krietnie vecāki jebkādas tiesības uz viņām ir zaudējuši, tad viņas ir manas meitas un no manis saņem pietiekamu pūru.”

8] Vecākā no abām, vārdā GAMIELA saka: “Mēs abas — stingri ņemot — esam bez vecākiem; un tie, kurus mēs saucam par tēvu un māti, pamatā ne tuvu nav mūsu radnieki. Mēs kā div- un es trīsgadīgi bērni nonācām kādā īstenībā grieķu tirgotāja mājā, kas tikai vēlāk daļēji pieņēma jūdismu. Pēc kādas vecas kalpotājas liecības mēs no kāda vergu tirgotāja no Sidonas tikām atvestas uz Kapernaumu un tur no minētā tirgotāja, kuru mēs dēvējam par tēvu, par piecām cūkām, pieciem teļiem un astoņām aitām tikām nopirktas.

9] Pārdevējs tirgotājam nodeva rakstu, kurā jābūt uzrakstīti mūsu vārdi un mūsu īstenie vecāki. Mūsu bijušiem vecākiem jābūt bijušiem romiešiem un ļoti augstas izcelsmes. Cik daudz taisnības tajā var būt, mēs nezinām, bet ceļojumu, kurā mūs pārsteidza nelaime, mēs slepeni uzsākām tādēļ, lai no kādā citā vietā dzīvojoša mūsu šķietamo vecāku radnieka uzzinātu pilnīgu patiesību, vai mēs esam mūsu vecāku īstas vai tikai nopirktas meitas.

10] Vienīgi tad mēs kritām ļauno jūras laupītāju rokās. Mums tika nolaupta visa līdzņemtā manta, noplēsti tērpi, tad neskatoties uz mūsu lūgšanu tikām aiz matiem sasietas kopā un tad dzīvas iemestas jūras dzelmē. Kas pēc tam ar mums ir noticis, mēs nezinām, un arī ne, kā esam nonākušas šajā mums pilnīgi nezināmajā vietā, un kas mums atkal ir atdevis dzīvību, jo mums vajadzēja būt mirušām, kad noteikti no jūras izskalotas mūs atrada kādā krastā vai pludmalē. — Kur tad mēs nu esam un kas esat jūs, labie un brīnišķie cilvēki?”

28. KIRENIJS PAZĪST SAVAS MEITAS. RISA UN CINKA KĻŪST KIRENIJA ZNOTI

1] KIRENIJS saka: “Tikai nedaudz pacietības, mani mīļie bērni un meitas! Tevi sauc Gamiela un kā tad sauktu tavu jaunāko māsu?!”

2] JAUNĀKĀ saka: “Mani sauc Ida, jo tā mani vienmēr dēvēja.”

3] Te KIRENIJS krita Man ap kaklu un teica: “Kungs, jā, kā man Tev jāpateicas?! Ak Dievs, ak, Tēvs! Šādā veidā Tu man atdevi abas manas mīļās meitas, kuras pirms 17 gadiem no nekrietnām rokām man ir tikušas nozagtas! Kā pie uzraudzības, kāda bija manā mājā, tas bija iespējams, līdz šai stundai man ir mīkla!

4] Es tūlīt uz visām pusēm izsūtīju izlūkus, kuriem būtu jāmeklē pazudušās meitas un kāds drosmīgs kapteinis teica: “Un ja Plutons tev viņas būtu nolaupijis, tad es tev viņas atvedu! Bet ja viņas ir aprijusi jūra vai kāds plēsīgs zvērs, tad visas pūles būs veltīgas!” Viņš gāja un trīs gadus veltī pūlējās.

5] Es arī uz Nācareti sūtīju pie Tevis, ak Kungs, sūtņus. Viņi pēc Tevis gan apjautājās, bet nāca mājās ar nelaimes vēsti, ka ar Tevi nekas vairs neesot. Tu gan esot ļoti mierīgs, bet citādi pavisam bikls starp 13 un 14 gadus vecs zēns un par kādu pareģošanu tur jau neesot nekāda runa!

6] Tavi laicīgie vecāki par Tevi pašu deva pavisam nepatīkamu liecību un teica, ka ar Tavu 12. gadu Tevi pilnīgi esot izgaisušas katras gudrības pēdas un tagad Tu, kas te attiecas uz prātu un izpratni, atpalc no katra parasta zemes zēna. Manis dēļ viņiem tev toreiz bija neatlaidīgi jāprasa, tikai vēl šoreiz maniem sūtņiem pareģot; bet Tu klusēji un beigās teici: “Es neesmu nācis šai pasaulē pareģošanas dēļ, bet gan kā katrs cilvēks darba dēļ.”

7] Kad tev jautāja, vai Tu neatceries, ko visu Tu esi teicis no sava šūpuļa līdz tavam 12. gadam, Tu teici, kas te bija, tā vairs nav! Un kad Tev jautāja iemeslu, tad Tu vairs nerunāji, atstāji istabu un izgāji ārā, — un mani sūtņi atgriezās mājās bez rezultātiem.

8] Un tā visa mana meklēšana toreiz bija velta. Pilnus septiņus gadus es sēroju pēc savām mīļajām meitiņām, — un redzi, te viņas nu ir! Toreiz Tu viņas man liedzi, lai tagad nu viņas man atdotu dubultbrīnumaini! Jā, Kungs, kā man Tev par to īstenībā jāpateicas?”

9] ES saku: “To tu jau īstenībā esi darijis caur to, ka tu esi uzņēmis visus, kas te tika satverti, un esi rūpējies par viņu turpmāku labāku likteni, nekā kāds viņiem bija līdz šim! Īsi — tu, Mans pirmais draugs Kirenij, esi Man jau tik daudz darijis, ka Es tevi uz šīs zemes nevaru atstāt neatgotu! Bet reiz Manā valstībā debesīs tu saņemsi vēl lielāku algu!

10] Bet tā kā te tev nu atkal ir tavas meitas pilnīgi veselas, tad atceries to, kam Es viņas esmu nolēmis par ligavām. Tie abi vīri gan nav ķēnišķas izcelsmes; bet nu viņi zināmā mērā ir Mani dēli, — un tas tev tomēr arī var būt pietiekami!”

11] KIRENIJS saka: “Kungs, Tava griba man ir patīkamākā pavēle un saviem abiem znotiem es jau izvēlēšos līdzekļus un ceļus, pateicoties kuriem viņi tiks tā nostādīti, ka garīgi un fiziski varēs iespējami daudz palīdzēt nabaga cilvēkiem!

12] Bet nu, manas mīļās meitas, nākat pie manis un ļaujiet sevi spiest pie manām krūtīm; jo es esmu viens no laimīgākiem tēviem uz visas zemes! Cik laimīga tikai būs jūsu māte jūs atkal iegūt; jo viņa jūsu dēļ nebija nomierināma. Ja vēl viņa varētu jūs redzēt, viņas laime būtu vēl lielāka, bet pie visas viņas lielās laipnības viņa tomēr ir akla. Kā akla viņa kļuva mana sieva, uz kādu laiku gan ieguva acu gaismu, bet vēlāk tomēr atkal kļuva akla! Bet viņai ir tik asa sajūta, ka es varu saderēt, ka viņa jūs tūlīt pazīs! Ak, cik es nu esmu neizsakāmi laimīgs! Nākat šurp jūs visi nabagie, par to es visiem saviem spēkiem gribu jūs aplaimot!

13] Kad es nu atceros, kā mēs jūs atradām kopā sasietiem matiņiem peldam jūrā! Ja es toreiz būtu varējis iedomāties, ka jūs esat manas meitas, cik šausmīgi nelaimīgu mani būtu darijis jūsu toreizējais izskats! Tikai tagad, kad jūs nu atkal dzīvojat, Kungs mani ar jums tuvāk iepazīstināja, lai es kļūstu cik iespējams svētlaimīgs! Un nu es tas esmu, un par to Tev, ak Kungs, visa slava un visa mīlestība!”

29. CINKAS PIETICĪBA

1] CINKA pienāk klāt un saka: “Augstais kungs un pavēlniek! Ja tās lietas reiz stāv tā, par ko man nevarēja būt ne mazākās jausmas, tad tā lieta nu arī pieņem pavisam citu izskatu. Viņas nu vairs nav

nekādas tirgoņa meitas no Kapernaumas, bet gan viņas ir meitas no Romas ķeizara nama. Bet uz šī koka neaug neviens ābols priekš mums līdzīgiem. Jo tādiem bērniem atkal vajag sastapt bērnus, kas arī atkal cēlušies no ķēnišķiem vecākiem. Es esmu tikai vienkārša jūda dēls, cēlies gan no Jūda, bet kas tas nu ir pret tevi, kas tu esi lielā ķeizara Augusta brālis un tāpat esi vecākās patriciešu cilts?! Pie tam tu esi neizmērojami bagāts un man nav nekā cita, kā par milzīgu darbu kopā salikt trūcīgs zelts.

2] Cik bezgala laimīgu arī Gamiela būtu mani darījusi, ja es viņu par sievu būtu dabūjis kā debesu brīnumu, — bet tā kā viņa nu kā tava meita, augstais kungs, stāv pāri manai niecībai, tad es nekad nedrīkstu viņu ņemt par sievu! Tu, augstais kungs, šodien savā tīrākā gara noskaņojumā man viņu arī dotu; bet ritu tu to varētu ļoti nožēlot! Un vai es varētu pretoties, ja tu man viņu atkal atņemtu? Kādus sirdsēstus un skumjas es tad sajustu! Ja man viņu vajag ņemt par sievu ar pilnāko drošību, ka viņa man paliek, tad es noteikti viņu arī ņemu un kļūstu laimīgākais cilvēks! Bet viņu prasīt es nekad neprasišu, jo es zinu manu stāvokli un arī tavējo.

3] Bet apgādā man uz romiešu zemes nelielu īpašumu un ar savu roku čaklumu es gribu to apstrādāt un sagādāt uzturu sev un saviem līdzstrādniekiem. Tikai neliec man vairs iet uz Jeruzalemi un vairs nepalikot jūdu zemē! Jo es vairs negribūtu nekādā sakarā ar Erodu un ar templi!”

4] KIRENIJS saka: “Lai tas viss paliek! Es manu Gamielu tev vairs nevaru atņemt, jo Kungs tev visu zināmā mērā ir devis pirms nekā man, — un Viņa Vārds un teiktais man ir svēts, pār mēru svēts! Bet ko Kungs tikai iztālēm grib, ja mēs gribam līdzināties Viņa svētajiem eņģeļiem, mums to vajag darīt. Kamēr Viņš man ļauj uz šīs pasaules dzīvot, es nu gan kas esmu; bet tajā pusē lielajā viņpasaulē mēs tad visi esam vienādi un mūsu šejienes dārgumi paliek karājoties uz šīs zemes mirušās garozas un kļūst visu iznīcinošā laika barība.

5] Tādēļ lai tevi netraucē mans augstais stāvoklis; jo to es nesu tikai cilvēces labumam, cik tas tikai vienmēr stāv manos spēkos. Un vai tev, kuru bezgalības un dzīvības Kungs man sevišķi licis pie sirds, no tā jābūt izslēgtam? Nē, nē un nekad! Tu esi un palieci mans dēls!”

6] Kad CINKA dzird šos vārdus, viņš saka: “Jā, patiesi, tā var runāt tikai kāda Dievam tam Kungam padevīga sirds! Ko grib Kungs, to noteikti gribu arī es, jo Tas, kas abas ir atdzīvinājis, ir Pats Kungs, par ko es nu esmu pilnīgi pārliecināts! Un ja nu miljardi liecinātu pret to, tad Cinka savā ticībā nekad nesvārstīsies. No šī brīža nu vienīgi Viņam visa mana mīlestība un visa mana patiesa pielūgsmē! Lai Viņam viss gods no mūžības uz mūžību!”

7] Ar šiem vārdiem Cinka nokrīt ceļos Manā priekšā un saka: “Ak, Kungs, piedod visus manus grēkus, lai es uz Tevi varu lūgt kā attīrīts cilvēks!”

8] ES saku: “Celies augšā, Mans brāli! Tavi grēki no Manis jau sen ir tikuši atlaisti; jo Es jau sen pazinu tavu sirdi un beigās pat ļāvu nākt pie Manis. Tu gan tiki izsūtīts Mani sagūstīt, un Es ļāvu Sevi sagūstīt — bet tikai tavai sirdij un tavai svētībai! Nu piecelies, Manā Vārdā esi priecīgu prātu un kļūsti Man derīgs darba rīks!”

9] Tad Cinka pieceļas un nu tikai īsti sāk aptvert šī notikuma lielumu un nozīmi. Kad viņš drīz apsedīsies Manā tuvumā tad mēs atkal dzirdēsim viņu tā īsti runājam. Jo pēc Mathaela viņš gan ir lielākais gars mūsu sabiedrībā.

30. RĪCĪBA UN RUNA

1] Bet kad pēc tam mēs Cinku tādā veidā bijām nedaudz nomierinājuši, kā otrais Kirenija znots nāca Risa un arī sāka līdzīgā veidā aizbildināties.

2] Bet RAFAELS uzsīta viņam uz pleca un teica: “Draugs, paliec jau tikai pie tavas sirds pateicības; jo tu vēl ilgi neesi nekāds Cinka! Tu gan esi labs un krietns, bet tev nekad nevajag runāt citādi, kā tev ir uz sirds! — Vai tu to saproti?”

3] RISA saka: “Jā, draugs no debesīm, es saprotu, ko tu man esi teicis, un es gribu, ja es jebkad runāju, runāt, kā man ir ap sirdi un pār manām lūpām nav jānāk nevienai nepatiesībai! Es gan vēl esmu jauns cilvēks un man ir mazāk pieredzes kā daudziem citiem; bet sevišķi maz pieredzes man ir ar sievišu dzimumu un vēl nekad nebiju iemīlējis kādā jaunavā. Bet sirdī jūtu ārkārtīgu valdzinājumu un jūtu, ja brīnišķīgi skaistā Ida kļūtu mana sieva, ka būšu pārmēru laimīgs. Bet es arī jūtu, ka pie šīs lielās laimes es izskatīšos šausmīgi dumjš. Vienīgi aiz šā iemesla es vēlētos sev šo laimi pieciest.

4] Tagad mana mīlestība uz Idu vēl nav kaislība un no šīs gaidāmās laimes vēl varētu atteikties ar

vieglu sirdi; bet ja es vēlāk vēl vairāk aizdegtos, un laime man tomēr netiktu piešķirta, tad tas man sagādātu ļoti lielas sirdssāpes, no kurām tad es grūti varētu atbrīvoties. Tieši šī iemesla dēļ es vēlētos lai no Kunga un no Kirenija man tiktu ņemta katra cerība uz šo laimi!

5] Redzi, tu, mans debesu draugs Rafael, te es tā jūtu, un tā es tad arī runāju! J atū te vari man ne daudz palīdzēt, tad dari to, pirms tas nav par vēlū! Īstai palīdzībai arī vajag nākt īstā laikā, — citādi tā maz noder!”

6] RAFALES saka: “Draugs, te tev no manis būs vajadzīga maza vai nekāda palīdzība! Tādēļ lai paliek tikai tā, kā Kungs to ir noteicis! Tu pats gan vari no visa atteikties — jo Kungs nekad neko nenoteiks pret cilvēka brīvo gribu; izņemot miesas mēru un formu —; bet tas tieši cilvēkam tieši nenes nekādu lielu svētību, ja viņš par maz ievēro to, ko Kungs kaut arī tikai caur mazāko mājienu ir ieteicis. — Vai tu to arī saproti?”

7] RISA saka: “Jā, arī to es saprotu, un tādēļ nesaku neko citu kā: Lai vienmēr notiek Kunga griba! Kas dara Kunga gribu, tam neiespējami jebkad kļūdīties; jo Dievam tam Kungam tomēr vajag vislabāk zināt, kas mums cilvēkiem visvairāk artnes labumu. Bet tādēļ arī no šī brīža ar lielāko pateicību sirdi vienmēr darišu pēc tā, kā Kungs to noteiks. Ko cilvēks var viegli darīt, tādēļ, ka viņam jau sirdi uz to ir tieksme, tas viņam jau vienmēr jādara un nekad nav jāignorē. Cīņas pietiek citās lietās, pār kurām cilvēka vājā griba grūti kļūst uzvarētāja. Ja viņam nu vieglās un ļoti patīkamās lietās arī jāparāda vāja griba, tas patiesos tikumos viņš pavisam noteikti gūs sliktas sekmes! — Vai es esmu runājis pareizi, vai nē?”

8] RAFAELS saka: “Katrā ziņā, bet lai arī tas vēl ir teikts, ka labāk ir daudz un labi darīt — nekā daudz un labi runāt! Ja cilvēki redzēs tevi daudz un labu darām, tad arī viņi sekos tavam piemēram; ja viņi beigās dzirdēs tevi daudz un labi runājam, tad arī viņi gribēs tev līdzināties. Bet tā kā ļoti daudziem patiesi labai runai trūkst īstas gudrības, tad viņiem tomēr noteikti vajag sarunāt tikai aplamības un caur to nodara sliktu daudzām vājām dabām un arī sev, jo caur to kļūst augstprātīgi un iedomīgi. Caur nevajadzīgu runas kāri ar laiku tiek izplatītas visādas neīstas mācības un nabaga cilvēce tiek apžilbināta un vesta visā tumsā, tāk ka pēc tam diezgan grūti to atkal apgaismot; bet caur daudzām un labām rīcībām cilvēce kļūst lielāka un atklātāku sirdi. Bet kāda atklāta sirds jau tāpat ir labākā stādu skola uz patiesu gudrību un tad arī pratīs labi un pareizi runāt, ja tas kur būs vajadzīgs.

9] Bet to es tev teicu tādēļ, ka tu sevī glabā pārāk lielu runas kāri, bet tam nolūkam vēl ilgi nepieder viss, kas vajadzīgs pilnīgi labai runai; tādēļ runā maz, bet tā vietā jo vairāk klausies un darbojies, tad tu arī būsi īstens Kunga mācekļis, un tas pēc Viņa gribas un patikas.

10] Kuriem kādreiz jārunā un jāsprediķo, tos tas Kungs tam nolūkam jau īpaši izvēlēsies; bet kurus Kungs runāšanai un mācībām īpaši neizvēlēsies, tie no Viņa ir noteikti tikai darbībai pēc Viņa Vārda un pēc Viņa mācības un pēc tās vienmēr jādara tikai tas, uz ko viņiem no Kunga ir nešaubīgs aicinājums, tad viņiem vienmēr būs prieks par Dieva labvēlību un kādu sevišķu žēlastību. Saki to arī saviem draugiem un amata biedriem, jo arī starp viņiem ir daudzi, kas atzīst, ka viņi var sakārtoti un veikli runāt. Arī viņi no Kunga izraudzīti ne runāšanai, bet darbībai.

11] Bet Kungs tādēļ tev nu ļauj būt laicīgi laimīgam, lai tu kādreiz vari veikt ļoti daudz laba. Bet ja Kungs tevi būtu aicinājis par runātāju un skolotāju, tad Viņš tev teiktu: “Nāc un seko Man kur Es dodos un mācies pazīt visas Dieva Valstības gudrības!” Jo redzi, runāšanai un mācīšanai tiek vairāk prasīts kā darbībai, un tomēr galvenā lieta ir darbība — un runa un mācība tikai ceļa rādītājs uz to.

12] Redzi, cik patīkams Kungam ir Kirenijs, bet noteikti ne labas runas dēļ. Bet kas dara daudz laba un cēla, tas, ja tas kur ir vajadzīgs, jau var arī labi un pareizi runāt, jo atklāta un cēla sirds nekad nepaliek bez gaismas no debesīm. Bet kam pēc viņa daudz labo un cēlo darbu mēra tā ir, tam arī vienmēr būs skaidrs, kur, kad un cik daudz viņam būs runājams. — Vai tu to, mans mīļais Risa, tā īsti labi sapratīto, ko es tev nu teicu?”

13] RISA saka: “Kā man tas nebūtu skaidrs; jo tu runāji tīrāko patiesību, un tā vienmēr katram ir saprotama! Es vienmēr stingri vadīšos pēc taviem vārdiem. Bet to ko no tevis nu dzirdēju, tūlīt atstāstīšu arī visiem maniē biedriem. Tikai to vienu es vēl gribētu uzzināt, vai arī Cinka ir aicināts vienīgi tikai darbībai, jeb līdzās arī mācīšanai!”

14] RAFAELS saka: “Mans draugs Risa, starp tavu un Cinkas pieredzi pastāv ļoti liela starpība! Viņš ir viena liela dvēsele, nonākusi no augšas, un aiz viņa ir daudz un lielas pieredzes, kaut gan viņš ir tikai desmit gadus vecāks nekā tu, un tādēļ no Kunga tiek likts darbībai un runāšanai. Bet kad arī aiz tevis būs daudz pieredzes, tad arī tu labi runāsi un mācīsi. Bet tagdējam laikam sakrāj sev pieredzes un kļūsti

bagāts ar labiem un cēlim darbiem!”

31. HEBRAMA UN RISAS SEVĪ IELŪKOŠANĀS

1] Risa to dziļi ieraksta sev sirdī un dodas pie saviem biedriem, kuri sāk viņu apsveikt par viņa laimi, bet viņš atver muti un vārdu pa vārdam pavēsta viņiem to, ko no Rafaela ir dzirdējis.

2] Kad viņš ar to bija galā, HEBRAMS viņam teica: “Tā ir ļoti brīnišķīga runa, kā nākdama no Dieva mutes; bet kaut kas tajā tomēr ir piebilstams, kaut gan ne pašai runai, tad tomēr tam, kas to izklāstīja. Runa satur daudzus un ļoti ievērojami patiesus vārdus, kuri viens pēc otra radās labā secībā; bet izklāstītājs tomēr vispirms runāja, nekā darbojās. Vienīgi es to atrodu par pilnīgi pareizu, jo katrai labai rīcībai pa priekšu vajag iet labai mācībai, citādi katram, kas darbojas, neiespējami savai darbībai saņemt kādu direktīvu.

3] Bet pamatu pamatā Rafaelam tomēr ir taisnība, jo tik daudz cilvēks zina drīz, kas ir labs un pareizs. To viņam dod vienkārši likumi! Vajag tikai isti gribēt un laba rīcība te nevar izpalikt. Bet vienīgi tikai zināšana man šķiet pārāk niecīgs motīvs labai rīcībai, sevišķi pie ļoti materiāliem cilvēkiem, kuri kādas tukšas materiālas priekšrocības dēļ pārāk drīz tiek apmuļķoti un vesti sliktā rīcībā. Te tad tomēr nozīmē iepriekšēju mācību izklāstīt tik plaši, ka caur to kā motīvs labai rīcībai māceklim var tikt dots skaidrs, rokām aptverams un neapgāžams pierādījums, pret ko rīkoties māceklim vajag likties gandrīz tikpat neiespējami, kā gribēt bez kuģa pārbraukt jūrai.

4] Ja ar kādu mācekli tas reiz ir izdevies, tad patiesi laba rīcība ir ļoti viegla lieta, bet bez klātdotiem, rokām aptveramiem un stingri pierādītiem motīviem tā vienmēr paliks problēma, labo gan saprast, bet tādēļ, ka lai pēc tā rīkotos, tas sasisīti ar daudzām grūtībām un pašai dziedību, tad mīļāk ļaujas mīļajam slinkumam un pretīgajam egoismam, daudzās un labās rīcības atmet un tūlīt seko savām dzīvnieciskām tieksmēm un pēc trīsdesmit gadiem vēl ir tas pats cilvēks-dzīvnieks, kāds īstenībā bija šūpulī. Tādēļ pēc maniem neautoritatīviem uzskatiem labas darbības mācībai pieder ar pierādījums, un tas jau prasa daudz vairāk, nekā teikt: “Tev darāms tas un tas, tādēļ, ka tas ir labs, un to nu tev nevajag darīt, tādēļ, ka tas ir slikts un ļauns!”

5] RISA saka: “Te tev ir pilnīga taisnība un tomēr tu pamatā nesaki neko citu, ko arī Rafaels pārliecinoši skaidri pierādīja, ka tieši tam jā mācā un jārunā, kas no Kunga garā uz to ir aicināts. Tāds skolotājs saviem mācekļiem jau dos mācību kopā ar nepieciešamajiem pierādījumiem un caur to viņus pamudinās darbībai, tāpat kā eņģeļa runa nekļūdīgi darbībai pamudināja mani. Bet ja mēs abi nu uzstātos kā skolotāji, te mēs noteikti sarunātu ļoti daudz muļķību, un ja pie mums nāktu īsti smalks un veikls runātājs un īsti spēcīgi sāktu mums pierādīt pretējo, tad viņš mūs beigās samulsinātu un galu galā mēs vēl beigās verbūt dejotu pēc viņa svilpes. Bet ja mēs rīkojamies labi, tad ar visu pasaules prātu nevar pret to atrast ne neicīgākos iebildumus un atbildes. Tādēļ daudziem darbība ir labāka nekā mācīšana. — Vai tu par to itkā vēl neesi pilnīgi skaidrībā?”

6] HEBRAMS saka: “Ak jā, tagad gan, un tā tas bija jau arī agrāk, un tas tā ir labi! Bet cilvēks tomēr ir dīvains, — es to manu pie sevis! Atceries: kad mēs tad tomēr pietiekami pārlasījām un studējām rakstus, cik caur un caur neapprakstāmi cildeni un dziļāko godbijību iedvesoši likās visi brīnumainie stāstījumi, notikumi un šur un tur sastopamās mācības! Jo šur un tur sastopamo darbojošos Dieva Garu mēs aiz akli augstākās godbijības mēs beigās pavisam vairs neiedrošinājāties pieminēt. Ja mēs kaut ko lasījām par kādu parādījušos eņģeli — mums šermuļi pārskrēja pār kauliem. Mozus te stāvēja tik augstu, ka viņa vārda priekšā, šķiet, klanijās visi kalni!

7] Tagad mēs šeit stāvam tā paša Dieva priekšā, kas uz Sinaja pērkona balsi pasludināja Savus baušļus! Tas pats eņģelis, kas reiz vadīja jauno Tobiju, staigā starp mums kā parasts cilvēks un ar saldiem vārdiem māca mums tuvāk pazīt Kunga gribu. Bet pie tam vēl nepārtraukti notiek nedzirdētākā veida brīnumi pēc brīnumiem, un mums tas viss jau šķiet kas parasts, itkā mēs jau kopš bērnības būtu pie tā uzauguši! Saki man, kāds gan tam varētu būt iemesls?

8] Mums aiz tīriem brīnumiem un pielūgsmes nu būtu pilnīgi jālec vai no ādas ārā, — bet tā vietā esam tā skaisti truli, kā kāda veca karavīra vecs, sarūsējis zobens. Kāds tam iemesls, kas pie tā vainīgs? Ja es par to padomāju, tad aiz dūsmām es pats sev varētu galvu noraut!”

9] RISA saka: “Esi tādēļ mierīgs, draugs! Tas Kungs to tā būs gribējis; jo ja mēs aiz saprotamiem iemesliem vienmēr atrastos augstākā satraukumā, tad mums noteikti ļoti daudz kas paietu garām no tā,

kas nu šeit mūsu priekšā notiek un tiek runāts. Bet Kungs mūsu sirdis prot paturēt saprātīgās robežās un tādēļ mēs pavisam augstasinīgi varam uzlūkot visu, kas šeit nu notiek mūsu priekšā, kaut arī tiek runāts lai cik neapprakstāmi cēlā veidā, un varam to dziļāk arī uzņemt dvēselē. Kad tad tas viss būs galā, tad mūsu sirdīs tas noteikti sāks arī pamosties viskolosālākā veidā! Ak, tas neizpaliks! Bet tagad noteikti tā ir daudz labāk. — Vai tu šeit itkā esi citās domās?”

10] HEBRAMS saka: “Pavisam nē, — tavas domas te atkal ir pilnīgi pareizas, un pavisam noteikti tā būs! Bet nav tieši arī slikti, ja pats sev atgādina, ka pie šiem vēl nekad nebijušiem svēti ārkārtējākiem notikumiem jūtas ļoti viegli un daudz par maz pacilāts, kamēr kāds lasīts ārkārtējākais notikums no pirmlaikiem tomēr bieži tik ļoti aizkustināja un valdzināja. Ja šis garīgais trulums būtu atkarīgs vienīgi no mums, tad man to vajadzētu uzskatīt kā lielu un ārkārtīgi rupju dzīvības grēku. Bet ja pēc tavām domām Kungs caur Savu visvareno gribu mūsos visu tā kārtu, tad mums par to vajag būt Viņam pateicīgiem un visu ko Viņš runā un dara jo nopietnāk un dziļāk sevi apsvērt un ļoti pārdomāt par to, kā mēs Viņa vārdus realizēsim. Bet ka Cinka ir tik ļoti apgarots vīrs — un tomēr bija un ir tikai Eroda virskalpotājs — tā man ir mīkla! Kur tad viņš ir smēlis savu dominējošo gudrību un sakrājis tik daudz pieredzes?”

11] RISA saka: “To es tiko zinu; bet kāds tik liels kungs, kāds ir Erods, savu kalpotāju noteikti iepriekš caur un caur pārbauda, līdz viņš kādu ir padarījis par savu pirmo un augstāko kalpotāju. Pie tam pēc paša atzišanās viņš bija sevišķs pravieša Jāņa draugs un no viņa noteikti ir daudz ko uztvēris, kam arī bija liela dzīvības nozīme, un tādēļ tas ir mazāk pārsteidzoši, ja viņš ir gudrāks nekā kādas no mums. Bet viņš itkā vēl par kaut ko runās, uz ko es esmu ļoti ieintriģēts. — Bet nu šķiet Kungs grib runāt, tādēļ klusējam reiz; jo no mūsu runām jau tāpat neizskan daudz saprātīga!”

32. KĀDS NOTIKUMS NO JĒZUS JAUNĪBAS LAIKA

1] Bet abu dialoga laikā Es abām pamodinātajām radiju izdevību mācīties Mani pazīt kā to, kas pirms pāris mēnešiem arī Kapernaumā bija atmodinājis pāris mirušos un abas Mani kā to drīz pazina un pazina arī Mariju un citus no Jāzepa nama. GAMIELA arī stāstīja, ka viņa vēl pavisam labi varot atcerēties, kā vecais namdaris Jāzeps kopā ar saviem sešiem dēliem pie viņas audžu tēva Kapernaumā uzcēla pavisam jaunu aitu kūti, un ka viņa atceras, ka pie darba ir redzējusi arī Mani Pašu kā Jāzepa jaunāko dēlu; bet toreiz viņai vēl nav bijusi ne jausma, ka aiz Manis slēptos Visaugstākais Gars.

2] Bet IDA uz to teica: “Tomēr, tomēr, mīlā māsa! Tas bija pēdējā vakarā, kad būve bija pabeigta un mūsu audžu tēvs Jāzepam samaksāja par darbu, bet pēc savas tirgotāja dabas beigās viņam dažus grašus atskaitīja. Tad šis Svētais piegāja pie tirgotāja un viņam teica: “Nedari to, jo tas tev nenesīs nekādu svētību! Tu gan esi pagāns, bet tici jūdu Dievam. Un redzi, šis varena Dievs mājā Manā sirdī, un ja Es Viņam lūdzu, Viņš Man to piešķir, ko Es Viņam esmu lūdzis. Viņš mājā arī visu sirdīs, kas ir tainīgas Viņa priekšā un labprāt uzklausa viņu lūgšanas. Ja tu kļūtu cietsirdīgs pret Jāzepu, kas pie tevis grūti strādāja, tad Es lūgtu Manu Dievu un Tēvu, lai Viņš vēlētos tev to atdarīt, un Viņš tev drīz ļoti ļauni atmaksātu! Padomā, ka nav labi darīt pāri tiem, ar kuriem Dievs ir viens!” Bet mans audžu tēvs uz to maz klausījās un palika pie sava atvilkuma. Bet vecais namdaris teica: “Šie daži graši būtu tieši bijuši visa mana peļņa par šo smago darbu un ar tiem es būtu varējis nomaksāt mana nama nodevas! Bet ja tev, kas tu esi bagāts cilvēks, tas jau ir tik ļoti svarīgi, tad paturi tos, bet tu tos paturi netaisnīgi un tas nekad nedara labu!”

3] Bet es, Ida, aiz dūsmām par mana tēva stūrgalvīgo cietsirdību raudāju, gāju savā istabā un slepeni atnesu visus savus ietaupījumus un Gamiela darīja to pašu un tā mēs vecajam Jāzepam viņa darba rīku kastē slepeni ielikām ap 100 grašiem. Izņemot Tevi, ak Kungs, neviens to nepamanīja. Bet Tu pēc tam teici: “Bet jums, abām meitenēm, reiz tiks augsti atlīdzināts tas labais, ko jūs mums esat parādījušas!” Bet pie šiem vārdiem Tu izskatījies kā apskaidrots. Pēc tam jūs piecēlāties un atstājāt mūsu māju. Bija vēls vakars un jums līdz Nācaretei bija vairāku stundu gājiens; te es Tev teicu: “Vai jūs labāk nevēlētos nakti pavadīt šeit, nekā doties nedrošajā, tālajā ceļā, it sevišķi, kad nakts ir tik tumša, jo debesis sedz blīvi negaisa mākoņi un tuvojas arī negaiss?” Te Tu teici vārdus, kas man vienmēr palika prātā: “Kas radījis dienu, tas ir tās Kungs, un kas nakti, arī ir tās Kungs; tādēļ kā dienas tā nakts Kungam nav jābaidās ne dienas, ne nakts! Bet arī negaiss stāv tā paša Kunga varā, kuru pasaule nepazīst. Ne nakts ne negaiss nespēs mums nodarīt ļaunu. Paliekat sveikas, jūs abi eņģeļi!” Ar to jūs mūsu māju atstājāt, un debesis

zina — tiko jūs bijāt pāri mājas sliekšnim, tad no jums arī vairs nebija atklājamas ne pēdas!

4] Ak, es bieži esmu atcerējies Tevi, ak Kungs, bet vēlāk līdz šai stundai nekur nevarēju ar Tevi sastapties. Bet pie mūsu audžu tēva Tavi vārdi briesmīgi piepildījās vēl tajā pat naktī! Tuvojās briesmīgs negaiss; jaunajā aitu kūtī, kurā jau tās pabeigšanas dienā atradās 1700 skaistākās aitas, trīs reizes iespēra zibens. Pāris stundās viss sadega, un neskatoties uz visām pūlēm, nekas nevarēja tikt izglābts! Te mūsu audžu tēvs nožēloja, ka ir tik rupji nogrēkojis pret uzticamo namdari, jo pats teica: “Šis sods pār mani nāk no augšas, tādēļ, ka es to esmu pelnījis. Nekad atkal manā mājā nevienam godīgam strādniekam viņa nopelnītai algai nav jātiek samazinātai ne par stateri!” Viņš vārdu arī turēja. Tajā pašā vietā viņš kūti vairs nelika celt; bet citā vietā lika iežogot 100 morgenu zemes un uzcelt tikai vienu būdu desmit ganiem un aitu sargiem. Bet veco namdari no Nācāretes mēs nekad vairs neredzējām. Drīz pēc tam viņam vajag būt nomirušam; jo viņš jau toreiz izskatījās ļoti vārgs.

5] Apmēram pusgadu pēc tam mēs nonācām Nācāretē lielajā tirgū un dedzīgi apjautājāties pēc vecā namdara un viņa dēliem. Bet dzirdējām, ka viņi tikuši aizsaukti tālā novadā, kur apņēmušies uzcelt vairākas mājas, — un tā, neko nepanākuši, devāmies atkal uz Kapernaumu. Pēc tam mēs par namdara ģimeni vairs neku neuzzinājām. Reiz, apmēram trīs gadus pēc tam, audžu tēvs dzirdēja, ka kāda liela darba dēļ Jāzeps devies uz Nācāretes augšieni, kas atrodas kalnājos pret Samariju. Mēs tomēr nevienu no viņiem vairs nedabūjām redzēt! Bet tomēr ar jauno namdari, kas, cik man zināms, saucās Jēzus, es labprāt būtu tuvāk iepazīsies.

6] Tomēr, — kas mums toreiz vairs netika atļauts, to Tu, ak Kungs, līdz šim laikam mums brīnumaini esi saglabājis! Tikai tagad mums ir arī uzaususi gaisma par Taviem tik noslēpumu pilniem izteiktiem vārdiem tajā vakarā, kurā jūs melnā naktī atstājāt mūsu māju! Tagad mēs zinām, kas bija un ir dienas un nakts Kungs! Bet nu mēs vēlreiz ar sirdi un muti nesam Tev mūsu pateicību par visām neizsakāmām žēlastībām un labdarībām, kuras Tu, ak saldākais Kungs, bez kāda mūsu nopelna mums esi parādījis!”

7] ES saku: “Ak, tā gluži bez kādiem nopelniem jūs pavisam neesat; atceraties tikai to, ko jūs esat darījušas vecajam Jāzepam! Cik ļoti viņam noderēja jūsu 100 graši, kad viņš nākamā dienā tos atrada savā darba rīku kastē. Sākumā viņš domāja, ka tos slepeni ielicis jūsu audžu tēvs, bet viņa maldi drīz tika no Manis izlaboti. Viņš ļoti slavēja jūsu labās sirdis un Es viņam apsoliju, ka šo labdarību Es Pats jums reiz daudzkārt atlīdzināšu, un tādēļ draudzīgi un priecīgi jums atkal esmu atdevis dzīvību un jūsu patiesos vecākus. Pieejat nu pilnīgi klāt un darat viņam īstu prieku, jo viņa prieks ir arī Mans!”

8] Pēc tam abas piegāja pie Kirenija un apkampa viņu un viņš no prieka raudāja kā bērns.

33. KIRENIJA SOLĪJUMS DARBOTIES KUNGA MĀCĪBAS LABĀ

1] Kad pēc kāda laika, kad KIRENIJS savas prieka asaras tā īsti bija izraudājis, pie kā viņu tā īsti svētlaimīgi spēcīgi atbalstīja arī abas meitas, Cinka un arī pienākušais Risa, viņš atkal pienāca pie Manis, apkampa Mani un šņukstēdams teica: “Ak, tu mūžīgā, tīrākā mīlestība! Kam Tevi nāv pār visu jāmīl?! Ak Kungs, ak Tēvs, cik gan Tu esi labs un svēts! Ak Kungs, ļauj man nomirt šajā manā mīlestībā!”

2] Kungs un Tēvs! Cik ilgi man ir tā neizmērojamā laime kopš Tavas laicīgās dzimšanas Tevi pazit, vienmēr Tevi arī mīlēju un Tu vienmēr bijī visu manu domu kodols! Bet es ne vienmēr biju vienādi spēcīgs kungs pār manis paša pasauli manī un pār pasauli ārpus manis. Bet tagad es ticu, ka caur Tavu žēlastību un mīlestību tagad esmu sasniedzis nepieciešamo spēku manās vēl atlikušās dienās pēc cilvēciskas gudrības mēra visās un katrā lietā pilnīgi staigāt Tavā svētākā gribā.

3] Protams, pa lielākai daļai es valdu tikai pār pagāniem, kuru dievu mācību man šur un tur diemžēl arī vajag vēl aizsargāt, — tas gan ir liels ļaunums; bet ar vienu cirtietu tomēr neviens nekad nekrīt — bet, mazākais, manis pārvaldītā teritorijā es ļoti rūpēšos un cik vienmēr iespējams starp labākiem centīšos izplatīt vienīgi patiesā un dzīvā Dieva izpratni.

4] Vislielākais posts pie tam mums gan būs ar priesterību; jo šī kasta jau kopš vairākiem gadu simtiem dzīvo no viņu tautas aptumšošanas. Vecie gan no debesīm piesauks zibeni un pārkonu un jaunie uz to rādīs niknas sejas, bet beigās viņi būs spiesti atmest viņu senos ieradumus un doties darbā mūsu jaunajā laukā. Bet tas bēdīgākais godīgam cilvēkam uz šīs zemes ir tas, ka melus viņš tūlīt atrod bez kādām pūlēm, bet taisnību var sasniegt tikai caur ļoti grūtu meklēšanu, kas ne reti ir saistīta ar daudzām un lielām briesmām.

5] Senie ēģiptieši savas skolas ierīkoja ļoti klasiski. Kas vienu vai otru gribēja iemācīties tikai ārējai

dzīvībai, tas samaksāja savu taksi un viņam tika radītas daudzpusīgas priekšrocības; bet kas tur nāca, lai meklētu un atrastu patiesību, caur kuru ir noteikta cilvēka iekšējā dzīvība, viņam viņa meklēšana tika padarīta rūgta gandrīz nedzirdētā veidā. Un ja viņš lielo dzīvības patiesību atrada, tad viņam vajadzēja kļūt par priesteri un zem stingrākā zvēresta viņš no tā, ko atrada, nevienam lajam nedrīkstēja darīt zināmu ne zilbi!

6] Svētā patiesība tātad vienmēr bija grūti sasniedzama, kamēr melu pulks bez atlīdzības izpletās pār visu pasauli. Bet tā kā pār cilvēkiem zizli vienmēr vadīja senie meli, tad cilvēki arī ir pieraduši pie meliem, tie viņiem ir kļuvuši par otro dabu, un tas jo vieglāk tādēļ, ka ļoti daudzi, kaut arī ne visi, pie tam jutās un vēl jūtas pavisam labi. Nu, kā es domāju, melu atmešanai tieši nebūs tik daudz kavēkļu, bet līdz šim baudīto priekšrocību atmešana tieši ir tas āķis, kuru būs ļoti grūti locīt.

7] Tomer pacietību, — tas viss vēl būs labi! Apsoli un dodī priesterībai citas priekšrocības, šai kastai, kurai jau tāpat nav nekādas ticības, draudzīgi, zem četrām acīm rādi patiesību un tad to noligsti, — mazākais tas mazāko daļu — patiesības izplatīšanai, un es domāju, ka tādā veidā citādi lielākās grūtības ļausies pārvarēt pavisam vieglām pūlēm. Bet vai uz zemes meli jebkad tiks pilnīgi uzvarēti, tas nu ir cits jautājums! Labi un taisnīgi noskaņoti cilvēki, kuru dvēseles ir pilnas patiesības, gan noteikti darīs visu, lai mazākais savus kaimiņus liktu labākā gaismā. Īsi, starp tādiem gaismas nesējiem vienmēr izskatīsies tā skaisti gaiši. Bet tālāk prom no tādiem gaismas nesējiem tad jau atkal kļūs tumšāks, un ļoti tālu prom, gan telpā un laikā, tā kā tagad, valdīs pilnīga nakts!

8] Tāds ir mans uzskats. Tu, ak Kungs, gan varbūt vari to padarīt citādu; bet Tu arī zini to, kādēļ uz šīs zemes tā vajag būt! Tādēļ arī lai vienmēr notiek vienīgi tikai Tava svētā griba!”

34. “VAJAG” UN “TEV BŪS” LIKUMS

1] ES saku: “Mans mīļais draugs! Tavi uzskati Man patīk pavisam labi, un svētajam Tēvam debesīs vienmēr ir liels prieks par to, ja Viņa bērni ar Viņu gudri apspriežas; bet ir zināmas lietas, kurām reiz tā vajag būt un kāda noteikta mērķa sasniegšanai šim un tam vajag notikt tā, kā tas notiek, bez kā mērķi būtu neiespējami sasniegt.

2] Tādēļ no Dieva ir kāds divkāršs likums. Viens ir tīri mehānisks un saucas “Vajag!” No šī likuma iziet visas formas un to iedalījums, pēc kā tad pierādas formu noderīgums. No šī mehāniskā likuma mūžam nevar tikt izmainīts ne ķeksītis. Bet otrais likums saucas “Tev būs!” Un vienīgi tam noder tā Dzīvības Mācība!

3] Pēc dzīvības likuma tu vari izskaust, sagraut vai pat pilnīgi iznīcināt visus kopuma ķeksīšus, tad tas tieši tik daudz neko nenožīmē un ir vienalga. Kam te jākļūst brīvam, tam vajag būt brīvam arī jau savā pirmajā attīstībā. Ja tas arī izveidojas pilnīgi brīvā, iekšējā esamībā, tad tādēļ “Vajag!” likums par sevi nevar tikt atcelts; bet formā vienmēr atrodas dīglis, kas pareizā kārtībā atkal no jauna sāk dzīt asus, kas brīvā dzīvības sfērā atkal satver samaitāto un pārvelk pareizā kārtībā.

4] Kas attiecas uz dvēseli, tad tu uz zemes redzi ļaudis, kas ir pilnīgi samaitāti, bet viņu stāvs paliek, un ja tu tos uzlūko, tev vajag atzīt, ka tie ir cilvēki. Caur visādiem meliem, viltībām un ļaunumiem viņu dvēseles ir izkropļotas, bet istā laikā Es dzīvības dīgli lieku iespiesties vairāk siltumam un tas sāk augt, izskauž dvēseles seno nekārtību kā zāles sakne arī jau kūtru kļuvušo ūdens pilienu un tad rodas vesels, dzīvības spēcīgs un visās daļās tīrs zāles stiebrs ar ziedu un sēklām.

5] Šī iemesla dēļ jums par kādu samaitātu cilvēku nav jāizsaka pārāk bargs spriedums. Jo cik ilgi paliek forma, cilvēkā paliek arī tīrs dīglis; bet ja tas paliek, tad arī velns vēl var kļūt par eņģeli!

6] Cilvēku un viņu dvēseļu samaitāšanas pastāvīgais iemesls parasti ir maldu skolotāji, dažu vareno varas un mantas kāre un ļauni gari, kuri pielavās cilvēku miesas un nervu gariem un uz laiku viņu pārņem savā īpašumā. Bet par kādu galīgu, itkā arī iekšējākā dzīvības dīgļa samaitāšanu nevar būt ne runa.

7] Uzlūko Mathaelu un viņa četrus biedrus; kā viņa bija no ļauniem gariem apstrādāti! Es šos piecus no tiem atrīvoju un viņos pamodināju dzīvības dīgli, un redzi, kādi viņi nu ir pilnīgi cilvēki!

8] Protams, starp cilvēkiem ir starpība! Dažas dvēseles šeit ir no augšienes. Viņas ir spēcīgākas un šīs zemes ļaunie gari viņām var kaitēt mazāk vai arī nemaz. Tādas dvēseles tad arī var izturēt kādu spēcīgāku miesas dzīvības pārbaudījumu, neciešot kādu ievērojamu zaudējumu. Ja pie viņām gars, t.i., apslēptais pirmdzīvības dīglis, tiek pamodināts, un tas tad ar savām mūžīgas dzīvības saknēm caur un caur iespiežas dvēselē tad caur to pie tādas dvēseles tas tikai nedaudz samaitātājs tiek tūlīt izdziedināts

un viss cilvēks te stāv pilnīgs — kā tu to vari redzēt pie Mathaela, Philopolda un vēl dažiem citiem.

9] Daža laba cilvēka dvēsele pat ir agrākie debesu eņģeļi. Nu, pie viņiem nekas nevar tikt viegli samaitāts. Jānis Kristītājs un vairāki pravieši kā Mozus, Elija, Jesaja un vēl vairāki var tev kalpot kā piemēri, un vēl tagad uz zemes ir daži, kas ir atnākuši no debesīm, lai šeit kopā ar Mani izietu miesas šaurāko ceļu. Tādi cilvēki jau ir spējīgi ļoti spēcīgam dzīvības pārbaudījumam un ar lielāko uzupurēšanos to vienmēr arī iztur.

35. STARPĪBA STARP DVĒSELĒM UZ ZEMES

1] (KUNGS:) “Bez tam vēl ir arī dvēseļu, kas šeit ir no augšas, tāda veida starpība, ka dažas cēlušās no pilnīgu sauļu pasaulēm. Viņas ir spēcīgākas nekā tās, kas šeit atnākušas no mazām, šai zemei līdzīgām planētām, lai uz šīs zemes sasniegtu iespēju kļūt par Dieva bērniem.

2] Bet jo nepilnīgākā ir kāda planēta, jo vājāki ir arī tās izceļotāji. Viņiem gan ir pārciešams niecīgāks dzīvības pārbaudījums, bet pie dvēseles jau var saņemt lielāku zaudējumu! Bet viņiem sevi tomēr ir spēcīgāks dzīvības dīglis; ja tas istā laikā tiek atmodināts, tad tās dvēseles drīz jau atkal ir pilnīgā dzīvības kārtībā.

3] Beidzot, visbiežāk ir dvēseles, kuras kopš pirmsākuma cēlušās no šīs zemes. Viņas vistiešāk ir aicinātas kļūt par Dieva bērniem, viņas ir visvājākās un par sevi visdrīzāk varētu tikt totāli samaitātas, bet tas atkal tādēļ nav viegli iespējams, ka starp 100 šeit vienmēr noteikti atrodas 1 līdz 2 spēcīgas no augšas, caur kurām vājās dvēseles tiek kavētas un aizsargātas no pilnīgas sagandētības. Ja starp viņām ir arī ļoti pazudušas avis, tad savā laikā viņas tomēr atkal tiks atrastas.

4] Bet katrai dvēselei, lai cik tā sevi ir vāja, nevarīga un samaitāta, viņai sevi ir pirmdzīvības dīglis, kas nekad nevar tikt sagandēts. Ja taisnīgā laika posmā dvēsele ir tikusi novesta tikai pie tā, ka iekšējais pirmdzīvības dīglis tajā var tikt pamodināts, tad viņa jau tūlīt ir svētīta un visās lietās mīlestības un gudrības spēcīga, un tad tikpat labi ir Visaugstākā bērns, kā cilvēks kļuvis eņģeļa gars vai kāda dvēsele no kādas centrālās saules, no kādas mazākas planētas saules, vai citur no kāda tumša un par sevi bezgaismas zemes ķermeņa, kādu plašajā radības telpā ir vairāk nekā smiltis jūrā un visas zāles uz zemes.

5] Kurš no jums, piemēram, jau ir vairāk pilnīgs cilvēks, tas kādam tik dumjam un mānīcīgam cilvēkam-dzīvniekam spēj uzlikt savas rokas vai arī viņu maigi noglāstot novilkt līniju nodeguna saknes pāri deniņiem lejup līdz pakrūtei, tad caur to cilvēks tiks novests ekstāzes miegā. Šajā miegā lai cik satraukta dvēsele kļūst brīva no viņas miesu mocītājiem gariem un pirmdzīvības dīglis tad uz īsu laiku dvēselē ir darbīgs.

6] Jautājiet tad tādām ekstāzes miegā guļošām, un jūs te saņemsiet atbildi, par kuru jūsu gudrība būs ļoti pārsteigta!

7] Ja pēc kāda īsa laika tāds cilvēks pēc sava paša noteikšanas, kas ir vērā ņemama, atkal tiek pamodināts laicīgā dzīvē, tad pirmdzīvības dīglis atkal atgriežas atpakaļ savā mierā, un dvēsele tad atkal atkāpjas atpakaļ viņas senajās miesas saitēs un neatceras neko, kas ar viņu noticis viņas miesas ekstāzes pilnajā miegā. Viņa nezina ne jota no visa tā, ko caur miesas muti gudri runājusi un tad atkal ir tikpat dumja un mānīcīga kāda bija iepriekš.

8] Tas lai jums kalpo kā pierādījums, ka neviena dvēsele nevar tikt tā samaitāta, ka tā nekad nebūtu izdziedināma.

9] Protams, pie daudzām dvēselēm vai nu šeit un vēl vairāk viņpasaulē būs nepieciešams zināms laiks, līdz viņas sasniegs to pastāvīgo, veselīgo nelokāmību, kas nepieciešama tam, lai pirmdzīvības dīgli sevi pilnīgi atmodinātu un ļautu tam sevi visās daļās caurstrāvēt. Bet pie kādas dvēseles, kura pamatā jau šķiet pilnīgi samaitāta, šo dzīvības aktu iedomāties kā pilnīgi neiespējamu un nekad neaizsniedamu būtu tikpat rupjš grēks pret Dieva mīlestību un gudrību, kā nolādētu sevi iedomājusies dvēsele pati sevi liekas kā elles padibenes un te stāv kā kalna liels un blīvs grēka kamols.

36. DVĒSELES SLIMĪBAS UN TO ĀRSTĒŠANA

1] (KUNGS:) “Tādēļ jums cilvēkus nav jātiesā, lai caur to beigās nekļūstat par jūsu pašu tiesnešiem.

2] Vai tad tā nebūtu visnecilvēciskākā muķlība, kādu miesīgi slimu cilvēku gribēt tiesāt un bez sirdsapziņas negodīgi viņam uzlikt sodu, tādēļ, ka viņš ir kļuvis slim un nožēlojams?! Bet daudz lielāka un

daudz necilvēciskāka muļķība ir tieši tad, ja jūs kādu dvēselē slimu cilvēku tiesājat un nolādat tādēļ, ka iepriekš minēto iemeslu dēļ viņa dvēsele ir kļuvusi vāja un slima.

3] Pēc saviem likumiem un noteikumiem jūs tādus cilvēkus dēvējat par noziedzniekiem un pakļaujat nepielūdzamiem stingriem sodiem; bet ko jūs caur to darāt? Jūs sodat vienu dvēseli, tādēļ ka viņa — pamatā bez viņas vainas — ir kļuvusi slima! Jautājiet dev paši, kā jūsu tiesai vajag izskatīties Dieva priekšā!

4] Bet jautā pats sev, tu mans cilvēkiem draudzīgais Kirenij, ko tu kā Romas augstākais tiesnesis un varas nesējs pār dzīvību un nāvi, bez Manis būtu darījis ar tiem 5 galveniem noziedzniekiem?! Tu būtu licis nolasīt priekšā viņu nekrietnos, ļaunos darbus un beidzot visus 5 būtu nodevis krusta nāvei! Vai tev jebkad būtu ienācis prātā padomāt, ka šajos piecos varētu mājot tādi gari? Ak nē, tas tev nekad nebūtu ienācis prātā!

5] Tu, pavisam saniknots par viņu ļaunajiem darbiem, ar vēsākām acīm pasaulē būtu viņus notiesājis uz nāvi un pie tam vēl apmierināti domājis, ka Dievam un cilvēcei esi izdarījis kādu lielu pakalpojumu. Bet kādu zaudējumu tu būtu izdarījis cilvēcei, no zemes iznīdēdams tadus garus, kas nu kā pilnīgi izdziedināti — dvēseliski un miesīgi — zemes cilvēkiem mirdzēs kā pavasara saule un uz labu un patiesu sasildīs un atdzīvinās tūkstots reiz tūkstots cilvēku sirdis! No šīs stundas tu, protams, gan izturēsies citādi, bet agrāk tu būtu bijis nepielūdzams.

6] Un redzi, tā uz mīļās zemes stāv ar visām pasaulīgām tiesām. Miesīgām slimībām un kaitēm jūs atrodat ārstus un pagatavojat visādas zāles, tikai nabaga dvēseļu slimībām nav nekadu citu ārstu un zāļu kā vispirms bieza grāmata pilna stingrākiem likumiem — un aiz likumiem tiesājošs zobens!

7] Vai tad nebūtu labāk, gudrāk un cilvēciskāk sagādāt vairāk ārstu un zāļu slimām kļuvušām dvēselēm, nekā to miesām, kas īsā laikā kļūs par tārpu barību?!

8] Ka kādu dziļi iesakņojušos dvēseles slimību ir grūtāk izdziedināt nekā daudzas miesas slimības, to Es gan zinu vislabāk; bet neviena nav pilnīgi neizdziedināma, kamēr katrai miesai beidzot tomēr ir pēdējā slimība, kuras izdziedināšanai uz visas zemes nav izaugusi neviena zāle. Un tomēr jūs, cilvēki, darāt tik ļoti aplami.

9] Sabrūkošai, totāli mirstīgai miesai jūs ierīkojat aptiekas un pirtis, izgatavojat smēres un plāksterus un dziedinošus dzērienus un vienu dziedniecības iestādi pēc otras; bet nemirstīgajai dvēselei jūs vēl neesat ierīkojuši nevienu dziedniecības iestādi.

10] Tu pie sevis sirdī nu protams gan saki: “Kā tas bez Tevis, ak Kungs, gan būtu bijis iespējams?!” Tas katrā ziņā ir pareizi, — šīs zināšanas gan, protams, prasa visas cilvēka dabas dziļāku izpēti, nekā tikai senas pieredzes dēļ zināt, kādas zāles sula vislabāk dziedina pārpildītas māgas kaites. Bet nemirstīga cilvēka dvēsele arī ir vērtā, ka par tās daudzveidīgo dabu nedaudz vairāk rūpējas nekā par kādas aizrijības pārpildītas māgas dabu.

11] Bet visos laikos šajā pasaulē ir tikuši sūtīti patiesi Dieva Gara pilni dvēseļu ārsti un ir sprediķojuši pareizu ceļu dvēseļu ārstēšanai. Daži tam ir pievērsuši uzmanību un nekļūdīgi aritika izdziedināti; bet tā dēvētie lielie un varenie savas dvēseles jau tāpat turēja par pilnīgi veselām, nicināja no Manis sūtītos dvēseles ārstus, beigās vajāja viņus un viņiem pat aizliedza nodarboties ar slimu dvēseļu dziedināšanu — un tā caur lielajiem un varenajiem vienmēr notika, ka žēlastības mācība slimu dvēseļu dziedināšanai pie cilvēkiem nekad nevarēja dzīt tās saknes, caur kurām tā tad būtu izaugusi par pilnīgi spēcīgu dziedināšanas koku.

12] Un ja arī kaut kur ir tikusi likta vesela un spēcīga sēkla, tad šīs zemes savtīgie un varas kārie cilvēku bērni prata šo koku tik ilgi spodrināt, atņemt tam šķietami liekās saknes un zarus un tam nepieciešamo mizu tik ilgi noberzt, līdz beigās visam kokam vajadzēja nokalst. Un tā tad arī līdz šai stundai slimu dvēseļu dziedināšanai nav ierīkotas citas dziedināšanas iestādes, kā visstingrākie likumi, aresti, izmeklēšanas cietumi, asi, visnežēlīgākie zobeni un visādi moku rīki un nonāvēšanas instrumenti. Tās gan arī ir slimu, bet spēcīgu dvēseļu produkti, kurām vispirms vajag tikt palīdzēts, ja uz šīs zemes jānonāk pie laimīgām sekmēm ar mazo vājo un padoto dvēseļu dziedināšanu.

37. PAR DVĒSEĻU DZIEDINĀŠANAS IESTĀDĒM UN DVĒSEĻU ĀRSTIEM

1] (KUNGS:) “Man tieši tādēļ Pašam vajadzēja nākt uz šīs zemes, lai visām slimām dvēselēm ierīkotu paliekošu un visiem laikiem iedarbīgu dvēseļu dziedināšanas iestādi, tādēļ, ka cilvēki to nekad

neizdarītu.

2] Bet neskatoties uz visu to, ar dziedināšanas iestāžu slimām dvēselēm ierīkošanu vēl vienmēr ies grūti, tādēļ, ka zināmi cilvēki caur to sāks justies traucēti viņu šķietamajās pasaules tiesībās.

3] Egoisms un pasaules mīlestība, kas cilvēka krūtīs ir elles iezīme, tad vienmēr pretosies un negribēs tikt izdziedinātas no viņu ļaunām slimībām un neatmetīs viņu pasaules līdzekļus, kā te ir grūti izpildāmi stingri likumi, tiesas un sodi.

4] Bet tomēr pēc Manis visur būs daudzi, kuri šo Manis ierīkoto dvēseles dziedināšanas iestādi gribēs izmantot. Tādas īstas dziedniecības iestādes Mana patiesā un dzīvā Vārda dēļ no pasaulīgi gan varenām, bet sevī slimām dvēselēm gan dažu ko un bieži daudz ko pārcietīs, bet Es Pats ziņāšu tās aizstāvēt.

5] Ja tomēr pēc pašu gribas pārāk ļauni slimas kļuvušas pasaules cilvēku dvēseles būtu nodomājušas vienu vai otru dvēseļu dziedniecības iestādi pavisam iznīcināt, tad caur mērķtiecīgu ārkārtēju tiesu Es pratīšu viņas satvert un viņu dvēseļu dziedināšanu norīkot viņpasaules dziedināšanas iestādē, kur līdz tikai ļoti lēni progresējošai izdziedināšanai būs dzirdama leila vaimanāšana un zobu griešana!

6] Jau uz šīs zemes ļoti iedarbīgas miesas zāles parasti garšo ļoti rūgti, bet vēl rūgtāk garšos viņpasaules dvēseles dziedināšanas zāles, jo tām vajag būt ļoti stiprām, lai bīstami slimo dvēseli tādā dziedinātu tur, jo šeit nekāda dziedināšana vairs nebija iespējama. Jā, viņa gan tiks izdziedināta, bet tas ies ilgi un ļoti izmisīgi rūgti! Tādēļ laime tam, kas savu dvēseli padarīs veselu šajā laicīgā dziedināšanas iestādē.

7] Bet aiz visiem līdz šim parādītiem iemesliem jūs varenie tiesneši visā nākotnē esiet patiesi dvēseļu ārsti un katru slimu dvēseli tiesājiet pareizi viņas izdziedināšanai un nevis viņas vēl lielākai sakropļošanai!

8] Patiesi, cik jūs caur savu pašu slimo dvēseļu tiesu jau tāpat slimu dvēseli padarat vēl slimāku, tikpat daudz jūs kļūstat slimāki un nožēlojamāki pie savām dvēselēm, un atd viņpusē jūs dziedināšana bus daudz rūgtāka nekā no jūsu ļaunās tiesas vēl nožēlojamākai kļuvušai dvēselei! Jo uz jūsu ļauno un neprātīgo tiesu, šāda dvēsele ir un paliek vienkārši slima un arī viņpasaulē atkal varēs tikt izdziedināta ar vienkāršu dziedināšanu; bet kāda neprātīga tiesātāja dvēsele pēc katras neizdevušās un ļaunas tiesas vienmēr pagrimst dubultā tās dvēseles slimībā, kuru viņa ļauni notiesājusi un caur to arī pašas dvēseles pamatslimība nepieciešami paaugstiņās dubulti. Ka atad viņpasaulē ar tadas ļoti nožēlojamās un slimas kļuvušas tiesātāja dvēseles dziedināšanu arī ies ļoti rūgti un ilgstoši, tas tikai nedaudz pārdomājot viegli pats par sevi saprotams!

9] Ja tu kā neveikls ārsts, pats būdams slim, tieci aicināts pie kāda ļoti bīstami slima slimnieka un peļņas dēļ ej tur un savā neveiklībā dod viņam zāles, kuras viņam nepalīdz, bet viņu padara vēl nožēlojamāku, — kāds tev no tā ir labums?! Jo ja tu viņam neesi palīdzējis, tad — kā ats pie jums ir paradums, — tu arī nesaņem algu, bet pie tam tu no bīstamās slimības esi arī vēl inficējies, un pirmkārt tev nu nav nekāda alga un ortkārt kādas vienkāršas slimības vietā nu pašam jāpārcieš dubulta slimība.

10] Ja nu tavā vietā nāk kāds gudrāks ārsts, vai viņš tavu iepriekšējo slimnieku nedziedinās ar kādām vienkāršām, derīgām zālēm, kamēr pie tevis, tādēļ, ka tu nu esi slim ar divām slimībām, viņam noteikti vajadzēs pielietot dubultas zāles, lai iespējamā kārtā tev palīdzētu?! Un tādas dubultas zāles tavā slimajā miesā noteikti izsauks arī dubulti tik lielu revolūciju, kā pie tava iepriekš ārstētā tikai vienkārši slimā.

38. PATIESS TAISNĪGUMS

1] (KUNGS:) “Es domāju, ka arī tas nu jums varētu būt skaidrs, un tā Es turpinu runāt un saku: ar to nav teikts, ka tādēļ, ka Es tā ko uz jums esmu runājis, jums nu būtu jāsarauj visi cietumi un visas apcietinājuma vietas un jāsarauj visas važas un jāsalauž visi zobeni; ak nē, to tas pavisam nenozīmē. Jo ar ļoti lipīgām slimībām slimām dvēselēm pat vajag tikt rūpīgi atšķirtām no veselām un tik ilgi tikt turētām apcietinātām, kamēr viņas līdz pamatam tiek izdziedinātas.

2] Bet lai stingros cietumos viņas netur jūsu dusmas un jūsu atriebības alkas, bet gan jūsu lielā tuvāka mīlestība un ar to cieši saistītās sirsnīgākās rūpes par visu iespējami pilnīgu izdziedināšanu! Ja mīlestības tīrais gars jums norādīs, ka pie viena vai otra smagi slimā nepieciešamas rūgtas zāles, tad neatraujat viņam tās, jo tāda līdzcietība būtu ļoti nenobriedusi un nelaikā. Bet smagi slimajam jums rūgtās zāles jāpasniedz tikai patiesā mīlestībā, tad tās viņam arī noteikti sagādās vēlamo izdziedināšanu un jūs tad sev iegūsiet daudz svētības.

3] Zāles, kuras Es tiem pieciem sākumā vakarā norīkoju, noteikti nebija saldās un gardās, bet Mana lielā mīlestība uz viņiem tās atzina par nenovēršami nepieciešamām viņu pilnīgai izdziedināšanai un tā tās rūgtās zāles arī bija Manas mīlestības uz viņiem augstākais akts. Caur to viņi no rīta jo vieglāk tika izdziedināti no visām slimībām, un viņiem jāsaka, vai baudīto rūgto zāļu dēļ kāds uz Mani var būt dusmīgs!

4] Bet ja kāds, vadīts tikai no dusmām un atriebības jūtām, iedomāto noziedznieku moka un spīdzina, tad caur to viņš jau ir daudzkārt lielāks noziedznieks, un kārdeiz viņam arījo vairāk nāksies nobaudīt rūgtāko.

5] Ar kādu mēru jūs mērojat, ar tādu pat mēru jums kādreiz atkal tiks atmaksāts. Kas mēra ar patiesu mīlestību, tam tā arī tiks atmaksāts; bet kas mēra dusmās un atriebībā, tam viņa izdziedināšanai atkal tiks pasniegtas tieši tās pašas zāles dubultā mērā un viņš ne sekundi ātrāk neiznāks no viņpasaules rūgtākās iestādes, līdz katra šķiedra pie viņa dvēseles nav kļuvusi balta un maiga kā vilna.

6] Es nu jums vispārīgi esmu rādījis cilvēka patieso dabu un būtību, un jūs nu vairs nevarat teikt: “Mēs to nezinājām!” Bet tā ka nu jūs to zināt, tad arī dariet pēc tā un māciet to arī tiem, kuri stāv zem jums un līdz šim paši nezina ko viņi dara! Tad jūs kā patiesi un veseli līdzstrādnieki Manai Valstībai uz šīs zemes būsiet darbīgi pareizā un labākā mērā, un visos jūsu ceļos un takās jūs pavadīs Mana labpatika. Bet ja jūs atkal kaut kur darbosieties pēc jūsu senās dabas, te atcerieties, ka jūsu dvēselēm atkal ir uzbrukusi kāda slimība un tad lūdzat, lai Es jūs no tās izdziedinu un jūs nekrītat pašu dubultās ciešanās!

7] Ak jūs, kas jūs tiesājat un ar jūsu spriedumiem nabaga slimās dvēseles padarat vēl slimākas nekā tās bija iepriekš; padomājiet tak nopietni, kas jūs pēc patiesības esat un kam jums jābūt un kas jums jā dara pēc Kunga kārtības. Jums tiesnešiem un galveniem varas nesējiem pie ļaudīm, kas beigās tak atkal ir viss jūsu spēks, vara un gods, jums jābūt jūsu ļaužu patiesiem tēviem un kā tādiem jums ļoti jā rūpējas par jums uzticēto daudzo bērnu pilnīgu veselību un ar visu mīlestību un patiesi tēvišķām rūpēm jā rūpējas par viņu dvēseļu svētību! Jums nav jābūt miesas ārstiem, — bet toties jo vairāk patiesiem dvēseļu ārstiem!

8] Bet ja jūs redzat, ka jūsu bērni neievēro jūsu tēvišķos likumus un šad un tad pret tiem īsti spēcīgi nogrēko, vai jums pieklātos, zināmā mērā kā par atbaidošu piemēru vienu vai otru bērnu spīdzināt un beigās pat piesist krustā! Varbūt kādreiz tā ir darījis kāds varas kārs tēvs, tomēr daudzus tādus piemērus pasaules vēsture neuzrādīs. Bet jūs, labākie vecāki, savus bērnus, kas ir kļūdījušies, mazākais, šķietami nopietni gan sabārsiet, un neatliekamā gadījumā arī sodīsiet ar dziedinošu soda riksti. Ja bērni pēc tam labosies, jums par to būs liels prieks, jo jums būs īsta bauda savu bērnu dvēseles savā priekšā redzēt spīrgtas un veselas.

9] Tātad jūs, varenie tiesneši, esiet tādi arī pret visiem cilvēkiem un jūsu liksmei nekad nebūs gala. Iedomājieties sevi to vietā, kuriem pēc likuma vajag jums paklausīt un pieņemt un ievērot jūsu likumus! Vai tas jums nedarītu labu, ja viņi kā jūsu tiesneši būtu pret žēlsirdīgi un ar jums apietos iespējami saudzīgi!? Ko jūs saprātīgā kārtā varat vēlēties lai viņi vēlētos darīt jums, ja jūs viņu priekšā stāvētu ar slimām dvēselēm, to dariet arī viņiem, ja viņi ar viņu slimām dvēselēm stāv jūsu priekšā!

39. TUVĀKĀ MĪLESTĪBAS MŪŽIGĀIS PRINCIPS

1] (KUNGS:) “Redzi, tajā atrodas visu Mozus likumu un visu praviešu pareģojumu praktisks izskaidrojums: Mīliet Dievu pār visu kā jūsu mūžīgo Tēvu, bet jūsu nabaga un dažējādi slimos brāļus un māsas visos apstākļos kā sevi pašu, tad jūs kā patiesi, dvēselē veseli mūžīgā Tēva debesis bērni, kļūsiet tikpat pilnīgi kā Viņš Pats ir pilnīgs, — uz ko jūs īstenībā esat izraudzīti! Jo kas te nebūs tik pilnīgs, cik pilnīgs ir Tēvs debesis, nenāks pie Viņa un uz mūžību neēdīs pie Viņa galda.

2] Redzi nu, tu Mans Kirenij, tajā tev ir viss, ko tu iepriekš uzskatīji kā grūti uzvaramu pasaules ļaunumu! Protams, pasaulē starp cilvēkiem iesakņojušos melus gan ir grūti apkarot, jo tie ir dvēseles grūti uzvarama pamatslimība; bet caur patiesību, kas izriet no mīlestības kā gaisma no liesmas, ar meliem viegli var tikt galā. Bet ja tev gaisma ir vajadzīga tikai lai apgaismotu kādu tukšu istabu, vai kāds tevi cildinās kā gudru, ja tu istabu mīlāk tūlīt aizdedzini un caur to iznīcini?! Tādēļ Manam vārdam un Manai mācībai nav jātiek tālāk izplatītai caur zobenu!

3] Ja tu gribi dziedināt kādu, kuru moka kāds ievainojums, tad līdzās dziedināmajam ievainojumam tev nevajag viņam cirst jaunu un vēl desmitkārt ļaunāku ievainojumu; ja tu to darītu, tad būtu labāk, ka

tu ievainotajam seno ievainojumu būtu atstājis neārstētu.

4] Patiesi, kas Manu Vārdu un Manu mācību izplatījis ar zobenu rokās, tas par savu dedzību no Manis nesaņems nekādu svētību, bet gan pats tiks izstumts lielākā tumsībā! Ja tu nakts laikā kādu istabu apgaismo ar tīras eļļas lampu, tad visiem, kas tajā ir, būs iepriecinoša gaisma; bet ja tu aizdedzini visu istabu, tad visi tevi sāks nolādēt un no tevis izvairīsies kā no trakojoša āksta.

5] Kas te sprediķo dvēseles svētībai, tas lai runā gan sadzirdamiem, bet mierīgiem vārdiem, un lai nekliedz, kā kāds trakojošs, kas plīst aiz dūsmām un niknuma; jo dūsmās trakojošs cilvēks ar savu mežonīgo kliegšanu nevienam nelabo. Viņš panāk, ka klausītāji viņu vai nu izzobo un izsmej; un ja viņš kliedz vēl ļaunāk, beigās viņu ar pātagām vai kulakiem pat padzen no draudzes.

6] Lai neviens savam brālim nesaka samierinošu vārdu, ja viņš paša krūtīs jūt dusmu ērkšķi, jo savā dusmu dedzībā beigās pats pārrunājas, sadusmojas, un caur to savu brāli ne tikai nepierunā uz satiecību, bet gan tikai vēl vairāk izaicina uz pretējo un nodomāto labo mērķi atgrūž atpakaļ tālu aizmugurē!

7] Jā, pie Manas mācības izplatīšanas jums vienmēr jāredz tikai laipnu vaigu; jo ar Manu mācību jūs pie cilvēkiem ejat ar draudzīgāko un prieka bagātāko vēsti no debesīm un jums viņiem to arī vajag paludināt ar priecīgāko un draudzīgāko vaibstu!

8] Bet ko tev kāds teiktu, ja tu pie viņa nāktu un viņu ielūgtu prieka mielastā un ielūgumu izteiktu sekojošā veidā: “Klausies, tu nevērtīgais un Dieva nolādētais grēciniek! Tavu grēku un Dieva taisnīguma dēļ es tevi gan nicinu, bet tomēr nāc, un ar visiem manā rīcībā esošiem varas līdzekļiem pieprasu tev jo noteiktāk nākt uz manu prieka mielastu, pretējā gadījumā es tevi uz visiem laikiem nolādētu; bet ja tu nāc, tad mazākais prieka dienā tev jābūt drošam par manu žēlastību un prieka vēlējumu!”

9] Saki Man, kādu seju ielūgtais rādītu uz tādu ielūgumu, un vai noliktais prieka mielasts viņam arī būtu prieka mielasts! Es domāju, ka par tādu ielūgumu pateiksies katrs lai vai cik dumjš cilvēks! Ja viņš jūtas vājš, viņš gan nāks, lai ar to no saviem pleciem noveltu piedraudētās smagās sekas, bet ja viņš jūtas pietiekami spēcīgs, tad viņš rupjo ielūdzēju satvers un izmetīs no savas mājas. Un ka viņš tādu ielūgumu noteikti nepieņems, tas pats par sevi viegli saprotams.

10] Tieši tādēļ pie Manas mācības izplatīšanas, kas arī no debesīm ir ielūgums uz patiesu prieka mielastu, pirmām kārtām jāievēro tas, lai visi tie, kuri starp zemes cilvēkiem grib izplatīt Manu mācību, starp cilvēkiem uzstājas kā patiesi sūtņi no debesīm un sludina Evaņģēliju pilni draudzības un mīlestības. Jo kaut ko ārkārtīgi iepriecinošu un labu tak nevar pavēstīt ar pēkšņās dūsmās iekarsušu izķemotu seju. Un ja kāds to darītu, tad viņš būtu vai nu nelga vai jokdaris un kā tāds pilnīgi nepiemērots Manas mācības izplatīšanai. — Vai tu un arī jūs visi citi šo Manis nu teikto esat labi sapratuši?”

11] Pavisam satriekts no tādas Manas pamācības patiesīguma KIRENIJS saka: “Kungs, Tu vienīgi patiesais, es to visu esmu labi sapratis, un kas attiecas uz mani, visā un katrā es pie tā stingri turēšos. Dabīgi, par visiem citiem es nevaru galvot, bet es domāju, ka viņi visi Tevi ir sapratuši tikpat labi kā es. Bet vienlaicīgi es nu saprotu, ka pie manām iespējami labākām zināšanām, sirdsapziņas un gribas es tik rupji un bieži esmu nogrēkojies pret cilvēci! Kas gan šos manus grēkus vērsīs par labu tiem, pret kuriem es esmu nogrēkojis?”

12] ES saku: “Par to nekad neraizējies, bet gan tikai par turpmāko! — Bet nu tūlīt nāks kas jauns!”

40. SOMNABULISMS UN TĀ PIELIETOŠANA

1] KORNĒLIJS pienāk tuvāk pie Manis un jautādams saka: “Kungs, tavas pārdievišķās runas un mācības laikā Tu nu devi mājienu par to, ka kāds garīgi pilnīgs cilvēks kādam citam varētu uzlikt rokas un šis otrs tūlīt pēc tam varētu nonākt hipnotiskā miegā un ar veselīgu dvēseli runāt gudras runas — un lai citādi viņš būtu lai cik akls un pilnīgi dumjš cilvēks! Ja es tikai tomēr varētu redzēt kādas tādas ārstēšanas norisi, tad es zinātu, kā tāds dziedināšanas mēģinājums, ja tas kaut kur būtu nepieciešams, no kāda ir uzsākams. Bet ja tāda dziedināšanā ir īsts nemākulis, tad pat pie labākās gribas neko nevar uzsākt un tātad arī neko panākt. — Vai tu man par to vēlētos uzticēt ko tuvāk?”

2] ES saku: “Ak jā, īsti labprāt, jo miesas un dvēseles zaudētās veselības atjaunošanai šis akts ir pilnīgi nepieciešams! Jo jau tikai rokas uzlikšana mazina pat spēcīgākās miesas sāpes, un pa lielākai daļai tā sekas ir, ka cilvēks, kuram tu stingrā ticībā, ar spēcīgu gribu viņam palīdzēt, esi uzlicis rokas, kļūst gaišredzīgs un tad pats var noteikt noderīgas zāles, kurām, pielietotām saskaņā ar priekšrakstu, vajag viņam nest pilnīgu izdziedināšanu. Dabīgi, pretējā gadījumā, ja tas notiek pret viņa priekšrakstu, te ar viņa

pilnīgu izdziedināšanu neies labi; bet ja pielietošana notikusi netraucēti pēc priekšraksta, tad pavisam noteikti seko pilnīga izdziedināšana.

3] Bet ja pie šīs dziedināšanas kāda persona nonākusi gaišredzības miegā, tad viņai nav jātiec traucētai un vājinātai ar visādiem nevajadzīgiem jautājumiem, bet gan tikai jājautā to, kas tur ir nepieciešams.

4] Bet kas kādam uzliek rokas, tam to jādara Manā vārdā, citādi viņa rīcība nenestu un nepanāktu nekādu labumu.

5] Te pienākas stingri nesatricināma ticība un pie tam tik pat nesatricināma stingra griba.

6] Tādiem centieniem vajag izcelties no sirds dziļākiem pamatiem un iziet no patiesas tuvākā mīlestības. Tad tāds mīlestības spēks piepilda uzlicēja rokas, tad caur viņa pirkstu galiem kā maiga rasa tas iespiežas slimā nervos un dziedina bieži durstošas un bieži dedzinošas sāpes.

7] Bet tas gan ņemams vērā, ka lai kādu liktu hipnozes miegā, tam nolūkam vairāk vajadzīgs vīrs nekā kāda sieva! Zināmos gadījumos kāds vīrs varētu tikt likts hipnotiskā miegā arī no kādas sieva; bet dievbijīgai sievietai tāda darbība izdotos tikai ar kāda viņai līdzās esoša neredzama eņģeļa palīdzību, kurš caur lūgšanām un sirds tīrību viņai pakļautos.

8] Tādas dievbijīgas sievas sevišķi atvieglinātu sāpes pie bieži smagām un ar lielām sāpēm saistītām dzemdībām. Tas būtu labāk nekā ka vecmātes ceļo uz Betlēmi un tur iemācas mākslu kā palīdzēt dzemdētājai, pie kam tiek pielietota vesela kaudze visādu mānticīgu līdzekļu, kas dumji pielietoti vienmēr vairak kaitēs nekā palīdzēs.

9] Kādas ļoti dumjas un smieklīgas ceremonijas bieži tiek izvestas sevišķi pie pirmdzimtiem! Ja vispirms piedzimst meitenīte, tad vajag skanēt visādām dumjām žēlabu dziesmām un trīs dienas ilgi nožēlojami nopūsties un skaļi raudāt. Ja piedzimst zēns, tad vajag tikt kautam teļamun jēram un ceptai baltmaizei un sanākt kopā visiem dziedātājiem, stabulniekiem un vijolniekiem un visu cauru dienu taisīt ausis plēsošu troksni, kam dzemdētājai jāmazina viņas dzemdību sāpes! Tātad — šādu muļķību vietā iepriekš minētā palīdzība pie dzemdībām tomēr noteikti būtu īsti vietā!”

10] KORNĒLIJS saka: “Un kā vēl! Bet vai kāda sieva nonāk pie tādas dievbijības?”

11] ES saku: “Pavisam viegli! Vispirms tam vajadzīga laba audzināšana un tad kādas nobriedušas kļuvušas jaunavas krietna pamācība; bet lai cik nobriedušas jaunavas pamācība nedrīkst tikt piešķirta pirms sirds pārbaudītas patiesas dievbijības.

12] Bet arī vīrieši caur roku uzlikšanu var palīdzēt kadai dzemdētājai un sagādāt viņai lielu atvieglojumu.”

41. MIESĪGA UN GARĪGA TĪRĪBA. DZIEDINĀŠANA NO ATTĀLUMA

1] Līdzās stāvošais STAHARS, kas visā uzmanīgi klausījās, saka: “Bet vai pēc Mozus priekšrakstiem tā kas nepadara vīru uz veselu dienu netīru?”

2] ES saku: “No šī brīža nekas cits nevar padarīt tevi netīru, kā ļaunas un netīras domas, tieksmes, vēlēšanās, neslavas celšana, meli un goda lauģošana, pazemošana un apmelošana. Tās ir lietas, kas cilvēku padara netīru; viss pārējais vai nu nemaz cilvēku nedara netīru, vai augstākais tikai ārējo ādu, un tam viņam pietiek ar ūdeni, lai ārējos netīrumus notīrītu.

3] Mozus tāds priekšrakstus visās viņu ārējās lietās jūdiem galvenokārt arī deva tikai dēļ viņu lielās tieksmes uz netīrību; jo cilvēki, kas jau ārēji kļūst par pamatīgām cūkām tad jo vieglāk par tādiem kļūst arī sirdīs. Tādēļ Mozus jūdiem it sevišķi pavēlēja ārēju tīrību.

4] Bet cilvēka īstena attīrīšanās notiek tikai caur patiesu grēku nožēlošanu, caur to, ka izdarīto grēku pret savu tuvāko nožēlo ar nopietnu nodomu vairs negrēkot un laboties.

5] Ja tas neseko, tad jūs varat mēģināt simts tūkstošus āžus aplacīt ar asinīm, nolādēt un jūsu grēku vietā iemest Jordānā, un jūsu sirdis un dvēseles Dieva priekšā paliek tikpat netīras, kā tās bija iepriekš! Miesu tīra ar ūdeni un sirdi un dvēseli ar stingru, labu un Dievam visā padevīgu gribu.

6] Tādas spēcīnātas dvēseles kādam slimniekam Manā Vārdā tad var uzlikt rokas arī garīgi, lielākā attālumā un ar viņu kļūs labāk.

7] Bet kas savas sirds un savas dvēseles pilnībā vēl ir vājāks, tas lai pielieto Manā galvenā runā norādīto noglāstīšanu un arī viņš kādam miesā slimajam sagādās lielu atvieglinājumu. Viņš viņu arī novedīs ekstāzes miegā un tā ārstētais miegā pareģos, kas viņam var palīdzēt. Pareģotam tad rūpīgi vajag tikt

pielietotam un pēc neilga laika ar slimību tad kļūs labāk, — bet protams gan, ne tik ātri, kā ja kāds garīgi pilnīgs cilvēks viņam būtu uzlicis svētības pilnas rokas, kur izdziedināšana var un spēj tikt paveikta acumirkli.

8] Tā katrs var pārliecināties, ka šajā miegā var pareģot citādi arī dumjākā dvēsele, pat kāda bērna dvēsele, jo uz brīdi viņa tiek likta savienībā ar viņas visgarīgāko dzīvības dīgli, un kad pēc šī hipnotiskā miega iekšējākais dzīvības dīglis atkal tiek likts savā atdusas vietā, tad dvēsele atkal pamostas viņas miesā, un tad par visu notikušo un paša runāto neko vairs nezina. Bet tas tieši apliecina, ka nekur neviena dvēsele nevar būt tik ļoti samaitāta, ka viņa vairs nebūtu izdziedināma.

42. KUNGS PASLUDINA KĀDU PRAKTISKU SOMNABULISMA PIEMĒRU

1] (KUNGS:) “Bet lai jūs to arī praktiski redzat, Es likšu, ka no Cezarija Filipas atnāks kāds dumjš un ļauns cilvēks. Viņam jātiek no kāda no jums novietotam šajā miega stāvoklī un jūs redzēsiet un dzirdēsiet, kādā apbrīnas vērtā gudrībā šis dumjais cilvēks pāries letarģiskā miega laikā. Bet kad viņš tad atkal atmodīsies, tad viņš tūlīt atkal būs tas pats ļaunais un dumjais cilvēks, kāds viņš bija iepriekš, un mums būs ko darīt, lai dabīgā ceļā viņam tikai daļēji iedvestu gaišāku jēdzienu par Dievu un cilvēkiem.”

2] KIRENIJS saka: “Kungs, es te jau atkal par to ārkārtīgi priecājos, jo te atkal būs izdevība daudz ko pieredzēt un mācīties! Vai minētais cilvēks jau ir ceļā uz šejieni?”

3] ES saku: “Jā gan; viņš meklē tevi un viņš ļoti neveikli lūgs tev atbalstu; jo ugunsgrēkā viņš ir zaudējis būdu, 2 aitas, vienu kazu un vienu ēzeli. Bet viņš uzzināja, ka tu uzturies šeit un sniedz cietušajiem palīdzību, un citādi ļoti ļaunais un dumjais cilvēks tādēļ ir devies ceļā, lai no tevis atkal saņemtu zaudējuma atlīdzību. Bet īstenībā viņš, lai gan nabaga vientiesis, tik daudz nav zaudējis, jo divas dienas pirms ugunsgrēka izcelšanās viņš aitas nozaga kādam citam, bet ēzeli un kazu viņš savā īpašumā tādā pat veidā ieguva jau pirms gada.

4] Tātad no tev pavēstītā tu jau redzi, ka mūsu jaunais atnācējs ir diezgal ļauns blēdis, bet pie tam arī īsti dumjš, kas pie šādiem cilvēkiem ceļas no dzīvnieciski aklas mantkārības. Viņš savu būdu kopā ar savu mantību pavisam viegli būtu varējis izgābt; bet ugunsgrēka laikā viņš vienmēr ložņja apkārt, lai to ko atrastu nelikumīgā ceļā piesavinātos. Nu, bet viņš neko neatrada, un kad pavisam īgns nonāca mājās, viņš savu būdu atrada liesmās un viņa četri mājlopi jau bija sadeguši līdz kauliem.

5] Lidz šodienai viņš vaimanāja par savu būdu, bet kad pirms stundas uzzināja, ka aiz iepriekš minētā iemesla tu atrodi šeit, viņš, ilgi nedomājot, nolēma nākt šeit apkatīties, vai tu patiesi būtu šeit un patiesi arī atlīdzini zaudējumus.

6] Es tev viņu iepriekš nedaudz raksturoju, lai tu zini, ar kādu cilvēku mums šeit būs darīšana. Tālāko tu no viņa pats uzzināsi.”

7] KIRENIJS jautāja: “Vai man viņam kas jāatlīdzina?”

8] ES saku: “Pagaidām nē, jo tev pavisam īsti romiski vajag viņu smalki pārbaudīt; tikai pēc iemidzināšanas, kad viņš pieņems ko cilvēciskāku, pārējais nokārtosies. Bet pie viņa iemidzināšanas jāķeras Cinkam, jo viņam tam ir visvairāk spēka. Iepriekš Es Cinkam uzlikšu rokas, lai viņš jo vairāk iegūst spēka un iemidzināšana viņam izdotos labāk.”

9] Bet CINKA, kas, lai nezaudētu ne zilbi, vienmēr bija pie Manis, iznāca priekšā un teica: “Bet Kungs, kā gan es to spēšu, kur es daudz par maz esmu pazīstams ar ārstēšanas formu?”

10] ES saku: “Pieliec labo roku pie pieres un kreiso pie pakrūtes, un viņš tūdaļ iegrimis minētajā miegā un tūlīt arī sāks runāt, tomēr klusākā balsī nekā dabīgā stāvoklī. Ja tu tad atkal gribi viņu pamodināt, tad uzliec rokas tikai pretējā kārtībā un dažus acumirkļus ilgi paturi. Bet kad viņš būs pamodies, rokas tūlīt noņem un dziedināšana būs galā!”

11] Cinka nu visam piekrit un viņā arī ir stingrākā ticība, ka viņam viss izdosies, un viņš pats ilgu pilns gaida savu vīru — bet tomēr Man jautā, vai dziedināšana viņam jāuzsāk tūlīt pēc viņa atnākšanas, jeb viņam jāgaida kādu mājienu.

12] ES saku: “Es tev jau likšu manīt, ja tā kas notiks. Vispirms jums tomēr jāiepazīst viņa dumjība un rupjība, tas ir viņa dvēseles ievērojami slimais stāvoklis. Ja viņš no jums tajā būs pietiekami iepazīts, tikai tad ir laiks viņa dvēseli iepazīt veselīgā stāvoklī un no tā atzīt, ka neviens, lai cik šķietami samaitāts cilvēks, no jums cilvēkiem nav tiesājams un nolādams pilnīgai pazudināšanai, tā kā katra dvēsele sevi vēl glābā veselīgu dzīvības kodolu. — Bet sagatavojieties un uzmaniet, viņš tūlīt būs te!”

43. UGUNSGRĒKĀ CIETUŠAIS PILSONIS CORELS LŪDZ ZAUDĒJUMU ATLĪDZĪBU

1] Tiko Es to biju izteicis, ļoti sagrauzta izskata nāk mūsu vīrs vārdā Corels, ietīts pa pusei sadegušās lupatās un saceldams lielu troksni.

2] Es pavēlēju Jūlijam, lai viņš iziet ārā un viņam jautā, ko viņš grib un ko viņš šeit pēcpusdienā meklē. Un Jūlijs pavisam nopietnu seju iet un dara, kā Es viņam biju ieteicis.

3] CORELS apstājas un spēcīgā balsī saka: “Es esmu ugunsgrēkā ļoti cietis pilsonis no pilsētas un tikai šodien uzzināju, ka šeit uzturas labais Kirenijs, lai devīgi palīdzētu ugunsgrēkā cietušajiem. Tad arī es saņēmu drosmi un nācu šeit, lai pirmkārt redzētu, vai Kirenijs būtu šeit un vai viņš patiesi ko dara cietušo mierinājumam. Ja viņš pēc dižciltīgo romiešu paraduma kaut ko dara, tad es noteikti neesmu nācis velti, bet ja kāda iemesla dēļ neko nedara, nu, tad ar mani viņš noteikti netaisīs nekādu izņēmumu! Tādēļ saki man, tu cēlais romieti, vai Kirenijs ir šeit un vai viņš, kā es dzirdēju, nodarbojas ar labdarību, lai es eju pie viņa un viņam to izlūdzos!”

4] JŪLIJS saka: “Jā, viņš ir šeit un dara ievērojami daudz laba, bet tikai tiem, kas viņam zināmi kā ar pilnīgi nevainojamu reputāciju! Ja tas pie tevis noteikti tā arī ir, tad tu neatgriezīsies mājā tukšā. Tur pie tā lielā galda, kuru apēno augstās cipreses un ciedras viņš nu sēž un uz visām pusēm dod audiences. Pieej un stādies viņam priekšā. Bet tikai stingri saņemies, jo viņš ir tik asu skatu kā ērglis un cilvēka raksturu bieži pazīst no pirmā skata, un ko viņš atzīst, tas ir tikpat daudz kā apzvērēta patiesība un bēdas tam, kas viņam ko iebilst. Viņš nekad nav kritiskāks, kā kad viņš sniedz dāvanas!”

5] Par šo ievadu CORELS stingri pārdomā, kas viņam pie šādiem apstākļiem būtu jādara. Bet pēc kāda laika viņš tomēr pieklibo pie Kirenija, — kas īstenībā no viņa ir dumja izlikšanās. Nonākdams pie Kirenija, viņš trīsreiz paklanās, galvu noliekdams līdz zemei. Kad ar trešo pieliekšanos ir galā, viņš dreboši ķērcošā balsī saka: “Augstais kungs un visstingrākais pavēlniek! Es, Corels, bijušais sīkpilsonis no nodegušās Cezarijas Filipas, jūsu visaugstākai romiskai stingrībai lūdzu man, nabaga nelaimē cietušam cilvēkam, nedaudz palīdzēt ar naudu un mazliet apģērba, jo man nepieder nekas cits, kā šis lupatas.

6] Es biju nelielas būdas ar divu morgenu neauglīgas zemes godīgs īpašnieks. Man bija arī sieva, kuru pirms diviem gadiem dievi noteikti tūlīt uzņēma Elizejā. Bērnu man nebija, betgan viena kalpone, ar kuru es vēl dzīvoju, bet arī bez bērniem. Mans kustamais īpašums pastāvēja divās aītās, vienā kazā un vienā ēzelī, un dažos sliktos lauku apstrādāšanas darba rīkos. Kamēr es pūlējos ar citu māju dzēšanu, viss kļuva liesmām par laupījumu.

7] Tagad es, kā simti kopā ar mani, esmu pilnīgs ubags; mani atstāja pat mana kalpone, kas bija mans vienīgais dzīvības balsts, jo es viņai neko vairs nevarēju dot, — bet ko es viņai pieminēšu! Jo ja man būtu tā ārkārtējākā laime atkal iegūt būdu un citu īpašumu, tad viņai tikai jānāk pie manis un es pratīšu parādīt ceļu prom no mājas.

8] Vispār manas turpmākās dzīves laikā es izvairīšos un nicināšu visu, kas saucas sieviete. Jo neviens sieviete neko nav vērtā! Man gan saka, ka es esot dumjš lops un pavisam neprotu ar kādu sievu apieties, un mana sieva esot nomirusi aiz bēdām! Ja tas tā būtu bijis, tad es gandrīz gadu nebūtu pēc viņas sērojis un līdz manai nelaimei mana kalpone nebūtu ļoti labprāt palikusi pie manis, kaut gan nekādu leilu algu es viņai nevarēju maksāt!

9] Vispār, tas ir ārkārtīgs kauns, ka arī vīram vajag būt dzimušam no sievas. Man nu jau gandrīz būtu godājamāk, ja manas miesas māte būtu bijusi kāda lāču māte.

10] Ja dievi visu ir ierīkojuši gudri, tad ar sievietēm viņi tomēr parādījuši savu vājo vietu, kas viņiem nedara godu. Bet Zevam notiek pilnīgi pēc taisnības, ja Juna viņam katru acumirkli sagādā negaisu! Vispār šķiet, ka visa dievība vēl nav īsti izcepta, citādi tai nebūtu iespējams dažkārt pastrādāt tik daudz blēņu.

11] Es gan esmu ticīgs cilvēks un dažu gudro pasaules iekārtojumu dēļ dievus godāju, bet kur viņi dažkārt no dumjības pilnīgi smird, tur es neesmu nekāds viņu draugs. Vai mūsu pilsēta itkā būtu nodegusi, ja Apolons atkal nebūtu uzsācis kādu muļķīgu nedarbu? Viņš — kā to stingri apgalvo arī mūsu gudrie priesteri — iemīlējies kādā īsti maigi mīkstā zemes nimfā, varbūt pat netīri apciemojis, pa to laiku debesu ratus ar dūšīgiem zirgiem pameta vienus pašus un Junona vai Diana pa to laiku viņu ir izjokojušas, un mums nabaga cilvēkiem vajag samaksāt par dievu skaistajām peldēm.

12] Ka šad un tad kāds cilvēks kļūst vājš, parasti aiz pietiekamas pieredzes trūkuma, tas ir aptve-

rams. Ko var nabaga niedra, ja tā no vēja tiek šurp un turp locīta?! Bet kad arī varenas ciedras, kā mūsu mīlo dievu simboli, no nožēlojamiem zemes vējiem, dažkārt pat no netīrākiem, arī līdzīgi niedrai ļaujas locīties un liekties uz visām pusēm, tad tas ir neaptverami un tikai nedaudz skaidrāk domājošam cilvēkam tā ko nepieciešami vajag uzskatīt par ļoti dumju.

13] Dievs šurp vai dievs turp! Ja viņš rīkojas gudri, kā tas vienam dievam pieklājas, tad viņš ir visas godbijības vērts; bet ja viņš dažkārt rīkojas tik vāji, kā kāds mirstīgs cilvēks, un caur dievu vieglprātīgām blēņām mēs nabaga cilvēki ciešam nepelnītu zaudējumu, tas tas arī no dieva ir dumji un es viņu tādēļ nevaru godāt un cildināt.

14] Tu, augstais pavēlniek, un īstenībā pats varbūt nedaudz no kāda pusdieva, nu tomēr sapratīsi, ka pie manas nelaimes bija vainīgi dievi — un proti iemīļējies Apolons!? Tādēļ es lūdzu tevi atlīdzināt man to zaudējumu!”

44. CORELA IZPRATNE PAR ĪPAŠUMU

1] KIRENIJS saka: “Cik tad tu vēlētos, lai es tev dotu?”

2] CORELS saka: “Ne pārāk maz, bet arī ne pārāk daudz; ja tikai es varu atjaunot zaudēto, tad jau es esmu segts!”

3] KIRENIJS saka: “Vai tu arī zini Romas likumus, kas tautām tiek doti viņu iegūto īpašumu aizsardzībai?”

4] CORELS saka: “Ak jā, gan ne visus kā kāds tiesību zinātnieks, bet dažus es tomēr zinu! Pret man zināmiem es vēl nekad neesmu nogrēkojis. Bet pret nezināmiem likumiem grēks jau tāpat ir nulle!

5] Vispār es esmu grieķis, un mēs grieķi likumus, kur stingri nošķirts tavs un mans, vēl nekad nesam pārāk stingri un precīzi ievērojuši, jo mēs vairāk esam noskaņoti par kopīpašumu nekā par personīgo īpašumu. Jo kopīpašums starp cilvēkiem rada draudzību, brālību, patiesu un ilgstošu godīgumu — kas noteikti ir ļoti laba lieta. Bet privātīpašums vienmēr rada mantkārību, skaudību, skopumu, nabadzību, zagšanu, laupīšanu un ārkārtējāko varas kāri un beigās kā no Pandoras lādes pār cilvēci iziet visas zemes mokas!

6] Ja par labu privātīpašumam nebūtu nekādi pārspīlēti asi likumi, tad daudz mazāk būtu arī zādzību un visādu krāpšanu. Es saku un apgalvoju, ka privātīpašuma aizsardzības likumi ir labi mēsloji lauki, uz kuriem nobriest visi iedomājamie netikumi, kamēr kopīpašumā vietu neatrod ne skaudība, ne mantkārība, ne nenovīdība, ne neslavas celšana, ne krāpšana, ne zādzība, laupīšana, slepkavība, ne kādi kari vai citas nelaimes.

7] Bet tādēļ, ka draudzīgai un brālīgai kopdzīvei es privātīpašuma likumus vienmēr atzinu un vēl vienmēr atzīstu kā postu un pretīgumu, tad mazākais mazās lietās es sevī nekad nejūtu sevišķus sirdsapziņas pārmetumus, ja kādā nelikumīgā veidā es sev varu ko sagādāt; bet ja tādā pat veidā kāds pie manis ko aizņemas, tad tādēļ viņš no manis noteikti nekad nav ticis vajāts.

8] Mana būda un mans tīrums likumīgi ir mans, un ar to, kas tajā atrodas kā mans kustams īpašums, te es aiz pievestiem patiesiem iemesliem to nekad tik stingri neievēroju, tādēļ, ka es esmu spartietis! Kas pazīst Spartu un tās senos un gudrākos likumus, tam būs skaidrs, kādēļ kādas nelielas tā dēvētās zādzības dēļ, nekad nejūtu sevišķus sirdsapziņas pārmetumus. Abas aitas, viena kaza un mans ēzelis gan nebija pirkti, bet manā īpašumā arī ne tieši zagta manta; jo es tos atradu ganāmajos mežā tāpat kā meža zvērus, gan ne visus vienā reizē, bet tomēr tā pamazām. Liekas meža pļavas īpašniekam ir daudzi tūkstoši tāda veida mājlopu, mazais zaudējums viņam noteikti nesāp, — bet man tas bija ārkārtīgi noderīgs.

9] Ar to es pret romiešu īpašuma aizsardzības likumu noteikti neesmu pārāk stipri nogrēkojis, jo minētos lopus esmu atradis lielajā stundām garajā un plašajā mežā atsevišķi maldāmajos apkārtnēs un to likumīgajam īpašniekam jau tikpat kā pazudušus! Atlikumu savākšana ir atļauta pat pie jūdiem, kuriem par to ir likums pat no Paša augstā Dieva! Kādēļ tad pie mums romiešiem tam jābūt noziegumam!

10] Zemes varenie tikai ar zobeniem rokās, tātad caur mežonīgu lāču un lauvu varu, aizstāv tādus neprātīgus privātīpašuma aizsardzības likumus, nekad ar saprātu. Un ja visi desmittūkstoši dievi būtu par to, tad es esmu pret to, kamēr būšu spējīgs dzīvot ar spējām tik tīri domāt, kā es tagad un vienmēr esmu domājis!

11] Tev, augstais pavēlniek, gan ir zobena vara un pēc savas labpatikas vari mani nabaga faunu so-

dīt, bet ar visiem Romas ieročiem tu nekad nespēsi locīt mana dzīvības principa taisno līniju; bet ja tev ir kādi citi un tīrīgāki prāta pamati stingri likumīgajam īpašumam, tad es gribu tos uzklaut un pēc tā kārtot savu turpmāko dzīves veidu!”

45. CORELAM VAJAG UZKLAUSĪT PATIESĪBU

1] KIRENIJS pārsteigts nedaudz slepeni Man saka: “Kungs! Tu pirmīt man iepriekš teici, ka tas cilvēks esot īsti dumjš un ļauns un šis cilvēks visā kārtībā runā kā pagānu pirmais advokāts! No jūdisma viņš gan paņēmis maz, bet mūsu un senās grieķu valsts likumos viņš ir tikpat izglītots kā kāds no mums un viņam nebūt nav daudz ko iebilst. Es nu gaidīju uz kādu rupju dumjību, bet veltīgi, — viņš tikai kļūva arvien gaišāks un savas zādības aizstāv tādā veidā, ka pret to gandrīz nekas nav iebilstams. Kas pie šādas perspektīvas ar viņu būtu darāms?”

2] ES saku: “Lai tas tikai paliek; visu, ko viņš pēc savas ļauni dumjās idejas atrod par pilnīgi saprātīgu, viņš pats pārliecinošā veidā apgāzīs! Bet nu tikai pārbaudi vēl tālāk; jo Man ir ļoti svarīgi, lai jūs īsti skaidri un gaiši mācītos atšķirt tā dēvētos cilvēciskas asprātības pamatojumus no cilvēciska saprāta pamatojumiem!”

3] KIRENIJS saka: “Nu, te es tomēr esmu augstākā mērā ziņkārīgs, kas te beigās nāks klajā!”

4] CORELS jautādams saka: “Augstais Romas pavēlniek! Kas man sagaidāms un atļauts? Vai tu esi manos uzskatos, vai arī man jāpieņem tavējie, bet kurus tu protams vēl neesi pateicis?”

5] KIRENIJS saka: “Pirms es tavu vēlēšanos izpildīšu vai neizpildīšu, līdz tam mēs viens ar otru vēl dažu ko pārrunāsim! Tu man šķieties esam asprātīgs savādnieks, un tavs godīgums, šķiet, nesniedzas tālu. Vai tu minēto četrus mājlopus esi atradis lielajā mežā maldāmieš apkārt to likumīgajam īpašniekam tieši kā jau tāpat zudušus, jeb vai tomēr kaut kur citur un vai tu arī savus mājas darba rīkus esi atradis, to mēs pagaidām atstājam. Bet nu es tev saku ko citu un tas pastāv tajā, ka šeit manā sabiedrībā, — kā citās vietās nu ir tik gaišredzīgi cilvēki, kuri par savām gaišredzības spējām jau nodevuši tūkstots pierādījumus un ka viņu ļoti vienkāršiem izteicieniem tā ticu, ka tie nevar tikt atspēkoti caur simttūkstoš pretpierādījumiem.

6] Redzi, viens tāds vīrs, kad tu tiko vēl bijī atstājis pilsētu, man teica, ka tu nāksi un ko tu no manis prasīsi! Pirms es tevi ieraudzīju, es jau zināju, ka tev notikusi nelaime. Tu to viegli arī būtu varējis novērst, ja tu būtu palicis mājās, bet tavi nelikumīgie uzskati par īpašuma likumīgu aizsardzību dzina tevi degošās pilsētas ielās, lai nelegālā ceļā atkal kaut kur kaut ko piesavinātos. Pa to laiku tavu salmu būdu satvēra uguns un ātri iznīcināja tavu nelikumīgo īpašumu. Tas ir saprotams, ka pie šiem apstākļiem tava kalpone tevi atstāja, jo viņa tevi pazīst un zina, ka tu esi cilvēks, kuram šādā gadījumā pavisam nevar uzticēties.

7] Jo lai arī cik ļoti pie citiem tu esi pret privātīpašumu, bet savā mājā tomēr gribi būt netraucēts un pilnīgi drošs! Nu bet tavu māju iznīcināja uguns un elementu tu nevari saukt pie atbildības, jo tas tev noteikti nedotu nekādu atbildi, bet savu kalponi tu uz stingrāko būtu ņēmis priekšā un uz nežēlīgāko ar viņu apejoties viņai uz dzīvību un nāvi vajadzētu zaudējumu atlīdzināt, jo tu stingri apgalvotu, ka uguns tev visu iznīcinājis tikai caur viņas nolaidību.

8] Redzi, to un vēl citu par tevi iepriekš pateica tādi cilvēki, kuriem es dāvinu vairāk ticības nekā Romas un Atēnu dieviem. Bet mūsu likumos ir izteiciens, kas skan tā: “*Audiatur et altera pars!*” (Uzklausī arī pretējo pusi! — izd.) Un tādēļ tu man vari dot kādu pretpierādījumu sevis attaisnošanai, kādu tu zini un vari, no manis viss tiks uzklauts ar lielāko pacietību!”

46. CORELS LŪDZ ATĻAUJU DOTIES PROM

1] Nedaudz pārdomādams, CORELS saka: Augstais pavēlniek! Ja jau tu iepriekš apgalvo kādam tavam pārbaudītam pareģim dāvināt vairāk uzticības, nekā simttūkstoš citiem lieciniekiem, te es tad tomēr vēlētos zināt, kādam nolūkam te no manas puses būtu labi kāds katrā ziņā bezprātīgs iebildums! Pret tavu lai uz kāda pamata balstīto nemainīgo ticību neiespējami dot kādu pretpierādījumu! Pie tam tavās rokās ir lielākā vara! Kas te varētu sākt ar tevi strīdēties?!

2] Ko tas man līdz, ja arī es tev visstingri saku, ka tas tomēr tā nav? Tu man liksi priekšā gaišreģi, kas man vēlreiz seņā teiks to, ko tu man jau teici, un es ar savu iebildumu īsti seņā visu peļķu peļķē. Īsi,

ar tavu vairāk kā simttūstoš cilvēku ticību, nekas cits vairs nav iesākams, kā pavisam labprātīgi tev piekrist; jo tam gaišrēģim tu tomēr ticēsi vairāk, nekā simts tūkstošiem no manis tev pretī pievestiem pierādījumiem! Pie tāda iepriekšēja apgalvojuma es vairs nesaku neko citu, kā: Augstais pavēlniek, piedod man, ka es esmu tev tuvojies!

3] Vispār es tomēr palieku pie saviem principiem, ka kāds caur stingri sankcionētiem likumiem aizsargāts privātīpašums cilvēku sabiedrībai ir tūkstots reizes sliktāks nekā brīvs kopienas īpašums! Savus pamatojumus pret šo īsto Pandoras šķirstu es jau izklāstīju un tād nav vajadzīgs tos atkārtot. Tikai to es nu piemietinu, ka ārējās rupjās varas nepatīkamā vajaga dēļ turpmāk es no manu principu prakses atsacīšos.

4] Īpašuma aizsardzības likumos es gan neredzu nekādu svētību nabaga cilvēcei un pamatā redzu lielāko neaprātību; bet ko kāds nožēlojams lupatās ietīnī cilvēks var pret simts tūkstoš simts tūkstošiem?! Caur likumīgu īpašumu kaut kur gan var tikt aizkavēts kāds kopīpašumā sastopams ļaunumiņš, aiz tā iemesla, ka katrs sliktais sevī glabā arī kaut ko labu; bet maza ļaunumiņa aizkavēšana nestāv nekādā attiecībā ar šausmām, kas ceļas un kam vajag celties no privātīpašuma.

5] Es tād esmu pateicis visu. Pie pastāvošiem apstākļiem man nekas labs nav saredzams, un tā būs labāk ar tavu žēlīgu atļauju atkal laisties lapās. Bet dabīgi tikai ar tavu atļauju! Jo saskaņā ar nosodošiem — dievi to zina — izteicieniem pret mani, kuri tev ir no taviem gaišrēģiem, es tavā priekšā stāvu kā noziedznieks, un pirms tas atkal tiek atlaists, viņam iepriekš vajag tikt sodītam. Likumam vispirms vajag tikt pabarotam ar nabaga fauna asinīm, pirms viņam atkal tiek dota brīvība!

6] Ja pēc tavas izpratnes es tavā priekšā stāvu kā sodams noziedznieks, tad sodi mani tūlīt, — un tad dod man atkal brīvību — vai nāvi! Tagad man tas ir vienalga! Jo es tavā priekšā nu stāvu pavisam neaizsargāts, bet jūs, romieši, esat un paliekat sausi likuma bruņinieki un jūsu atriebības priekšā viņ prāts un viņa posts nevienu nepasargā! Saki, augstais pavēlniek, vai es drikstu atkal doties prom kā nācis jeb kāda man piespriesta soda dēļ man jāpaliek šeit!?”

47. SAGATAVOŠANĀS NOTEIKUMI LETARĢISKAI ĀRSTĒŠANAI

1] KIRENIJS gan nopietnā, tomēr cilvēciski laipnā tonī saka: “Prom doties tu nedrīksti; bet tev šeit arī nav jāuzturas kāda sagaidāma soda dēļ, bet gan vienīgi tavas svētības dēļ! Mums, romiešiem, nekad nav bijusi patika pie kāda grēcinieka sodīšanas, bet gan tikai par viņa patiesu un pilnīgu labošanu. Ja tas var tikt sasniegts bez soda rīkstes, tad tas mums vienmēr ir daudz patīkamāk! Soda rīksti ņemam rokā tikai tad, kad visi citi līdzekļi neko nelīdz. Tā arī kāda vienreizēja grēka pret pastāvošiem svētīgajiem likumiem dēļ neviens netiek saukts pie stingrākās atbildības; tas notiek tikai tad, ja viņš vai nu aiz lielas vieglprātības, vai aiz nelabošanas pārgalvības atkārtoti ir izdarījis to pašu grēku. Kas te vienmēr atkārtoti tieši izdara kādu grēku, tam arī vajag tikt sodītam.

2] Nu, pēc taviem seniem spartiskiem principiem esi nogrēkojis tikai aiz nabadzības un nu pirmo reizi stāvi kāda tiesneša priekšā! Vienīgi šī iemesla dēļ tu arī netiksi nolādēts un sodīts; bet tev šeit nu vajag atmet tavu ļaunumu un tavu muļķību! Tava ļoti slimā dvēsele tiks izdziedināta un tev vajag saņemt gudri likumu svētību un tad sākt stingri pēc tiem rīkoties. Tikai tad tu dosies prom no šejienes kā kļuvis pilnīgi brīvs un tev pašam par to būs liels prieks, jo tu kļuši patiesi tīrs un brīvs cilvēks.

3] Bet lai tāda izdziedināšana varētu tikt panākta, tad viens tīrs un fiziski un garīgi spēcīgs cilvēks no mūsu sabiedrības tev uz galvas un uz krūtīm uzliks savas svētību nesošās rokas un tikai šāda ļoti maiga rīcība atmodinās un atdzīvinās tos tevī pašā snaudošos priekšstatus, izejot no kuriem tu tad īsti pazīsi kārtoto un stingri sankcionēto Romas likumu svētību un pats par to priecāsies! — Vai tu tam piekrīti?”

4] Nedaudz priecīgāks kā iepriekš CORELS saka: “Augstais kungs un dižais pavēlniek, es piekrītu visam, kas te nenozīmē sitieni, galvas nociršana vai pat piesišanu krustā! Bet vai tāda ārstēšana man nesīs labākus un saprātīgākus principus, par to es ļoti negalvoju; jo vecs koks tik viegli neļaujas locīties! Bet tā iespējamību es arī negribu tieši apšaubīt! — Bet kur ir tas vīrs, kas man uzliks savas spēcīgas rokas?”

5] Kirenijs sāņus Man jautā, vai nu būtu laiks.

6] ES saku: “Vēl nedaudz pacietības; atļauj nu dvēselei vēl mazu sagremošanas laiku! Šīcilvēka domas nu ir satrauktas un nebūtu labi nu likt viņu letarģiskā miegā. Arī Cinka nedrīkst viņam tikt rādīts ātrāk, līdz tam būs pilnīgi īstais laiks! Es jums tam došu mājienu.

7] Pēc tādiem Maniem vārdiem un tāda Mana noteikuma visi kādu laiku izturas klusi un Cinka ar bailīgu prieku gaida Manu mājienu Corela dziedināšanai. Bet Corelu nodarbina domas, kas nopietnībā varbūt tomēr labs, bet pēc viņa idejas arī ļauns varētu ar viņu notikt. Bet viņš nopēta mūsu sejas, un tad pats pie sevis saka: Nē, no šiem cilvēkiem nespīd nekāda viltība; viņiem var uzticēties! Viņi var darīt tikai labu, bet nekad kaut ko ļaunu!”

8] Nu, šī sagatavošanās, izejot pašam no sevis, pirms nodomātās dziedināšanas bija nepieciešama, bez kuras roku uzlikšana no Cinkas puses būtu palikušas neauglīgas pūles. Jo pie šīs dziedināšanas dziedināmajam pašam vajag tikt liktam zināmā ticības un pašlīdības stadijā, bez ka nebūtu viegli iespējams ar visiem cilvēciski iespējamiem, lai vēl cik pārplūstošiem dvēseles substances spēkiem viņu novest dziedinošā, letargiskā miegā.

9] Ak, pavisam kas cits ir pie pilnīgi no gara un garā atkalatdzimušiem cilvēkiem! Viņiem tā kā Man vajadzīga tikai viņu modinātā griba, — un dziedināšanas akts ir realizēts. Bet pie vēl ne pilnīgi atkalatdzimušiem kādu slimnieku tā ārstējošam cilvēkam pa priekšu vajag iet arī ārstējamā cilvēka atmodināšana un atdzīvināšana, citādi, — kā minēts — visa dziedināšana būtu veltīgas pūles.

10] Nu mūsu Corels ir nobriedis, un Es Cinkam tūlīt dodu zīmi, Corelam uzlikt rokas.

48. CORELA PAŠATZĪŠANĀS

1] Es nu pamāju CINKAM un viņš tūlīt iet pie Corela un saka: “Brāli, tā grib tas Kungs, kas ir visu-varens un pilns līdzcietības, laipnības un mīlestības un gudrības, ka man tevi jādziedina vienīgi caur manu dzīvības spēcīgo roku uzlikšanu! Nebaidies nekā, bet gan uzticies un kļūsti cits cilvēks! un pēc tam tev nekas, kas tev tikai var nest miesīgu un garīgu svētību, netiks aizturēts! Ja tu gribi un man, tavam patiesam draugam un brālim uzticies, tad atļauj man, ka es tev uzlieku savas rokas!”

2] CORELS saka: “Draugs, ar uzticamu runu tu mani vari sūtīt Tartarā, un es iešu! Tādēļ galu galā uzliec savas patiesa brāļa rokas kur un kā tu tās gribi likt, un es tev nepretošos!”

3] CINKA saka: “Nu tad labi, — tad sēdies uz šī sola, un es gribu likt tevi no Dieva spēka caurstrāvot!”

4] CORELS saka: “Kāda dieva? Vai varbūt pat Zeva, Apolona, Marsa, Merkura, vai Vulkana, Plutona vai Neptūna? Es lūdzu tevi, izmet tikai no spēles Plutonu, jo es patiesi nevēlētos būt viņa orkāniskā spēka pārņemts!”

5] CINKA saka: “Atmet dievus, kuri te neeksistē nekur citur, kā tikai ilgu laiku aklu cilvēku fantāzijā. Ir tikai viens patiesais Dievs, un tas ir jums nepazīstamais, lielais Dievs, kuram jūs pagāni gan visi arī ceļat tempļus, bet līdz šim Viņu vēl nekad neesat pazinūši. Bet nu ir pienācis laiks, kur jūs varēsiet mācīties pazīt arī šo vienīgi patieso Dievu! Un redzi, no šī Dieva žēlastības un spēka tev nu tavai svētībai jātiec caurstrāvotam, ja es tev uzlikšu savas rokas!”

6] CORELS saka: “Ak ja tā, tad tikai tūlīt uzliec man savas rokas tādā veidā, kā tas tev vislabāk būs zināms!”

7] Tad iepriekš aprakstītā veidā Cinka Corelam uzliet rokas un Corels tūlīt iekrīt letargiskā miegā.

8] Pēc kādas ceturtdaļstundas CORELS, citādi dziļā miegā ar stingri aizvērtām acīm iesāk tā runāt: “Ak Dievs, ak Dievs, kāds es tomēr esmu nožēlojams un slikts cilvēks un cik godīgs un krietns cilvēks es varētu būt, ja es tikai to gribētu; bet tajā tieši ir tas melu un augstprātības grēku lāsts, kas abi ir īstenie pamatgrēki, ka tie vienmēr no jauna paši sevi dzemdē un vairojas kā zāle uz zemes un smiltis jūrā.

9] Ak Dievs! Pie manas dvēseles ir tik daudz grēku un kauna traipu, ka es aiz grēkiem neredzu savu ādu; jā, manu neskaitāmo grēku smagumā es nu stāvu kā biezākos dūmos un miglā!

10] Ak Dievs, ak Dievs, kas jebkad spēš mani atbrīvot no maniem grēkiem?! Es esmu liels zaglis, es esmu melis, un ja es meloju, tad vēl vienmēr piemeloju klāt, lai caur kādiem jauniem meliem apstiprinātu vecos un tos izvīrītu kā kādu patiesību! Ak, es pretīgais melīgais suns! Viss, kas man ir, esmu savācis tikai caur meliem un krāpšanām un caur slepenam un atklātām zādzībām!

11] Protams, savā lielajā aklumā es to visu neturēju par kādu grēku; bet man bieži bija arī izdevība, ļaut patiesībai sevi pārliecināt. Bet es negribēju ļaut sevi pārliecināt. Es vienmēr aizbildinājos ar Spartu un [...] un vienmēr nicināju Romas gudros un taisnīgos likumus. Ak, cik es esmu zemiski slikts nelietis!

12] Nu, vienīgi tas mani mierina, ka es vēl nevienu neesmu nonāvējis; bet daudz nebūtu trūcis! Ja

mana kalpone nebūtu aizgājusi pirms es atnācu mājās, tad viņa būtu kļuvusi mana velnišķi ļaunā niknuma upuris!

13] Ak, es esmu pretīgs briesmonis! Es esmu ļaunāks kā lācis, ļaunāks kā lauva, ļaunāks kā tīģeris, ļaunāks kā hiena, daudz ļaunāks kā vilks un daudz ļaunāks kā mežacūka! Jo es esmu arī viltīgs kā lapsa un tas apzīmogo mani par maskējošos velnu!

14] Ak, es savā dvēselē esmu ļoti slims un tev, brāli Cinka, būs ļoti grūti vai pat neiespējami mani izdziedināt!

15] Nu manī gan kļūst nedaudz gaišāks un ap mani izzūd biezie dūmi un migla! Redzi, tie kļūst mazāki un man liekas, ka es elpoju vieglāk; bet tieši šajā lielākā gaismā es tā īsti redzu manu patieso neglītumu pilnu spītālības, pilnu puvēm un pretīgiem audzējiem. Ak, ak, mans izskats patiesi ir briesmīgs! Kur ir tas ārsts, kas mani dziedinātu?! Mana sliktā miesa gan ir vesela, bet lai būtu slikta miesa, ja tikai mana dvēsele būtu vesela!

16] Ak Dievs, ja kāds varētu ieskatīties manā dvēselē, viņš pārbitos par tās lielo neglītumu! Jo gaišāks ap mani kļūst, jo pretīgāka izskatās mana dvēsele! Brāli Cinka, vai tad nav neviens līdzeklis, caur ko mana dvēsele varētu iegūt kaut tikai nedaudz labāku izskatu?”

49. LETARĢISKĀ MIEGĀ GUĻOŠĀ DVĒSELE ATTĪRAS

1] Te Corels miegā nopūšas un daži domā, ka nu viņš pamodīsies.

2] Bet ES viņiem visiem saku: “Ak, pavisam nē! Tā bija tikai pirmā viņa miega stadija, viņš vēl guļēs ilgāk par stundu, un kādā citā nu ar savas dvēseles dzīvības augstākā stadijā drīz atkal sāks runāt. Šī stadija pastāvēja tajā, ka dvēsele atbrīvojās no viņas miesīgām un pasaulīgām kaislībām, kuras viņš pie savas dvēseles miesas redz kā slimības un pret kurām vajadzēja sajūst dziļāko pretīgumu — bet tādām dvēseles slimībām nav nekādas citas zāles, kā vispirms to atzišana, tad dziļākais riebums pret tām un tad beigās stingrākā griba iespējami ātri tikt no tām pilnīgi atbrīvotam. Ja griba te reiz ir, tad ar izdziedināšanu uz priekšu iet viegli.

3] Tagad tikai uzmanat, viņš tūlīt atkal sāks runāt! Ja viņš tev, draugs Cinka, atkal kaut ko jautā, tad atbildi viņam tikai ar domām un viņš tevi dzirdēs un pavisam labi sapratīs!”

4] Tiko Es vēl Cinkam biju devis tādu norādījumu, CORELS jau sāka runāt un teica: “Redzi, es raudāju par manu lielo postu. No asarām izcēlās diķis kā Siloa Jeruzālemē un es nu šajā diķī mazgājos, un redzi, šī diķa ūdens pie manas dvēseles miesas dziedina daudzās lielās brūces, augoņus un punus. Ak, ak, tā patiesi ir dziedinoša pelde! Rētas es gan vēl redzu, bet brūces, augoņi un puni no manas ļoti naba-ga dvēseles ir pazuduši. Bet kā tas bija iespējams, ka no manām asarām ir izveidojies vesels diķis?”

5] Diķi ietver ļoti brīnišķīgs apvidus, tas ir mierinājuma un jauku cerību apvidus. Savās sajūtās man arī liekas, ka es drīkstētu cerēt uz pilnīgu izveseļošanas. Ak, cik ļoti jauks ir šis apvidus, es vēlētos vienmēr te palikt! Ūdens manā diķī nu ir ļoti dzidrs, bet iepriekš tas bija duļķains; un jo skaidrāks tas kļūst, jo dziedinošāk tas uz mani iedarbojas!

6] Ak, bet tagad es arī manu, ka manī kaut kas sāk pamosties kā īsti stingra griba un aiz stingrās gribas es manu tieksmi runāt un tā skaļi saka: “Es gribu, man vajag, — man vajag, — tādēļ, ka es gribu! Kas manī var aizkavēt uz to, ko es gribu?! Es savā gribā esmu brīvs; man neko nevajag gribēt, kas man jādara, bet gan es gribu ko es pats gribu! Es gribu to, kas ir patiess un labs, tādēļ, ka es pats to gribu gribēt, un neviens nevar mani uz to piespiest!

7] Es nu pazīstu patiesību; tā ir dievišķa gaisma no debesīm! Visi mūsu dievi ir māņu tēli; viņi nav nekas, pavisam nekas. Kas viņiem tic, tas ir ļaunākā [stavoklī] nekā patiess nelga; jo īsts nelga tādiem nederīgiem dieviem nekad netic. Tos dievus es nekur neredzu, bet es redzu dievišķu Gaismu un dzirdu to dievišķo Vārdu. Bet Pašu Dievu es nevaru redzēt, jo Viņš man ir pārāk svēts.

8] Bet nu mana diķa ūdens ap mani jau ir kļuvis par ezeru! Ezers tomēr nav dziļš; ūdens man snie-dzas tikai līdz gurniem. Un dzidrs tas ir, ārkārtīgi dzidrs, bet tajā vēl nav neviena zivtiņa! Jā, bet te arī zivtiņas nekad neienāks; jo zivtiņas rodas no Dieva dvesmas un tā ir ļoti visuvarena dvesma! Es esmu tikai ļoti vāja cilvēka dvēsele, no kuras dvesmas netaps neviena Dieva zivtiņa.

9] Ak, tam nolūkam vajadzīgs daudz, ja ar savu dvesmu grib radīt zivtiņas, tad vajag būt ļoti visuva-renam! Ak, neviens cilvēks to nekad nevar; jo kāds cilvēks te tam ir daudz par vāju! Pavisam neiespēja-mi tas cilvēkam tieši nebūtu, — bet tad viņam vajadzētu būt pilnam dievišķas gribas un dievišķa Gara!

Taisnīgam cilvēkam tas gan nav nekas neiespējams; bet es neesmu nekāds taisnīgs cilvēks un tādēļ man tas tomēr ir tīri neiespējami!

10] Bet ūdens ir tīrs un zeme arī ir tīra, pavisam skaista zāle; tas gan ir patiesi brīnumaini: zem ūdens tik skaista kupla zāle! Un redzi, tā zāle aug acīmredzami un sāk izstumt skaisto ūdeni! Jā, jā, cerības kļūst spēcīgākas nekā izpratne un to pavadošās bailes!

11] Ak, ak, pie diezgan tālā krasta es nu redzu kādu cilvēku; viņš man māj! Jā, es gan vēlētos būt pie viņa, bet nezinu, cik dziļš visur ir ezers. Ja priekšā varbūt atrastos ļoti dziļas vietas, tad es varētu noslikt un būtu pagalam!

12] Bet kāda balss no ūdens skan: “Es visur esmu vienādi dziļš! Tu vari doties caur mani bez bailēm; ej pie tā, kas tevi sauc, kas tevi vedīs un vadīs!” Tas tomēr ir kas ārkārtējs; te runā pat ūdens un zāle! Nē, tas vēl nekad nav bijis!

13] Es nu eju pie drauga krastā! Viņam tomēr vajag būt draugam, citādi viņš man nebūtu mājis! Cinka, tu tas neesi — tas ir kāds cits! Aiz viņa es nu redzu arī tevi; bet tu ne tuvu neesi tik draudzīgs kā viņš! Kas viņš tomēr itkā var būt? Bet es no viņa ļoti kaunos, tādēļ, ka es esmu pilnīgi kails. Mana miesa nu jau arī izskatās pavisam labi; es pie tās nu vairs neatklāju gandrīz nekādas slimības pēdas! Ak, ja man tomēr tikai būtu kāds kreklis. Bet es te esmu gluži kails, kā kads, kas mazgājas! Bet man tomēr vajag turp, viņa mājieni mani ļoti pievelk! Es nu eju, — un redzi, tas iet pavisam labi!”

50. ATTĪRĪTĀ DVĒSELE TIEK IETĒRPTA

1] Te Corela runā seko pārtraukums, un CINKA jautā: “Kā tad viņš to visu redz un kā viņš nu iet caur ūdeni, un tomēr guļ te tik nekustīgs, itkā viņš būtu miris?!”

2] Es saku: “Viņa dvēsele nu redz tikai uz labāku vedošu stāvokli; no tā dvēseles dabā formējas kāda īpaša pasaule, un tas, ko tu šeit dēvē par domu kustību, tas dvēseles valstībā parādās kā kustība no vienas vietas uz otru.

3] Diķis, kas cēlās no viņa asarām un kura ūdens dziedināja viņa dvēseli, apzīmē viņa patiesu atgriešanos no saviem grēkiem, kas ceļas no nožēlošanas. Tīrais ūdens apzīmē savu grēku un vainu pareizu izpratni, un kad diķis kļūst par ezeru, tad tas varenos viņus izspiež, pats no sevis tiek attīrīts un dziedināts. Skaistā zāle zem ūdens apzīmē cerību uz pilnīgas veselības atgūšanu un augstāku, brīvu Dieva žēlastību. Tā jau redzama nostājas pie vēl diezgan tālā krasta; Es Pats tas esmu Garā un gribā. Bet kustība pie Manis caur patiesas atgriešanās no grēkiem un grēku nožēlošanas ūdeņiem sevī apzīmē dvēseles progresu uz patiesu labošanu.

4] Bet tas viss viņa dvēselei ir tikai kāda atbilstoša paradība, no kuras dvēsele ierauga, kāda tā ir, ko tā savā dabvā apņemas un dara — protams, šajā stāvoklī vienīgi tikai gribā, bez kādas ārējas, īstenas darbības. Tai vajag sekot tikai tad, ja nomoda stāvoklī viņš atradīsies pilnā savienībā ar savu miesu.

[...??]

6] Trešajā stadijā jūs tad jau pārliecināties, cik sakarīgi un gudri viņš tad runās. Tagad runā tikai šim acumirklim apgaismotā dvēsele; bet trešajā stadijā no viņa runās viņa gars! Un te jūs viņā vairs neatklāsi nekādus trūkumus. Tad, klausoties viņa runā, jums visiem ap sirdi kļūs silti.

7] Nu viņš jau nāk pie krasta un saka: “Ak, bet tas tomēr bija īsti grūts ceļojums! Te nu es, cēlais draugs, esmu pie tevis! Vai tev nav līdz kāds kreklis? Redzi, es šausmīgi kaunos sava kailuma!”

8] ES no viņam nu redzamā Gara un gribas saku: “Kāp ārā no ūdens, tu tiksi ietērpts pēc taviem darbiem!”

9] CORELA dvēsele saka: “Draugs, ak nerunā par maniem darbiem, jo tie ir nevērtīgi, slikti un ļauni! Ja es tērpu saņemu pēc tiem, tad tas izskatīsies briesmīgi melns un noskrandis!”

10] ES saku: “Ja tā, tad te ir pietiekami ūdens, lai to izmazgātu baltu!”

11] CORELS saka: “Ak draugs, tas nozīmētu gribēt kādu mori nomazgāt baltu! Tas neies! Bet kāds tērps tomēr ir labāks nekā nekāds. Tātad es kāpju ārā no ūdens!”

12] Pie Manām kājām guļ viena toga, ar daudz ielocēm bet ļoti netīra, kaut gan pamatkrāsa ir pelēki balta, — garu pasaulē pagānu tērpu krāsas īpašība. Viņš tērpu paņem un viņam riebjas tā netīrumi, kas te ir laba zīme. Bet viņš to tomēr paņem, ar to ātri steidzas ūdenī un sāk to berzēt un mazgāt un beigās izgriezt.

13] Nu viņš ir galā, un tērps ir tīrs. Bet tā kā tas vēl ir mitrs, viņš neiedrošinās to tā īsti drosmīgi

apģērbt. Bet Es viņam norādu, ka viņam tas tomēr jāapgērbj; viņš tak iepriekš nejuta pretīgumu pret ūdeni, kā viņam nu jājūt sava veida pretīgums no vēl nedaudz mitra tērpa?! Nu viņš saka — klausaties tikai, jo viņš runās skaļi! —”

14] CORELS: “Bet tā arī ir patiesība! Pirmīt man neko nenodarīja viss ezers un nu man kaut ko padarītu mitrs kreklis?! Nu tikai apģērbt to! Ak cik tas dara labu!”

51. DVĒSELES MIESA

1] Nu CINKA savās domās uzstāda jautājumu un saka: “Vai tad dvēselei arī ir kāds ķermenis?”

2] Šo jautājumu Cinka uzstāda tādēļ, ka viņam pašam nebija ne jausmas, kā izskatās un ir kāda dvēsele. Jo parastais jūdiskais uzskats par dvēseli bija, ka viņi to sev stādījās priekšā kā sava veida miglainu neko un teica: viņa, dvēsele, esot tīrs gars, kam ir prāts un griba, bet vispār nav ne forma, un vēl mazāk kāds ķermenis.

3] Tādēļ Cinka izplēta lielas acis, kad uz viņa jautājumu domās CORELS viņam atbildēja: “Nu protams, arī dvēselei ir kāds, gan tikai ēterisks ķermenis, — bet dvēselei viņas ķermenis ir tikpat pilnīgs ķermenis, kā miesai miesa ir pilnīga miesa. Dvēseles ķermenim netrūkst nekas, kas vienmēr pīmīt miesīgam ķermenim. Ar savas miesas acīm tu to gan, protams, neredzi, bet es to visu varu redzēt, dzirdēt, sajūst, saost un nogaršot; jo arī dvēselei ir tie paši jutekļi, kā tie ir miesai kā satiksmes līdzekļi starp sevi un savu dvēseli.

4] Ķermeņa jutekļi dvēseles rokās ir vadības groži viņas ķermeņa pārvaldīšanai priekš ārējās pasaules. Ja ķermenim šādi jutekļi nebūtu, tad tas būtu pilnīgi nelietojams un dvēselei nepanesama nasta.

5] Iedomājieties tikai kādu cilvēku, kas būtu pilnīgi akls un kurls, neko nejustu, ne sāpes, ne patiku par veselību, un viņam arī nebūtu nekāda ožas ne garšas sajūta; saki sev pats, vai ar tādu ķermeni kas būtu līdzēts? Vai pie viņas citādi pilnīgākās un skaidrākās apziņas viņai nevajadzētu pilnīgi izsamist?!

6] Bet līdzīgā veidā dvēselei neko nelīdzēti ķermeņa asākie jutekļi, ja viņai pašai viņas ēteriskā ķermenī nebūtu pavisam tie paši jutekļi! Bet tā kā arī dvēselei ir tie paši jutekļi kā ķermenim, tad viņa ar saviem smalkajiem jutekļiem arī viegli un noteikti pamana to, ko no ārējās pasaules ir pamanījuši un uzņēmuši ķermeņa jutekļi. — Nu tu zini, ka arī dvēselei ir ķermeniska forma.

7] Tu to gan zini, tā kā es tev to esmu teicis kā es to nu redzu, jūtu un ķermeniski sajūtu; bet kad es atkal pamodīšos, tad tu to gan vēl zināsi, bet es no tā neko nezināšu, jo es to nu redzu, jūtu un sajūtu tikai ar manas dvēseles smalkajiem jutekļiem.

8] Ja es to visu nu uztvertu arī ar ķermeņa jutekļiem, tad tie uz maniem smadzeņu nerviem un atbilstoši uz manas miesas sirds nerviem iegrebtu zināmas iezīmes, un tad dvēsele manas miesas ķermenī tās atkal atrastu un caur un caur pazītu. Bet tā ka es te nu brīvi stāvu gandrīz ārpus visām saitēm ar savu ķermeni, un uz sava ķermeņa jutekļiem nevaru izdarīt atgriezenisku darbību un iedraboties, tad pēc atkalieiešanas manā ķermenī es no visa tā, ko es nu redzu, dzirdu, jūtu un runāju, un kas viss ar mani notiek, neko nezināšu.

9] Bet dvēselei sev gan ir ļoti labas spējas atcerēties un tādēļ var atcerēties visu mazāko un nenoziņīgāko kas jebkad ar viņu ir noticis; bet viņa to var tikai viņas brīvā stāvoklī. Bet ja viņa ir viņas caur un caur aptumšotajā ķermenī, tad visa garīgā aplāpētu viņa dzird un jūt tikai rupjus un pārlieku šalcošus un brutālus iespaidus; bet viņas savtīgo viņa bieži uztver tiko tāda veida, ka viņa sevi pašu tikai tiktāl apzinās, ka viņa te ir, nerunājot, ka viņa kaut ko pamanītu no viņā dusošiem augstākiem un dziļākiem iespaidiem.

10] Tev arī ir dvēsele, kā es pats nu esmu pilnīgi brīva dvēsele, bet arī tu par sevi pašu zini maz vai neko. Iemesls tam ir tumšajā miesā, ar kuru kādu laiku ir ietīta katra dvēsele. Tikai tagad, tādēļ ka caur vēl dzīvā ķermeņa mutes balsi es tev tava pakauša nervos atstāju dažas pēdas un tu kā dvēsele caur šiem iespaidiem tagad sevī pašā lasīji līdzīgas pirm pazīmes, tā tu nu kā dvēsele un nevis kā miesa zini, ka tev ir dvēsele un uz tavu domu un gribas pamata pats esi dvēsele, kurai viņas ēteriski-ķermeniskā būtība ir līdzīgs stāvs kā tavam ķermenim.

52. CORELA DVĒSELE UZ PAŠAIZLIEDZĪBAS CEĻA

1] (CORELS): “Tagad draugs man saka: “Nāc, Corel, atstāj šo vietu, es tevi vedīšu kādā citā apvidū!”

2] Es ar labo draugu nu eju prom, tālu prom un projām no šī apvidus. Mēs ejam caur brīnišķu aleju, un koki noliecas tā priekšā, kuram es sekoju. Viņam vajag būt kam lielam visu garu valstībā! Ak, daži koki noliecoties gandrīz lūzt.

3] Tu, Cinka, gan arī nāc līdzi, bet esi redzams ļoti neskaidri, un, šķiet, nemani, kā koki liecas mana drauga priekšā! Pasaulei tas tak ir kaut kas dīvains, bet tā tomēr ir patiesība!

4] Dīvaini, dīvaini! Tagad koki pat sāk runāt! Skaļos un labi sadzirdamos čukstos tie saka: “Sveiciens svēto svētajam, sveiciens lielajam ķeniņu ķeniņam no mūžības uz mūžību!”

5] Vai tu to neatrodi ļoti ārkārtēju?! Bet nepatīkamā kārtā tu tomēr izturies tā, itkā tu tā ko pavisam nepamanītu, jeb vai ta būtu tik parasta parādība, kā kāds slinks lietus uz zemes!

6] Jā, jā, tas draugs, kura priekšā noliecas koki un sauc viņam slavu, saka man, ka tas, kas līdzīgs tev mums seko, neeso tu pats, bet gan tikai tavas dvēseles ēnveidīgs attēls un izraisīts tikai mūsu atmosfērā. No tavas dvēseles, kā no kādas gaismas, izejot zināmi dzīvības stari; tiklīdz tie pieskaroties mūsu atmosfērai, tad tie iegūstot izskatu, gandrīz līdzīgā veidā, kā dienā no kāda cilvēka izejošie stari, ja tie krīt uz kāda spoguļa virsmas, arī tūlīt pieņem tā cilvēka izskatu, no kura izejoši tie sasniedz spoguļa virsmu.

7] Es tikai vēlētos paskatīties uz tavām kājām un pārlicināties, ka tu nenāc līdz, bet tikai lidinies līdz. Un pareizi, tu nekustini ne rokas, ne kājas, un tomēr seko mums labu septiņu soļu attālumā! Nu es saprotu, kādēļ tu neredzi kokus noliecamies un nedzirdi to brīnumainos čukstus!

8] Bet aleja nu kļūst arvien šaurāka un koki zemāki, bet toties stāv ciešāk viens pie otra; bet noliekšanās un čuksti tādēļ nebeidzas. Bet ceļš kļūst arvien nogurdinošāks. Bet nu aleja jau ir tik šaura un ceļš tik ērkšķains un brikšņains, ka uz priekšu mēs varam tikai ar lielām pūlēm! Vēl nav redzamas nekādas beigas, kaut gan draugs saka, ka ceļš drīz būs galā un mēs busim pie mērķa. Ak, tagad krūmu kociņi aug tik cieši kopā un zeme ir gandrīz akmeņaina, un starp akmeņiem viss ir pilns dadžiem un ērkšķiem; bet te nu jau gandrīz vairs nevar tikt uz priekšu!

9] Es draugam jautāju, kādēļ mēs esam iegriezušies tik briesmīgi sliktā ceļā. Bet draugs saka: “Paskaties tikai pa labi un pa kreisi, un abās pusēs tu atklāsi jūru, kura ir bezgala dziļa. Tā ir tā viena un vienīgā, beigās jau ļoti šaura un ērkšņaina, bet tomēr stingra zemes mēle, kas stiepjas starp abām bezgala lielajām jūrām. Tā visu laicīgo pasauli savieno ar lielo mirušo viņpasaules paradīzes zemi. Kas tur grib nonākt, tam šo ceļu jau vajag paciest, jo tas ir vienīgais!

10] Redzi, Cinka, tādu dīvainu atbildi man nu deva manas mācības draugs un vadonis. Bet es nu viņam atkal jautāju un saku: “Pasaulē arī ir ļoti daudzi slikti ceļi, bet tur cilvēki sev izpalīdz. Viņi ņem cirvjus, laužņus un lāpstas, un ceļu izlabo. Kādēļ šeit tā kas nenotiek?”

11] Bet draugs saka: “Tādēļ, ka tieši šie varenie krūmāji šo zemes mēli aizsargā no bieži pārāk spēcīgām vētrām! Ja šis vienīgais stingrais ceļš ar šiem krūmājiem nebūtu tik cieši un stingri saglabāts, tad varenie viņi ar to spēcīgām brāzmām to jau sen būtu pilnīgi aizskalojuši. Bet tā kā šie ērkšu krūmi tik cieši saauguši, sevišķi pret abiem krastiem, tad spēcīgie viņi pret tiem salūzt un to biezo zaru starpā nogulsnē to putas, kas pamazām sacietē par akmeņiem, un tikai vienmēr vairāk nostiprina šo ļoti svarīgo zemes mēli. Bet šī zemes mēle nes pazemības un stingras pamatpatiesības vārdu. Bet tie abi, pazemība un patiesība, cilvēkiem vēl vienmēr bija bijuši pilni ērkšķiem.

12] Redzi, Cinka, tā runāja draugs, un manī nu kļūst brīnumaini gaišs, un es sāku pamanīt, ka manā sirdī kaut kas iesāk kustēties, un tas kas kustas, ir gaisma, un gaismai sirdī ir kā kāda embrija mātes miesās forma. Tā ir pavisam tīra — es to redzu. Bet nu tā kļūst arvien lielāka un varenāka! Ak, kas tā tomēr ir par brīnišķu un pilnīgi tīrāko gaismu! Tā noteikti ir patiesākā dzīvības gaisma no Dieva patiesa cilvēka sirdī! Jā, jā, tā tas ir! Tā nu nepārtraukti pieaug un ak, cik tā man dara labu!

13] Mēs vēl staigājam pa šauro taku, bet tagad brikšņi un ērkšķi mani vairs nemulsina; es arī vairs nejūtu sāpes, ja ērkšķis man arī vēl iedur un traucē. Nu krūmāji kļūst retāki, koki atkal kļūst lielāki, atkal veidojas brīnišķa aleja. Krūmāji pilnīgi izbeidzas, zemes mēle paplašinas un jūras krasti no mums arvien vairāk attālinas un es jau redzu, gan vēl lielā attālumā, ļoti brīnišķu zemi ar skaistākiem kalnājiem un virs kalniem mirdz brīnišķa rīta ausma. Bet mēs vēl vienmēr neesam iznākuši no arvien lielākas un platākas kļuvušas alejas, un ļoti lielie un augstie koki mana drauga un vadoņa priekšā vēl nav beiguši noliekt to majestātiskās galotnes, un to čuksti nu skan kā brīnišķas un tīri noskaņotas arfas!

14] Ak, Cinka! Te, te jau ir tik ļoti neaprakstāmi brīnišķi. Bet arī tu vēl lidinies mums līdz un esi tikpat mēms, kā iepriekš. Bet tu tur nekā nevari darīt, jo tas neesi tu, bet gan tas ir tikai tavs paviršs attēls. Ak, ja arī tu tā ko varētu redzēt, bet tad arī otrā pusē, laicīgā dzīvē to pavisam labi un dzīvi atcerēties,

cik ievēribas cienīgs cilvēks tu tad būtu! Es arī tas varētu būt, ja no visa tā kas paliktu atmiņā; bet man nekas nepaliks! Tomēr draugs saka, ka ar laiku man atkal par visu to tiks atdota dzīva atmiņa; bet pirms tam man arī miesā vajadzēs iziet šo ērkšķaino ceļu!

53. CORELS PARADĪZĒ

1] (CORELS:) “Ak, bet bet mana iekšējā dzīvības gaisma nu jau kļūst milzīgi spēcīga; tā nu jau pārņem visu manu iekšieni! Ak, cik šī gaisma tomēr dara labu visai manai būtībai! Bet nu es to redzu kāda neparasti draudzīga četrgadīga bērna stāvā! Un viņam jābūt ļoti gurdram, jo viņš izskatās tīri kā kāds mazs Dievs, bet ne kā ēģiptiešu, romiešu un grieķu fantāzijas dievi, bet gan kā jūdu patiesā Dieva brīnumains attēls. Viņš ir patiesas dievības attēls.

2] Ak, tagad es gan atzistu, ka ir tikai viens patiess Dievs; bet Viņa svēto seju ieraudzīs tikai tie, kuriem ir pilnīgi tīra sirds. Man gan būs grūti to ieraudzīt, jo mana sirds bija pavisam izmisīgi netīra! Tu gan, draugs Cinka, jo pie tavas sirds es neatklāju gandrīz nekā netīra, izņemot to traipu un pavedienu, ar kā palīdzību tev nepieciešami kādu laiku vēl vajag būt saistītam ar pasauli.

3] Bet tikai tagad, gan vēl diezgan lielā attālumā, es ieraugu plašās alejas beigas. Tagad vairs nav ne pēdas no kādas jūras, visapkārt visauglīgākā un brīnumskaistākā zeme; dārzi pie dārziem, visur stāv skaistākās mājas un pilis! Ak, tas tomēr ir neaprakstāmi brīnišķīgi!

4] Mans draugs saka, tās vēl tuvu nav nekādas Debesis, bet gan tā ir paradīze. Līdz šim neviens mirstīgais Debesīs neesot nonācis, jo līdz šim uz turieni neesot ticis uzcelts neviens tilts. Visi taisnīgie, kas kopš radības sākuma ir dzīvojuši uz šīs zemes, staigā šeit kopā ar Ādamu, Noasu, Ābramu, Īzāku un Jēkabu. Šo brīnišķīgi skaisto zemi ierobežo tie augstie kalni. Kas tajos kalnos nonāktu, tas jau saskatītu Debesis ar Dieva eņģeļu lieliem pulkiem, bet iekšā tik ilgi neviens nevarētu ieiet, līdz pāri lielajai aizai, kurai nav nekāda pamata, netiks uzcelts uz mūžību pastāvošs, stiprs tilts.

5] Mēs nu ejam tik ātri kā vējš. Manam gaismas cilvēkam manī ir jau kāda astoņgadīga zēna izskats, un man liekas, ka viņa domas visu manu būtību izgaismo kā zibens. Es gan jūtu to neaprakstāmo diženumu un dziļumu, bet to formas es vēl neaptveru. Tajās vajag būt kaut kam brīnumainam! Bet katras izejošās domas zibens manī izsauc neaprakstāmas svētlaimes sajūtu. Tādu svētlaimei visa zeme nepazīst, arī nevar to sajūst! Jo visa zeme ir tikai Dieva žēlastības tiesa, — bet kā nekā tiesa, bet labākā tiesā svētlaime vienmēr ir dalīta taupīgi.

6] Nu mēs jau esam pienākuši ļoti tuvu pie augstajiem kalniem, un kļūst arvien brīnišķīgāk! Kāda brīnumu pēc brīnuma neaprakstāma daudzveidība! Tos visus aprakstīt nepietiek tūkstots cilvēku dzīves.

7] Un tikai te es redzu, pie kalniem dzīvo neskaitāmi skaistāko cilvēku! Bet mūs abus, t.i., mani un manu draugu, viņi, šķiet, nepamana; jo viņi iet mums garām steidzīgiem un vienmēr možiem soļiem, bet neizturas tā, it kā viņi mūs redzētu; kamēr manu draugu tak redzami sveicina visi koki! Tā ir dīvainā garu tauta!

8] Aha, aha, mēs nu arī esam uzkāpuši kāda augsta kalna virsotnē! Ak Dievs, ak Dievs, mēs te nu stāvam, un sevišķi es, nezinādams, ko tālāk darīt! Tālākā attālumā es vienmēr skaidrāk saskatu kādu lielu, vairāk kā saules gaišu horizontu. Te jābūt Dieva Debesu sākumam, bet kas tad mūžam ietu prom, mūžam augstāk un augstāk prom.

9] Bet starp šeit un tur atveras kāda aiza, lielāka kā telpa starp Zemi un Sauli. Pāri tai nu tiks celts tilts! Pie Dieva tas viss gan var būt pavisam labi iespējams.

10] Bet tagad mans iekšējais gaismas cilvēks jau ir tik liels kā es pats, un dīvaini, es nu kļūstu miegains un manas domas liek man atgulties uz zaļā un smaržīgā zālāja! Es to arī darīšu!”

54. ATTIECĪBAS STARP ĶERMENI, DVĒSELI UN GARU

1] ES saku: “Redzat, tikai tagad viņš pāries trešajā stadijā; te labi ievērojiet viņa runu!”

2] KIRENIJS saka: “Kungs, ja Corels nu iemieg mums neredzamajā zālienā, kas caur to tad tiks panākts? Vai tam tā vajag būt, vai bez zināmas iemigšanas viņš nevarētu pāriet trešajā stadijā?”

3] ES saku: “Ja viņa dvēsele būtu tīra, tad tas ietu arī bez zināmā miega; — bet cik ilgi viņa dvēsele vēl caur zināmām saitēm ir savienībā ar miesu, pirms stadijas mainīšanās vajag iestāties zināmā nesamaņai, kurā dvēsele nemanot pāriet citā stadijā. To, ko Corela dvēsele nu redzēja un runāja otrajā

stadijā, tas, izņemot sevi pašu bija tikai atbilstoša šķietamība. Tikai trešajā stadijā viņa nonāk patiesā gaišredzībā, un ko viņa tad runās, tā arī būs pilna realitāte.”

4] KIRENIJS jautā: “Bet kas tad pilnīgi īstenībā ir miegs? Kā un caur ko tas rodas?”

5] ES saku: “Vai tev arī to vajag zināt? Nu tad labi, ja jau tu to noteikti gribi zināt, tad Man tev to tūlīt vajag pavēstīt, un tā tad klausies!

6] Ja tev mugurā ir un pēc grieķu veida kājās bikses, tad svārki un bikses caur tavas miesas kustībām dzīvo, t.i., tiem jāpakļaujas tavai gribai, kā tavas miesas locekļi pakļaujas tavas dvēseles gribai. Bet ja tu vasarā ej peldēties, tu tērpu novelc, jo peldoties tu to nevari izmantot. Kamēr tu nu peldies, svārki un bikses atrodas nepieciešamā mierā un tiem pašiem par sevi nav ne mudinājums, ne kustība. Pēc peldes tavi svārki un bikses atkal iegūst iepriekšējo mudinājumu un kustību un zināmā mērā dzīvo kopā ar tevi. Bet kādēļ peldes dēļ tu savu tērpu novilki? Redzi, tādēļ, ka tevi tas apgrūtināja un sāka tevi nomākt. Bet peldoties tu sevi esi spēcinājis un tavs tev apgrūtināošs kļuvušais tērps pēc peldes tev liekas viegls kā spalva.

7] Ja caur dienas grūtībām tava dvēsele ir nogurusi un kļuvusi vāja, tad tevī mostas vajadzība pēc atspirdzinoša un spēcinoša miega. Te tad nogurusi dvēsele novelk viņas posmaino miesas tērpu un dodas garīga ūdens spēcinošā peldē un tajā peldas, attīras un spēcinas. Ja viņa atkal ir kļuvusi spēcīgāka, tad viņa atkal dodas viņas miesas tērpā un ar lielu vieglumu kustina tās smagnējos locekļus.

8] Bet caur Corela stāstījumu tu noteikti redzēji, jeb daudz vairāk tā īsti dzīvi pamanīji, ka no dvēseles sirds viņa dvēselē sāka uzdiģt vēl viens iekšējs gaismas cilvēks, pret kuru dvēseles būtība gandrīz tā attiecas, kā pret dvēseli tās materiālā miesa. Nu, šis gaismas cilvēks šajā savā dvēselē, kā savā sadalītā tērpā, pirms vēl nav saņēmis kādu lai kāda veida spēcinošumu, viņš dvēseles sirdī gulēja tā kā ola sievā bez vīrišķas atdzīvināšanas, uzbudināšanas un atmodināšanas. Caur šo īpašo dziedināšanu īstētais pirmdzīvības diģlis caur Maniem un Cinkas vārdiem uz acumirkli ir ticis atdzīvināts, uzbudināts un atmodināts, un tā kā ar viņu tas notika, viņš sāka augt tik ilgi, līdz viņš ar savu tīri garīgo būtību piepildīja visu savu dvēseli, t.i., savu tērpu.

9] Bet dvēselei, kaut gan cik daudz iespējams uz acumirkli attīrītai, sevī tomēr vēl ir zināmas materiālas daļas, kas tīrajam garam ir pārāk apgrūtinājoši, tā kā iepriekš viņš tādu nastu nekad nebija iemācījis nest. Šis zināmā mērā tikai mākslīgā garīgā veidā atmodināts un ātrai izaugsmei piespiests gara cilvēks smagnējās dvēseles nešanai vēl ir daudz par vāju un ilgojas pēc miera un spēcinošuma. Šis dvēseles šķietamais miegs kalnāja zālienā tāpat nav nekas cits, kā gars noģērbis savas dvēseles materiālās daļas: viņš dvēselē patur tikai viņam līdzīgo, pārējam pa to laiku vajag tā dusēt, kā pavisam mēma dus miesa, kad dvēsele spēcinas, jeb kā dus tavi svārki, kad tu savai miesai novēli atspirdzinošu spēcinošumu.

10] Bet pie tādu cilvēka cēlākās sfēras spēcinošumam sekojošo rupjāko un necēlo ārējo daļu mierā likšanu, tomēr vienmēr pastāv kāda savienība. Ja kamēr tu peldies kād nāktu un paņemtu tavu novilkto tērpu un sāktu to iznīcināt, tad tava dabīgā un nepieciešamā mīlestība uz tavu tērpu te tūlīt vareni un dusmīgi protestēt. Kāda vēl intensīvāka savienība pastāv starp miesu un dvēseli, ja kas pirms laika gribētu ņemt un iznīcināt miesas svārkus, tad dvēsele izturētos pavisam kuriozi.

11] Bet savienība starp dvēseli un garu ir visintensīvākā, tādēļ, ka dvēsele, sevišķi kāda pavisam tīra, pati ir pavisam garīgs pirmelements, un gars izdarītu pavisam šausmīgu kustību, ja gribētu viņam pilnīgi atņemt viņa miesu un viņa tērpu. Tad tas tūlīt iedegtos lielākās liesmās un iznīcinātu visu, kas viņam tuvojas.

12] Bet līdz gars var viņam radniecisko viņā apvilkt kā savu savtīgo un tā ar to kļūt pilnīgs es, dvēselei tomēr iepriekš vajag pilnīgi atmet materiālo. Dvēseles materiālais garam ir ieraugāms tajā, ar ko dvēsele ir ietērpta. Tu dzirdēji, ka Corels runāja par kādu netīru kreklu, kuru viņš pats ezerā mazgāja, tad izgriezta un kā vēl mitru tērpu apģērba. Redzi, šis tērps tieši ir dvēseles vēl materiālā ārpuse, kurai vispirms vajag tikt novilkta un likta pie miera, pirms iekšējākais, dievišķais gara cilvēks var pilnīgi pārīet savā viņam ļoti radnieciskajā dvēselē un kļūt ar to viens.

13] Tam vienmēr vajadzīgs neliels laiks pārejas momentam, tādēļ, ka visam, kas piederas brīvas dzīvības īstenā spēkā, vispirms ar jauno un cēlāko būtņi vajag stāties pilnīgā savienībā (garīga laulība), pirms tā jaunā būtne vai jaunais debesu cilvēks var parādīties kā visā pats jūtošs, domājošs, redzošs, baudošs un no sevis izejot pašdarbīgs. Zināmajā miegā notiek tāda nepieciešami garīga pārceļšanās; ja pārceļšanās ir notikusi, tad jaunais cilvēks ir nobriedis un savai tikai pavisam tīri garīgai pastāvībai turpmāk mūžam vairs nav vajadzīga nekāda tālāka pārvēriība.

14] Bet šādā stāvoklī kāds cilvēks tad arī ir pavisam pilnīgs un būtībā nevar kļūt vēl pilnīgāks; tikai izpratnē un Debesu tīrākās mīlestības un gudrības pilnveidošanā, un viņa visu bezgalību kārtujoša un vadoša vara ir mūžībā pastāvīgi pieaugoša un caur to arī sagaidāma vienmēr augstākas svētlaiques sašņiegšana, kā vienmēr augstākas mīlestības, gudrības un varas sekas.

15] Mūsu Corels tūlīt uzstāsies kā kāds tik pilnīgs gara cilvēks, un vēl vienmēr caur savas miesas muti pavēstīs par savā būtībā ļoti pilnīga cilvēka pilnību. Nu uzmanat, viņš tūlīt atkal sāks runāt!”

55. CORELA IESKATĪŠANĀS VISUMĀ

1] Kad es Kirēnijam to biju izskaidrojis, Corels, kas visu to laiku bija bez kādām kustībām te gulējis kā miris, sāka kustēties un pieņēma tik apskaidrotu izskatu, ka viņa izskats iedvesa leilu godbijību pat klātesošajiem Romas zaldātiem, un VIENS teica: “Šis cilvēks izskatās kā kāds paties Dievs!”

2] Arī KIRENIJS teica: “Patiesi, neapprakstāmi cēls cilvēka tēls!”

3] Beidzot CORELS atvēra muti un teica: “Tā savā būtībā pilnīgais stāv Dieva priekšā, un tikai tagad viņu pazīst, mīl un pielūdz!” Šeit sekoja pauze.

4] Pēc tās CORELS runā tālāk un saka: “Visa mana būtība nu ir gaisma, un es neredzu nevienu ēnu ne manī, ne ārpus manis, jo arī ap mani viss ir gaisma. Bet visā gaismā es tomēr redzu vēl vienu vissvētāko gaismu, tā mirdz kā ļoti varena saule, un tajā ir Kungs!”

5] Iepriekš es par manu Draugu un Vadoni domāju, ka viņš būtu tikai kāda cilvēka dvēsele; līdzīgi kādam no mums; vienīgi manā iepriekšējā stāvoklī manī vēl bija ļoti daudz maldu. Tikai tagad es Vadoni pazīstu! Nu Viņš vairs nav pie Manis, bet gan es Viņu redzu tajā saulē, kas te ir pār visu svēta. Šo sauli no visām pusēm šaurākos, plašākos un vēl plašākos lokos aplido pilnīgāko gaismas garu bezgalīgi pulki. Kāda tā tomēr ir bezgalīga majestāte! Ak, cilvēki! Skatīt Dievu un viņu pār visu mīlēt ir augstākā laime, ir augstākā svētlaique!

6] Bet nu es redzu ne tikai visas Debesis, bet gan mans skats iespiežas arī tā Visvarenā, viena lielā Dieva radības dziļumos. Es caur un caur redzu šo mūsu trūcīgo zemi, un redzu visas salas un cietzemes uz visas zemes. Es redzu jūras dibenu un visu, kas tur ir un pastāv, visas tās daudzās radības jūrā no mazākā līdz lielākā veida. Kāda tajā tomēr mit bezgalīga daudzveidība!

7] Es arī redzu, kā no visādiem gariņiem, kas ir ļoti mazi un čakli, tiek audzēta zāle. Es redzu, ka Visvarenā griba spiež viņus būt čakliem, un redzu katra bezgala daudzo gariņu precīzi nomērīto mērķi un darbu. Kā te viņu vasku cellēs strādā bites, tā te nu kokos un krūmos, zālē un stādos strādā gariņi. Bet viņi visu to dara, kad viņi tiek pārņemti un caurstrāvoti no Tā gribas, kas uz mana dzīvības pašpārbaudījuma šaurā un ērkšķainā ceļa līdz šejieni bija mans Draugs un Vadonis, un nekad nesasniedzamā saulē mājā Savā pirmsvētā gaismā un Savai gribai liek doties visā bezgalībā.

8] Jā, Viņš vienīgais ir tas Kungs, Viņam neviens nav līdzīgs! Viņa gribai vajag pakļauties lielam un mazam. Visā bezgalībā nav nekas, kas varētu Viņam pretoties. Viņa vara iet pār visu, un viņa gudrība nekad nav izpētāma. Viss, kas te ir, ir no Viņa, un visā bezgalībā kā radības telpā nav nekā, kas nebūtu izgājis no Viņa.

9] Es redzu no Viņa izejam spēkus, kā no rīta redz uzaustošās saules starus izejam visos virzienos ar vairāk kā zibens lielu ātrumu, un kur vien kāds stars ko sasniedz un satver, tur sāk kustēties, dzīvot un virzīties, un drīz parādās jaunas formas un jauni stāvi, bet cilvēka forma ir visu formu robežas un beigu akmens, un viņa stavs ir paties debesis stāvs, jo visas Debesis, kuru robežas zina vienīgi tikai Dievs, arī ir kāds cilvēks, un katra eņģeļu apvienība tāpat ir pavisam pilnīgs cilvēks.

10] Tas ir liels Dieva noslēpums, un kas nestāv punktā, kurā nu stāvu es, tam to neiespējami aptvert un saprast; jo tikai tīrākais Gars no Dieva cilvēkā var aptvert, saprast un skatīt, kas ir gara, un kas te ir viņā un ārpus viņa, un kā tas pastāv un rodas un kādēļ un kādā nolūkā. Bezgalībā nav nekā, kas te nebūtu priekš cilvēkiem, viss ir mērķēts uz cilvēku un viņa katra laika un stāvokļa vajadzībām.

56. CILVĒKA UN VIŅA RADOŠĀS MISIJAS BŪTĪBA

1] (CORELS:) “Dievs Pats no Sevis ir tas augstākais un vispilnīgākais pirmcilvēks; t.i., šis Cilvēks sevī pašā ir uguns, kura sajūta ir mīlestība; gaisma, kuras sajūta ir saprāts un gudrība; un siltums, kura dzīvības sajūta ir sevis pašā apziņa pilnīgākā sfērā. Kad uguns kļūst spēcīgāka, tad arī gaisma kļūst spē-

cīgāka, un varenāks visu aptverošais siltums nu beigās mirdz tālu, un stars pats ir gaisma, tam sevī jau ir siltums, un tas darbojas kā tulumā, tā sevī. Radītais arvien vairāk uzņem gaismu un siltumu, tad apgaismo un sasilda arvien tālāk un tālāk, un kur tas nonāk, tur vēlreiz rada, un tā no pirmsuguns, pirmgaismas un pirmsiltuma viss mūžīgais vairojas un vienmēr tālāk un tālāk un vairāk un vairāk piepilda bezgalīgo radības telpu.

2] Tātad savu pirmsākumu viss ņem no viena Dieva pirmsības un attīstās, līdz tas kļūst līdzīgs pirmcilvēka pirmbūtnei, kādā līdzībā tas tad arī pilnīgi patstāvīgā brīvībā cilvēka formā pastāv no Dieva, kā Dievs, par sevi nepieciešamā pirmsdraudzībā ar Pirmdievu, jo tas ir tas pats, kas ir Pats Pirmdievs.

3] Kur jūs redzat gaismu, uguni un siltumu, tur arī ir cilvēks, pabeigts vai iesākumā. No gaismas — uguns — siltuma atomiem miljardi pārvēršas kūniņā un rada formas. Atsevišķas formas atkal no jauna satveras, iekūņojas kādā lielākā un jau cilvēkam atbilstošākā formā un tajā veidojas par būtne. Šī būtne nu jau rada vairāk uguns, gaismas un siltuma, bet ar to parādās lielāka vajadzība pēc kādas augstākas un pilnīgākas formas. Daudzās, kaut sevī arī jau pilnīgākās formas, tūlīt saplēš viņu apvalku, satveras un ar savas gribas substanci atkal iekūņojas augstākā un pilnīgākā formā. Tā tas turpinās līdz cilvēka pilnībai, un tad cilvēks pats iztīrās līdz stavoklim, kādā nu atrodos es, un tā tad ir pilnīgi līdzīgs pirmugunij, pirmgaismai un pirmsiltumam, kas viss te ir Dievs, jo nu, skatienu novērsis, es skatos Viņa pirmgaismā, sevī pilnu uguns un pilnu siltuma, kas tad vienīgais ir Dievs no mūžības uz mūžību.

4] Tādēļ cilvēks vispirms ir cilvēks no Dieva un tikai tad cilvēks no sevis. Tik ilgi, kamēr viņš ir vienīgi no Dieva, viņš līdzinās embrijam mātes miesās, tikai tad, kad viņš Dieva kārtībā pats no sevis kļūst cilvēks, tikai tad viņš ir pilnīgs cilvēks, jo tikai caur to viņš var nonākt pie patiesas Dieva līdzības. Ja viņš to ir sasniedzis, tad viņš mūžībā paliek kā kāds dievs, un ir kļuvis tālāko pasauli, būtņu un cilvēku pašradītājs. Jo ir dīvaini, ka es redzu visas manas domas, sajūtas un vēlmes, un mana griba ir līdzīga visa tā, ko es esmu domājis un jutis, apvalkam. Redzat, tā radīšana iet vienmēr no jauna uz priekšu.

5] Siltuma sajūtai un tātad mīlestībai ir vajadzība pēc reālā; bet jo sajūta kļūst spēcīgāka, jo vairāk tā sevī rada liesmu un siltumu un spēcīgāka arī kļūst liesmas gaisma.

6] Gaismā mīlestības vajadzība izpaužas formās, bet formas, līdzīgi kā pie kāda cilvēka ar sakarsētu fantāziju pie aizvērtām acīm rodas un tūlīt pazūd tā dēvētās halucinācijas, bet to vietā vienmēr nāk atkal citas, tās kļūst lielākas un pamazām pieņem ilgstošākas un noteiktākas formas. Bet pie pilnīgākiem cilvēkiem, kā un, protams, tikai uz neilgu laiku, pie manis, doma savā formā tiek uzglabāta, tādēļ, ka gribas satverta, tā tūlīt radītajā formā caur kādu ātru apvalku tiek saglabāta un to vairs nevar mainīt; bet ta kā sākotnēji apvalks ir tikai ļoti ēteriski maigs un ar to un tā tad caurspīdīgs, tad no sagūstītās domas radītāja tajā arvien vairāk iespiežas gaisma un siltums. Tas palielina sagūstītās domas pašas gaismu un pašas siltumu, no kādiem abiem garīgiem elementiem tā sākotnēji izcēlās, un tā sagūstītā doma sāk arvien vairāk un vairāk attīstīties, un pēc gudrības gaismas un pilnīgākās izpratnes, kurai, lai cik mākslīga konstrukcija, ir skaidrāka kā gaišākā diena, visās savās nepieciešamās daļās, savienojumos un posmos tiek organiski un mērķtiecīgi sakārtota. Ja domai reiz ir organisks izkārtojums, tad tajā jau iesākas pašas apzināta un sakārtota dzīvība.

7] Nu saprotams, ka kāds pilnīgs cilvēks nedaudz acumirkļos jau varēs domāt un rezumēt bezgalīgo, pavisam organiski sakārtoto domu un ideju pilnību. Ja viņš grib tās ietērt ar savu gribu, tad tās turpinās pastāvēt un veidoties, beigās tās, dabīgi augstāki pabeigtā pašpilnveidošanā pat kļūs līdzīgas radītājam, turpinās dzemdēt un radīt sev līdzīgas, un tā no sevis, tādā pat veidā, kā radušās pašas, panāks bezgalīgu sev līdzīgu pavairošanu. Par to materiālā pasaule jau uzrāda rokām aptveramus pierādījumus.

8] Nepārtrauktu pašdzemdināšanu jūs ķermeniski atrodat pie stādiem, dzīvniekiem, cilvēkiem un pie pasaules ķermeņiem, kas vairojas. To vairošanai vienmēr tiek liktas robežas. Tā kāda noteikta veida un sugas sēklas graudam arī piešķirts tikai noteikts skaits vēlāk radītiem sēklas graudiem, kādu skaitu tas nevar pārsniegt, tāpat dzīvniekiem — un proti: jo lielāks tas dzīvnieks, jo ierobežotāks pēcnācēju radīšana! Tāpat tas ir pie cilvēkiem un vēl daudz vairāk pie pasaules ķermeņiem. Bet pilnīgu cilvēku gara pasaulē, ka pie Dieva, sajūtas un domas mūžam turpinās. Bet tā kā katra doma un katra ideja iepriekš aprakstītā veidā no to radošā gara caur viņa gribu var tikt ietērpta un beigās pat kļūst patstāvīga, tad ir saprotams, ka būtņu pavairošanai mūžam nevar būt beigu.

9] Tu, Cinka, savā sirdī nu jautā, kur visām tik bezgala daudzējādām tapušām būtnēm beigās būs telpa, ja radīšanai mūžam jāpieaug vienmēr milzum pavairotā mērā un attīstībā. Ak, draugs, apdomā tak, ka pat fiziskā telpa ir bezgalīga, un ja tu katrā acumirkļi mūžam nepārtraukti vēlētos radīt des-

mitreiz simtstūkstoš saules, pat pie ātrākās virzīšanās uz priekšu bezgalīgajā telpā tās tomēr mūžam tā pazustu, itkā nekāda saule nekad nebūtu tikusi radīta! Neviens, izņemot Dievu, neaptver mūžīgās telpas bezgalību; pat lielākie un pilnīgākie eņģeļi neaptver telpas mūžīgos dziļumus, bet gan viņi nodreb mūžīgās telpas bezgalīgo dziļumu priekšā!

10] Ak, draugs, es ar manas sirds acīm nu redzu materiālās radības kopumu! Šī zeme, mēness, lielā saule un visas tās neskaitāmās zvaigznes, kuras tu saskati, un tās, kas tavām acīm liekas kā mazi mirdzoši punkti, pašas ir neizmērojami lieli sauļu un pasaļu novadi, kas sevī ietver miljardu reiz miljardu sauļu un vēl vairāk planētu, pret pašreizējo radības visumu nav tas, kas mazākais un smalkākais saules puteklītis ir pret šo visu tev redzamo zvaigžņu telpu! Un tomēr es tev varu teikt, ka starp daudzajām zvaigznēm, kuras tavas acis saskata, ir dažas, kuru diametrs ir vēl daudzus tūkstošus reizes lielāks, kā cik gara ir līnija no tev pat tiko saredzamām, attālākām zvaigznēm līdz no tām līdzīgi tālu stāvošām — attālums, kur noiešana ir zibes ātrumu tev būtu ko darīt miljardu reiz miljardiem zemes gadu.

11] Tātad atsevišķi ķermeņi ir jau tāda neizprotama lieluma, un tomēr to lielā attāluma no šejienes dēļ, tie tavām acīm liekas kā tiko mirdzoši punkti! Un tomēr pret visas radības visumu, tas viss, kā teikts, tas viss ir mazākais puteklītis, kuru pavisam viegli var nest saules stari! Es tev saku: tu vari radīt miljardu saules ar visām to planētām un mēnešiem un komētām, un visu to sadalīt šajā sauļu novadu globā, un tās šo tikai viena globa telpu tikpat maz pamanāmi apgrūtinās, kā ūdens piliens padara lielāku jūru un apgrūtina tās lielo gultni; un miljardi reiz miljardi globu visā nu pastāvošajā radības novadā būtu tikpat maz pamanāmi, kā miljardi ūdens pilieni jūrā.

12] Aplūko visu zemi! Cik daudz tūksots strautu, mazu un lielu upju arī neieplūst jūrā, tas tomēr jūru ne pa līniju nepaliekina; tagad iedomājies katrā acumirkli lai cik daudzas pasaules pēc pasaulēm un tās bezgalīgajā telpā vienmēr tāpat pazudis, kā miljards miljardu ūdens pilieni, kas katru acumirkli, krizdami jūrā, tajā pazūd. Tādēļ mazdūšīgi nebaidies pārāk lielas radīšanas dēļ; jo bezgalībā mūžam ir pietiekami telpas un vietas bezgalībai, un Dievs ir pietiekami varens, lai uz mūžību visu uzturētu un pievestu galvenam galējam mērķim!

57. CORELA IESKATĪŠANĀS DABAS ATTĪSTĪBAS PROCESĀ

1] (CORELS:) “Cinka, es tev saku vēl vairāk! Cik daudz tu jebkad kopš savas jaunības uz šīs zemes esi domājis, runājis un darījis, un ko tu arī savā pirms šīs zemes dvēseles eksistencē esi domājis, runājis un darījis, tas viss ir atzīmēts dzīvības grāmatā. Vienu eksemplāru no tā tu turi savas dvēseles galvā, bet pavisam liels eksemplārs vienmēr atvērts un plaši atšķirts ir Dieva priekšā! Kad tu kļūsi pilnīgs, kā nu es Dieva priekšā stāvu pilnīgs, tad tu visas savas domas, runas un darbus uzticami atkal atradīsi. Pie tā, kas bija labs, tev dabīgi būs liels prieks; bet kas nebija labā kārtībā, par to tev gan nekāds prieks nebūs, bet kā pilnīgam cilvēkam, arī nekādas skumjas. Jo no tā tu pazīsi Dieva lielo žēlastību un gudro vadību un tas tevi spēcīnās tīrā mīlestībā uz Dievu un visā pacietībā iepretim visiem tiem nabaga vēl nepilnīgiem brāļiem, kurus Dievs tas Kungs uzticēs tavai vadībai, lai tas ir uz šīs zemes vai kādas citas pasaules.

2] No tādām tavām atzīmētām domām arī reiz izies vēl jaunas pasaules. Parasti no tādām atzīmētām domām, runām un darbiem jaunā laikā top lielāki vai mazāki pasaules ķermeņi. Tās tiks dotas saules ugunīs, lai tur sasniegtu zināmu briedumu; ja tie to ir sasnieguši, tad ar visu varu tiek izvesti radības telpā un tur pamazām un vienmēr vairāk un vairāk to ziņā tiek atstāta patstāvīga izglītība. Šādā jaundzimušā pasaulē pamazām izveidojas daudzas tūkstots reiz tūkstos individuālas domas un idejas — kā zemes augsnē likti sēklas graudi — caur ko tajās arvien vairāk un vairāk tiek izkopta dzīvības diģļa uguns un gaisma, un tad jaunā pasaule kalpo kā pamats visādas vēlākas radības, kā minerālu, stādu un dzīvnieku radīšanai, no kuru dvēselēm ar laiku tiek izglītotas cilvēku dvēseles.

3] Tāda veida jaunas pasaules tu šad un tad redzi dodamies caur debess telpu pa lielākai daļai kā dūmakainas miglas zvaigznes, arī kā komētas. To izcelsme ir Dieva grāmatā atzīmētās domas, idejas un rīcības.

4] No tā tu redzi, ka arī vieglākām domām, kuras cilvēks jebkad ir domājis vai nu uz šīs zemes, vai nu uz kādas citas zemes, mūžam nekad neiespējami varēt pazust; un gari, no kuru domām, vārdiem un idejām caur Dieva gribu tiek veidota tāda jauna pasaule, viņu pilnīgā stāvoklī pārāk drīz pazīst, ka tāda jauna pasaule ir viņu domu, ideju un rīcību darbs un pavisam labprāt nu ar lielu svētlaimes sajūtu pārņem paša pasaules kermeņa un beidzot visu lietu un būtņu, kas pastāvēs uz šāda pasaules ķermeņa,

vadību, izveidošanu, pilnu atdzīvināšanu un mērķtiecīgu iekšēju organizāciju.

5] Tu nu uzlūko šo zemi un neredzi nekā cita, kā šķietami mirušu matēriju. Es nu gan arī redzu matēriju šķietami mirušās formas, bet es tajās redzu vēl ļoti daudz vairāk, ko tu ar savām acīm nekad nevari redzēt. Es tajās redzu saistītas garīgas lietas un būtnes, sajūtu to dziņas un redzu, ka to iekšējā izglītība vienmēr pastiprinās, tāpat to mērķtiecīgo formu labāks un noteiktāks izskats un attīstība, un es no jauna redzu neskaitāmus garus un gariņus, kas ir nerimstoši darbīgi, kā smiltis kādā romiešu stundu skaitītājā. Te par kādu mieru nav ne runas, un no viņu nerimtīgās darbības veidojas visas un katras dabas dzīvības visa rašanās.

6] Es tev saku, katrā rasas pilienā, kas lai cik gaiši dreb kādas zālītes galotnē, es kā jūrā jau redzu visos virzienos steidzamiem miljardiem būtņu! Ūdens piliens ir kādas Dieva domas tikai kāds pirmais un vispārējais ietērs. No tā tad tajā sagūstītie gariņi ņem viņu speciālo apvalku un pēc tam tūlīt jau pastāv kādā noteiktākā formā, kas no vispārējās ārējās jau ir ļoti atšķirīga; bet caur to tad piliens kā ūdens pērle pazūd, un tad kā dzīvību nesošas lellītes tajā jaunveidotajās formās pielien stādiem vai citām lietām pie kurām ūdens piliens izveidojās. Daudzās jaunās formas gaismas un siltuma iespaidā pārveidojas par jaunu un lielāku formu mērķtiecīgu organismu, un tā radušās jaunās būtnes uzsāk jaunu darbību kā sagatavošanos vēlreizējai pārejai kādā vienmēr vairāk un vairāk izveidotā formā, kurā atkal sāk kļūt darbīgas pārejai uz vēl augstāku un pilnīgāku formu. Un tā katras, jau kaut kādā formā iegājušas būtnes darbība nav nekas cits, kā patiesa sagatavošanās augstākai un pilnīgākai formai gara un beigās cilvēka formā tīri garīgas dzīvības nostiprināšanai.

7] Tas, ko es tev saku, nav nekāda fantāzija, bet gan tīrākā un mūžīga patiesība. Es tev par Dieva kārtību vēl ļoti daudz ko varētu pavēstīt tā kā es to esmu visskaidri redzējis un pazīstu. Bet es nu arī zinu, ka šis manas pilnības laiks iet uz beigām, tādēļ man šeit vēl vajag tikai pieminēt lūgumu, lai tad, kad es atkal būšu ļoti dumjš un dažkārt nepatīkams cilvēks, tu ar mani būtu pacietīgs un mani vestu pareizā tev nu zināmā Dieva kārtībā un pa pareizu ceļu. Man pasaulē pamostoties tu būsi ļoti pārsteigts, ka es atkal esmu pavisam dumjš un tumšs un no visa tā, kas ar mani šeit noticis, nezinašu ne zilbi; bet tas viss man tomēr noderēs.

8] Mans nu piespiesti nobriedis kļuvušais gars, šī nepierastā un neparastā stāvokļa noguris, kādu laiku gan izturēsies pavisam miegaini mēms; bet caur tagad vēl nepieciešamo mieru drīz būs spēcīnāts un pamodīsies un jutīs patiesas dzīvības pilnības, kuras saldumu tas nu dabūn nobaudīt, neatliekamību, un tāpat ļoti daudz sekmēs dvēseles pilnīgu izglītību, lai tā viņā drīz top nobriedusi visā patiesībā un spējās, lai pilnīgi pārietu viņu caurstrāvojošā garā.

9] Es nu vēlreiz pusstundu ilgi gulēšu, pēc kāda laika caur tavu roku uzlikšanu tev mani vajag atmodināt. Bet kad es atkal būšu pamodies, liec man palikt uz vietas, līdz es pie šī galda nebūšu pilnīgi pazinis cilvēku Cilvēku! Jo Viņš ir viens ar to, kuru es nu vēl redzu mūžam lielās garu pasaules saulē.”

58. NETIESĀJAT

1] Pēc šiem vārdiem mūsu Corels atkal mierīgi gulēja un CINKA teica: “Nē, ko visu šis cilvēks mums nav pavēstījis! Ja tas viss ir patiesība, tad mēs esam saņēmuši zināšanas, par kādām diez vai kāds pravietis kaut ko ir saņojis. Nē, es no šī cilvēka dziļākās gudrības esmu kā pilnīgi izsists no sliedēm. — Patiesi, nevienam eņģelim nevar būt dziļāka gudrība!”

2] Arī KIRENIJS saka: “Jā, tam cilvēkam vajag palīdzēt, jo kas tik augsti brīnumains no Tavas dievišķās kārtības te vēl nav ticis atklāts. Mataela atklāsmes bija lielas un lika mums daudz domāt; bet tas viss, ko atklājis šis Corels, ir kas nedzirdēts! Tiko ticams un iedomājams, ka tādi iekšējie gudrības dziļumi vēl ļaujas ietērties cilvēciskos vārdos un tad attēloti kā skaidri saprotami. Īsi, šis Corels ir mani pavisam satricis! Ja viņš to turpmāk arī miesas nomoda stāvokli varētu pateikt, ak, es nu viņu liktu uz troņa, no kura viņam cilvēkiem būtu jāspredīko augstākā patiesība, lai viņi jo drošāk sasniegtu viņu esamības un dzīvības īsteno un pabeigtāko uzdevumu!”

3] ES saku: “Pavisam labi, draugs Kirenij! Pagaidām mazāk svarīgi tas, ko viņš savā trešā gudrības stadijā pareģoja, — kaut gan tas ir pilnīga patiesība, — bet gan tas, ka turpmāk par kādu cilvēku nelaužat zizli tādēļ, ka viņš par sevi ir slima dvēsele. Jo jūs visi nu dzirdējāt un sapratāt, ka kādā lai vēl cik slimā dvēselē dus pilnīgi vistīrākais dzīvības dīgļis; un ja caur jūsu brālīgām pūlēm dvēsele tiek padarīta vesela, tad jūs esat ieguvuši to, ko jums mūžīgi nevarēs samaksāt neviena pasaule! Kādu labumu pēc

tam var atnest šāds pilnīgs cilvēks! Kas izmērīt tā sekas?! Jūs, cilvēki, to nezināt, bet Es zinu, cik tālu tādās pūles ir pūļu vērtas!

4] Tādēļ Es jums saku: Vienmēr esat līdzietīgi arī pret lielākiem noziedzniekiem un grēciniekiem pret jums un pret dievišķiem likumiem. Jo grēkot iespējams tikai slimai dvēselei, veselai gan nekad, tā ka vesela dvēsele pavisam nevar grēkot; tā kā grēks vienmēr ir tikai slimas dvēseles sekas.

5] Bet kas no jums, cilvēkiem, kādu dvēseli var tiesāt un sodīt kāda likuma pārkāpuma dēļ, tā ka jūs tak visi stāvat zem tā paša likuma?! Bet viens Mans likums pastāv tieši tajā, ka jums neviens nav jātiesā! Ja jūs tiesājat savu tuvāko, kas nogrēkojies pret Maniem likumiem, tad jūs līdzīgā mērā grēkojat pret Manu likumu! Bet kā jūs paši kā grēcinieki varat sodīt un nolādēt kādu citu grēcinieku?! Vai tad jūs nezinat, ka kamēr jūs savu dvēselē slimo brāli vainas izpirkšanai pārāk cietsirdīgi nolādat, ar to jūs arī sev esat izteikuši dubultu lāsta spriedumu, kas jums, ja pēc apstākļiem arī ne šeit, reiz tiks izpildīts.

6] Ja kāds no jums ir grēcinieks, tas lai no tiesneša amata atkāpjas; jo ja viņš tiesā, tad viņš pats sevi notiesā dubultai pazudināšanai, no kā viņam būs grūtāk atbrīvoties nekā tam, ko viņš ir notiesājis un nolādējis. Vai tad viens aklais jebkad var vest kādu otru aklo, vai likt viņu uz pareiza ceļa?! Jeb vai kāds kurlais otram kurlam var ko pastāstīt par mūzikas harmonijas iedarbību, kā tas vistīrāk tika pieredzēts pie Dāvida?! Jeb vai viens klibis var otram teikt: "Nāc šurp, es tevi vedīšu uz viesnīcu!"?! Vai tie abi drīz nepaslidēs un neiekritīs grāvī?!

7] Tādēļ pirmām kārtām ievērojiet, ka jūs nevienu netiesājat, un lieciet to pie sirds arī visiem tiem, kas reiz kļūs jūsu mācekļi! Jo šo Manu mācību ievērojot jūs no cilvēkiem audzināt eņģeļus, bet neievērojot velnus un paši sev tiesnešus.

8] Uz šīs pasaules gan neviens nav pavisam pilnīgs; bet tomēr prātā un sirdī pilnīgākie lai ir savu slimu brāļu un māsu vadoņi un ārsti, un lai tas, kas pats ir spēcīgs, lai nes vājo, citādi viņš pakritis kopā ar vājo un abi vairs netiks no vietas!

9] Bet lai jūs visi to pamatā pareizi un patiesi saprastu, tādēļ Es jums tieši ar šo Corelu devu īsti rokām aptveramu piemēru, no kura jūs varat pazīt, cik tas ir ļoti kļūdaini kādu noziedznieku tiesāt pēc jūsu veida. Pasaulē gan jūsu tiesas veids vienmēr paliks un tirānijas pūka dimantcietā galva ar grūtībām jebkad tiks pilnīgi samīta — jo zeme tieši tādēļ ir pārbaudījumu pasaule Maniem topošiem bērniem —; bet starp jums tā nav jāpaliek, jo starp jums debesis sēj augļus, apgādātus ar bagātīgiem sēklas graudiem.

10] Ja jūs nu baudat Manas dedzības augļus, tad neaizmirstiet tos no tiem izkritušos sēklas graudus cik iespējams bagātīgi izsēt jūsu brāļu un māsu sirdīs, lai tie tur spēj uzdīgt un nest bagātīgus un veselus augļus! Bet kā no sirdīliktās sēklas grauda rodas jauns brīnumains auglis, to gandrīz visā skaidrībā rādīja Corels. Tātad dariet pēc tā, un jūs kā paši no sevis jau pievilksiet dzīvību un tieši caur to iegūsiat mūžīgo dzīvību visā jums nu zināmā pilnībā! Pēc šī roku uzlikšanas akta tas jums ir dots iespējami precīzākai ievērošanai un lietošanai!

11] Bet nu ir pienācis laiks, kad tev, Cinka, Corelam vajag uzlikt rokas pretējā kārtībā, lai viņš pamostas; bet tad, kad viņš pamodīsies, tu, Markus, dod viņam vīnu ar nedaudz ūdens, lai viņa miesa atgūst iepriekšējo spēku! Bet kad viņš pamodīsies un sāks runāt kā iepriekš, tad nedusmojieties un nemaz netagādiniet viņam to, ko viņš savā ekstāzē ir runājis; jo tas viņā varētu panākt miesisku zaudējumu. Bet arī neizsmejiet viņu, ja parādās kāda mulķība! Bet gan pavisam lēnām pievērsiet viņa uzmanību Man; bet pie tam tikai nekādu pārsteidzību, jo caur to viņam uz ilgu laiku varētu daudz ko samaitāt! Un tagad tu, Cinka, ej pie sava darba, kamēr Markus jau ir te ar vīnu un ūdeni!"

59. CORELA MATERIĀLISTISKĀ TICĪBA

1] Cinka nu uzlika Corelam rokas pretējā kārtībā un viņš tūlīt atvēra acis un pamodās. Kad Corels bija pilnīgi pamodies, Es pamāju vecajam viesnīcniekam Markusam Corelam pasniegt nedaudz ar ūdeni atšķaidītu vīnu, jo viņu ļoti mocīja slāpes. Markuss to tūlīt darīja un ļoti izslāpušais Corels ar vienu vilcienu iztukšoja pavisam krietnu kausu un lūdza vēl vienu pilnu kausu, jo viņam vēl slāpa. Markuss Man jautāja, vai viņam tā kas gan jādara. Un Es to apstiprināju, tikai atzīmēju, ka otro reizi viņam jādod vairāk ūdens nekā vīns. Markuss tā darīja un tas Corelam nāca par labu. Bet kad viņš tā bija spēcīnājies, viņš aplūkojās apkārt un apskatīja apkārti, kuru viņš pavisam labi vēl varēja saskatīt, kaut gan saule jau ļoti sāka tuvoties rietam.

2] Pēc kāda laika CORELS, nenovērsdamies Mani uzlūkodams, teica: “Cinka, tas tur cilvēks man liekas ļoti pazīstams! Man viņu kaut kur jau vajag būt redzējušam! Kas viņš tomēr itkā ir un kā viņu sauc? Jo ilgāk es viņu aplūkoju, jo vairāk man pavisam dzīvi liekas, ka es viņu kaut kur esmu redzējis. Cinka, man pret tevi nu ir lielas simpātijas — tādēļ uztici to man, kas tas vīrs ir!”

3] CINKA saka: “Tas vīrs ir kāda namdara dēls no Nācaretes, kas te atrodas aiz Kapernaumas, bet ne no līdzīga nosaukuma apdzīvotas vietas, kas atrodas tur aiz kalnāja un pa lielākai daļa ir apdzīvota no netīriem grieķiem. Viņa daba ir ka Viņš ir dziednieks un Savā mākslā ārkārtīgi izveicīgs; jo kam Viņš palīdz, tam ir palīdzēts. Viņa vārds atbilst Viņa dabai un tādēļ Viņš saucas “Jēzus”, kas vienlaicīgi ir miesas un slimas dvēseles dziednieks. Viņa gribā un Viņa rokās ir vēl daudz lielāks spēks, un pie tam ir līdzīgs eņģelim un gudrs. Nu tu zini visu, par ko tu jautāji; ja tev ir vēl kas jautājams, tad dari to, — citādi augstie kungi varētu kaut ko uzsākt, un tad mums vairs būtu maz laika par daudz ko tuvāk saprasties!”

4] CORELS diezgan klusu Cinkam saka: “Es tev pateicos par man piešķirto, kaut gan es vēl nezinu, kā tas īstenībā ir, jo es sev nevaru izskaidrot iemeslu, kādēļ šis vīrs man liekas tik ļoti pazīstams. Man liekas, ka kaut kad es ar viņu būtu devies tālā ceļojumā. Es esmu daudz ceļojis pa ūdeni un zemi, bet tomēr nevaru atcerēties, kādā sabiedrībā esmu šo vīru redzējis un runājis; un tomēr, kā teikts, man ļoti liekas, ka kādā ceļojumā man ar viņu būtu bijis daudz kas kopīgs. Izskaidro man to, kā tas varēja notikt!”

5] CINKA saka: “Dabīgākā veidā pasaulē! Tev reiz bija ļoti dzīvs sapnis, kuru tu nu pavisam tumši atceries, un tas ir tavas tagadējās sajūtas drošākais iemesls.”

6] CORELS saka: “Tev var būt taisnība! Man sapņos bieži rādas kas tāds, ko es atceros tikai pēc dažām dienām, ja caur līdzīgiem ārējiem objektiem man tas zināmā mērā tiek atgādināts; citādi tas viss iet zudumā un tad es nekādu sapni vairs neatceros, un lai cik dzīvi es būtu sapņojis! Bet tas jau tā būs, jo īstenībā es to nācarieti gan nekad neesmu redzējis.

7] Bet nu vēl kas, mīļais draugs! Es šeit esmu atnācis, lai no augstā valsts pārvaldnieka saņemtu zināmās žēlastības dāvanas. Kā tu domā, vai ar viņu būs kas izdarāms? Ja te nekas nebūtu cerams, tad tu pie viņa mazākais varētu par mani aizrunāt, lai es atkal drīkstētu doties mājup! Jo kas man te vajadzīgs?! Par visām tām teozofiskām un filozofiskām gudrām grabažām es neko nedodu! Mana teozofija un filozofija pavisam īsi kopā ir: Es ticu tam, ko es redzu, tātad dabai, kas kopš mūžības vienmēr un vienmēr atjaunojas. Tad es arī ticu, ka ēšana un dzeršana ir divas vissvarīgākās lietas dzīvē; bet citādi es nekam viegli neticu!

8] Pasaulē gan ir daudz dīvaina, kā visādas maģijas un citas mākslas un zinātnes. Bet starp tām un mani pastāv tādas pat attiecības, kā stapr mani un uguni; kamēr tā mani nededzina, es nepūšu! Es sevi nejutu nekādu vajadzību zināt un saprast vairāk kā es nu zinu un saprotu, un tā no manas puses būtu ļoti dumji itkā tādēļ gribēt vēl ilgāk uzkavēties, lai satvertu kādas grūti saprotamas gudrības mācību, lai tad kaut kur dumju zeļļu priekšā varētu uzpūsties.

9] Tu manī redzi dabas cilvēku, kuram ir pretīgi visi gudri būt gribošo cilvēku ierīkojumi un likumi; jo tie bieži pārāk stingrā veidā ierobežo iedzimto brīvību, un to tikai tādēļ, lai daži nedaudzie var kļūt ļoti bagāti, vareni un augsti godāti, par ko tad miljoni, protams, bieži var smakt dziļākā postā. Ja es saprastu vēl vairāk, kā es tagad saprotu, tad es vēl dziļāk varētu saprast tāda netaisnīguma iemeslu, kas mani noteikti nedarītu laimīgāku, bet tā manā muļķībā man vajag būt ietaupītām daudzām bēdām, tādēļ, ka es īsti pamatu pamatos nesaprotu visu cilvēcisko zemiskumu pamatu.

10] Kur tie ļaunie gudri būt gribošie cilvēki paši no sevis nevarēja atrast cilvēci pietiekoši apspiedošus likumus, te viņi izvirzīja domājošas un ļoti atjautīgas galvas, kas, staigādamas apkārt ar ekstāzē novārgušām sejām, nāca gaismā ar visādiem, no dievu puses noteikti tikai nepatiesiem likumiem, un ar to no jauna sāka mocīt nabaga cilvēci zem smieklīgiem piedraudējumiem ar briemīgākiem, mūžīgiem sodiem un zem vislielāko atļojumu apsaolījumiem — bet, protams, to visu tikai pēc miesas nāves, kad ir labi atalgot, jo mirušiem neko vairs nevajag.

11] Tomēr, kas attiecas uz šodienu, te tie cilvēki tos neatliek pēc nāves, aizsteidzas priekšā atrastajiem un nederīgajiem dieviem un dievu likumu pārkāpējus labāk soda tūlīt jau šeit, lai viņpasaulē piedraudētais sods nevienam neizpaliktu. Tikai uz atļojumu viņi dievbijīgajiem liek gaidīt pēc nāves; te šajā mīļajā dzīvē nekad neklūst redzams kāds brīvs avanss, izņemot, ja kāda graša dēļ kādu pilnīgi nosistu! Viss, kas ir un pastāv cilvēciskas sabiedrības apvienībās, ir atsevišķu cilvēku interešu tā ievadīts, ka katram saprātīgām domātājam uzreiz ir zināms, uz kā ir uzcelts tas dievu likumīgs un cilvēku biedrī-

bu elements.

12] Draugs, ja kāds grib dzīvot vienīgi kā visu zemes jaukumu brīvākais kungs, te tad protams pārējiem, gribā un spēkā vajajiem cilvēkiem vajag raudāt kopā ar visu zemi, uz kuras viņi stāv! Cilvēku apspiedējiem, visneģēlīgākajiem tirāniem kādreizējs atbilstošs atalgojums, protams, gan būtu laba lieta, bet kam tas jāvar dot?! Īsi, tas nav nekas. Tīra leļļu spēle.

13] Kas pārējos, tas ir līdzcilvēkus, var sev pakļaut, tas dara pareizi un labi; jo kāds dumjš cilvēks nav vairāk vērts kā kāds dumjš suns. Tas stiprākais un viltīgākais viņu nosit, pilnīgi piesavinās viņa mantu un tad katrā iespējamā veidā uz dzīvību un nāvi cenšas to aizsargāt no svešas iejaukšanās! Ja viņš to panāk, tad viņš drīz kļūst liels un brīvs kungs, ja viņš to nevar, tad viņam arī notiek pēc taisnības, jo viņš ir uzsācis ko tādu, par ko viņam kā gudram vīram jau pietiekami agri būtu būtu bijis jāparedz, ka tas viņam neizdosies. Īsi, mulķiem nekas nav noderīgāks kā ja viņus iznīcina; ja viņu te vairs nav, tad viņiem uz mūžību beigušās visas vajāšanas un visi necilvēciskie sodi. Ja vajag būt nožēlojamam, tad tikai neeksistēt; vienu īstu izmisuma stundu neatsver desmit tūkstoši lielākās svētlaimes godu!

14] Mīļais draugs Cinka, redzi, tas ir manas miermīlīgas ticības apliecinājums, pret kuru uz šīs zemes gan būs grūti kaut ko iebilst! Tā ir patiesība, kuru tikai nekur negrib dzirdēt; visi savu esamību pamato melīgā fantāzijā un pie tam iedomājas sevi esam īsti laimīgus. Tikai uz priekšu! Ja posts ar dzelžainu papēdi sāk samīdīt viņa sprandu, lai tad katrs rakņājas melu valstībā un meklē mierinājumu fantastiskā fantāzijā!

15] Jūs nožēlojamie, jūs apduļinat sevi ar maģiņu melu indi, un cik ilgi dzīvojat, guļat zem neprāta saldā sloga un katram notiek labi un kā to ir pelnījis, ja tas viņu dara laimīgu; tikai man notiek netaisnība, tādēļ, ka zem patiesības ērgļa spārniem man vajag justies ārkārtīgi nelaimīgam, ja no augstumiem man vajag redzēt, sajust un pašam aprēķināt vienmēr vienādu un nāvi nesošu krietieni, kas sagaida mani un citus līdzīgos! Kas mani kritienā uztvers, ja trūkst vaļīgas saites, ar kurām mana mulķība mani sasaistīja ar ērgļa vareniem spārniem?!

16] Cilvēki, ļaujiet tak man mierīgi izlietot manu laupījumu, es jums neko nedaru; no savas pārpilnības dodat man tik daudz, ka es atkal varu iegādāties to, ko ļaunā nejaušība man atņēma, un jums manīnav jāatrod nekāds nepateicīgs ubags! Bet ja vienkārši neko negribat dot, tad mazākais ļaujiet man netraucēti doties mājup, lai es kā nagaba fauns, dabīgi, nelikumīgā veidā, varu savākt tik daudz koku, ka sev uzcelt kādu tikai visnepieciešamāko būdu, mazākais tik labu, kādu sev uzceļ bebrs! Vienu vai otru jūs tak man tomēr itkā piešķirsiet; bet padarīt mani vēl nelaimīgāku kāds es esmu, to tak jūs gan tomēr varbūt nedarīsiet! Bet ja jums pret mani prātā ir kas tāds, tad labāk tūlīt nogaliniet mani! Jo es negribu būt vēl nožēlojamāks, kāds nu es esmu! Es pats pratišu sevi nonāvēt!”

17] CINKA beidzot atkal saka: “Lai tas ir tālu no tevis! Pie tavām sevišķi labām zināšanām un pieredzes tev nav jātiek spiestam izvest tādu trakāko darbu; jo kamēr tu gulēji, Kirenijs par tevi jau ir uz labāko parūpējies, — bet tikai kad tu sapratīsi, ka tas, ko tu atzīsti kā patiesību, tieši ir lielākā nepatiesība! Tādēļ esi bez rūpēm un pieņem labāku mācību, un tikai tad tev jāklūst patiesi un pilnīgi laimīgam!”

60. CORELA MORĀLES UN AUDZINĀŠANAS KRITIKA

1] CORELS saka: “Tavi vārdi skan īsti draudzīgi, labi un maigi, un es esmu pārliecināts, ka tu runā tieši tā, kā tev ir ap sirdi un kā tā lieta arī būs pareiza; bet te ir liels jautājums, kāda mācība man te jāpieņem, zem kuras gaismas lāpas man tas, ko es nu saprotu kā ļoti pareizu, man jāatzīst kā kaut ko pamatā nepareizu! Divi un velreiz divi kopā dod četri, tā ir matemātiska patiesība pret kuru no visām Debesīm neko nevar iebilst, un te neiespējami dot kādu citu mācību, kas šo mūžīgo patiesību varētu sodīt kā melus! Man vajadzētu būt mānticīgam nelgam, lai varētu pieņemt, ka divi un vēlreiz divi summā varētu dot septiņi, tad gan pie manis, protams, varētu būt kāda ticības maiņa, bet pie manas tagadējās izpratnes tas ir tīri neiespējami.

2] Ka vajag būt kādam inteligentam, mūžīgam pirmspēkam, no kura ceļas mazākais pirmdīgļis vai vismaz tā pirmā kārtošana, tas ne no viena vēl tīra saprāta nevar tikt noliegts, jo kur reiz ir “divi”, tur iepriekš vajag būt tikt dotam “viens”! Bet cik smieklīgi un ārkārtīgi dumji ir no mulķīgiem, akliem cilvēkiem, ja viņi kādu pirmspēku, — kuram tak vajag būt vienādi sadalītam un izplatītam visā mūžīgā bezgalībā, jo tā pamatiedarbība vienādi tiek sajūtama cauri visai bezgalībai — stādas priekšā kādā formā, un pat cilvēciskā, jā, dažkārt pat kāda zvēra formā.

3] Jūdiem, ja viņi būtu palikuši pie viņu pirmmācības, pamatā vēl būtu saprātīgākais priekšstats par kādu vispārēju Pirmspēku, kuru viņi dēvē par “Jehovu”; jo pie viņiem skan izteiciens: “Tev Dievu nav jāstādas priekšā ne zem kādām formām un vēl mazāk no Viņa jāveido kāds izgriezts tēls!” Bet viņi no tā ir pilnīgi aizgājuši un viņiem viņu sinagogas pilnas tēliem un izrotājumiem un līdzās tic visādām muļķīgām lietām, un priesteri soda tos viņu piekritējus, kas netic tam, ko viņi māca. Viņi sevi sauc par Dieva kalpiem un tādēļ liek sevi milzīgi godāt; bet par to nabaga cilvēkus moka ar visu ko tiem tikai vienmēr var atrast. Vai pie šādiem apstākļiem man jāklūst par jūdu? Nē, tas lai mūžam ir tālu!

4] Gan runā, ka likumi viņiem ir no Paša Dieva, kas uz Sinaja kalna viņiem tos ir devis caur pamatskolotāju Mozu. Likumi par sevi gan ir pavisam labi, ja tie katram kalpotu kā obligāts dzīvības likums; bet ko tas līdz, ja nabaga cilvēkiem zagšanu un krāpšanu uz stingrāko aizliedz, bet pats, kā sēdošs uz godības krēsla, viņam pavisam verdziski padotos cilvēkus pie katras izdevības aplaupa, apzog un apkrāpj, kā tas tikai vienmēr iespējams un par spīti dievišķam likumam tādēļ nejut ne mazākos sirdsapziņas pārmetumus. Saki man, kādā gaismā kādam tīri domājošam vajag parādīties kādam tādām likumam un tā sargiem?

5] Ja kādu nabaga faunu uz to piespiež nabadzība, viņš no kādas pārpilnības ko paņem savai neatliekamai vajadzībai, tad viņš ar visu nesaudzīgāko bardzību tiek saukts pie atbildības un tūdaļ pārmērīgi sodīts; bet likuma sargs, kas katru dienu pie katras izdevības laupa, slepkavo, zog un krāpj, stāv pāri likumam, to ne mazākā mērā neievēro un pats pie sevis arī nekam netic, izņemot savām laicīgām priekšrocībām! Vai tas var būt kāds dievišķs iekārtojums, ja tas stāv pārāk spilgtā pretstatā ar kāda nabaga cilvēka tikai ļoti niecīgām prasībām?! Kāds gan tikai daļēji skaidrs saprāts to jebkad var atzīt par labu?

6] Kas man noteikti var būt tikai patīkami, ka man to darītu, to man vajag domāt arī par maniem līdzcivēkiem, ka arī viņiem tas nebūs nepatīkami, ja es viņiem darišu to, kas pieticīgā kārtā viņiem šķiet labs un patīkams. Ja es pāri ausīm atrodos visā postā un nabadzībā, ja man nav naudas iegādāties tikai visnepieciešamāko, tad eju, meklēju un lūdzos, lūdzot ne no viena neko nesaņemu un tikai beigās pats sev ņemu, kas man vajadzīgs — vai tādēļ kāds likums var mani nolādēt?! Vai tad man nav nekādas tiesības kaut ko ļoti nepieciešamu ņemt savā īpašumā, kur tak varenie priekšgājēji noteikti negrēko, sagrābjot īpašumus no visām zemēm.

7] Jā, ja es zagtu un vienmēr zagtu aiz laiskuma, tad nekāds saprāts nevarētu būt aizskarts, ja mani tādēļ sauktu pie atbildības, bet ja es tikai galējā postā zināmā mērā pretlikumīgi piesavinu nepieciešamāko, tad tādēļ arī neviens Dievs nevar saukt mani un mani arī nav jāsauc pie atbildības, nerunājot par kādu savtīgu, vāju cilvēku, kas dažā ziņā vienā dienā nodara vairāk netaisnības, nekā es veselā gadā! Es gan negribu zākājoši izteikties pret dievišķu īpašuma likumu, bet savā bezizņēmuma bardzībā tas cilvēkus nedara labākus un cilvēciskākus, bet gan tikai cietsirdīgākus un nelaiņākus.

8] Tāpat tīras audzināšanas un tikumības saglabāšanas likums uzrakstīts bargi un rupji, nemaz nerēķinoties ar cilvēka — vienalga, vīrieša vai sievietes — dabu, laiku un spēku. Padomā, kādiem stāvokļiem cilvēks — vienalga, vīriešu vai sieviešu dzimuma — bieži ir pakļauts! Bieži nekāda audzināšana, bieži kāda, kas ir vēl sliktāka, nekā nekāda! Viņš bieži bauda ēdienus un dzērienus, kas ļoti satrauc viņa asinis; viņš atrod vieglu izdevību apmierināt arī apmierina savas dabas spēcīgās dziņas. Bet notikums nāk gaismā, un viņš kā grēcinieks bez kādas saudzības tiek tiesāts, jo viņš ir pārkāpis kādu dievišķu likumu.

9] Ak jūs nelgas kopā ar jūsu dievišķajiem likumiem! Kādēļ tad jūs neesat izdevuši kādu pirmlikumu, pēc kura pirmām kārtām būtu jā rūpējas par patiesu un labāku audzināšanu, un tikai tad jūs redzētu, vai būtu bijis nepieciešams kāds tālāks likums?! Vai tas no kāda dārznieka, kas stāda kokus kuģu spalerām, nav tiko izsakāmi dumji, ja viņš ar visu varu un spēku tos sāk liekt tikai tad, kad koki gadu gaitā jau iepriekš izauguši lieli, cieti un nelokāmi? Kādēļ tad dumjais dārznieks savus kokus nav uzsācis liekt tajā laikā, kad tie būtu bijuši liekami pavisam viegli un bez kādām briesmām?! Lai kāds Dievs, vai arī kāds cilvēks, acur kura muti Dievībai jārunā, lai vispirms rūpējas par cilvēka labai piemērotu morālu gudru audzināšanu un tikai tad dod gudrus likumus, ja labi audzinātam cilvēkam tie vēl kaut kur būtu vajadzīgi.

10] Ak druags Cinka! Tu ganesi jūds un savu mācību zināsi labāk nekā es, bet cik man najauši zināms, es tev nevaru teikt neko citu, ko es tev jau esmu teicis un no tā tu sapratīsi, ka pabalsta dēļ no ausgtā Kirenija puses es pavisam nevaru atmest savu tīro saprātu un matemātiskas aksiomas meklējo izpratni. Zem tādas maiņas noteikuma es atraidu katru lai cik spožu atbalstu, labāk ņemu ubaga spieķi

un tā savas nožēlojamās dienas uz šīs zemes pabeidzu; bet ko daba pēc tam grib ar mani darīt, tas nomirušam, kas atgriežas atpakaļ senā nebūtībā, gan būs vienalga! — Runā nu tu, Cinka, vai pēc taviem uzskatiem man ir taisība vai nē!”

11] CINKA saka: “Draugs un brāli Corel! Pamatu pamatā es nevaru tev pilnīgi nepiekrīst, bet to man tev tomēr vajag piemetināt, ka ir vēl pavisam dīvainas lietas, par kuru iespējamību tev vēl nevar būt nekāds priekšstats. Kad tu uzzināsi, tikai tad tu pats atzīsi, cik daudz laba un patiesa ir tava tagadējā apgalvojuma pamatā!”

12] CORELS saka: “Jā, jā, tātad pareizi; bet ja tu zini ko labāku, tad iebilsti man, un es esmu gatavs tev atbildēt!”

13] CINKA saka: “Tas tev un man maz ko līdzētu; bet vērsies tu pie tā Vira, par kuru tu teici, ka Viņš tev liekoties ļoti pazīstams! Viņš tev jau iededzinās pareizu gaismu un tad tu drīz sāksi gaišāk izprast tavu apgalvojumu patiesību vai pretējo!”

14] CORELS saka: “Tad labi, es to darīšu un viņa priekšā es nekautrējos; bet viņam pie manis būs pārkožams ciets rieksts!”

61. MATERIĀLISMA MALDI

1] Ar šiem vārdiem, tērpies savās ļoti nožēlojamās lupatās, CORELS atstāj Cinku un pienāk pie Manis, teikdams: “Augstais kungs un dziedniecības meistars, šis tērps, kas te sedz manu nožēlojamo miesu, ir ļoti nožēlojamas lupatas; bet tās mazākais apsedz kāda cilvēka, kuram patiešām ir žēl starp šiem daudzajiem cilvēkiem arī būt līdzcilvēkam, kaunumu! Izņemot tērpu mums jau ir tā pati forma, bet starp esamību, šķiet, valda debesu augsta atšķirība.

2] Es esmu cilvēks, kas te gan prot atšķirt ka divi un divi kopā sastāda nevis septiņi, bet gan četri! Cinka man teica, ka tu būtu tas vīrs, kas man varētu aizdedzināt vēl gaišāku gaismīņu, kāda te ir manējā, kas, mazākais, starp manas ticības brāļiem man uzspiestu cilvēka zīmogu; bet es sev nekad neko neliedzu un vēl mazāk gribu sev ko liegt, ja tu gribi man aizdedzināt citu gaismīņu. Cinka man teica, ka vienīgi tu to spētu darīt.

3] Manus noteikti ne tieši no zila gaisa grābtos principus tu dzirdēji. Man tie diemžēl bija pārāk rokām aptverama patiesība, bet ja tu tā vietā vari man dot ko labāku, tad dari to un es acumirkli no visas sirds atsakos no visiem manas patiesības krāmiem! Es gan nezinu, ar kādu goda titulu man tevi jā sveicina, — bet es domāju, ka arī tu esi viens patiesības cilvēks un tādām cilvēkam gan ir vienalga, kādu titulu viņam pievieno. Es tevi dēvēju par “Augsto meistar” un ķā tādu tevi godāju, kaut gan es tevi pazīstu tikai nodzirdēšanas. Bet ja tu arī patiesi mani apmierināsi, tad tev jātieks no manis pielūgtam!

4] Tad saki man, ja tev tas ir patīkami, kādā mērā mani patiesības principi ir pareizi vai kļūdaini! Vai mēs esam vairāk vai mazāk cilvēki kā bija tie, kas kā pirmās saprātīgās būtnes apdzīvoja šo zemi? Vai tādēļ, ka cilvēki reiz atraduši kādu īpašuma aizsardzības likumu, par kuru jūs sakāt, ka to devis Dievs, ja man kā nabaga faunam bieži trīs dienas nebija ne kumosa ko ēst un caur lūgšanām arī neko nevarēju dabūt, vai no kādu citu cilvēku pārpilnības es nedrīkstu tik daudz paņemt, lai postā sevi tikai pasargātu no bada nāves, kur tak katram zemes tārpam, apmierinot savu izsalkumu ar svešu īpašumu, nevajag to nopirkt, jo arī viņš ir un diemžēl arī viņam vajag būt šīs zemes apdzīvotājam, jo varenā daba tā reiz ir iekārtojusi? Jeb vai kādam cilvēkam jābūt mazāk tiesības apmierināt savu izsalkumu ar viņa dabai piemērotiem zemes augļiem tādēļ, ka viņš nevarēja nopirkt krienu gabalu zemes, — kā putns gaisā, no kuriem katrs ir īsts zaglis?! Es lūdzu tevi, lai tu vēlētos man par to dot pareizu paskaidrojumu.”

5] ES saku: “Draugs, cik ilgi tu savas cilvēku tiesības nostādi līdzās dzīvnieku tiesībām, tev ar tavām dabas pamattiesībām ir arī pilnīgi taisnība; te Es tev neko nevaru iebilst un katrs īpašumu sargājošs un katrs cits morāls likums te ir absurdākais smieklīgums! Cik dumjam vajadzētu būt tam, kas putniem gaisā un dzīvniekiem uz zemes un zivīm ūdenī gribētu dot īpašuma aizsardzības likumus un citus morāles priekšrakstus, jo katram tikai daļēji saprātīgam cilvēkam, vai pat Dievam vajag zināt, ka šim būtnēm to vienīgais likumu devējs ir viņu daba! Ievērojot to tev ar taviem uzskatiem ir pilnīgi taisnība, jo pagaidām cilvēks nav un nav domājams nekas cits — kā kāds dzīvnieks, kā tas ir savā dabā.

6] Bet ja cilvēks te ir vai drīkstētu būt kāda ļoti labi iespējama augstāka mērķa dēļ, par ko tev līdz šim, protams, nekas nevarēja ienākt prātā, ko pārāk skaidri parāda tava tikai zemākām vajadzībām derīga gudrība, tad tavi matemātiskie principi varētu stāvēt uz ļoti vājām un ļodzīgām kājām.

7] Bet ka katrs cilvēks uz šīs zemes tika likts kādam augstākam mērķim, to tev jau no tā būtu jāatzīst, ka viņš kā jaunpiedzimusi būtne stāv dziļi zem katra dzīvnieka un tikai pēc vairāku gadu rūpīgas kopšanas sāk kļūt cilvēks. Viņam vajag stāties kādā kārtībā un ar visādām taisnīgām pūlēm un godīgu cīņu jāpelna sava maize! Bet tādēļ viņš arī ir saņēmis likumus, lai viņš tos aplūko kā pirmos ceļa rādītājus augstākam mērķim un aiz paša gribas tur tos tālākai pašizglītībai un pašnoteikšanai —, vienīgai caur ko viņš beigās var sasniegt savu augsto mērķi, — bet nekad kā kāds lai cik sapratīgs dēvēts dzīvniekcilvēks, bet gan kā pilnīgs cilvēka cilvēks.

8] Cik ilgi tu raizējies tikai par to, kas piederas miesai, tu kā cilvēks neiesi tālu; ak, bet kad tu atklāsi, ka tevī mīt vēl kāds cilvēks, kuram ir pavisam citas vajadzības kā tavai miesai un arī ir noteikts kaut kam pavisam citam, tad tev nekad nebūs grūti atzīt, cik ļoti tu ar taviem principiem rakņājies irdenākās smiltīs.

9] Redzi, Es pazīstu tavu citādi labo gribu un tavu patiesības un visa ļaunuma, ar kuru cilvēki uz zemes patiesi iestīguši līdz ausīm, iemeslu pētišanu. Kamēr kopš seniem laikiem zagšana tev sagādāja lielu prieku, tavas domas īpašuma aizsarglikumu nosauca par Pandoras lādi, un tā kā savos jaunākos gados vienlaicīgi biji liels un baudkārs sievu draugs, tad tevi vienmēr apgrūtināja kāds morāles likums, kas tev kā katram ļaunprātīgu piegulēšanu apzīmēja kā grēku.

10] Jā, kā cilvēkam dzīvniekam tev te ar taviem principiem arī ir pavisam taisnība, kā arī ar to, ka pirms pārējiem likumiem būtu jāpastāv kādam pirmlikumam, pēc kura visiem bērniem būtu jāsaņem tāda audzināšana, caur kuru sabiedrisko kārtību viņiem tā vajadzētu iedzīt galvās, ka vīra vecumā viņiem būtu tīri neiespējami kādu likumu jebkad pārkāpt, kas tad kādu vēlāku likumu dabīgi padarītu pilnīgi lieku.

11] Jā, redzi, pasaulu un visu būtņu Radītājs šo kārtību jau arī ievēdis pie dzīvniekiem! Katrs dzīvnieks jau mātes miesās pilnīgi visā viņa dabā jau saņem tevis prasīto pirmaudzināšanu un turpmāk viņam vairs nav vajadzīgi nekādi likumi; jo ar pirmaudzināšanu mātes miesā viņš jau sev līdzī nes visu, kas tam vajadzīgs visai dzīvei! Bet Tas, kas radīja eņģeļu garus, debesis, pasaules un cilvēkus, noteikti ļoti labi zināja, kas te ir nepieciešams, lai radītu un vēlāk audzinātu par brīvu cilvēku un ne par tiesātu dzīvnieku.

12] Ja tu savus matemātiski pareizos dzīvības principus vēl nedaudz sīkāk izpēti, tad tu drīz arī atradīsi, ka arī **valoda** cilvēkam ir liels ļaunums, jo caur to cilvēki var apmācīties visādās sliktās lietās. Arī meli nekad nebūtu nonākuši starp cilvēkiem, ja viņi nevarētu runāt ne caur zīmēm ne caur vārdiem, jā pat domāšana ir bīstama, jo caur to cilvēki var nonākt visādā ļaunprātībā un viltīgumā! Beigās viņiem arī nebūtu skaidri jāredz, tīri jadzird, jāsaņū garšu un smaržu; jo visi šie jutekļi skaidrā un tīrā stāvoklī ļoti viegli cilvēkus varētu padarīt alakatīgus un baudkārus, kas nejauši būtu slikti! tagad pēc taviem matemātiskiem principiem aplūko savu cilvēku un pats sev jautā, vai starp viņu un kādu jūras polipu, izņemot formu, ir kāda starpība!

13] Bet ko tu ar tādu cilvēku gribi uzsākt augstajam mērķim, kādam katrs cilvēks ir radīts?! Kādu izglītību tu viņam varētu dot? Kad šāds cilvēks sasniegs sevis paša izpratni un patiesā Dieva, visu lietu, visas gaismas un visas svētlaimes izpratni?! Redzi, ar savu kritisko prātu sīki aplūko un izpēti kāda veselīga cilvēka iekārtojumu, un tu atradīsi, ka kādai tik gudri un ārkārtīgi mākslinieciski iekārtotai būtnei beigās tomēr vajag būt vēl kādam citam mērķim, kā tīri katru dienu tikai piepildīt vēderu un pēc tam varēt no sevis izmest ļoti daudz atkritumu!

62. PAR ĪPAŠUMA PAMATOTU AIZSARDZĪBU

1] (KUNGS:) “Tu te, protams, aizbildinies ar savu un vēl daudzu citu cilvēku nabadzību un pret dievišķo īpašuma likumu gribi sev iegūt tik daudz tiesības, ka tu kā izsalcis un izslāpis nepieciešamības gadījumā negrēkojot pret minēto likumu drīkstī ņemt tik daudz, lai sevi paēdinātu. No drošiem avotiem Es tev varu teikt, ka Jehova, kad Viņš caur Mozu izraēliešu tautai deva likumus, par šo nepieciešamību gan domāja, un tāpat kā pilnīgu likumu cilvēkiem cieši piekodināja, pie kam viņš teica: Ēzelim, kas strādā uz tava lauka, tev nav jāliedz turpat ņemt barību, un vērsim, kas velk arklu, nav jāaizsien mute! Bet kad sasietos kūļus tu nes šķūnī, tad atstāj guļam uz lauka palikušās vārpas, lai nabagie tās salasa savām vajadzībām! Bet katrs lai vienmēr ir gatavs palīdzēt nabagam un kas tad saka: “Es esmu izsalcis!”, tam neļauj doties tālāk, pirms viņš nav apmierinājies izsalkumu!” Redzi, tas arī ir viens Jehovas likums, un Es

Es domāju, ka te pietiekami tika pieminēta arī nabadzība.

2] Bet ka ne katrs uz šīs zemes dzimis cilvēks kļūst un var būt zemes īpašnieks, tā iemesls ir tīri lietu dabā. Nedaudzie pirmie zemes cilvēki zemes gabalus, protams, varēja viegli sadalīt, jo toreiz visi zemes gabali vēl bija bez saimnieka! Bet tagad zeme, sevišķi tās auglīgajos zemes gabalos, tiek apdzīvota no gandrīz neskaitāmi daudziem cilvēkiem un starp tiem no ģimenēm, kuras ar daudz dzīvības briesmām un sviedriem vaigā jau sen tos apstrādāja, tos attīrīja un padarīja auglīgus. Tām iemērīto zemes īpašumu vairs nevar apstrīdēt, bet gan vispārējas labklājības dēļ to vajag stingri aizsargāt, lai tiem, kas caur savu čaklumu zemes augsni svētījuši, viņu daļa netiek atņemta, jo viņiem ik gadus to vajag apstrādāt ne tikai sev, bet līdzās jau vēl simts citiem cilvēkiem, kuri nevar kādu zemi iegūt.

3] Kam pieder lieli zemes īpašumi, tiem vajag būt ļoti daudziem kalpiem, un viņi visi, kā pats īpašnieks, dzīvo no tā paša īpašuma. Vai kalpiem tas būtu labi, ja katram no viņiem dotu līdzīga lieluma zemes īpašumu? Vai viens cilvēks to varētu gan apstrādāt? Un ja kādu laiku viņš to arī varētu, — bet kas notiktu tad, ja viņš saslimtu un kļūtu vājš? Vai tad nav daudz labāk un gudrāk, ka tikai nedaudziem pieder kas pastāvīgs un viņiem ir kambari un krājumi, nekā ja visi cilvēki, jā, pat jau jaunpiedzimuši bērni, nebūtu nekas cits kā izolēti zemes īpašnieki, pie kāda iekārtojuma beigās, un tas pavisam noteikti, nebaltās dienās nevienam nebūtu nekādi krājumi?!

4] Tālāk Es tavam matemātiskam pāram jautāju: Ja cilvēku apvienību sabiedrībā nebūtu neviena īpašumu aizsardzības likuma, tad Es tomēr vēlētos redzēt, kādu seju tu tad rādītu, ja nāktu kādi citi, kuriem nekad nebūtu bijis kāds sevišķs prieks strādāt, un lai apmierinātu savu izsalkumu, paņemtu tavu nelielo krājumu! Vai tu viņiem tad neuzsauktu un neteiktu: “Kādēļ tad jūs nestrādājat un nesakrājat?!” Un ja viņi tev atbildētu: “Tādēļ, ka mums uz to nebija patika un labi zinājām, ka strādā mūsu kaimiņš!” — vai arī tad tu aizsardzības likumu neatrastu par mērķtiecīgu un nevēlētos, ka caur kādu tiesu šie ļaundari tiktu sodīti un beidzot pamudināti kalpot un strādāt un vai tu tālāk nevēlētos ka paņemtie krājumi tev atkal tiktu atdoti atpakaļ?!

4] Bet ja tu savus matemātiskos principus jau uzskati par vislabākiem pasaulē, tad ceļo 1000 lauku ceļus no šejienes pret austrumiem; tur tu augstajos un plašajos kalnajos atradīsi vēl daudz pilnīgi bezsaimnieku zemes. Tur tu pavisam netraucēti savā īpašumā tūlīt vari ņemt daudz ceļa stundu garu un plašu zemes gabalu un neviens cilvēks tavu īpašumu neapstrīdēs. Tu pat driksti ņemt līdzī pāris sievas un kalpus un tajā diezgan tālajā kalnu novadā sev iekārtot pilnīgi valsti un 1000 gadus tevi tavā īpašumā netraucēs neviens cilvēks; tikai vispirms tev vajadzēs novākt dažus lāčus, vilkus un hienas, jo citādi nakts laikā tie tevi varētu nedaudz traucēt. Ja tu pats to visu izmēģinātu, tad tu arī atzītu, cik tas būtu netaisnīgi zemes īpašniekiem atņemt viņu īpašumu un to atdot šiem slinkiem un laiskiem blēžiem.

6] Redzi, tādēļ, ka tu pats neesi kāds sevišķs strādāšanas un vēl mazāk lūgšanas draugs, tad senais īpašuma aizsardzības likums tevi arī vienmēr apgrūtināja un tādēļ tu pats sev ņēmi tiesības ņemt kur vien tu tikai nepamanīts un nesodīti varēji sev ko paņemt! Tu nopirki tikai pie divi morgenus lielo zemi kopā ar būdu, bet arī ne ar naudu, ko tu sev nopelnīji ar darbu, bet gan kādam bagātam tirgotājam Spartā pavisam viltīgā kārtā nozagi. Nu, kādreiz Spartā zagšana bija atļauta, ja tā tika veikta kādā viltīgā veidā, bet tagad jau arī Spartā jau pirms daudziem gadiem pastāv tas pats īpašuma aizsardzības likums kas šeit, un tādēļ tu to tirgotāju apzagi un padarīji par pāris mārciņām zelta nabagāku pavisam nelikumīgā veidā. Ar to tu tad kā bēglis šeit nopirki zināmo lauku kopā ar būdu, bet visu pārējo, kas tev pieder, sazagi Cezarijā Filipā un tās apkārtnē.

7] Tomēr bēdas tam, kas tev būtu ko nozadzis, tam tu sev tik ļoti pretīgo īpašuma aizsardzības likumu būtu tādā veidā piekodinājis, ka tas noteikti nedarītu kaunu nevienam romiešu tiesas kalpam! Jeb vai tev gan būtu bijis patīkami, ja tava lauka nobriedušos augļus būtu ievācis kāds cits, tādēļ, ka viņš būtu galīgs nabags?! Redzi, kas tev nebūtu labi, tas arī kadam citam nebūs labi, ja tu ar taviem matemātiski patiesiem un pareiziem dzīvības un audzināšanas principiem nolaupītu viņa ražu! Bet ja praktiski tā lieta var būt tikai tāda, kā Es tev to nu esmu attēlojis, vai tu tos savus dzīvības principus vēl turi par vienīgi patiesiem un neapstrīdami pareiziem?!”

8] Te Corels ļoti apmulst, jo viņš sevi uzskata par pilnīgi uzvarētu.

63. CORELA IZCELŠANĀS UN RADI

1] Bet CINKA no aizmugures pienāk pie viņa, uzsit viņam uz pleca un saka: “Nu draugs, vai tu no

Kirenija pieņemsī apgādību vai nē? Jo man šķiet, ka tavi dzīvības maksimumi, cik labi arī man pašam tie sākumā šķita, kopā un atsevišķi ir iekrituši akā!”

2] Pēc kāda laika CORELS saka: “Jā, jā, vienīgi dziedniekam ir taisnība! Es nu pavisam gaiši un skaidri saredzu savu neprātu un viss ir tā, kā viņš par mani teica. Bet kā tikai viņš to visu varēja uzziņāt?! Jā, viss ir pareizi, un tas diemžēl tikai pārāk pareizi! Bet ko nu iesākt, ko nu darīt?”

3] CINKA saka: “Neko tālāk, kā lūgt pareizu pamācību, tad to uzklausi un pēc tā rīkoties; bet visu pārējo nu atstāj tiem, kas tev vēl labu un var tev palīdzēt un arī palīdzēs, ja tu dari to, ko es tev nu esmu ieteicis.”

4] Te Corels tūlīt nokrīt ceļos Manā priekšā un lūdz Man pamācību un tādēļ Es viņu noraidu pie apustuļa Jāņa. Corels nu ļoti godbijīgi Man jautā, kādēļ Es negribu dot viņam tālāku pamācību.

5] Bet ES saku: “Ja kādam kungam kādai lietai ap sevi ir visādi kalpotāji un kalpi, vai viņš varbūt dara nepareizi, ja viņš arī viņiem, pēc viņu labākām spējām, iedala darbus?! Nav nepieciešams, ka viņš pats pie visa ķeras ar savām rokām, lai darbi tiek nobeigti. Tādēļ ej tikai droši pie tā, pie kura Es tev esmu vēlējis iet un tu jau arī pie viņa atradīsi īsto vīru. Viņš ir tur pie galda stūra, kas uz saviem gurniem nes gaiši zilu mēteli.”

6] Pēc šiem Maniem vārdiem Corels pieceļas un piesteidzas pie Jāņa. Kad viņš pienāk pie Jāņa, viņš viņam saka: “Tu tur tā ļoti gudrā kunga uzticamais kalps! Ja arī tu esi dzirdējis, kas un kāds es esmu, tad lai es pilnīgs labotos, dod man to mācību, kurai jādara mani cienīgu tikt uzņemtam to skaitā, kurus ar patiesām tiesībām drikst dēvēt par cilvēkiem. Tādēļ, lai kļūtu īsts cilvēks, es nu vairs neprasu nekādu apgādību, bet gan vēlētos no tevis dzirdēt pilnu patiesību vienīgi patiesības dēļ!”

7] JĀNIS saka: “Tā Kunga vārdā tai tev arī jātiek piešķirtai! Bet iepriekš tev vajag man apliecināt, ka turpmāk tu savu dzīvi pilnīgi izmainīsi un vērsīsi par labu katru zaudējumu, ko tu kādam pret viņa gribu esi nodarījis, arī tam vēl dzīvajam tirgotājam Spartā vajag tikt atgrieztām viņam divām mārciņām zelta. Līdztekus tev arī pilnīgi jāatmet tavs pagānisms un jātop jaunjūdam, jo tavs vectēvs bija jūds un proti no Levi dzimtas. Pirms 40 gadiem viņš devās uz Spartu, lai tur grieķiem sludinātu vienīgi patieso Dievu un garā viņus darītu par jūdiem, bet beigās viņš pats ļāva sevi pierunāt un kopā ar visiem saviem mājnikiem kļuva dumjš un ļoti akls pagāns un tu kļuvi tāds pats, tādēļ, ka tu nāci pasaulē tikai Spartā. Bet tavi abi brāļi, kas nu uzturas Atēnās, viņu labo runas dāvanu dēļ kļuva ļoti pagāniski priesteri un vēl līdz šai stundai viņu tukšo dienestu ziedo Apolonam un Minervai, un tava vienīgā māsa ir sieva kādam sīktirgotājam, kas tirgojas ar dievu tēliem un līdztekus ved diezgan daudz naudu ienesošus darījumus ar visādām prieka meitām un netiklēm, daļēji caur pārdošanu un pa lielālai daļai caur kopā savešanu. Tas ir tavs svainis, kādreiz arī jūds un tagad tas, ko es tev tiko teicu.”

8] Corels bija pavisam apmulsis par to, kā Jānis zināja visu, ko aiz pavisam pamatotiem iemesliem viņš pats gan nevienam nebija darījis zināmu; bet nu viņš nevarēja aizkavēt to visu dzirdēt no kāda cilvēka mutes, par kuru viņš nevarēja domāt neko citu, ka viņš bija Grieķijā, lai uzzinātu visu kas tur bija un notika un vēl notiek.

9] Tādēļ CORELS diezgan steidzīgi jautāja Jānim, teikdams: “Bet kādēļ tu to visu atstāsti nu visu cilvēku priekšā?! Vai tad nepietiek, ka to zini tu un es?! Kādēļ to vajag dzirdēt visiem mums apkārtstāvošiem?”

10] JĀNIS saka: “Tādēļ esi mierīgs, draugs! Ja es to darītu, lai kaitētu tavai dvēselei un miesai, tad es būtu slikts cilvēks un Dieva priekšā ļaunāks kā tavs izlaidīgais svainis Atēnās, bet man tevi cilvēku priekšā vajag pilnīgi atklāt tavas svētības dēļ, lai tu neviena priekšā nestāvi kā tas, kas tu neesi. Ja tu gribi kļūt pilnīgs cilvēks, tad tev vajag sevi atklāt un tavā dvēselē nekas nedrīkst būt noslēpts; tikai tad, kad viss nevērtīgais ir ārā no tevis, tu vari sākt strādāt pie savas pilnības. Tu gan arī klusībā pats pie sevis varētu pilnīgi atmet visus savus daudzus grēkus un kļūt labāks cilvēks, tā ka cilvēki tevi par to cienītu un godātu, jo viņi par tevi zinātu tikai labu un nekā sliktu un daudzi sekotu tavam labajam piemēram! Bet ja pēc kāda laika viņi no kāda uzticības cienīga liecinieka uzzinātu, kāds rupjš un liels grēcinieks tu pavisam slepenībā esi bijis, ar kādām aizdomīgām acīm beigās tevi uzlūkotu visi, kas iepriekš tevi cienīja kā tīru cilvēku un sekoja tavam piemēram?! Visi tavi tikumi kļūtu par aitas ādu, aiz kuras sāktu iedomāties plēsīgu vilku un par spīti visiem taviem pašiem par sevi nevainojamiem tikumiem, tad bēgtu no tevis un izvairītos no tavas citādi tik pamācošās sabiedrības.

11] No tā tu redzi, ka lai kļūtu pilnīgs, vajag izsargāties ne tikai ļaunuma esamības, bet arī tā ārējā izskata, bez kā būs grūti būt patiesi noderīgam savam tuvākam, kas tomēr ir un kam vajag būt katra cil-

vēka galvenai misijai, jo bez tā uz šīs zemes nav iedomājama nekāda laimīga sabiedrība.

12] Jo ko tas kādai cilvēku sabiedrībai līdzētu, ja katrs cilvēks par sevi arī būtu pavisam pilnīgs, bet ja viņš savu kaimiņu priekšā vienmēr turētos slepenībā? Tad viens otram sāktu neuzticēties, un kur, lai ap cik nevainīga kaimiņa galvu, sīktu muša, saskatītu tikai lodojošus pūkus un ziloņus! Bet ja viņš nu mācītos pazīt, kas un kāds tu biji, ko tu esi darījis un kā tu esi dzīvojis, un nu tu labojies un visu cilvēku acu un ausu priekšā kļūsti cits cilvēks, pilns izpratnes par savu iepriekšējo ļaunumu un pilns patiesa un dzīva pretīguma pret to, tad katrs cilvēks ar taklātu uzticību un labpatiku tevi arī apskaus un tevi milēs kā tīrs brālis te mil otru tīru brāli. Tādēļ vispirms te visam par tevi vajag tikt atklātam, pirms tu iedarbīgi vari ieiet labākā mācībā.

13] Tagad par tevi gan jau daudz kas ir ticis atklāts, bet ne viss, un tā kā atzišanās tev šķiet diezgan grūta, tad es tieši caur to tev to atvieglināju, ka tavā vietā pavisam uzticami atstāstīju to, kas man no tavas dzīves pavisam saules gaiši un skaidri ir zināms.”

14] CORELS jautā: “Bet kā tev iespējams to visu zināt? Kas tev to ir atklājis? Es agrāk tevi nekad nesmu redzējis un ar tevi runājis!”

64. CORELA KĀ VERGU TIRGOTĀJA PAGĀTNE

1] JĀNIS saka: “Par to nu raizējies maz. Kad tu kļūsi pilnīgs, tad tas viss tev kļūs skaidrs; bet nu pie mūsu lietas!”

2] Bet tas sliktākais pie tavas esamības tomēr ir tas, ka slepenībā tu esi bijis vergu tirgotājs, pēdējā laikā ar divpadsmit līdz četrpadsmit gadus vecām meitenītēm no Mazāzijas un pārdevi viņas uz Ēģipti un Persiju un tādas cēlas meitenītes beiži nonāca ļoti ļaunās rokās un tikai nedaudzas labās. Ka meitenītes no tiem, kas tās sev nopirka, tūdaļ nelietīgākā kārtā ir tikušas apkaunotas, to tu gan vari iedomāties. Ja tas vēl būtu palicis pie dabīgas piegulēšanas, tad tas vēl nesastādīti tik lielu noziegumu. Bet kā dažas tikušas ļauni izmantotas Aleksandrijā, Kairā, Tēbās un Memfisā! Un kā vēl tiek izmantotas! Ja tu redzētu vienu nabaga meitenīti, kā pirms baudas, lielākas juteklības modināšanai, viņa no viņas velna un kunga ar žagariem un pātagām tiek saplosīta, tad tu kā nedaudz jūtu cilvēks pats sevi nolādētu, ka caur nicināmo peļņas kāri kādam cilvēkam esi sagādājis tādas neapraķstāmas mokus!

3] Cik daudz tūkstoš lāstu un visbriesmīgākie novēlējumi ir tikuši izteikti pār tavu galvu, cik daudz simtūkstoš reiz simtūkstoš asaru tikušas raudātas lielākās sāpēs par pārāk velnišķi nežēlīgo apiešanos! Cik daudzas maigas meitenītes neizturamu sāpju dēļ nomirušas vislielākā izmisumā. Un redzi, viņas visas, tevi nolādēdamas, ir uz tavas sirdsapziņas! Un redzi, tu savus slepenos, izlaidīgos darījumus veici lielā apjomā, sevišķi apmēram pirms trim gadiem, un to skaits, kuras tu esi padarījis tik ļoti nelaimīgas, ir kļuvis liels un nu jau aptver 8000 galvas! Jautājums: Kā tu jēlkad to spēsi vērst par labu? Ko šīs meitenītes tev jebkad nodarīja, ka tu viņas padarīji tik ļoti nelaimīgas? Tagad runā un atbildi tu!”

65. CORELA AIZBILDINĀŠANĀS

1] CORELS te stāv pavisam apmulsis un satriekts un tikai pēc diezgan ilga pārtraukuma viņš saka: “Draugs, ja es toreiz to būtu zinājis, kā un ko es zinu tagad, tad tu gan vari domāt, ka es drīzāk butu darījis visu ko citu, nekā tirgojies ar vergiem! Es esmu Romas valsts pilsonis un, cik man zināms, neviens likums neaizliedz tirgoties ar vergiem, tas ir un bija atļauts. Un kas bija katram atļauts un ko simti likumīgi drīkstēja darīt, kā man tas būtu sev jāatsaka?! Bērnus drīkstēja pirkt pat jūdi, sevišķi ja viņiem bērnu nebija, kādēļ tad ne citām izglītotām tautām, pie kurām jau kopš cilvēki atminas, bez šaubām pieder ēģiptieši, kā līdzīgā mērā arī persieši?! Tātad meitenītes nepārdeva kādai mežonīgai un rupjai tautai, bet gan katrā ziņā izglītotākām uz visas zināmās plašās zemes, kur ar tiesībām varētu gaidīt, ka tādu bērnu bedīgais liktenis slepeni nepasliktinās, bet gan uzlabojas.

2] Jo noej Mazāzijas apvidū un tu tur sastapsi tādas cilvēku un sevišķi bērnu masas, ka tev kā gudrākam vīram beigās tomēr pašam vajag sākt jautāt, no kā šiem cilvēkiem, bez kā viņi savstarpēji nesāk viens otru apēst, jāpārtiek un jāsaģlabājas! Es tev varu apģalvot, ka katru reizi, nonākot Mazāzijas apvidū, iedzīvotāji man ar bērniem pilnīgi uzmācās. Es pārpilnībā dabūju meitenītes un arī zēnus par dažiem maizes klaipiem; un bērni gaviļēdami skrēja man klāt un pavisam vairs negribēja no manis šķirties. Kad es pirkto simts, saņēmu klāt vēl četrdesmit—piecdesmit meitenītes. Daudzas no manis nopirka

esejieši; zēnus gandrīz visus, kāda vecuma viņi arī nebija; arī meitenītes viņi bieži paņēma. Ēģiptieši pirka tikai jau vairāk paaugušās meitenītes, daļēji darbam, daļēji arī viņu priekam. Ka starp viņiem varbūt varēja būt daži miesas kāri āži, to es tieši negribu apšaubīt; bet daudz tak tādu tomēr nebūs!

3] Cik man zināms, uz Persiju daudzas nenogāja, un pa lielākai daļai tās tika nopirktas no persiešu tirgotājiem un visādiem māksliniekiem, kur, cik man zināms, tika izmantotas visādiem derīgiem un labiem darbiem. Pie tam Persijā jau kopš seniem laikiem pastāvēja ļoti gudrs likums, pēc kura katrs vergs un katra verdzene, ja viņi bija labi izpildījuši viņu uzdevumu, pēc desmit gadiem iegūst pilnīgu brīvību un beigās var darīt, ko viņi grib. Viņi var tur palikt, uzsākt nodarboties ar kādu amatu, vai arī doties mājup. Tā kā uz Persiju pārdotie patiesi nevar runāt par kādu lielu nelaimi! Nu, ka dažiem Ēģiptē varētu neiet tieši ļoti labi, to es negribu apstrīdēt, bet noiesim tikai viņu dzimtenē un mēs tur sastapsim ļoti daudzus, kuriem kā brīviem noteikti neiet ne par matu labāk kā tiem nelaimīgiem Ēģiptē! Jo, pirmkārt, viņiem gandrīz nekā nav ko ēst, un daudzi pārtiek no zaļām saknēm, kuras viņi salasa mežā, un daudzi vasaru un ziemu aiz nabadzības staigā apkārt pavisam kaili un ubago, zog un pareģo. Daži no viņiem izlūdzas vai nozog kādas lupatas, bet lielākai daļai arī tas neizdodas un tādēļ viņi, vienmēr apgādāti ar bērnu baru, staigā apkārt pavisam kaili.

4] Tad arī es un mani pavadoņi lielāko skaitu no liekajiem bērniem nopirkām tieši no šiem apkārtstaigātājiem un tādā veidā viņus nodrošinājām. Īstie Pontas iedzīvotāji viņus dēvē par “Zagani” (itāliiski “Zingani”, kas nozīmē “izstumtie”). No šiem cilvēkiem mudž, apkārt staigā veselās lielas ordas un viņiem nav ne jumta ne aroda, ne kāds zemes īpašums. Viņu mājvietas parasti ir alas un koku dobumi; un es tev jautāju, vai šiem cilvēkiem jau caur to nav parādīta liela žēlastība, ja viņiem viņu bērnus par velti paņēma un viņus kaut kur apgādā, nerunājot, ja kailajiem un izsalkušajiem vecākiem tos atpērk par skaidru naudu, tērpiem un labu maizi!

5] Ja domā pēc mana līdzšinējā veida un salīdzina, ka iepriekš šie cilvēki bija lielākās nabadzības nožēlojamākie vergi un pēc tam caur mani kļuva no cilvēkiem pavisam labi apgādāti vergi, tad būs viegli atrodams, ka nelaime, ko pēc tava atstāstījuma šiem cilvēkiem nodarīju, pavisam nav tik milzīgi liela, kā tu to attēlo. Bet ja es agrāk būtu domājis tā kā tagad, es arī to viņiem nebūtu nodarījis.

6] Vispār, tikai starp mums runājot, kaut gan es brīnos par tavu dievbijīgo un Dievam padevīgo gudrību, es tev saku, ka no viena vislaba Dieva, ja Viņš kaut kur iejaucas cilvēka liktenī, tad tomēr ir nedaudz dīvaini, uz šīs zemes lielam skaitam pavisam labi veidotu cilvēku likt ložņāt apkārt kā mežoniņiem zvēriem! Kāds visuvarens Dievs jau tikdaudz varētu darīt, ka tāda veida cilvēki uz mīļās zemes atrod kadu labāku mājvietu.

7] Domājošam cilvēkam tas tomēr ir nedaudz dīvaini, ja viņš simts tūksts citāti pavisam labi veidotus cilvēkus redz sitaigājam apkārt augstākā mērā neapgādātus, izsalkušus un kailus, un ar lielāku gribu pasaulē neko viņiem nevar palīdzēt. Draugs, vai tad tas būtu brīnums, ka uzskatot tādus cilvēkus, nedaudz sāktu šaubīties par kāda visgudra un ļoti laipna Dieva esamību?! Un šos daudzus nožēlojamops redzot, mans iepriekšējais iebildums pret, mazākais, pārāk asu īpašuma aizsardzības likumu beigās tomēr nevarētu būt pārāk nepamatots.

8] Nu draugs tev ir mana atbilde un attaisnojums pret smagāko no tevis man izteikto pārmetumu; dari nu, ko tu gribi, tomēr nekad neaizmirsti, ka tavā priekšā stāv pasauli ļoti zinošs Corels ar uzvilktu loku un, neskatoties uz lupatām, viņam nav nekādas pārmērīgas bailes no kādas gudrības. Bet dod man nu labāku pamatojumu tam, ka visam, kas te ir, tā vajag būt pēc Dieva gudrības, un es ar vieglu elpu tev būšu ļoti pateicīgs, Jo tev tikpat labi kā man vajag saprast, ka pēc mana cilvēciskā uzskata uz Zemes, līdzās atsevišķu cilvēku bieži pārāk lielai labklājībai ir daudz nevajadzīga posta! Kādēļ tieši vienam ir viss, un līdzās simt tūkstošiem nekas? Īsi, izskaidro man Mazāzijas visu zaganu postu! Kas viņi ir, no kurienes viņi nāk un kādēļ viņiem vajag smakt tādā mūžīgā nabadzībā?”

66. CORELA MEITĒŅU APKAUNOŠANA

1] JĀNIS saka: “Ja tu patiesu gudrību no Dieva mēro ar nedaudz modināta prāta olekti, tad tev ir tiesības nebīties ne no kādas gudrības. Bet tā kā patiesa gudrība no Dieva nekad netiek mērīta ar īso prāta olekti, bet gan, kā viss no Dieva, ar mūžības un bezgalības mēru, tad tu ar tavu prātu šeit varētu nedaudz zaudēt! Bet atstājam to un atgriežamies atpakaļ pie tā, no kā esam izgājuši.

2] Īsti kompetenti tu man sacīji, cik Mazāzijā slikti klājas zaganiem un cik viņi ir nožēlojami, un ka

viņu bērniem esot, un dažkārt arī ir, īsta labdarība tikt no vergu tirgotājiem nopirktiem un tad pārdo-
tiem tālāk. Tātad atstājam to, ja nosavas puses tu aizbildienies ar sava veida labu gribu, — un vienu des-
mito daļu no tā es gribu ņemt vērā. Bet man no tavas sirdsapziņas kambara aizmugures ir vēl kas, un šis
kaut kas gandrīz pilnīgi iznīcina tavu vērā ņemamo desmito daļu, tā ka beigās tev nevar tikt pierakstīts
nekas cits, kā tīri ļauns! Es šaubos, ka pret to tavs prāts tev piešķirs kādu taisnību.

3] Saki man, ar ko tu, teiksimitikai tevai personai attaisnosi tevis ļoti bieži izdarītās meiteņu apkau-
nošanas! Vai tu arī te neatrosi kādu saprātīgu pamatojumu, ne pret Mozus Dieva likumiem, bet gan pret
romiešu valsts likumiem, kas ar stingru sodu enerģiski uzstājas pret nenobriedušu meiteņu apkaunoša-
nu?! Vai tevi jebkad aizkustināja kādas meitenītes, kas bija pakļauta tavai lielajai baudkārei, lielo baiļu
un sāpju kliegzieni?! Un vai piecas no viņām, parasti ļoti labi veidotas meitenītes, kaut arī agrākā laikā,
tevis nekrietni pārmocītas, nav mirušas nožēlojamākā kārtā pasaulē? Tavs kompanjons tev vēl parādīja,
kādi naudas zaudējumi jums caur to bija cēlušies, jo tās piecas no desmit līdz divpadsmit gadus vecās
meitenītes, viņu skaistā uz ziedošā izskata dēļ jūs Kairā būtu viegli varējuši pārdot par 500 mārciņām
sudraba! Ievērojamais zaudējums tev gan sāpēja un tādēļ arī vairākkārt nolādēji savu spēcīgo miesas
kāri; bet tu to nakad nenolādēji tādēļ, ka tu esi kļuvis piecu piemīlīgu meiteņu slepkava!

4] Nu, saveļc to visu kopā un saki man, kāds tu kā cilvēks starp cilvēkiem sev rādies, un vai taca
sprāta mērs te tev vel varēs atrast kāda aizbildinājuma iemeslu! Ar to, ka tu būtu pavisam mežonīgs
un rupjš cilvēks, kurš tiko vēl spētu atšķirt sliktu no labā, tu nevari sevi attaisnot, jo pirmīt tu man ļoti
skaisti rādīji, cik nožēlojamā postā dzīvo zaganī un ka tādas veselas tautas atstāšana novārtā tieši ne-
dara sevišķu godu Dievam tam Kungam un Viņa mīlestībai un gudrībai. Jā, tu pat mani uzaicināji tev
parādīt dievišķās gudrības iemeslu, kāpēc viens Dievs veselai lielai tautai ļauj dzīvot tik ļoti nožēlojamā
trūkumā! Tātad tev ir pavisam respektējama taisnības sajūta un pilnīga izpratne par labo un ļauno. Kā
tu tik ļoti nežēlīgi varēji apieties ar tām meitenītēm? Pēc tam tu gan pats pēc tavām sliktām zināšanām
viņas ārstēji, bet caur to viņas sagandēji vēl vairāk kā caur savu baudkāri! Runā nu, attaisnojies Dieva
un cilvēku priekšā!”

67. KIRENIJA SAŠUTUMS PAR CORELA NOZIEGUMIEM

1] Te mūsu Corels beigās ir pavisam sakauts un nu neko nezina pateikt sava goda aizstāvēšanai.
Viņš nu pie sevis sāk ļoti pārdomāt, ko vēl no sava prāta kambara varētu iznest sevis attaisnošanai; bet
viņš itin visu atrod aizbarikādētu un nekur negrib parādīties lai cik mazs caurums, pa kuru viņš varētu
izlīst cauri.

2] Jānis mudina viņu runāt un pielietot savu uzvilkto loku; bet Corels vēl vienmēr negrib atvērt
muti.

3] Bet KIRENIJS, diezgan pārsteigts par Corela zemiskumu, Man jautā: “Kungs, kas te būs darāms?
Pie visiem šiem apstākļiem šis cilvēks ir nolemts tiesai. Jo mūsu likumi attiecībā uz tirgošanos ar ver-
giem gan atļauj vergus kopā ar viņu bērniem, ja viņiem tādi ir, aizdot prom. Bet brīvu cilvēku bērni,
sevišķi sieviešu dzimuma pirms pilniem četrpadsmit gadiem, pie lielākā soda nekur nedrīkst tikt vesti
uz tirgu. Tas ir noziegums!

4] Tālāk katram, kas grib tirgoties ar vergiem, tam nolūkam vajag būt īpaša, labi nokārtota pilnvara
un par šo pilnvaru valstij jādod ievērojamu drošības naudu, līdztekus ik gadu īpašus lielus nodokļus.
Pie viņa un viņa kompanjona no tā nekur nav atklājamas ne pēdas; tātad viņi ir tirgojušies neatļauti; kas
vēlreiz ir smags noziegums pret pastāvošiem likumiem, par kuru pie šādiem vainu pastiprinošiem ap-
stākļiem kā sods ir likts desmit gadus ilgs stingrs cietums.

5] Un pie tam vēl piekārtēja pilnīgi bez sirdsapziņas izvarošana, kur pārāk lielu savainojumu dēļ
sekoja nāve! Tas jau atkal ir noziegums, kuram jau atkal pie tik vainu pastiprinošiem apstākļiem ir likts
mazākais piecus gadus ilgs smagākais cietums vai pat nāve!

6] Pie tam priekšplānā nāk vēl visādas zādzības, krāpšanas un ļoti daudz melu!

7] Kungs, Tu zini manus valsts pienākumus un manu zvērestu uz visu, kas man ir svēts un dārgs!
Kas man šeit jādara? Pie Mathala un viņa četriem biedriem drošs aizsargs pret maniem stingrajiem
valsts pienākumiem bija viņu pilnīgā apsēstība; bet te šo cilvēku mana tiesneša pienākuma priekšā
nekas neapsedz. Viņš ir pilnīgs ļaundaris! Vai te man nevajadzēs būt spiestam pielietot manu stingro
amatu?”

8] ES saku: “Saproti, — tā kā te nejauši tieši Es esmu Kungs, un pamatu pamatā tu savu zvērestu esi parādā tikai Man un Es tev to varu atlaist kā un kad Es gribu, tā Es šeit arī vienīgais nosaku, kas pēc rindas secības kādas slimas dvēseles dziedināšanai notiek. Pie tam tu savu zvērestu esi zvērējis pie dieviem, kuri mūžam nekur nepastāv; bet tā kā ar tava zvēresta aizstāvēšanu izskatās ļoti nenopietni, tad arī tavam zvērestam nebūs liels svars. Tātad tavi dievi un tavs zvērests pats par sevi līdzinās nullei. Tam ir kāda nozīme tikai ciktāl Es tavu zvērestu uzskatu par uzticības zīmi, bet tā kā Es tavu zvērestu uzskatu par nulli, tam Manā priekšā nav ne niecīgākā nozīme un mazākais šim brīdim tu no tā esi pilnīgi atbrīvots.

9] Es tev to saku, ka ar šī cilvēka eksāmenu pavisam vēl nav beigas; vēl jau atklāsies kaut kas, kas tevi vēl vairāk aizskars.

10] Viņš ir ļoti dīvains cilvēks, kuru tev īstenībā jau caur to vairāk un vairāk jāpazīst, ka savā ekstāzes miegā viņš pa lielāki daļai jau tāpat, kaut gan nedaudz vispārīgāk kā tagad, sevi atklāja, sevišķi savā pirmajā esktāzes stadijā. Tagadējā atklātā atklāšana, protams, speciāli ķeras pie darba, jo tā vajag būt. Bet tev tam nevajag likties kam piedauzīgam, jo Es tieši tādēļ ļāvu tam notikt, lai jums pilnīgi parādītu, kādu totāli slimu dvēseli un beigās arī zāles, kā viņa iespējamā kārta vēl ir dziedināma. Es tev iepriekš teicu, cik tas būtu muļķīgi, kādu miesīgi slimu cilvēku sodīt ar pērienu un cietumu tādēļ, ka viņš ir salslimis; bet cik daudz muļķīgāk tomēr ir tad kādu cilvēku viņa totāli slimās dvēseles dēļ sodīt ar nāvējošu miesīgu un morālisku pērienu! — Saki Man, tu Mans draugs Kirenij, vai savā dedzībā šo Manu mācību tu jau esi pilnīgi aizmirsis?”

11] KIRENIJS saka: “To nē, ak Kungs un augstākais Meistar kopš mūžības; bet Tu zini, ja kaut kur uzpeld īsti rupjš nelietis, man aiz sena paraduma dažkārt saceļas neliela vētra! Bet Tu redzi, cik ātri es ļauju sevi pamācīt un tūlīt savu seno muļķību arī saprotu. Tagad es jau atkal priecājos uz tālāku eksāmenu, ko mūsu Jānis, šķiet, ļoti labi prot! Bet tam arī vajadzīga Jāņa gudrība un viņa iekšējā gaišredzība, dabīgi vadīta no Tava Gara. Bet tas skaistākais pie tam ir tas, ka pamatā Corels vēl neko nemana no kaut kā brīnumaina, un tomēr viņam būtu jāuzkrīt tam, ka gudrais Jānis viņam tik smalki atstāsta viņa visrupjākos grēkus no visām zemēm, kur viņš tos ir izdarījis, it kā viņam visur būtu bijuši acu un ausu liecinieki!”

12] “Tagad atkal tu tikai uzmanīgi klausies, jo Jānis tūlīt atkal vērsīsies pie viņa!”

13] Kirenij nu atkal ir pati uzmanība, bet visām klātesošām sievietēm un jaunavām, kas pa to laiku atgriezušās teltī, lieku iet prom, jo tālākā saruna jādzird tikai nobriedušiem vīriem. Visas sievietes kopā ar Jaru un tām divām no jauna atdzīvinātām Kirenija meitām Camelu un Idu paklausa.

68. CORELA AIZBILDINĀŠANĀS

1] Sieviešu ziņkārība gan bija liela; bet Mans Vārds tomēr iedarbojās spēcīgāk, un visas devās Omrana teltī, kur viņas uzkavējās tik ilgi, līdz viņas atkal pasauca.

2] Kad tādā veidā ar sievietēm bija nokārtots, JĀNIS Corelam teica: “Nu, kā tad ir ar tava uzvilktā loka izšaušanu? Man šķiet, ka visas savas asās bultas tu būtu izšāvis zilā gaisā, bez kā kaut kur trāpījis. Un tomēr pirmīt tu gribēji cīnīties pat ar Dieva bezgalīgo gudrību! Es tev saku, runā, ja tu vēl spēj ko pateikt!”

3] Beidzot CORELS saka: “Kas man te vēl jāsaka? Tev — Dievs zina, no kurienes — tāpat viss ir zināms, ko visu es kopš šūpuļa esmu izdarījis, kādēļ man tev vēl vairāk jāstāsta?! Es nu arī varētu runāt, bet kādēļ man vēl vairāk attaisnoties?! Kāds es biju un pa lielāki daļai vēl esmu, tā es arī rīkojos, jo es nevarēju rīkoties citādi, kā kāds biju savā dabā! Vai kāds lauva vai tīģeris tādēļ ir vainīgi, ka ir mežonīgi, plēsīgi bestijas?! Tā reiz ir viņu daba un tādēļ viņi pamatā tak tomēr noteikti nav vainīgi ka viņi ir tādi, kādi viņi ir! Ja viņi ir slikti, tad par to vainu nes tikai Tas, kas viņus tādu ir radījis un padarījis!

4] Kādēļ var būt tūkstošiem cilvēku, kas te ir miermīlīgāki kā jēri un kādēļ es tāds neesmu! Vai es itkā pats sevi esmu radījis un tādu padarījis?! Bet ja es gribētu būt pavisam slikts, tad es tev tagad varētu pilnīgi apstrīdēt visu, ko tu aiz savas gudrības man esi izklāstījis; jo atsevišķu cilvēku gudrības izteicieni pasaules tiesas laukuma priekšā pie mums nakad neder kā pierādījums, cik ilgi caur citu liecinieku izteicieniem tie netiek pierādīti apstiprināti. Bet es atzīstu atvu gudrību un ticu tevī pazīstam cilvēku, kas ne tikai negrib man kaitēt, bet gan tikai grib palīdzēt un tādēļ arī to, ko tu par mani pateici, atzīstu kā kaut ko patiesu. Visa tā patiesību es arī ne mazākā mērā nenoliedzu; bet es gan vēl vienmēr drikstēšu

attaisnoties!

5] Bet tev jau tāpat ir brīvas tiesības par mani par mani skaļi pateikt visu, ko es jebkad savu tieksmju un dabas dēļ esmu darījis; jo par to vairāk kā mani nonāvēt jūs nevarat un es nāvei varu drosmīgi skatīties tās tukšajās, tumšajās acīs un man nav bail tās priekšā! No tā tu jau vari redzēt, ka es neesmu nekāds šīgada zaķis. Ja tev no manas viszemiskākās dzīves jābūt zināmām itkā vēl dažām slepkavībām, tad tik nāc ar to klajā; jo pasaulē es jau sen ne par ko nekautrējos.

6] Vispār attiecībā uz tām piecām meitenītēm tu esi mazliet par daudz sabiezinājis krāsas tajā, ka tu mani apvainoji, ka man viņas tikai tādēļ bija žēl, ka caur viņu nāvi, kas arī pilnīgi nebija vieglas izvarošanas, bet gan ļaunas spītālības sekas, man zuda lielākā peļņa. Es tev pat varētu pievest dažus uzticības cienīgus lieciniekus, kas dzirdēja, kas dzirdēja, ka es vissirsnīgi lūdzu Zevu man tās piecas meitenītes saglabāt un es dieviem zvērēju, ja meitenītes izveseļotos un paliktu dzīvas, meitenītes uz visiem laikiem paturēt kā mietas. Bet kad, neskatoties uz visu kopšanu, trīsdesmit dienu laikā viņas visas tomēr nomira, es biju izmisis un vēlreiz devu zvērestu nekad vairs nepieskarties nevienai meitenītei un vairs netirtgoties ar vergiem! Līdz šai stundai es to esmu turējis un tieši tādēļ atceļoju šeit un nopirku savu īpašumu, ar kuru caur uguni es pazaudēju visu, ko es jebkad sev biju ieguvis. — Runā nu tu, vai es arī šoreiz esmu runājis nepatiesību.”

69. CORELS KĀ MĀTES SLEPKAVA

1] JĀNIS saka: “Jā, jā, vēlāk tu to gan darīji; bet sākumā tu biji noskaņots tā, kā es tev to teicu! Bet ka tu meitenītes tikai tā pavisam viegli izmantojies, te tu nu arī vēl runā rupjākos melus! Tikai vienu tu paņēmi nedaudz maigāk, un tā bija tā pēdējā, kad tava baudkāre jau atteicās tev nekrietni pakalpot; jo pirmās četras tu ne mazākā mērā nesaudzēji, bet gan viņas paņēmi pavisam šausmīgi! Vai tu to vari apstrīdēt? — Redzi, tu klusē un drebi! Pēc tam meitenītes saslima ar ļoti bīstamu spītālību, kas, protams, paātrināja nāvi, bet arī par to isteni un vienīgo vainu nes tava baudkāre! Bet šī nodaļa ir galā un mēs nu pārejām uz ko citu!

2] Tu zini, kas vēl guļ uz tavas sirdsapziņas, protams, ir kaut kas, pie kā vēlreiz nav pielipusi tava griba; bet te ir rīcība un tā sekas! Tādēļ cilvēkam nekad nav jārikojas dusmās; jo rīcībai, kas notiek dusmās, vienmēr kā ēna pa pēdām lien līdz ļaunas sekas. Vai tu vēl vari atcerēties, kad sevišķi tava māte Agla, kas bija ļoti saprātīga persona, pilnā nopietnībā tevi atrunāja no tavām palaidnīgām draiskulībām un no tavas nemierīgās sabiedrības, ko tu tad viņai darīji?”

3] CORELS saka: “Ak dievi, man gan kā kādā sapnī vēl kas nāk prātā; bet kaut ko noteiktu es par to vairs nevaru pateikt! Tādēļ runā tikai tu, ja jau tu reiz esi sācis. To es zinu, ka ar iepriekšēju ļaunu gribu es nekad neesmu darījis ko ļaunu, bet par to, ka es esmu pakļauts pēkšņām dusmām, tur es varu darīt tikpat maz, kā kāds tīģeris, ka viņš ir asinskārs, plēsīgs bestija! — Runā nu!”

4] JĀNIS saka: “To mēs pārrunāsim tikai vēlāk, bet toreiz tu paķēri kādu podu, kas atradās uz sola un ar visu spēku meti pret tavas mātes galvu, ka viņa trieciena pavisam apdullināta noslīga zemē! Bet tā vaitā, lai tu savai labai mātei piesteigtos klāt un viņai palīdzētu, tu paņēmi zināmo mārciņu zelta un uz kāda korsiešu kuģa atbēgi šeit un pēc tam tu vairākus gadus piedalījies skaistajā jūras laupītāja amatā, pie kādiem apstākļiem tu arī kļuvi par vergu tirgotāju. Bet tava māte drīz pēc tam nomira daļēji spēcīgā smadzeņu satricinājuma dēļ, daļēji aiz sirdsēstiem par tavu nelabojamību. Un te līdzās daudziem citiem taviem ļaunajiem grēkiem uz tavas sirdsapziņas ir arī mātes noslepkavošana, un kā kronis par taviem daudziem ļaunajiem darbiem uz tavas galvas guļ visaugstākais lāsts no tava tēva, kā arī no tavu pārējo brāļu un māsu puses! — Nu tu esi pavisam atmaskots; ko tu kā tīra prāta cilvēks uz to visu nu saki?”

5] CORELS saka: “Kas man uz to jāsaka? Notikušais ir noticis un vairs nevar tikt padarīts par nenotikušu! Es saprotu, ka manā iepriekšējā rīcībā ļoti daudz kas bija ļoti nepareizs; bet ko visa šī izpratne man līdz? Ir tieši tā, itkā kādu tīģeritu varētu padarīt par saprātīgu cilvēku, kas atskatītos atpakaļ, kādas šausmas viņš ir nodarījis; ko tas viss viņam līdzētu?! Ja viņš notikušo varētu padarīt par nenotikušu, viņš noteikti pielietotu visas iespējamās pūles; bet ko viņš savā tīģera stāvoklī varēja darīt, ka viņš bija tieši tīģeris un nevis jērs? Te grēku nožēla par nelietīgu darbu un labākā griba to atkal vērst par labu arī ir tikpat veltīga kā muļķīgākās pūles pagājušo dienu padarīt par tagadējo! No šī brīža es gan varu kļūt par pavisam citu un labāku cilvēku; bet tur, kur es biju ļauns, man vairs nav iespējams sevi padarīt labāku, kāds es biju. Vai man itkā jālej sāpju asaras par to, ka es esmu darījis tik daudzus ļaunu darbus?”

Tas tomēr būtu kas tik smieklīgs, ka ja kāds par cilvēku kļuvis tīģeris gribētu liet rūgtākās nožēlas asaras tādēļ, ka iepriekš viņš bija tīģeris!”

70. CORELS ATTAISNO SAVA RAKSTURA ĪPAŠĪBAS

1] (CORELS:) “Man kopš dzimšanas bija strauju dusmu temperaments. Tā vietā, lai es caur maigu un saprātīgu audzināšanu to aplāpētu un prātu iespējami izglītotu, es tiku koriģēts ar visiem sodiem, kādi vien ir. Mani vecāki vienmēr bija mani lielākie mocītāji! Ja viņi saprātu būtu apvienojuši ar labu gribu, tad viņi no manis būtu varējuši izaudzināt jūdu eņģeli; bet caur tūkstots sodiem es kļuvi par tīģeri! Un kas te ir vainīgs, ka es kļuvi tīģeris? Pirmkārt, pirms audzināšanas un piedzimšanas es pats sev kādus gudrākus vecākus nevarēju izvēlēties, un, otrkārt, kad es piedzimu, es noteikti vēl skaisti ilgi nebiju nekāds Platons vai Pitagors un ne pēdas no kāda Sokrata un tādēļ pats sev nevarēju dot nekādu audzināšanu. Bet kam te būtu bijis jānotiek, lai es būtu kļuvis labās cilvēks un nevis tīģeris?”

2] Es tevi turu par pārāk gudru, lai tev pašam no sevis uz šo jautājumu nebūtu jāatrod kāda saprātīga atbilde. Pie jums, jūdiem, vienmēr šur un tur ir kādi no ļauniem gariem apsēsti cilvēki, vienu no kādiem es pirms dažām nedēļām redzēju pie Gadarenas; un tas vēl bija tas labākais. Vienam pat itkā jābūt jūdu velnam, kas savus ļaunos darbus dara tumšās naktīs! Bet arī dienas velns bija savas naudas vērts; jo ar viņu neko nevarēja panākt vesels bars cilvēku. Viņš darīja darbus, kuru priekšā visus cilvēkus pārņēma šausmas un bailes. Bet ja iespējamā kārtā minētais apsēstais varētu tikt no savas slimības izdziedināts, saki man, kāds vērsis no tiesneša varētu būt tik akls un tumši dumjš, ka viņš izdziedinātajam cilvēkam rādītu visas nedzirdētās šausmas, ko viņš savā apsēstībā izdarījis un tādēļ mudinātu viņu uz asarainām nožēlām un labošanu? Vai tas cilvēks tur ko varēja, ka savā apsēstībā pastrādāja tādas šausmas?!

3] Saki man, draugs pilns gudrības: No kāda liela augstuma krīt smags klints bluķis un lejā, kur tas nokrīt, nejauši nosit divdesmit tur staigājošus cilvēkus. Kādēļ tad tam tā vajadzēja notikt? Kas pie šīs ķezas vainīgs? Bet es, mazākais, iedomājami iespējamā veidā pieņemu, ka te nāktu kāds tik varens burvis, kas pēc Deukaliona un Pirra veida klints bluķi padarītu par cilvēku, apdāvinātu ar visu izpratni un inteliģenci. Kad jaunais cilvēks tur pavisam vesels stāvētu, tad nāktu kāds gudrs un līdzcietīgs tiesnesis un šim jaunajam cilvēkam teiktu: “Skaties te, tu neģēli! Te ir tavs ļaunais darbs! Kādēļ tu kā klints bluķis ar visu spēku kriti uz šiem divdesmit nelaimīgajiem cilvēkiem? Attaisnojies, jeb tev par šo darbu tiks piešķirts briesmīgs sods!” Ko jaunais cilvēks dumjajam tiesnesim gan teiktu? Neko citu kā: “Vai es kā smags klints bluķis, pirmkārt, varēju ko darīt, ka no kāda sveša spēka tiku atšķirts no man līdzīgā, un, otrkārt, ka es tieši biju tik šausmīgi smags, un, treškārt, vai es šos sadragātos cilvēkus esmu pasaucis gaidīt šeit līdz es nokritu un viņus nositu?!”

4] Tu nu, cerams, sapratīsi, cik ļoti neprātīgi no super gudrā tiesneša puses ir apvainot šo jauno cilvēku, bet līdzās varbūt tomēr arī to, ka es, kā tikai tagad no rupji neaptēsta cilvēka kļūdam par jaunu cilvēku, gandrīz par visiem maniem sliktiem darbiem tikpat maz esmu vainīgs, kā tev tiko rādītais klints bluķis — jaunradītais cilvēks! Ja tu negribi būt dumjš tiesnesis, tad tiesā mani pēc tīra prāta taisnīguma un nevis pēc tava šķietami gudrā untuma! Esi cilvēks, kā arī es esmu cilvēks!”

71. KIRENIJA PĀRSTEIGUMS PAR CORELA ASO PRĀTU

1] Jānis sāk dziļāk pārdomāt par šiem Corela trāpīgajiem vārdiem, un atrod, ka tie nav bez kāda pamata, un klusi, tikai sirdī vērsas pie Manis ar jautājumu, kas viņam vēl tālāk ar šo cilvēku jāuzsāk, jo tas viņam acīmredzami sāk pāraugt pār galvu.

2] Bet ES Jānim saku: “Dod nu viņam nedaudz laika, tad Es kā līdz šim tev sirdī un mutē jau likšu, kas tev tālāk ar viņu jārunā!” — Jānis tam paklausa.

3] KIRENIJS, kas ar lielu uzmanību bija klausījies Corela aizbildināšanos, Man teica: “Kungs, man šeit atklāti vajag atzīt, ka šis cilvēks ir pavisam divaina būtne! Nu šķiet, ka viņš pat pavisam gudram māceklim Jānim liek krietni pārdomāt. Īsi, piemēra pēc es tagad ar manu gudrību būtu tīri galā un kā tiesnesim man vajadzētu viņu no visiem viņa pārkāpumiem attaisnot!”

4] Bet man ir neaptverami, no kurienes šis nelietis savā rīcībā ieguvis tādu pārliecinošu prāta asumu! Ka cilvēki, kā, piemēram, priekšnieks Stahans, arī Cinka, varēja runāt pavisam pārliecinoši saprātīgi.

tīgi savam labumam, pirms vēl viņi nebija ar Tevi tuvāk iepazīnušies, tas ir saprotami, jo viņi ir mācīti cilvēki un daudzās citās lietās daudz pieredzējuši; bet šis cilvēks jau kopš seniem laikiem bija vispirmās klases nelietis, — un tomēr šis milzīgais prāta asums! Ak, tā kas manā dzīvē vēl nav nācis priekšā! Saki man tomēr, ak Kungs, kā šis cilvēks pie tā ir nonācis!”

5] ES saku: “Tik ļoti tukšs viņš nekad nav bijis, jo grieķi vienmēr ir labākie Romas advokāti. Viņi pazīst romiešu likumu nesaudzīgo bardzību un tādēļ tos izstudē sevišķi precīzi, lai viņi, ja kāda pārkāpuma dēļ tiesneši viņus sauktu pie atbildības, vienmēr ir gatavi uz pamatīgu atbildi; un tādi cilvēki, kas nodomājuši valsti tā īsti krietni aprāpt, tie jau neparasti stingri apgūst valsts un cilvēku tiesības un sevišķi intensīvi apgūst arī dažādu pasaules gudro rakstus. Un tādai klasei pieder arī šis Corels.

6] Bet pirms ekstāzes miega viņš arī nekad nebūtu runājis ar tādu noteiktu prāta asumu; bet no miega viņa gara dvēselē ir palicis zināms pēcaromāts, un tādēļ viņa nu tik asi kritizē. Bet šis asums gan drīz atkal pazustu, ja no šī brīža viņš atkal pilnīgi pārietu senajā dzīvības sfērā. Bet pie šīs apstrādes viņš vienmēr kļūs vēl asāku prātu, ko Es īpaši Manu mācekļu dēļ arī pielaižu, lai pie šīs izdevības viņi nedaudz pārbauda cilvēciska pasaules prāta iespējamo asumu, kas viņiem ir ļoti svētīgi. Jo kaut gan viņi ir ļoti pazemīgi cilvēki un viņiem jau ir ļoti sapratīgas sirdis, tomēr šad un tad viņiem ienāk prātā nedaudz iedomīgas **domas un tas iepretī cilvēkam ir pavisam lielisks piedauzības akmens.**

7] Jānis sirdī Man jau darīja zināmu savas gudrības nepietiekamību un pārējie mācekļi nu domā un domā, kas tas ir; bet Es ļāju viņiem vēl kādu laiku pārdomāt, lai viņi paši sevi labāk pazīst. Ja viņi sevi ir dziļāk pazīnuši, tad Es jau atkal palīdzēšu viņiem tikt uz priekšu. Bet Corels vēl viņiem liks ausis odu, tā ka viņi visi pamazām sāks visai vareni kasīt aiz ausīm! Bet tad viņi jau atkal varēs spert soli tālāk. — Bet nu es atkal Jānim atraisīšu mēli un viņš atkal sāks runāt, tādēļ tikai nu esat ļoti uzmanīgi!”

72. JĀNIS MUDINA CORELU UZ LABĀKU DZĪVES VEIDU

1] Pēc īsa laika JĀNIS Corelam saka: “Es tev tieši nevaru apstrīdēt, ka tu ar tavu prātu dažam kam esi pieskāries, kas katrā ziņā nav gluži bez kāda pamata, bet uz tavu dzīvi tas attiecas maz vai arī nemaz, jo tava dvēsele sevī pašā vienmēr bija tik tālu izglītota, lai varētu atšķirt neīsto no patiesā. Bet kura dvēsele to spēj tādā asumā, kā tas ir pie tevis, tā arī atšķir labo no ļaunā, un ja viņa to var, tad viņa grēko pret viņas pašas izpratni un sirdsapziņu, bet kas grēko pret savu izpratni un sirdsapziņu, tas no savu grēku seniem netīrumiem var tikt attīrīts un kļūt Dievam patīkams tikai caur patiesu grēku nožēlošanu.

2] Tu gribi, un tev jākļūst labākam cilvēkam! Ja tu to gribi, tad tev arī vajag atzīt, ka pie visas tavas rīcības tu pats biji vainīgs; bet ja tu tas biji, tad nu tas arī no tevis atkarīgs, saprast, ka nav labi vainu novērst uz citu, bet gan pie sevis pašā un sev to jāatzīst kā pilnīgi pašā un tādēļ jāsaņem patiesā nožēla, tā ka daudzējādā ziņā tu patieso un labo ļoti labi pazini, bet rīcībā tomēr biji noskaņots par pretējo.

3] Jā, ja tu sevī nebūtu pazinis nekādu lai cik vāju no kaut kā tīri patiesā, bet gan savā dzīvības sfērā stāvējis tikai tumšākā mānīcībā, tad tava rīcība — un lai vistīrākā prāta tiesas krēsla priekšā tā pati par sevi būtu cik ļauna — nevarētu tev tikt pierēķināta kā vaina un tu tad būtu tikpat brīvs no grēka kā, piemēram, tavs par cilvēku kļuvis tīģeris un klints blūķis un nevienam nebūtu tiesības tev teikt: “Labojies, jūti nožēlu par saviem ļaunajiem darbiem un patiesi nožēlo grēkus, lai patiesam Dievam tu kļūsti patīkams!”

4] Te vispirms tev vajadzētu apmācīt visā patiesībā, rādīt tev pareizo ceļu un kādu laiku tev pa to vest! Ja kāds, kas šajā patiesībā pilnīgi apmācīts tomēr atkal mestos senajā nepatiesībā un rīkotos tikpat nepareizi kā iepriekš, te viņš tad gan grēkotu, tā ka viņš rīkotos pretī savai pārliecībai un savu sirdsapziņu liktu trakojošā nemierā. Tālab tavas man priekšā liktās ainas attiecas tikai uz cilvēkiem, kuri, līdzīgi dzīvniekiem, nekādu patiesību vēl nekad nav pazīnuši; bet tu īstā patiesībā neesi nekāds ļauns, bet gan to pazīsti gandrīz tikpat labi kā es un jau sen to arī pazini. Un tava sirdsapziņa tev arī vienmēr pārmeta katru tavu ļauno darbu; bet tu to maz ievēroji un caur visādiem neīstiem prāta pamatojumiem centies to aplāpēt. Cik bieži tu uzsāki ko sliktu pret savu izpratni un sirdsapziņu, tu vienmēr sajuti arī nožēlu; tikai tu vēl nenonāci pie grēku nožēlošanas un patiesas labošanas.

5] Bet tādēļ Dievs tas Kungs nu ļāva tev nonākt lielā postā. Nu tev nav nekā. Arī tava iepriekšējā vergu tirgotāju sabiedrība tev pameta un nu jau atrodas Eiropā, ku tērē savu ievērojamo peļņu. Tu nu šeit stāvi gandrīz kails un meklē palīdzību. Tā tev arī jāiegūst, bet vispirms tev jākļūst tās cienīgam caur to, ka tu labprātīgi pats no sevis vienīgi labo un patieso pārnes darbīgā dzīvē. Pēc tam tev arī tiks palī-

dzēts laicīgi un mūžīgi.

6] Bet ja tu darbodamies paliksi piet tā, ko tu tikpat labi kā es atzīsti kā sliktu, tad tu visu dzīvi paliksi nožēlojams, un kā reiz izskatīsies viņpasaulē, kur pēc miesas atkrišanas ir patiesa dzīvība, to tev pavisam labi var paskaidrot tava paša tīrs saprāts, ja tu padomā, ka šī laicīgā dzīve ir sēkla un mūžīgā viņpasaule ir auglis.

7] Ja tu šajā savas dzīvības dārzā, tieši šīs tavas dzīvības augsnē stādi cēlu, labu sēklu, tad tu arī ievāksi labus augļus, bet ja tu savā dzīvības augsnē liec ērkšķu un dadžu sēklas, tad tu arī reiz ievāksi to, kādas sēklas tu nu esi sējis! Jo tu gan zināsi, ka uz dadžiem neaug vīģes un uz ērkšķiem vīnogas!

8] Redzi, es tevi nu neesmu tiesājis, bet gan tikai tev rādījis, kas tev turpmāk jādara, un mans vārds pret tevi nebija bargs un manas runas tonis bija maigs. Liec šos manus vārdus pie sirds, un es kā draugs ar savu dzīvību tev galvoju, ka to to gan mūžam nekad nenožēlosi!”

73. IZPRATNES GRIBA UN BAUDAS GRIBA CILVĒKĀ

1] CORELS saka: “Ak, tā jau ar mani var runāt, jo tas skanēja ļoti draudzīgi, un es pielietošu visas pūles darīt to, ko tu man teiksi kā cilvēks un nevis tikai kā tiesnesis! Mīļais draugs! Es nu sevi smalki pazīstu, — mans iekšējais dzīvības kodols, šķiet, nav tieši tas sliktākais, bet mans ārējais ir viscaur slikt! Ja būtu iespējams šo miesu kopā ar tās dvēseliski sliktiem piedēkļiem pilnīgi novilkt un iekšējo dzīvības kodolu apvilkt ar labāku miesas masu, tad es būtu pavisam rets cilvēks; bet pie šīs tagadējās manas miesas konstitūcijas nekas nav darāms! Es nu, protams, vairs neesmu kāds tik ievērojams ļaundaris, kāds es biju, bet manai miesai nekad nevaru uzticēties. Dīvaini tomēr vienmēr tas, ka pie visām manām lai cik ļauna izskata ļaundarībām, es tur nekad nebiju klāt ar manu gribu! Es vēl vienmēr itkā nejauši esmu ticis tajā ievilkts; bet ko es īstenībā gribēju, no tā notika tieši pretējais! Kā tas ir saprotams?”

2] JĀNIS saka: “Jā, redzi, cilvēka griba ir divējāda; viena griba ir tā, pie kuras patiesības izpratnei vienmēr ir diezgan vāja vilcēja vai vadāmā virve; bet otra griba ir tā, pie kuras jutekliskai pasaulei ar tās svētlaimīgi smaržojošām prasībām arī ir vadāmā virve un caur visādiem ieradumiem tā ir kļuvusi īsteni stipra un spēcīga! Ja pasaule ļauj tev ieraudzīta patīkamam kumosu kopā ar iespējamību to viegli iegūt, te spēcīgā virve tūlīt sāk stingri pavilkt pie sirds gribas kamola; ja arī tajā pat laikā darbojas mazāk spēcīgā patiesības izpratnes vilcēja un vadāmā virve, tad tas līdz maz vai nemaz, tādēļ, ka kopš seniem laikiem spēcīgākais vēl vienmēr uzvar vājāko.

3] Gribai, kurai jādarbojas, vajag uzstāties izšķiroši nopietni un ne no kā nebaidīties. Tai vajag varēt visām pasaules priekšrocībām smieties sejā ar stoisku vienaldzību un pat par savas mieas dzīves algu un sekot patiesības gaišajam ceļam. Tad citādi vājā izpratnes griba ir kļuvusi stipra un spēcīga un sev pilnīgi pakļāvusi tīri pasaulīgo sajūtu un baudu gribu. Beidzot šis cilvēks sevī ir kļuvis viens, kas ir visnepieciešamāki svarīgākais cilvēka nemirstīgās būtības iekšējai pilnībai.

4] Ja tu domās un sevī pašā nevari vienoties, kā tu te vari teikt: “Es patiesību esmu iepazinis tās dziļumā un pilnībā!” — bet pats sevī pašā vēl neesi pilnīgi viens prāts un tā tad pats sev nekas cits kā tīrākie meli?! Bet meli iepretī patiesībai nav nekas cits kā dziļākā nakts iepretī gaišākai gaismai. Tāda nakts neredz nekādu gaismu un cilvēks sevī kā meli, nevar pazīt nekādu gaišu patiesību un tādēļ pie visiem, sevī vēl ļoti pasaulīgiem cilvēkiem izpratnes gribas velkamā un vadāmā virve ir tik ļoti vāja, ka tiek pārņemta pār bortu un uzvarēta no pasaulīgās baudas gribas vieglākā pretvilciena.

5] Ja pie dažiem cilvēkiem pasaules baudu griba uz visiem laikiem pilnīgi ir uzvarējusi un apspiedusi izpratnes gribu, tā ka cilvēka iekšējā tumsā arī ir sekojusi sava veida vienība, tad cilvēks garā ir kļuvis miris, tā tad pats sevī nolādēts un mūžīgi vairs nevar nonākt pie gaismas, izņemot caur savu alku spiedienu rupjās matērijas sadedzināšanas ugunī. Bet dvēseles matērija ir daudz neatlaidīgāka kā miesas un lai izpostītu un iznīcinātu visu dvēseles matēriju, tam vajadzīga ļoti varena uguns.

6] Bet ja kāda dvēsele mīlestības uz patiesību vai gaismu dēļ tādu ļoti sāpīgu tīrīšanu nepieļaus, bet senās baudas un tumšās varas kāres dēļ kā Protejs centīsies izgbēgt no tās ķetnām, tad cilvēks, kas šajā pasaulē savā dzīvības naktī sevī ir kļuvis pilnīgi viens, arī ir tikpat kā uz mūžību pazudis.

7] Tikai tas cilvēks, kas caur savu enerģisko, gaismas pilno izpratnes gribu ir pilnīgi uzvarējis pasaulīgo baudu gribu, un tā sevī kļuvis viens gaismā un patiesībā, caur to ir pilnīgi gaisma un patiesība un tā tad arī pati dzīvība. Bet tam, kā es tev jau iepriekš piezīmēju, vajadzīga patiesi stoiska pašreizējā dzīve, — tikai ne jūsu sevī augstprātīgā Diogena, kas sevī tu par vairāk un augstāk nekā kādu zeltā mirdzošu

ķēniņu Aleksandru, pašai dziedāja, bet gan tā pazemīgā Enoha, Ābrama, Īzaka un Jēkaba pašai dziedāja. Ja tu to vari, tad tev tiks palīdzēts laicīgi un mūžīgi, bet ja tu to nevari, un nevari tava pašai patiesības izpratnes spēka dēļ, tad ar tevi ir galā un tev nevar tikt palīdzēts ne uz vienu, ne otru pusī. Bet es domāju, ka tu to spēsi, jo tev netrūkst atziņas un izpratnes. — Ko tu savā iekšējā dabā uz to nu saki?”

74. DIEVA UN VIŅA CILVĒKA TAPŠANAS BŪTĪBA

1] CORELS saka: “Viņš saka: “Corels var visu, ja viņš to grib kā īsts Corels!”; un viņš to nu grib, un tad viņam arī noteikti tiks palīdzēts! Ja tikai es pie tevis varētu būt mazākais pāris nedēļas, tad tā lieta acīmredzami ietu vieglāk un ātrāk!”

2] JĀNIS saka: “Ja tev nu ir pilnīgi nopietna griba kļūt labākam cilvēkam, tad tu jau paliksi starp vīriem, kas lielās un dzīvās Dieva gaismas tiešā tuvumā ir tikpat stipri kā mēs!”

3] CORELS saka: “Kas un kurš tad īstenībā ir jūsu Dievs, kuru jūs jūdi dēvējat par Ābrama, Īzaka un Jēkaba Dievu?”

4] “Kad tu savā gaismā būsi kļuvis viens, tad tu šī jautājuma atbildi skaidri atradīsi sevī, kā mēs to esam atraduši; bet ja mēs gribētu censties to tev tuvāk izskaidrot, tad tu visu mūžu mūs nesaprastu. Bet to gan tu vari iepriekš zināt, kādam priekšstatam patiesam cilvēkam jābūt par Dievu, un tā tad klausies:

5] Vienīgi patiesais un vienīgais Dievs, Pats no Sevis Sevī ir mūžīgs, tīrākais Gars, apbruņots ar pašapziņas augstāko pakāpi, ar dziļāko un gaismas pilnāko gudrību un ar to spēcīgāko gribu, kurai neviena lieta nav neiespējama.

6] Dievs Sevī ir Vārds, un tas Vārds ir Pats ir Dievs. Bet šis mūžīgais Vārds nu ir pieņēmis miesu, nāca šajā pasaulē pie savējiem un viņi nepazīna gaismu, kas caur to ir atnākusi pasaulē. Tādēļ šī gaisma bērniem tiks atņemta un nodota pagāniem, kā tas nupat ir un notiek.

7] Jo Jeruzālemē dzīvo gaismas pirmdzimtie bērni, noliedz Dieva patiesību un arvien vairāk un vairāk pieķeras naktij, meliem un saviem tukšajiem darbiem. Bet pagāni caurstaigā pasauli un meklē patiesību un ja to ir atraduši, tad viņiem ir liels prieks un sirdī un patiesībā pār mēru slavē un cildina gaismas Devēju.

8] Apskaties šeit apkārt un tu ieraugi ievērojami daudz ļaužu! Lielākā daļa ir pagāni, kas ir meklējuši gaismu no Debesīm. Viņi to ir atraduši un priecājas par to; bet Jeruzāleme, Kunga pilsēta, tikai izsūtīja tiesas kalpus un gūstītājus, ka viņiem gaisma jānomāc! Tomēr tie, kuri tika izsūtīti, bija gudrāki nekā tie, kuri viņus ir izsūtījuši. No viņu lielās tumsas viņi nonāca pie gaismas, viņiem par to bija liels prieks un viņi tajā palika. Viņi gan gaismu sagūstīja, bet ne Jeruzālemes cietumiem, bet gan sev, savām sirdīm, un tagad ir mūsu brāļi Dieva gaismā, priecājas par gaismu un To, no Kura lielā gaisma iziet.

9] Tu kā pagāns gan nenāci šeit, lai atrastu gaismu savas dzīvības naktij; bet gan zeltu un sudrabu. Bet kas te no cietuma nonāk saules gaismā, tas nevarēs viegli izsargāties, ka tiek apgaismots. Un tā tev iet šeit. Ja tu arī tieši nemeklēji gaismu, tad tu tomēr tieci apgaismots, tā kā tu esi nonācis pie Saules, t.i., ne pie dabas saules gaismas, kas tagad tiko pieskaras rietumu horizontam, bet gan pie Gara gaismas Saules, kas bezgalību apgaismo ar visu gudrību, lai visas būtnes, ka ir spējīgas domāt, no šīs gaismas var domāt un gribēt kā uz šīs zemes, tā arī uz neskaitāmām citām pasaulēm, ar kurām no Dieva ir piepildīta visa bezgalīgā telpa.

10] Tādēļ ļauj sevi no šīs gaismas apgaismot, lai tu nu nedaudz sāc manīt, kā tā caurstrāvo tavu iekšieni, un caur mazāko šīs gaismas dzirkstelīti tu jau kļūsi laimīgāks, nekā ja tev piederētu visi zemes dārgumi. Meklē nu pats īstenas patiesības valstību un viss pārējais tev tiks piešķirts kā brīva piedeva un tev nebūs nekāds trūkums!”

75. KIRENIJS UZŅEMAS GADĪBU PAR CORELU

1] CORELS saka: “Draugs, tev ir taisnība: Ko cilvēks dabūn tumsā, tas nenes augļus. Bet ka es dzīvoju spēcīgā gara naktī, to es nu jau pats manu; jo tavi vārdi, neskatoties uz to noslēpumainību, man ir devuši īstu un lielu apgaismību un man par to jau ir liels prieks. Bet ja tavi vārdi kaut ko spēj arī pie Kirenija, tad lūdzu viņu, lai viņš, mazākais, dod man kādu tikai nedaudz labāku mēteli, jo šajās lupatās jūsu sabiedrībā es vairs nevaru uz sevi skatīties. Kirenijam gan būs kāds vecs, novalkāts kalpotāju mēteli!”

2] KIRENIJS pasauc vienu savu kalpotāju un saka: “Aizej, kur ir mūsu saiņi un atnes man vienu

labu kreklu, vienu togu un vienu mēteli!”

3] Kalpotājs iet un prasīto atnes.

4] Bet KIRENIJS pēc tam pasauc Corelu un saka: “Šeit, ņem šo tērpu, aizej kaut kur aiz mājas un apģērbies!”

5] Corels ļoti pateicīgs paņem tērpu, aiziet ar to aiz Markusa mājas, apģērbjas un caur to iegūst ļoti staltu izskatu.

6] Nedaudz acumirkļos CORELS ir atkal pie mums un saka: “Augstais kungs! Lai tevi atalgo nevis mūsu nederīgie dievi, bet gan tas viens patiesais un mūžam dzīvais Dievs! Tu nu esi apģērbis vienu kailu, nabaga cilvēku, un tas ir cēls darbs, kā es gan neesmu vērts! Bet ja ir viens patiess, visuvarens un ļoti gudrs Dievs, kura bērni vai, mazākais, Viņa darbi mēs esam, un kā Viņš mūs apber ar labdarībām, kuru mēs neesam vērti un par kurām mēs arī varam Viņam tikai pateikties un citu neko, tā arīes šeit stāvu tavā priekšā, augstais kungs un pavēlniek; no sirds dziļākiem pamatiem varu tev tikai pateikties un citu neko nevaru darīt! Bet ja tu gribi mani pieņemt kā vienu tavu zemāko kalpu, tad es tev par to dāvinu savu tīrumu!”

7] KIRENIJS saka: “Tavs tīrums nepieder tev, bet gan tam, par kura naudu tu to esi nopircis; tādēļ mēs to pārdošim, naudu nodosim īpašniekam vai viņa bērniem, un tikai tad tu varēsi kļūt mans kalps!”

8] CORELS saka: “Augstais kungs un pavēlniek! Es darīšu to, ko tu gribi! No tevis man ir visa žēlastība, bet tikai neatstāj mani un apdavini mani ar kādu dienestu! Kā es uz visiem laikiem novilku savas vecās lupatas, tā es arī novilkšu manu slikto, seno cilvēku un kļūšu pavisam cits cilvēks! To tu vari man ticēt! Bet cik slikts es biju, tik labs es atkal gribu kļūt un savā vēl palikušajā dzīves laikā kaut cik izpirkt to, ko visu ļaunu es edmu nodarījis.

9] Ja es jebkad būtu varējis sastapt kādu cilvēku, kas par taisnīgumu un netaisīgumu būtu iededzinājis tik gaiši mirdzošu gaismu kā tur tas Jānis, tad es nekad nebūtu tik dziļi pagrimis visos netikumos; bet tā man pašam vienmēr vajadzēja būt gudrākajam cilvēkam! Bet cik tālu es ar savu lielo gudrību esmu ticis, to tu zini, un manu lielo kaunu jūsu priekšā man vairs nav jāatkārto. Tādēļ no šī brīža esi man žēlīgs un līdzietīgs, jo turpmāk tev vairs nebūs nekāda izdevība būt ar mani neapmierinātam. Es protu dažādas mākslas un esmu labi izglītots rakstos un rēķināšanā un man nav sveša tautu, izņemot šī laika, vēsture. Es labi zinu visu Erodotu (grieķu vēsturnieks) un man nav svešas arī jūdu, persiešu un seno babiloniešu hronikas. Un tā tu gan varēsi mani kaut kur izlietot.”

10] KIRENIJS saka: “Par to runāsim vēlāk; bet tagad atgriezies tikai pie sava drauga Jāņa un ļauj viņam tev rādīt pareizo ceļu! Ja tev tas ir, — tad par visu pārējo drīz varētu tikt gādāts!”

76. PAR IEKŠĒJĀS GARA DZĪVĪBAS NOSLĒPUMU

1] Pēc šiem Kirenija vārdiem Corels visu mūsu priekšā dziļi paklanījās un tūlīt atkal devās pie Jāņa, kas viņu vēlreiz uzņēma ar visu draudzību un viņam jautāja, kā viņam ir veicies.

2] CORELS saka: “Man veicās ļoti labi, kā tu to ļoti labi vari redzēt no mana tērpa; jo ja reiz pieder pavisam vesels krekls, toga un uz pleciem nes grieķu mēteli no zila merimo, tad laicīgi kādam noteikti klājas pavisam labi. Protams, ar garīgu labsajūtu un veselību, es tev saku, te vēl nav nekāda labklājība. Ja Dievs gribētu, ka arī garā es sāktu izskatīties tik jaunietērts, kā pie miesas, tad man notiekti klātos vēl labāk; bet te jau būs vajadzīga laiks.

3] Bet vienu jautājumu tu jau man atļausi, draugs, un tas skan tā: “Jūs esat cilvēki kā es; jums ir miesa un asinis un tādi pat jutekļi kā kādam no mums, bet tu man devi pierādījumu par sava gara spēku, kas debesu augsti pārsniedz visu, kas man līdz šim nācis priekšā! Nu jautājums, kā tu pie tā esi nonācis? Kas tev un taviem kolēģiem to mācīja? Kā jūs uz šī ceļa nonācāt?”

4] JĀNIS saka: “Tev to izskaidrot tas tev maz ko līdzētu; bet ja tu dari to, ko es tev nu teikšu, tad tu mācību atradīsi pats sevī un tavs pamodinātais gars, no Dieva Gara spēcīnāts, vedīs tevi visā patiesībā un gudrībā. Ja tu gribi iemācīties kādu mākslu, tad tev vajag iet pie kāda mākslinieka un ļaut viņam tev rādīt paņēmienus, tad seko čakla vingrināšanās paņēmieniem tādā veidā apgūt, ka tie ir pilnīgi līdzīgi meistara un tad tu esi mākslinieks kā tavs meistars.

5] Ja tu gribi mācīties domāt, tad tev vajag iet pie kāda filozofa; viņš tevi darīs uzmanīgu uz cēloņiem un iedarbību un caur to tu sāksi domāt un secināt un teiksi: “Tā kā ūdens ir šķidr ķermenis, tad tas viegli var tikt pārcelts nemierā; pamatojoties uz tā smagumu tam vajag plūst lejup; jo pēc vispārējā-

kās pieredzes līdz šim visam smagajam, pateicoties zemes dzīlēm piemītošajam pievilksanas spēkam, kas pēc Radītāja nemainīgās gribas visā dabā ir viens “vajag” likums, vienmēr vajag pievērsties zemes dzīlēm un nepārtraukti uz to tiekties.

6] Ja ūdens jūrā ir sasniedzis iespējami dziļu gultni, tad attiecībā uz tālāk plūšanu tas gan nonāk mierā, bet sevī tas tomēr vienmēr paliek plūstošs ķermenis, un ja pār plašo virsmu plosās negaiss, tad tas parasti mierīgo ūdens virsmu noved viļņojošā kustībā un šie ūdens viļņi par sevi atkal nav nekas cits, kā plūstošā ūdens ķermeņa tiekšanās pēc miera. Bet tā kā nekam nav tik liela tieksme pēc miera kā tieši ūdenim, tad tas arī visvieglāk un visdrīzāk var tikt izvests no sava miera līdzsvara.

7] No tā beidzot iziet slēdziens, jo šķidrāks ir kāds ķermenis, jo vairāk tas savā ķermeniskā būtībā izrāda tieksmi pēc miera, jo vieglāk tas var tikt likts nemierā. Bet jo vieglāk kāds elementārs ķermenis ir pārceļams nemierā, jo tam vajag būt šķidrākam.” No šī piemēra tu redzi, kā kādā filozofu skolā sāk mācīties domāt un ka no cēloņa sāk secināt rezultātu, tāpat arī otrādi.

8] Vienīgi visa šī tāda veida domāšana kustas kāda aļļa iekšpusē, no kura nekad neatrod un arī nevar atrast nekādu izeju. Visa tāda domāšana tad arī cilvēkam attiecībā uz viņa iekšējo, garīgo esamību, gribu un domāšanu līdz maz vai arī nemaz. Bet ja tu kādu mākslu vari piesavināties tikai pie kāda mākslinieka, kādu kārtotu racionālu domāšanu pie kāda filozofa, tad iekšējo garīgo domāšanu pats sevī varēsi iemācīties tikai no kāda gara, un proti no visu caurstrāvojošā Dieva Gara, — t.i., tikai gars atmodināt garu; jo viens gars redz un pazīst otru garu kā vienas acis ierauga un pazīst otras, ka tās ir acis un kādas tās ir.

9] Gars ir dvēseles iekšējā redze, kuras gaisma izspiežas cauri visam, jo tā ir iekšējākā un tātad tīrākā gaisma. No tā tu nu redzi, kā iet ar dažādu lietu iemācīšanos un ka visam, ko grib iemācīties, vienmēr vajag piemērotāko skolotāju, citādi paliek mūžīgs neprasa; bet tad, ja jau ir atrasts vispiemērotākais skolotājs, ir ļoti svarīgi, ka pareizi un čakli dara visu, ko kāds meistars kādam ir pavēlējis vai ieteicis darīt.

10] Kad tavs gars tevī pamodīsies, tad tu viņa balsi savā sirdī dzirdēsi kā gaišas domas. Tev tās vajag labi uz klausīt un pēc tām vadīties visās savas dzīvības sfērās, tad caur to tu savam paša garam radīsi arvien lielāku iedarbības apli; tā gars tevī izaugs līdz vīra lielumam un pārņems visu tavu dvēseli un ar to visu tavu materiālo būtību.

11] Ja tu pats ar sevi esi sasniedzis šo stāvokli, tad tu tāpat kā kāds no mums esi spējīgs redzēt un pazīt ne tikai to, ko var redzēt un pazīt dabīgi cilvēki ar viņu jutekļiem, bet gan arī tādas lietas, kas parastiem cilvēkiem ir neizpētāmas, kā tu to atkāļji pie manis, kur es, bez kā iepriekš jebkad tevī redzējis un pazinis, tomēr uz mata tev varēju par tevī izklāstīt visu lai cik slepenībā turētu, ko tu uz šīs zemes jebkad esi izdarījis.

12] Tagad es tev esmu devis tikai nelielu nojutu par lietas apstākļiem, lai tu vari redzēt un pazīt, kā ir ar gara lietām. Betar visu to tev vēl vienmēr ir palīdzēts ļoti maz vai nemaz; tev nu vajag uzzināt, ko tev vajag dabūt tava gara modināšanai. Bet man vēl ilgi neklājas tev to norādīt, bet gan kādam citam, kas arī ir starp mums, un kura visa būtība ir pilnīgi apņemta no Dieva Gara. Tikai Viņš tev rādīs patiesības ceļu un caur tavu miesu Pats kā visu garu Gars tavam garam uzsauc: “Tā Vārdā, kas mūžam bija, ir un arī mūžam būs, pamosties mīlestībā uz Dievu un no tā uz taviem brāļiem!” — Un nu saki man, kā tu to visu no manis tev teikto atrodi!”

77. CORELA LĒMUMS LABOTIES

1] CORELS saka: “Es tavu man izteikto pamācību atrodu ka ļoti garīgi bagātu, patiesu un labu un visamtā vajag būt, jo citādi tu visus manus apslēptākos darbus gan nebūtu pirmīt varējis noskaitīt kā no grāmatas. Katrā gadījumā cilvēkam var tātad tikt piešķirta kāda tikko ticama pilnība un vispirms man pietiek ar šo nu iegūto pārlicību; jo es arī pavisam nekāroju tādu pie tevis nu redzēto pilnību tādēļ, lai pie kādiem citiem līdzīgiem apstākļiem kādam nabaga grēciniekam izklāstītu viņa izdarītos grēkus, bet gan es vēlētos nonākt šādā stāvoklī pašas cilvēciskās pilnības dēļ, lai caur to sev pašam sagādātu patiesu dzīvības mierinājumu, un tā klusībā pats par sevi priecātos! Es nekad negribu būt kāds skolotājs, ne arī lai cik maigs tiesnesis; es tikai gribu kalpot kā pilnīgs cilvēks, lai turpmāk caur savu muļķību nevienam cilvēkam nav jācieš nekāds zaudējums.

2] Tas ir tas vienīgais pamudinājums, kādēļ es vēlētos nonākt tavā pilnībā. Tam nolūkam es izturēšu katru dzīvības azaicinājumu. Kur tie tikai vienmēr būtu, es tos noteikti izpildīšu, jo ja es ko brību, tad

man neviens upuris nav par grūtu! Tas tiks izpildīts pat par šīs manas miesas dzīvības cenu! Jo kāda vērtība arī var būt dzīvībai, ja tā salikta kopā no skaidrām nepilnībām?! Ar kaut ko nepilnīgu nevar sasniegt neko pilnīgu, — bet pēc kaut kā nepilnīga man patiesi pavisam nav patikas.

3] Bet tu teici, ka par to, kas man jādara, mani pamācis kāds cits cilvēks, kas ir pilns Dieva Gara; tu viņu pazīsti — parādi man viņu, lai es pieeju pie viņa un viņam lūdzu līdzekļus mana gara atmodināšanai!

4] JĀNIS saka: “Tas ir Tas, kas tevi pirmīt sūtīja pie manis! Ej pie Viņa, Viņš tevi atmodinās!”

5] CORELS saka: “Jau kopš manas pamošanās kāda iekšēja nojauta man teica, ka šim pirmīt man iepazīstinātam namdara dēlam no Nācaretes vajag būt kam vairāk kā tikai cilvēkam! Ko es līdz šim tikai tumši nojautu, beidzot paradās kā patiesība! Vispār tas ir ārkārtīgi dīvaini, ka tieši šis cilvēks man liekas tik ļoti pazīstams. Bet kā tad viņš nonāca pie šādas pilnības? Vai par to tu man nevari dot nekādu paskaidrojumu?”

6] JĀNIS saka: “Par to es tev nevaru teikt neko citu, ka tev tāds jautājums ganir piedodams; bet citādi tas gan būtu kā tikdaudz itkā tu jautātu pēc tā, kā un kādā veidā Dievs ir sasniedzis Savas bezgalīgās gudrības un varas pilnību. Dievs Pats Viņu izvēlējies savai miesīgai mājvietai. Tā ir tā lielā žēlastība, kas caur šo Izvēlēto uzsmaidījusi visām tautām. Cilvēciskais, ko tu Viņā redzi, ir kā Dieva Dēls; bet Viņā pilnībā mājo Dieva Gars.

7] Bet ja tā, tad tu man nevari jautāt, kā Viņš nonāca pie tādas bezgalīgas pilnības, Tas kas Viņš nu ir un mūžam būs, Viņš bija jau mātes miesās. Viņš gan ņēma dalību visā cilvēciskā, izņemot grēkos, ko cilvēki vienmēr vairāk vai mazāk izdara, bet pie Viņa garīgā pilnībā tie nepiedalījās, jo Viņš bija pilnīgs jau kopš mūžības. Bet Viņš visu darīja un dara tikai lai visiem cilvēkiem Viņā būtu pilnīgs paraugs sekot Viņam kā visas esamības un dzīvības Pirmpamatam un Pirmmeistaram.

8] Tagad tu arī zini, ar ko tev Viņā ir darīšana. Tādēļ pieej, lai Viņš tev rāda pareizu ceļu uz tavu garu, kas ie tevī kā tīra mīlestība uz Dievu, un caur tavu garu vai caur tavu mīlestību uz Viņu, kas te nu staigā starp mums kā visu cilvēku, kas jebkad dzīvojuši uz šīs zemes, dzīvo tagad un turpmāk dzīvos, patiesa svētība.

9] Bet ja tu ej pie Viņa, tad ej pie Viņa savas sirds mīlestībā un ne ar tava prāta skaidrību! Jo tu Viņu vari iegūt un Viņu arī aptvert Viņa dievišķībā tikai caur mīlestību, bet ar prātu tu mūžam neko nepanāksi. Jo tikai tīra mīlestība ir patiesa kāpinājuma spējīga, kamēr prātam ir liktas savas robežas, pāri kurām tas mūžam nespēs pārkāpt. Bet cilvēka mīlestība, kā teikts, ir mūžīga kāpinājuma spējīga un jo varēnāka tevī kļūs mīlestība uz Viņu, jo gaišāk arī kļūs visā tavā būtībā! Jo tīra mīlestība uz Dievu ir dzīva uguns un gaišākā gaisma. Kas staigā šajā gaismā, tas, kā Viņš Pats tā runāja, mūžam neredzēs navi! Un nu jau tu zini ļoti daudz; pamosties sirdī un pieej pie Viņa!”

10] Bet pēc šī vēstījuma Corels aiz tīras godbijības tiko nu zina, kas viņam nu jādomā un jādara. Jo šī pēdējā pamācība viņā vairs neatstāj nekad šaubu, ka Es Sevī visā pilnībā slēpju Dievību, un tādēļ aiz aizvien pieaugošas godbijības kļūst arvien bailīgāks un mazdūšīgāks un pēc kāda dziļu pārdomu pilna laika viņš saka: “Draugs! Jo vairāk es tavus vārdus nu pārdomāju un apdomāju, jo grūtāk man arī kļūst pieiet pie Viņa un kā Viņa žēlastības necienīgam arī Viņu lūgt, lai Viņš Pats man rāda gaismas pilno ceļu uz gaismu! Atklāti sakot, man nu ir gandrīz neiespējami pieiet pie Viņa, jo es no Viņa jūtu man pretī dvešam kādu īpašu svētlaimi, un tā man vienmēr saka: “Kāpies atpakaļ, tu necienīgais! Vispirms gadiem ilgi nožēlo grēkus un tikai tad nāc un skaties, vai tu vari aizskārt Mana tērpa vīli!” Saki man, no kurienes mani pārņem tādas ārkārtējās bailes?”

11] JĀNIS saka: “Tas tā jau ir pareizi; patiesai mīlestībai uz Dievu pa priekšu vienmēr vajag iet sirds pazemībai! Kur tas tā nav, tur mīlestība nekad neatklājas kā dzīva un patiesa. Paliēc vēl kādu neilgu laiku Viņa priekšā šādā tavas sirds nomāktībā! Bet kad Viņš tevi sauks, tad nekad nevilcinies steidzīgi pieiet pie Viņa!”

78. CEĻŠ UZ MŪŽĪGO DZĪVĪBU

1] Bet ES, viņam par lielāko pārsteigumu un izbrīnu, Corelam saku: “Kas nožēlojot atzīst savus grēkus un tos nožēlo savas sirds patiesā, dzīvā pazemībā, tas Man ir mīļāks kā deviņdesmit deviņi taisnīgie, kuriem grēku nožēlošana nekad nebija vajadzīga. Tādēļ nāc nu pie Manis, tu grēkus nožēlot gatavais draugs; jo tevī nu valda patiesa pazemības sajūta, kas Man ir mīļāka, nekā kopš pirmsākuma taisnīgie,

kas te viņu sirdīs sauc: “Oziana, Dievs augstībā, ka mēs Tavu svētāko Vārdu ar mūsu ziņu un gribu caur kādu grēku nekad neesam apgānījuši!” Viņi tā gan sauc un viņiem uz to arī ir tiesības, bet tādēļ viņi kādu grēcinieku arī uzlūko ar nosodošām acīm un no viņa tuvuma bēg kā no mēra!

2] Viņi līdzinas ārstiem, kas paši plīst aiz pilnākās veselības, bet tādēļ aiz bailēm varbūt pašiem salslimt baidās iet tur, kur kāds slimnieks viņiem sauc pēc palīdzības. Vai tad labāks un godājamāks nav tāds ārsts, kas nebaidās ne no kādas slimības un steidzas pie katra slimnieka kas viņu ir saucis?! Ja viņš kārdeiz arī tiek no kādas slimības satverts, tad viņš par to nedusmojas, tomēr palīdz slimajam un arī pats sev. Un tā tas ir pareizi!

3] Tādēļ nāc nu pie Manis un Es tev rādīšu to, ko Mans māceklis tev nevarēja rādīt, proti dzīvības un mīlestības ceļu, un no tā patiesu gudrību!”

4] Pēc šiem Maniem vārdiem Corels saņem drosmi un pavisam lēniem soļiem nāk pie Manis.

5] Kad viņš bija pie Manis, ES teicu: “Ceļš, kas ved uz gara dzīvību ir ērkšķains un šaurs! Tas nozīmē tik daudz, ka visu, kas tev šajā dzīvē no cilvēku puses arī vienmēr var atgadīties ļauns, to apkaro ar visu pacietību un lēnprātību, un, kas tev dara ļaunu, tam to tāpat neatdari, bet gan pretējo; tad tu virs viņa galvas sakrāsi kvēlojošas ogles! Kas tev sit, tam neatmaksā līdzīgu ar līdzīgu, — labāk saņem vēl vienu sitienu no viņa, lai starp jums ir un paliek miers un vienotība, jo sirds un gara attīstība dvēselē zeļ tikai mierā.

6] Kas vien vienmēr tev lūdz kādu pakalpojumu vai kādu dāvanu, tam neko neatsaki, izņemot, ja no tevis prasītais pakalpojums ir pret Dieva baušļiem un valsts likumiem, ko tu gan jau labi spēsi novērtēt. Ja kāds tev lūdz svārkus, tad dod viņam līdzī arī mēteļi, lai viņš pazīst, ka tu esi māceklis no Dieva skolas! Ja viņš to atzīst, tad viņš tev to mēteļi atstās, bet ja viņš to paņem, tad viņa izpratne vēl ir ārkārtīgi vāja, un neželē mēteļi, bet gan to, ka viens brālis vēl nav pazinis Dieva Valstības tuvumu.

7] Kas tev lūdz vienu stundu iet kopā ar viņu, ej ar viņu divas stundas, lai viņam tāda tava pakalpiņa kļūst par liecību, no kādas skolas vajag būt tam, kam piemīt tik augsta pašaieliedzības pakāpe. Tādā kārtā pat kurlie un aklie iegūs mājienu, ka Dieva Valstība ir pienākusi tuvu.

9] Pēc jūsu darbiem jūs pazīst, ka jūs visi esat Mani mācekļi! Jo vieglāk ir pareizi sprediķot, nekā pareizi darīt. Bet ko līdz tukši vārdi, ja caur darbību tu neiegūsti dzīvību?! Ko tev līdz skaistākās domas un idejas, ja tev trūkst iespējas tās jelkad realizēt?! Tāpat tev neko nelīdz skaistākie un patiesākie vārdi, ja tev pašam pirmām kārtām nepiemīt pat griba tos realizēt. Vērtība ir vienīgi pašam darbam, bet domas, idejas un vārdi ir nevērtīgi, ja tie kaut kur netiek realizēti. Tādēļ katram, kas labi sprediķo, arī pašam labi jārikojas — citādi viņa sprediķis nav vairāk vērts kā kāds tukšs rieksts!

79. PAR NABADZĪBU UN TUVĀKĀ MĪLESTĪBU

1] (KUNGS:) “Pasaulē dvēselei ir ļoti daudz briesmu. No vienas puses tev ir nabadzība; jēdziens par mans un tavs kļūst jo vājāks, jo vairāk cilvēks no tās tiek nospiests. Tādēļ nekad starp cilvēkiem nabadzībai neliekat kļūt pārāk lielai, ja gribat, lai viņi staigā pa drošu ceļu!

2] Bet kas jau ir nabadzīgs, tas lai pārtikušajiem brāļiem lūdz nepieciešamo dāvanu; ja viņš atdurās pret cietsirdīgu sirdi, tad lai viņš vēršas pie Manis un viņam jātiek palīdzēts! Nabadzība un posts neatstāno zagšanu un laupīšanu un vēl mazāk kāda aplaupītā nogalināšanu. Kas ir nabadzīgs, tas nu zina, kurp viņam vērsties.

3] Nabadzība cilvēkiem gan ir lielas mokas, bet tā sevī nes pazemības un patiesas pieticības cēlo dīgļi un tādēļ arī vienmēr paliks starp cilvēkiem, bet bagātiem tomēr nav viņiem jāļauj kļūt vareniem, citādi viņi kļūs ļoti bīstami šeit un reiz arī viņsaulē.

4] Ja starp jums ir nabadzīgie, tad Es jums visiem saku: Jums nav viņiem jādod, lai arī viņi kļūtu bagāti, bet jums nav jāļauj viņiem ciest trūkumu! Kurus jūs redzat un pazīstat, tiem pēc tiesas un taisnības palīdziet. Bet uz šīs plašās Zemes vēl būs ļoti daudzi, kas ir ļoti nabadzīgi un cieš ļoti lielu postu. Vienīgi jūs viņus neredzat un viņu vaimanas nedzirdat; tādēļ Es viņus jums nelieku pie sirds, bet gan tikai tos, kurus jūs pazīstat un kas kaut kur nāk pie jums.

5] Kas no visas sirds būs nabaga draugs, tam arī Es būšu draugs un brālis laicīgi un mūžīgi un viņam nebūs vajadzīgs iekšēju gudrību iemācīties no kāda cita, bet gan Es viņa sirdi to došu visā pilnībā. Kas savu tuvāko nabaga brāli mīlēs kā pats sevi un neatstums kādu nabaga māsu, lai kādas dzimtas un kāda vecuma viņa arī ir, pie tā Es vienmēr nākšu Pats un uzticami Sevi atklāšu. Viņa garam, kas ir mī-

lestība, Es to teikšu, un tas tad piepildīs visu viņa dvēseli un viņa muti. Ko viņš tad runās vai rakstīs, tas būs runāts un rakstīts no Manis uz visiem laiku laikiem.

6] Bet cietsirdīga dvēsele tiks satverta no ļauniem gariem un tie viņu samaitās un padarīs līdzīgu dzīvnieku dvēselēm, kāda viņa tad viņpasaulē būs skaidri redzama.

7] Dodiet labprāt un dodiet bagātīgi, jo kā jūs te izdaliet, tā jums tiks izdalīts atpakaļ! Kam ir cietsirdīga sirds, tas netiks apstarots no Manas žēlastības gaismas un viņā mājās tumsa un nāve ar visām tās šausmām.

8] Bet kāda maiga un mīksta sirds ļoti drīz un viegli tiks caurstrāvota no Manas žēlastības gaismas, kas ir ļoti maiga un liega, un tādā sirdī Es Pats drīz ieiešu ar visu Manas mīlestības un gudrības pilnību.

9] To jūs gan varat ticēt! Jo šie vārdi, kurus Es nu jums saku, ir dzīvība, gaisma, patiesība un paviekts darbs, kura realitāti vajag atzīt katram, kas to ievēros.

80. PAR MIESAS KĀRI

1] (KUNGS:) “Tā tad nabadzību mēs nu esam izstudējuši un arī redzējām naidīgās lietas, kas var parādīties caur tās izplatīšanos; bet mēs arī redzējām kā tai ir palīdzams un kādēļ un kādas priekšrocības katram cilvēkam var izaugt sekojot šai Manai pamācībai. Un tā mēs ar šo postu un nepatīkšanām būtu galā un ejam nu līdzās uz citu lauku, kas nu aplūkotājam gan izskatās ļoti maz līdzīgs; bet tomēr ar to stāv tuvākā savienībā. Šis lauks saucas: miesas kāre.

2] Tajā vairāk vai mazāk īstenībā aprakts galvenais ļaunums visiem cilvēkiem. No šīs kāres reiz ceļas gandrīz visas miesīgās slimības un jau pavisam noteikti un droši visas dvēseles slimības.

3] Katru grēku cilvēks vieglāk atmet kā šo; jo pārējiem ir tikai ārēji motīvi, bet šim grēkam motīvs ir sevī pašā un grēcīgajā miesā. Tādēļ jums tik ilgi jānovērš savas acis no miesas pievilcīgajām briesmām, līdz jūs esat kļuvis savas miesas meistars!

4] Pasargājiet bērnus no pirmās krišanas un uzturiet viņos viņu kaunīgumu, tad viņi kā pieauguši vieglāk apvaldīs viņu miesu un tik viegli nepaklups; bet reiz to neievērot, — un miesas ļaunais gars miesu pārņemis savā īpašumā! Bet neviens velns no cilvēka nav grūtāk padzenams kā tieši miesas velns, kas no cilvēka var tikt padzīts tikai caur daudz gavēšanu un lūgšanām.

5] Tādēļ sargieties mazos sadusmot, vai caur pārmērīgu greznošanu un caur pievilcīgiem tērpiem viņus kairināt un miesīgi iekvēlināt! Bēdas tam, kas tā nogrēko pret mazā dabu! Patiesi, tam būtu labāk, ja viņš nekad nebūtu dzimis!

6] Ļaundari, kas nogrēkojies pret jaunības svēto dabu, Es Pats sodīšua ar visu Manu dusmu varu! Jo, ja miesa reiz ir kļuvusi viegli iedragājama, tad dvēselei vairs nav nekāds stingrs pamats un viņas pilnība norisinās grūti.

7] Kāds darbs tas ir kādai vājai dvēselei izdziedināt un padarīt pilnīgi bez rētām kādu trauslu miesu! Kādas bailes tai pie tam bieži jāpārcieš, ja viņa mana viņas miesas, viņas laicīgās mājvietas trauslumu un vājumu! Kas pie tā vainīgs? Bērnu sliktākā uzraudzība un bērnu sašutums, kas pie bērniem caur daudz ko tiek veicināts.

8] Bet tikumu pagrimšana tieši pilsētās vienmēr ir lielāka nekā uz laukiem. Tādēļ jūs, kā Mani mācekļi, dariet reiz cilvēkus uz to uzmanīgus un rādiet viņiem ļoti daudzās ļaunās sekas, kas ceļas no pārāk agra miesas panīkuma, tad pēc tā daudzi atgriezīsies un parādīsies veselas dvēseles, kuras būs vieglāk atmodināmas, nekā tas nu tagad ir pie ļoti daudziem!

9] Aplūkojiet visus aklos, kurlos, kroplos, spitālīgos un ģikts slimniekus; aplūkojiet tālāk ar visādām miesas kaitēm slimojošus bērnus un pieaugušos cilvēkus! Viss pārāk agra miesas panīkuma sekas!

10] Pirms sava divdesmit ceturtā gada nevienam vīram nav jāaizskar neviena jaunava — jūs zināt, kā un kur tas pirmām kārtām ir saprotams —, un jaunavai jābūt mazākais pilni astoņpadsmit gadi vai mazākais pilni septiņpadsmit; jo pirms šī laika viņa vēl ir nenobriedusi un viņai nekādu vīru nav jāpazīst. Jo ja viņa no kāda miesas kāra vīra par agru tiek aizskārta, tad miesa jau ir panīkusī un dvēsele kļuvusi vāja un kaislīga.

11] Ir grūti izdziedināt kāda vīra trauslu miesu, — bet daudz grūtāk jaunavas, ja tā pirms laika kļuvusi trausla! Jo, pirmkārt, viņai nebūs viegli pasaulē nest pavisam veselu bērnu, un, otrkārt, pēc tam viņa no nedēļas uz nedēļu kļūst kaislīgāka un beigās pat netikle, kas te pie cilvēku dzimuma ir nožēlojamākais kauna traips ne tik daudz sev pašām kā daudz vairāk tiem, caur kuru nolaidību viņas tādas tika

padarītas.

12] Bet bēdas tam, kas izmanto kādas jaunavas nabadzību un salauž tās miesu! Patiesi, arī viņam būtu labāk, ja viņš nekad nebūtu piedzimis. Bet kas pieguļ kādu jau samaitātu netikli, tā vietā, lai caur pareiziem līdzekļiem viņu novērstu no no samaitāšanas ceļa un palīdzētu viņai nokļūt uz pareiza ceļa, tas reiz Manā priekšā pārcietīs vairākkārtēju stingrāko tiesu; jo tas, kas sit kādam veselam, tas nav tik ļoti nogrēkojies kā tas, kas ir slikti apgājies ar kādu kropli.

13] Kas ir piegulējis kādu pavisam nobriedušu un veselu jaunavu, tas gan arī ir nogrēkojies; bet tad caur to sagādātais ļaunums nav tik sevišķi nozīmīgi kaitīgs, sevišķi, ja abas puses ir pilnīgi veselas, tā ka tad ir tikai kāda mazāka tiesa. Bet kas aiz tīras, jau senas saldkaisles kādai lai cik nobriešuai jaunavai dara itkā tā, kā viņš to darītu kādai netiklei, bez dzīva augļa dzemdīšanas jaunavas klēpī, tam būs jāpārcieš dubulta tiesa; bet ja viņš to dara ar kādu netikli, tad viņam arī ir jāpārcieš desmitkārtīga tiesa!

14] Jo viena netikle savā miesā un savā dvēselē ir pilnīgi sabrukusi un salauzta jaunava. Kas viņas tādā lielā postā ar krietnu un Man uzticīgu sirdi viņai palīdz, tas reiz būs liels Manā valstībā. Kas par nicināmu naudu kādu netikli pieguļ un viņu padara vēl sliktāku, kāda viņa jau bija iepriekš, tas reiz purvā, kas sagādāts visiem velniem un to kalpiem, tiks atalgots ar tādu algu ar kādu tiks atalgots karts ļauns slepkava.

15] Bēdas tai valstij, bēdas tai pilsētai, kur tiek dzīta netiklība un bēdas tai zemei, ja šis ļaunums uz tās pieaug! Pār tādām valstīm un pilsētām Es par valdniekiem likšu tirānus un viņiem vajadzēs uzlikt cilvēkiem pārmērīgas nastas, lai noziedzīgas miesas cieš badu un atkāpjas no noziedzīgākās rīcības, kādu vien vienmēr kāds cilvēks var nodarīt otram cilvēkam!

16] Bet vienai netiklei jāzaudē viss gods un cieņa pat no tiem, kas viņu par kauna naudu izmantojuši un viņas miesai turpmāk jāsaslimst ar visādām nedziedināmām vai mazākais grūti dziedināmām slimībām. Bet ja kāda pilnīgi labojas, tad arī viņai pie Manis atkal jātieks uzlūkotai žēlastībā!

17] Bet ja kāds miesas kārīgs ķeras pie citiem apmierināšanas līdzekļiem, izņemot no Manis sievas miesā liktā traukā, tam jebkad būs grūti uzlūkot Manu vaigu. Mozus par to gan pavēlēja nomētāt ar akmeņiem, ko Es gan ne tādēļ pilnīgi atceļu, ka tas ir cietsirdīgs sods jau pilnīgi velnam padotam noziedzniekam, bet Es jums tikai dodu tēvišķu padomu tādus grēciniekus aizgādāt prom no draudzes, vispirms izraidījuma vietā viņus pamest lielā postā un tikai, kad viņi gandrīz kaili nāk pie dzimtās zemes robežas, viņus atkal uzņemt un tad viņus novietot kādā dvēseles dziedniecības iestādē un neļaut viņiem to atstāt ātrāk, pirms tādi cilvēki nav pilnīgi labojušies. Kad viņi, daudzkārt pārbaudīti, ilgāku laiku parāda savu pilnīgu labošanu, tad viņi var atgriezties atpakaļ sabiedrībā; bet ja viņi kaut kur ļauj pamanīt tikai niecīgākās pēdas no jutekliska kārdinājuma, tad lai viņi labāk visu mūžu paliek zem uzraudzības, kas ir daudz labāk, nekā ja kādas draudzes nesamaitāti cilvēki caur viņiem tiktu samaitāti.

18] Tu, Corel, šajā ziņā arī nebiji gluži tīrs, jo jau kā zēns biji iestidzis visādās nekrietnībās un taviem jaunības biedriem biji ļauns piemērs. Bet tas tev tomēr nevar tikt pierakstīts par grēku, jo tu nebiji dabūjis nekādu labu audzināšanu, no kuras tu būtu varējis sasniegt kādu tīru patiesību, kas tev būtu parādījis, kas pēc Dieva kārtības te ir pilnīgi taisnīgi. Ko labāku tu sāki saprast tikai tad, kad tu pie kāda advokāta iepazīnīsi ar Romas pilsoņu tiesībām. No tā laika tu gan vairs nebiji kāds cilvēks-dzīvnieks, , bet parasts pirmās klases likumu pārkāpējs un savus tuvākos krāpi, kur vien tas tikai vienīgi bija iespējams. Tomēr tas viss ir garām un pēc tavas tagadējās izpratnes tu Manā priekšā stāvi kā labāks cilvēks!

19] Bet, neskatoties uz visu to, Es tomēr manu, ka tevī vēl ir atrodama liela miesīga saldkaisle. Uz to Es tevi daru sevišķi uzmanīgu un iesaku, ka šajā punktā tev vēl daudz jāuzmanās; jo kad reiz dzīvosi nedaudz labāku dzīvi, tad tava vēl ļoti nesakārtotā miesa savā vēl ilgi neizdziedinātā trauslumā sāks rūgt un tad tev var būt grūtības to nomierināt un beidzot pilnīgi izdziedināt. Tādēļ izsargies no visām pārmērībām, jo nesātīgumā un pārmērībās dus miesīgas saldkaisles sēkla! Tādēļ visā esi mērens un nekad neļaujies pavesties pārmērīgā ēšanā un dzeršanā, citādi tu savu miesu grūti varēsi iegrozot!

20] Un tāpat mēs nedaudz esam izstudējuši arī miesas lauku, ciktāl tev tas ir nepieciešams. Un nu dosimies uz citu lauku, kas var spēcīgi tikt attiecināts arī uz tevi.

81. PAR PAREIZU, DIEVAM PATĪKAMU DOŠANU

1] (KUNGS:) “Tas pastāv tīrā jēdzienā par mans un tavs. Mozus saka: “Tev nebūs zagti!” un atkal: “Tev nebūs iekārot pēc visa, kas ir tava tuvākā, izņemot to, kas atbilst visam taisnīgamam!”

2] Tu no sava tuvākā pavisam godīgi vari ko nopirkt un tad visu cilvēku priekšā godīgi to iegūt; bet kādam cilvēkam pret viņa gribu ko atņemt ir grēks pret caur Mozu cilvēkiem doto Dieva kārtību, jo tāda rīcība acīmredzami ir pret visu tuvākā mīlestību. Jo kas taisnīgā kārtā tev vajag būt nepatīkami, ja kāds cits tev to dara vai darītu, to nedari arī savam tuvākam.

3] Zagšana pa lielākai daļai ceļas no patmīlības, tādēļ ka no tās izriet slinkums, tieksme uz labklājību un bezdarbību. No tā ceļas zināma mazdūšība, kas ielenkta ar augstprātīgu bailīgumu, saskaņā ar kuru gan nevīžo apgrūtinoši lūgties, bet jo drīzāk zagst un paņemt. Zagšanā tātad dus daudz noziegumu, to skaitā ļoti pieaugoša patmīlība, kas ir acīmredzamākais iemesls visiem citiem. Šai dvēseles slimībai visos laikos visvairāk var darboties pretī caur īsti dzīvu tuvākā mīlestību.

4] Saprotamā kārtā savās smadzenēs tu nu domā: "Tuvākā mīlestība būtu viegli pielietojama, ja vien tikai vienmēr tam būtu līdzekļi! Bet starp simts cilvēkiem vienmēr ir tiko desmit, kas ir tādi, ka viņi var vingrināties tuvākā mīlestībā, bet tie 90 visvairāk tādi, pie kuriem 10 mantīgiem jāpilda šis tikums. Bet ja zagšanas lāstam spēcīgi var pretoties tikai caur tuvākā mīlestību, tad tiem 90 nabadzīgajiem jau būs grūti varēt no tā pasargāties, jo viņiem trūkst līdzekļu šajā tikumā spēcīgi vingrināties."

5] Tu saprātīgā kārtā esi domājis pavisam pareizi un ar pasaules prātu neviens tev neko nevar iebilst. Bet sirds prātā tu lasi citu valodu un tā skan: "Tuvākā mīlestība var tikt vingrināta ne tikai ar dāvanām, bet gan daudz vairāk caur visādiem labiem darbiem un godīgiem un krietniem pakalpojumiem, pie kuriem, dabīgi, nedrīkst trūkt laba griba.

6] Laba griba ir kāda laba darba dvēsele un dzīvība; bez kā pavisam par sevi arī labākam darbam Dieva tiesas krēsla priekšā nebūs nekāda vērtība. Bet ja arī bez kādiem līdzekļiem tev ir laba griba savam tuvākam, ja tu viņu ieraugi un sastopi kādā nelaimē, tā vai citādi viņam palīdzēt, un tev ap sirdi kļūst grūti ka tu to nespēj, tad tava labā griba pie Dieva skaitās daudz vairāk nekā kāda cita darbs, uz ko viņu caur kaut ko vajag pavedināt.

7] Un ja kāds bagātais kādu pavisam nabadzīgu draudzi ir nostādījis uz kājām, tādēļ, ka draudze, kad tā atkal kļūs turīga, viņam ir apsolījusies samaksāt desmito daļu un zināmu pakļautību, tad visam viņa labajam darbam Dieva priekšā nav nekāda vērtība, jo viņš savu algu jau ir saņēmis. Ko viņš ir darījis, to peļņas dēļ būtu darījis katrs lai arī cik liels augļotājs skopulis.

8] No tā tu redzi, ka Dieva priekšā un sava paša iekšējās, garīgās dzīvības labumam katrs cilvēks, un vai viņš ir bagāts vai nabags, var vingrināties tuvākā mīlestībā; tas atkarīgs tikai no patiesi dzīvi labas gribas, pēc kuras ar visu pašaielīdzību katrs labprāt dara, ko tikai viņš var.

9] Protams, vienīgi laba griba te arī nebūtu nekas, ja tev viena vai otra mantība gan piederētu un tev arī netrūktu labas gribas, bet pie tam tu zināmā mērā rēķinātos daļēji pats ar sevi, daļēji ar saviem bērniem, daļēji ar saviem radniekiem un pa daļai vēl ar daudz ko citu, un tam, kas tavā priekšā stāv nabadzīgs dotu vai nu tikai ļoti nedaudz, vai dažkārt arī neko, jo vienmēr tomēr nevar zināt, vai palīdzības meklētājs itkā tomēr nav slinks plukata, kas meklētās palīdzības nav cienīgs. Tad tu tikai atbalstītu kādu plukatu viņa slinkumā un caur to atrautu atbalstu kādam cienīgākam! Bet ja tad nāk kāds cienīgāks, tad ir tādas pat pārdomas; jo ar pilnīgu noteiktību tak tomēr nevar zināt, vai viņš ir tā pilnīgi cienīgs.

10] Jā, draugs, kas pie laba darba, pat pie labākās gribas tā pārdomā, vai viņam kas ievērojams jādara vai nē, tā labai gribai vēl ilgi nav patiesa dzīvība, tādēļ Dieva priekšā neko sevišķu neskaitās ne viņa labā griba, ne tie labie darbi. Kur ir pārticība, tur gribai un darbiem vajag būt vienādiem, citādi viens otram Dieva priekšā atņem dzīvības vērtību un nozīmi.

11] Bet ko tu dari vai dodī, to dari un dodī ar lielu prieku, jo draudzīgam devējam Dieva priekšā ir dubulta vērtība un viņš arī ir dubulti tuvāks garīgai pilnībai!

12] Jo draudzīga devēja sirds līdzinās auglim, kas viegli un ātri nobriest, jo tam sevi ir pilnībā preizs siltums, kas ir augstākā mērā nepieciešams augļa nobriešanai, tāpēc ka siltumā darbojas dzīvību atbalstošs elements — mīlestība.

13] Tālab devēja un darītāja prieks un draudzīgums ir tieši tā nekad pietiekami ieteicama patiesi iekšēja, garīga dzīvības siltuma pilnība, caur ko dvēsele dubult ātrāk nobriest gara pilnīgai uzņemšanai visā viņas būtībā, jo tieši šis siltums ir mūžīgā Gara pāriešana viņa dvēselē, kas caur šādu pāreju tiek padarīta tam vienmēr līdzīgāka.

14] Bet citādi lai cik dedzīgs devējs un labdaris no patiesi iekšējas, garīgas dzīvības pilnības ir jo tālāk jo saīgušāks un nedraudzīgāks viņš ir dodot un darot; jo nedraudzīga un saīguša izturēšanās dodot sevī vēl ir kas materiāli pasaulīgs un tādēļ ir daudz tālāk no tīri debesu elementa nekā prēcīga un drau-

dzīga izturēšanās.

15] Tālab dodot un darot tev nav jādod līdzī nopietnas un bieži rūgtas pamācības; jo tas nabaga brālim rada liekas skumjas un tad viņš sirdī sāk ļoti ilgoties varēt neko vairs nepieņemt no sava viņu vienmēr ar nopietnu seju pamācošā labdara. Bet labdaris tādas nelaikā izteiktas pamācības ne reti izsaka nedadz lepni, un caur to apdāvinātais jūtas pārāk zemu nomests zem labdara kājām un tik tad tā īsti jūt savu postu labdara labklājības priekšā un tad ir tas, kur ņemšana kļūst daudz grūtāka nekā došana.

16] Kam ir mantība un laba sirds, ta lai dod viegli; bet nabaga ņēmējam jau pie draudzīga devēja kļūst bail, ja caur savu nabadzību redz sevi spiestu draudzīgam devējam kļūt par nastu. Bet cik smagi viņam vajag kļūt ap sirdi, ja labdaris nāk viņam pretī ar niknu seju un pirms labā darba liek viņam saņemt vēl vairākas gudras mācības, kas apdāvinātajam nākotnē kļūst par šķērslī kādā vajadzības gadījumā vēlreiz nākt pamācošā sprediķotāja durvju priekšā, jo nākot otro reizi, viņš sagaida vēl gudrāku, garāku un tāpat vēl neatlaidīgāku sprediķi, kas pēc viņa prāta gan nozīmē tik daudz kā — “Nenāc man tik drīz — vai arī nekad!”, kaut gan devējs varbūt nekad to nopietni nav domājis.

17] Bet tieši tādēļ priecīgam un draudzīgam devējam ir tik liela priekšrocība pret saīgušu pamācītāju sprediķotāju, jo viņš ņēmēja sirdi mierina, pacilā un liek sajūst pateicību, ņēmēju pilda arī ar mīlestības pilnu un derīgu uzticību pret Dievu un pret cilvēkiem un viņa parasti tik smagais jūgs viņam kļūst par vieglāku nastu, kuru viņš tad nes ar vairāk pacietības un pašreizējās, nekā viņš to nesa iepriekš.

18] Kādam nabaga un nelaimīgam brālim priecīgs un draudzīgs labdaris ir tieši tas, kas vētrainā jūrā kuģim ir noteikta un draudzīga osta. Bet īgns labdaris postā līdzinās tikai vētrai mazāk padotam jūras līcim, kas kuģiniekus gan pasargā no pilnīgas avārijas, bet līdztekus vienmēr tur nepārtrauktās bailēs, vai pēc vētras, kā tas šad un tad notiek, līci nevarētu piemeklēt kāds baiss un ļoti iznīcinošs pāisms, kas tad viņiem varētu atnest lielāku zaudējumu kā iepriekš vētra atklātā jūrā.

19] Tagad tu pēc Dieva gribas mēra arī pilnīgi zini kādai vajag būt viegli un ātri veiktas tuvākā mīlestības patiesai un garīgai pilnībai; dari pēc tā un tad tu arī viegli un ātri drīz sasniegsi vienīgi patieso dzīves mērķi!

82. PAR PAZEMĪBU UN AUGSTPRĀTĪBU

1] (KUNGS:) “Bet tagad nāk vēl viens ārkārtīgi svarīgs dzīvības lauks, tikai uz kura var pilnīgi sasniegt gara pilnīgu atkalatdzimšanu viņa dvēselē, kas tad ir dzīvības patiesākais triumfs un augstākais beigu mērķis! Šis lauks ir pilnīgākais pretstats lepņībai un augstprātībai un saucas pazemība.

2] Katrā vienā dvēselē vienmēr atrodas kundzības sajūta un godkārība, kas pie niecīgākās izdevības un pieļāvuma pārāk viegli uzliesmo par visu iznīcinošu dusmu kaislību un nav ātrāk aplāpējama vai pat pilnīgi nodzēšama līdz tā savu upuri, kas to ir aizvainojis, ir iznīcinājusi. Bet caur šo briesmīgo kaislību dvēsele kļūst tik sagrauta un pilna matērijas, ka iekšējai garīgai pilnībai viņa kļūst vēl daudz nederīgāka —, kā Āfrikas lielo tuksnešu kvēlojošās smiltis slāpju dzesēšanai.

3] Pie nožēlojamās augstprātības kaislības dvēsele beigās pati kļūst par kvēlojošām tuksneša smiltīm uz kurām nevar izaugt pat nožēlojamākais purva stādīnš, nerunājot par kādu citu sulīgu un svētīgu augli; tāpat kā kādā augstprātīgā dvēselē tā mežonīgā uguns no dzīvības pamatiem nogremdē, sadedzina un iznīcina visu labo, cēlo un patieso un paies tūkstots reiz tūkstots gadu, līdz Āfrikas smilšu tuksnesis pārvērtīsies par draudzīgiem un svētību pilniem laukiem. Te vēl visai jūrai virs tiem bieži vajadzēs dzīt savus viļņus!

4] Aplūko kādu lepnu ķēniņu, kas caur kādu nelielu lietu no sava kaimiņa tika apvainots! Viņa dvēsele pēc tam arvien vairāk un vairāk nokļūst trakajošā ugunsgrēkā; no viņa jau gaišās liesmās dzirksti dusmas un neatsaucams lozungs saka: “Briesmīgāko atriebību godu aizmirsušajam apvainotajam!” Un tā sen zināmās bēdīgākās sekas ir iznīcinošākais karš, kurā nožēlojamā kārtā simts tūkstošiem vajag ļaut sevi saplosīt viņu lepņā un augstprātīgā ķēniņa dēļ. Dusmās degošais ķēniņš no savas telts ar lielu patiku tad noskatās trakākajās kaujās un slepkavībās un katru trakajošu karavīru, kas pretējai uzverētajai pusei varēja nodarīt kādu lielāku un jūtāmāku zaudējumu, lepni atalgo ar zeltu un dārgakmeņiem.

5] Kad tāds ķēniņš ar savu dominējošo varu savu apvainotāju jau ir aplaupījis gandrīz līdz pēdējam kreklam, tad tas viņam vēl ir daudz par maz! Viņš pats savā priekšā grib redzēt viņu nežēlīgākā veidā spīdzinām. Pret to nelīdz nekādas lūgšanās. Un ja lepņā ķēniņa acu priekšā apvainotājs mokošākā un

sāpīgākā spīdināšanā ir nomiris, tad viņa miesa vēl papildus tiek nolādēta un izmesta kraukļiem par barību, un šāda ķēniņa dimantcietā sirdī nekad neatgriežas kāda nožēla, bet gan dusmas vai Āfrikas kvēlojošākās smiltis paliek, tūlīt atnesamas briesmīgāko nāvi katram, kas jebkad iedrošinātos neparādīt augstāko godu arī tikai kādai vietai, kur lepnais ķēniņš stāvēja.

6] Tādam ķēniņam, protams, gan arī vēl ir dvēsele, bet kā viņa izskatās? Es tev saku: ļaunāk, nekā Āfrikas lielā tuksneša kvēlojošākā vieta. Tu gan domā, vai tāda dvēsele nekad nevar tikt pārvērsta par Dieva Debesu augļu dārzu? Es tev saku: Tūkstoškārt drīzāk Āfrikas tuksneši nesīs brīnišķīgākās dateles, vīģes un vīnogas, nekā šāda dvēsele tikai vienu mazāko pilieniņu mīlestības!

7] Tādēļ pirmām kārtām sargieties visi no augstprātības; jo nekas pasaulē dvēseli nesagrauj vairāk kā aiz dūsmām šņācoša augstprātība un lepība. Tātad nepārtraukta atriebības kāre tieši tā ir to pavadonis, kā Āfrikas lielo kvēlojošo smilšu tuksnešu mūžīgais pavadonis ir mūžīgas un nedzēšamas slāpes pēc lietuses, un katrs dzīvnieks, kas savas kājas liek uz to virsmas tāpat pārāk drīz tiek satverts no šīs mocības, kā tā lepna kalpotāji beigās paši kļūst pavisam ārkārtīgi lepmi un arī atriebīgi. Jo, kas kalpo lepnam, tam beigās pašam vajag kļūt lepnam; kā citādi viņš varētu būt lepna kalpotājs?!

83. AUDZINĀŠANA PAZEMĪBAI.

1] (KUNGS:) “Bet ka tad kāds cilvēks var izsargāties no šīs visļaunākās kaislības, kur tak katrā dvēselē sastopams tās dīglis un ļoti bieži jau pie bērniem ir sasniedzis ievērojami augstu punktu? Tas ir iespējams vienīgi caur pazemību!

2] Un uz šīs zemes cilvēku nabadzība tieši tādēļ ir tik pārsvarā esoša pret pārticību, lai caur to augstprātību vienmēr turētu stingros grožos. Pamēģini kādam nabaga ubagam uzlikt ķēniņa kroni un tu tūlīt pārliecināsies, ka viņa iepriekšējā pazemība un pacietība iztvaikos vairāk kā zibens ātrumā, un tādēļ ir labi, ka ir maz ķēniņu un ļoti daudz nabagu.

3] Katrai dvēselei, mantotai no Dieva, Kura ideja un griba viņa ir, ir diženuma sajūta, ko ļoti labi var manīt jau pie bērnu kautrīguma.

4] Bērna kautrīguma jūtas ir dvēseles, kad viņa reiz sāk sevi just, sajūta, caur ko viņa kļuva dara zināmu neapmierinātību, tā ka dvēsele kā kas garīgs sevi redz ietērptu neveiklā un lempīgā miesā, no kuras bez sāpēm nevar atbrīvoties; jo maigāka un jūtīgāka ir kādas dvēseles miesa, jo spēcīgāks arī būs tās kautrīgums. Ja nu kāds paties mazo audzinātājs šo neizskaužamo sajūtu prot novirzīt uz pareizu pazemību, tad viņš no šīs sajūtas bērnam rada sarggaru un liek to uz ceļa, pa kuru staigādams tas viegli var sasniegt agru garīgu pilnību; bet kāda tikai nedaudz nepareiza šīs iedzimtās sajūtas virzīšana to tūlīt pat var novirzīt uz augstprātību un lepību.

5] Kautrību ievirzīt tā saucamā bērna godkārbā jau ir ļoti kļūdaini; te tad bērns sevi tūlīt sāk iedomāties izcilāku nekā kādu citu. Viņš viegli apvainojas un bēdājas un tādēļ pavisam rūgti raud. Šī raudāšana pavisam skaidri un gaiši dara zināmu, ka viņa kundzības sajūta no kāda ir tikusi ievainota.

6] Ja nu vāji un tuvredzīgi vecāki apvainoto bērnu cenšas nomierināt caur to, ka viņi, kaut arī tikai šķietami, bērna apvainotāju sauc pie atbildības un soda, tad viņi bērnam jau ir ielikuši pirmo atriebības apmierināšanas dīgli, un ja vecāki bērnu vienmēr cenšas apmierināt tādā pat veidā, tad viņi ne reti no tā izaudzina velnu sev un daudziem citiem cilvēkiem. Bet kur vecāki ir gudri un jau laicīgi bērnam citos cilvēkos ļauj saskatīt lielas vērtības un tā kautrību ievirza pareizā pazemībā, tad viņi no bērniem izaudzinās eņģeļus, kas vēlāk kā patiesi dzīvības paraugi līdzīgi skaistākām zvaigznēm zemes dzīves naktī apgaismos citus un ar savu maigumu un pacietību viņus iepriecinās.

7] Bet tā kā bērni tikai reti saņem šādu audzināšanu, caur kuru viņu dvēselēs tiktu pamodināts viņu gars, tad pieaudzis un tīru izpratni sasniedzis cilvēks lai pirmām kārtām skatās uz to, ka ar visiem saviem spēkiem cenšas pēc patiesas un pareizas pazemības. Pirms viņš līdz pēdējam pilienam nav atmetis kādu ausgstprātības sajūtu, viņš ne šeit, ne viņpasaulē nevar pāriet kādā tīri garīgas, debesu dzīvības pilnīgā pilnībā.

8] Kas te pats grib sevi pārbaudīt, vai viņš pazemībā ir pavisam pilnīgs, tas lai jautā savai sirdij, vai viņš caur kaut ko vēl var tikt apvainots un vai viņš savam lielākam apvainotājam un vajātājam no visas sirds viegli var piedot un labu darīt tiem, kas viņam ir nodarījuši ļaunu; vai viņš šad un tad nejūt kādas ilgas pēc kādas pasaules godības, vai viņam ir patīkami justies niecīgākam pat starp niecīgākiem un varēt visiem katrā pakalpot? Kas to visu spēj bez skumjām un sērām, tas jau šeit ir Dieva augstāko debesu

iedzīvotājs un tas paliks mūžībā; jo caur tādu pareizu pazemību dvēsele ar viņas garu ne tikai kļūst pilnīgi viens, bet pa lielākai daļai arī miesa.

9] Tādēļ tāds cilvēks arī nekad nejutīs un nebaudīs miesas nāvi, jo visa miesas ēteriskā daļa — kā tieši dabas dzīvības pilna — jau šaipasaulē kopā ar dvēseli un viņas garu ir kļuvusi nemirtsīga.

10] Caur fizisko nāvi no dvēseles tikai tiek atdalītas nejutīgas un nedzīvas ēnas, kas dvēselei vairs nevar izsaukt nekādas bailes un nekādas tālāks sāpes, jo viss miesas sajūtu dzīvais jau sen ir pilnīgi savienojies ar dvēseli; un tātdakāds tik pilnīgs izveidojies cilvēks jau tāpat vienmēr nejutīgs un tātd mirušās miesas ārējo ēnu atkrišanu tikpat maz var sajūst, kā ja kādai miesai tās pilnīgas dabas dzīves laikā nogriež matus vai nagus, kas izauguši no miesas, vai kā ādas blaugznu atkrišanu, kas šad un tad atdalās no miesas jau tāpat nejutīgās ādas virsmas. Jo kam pie miesas nekad nebija kāda sajūta, tam arī pie pilnīgas dvēseles iziešanas no miesas nevar būt nekāda spēja sajūst, jo viss miesas jūtīgais un dzīvais jau iepriekš ir savienojies ar dvēseli un ar to nu veido vienu būtņi, kas no viņas nekad nevar tikt šķirts.

11] Tagad tu redzi, kas ir īsta pazemība un ko tā panāk, un tā tu turpmāk centīsies pēc šī tikuma! Kas nu šim tev no Manis teiktam uzticīgi seko, tas sevī pārliecināsies, ka šie viegli aptveramie vārdi, kaut arī doti bez kāda daiļrunīga tukša spožuma, nāk ne no cilvēka, bet gan no Dieva. Un kas pēc tiem dzīvo un rikojas, tas pa pareizu ceļu iet uz patiesi iekšējāko garīgas dzīvības pilnību. — Bet nu saki arī tu Man, vai tas viss tev ir kļuvis pavisam skaidrs un saprotams!”

84. CORELA LABIE NODOMI

1] CORELS, pavisam satriekts no pārsteiguma par šīs Manas diezgan plašās praktiskas dzīvības mācības lielo patiesību un skaidrību, saka: “Visas esamības un dzīvības Kungs un mūžīgais Meistar! No šīs Tavas Mācības arī bez iepriekšējām praktiskām dzīvības iemaņām es, kas attiecas uz mani, atzinu, ka no Tavas mutes dzirdēto nav runājis kāds cilvēks, bet gan tikai Dievs, kas radījis debesis un šo zemi un cilvēkus! Bet visu, ko Tu, ak mīlestības Mīlestība, man nu žēlīgi esi mācījis, es arī praktiski pārnesīšu savā dzīvē!

2] Es saprotu visu, jo dīvainā kārtā man likās, ka līdzīgas vārdus es jau kaut kur kaut kad būtu dzirdējis un arī praktizējis. Bet tas var būt bijis tikai kādā sapnī; jo īstenā dzīvē es patiesi nezinātu, kur un kad man būtu tikusi piešķirta tāda žēlastība! Bet dīvaini vienmēr paliek, ka katrs vārds no Tavas mutes man likās tik ļoti pazīstams un mani ārkārtīgi draudzīgi ierosināja. Tādēļ viss man arī bija tik ļoti saprotams. Bet lai nu ir kā ir, — šādi vārdi un šāda Mācība, kas tik dziļi, tik patiesi un uzticami skar visu, kas cilvēkā saucas dzīvība, nekad nav tikuši izrunāti no kāda mirstīga cilvēka mutes.

3] Kam pēc šiem vārdiem vēl nebūtu jāatrod pareizs ceļš uz savu iekšējo, garīgās dzīvības pilnību un sevī negūtu spēcīgu dziņu savu rīcību precīzi pēc tiem izkārtot, tam patiesi vajadzētu būt vai nu ne cilvēkam, vai arī viņam vajadzētu būt tik ļoti spēcīgi saradušam ar dumjo, mirušo pasauli un viņa dvēselei vajadzētu būt pavisam dimantcietai, citādi gan pavisam nebūtu iedomājams, ka kāds cilvēks, kas dzirdējis un aptvēris šo Mācību, pēc tās neiekārtotu visu savu dzīvi, kur viņam tak tik gaiši un skaidri kā sauli pusdienā vajadzētu saredzēt caur to sasniedzamo beigu mērķi! Bet ar to es negribu sevi slavēt, itkā es jau kaut ko būtu sasniedzis; bet tādas Mācība tirākās patiesības gaiša iespiešanās dzīvības apziņā un pilnīgi skaidrs uzskats tomēr jau arī ir kaut kas kam te — mazākais man — jau ir pavisam ievērojama dzīvības vērtība.

4] Bet kas šo svēto lietu reiz atzīst tik gaiši kā es, tas tak kopā ar mani vairs nebūs nelga un pie visas tādas dzīvākās atziņas un izpratnes mīļāk nemetīsies visos pasaules netīrumos un peļķēs, lai izzvejotu smirdošus dubļus, kuros viņam beidzot vajadzētu nosmakt, nekā uzkāpt Horelas un Libanonas gaišajās augstienēs un tur lasīt dziedinošas zāles, kas dziedina slimas dvēseles un padara viņas pilnīgi veselās mūžīgai dzīvībai. Zem dziedinošajām zālēm uz Horelas un Libanonas gaišajām augstienēm es saprotu darbus, kurus atrod tikai uz Tavas, ak Kungs, Mācības patiesības izpratnes gaismas pilnajām augstienēm, t.i., caur darbošanos pēc vārdiem, kas dzirdēti no Tavas mutes. Bet zem “Horela” un “Libanonas” es saprotu dievišķo patiesību un dievišķo laipnību, — pēc mana saprāta tāda ir to nozīme.

5] Liels, svēts un pār visu dižens esi Tu, ak Kungs, kas Tu šeit stāvi manā priekšā, — bet nekad lielāks, svētāks un diženāks kā cilvēkos, kurus Tava mīlestība un gudrība pārvērtusi par Taviem bērniem!

6] Redzi, Kungs, arī Tev tam vajag būt lielākam priekam, ja iepriekš kāda tikai cilvēkveidīga radība sāk dzirdēt un saprast Tavus Tēva vārdus, jā, beigās pat brīvi no sevis nomainīgi nolemj tā staigāt un

darboties, lai sasniegtu to svētāko pilnību, kuru Tu kā Dievs, Radītājs, Tēvs un Skolotājs esi licis par svētāko mērķi!

7] Cik lielam tad tikai vajag būt Tavam Tēva priekam, ka kāds cilvēks Tavā svētajā kārtībā sasniedz pilnību. Bet cik lielam tad arī vajag būt kāda bērna priekam, kas sevī un no savas būtnes neicības savā patiesā pazemībā savā iekšējā pilnībā Tevi Pašu beidzot ir pazinis kā patieso un vienīgo Tēvu! Es gan vēlētos iepazīt to debesu eņģeļa garu, kas ar Saules gaišāko fantāziju man varētu aprakstīt tādu prieku, — un to, kas no šīs savas tagadējās nabadzības kādas tādas fantāzijas tādus dziļumus spētu atvert tā, kā tie tikai gandrīz veiksmīgi būtu aptverami! Man gan ir neskaidra nojausma — jā, man nu atkal tieši tā liekas, itkā kādā sapnī kaut ko līdzīgu reiz esmu sajutis; bet tas viss tomēr šķiet esam tikai kā svētlaimīga atgriezeniska darbība no tā, ko Tava Mācība, ak Kungs, ir radījusi manā sirdī un manā gribā!

8] Tas ir kāda sējēja prieks, kuram ir priecīga apziņa, ka viņa lauks nu reiz iztīrīts no visādām nezālēm un tā vagās tika izsētas tīrākās sēklas, kas pavisam noteikti modina skaistākās cerības uz svētības bagātāko ražu.

9] Mans lauks ir labs, ko Tu, ak Kungs, noteikti redzēji, citādi Tu tik izšķērdīgi nebūtu izsējis tīrākās sēklas. Bet tieši šī apziņa spēja man manī radīt to neaprakstāmo svētlaimīgo sajūtu, tā ka es esmu drošs par veiksmi, jo es esmu tikpat kā pilnīgi pārliecināts par iespējamību, ka Tavu svēto vārdu sevī es padarīšu par pilnīgi realitāti. Bet ja cēlonis reiz ir pilnīgs, tad nevar izpalikt lielākais svētais rezultāts. Bet es negribu nekādu nepilnību, bet gan nobeigtu kopumu; tādēļ pie manis manā rīcībā nekad arī nav jābūt kādai nepilnībai, bet gan tādām veselām, kāds darbīgi atklājas Tavs vārds.

10] Es kā nelietis esmu tomēr varējis veikt kaut ko pilnīgu, kur tikai ar nedaudz drošības bija sa-
gaidāmas kādas svētības sekmes; kāda tikai nedaudz lielāka vēsmiņa un visas manas lai cik teicamās cerības jau gulēja jūras dibenā! Un tomēr neviens man nevar pierakstīt kādu remdenību un nekad man pārnest kādu nekonsekvenci. Bet ja es jau kā nelietis varēju būt kas vesels; bieži bez kādām izredzēm uz kādu tikai daļēji labvēlīgu veiksmi, cik daudz vairāk es nu uz šī ceļa pratīšu izsargāties no katras nekonsekvences un manas domas, vārdus un darbus novērst no tā, ko prasa pasaule, jo tā pietiekami ilgi mani vadīja apkārt aiz nelgu virves.

11] Manī vairs nav jābūt sastopamam ne diģlim no kādām pasaules domām, t.i., pēc manas reiz apņē-
mības pilnās gribas nekad! Bet par to, kas nav atkarīgs no manis, kā te ir miesas kārtējās vajadzības, dabīgi es gan nevaru galvot; jo tas, ak Kungs, stāv Tavas visuvarenās gribas rokās! Bet manām domām, manām idejām, maniem vārdiem un manai rīcībai man kādreiz jādod liecību, ka arī viens grieķis var tomēr turēt savu vārdu un apņēmību.

12] Var arī būt, ka šajā manas sirds svētlaimīgā uzliesmojumā es daudz ko esmu pateicis pārstei-
dzīgi; bet tas nav svarīgi! Corels neaizmirsīs to, ko viņš nu ir teicis; un ja viņš to neaizmirst, tad viņš arī pēc tā rīkojas — un ja tas viņam maksātu viņa laicīgo dzīvību! Kopš es nu skaidri zinu un dzīvi jūtu, ka pēc šīs miesas dzīvības atkrišanas pilnīgi noteikti ir un vajag būt vēl kādai citai nesalīdzināmi pilnīgākai dzīvei, tad šīs miesas dzīvība man ir pārdodama par tukšu riekstu! Par kādu nevērtīgu laicīgu ieguvumu man tak bieži vajadzēja riskēt ar savu dzīvību, — kādēļ nu te nē, kur es esmu pilnīgi drošs par ieguvumu?

13] Ak, es nu nerunāju kā kāds apreibis nelga, bet es to saku ar skaidrāko prātu pasaulē sev par lie-
cību, ka es pilnībā esmu aptvēris un sapratis Dieva Vārda patiesību! Bet ka es to pilnībā esmu sapratis, to pierāda tas, ka par šo svētāko patiesību es gribu riskēt ar savu dzīvību, — to es ne itkā tādēļ runāju, lai maniem vārdiem jūsu priekšā piešķirtu kādu daiļrunīgu autoritāti, bet gan es runāju, kā man patiesi ir ap sirdi.

14] Ir gan cilvēki, kas apstākļu aizgrābtī un valdzināti runā tā, itkā jau nākamā dienā visu zemi gri-
bētu pārvērst dārzā, bet, kad apstākļi beidzas, tad par visu redzēto un dzirdēto viņi gan pārdomā, bet apņēmība darboties dienu no dienas kļūst remdenāka un senie dumjie ieradumi drīz atkal nāk jauno lēmumu vietā. Bet pie manis tas tā nekad nav bijis, jo ja es ko reiz biju atzinis kā patiesību, tad es pēc tās rīkojos tik ilgi, līdz es sevī biju pilnīgi pārliecināts par ko labāku.

15] Mana iepriekšējā rīcība nestāvēja nekādā kontrastā ar maniem dzīves uzskatiem, kas pat tīrākās un filantropiski noskaņotas pasaules prāta tiesas priekšā pavisam nebija nosodāmi. Bet kā es arītikai varēju nojaust, ka es jebkad šajā pasaulē miesīgi sastaptos ar visas esamības un dzīvības mūžīgo Meistaru, Kura tīrākās gudrības un patiesāko dzīvības uzskatu un mērķa priekšā mana prāta uzskati izkūst kā vasks saulē?! Bet tas neticamākais ir noticis: Dievs visā savas varas un gudrības pilnībā stāv visu mūsu

priekšā un ar tik aptverami skaidriem vārdiem māca mums cilvēka un viņa dzīvības ne tikai laicīgo, bet gan mūžīgo mērķi, ka to līdz pamatu pamatiem vajag saprast jau kādam gandrīz aklam un kurlam! Un tad tak nevar citādi, kā pieņemt tādu dzīvības lēmumu, no kura mani mūžam nenovirzītu arī drupās sagruvusi pasaule!

16] Jā, cilvēki, kas te nav nekas cits kā glēvuļi, vienmēr vairāk vadīsies pēc pasaules nekā pēc vienīgi patiesā Dieva svētākās patiesības no Dieva mutes; pasaulei uz laiku arī ir priekšrocības un zelts, sudrabs un dārgakmeņi! Un tādu mēslu dēļ vājie cilvēki drīz pamet Dievu; jo Viņš neliek no mākoņiem viņiem līt zeltam un sudrabam. Bet es nu esmu iepazinis patiesāko Dieva Debesu tīrāko zeltu un tādēļ jau tagad no savas dzīvības dziļākiem pamatiem nicinu šos zemes vilinošos mēslus! Bet Tu, visvarenais mūžības Kungs, sodi nu mani, jo *viens* vārds, kas ir nācis pār manām lūpām, bija neīsts!

17] Es tev, augstais Kirenij, lūdzu pabalstu tikai manā muļķībā un garīgā nabadzībā; bet tagd es savu neveiklo lūgumu ņemu atpakaļ. Jo kur es bagātīgākā mērā esmu atradis Debesu dārgumus, tur laicīgie man vairs nav vajadzīgi; arī mans tīrums un mana nodegusi būda man vairs nav vajadzīga, kur es savā sirdī esmu pazinis un redzējis Dieva būdu. Pārdodiet visu un samaksājiet tiem, kam es laicīgi kaut ko esmu parādā. Bet es strādāšu un kalpošu cilvēkiem visā, kas Dieva priekšā ir pareizi; jo es varu strādāt, tā kā visā manas dzīves laikā esmu apguvis veiklību daudzās lietās un tādēļ esmu noderīgs cilvēks. Tomēr tikai tik daudz lai ko man tak visur atvēlēs, ka mana rīcība var saskanēt ar to, kam es uz visiem laikiem un mūžību esmu nolemts!?”

18] ES saku: “Tādēļ, ka Es tavu dvēseli labi pazinu, tad Es garā tevi arī pasaucu, citādi tu te nebūtu atnācis. Bet tā kā tu nu esi ticis tik ļoti pārveidots, tad arī par tevi turpmāk ir gādāts. Tu Man arībūsi liels darba rīks pie grieķu un pie Mazāzijas krastiem un arī pie tiem Eiropā. Tur ir ļoti daudzi, kas tvīkst pēc gaismas un ne no kurienes to nevar saņemt. Bet pagaidām tu esi uzņemts Kornelija, kas ir Kirenija brālis, namā. No tās mājas tu ar visu tiksī apgādāts. Bet kad būs laiks, ka ej un tautās iepazīstini ar Manu Vārdu, tad Es tev to istā laikā darīšu zināmu. Bet nu tev ir viss, kas tev vajadzīgs; ko tālāku tev mācīs patiesības gars. Kad tu runāsi, tev nebūs nepieciešams pārdomāt; bet gan istā laikā tas tev tiks likts sirdī un mutē un ļaudis tevī klausīsies un cildinās To, kas tev ir devis tādu gudrību.

85. CORELS TIEK UZTICĒTS KORNELIJAM.

1] (KUNGS:) “Bet nu ir pienācis vakars un mūsu saimnieks Markuss ir pagatvojis vakariņas untā kā mēs pie tevis nu esam guvuši labu lomu, tad mēs nu ļausim sev arī vakariņām garšot tik labi, cik tas uz šīs zemes iespējams; Manā valstībā viņpasaule tas reiz ies labāk. Bet pēc vakariņām mēs nenodosimies darbam, bet gan pavisam kam citam, un rit, pirms vēl uzausīs saule, mēs uz kādu laiku šķirsimies; jo Man vēl apmeklējamās daudzas vietas. Bet tu, Rafael, ej nu pie sievām un liec viņām atkal nākt šeit; jo saruna, kas uz viņām attiecās maz vai nemaz, ir galā un ir pienācis vakariņu laiks.”

2] Rafaels iet un atved visas sievietes un JARA pieskrien pie Manis un saka: “Ak Kungs, Tu mana mīlestība! Man šķita, ka pagāja vesela mūžība, līdz mēs atkal tikām pasauktas; bet nu Tev visa pateicība, ka es atkal drikstu būt pie Tevis. Bet vai mēs sievišķās būtnes pavisam nedrīkstējām dzirdēt to visu, ko Tu, ak Kungs, runāji ar Corelu?”

3] ES saku: “Nē, tādēļ ka jums, sievišķām būtnēm, daudz kas būtu bijis pirms istā laika; bet vispār tu pie tam neko neesi zaudējusi, — jo istā laikā tas viss tev tiks atklāts. Bet nu nāk vakariņas un tur tu vari īsti uzjautrināties ar Josoe un Rafaelu, kuru ar Corelu es iepazīstināšu tikai pēc vakariņām; jo viņam par Rafaelu vēl nav ne jausmas.

4] Bet šodien mēs atkal līdz rītam paliksim nomodā un pēdējā naktī, kuru Es miesīgi pavadišu starp jums, jūs visi dabūsiet redzēt un dzirdēt tik daudz brīnumaina, kā vēl nekad agrāk; jo šajā naktī jums pilnīgi jāiepazīst, kas ir Tas, kas nu uz Tevi ir runājis. Bet pirms laika nevienam par to nedrīkst tikt kas paziņots! — Bet tu, Mans mīlais Corel, turies nu pie Kornelija; jo no šī laika viņš, un nevis Kirenijs, būs tavš apgādnieks!”

5] KIRENIJS saka: “Kungs, es savam brālim noteikti nenoskaužu neko, kas tikai ir labs, bet arī es ļoti labprāt Corelu ņemtu pie sevis.”

6] ES saku: “Tava vēlēšanās Manai sirdij dara lielu prieku un tā skaitās tik daudz kā pats darbs; bet no visiem tiem, kas šeit tika atgriezti, tu jau tāpat pie tavas bļodas esi uzņēmis lielu skaitu! Pie Cinka un viņa biedriem tev ir bagātība; tev ir Stahars, Murels un Florans, Hebrams un Risa, Suetals, Ribars un

Baels, Herme ar sievu un bērniem un tev ir arī abas tavas meitas Gamiela un Ida kopā ar tiem, kurus Es noteicu par znotiem, un tev ir arī brīnumzēns Josoe; un, saprotams, tev ir doti arī visu minēto sekotāji un ar to tu vari būt pilnīgā mierā. Tavs brālis pieņems tikai Corelu un pagaidām viņš viņa mājai izdarīs labu pakalpojumu un vēlāk arī svešiniekiem, kuru dēļ Es viņu esmu atmodinājis. Bet tu jau tāpat vēl diezgan bieži iesi pie sava brāļa un viņš pie tevis un tā tu ar Corelu jau daudz ko varēsi pārrunāt. — Vai tu vēl skumsti par to, ka Es Corelu neesmu nodevis tev?”

7] KIRENIJS saka: “Ak Kungs! Kā Tu man par to tā ko jautā?! Tu jau zini, ka vienīgi Tava svētā griba ir mana augstākā svētlaipe, lai kā tā skan! Pie tam jau tāpat nekad nepaies ne mēnesis, ka es neapciemāju brāli vai brālis mani, vai nu darījumos vai aiz senas brāļu mīlestības un tad jau būs kāda izdevība dažus vārdus pārrunāt ar to vīru.

8] Bet pirmīt Tu Jarai teici, ka šonakt Tu cauru nakti veiksi daudz brīnumainākā; tādēļ, ka mēs visi Tavā būtībā nu esam pietiekami iesvaidīti; nu, iekš kā gan varētu pastāvēt brīnuma galvenais moments?”

9] ES saku: “Mīļais draugs! Īstā laikā tu visu redzēsi un dzirdēsi kopā ar visiem citiem! Bet nu tu redzi veco Markusu jau čakli liekam ēdienus uz galdiem, un vīnu, sāli un maizi; un pirmām kārtām tavām meitām vajadzīgs labs spēcīgums, tādēļ pirms baudītām vakariņām nekas vairs netiks uzsākts, runāts un pārrunāts.”

86. PĀRSPĪLĒTA UN PAREIZA PAZEMĪBA.

1] Markus nu dod zīmi apsēsties uz atgādātiem garajiem soliņiem un Kornelijs pasauc Corelu, lai tas ņem vietu pie viņa labās rokas.

2] Corels liedzas to darīt, teikdams: “Augstais kungsun pavēlniek! Tomēr neliec man to darīt! Jo redzi, es piederu pie tās koka būdas pēdējā un visparastākā dēļu galda, pie kura sēž jūsu pēdējie un niecīgākie kalpotāji, — bet ne šeit un pat pie tavas labās rokas, kur te ir klāts vispirmais galds! Tas no manis būtu skaists pazemības vingrinājums, kuru man visas dzīvības Kungs tomēr pār visu lika pie sirds.”

3] ES saku: “Draugs Corel, šeit pietiek ar tavu gribu! Tādēļ dari Kornelijam to prieku! Bet patiesa pazemība jau tāpat nav kādā redzamā ārējā darbā, bet pēc pilnas patiesības mēra gan sirdī. Ej uz Jeruzālemi un aplūko tur visus farizejus un visus rakstu mācītājus, ar kādām pazemības pilnām sejām un tērpiem viņi staigā apkārt; bet līdzās viņu sirdis tomēr ir pilnas smirdošākās augstprātības un līdz dziļi zem elles ienīst katru, kas negrib dejot pēc viņu stabules; kamēr kādam ķēniņam ar kroni un zizli, ja viņš tos neliek pāri kāda cilvēka vērtībai, var būt tik pazemīga daba kā kādam pēdējam ubagam uz ielas. Ja tu tā īsti pārdomā, tad pie mūsu galda pie Kornelija labās rokas jau tevi pacietis.”

5] CORELS saka: “Ak, ja tā, tad tas protams gan iet!” — Viņš nu pieiet un apsēžas pēc Kornelija vēlēšanās.

6] Bet KORNELIJS viņam saka: “Tu mīļais draugs, tas mani no visas sirds iepriecina. Turpmāk mēs viens ar otru dzīvosim kopā un darbosimies Tā Vārdā, kas mūs ir apgaismojis. Kas te attiecas uz patiesu pazemību, es domāju tā: Sirdī gan jābūt patiesai pazemībai un tuvākā mīlestībai, bet ārēji ar to tieši nav jāgreznojas; jo caur to, ka starp citiem cilvēkiem ārēji noliecas pārāk verdziski zemu, es viņus padaru augstprātīgus un atņemu sev izdevību varēt visā, kas tad būtu derīgi, viņiem pakalpot.

6] Es nekad nedrīkstu pilnīgi zaudēt zināmu cieņu, kas man sagaidāma no maniem līdzcīvēkiem jau tikai kā cilvēkam, jo bez tās es neko svētīgi labu nevaru paveikt! Tādēļ savās sirdīs abi gan esam tik pazemīgi, cik vien tas vienmēr iespējams, bet no mūsu nepieciešamās ārējās cieņas mēs navaram un negribam neko zaudēt!

7] Mēs ļoti bieži nonāksim apstākļos un redzēsīm, ka kaut kādiem nabaga cilvēkiem viņu uzturam vajadzēs nodarboties ar ļoti niecīgiem un neievērojamiem darbiem. Lai mūsu pazemībai itkā uzliktu kroni, mums jāiet arī tīrīt peļķes un kloākas? Es ticu, ka ārēji tas nav vajadzīgs; te pietiek, ka mēs tos cilvēkus, kas nodarbojas ar tādiem darbiem, savās sirdīs tādēļ neturam par niecīgākiem kā sevi, kas mēs no Kunga esam likti veikt kādu pavisam citu amatu.

8] Vispirms mums pašiem to amatu vajag augsti cienīt, bet pašiem sevi, protams, ne itkā mūsu dēļ, bet gan tautas priekšā tikai amata dēļ. Bet ja tā ir nepieciešamība, ta mums pašiem nevajag iet tīrīt peļķes un kloākas, bet gan mums to vajag uzticēt tiem, kas no Kunga un no dabas tam noteikti. Mēs to arī neizturētu, jo kopš bērnības mēs pie tā neesam tikuši pieradināti. Un tas Kungs mums to arī noteikti

neprasīs; bet kā visu cilvēku Tēvs Viņš noteikti prasa, ka mums savās sirdīs nevienu cilvēku, pat lielāko grēcinieku, nav jānīcina, bet gan jādara viss, lai izglābtu viņa dvēseli! Un tā es ticu, ka mēs Dieva un visu cilvēku priekšā darbosimies pareizi.”

9] ES saku: “Jā, tā tas ir pareizi! Jūsu sirdīs patiesi mājō īsta pazemība un īsta tuvākā mīlestība — un nevis ārēja šķietamība kā pie farizejiem!

10] Kas bez vajadzības maisās starp klijām un drabiņām, beigās vajag pieļaut tikt no cūkām aprītam.

11] Tātad pareiza pazemība arī neprasa, ka jums Manas Mācībās pārles tieši jāmet priekšā cūkām! Jo ir cilvēki, kas te ir ļaunāki nekā cūkas un viņiem Mana Mācība neder; jo šī veida cilvēkus, pirms jūs viņiem darāt zināmu Manu Vārdu un Manu Mācību, jūs pavisam labi varat izmantot peļķu un kloāku tīrīšanai.

12] Bet neskatieties te itkā pēc apģērba vai kāda ārēja goda, bet gan vienīgi pēc kāda cilvēka izturēšanās, pēc viņa sirds un dabas. Ja viņš ir cēls, maigs un pacietīgs, tad sludiniet viņam Evaņģēliju un sakiet: “Kunga Vārdā lai miers ir ar tevi un visiem cilvēkiem uz zemes, kam ir laba griba un sirds!” Ja tā iepriekš svētītam cilvēkam ir patiesi laba griba un sirds, tad svētības pilnais miers paliks viņā un viņam pavēstītais Evaņģēlijs drīz sāks nest skaistākos Debesu augļus. Un tā nu Es Pats pēc jūsu cilvēciskā veida ticu un domāju, ka jūs visi drīkstētu labi pārzināt to, kas ir pareiza pazemība!

13] Un tā kā uz galdiem jau bagatīgākā mērā atrodas ēdieni, tad lai mēs visi ēdam un dzeram pēc sirds patikas un priecīgu prātu; jo ja Es sēžu starp jums kā paties jūsu dvēseļu līgavainis, tad jūs kopā ar Mani šo labi pagatavoto mielastu varat baudīt priecīgā garastāvoklī un liksmu prātu! Bet kad Es reiz atkal nebūšu starp jums kā tagad, tad jūs jau atkal varat sēsties pie galdiem ar mazāk prieka un liksmības!”

87. KORNELIJS UN CORELS PĀRRUNĀ PAR BRĪNUMIEM

1] Visi nu ķeras klāt un krietni un priecīgi ēd; sevišķi pamanāmi atkal mūsu Rafaels ņēma sev vairākas lielas zivis un tās brīnumaini ātri apēda, kas Corelam un Cinkam ļoti uzkrita, — bet sevišķi Corelam, kurš vēl pavisam nezināja, kas tas jauneklis ir. Tādēļ viņš Kirenijam apvaicājās, kā tas jauneklis tik ļoti izsalcis apēd tās lielākās zivis, kur viņš tak tomēr ne tuvu neizskatās pēc rīmas.

2] Uz to KIRENIJS viņam dod atbildi: “Tas jauneklis ir kāda brīnumaina būtne; viņš vienlaicīgi ir cilvēks un gars, ir iedzīvināts no tāda spēka un varas, par kādu tu vēl nekad neesi sapņojis. Mans brālis Kornelijs, kas sēž tev līdzās, var tev apliecināt to pašu!”

3] Pēc tam Corels jautā Kornelijam, kas tad ar jaunekli ir tik sevišķs.

4] KORNELIJS saka: “Redzi, mīlais Corel, viņš ir *tas*, ko mans brālis tev jau ir pavēstījis; vairāk par viņa brīnumaino būtību es tev nevaru darīt zināmu tā vienkāršā iemesla dēļ, ka, pavisam atklāti sakot, patiesi pats to nesaprotu. Viņš varbūt ir tas pats eņģelis, kas pēc jūdu mīta reiz jau kā varonis kalpoja jaunajam Tobijam. Es tur noteikti nebiju klāt, lai šajā lietā tev varētu kalpot kā dzīvs liecinieks; bet es ticu, ka tas tā bija, — un kādēļ nebūtu tā kam jātic?!”

5] Šeit jau atkal notiek tādas brīnumlietas, kurām mūsu vēlākie pēcnācēji grūti ticēs, — un tomēr tās patiesi ir mūsu acu un ausu priekšā tādēļ, ka mēs tās redzam un dzirdam! Ja nu notiek tik daudz dievišķi brīnumaina, ka beigas jau vajag ticēt visam, kas vienmēr kā brīnumains tiek atstāstīts jūdu rakstos un grāmatās! Ja šeit viens brīnums var pilnīgi nosegt otru, kādēļ tad arī ne tajos senajos laikos, — un tā lielais ēdājs pirms dažām simtgadēm pavisam labi kadam dievbijīgam jaunajam Tobijam varēja būt kalpojis kā vadonis! Es no savas puses nu tam visam stingri ticu un domāju, ka arī tu pie tā nepiedauzīsies!”

6] CORELS saka: “Es jau pavisam nē! Viss brīnumainais ir kaut kas sevišķs un tam nav nekāda līdzība ar paraibām dabas spēkā; tas min ar kājām zināmos dabas likumus un sevī ir ar visu gudrību apdāvināta dzejnieka fantāzijas realizācija. Ko tikai kāds fantazējošs cilvēks kādreiz var iedomāties, tas brīnumainā sfērā tiek realizēts!”

7] Vienam Dievam tomēr visam vajag būt iespējamam, jo kādas pasaules un zvaigžņotas debess pastāvēšana te nepārtraukti ir kā pastāvīgs pierādījums! Jo kādas pasaules pirmajai radīšanai mums vajadzētu likties pavisam šausmīgi brīnumainai. Bet ja viena pasaule ir radīta un reiz te ir kā apgādāta ar zināmiempastāvības likumiem un zem tiem pašiem pastāvības likumiem apdzīvota no būtņēm, tad tā

tiem, kas to apdzīvo, protams gan vairs nelielas kā kas brīnumains!

8] Bet, kā ārkārtējākā mērā tagad, uz tās pašas brīnumaini radītās pasaules pie pasaules iedzīvotājiem nāk Radītājs, tad viņiem noteikti vajaga sākt ļoti brīnīties, ja senais Visvarenais viņu acu un ausu priekšā sāk izvest darbus, kuri, protams, ar būt iespējami tikai Viņam un citādi visā bezgalība bez Viņa gribas nevienam citam.

9] Bet ar to es pavisam negribu apstrīdēt, ka kāds garīgi pavisam pilnīgs cilvēks pat varēs radīt arī kādu mazu pasauli — bet noteikti ne bez dievišķās gribas līdzdalības! Tāds gars noteikti varēs arī ļoti gudri runāt un mācīt, bet arī mūžam ne bez dievišķā Gara viņa krūtīs!

10] No jūdu vēstures es vēl tumši varu atcerēties, ka uz kādu pravieti Bileamu ir jābūt pavisam gudri runājušam ēzelim. Jā, senos laikos pat mežonīgiem un plēsīgiem zvēriem ir jābūt pamācījušiem stūrgalvīgus cilvēkus! Pēc taviem vārdiem mēs tur arī nebijām klāt, bet neskatoties uz to, tajā jau vienmēr var būt kas paties. Bet šie dzīvnieki acumirkli nenoteikti tika pārņemti no Dieva Gara un vajadzēja Tam kalpot kā darba rīkiem! Un ne daudz citādi un labāki būs arī ar gudrāko cilvēku un garu gudrību; īstenā lielā starpība pastāvēs tikai palikšanā un izaugsmē.

11] Tāds ir mans uzskats! Es to gan, protams, negribu uzstādīt kā nepastrīdamu drošu patiesību, jo ar sava prāta pamatojumiem es jau reiz kļūdījos un uz dzīvību un nāvi vēlreiz es to nevēlos pārciest; bet tikai, kā saprātīgā kārtā par to saka, bez kāda motivējuma kādus uzskatus tak galu galā nevar izvirzīt pret kādiem citiem un beigās nonākt pie atziņas, vai un cik daudz tajos ir kaut kas paties vai nav!”

12] KORNĒLIJS saka: “Draugs, tu runā, kā ir rakstīts, un tavās vienkāršās domās noteikti arī kas ir, bet tagad man tev ir vēl kādas domas un tā pastāv tajā, ka tev nu jāēd tava zivs un tik daudz nav jāskatās uz to, ka Debesu jauneklīs apēd vienu zivi pēc otras un vēl vienmēr izrāda apetīti, no kā viegli ļauj redzēt, ka viņš bez pūlēm spētu apēst vēl desmit tādas zivis! Ēd nu arī tu un rādi, ka arī tu vari kļūt vismaz vienas zivs un arī kāda laba kausa labākā viņa meistars!”

13] Pēc šiem vārdiem mūsu Corels pavisam vienā mierā ēd un dzer un pavisam vairs neraizējas par visu, kas te ap mums notiek.

88. DAŽĀDIE UZSKATI PAR KUNGA BŪTĪBU

1] Bet vīns sāka atraisīt mēles un pie galdiem kļuva arvien dzīvāk un dzīvāk. Par Mani pat radās dažādi uzskati un, varētu teikt, ka šeit pie vakariņām notika kāda pirmā baznīcas šķelšanās. Daži apgalvoja, ka Es pavisam tieši esot visaugstākā Dieva būtne; bet citi teica: Es gan tas esot, bet ne tieši, bet gan netieši. Vēl citi teica: pēc izcelšanās Es īstenība esot tikai kāds Dāvida dēls un esot noteikts par Dāvida valstības Mesiju un tādēļ apbruņots ar Dāvida brīnumspēku un Zālamana gudrību. Vēl citi domāja: Es esot kāds Debesu pirmais eņģelis tagad uz Zemes pro formā staigādams miesā un man pie Manis ir vēl viens adjutants no Debesīm.

2] Viena daļa, pie kuriem daļēji pieslējās pat Mani mācekļi, Mani paskaidroja par Visaugstākā Dēlu. Man gan esot tās pašas īpašības kā Manam Tēvam, bet Es tomēr esot pavisam cita personība un it kā arī tas bieži pieminētais Dieva Gars sastāda kādu trešo personību, kurai zināmos gadījumos pilnīgi pašai par sevi būtu sakāms kāds vārdiņš.

3] Ar šīm domām tomēr tikai nedaudzi bija vienis prātis. Daži jautāja Pēterim, ko tad viņš domā.

4] Bet PĒTERIS teica: “Viņš, Pats Kungs, kad mēs staigājām apkārt šajā apvidū, mums jautāja, par ko gan ļaudis Viņu tur, kas Viņš esot un beigās par ko mēs paši viņu turot. Tur arī tika šis un tas apgalvots un kad beigās jautāja man, es arī, kā es sajutu savā sirdī pavisam tieši pateicu: “Tu esi Visaugstākā Dēls!” Un ar tādu manu apliecinājumu Viņš bija pilnīgi apmierināts un pat nosauca Mani par ticības klinti, uz kuras Viņš cels Savu baznīcu, kura vairs netiks no elles pārvarēta. Ar to tad manas toreiz izteiktās domas no Viņa Paša tātad tika atzītas par labām un apstiprinātas un tā es nedaru nepareizi, ja es pie tā palieku stāvam kā klinti!”

5] Bet JĀNIS tomēr bija ļoti ievērojami pret šīm Pētera domām un teica: “Viņa ķermenī mājā Dievības pilnība! Kā Dēlu, bet kas nav un nevar būt nekāda cita personība, es Viņa miesu atzīstu tikai tiktāl, cik tas ir līdzeklis mērķim, bet kopumā Viņš tomēr ir identisks ar Viņa pilnībā mājājošo dievību!

6] Jeb vai tad mana miesa ir it kā cita personība kā mana dvēsele? Vai tad abi nesastāda vienu cilvēku, kaut gan manas esamības sākumā dvēselei šo miesu vispirms vajadzēja izveidot un vai varētu gan teikt: dvēsele virs sevis ir uzvilksusi kādu otru personību!? var gan teikt, ka miesa ir dēls vai kaut kas no

dvēseles radīts, bet tādēļ tā nesastāda nekādu otru personību kopā ar visu vai pat bez viņas! Un vēl mazāk to var teikt par Garu dvēselē; jo kas tad būtu kāda dvēsele bez dievišķā gara viņā? Viņa kļūst pilnīgs cilvēks tikai caur garu, ja tas viņu ir pilnīgi pārņēmis! Te tad gars, dvēsele un miesa ir pilnīgi viena un tā pati personība.

7] Pie tam stāv rakstīts: “Dievs radīja cilvēku pilnīgi pēc savas līdzības.” Bet ja cilvēks kā pilnīga Dieva līdzība ar savu garu, savu dvēseli un savu miesu ir tikai viens cilvēks un ne trīs, tad tak tomēr Dievs, kā pilnīgākais Pirmgars, apņēmts ar kādu tikpat pilnīgu dvēseli un nu mūsu acu priekšā redzams ar miesu, arī ir tikai viens Dievs un mūžam nekad trīsvienība, it kā pat vēl trīs atsevišķās personās! — Tāds ir mans uzskats, pie kā es mūžam palieku, bez kā tādēļ gribēdams būt kāda ticības klints!”

8] VISI pie Mana galda saka: “Jānis ir runājis pareizi!”

9] Bet PĒTERIS tādēļ nu grib sevi koriģēt un saka: “Jā, es arī tā domāju, tikai es neesmu tik daiļrunīgs, lai tik ātri parādītu savu iekšējo izpratni, kaut gan šī lieta vienmēr būs diezgan grūti aptverama!”

10] JĀNIS saka: “Grūti un atkal ne grūti! Pēc tava veida to gan neviens cilvēks uz šīs zemes neapverts, — bet pēc mana veida, tā es domāju, atkal pavisam viegli! Starp mums abiem vienīgi Kungam jābūt pareizam tiesnesim!”

11] ES saku: “Ticība spēj daudz, bet mīlestība spēj visu! Tu. Simon Jūda, ticībā gan esi klints; bet Jānis mīlestība ir tīrs dimants un tādēļ viņš arī redz daudz dziļāk kā kāds no jums. Tādēļ viņš arī ir Mans īstenais mīļākais rakstītājs. Viņš no Manis pierakstīšanai saņems daudz ko, kas jums visiem vēl būs mīkla. Jo tādā mīlestībā ir daudz vietas, bet ticībā tikai kaut kas noteikts, kas te nozīmē: “Līdz šejieni un tad vairs ne tālāk!” Turieties tikai pie Mana miluļa domu gauda, jo viņš Mani nodos pasaulei kā pilnīgu.

12] Par to Pēteris nedaudz apmulst un pavisam slepeni ir vienmēr nedaudz greizsirdīgs uz Jāni. Šī iemesla dēļ arī Pēteris, pēc manas augšāmcelšanās, kad Es viņu pasaucu, ka viņam jāseko man un jāgana manas avis, sašuta par to, ka arī Jānis bez Manas pavēles Man sekoja, ko Es tad, kā zināms, Pēterim aizradīju un pie kam Es arī apsolīju pilnīgāko nemirstību —no kurienes tad tautā nāca teiksma, ka šis māceklis nekad, pat miesā nemirs.

13] Bet Pēteris Jānim jautāja, kā tad viņš panāk, ka viņš vienmēr izsaka daudz dziļākas atziņas nekā viņš, Pēteris.

14] Bet JĀNIS teica: “Redzi, es nedzīvoju tavā dabā un tu manā, un man tam nav nekādas mērauklas, lai varētu noteikt kāda iemesla dēļ mani uzskati ir pamatīgāki un pareizāki. Bet ja Pats Kungs to mūsu priekšā ir skaļi ir teicis tieši starpību starp ticību un mīlestību, tad ņem to kā atbildi un tavu jautājumu! Jo kādu pamatīgi pārbaudīt var tikai tas Kungs tā Viņš uz mata ari zinās, kāda starpības starp mūsu dabām.

15] Ar šo atbildi Pēteris pagaidām bija mierā un tālāk neko nejautāja. Bet nu arī mielasts bija galā un mēs piecēlāmies un visi gājām uz kalna.

89. GAISMAS AKMENS NO NĪLAS AVOTA

1] Kad mēs visi pamazām nonācām uz mums zināmo kalnu un ieņēmām savas vietas, tad Markus kopā ar savu sievu un bērniem pienāca pie Manis un sirsnīgi lūdza Mani, lai Es vēl nākamo dienu vēlētots palikt pie viņa, jo viņam liekas pārāk sāpīgi, ka Es viņu atstāju jau pirms ausmas.

2] ES teicu: “Tādēļ esi bez raizēm! Es varu iet un palikt, Mani nespiež nekāds laiks, jo Es esmu Kungs arī pār laiku un visiem laikiem. Bet vēl ir daudzas vietas, kuras man vajaga apmeklēt un Es apmeklēšu, tomēr viena diena un viena stunda Man nav svarīga tur, kur esmu atradis patiesu, dzīvu mīlestību.”

3] Ar asarām acīs MARKUS saka: “Ak Kungs un Tēvs, mūžīga pateicība Tev par šo ārkārtīgi lielo žēlastību! Lai notiek vienīgi Tava vissvētākā griba! Bet Kungs, nakts ir ļoti tumša, jo debesis pārklājuši lietūs mākoņi; vai man nav jāliek uznest lāpas?”

4] ES saku: “Atstāj to, mēs sev jau sagādāsim gaismu!”

5] Tad ES pasaucu Rafaelu un saku: “Āfrikas vidienē, tur, kur ir augstie Komraha kalni un ko kādas klints iztek Nīlas pirmais avots, desmit vīru augstumā zem nogrūvuma tu atradīsi akmeni vīra galvas lielumā; atgādā to Man šeit, tam šī nakts mums pietiekoši jāapgaismo! Bet kad tu to atnesīsi, tev tas jānoliek uz tā kailā koka stumbra, lai tas savu gaismu nes tālu un apgaismo apvidu! Bet tas, ka Es ar tevi

nu runāju kā ar kādu cilvēku, notika tieši cilvēku dēļ, lai viņiem jāzina, kas te ir noticis un tavā Manas gribas izpildīšanā jāpazīst Mana vara.”

6] Ar to Rafaels pazuda, bet līdzīgi kādam lidojošam gaismas meteoram kopā ar saules gaiši mirdzošo akmeni tūlīt atkal bija pie mums.

7] Bet pirms vēl Rafaels nolika akmeni uz minētā tukšā un kailā koka stumbra vairāki vēlējās akmeni aplūkot tuvāk.

8] Bet kad Rafaels to pienesā ļoti tuvu, aiz spēcīgās gaismas neviens to nevarēja uzlūkot, tādēļ ka tuvumā tas no sevis deva tik spēcīgu gaismu kā Saule zemei visā kā ziemas dienā, t. i., cilvēka miesas acis redzes sajūtai, un tā Rafaelam neatlika nekas cits, kā akmeni tūlīt nolikt tam paredzētā vietā. No turienes tā intensīvā gaisma apkārtni apgaismoja tik ievērojami, kā vēl tālu visu varēja ļoti labi saredzēt.

9] Ka tiklab Cinka ar saviem ļaudīm, bet pavisam sevišķi Corels aiz lielā pārsteiguma tikko varēja paelpot, tas ir viegli aptverams. Corels pūlējās par to ko saprātīgu pateikt, bet neko nepateica, jo pēc viņa vēl ļoti matemātiskiem stereotipiem viņam par akmens ātro apgādāšanu un tā spilgto gaismu šeit pretojās loģiskās neiespējamības priekšstats un viņa zināšanas nevarēja izvilināt uzvaru. Pirmkārt, viņš ar savām verdzenēm bija vairākas reizes bijis Ēģiptē un reiz pat pāris ceļojuma dienas tālu aiz ūdenskrituma. Tādēļ Aizēģiptes apvidus attālums viņa nebija pilnīgi nezināms, tā ka ar labiem kamieļiem līdz ūdenskritumam viņam tas vienmēr prasīja piecas līdz sešas nedēļas ceļojuma.

10] Pēc viņa aprēķina kāds orkāns šo ceļojumu paveiktu trijās dienās un kāda bulta šo ceļojumu pus dienas laikā. Kādam kustības ātrumam tāvad vajadzēja būt jauneklīm, lai nedaudz acumirkļos paveiktu noteikti trīs reizes tik garu ceļu! Ja jauneklis ir gars, kā viņš varēja nest matēriju un kā matērija, pat cietākā veida matērija caur gaisa pretestību varēja tikt pasargāta no iznīcināšanas?! Tas neietilpst dabas likumos! Tad pie tam nāk klāt pavisam vēsa intensīvākā Saulei līdzīga gaisma, kas arī neeksistē. Nekāda pieredze to vēl nekad nekur nav atklājusi, izņemot pie pūstoša koka, bet tā gaisma īstenībā arī ir tikai nespodrs mirdzums, kas nakti pat augstākā potencē tikko līdzinās jāntārpiņa mirdzumam!

11] Tā mūsu CORELS kādu laiku domāja un pēc tam Kornēlijam un Cinkam teica: “To es tomēr gribu dēvēt par patiesāko brīnumu; jo līdz šim uz Zemes tā nekas vēl nekad nav noticis! Kāda veida akmens tas tomēr būs? Kopš seniem laikiem līdz šai dienai tāds akmens vēl nekad nav ticis atklāts! Kādai vērtībai šādam akmenim vajadzētu būt kādam ķeizaram vai ķēniņam, pieņemot, ka ar laiku tā gaisma nezūd! Jo pie Āfrikas tālu izstieptajiem krastiem, ļoti tālu aiz Herkulesa stabiem., apvidos, kur augstā Atlasa priekškalni sveicina Atlantijas okeānu, vēlā rudenī šur un tur tāpat redz baltus un zināmās nakts stundās ļoti spēcīgi mirdzošus akmeņus; bet to mirdzums neturpinās ilgi un, ja kādu tādu akmeni ienes sausā telpā, tad tā mirdzēšana drīz izbeidzas un akmenim tādēļ vairs nav nekādas vērtības. Bet ar šo akmeni šķiet ir pavisam dīvaina lieta! Tas savu gaismu noteikti nekad nezaudēs un tādēļ tam vajaga būt neizsakāmi vērtīgam!”

12] KORNĒLIJS saka: “Ne tikai gaismas dēļ, bet gan daudz vairāk dēļ tā, caur ko tas šeit tika atgādāts! Bet atstājam nu to! Rītu dienā es to vieglāk varēsim apskatīt un novērt kā šodien; jo caur Saule gaismu mūsu acis tad būs mazāk jūtīgas kā tieši šodien, t. i., tagad šajā tumšajā naktī, kurā mākoņi norāda uz pamatīgu visu svētījošu lietu. Bet tagad esam klusi, jo Kungs uzsāks to, ko pie galda mums apsoliņa.

13] Ar to Corels ir mierā un nu ir pati uzmanība.

14] Bet nu pie Manis pienāk OMRANS un saka: “Kungs, kas ar akmeni notiks rīt un vai tas gan savu gaismu vienmēr paturēs?”

15] ES saku: “Ar šo jautājumu tu īstenībā esi parādījis vēlēšanos to iegūt sava kronim! Bet tas tā neiet; jo šī akmens iekarošanai varētu izcelties lieli un ļoti postoši kari. Tādēļ Mans eņģelis rīt to aizgādās uz turieni, no kurienes viņš to atnesa un tas tad uz visiem laikiem dara galu visiem strīdiem.”

16] Ar šo lēmumu Omars ir pilnīgi mierā un atkal atgriežas atpakaļ savā vietā.

17] Bet KIRENIJS tomēr saka: “Kungs! Kā dāvana ķeizaram šis gaismas akmens noteikti radītu varu iespaidu!”

18] ES saku: Tas pavisam noteikti tā būtu, bet savas lielās vērtības dēļ savu gaismu arī patapinātu karam un tas būtu ļoti slikti. Dažus graudiņus tev gan jādabū, bet visu akmeni nē!”

19] KIRENIJS saka: “Bet kāda veidā tad akmenim piemīt šī apgaismošanas spēja? Kāds gan tam ir nosaukums?”

20] ES saku: “Īstenībā šie akmeņi nepieder šai zemei, bet gan tikai lielajās saules pasaulēs. Bet liela-

jās saules pasaulēs laiku pa laikam ir lieli izvirdumi, jūsu uztverei neiedomājam spēka izpausmē, jo kā tādi akmeņi ļoti bieži tiek satverti un izmesti plašajā radības telpā. Un te tev ir viens no tiem.

21] Akmens gaisma rodas vienīgi no tās jūsu uztverei nepatverami visgludākās virsmas, pie kuras pastāvīgi koncentrējas daudz uguns zibeņu un ārkārtīgi cietajā matērijā saistītos garus tieši caur minēto uguni vienmēr no jauna aicina darbībai. Pie tam šis akmens ir augstākā mērā caurspīdīgs un tādēļ katra arī iekšējā garu darbība ļoti viegli tiek saskatāma ārējā gaismas parādībā un dabīgi pie ļoti gludās lodes virsmas ātri garāmslidošie gaisa gari caur ārējo aktīvo darbību to augstākā mērā palielina.

22] Bet šie akmeņi it kā dabā uz saules netiek sastapti jau tādi, bet gan arī tikai caur turienes cilvēku mākslu un rokām tam sagatavoti. Tie pa lielākai daļai lielu ūdeņu apvidos tiek atrasti jau apaļā formā un vienmēr rodas pie izvirdumiem. Tad augstākā mērā izkausētie minerālie elementi tiek tālu izmesti ar ēteri pildītā telpā un brīvajā telpā pēc visā matērijā liktā uz viduspunktu tiečošo un mieru meklējošo likumu, vienmēr pieņem kāda piliena veidu.

23] Tādu ložu, kuru lielums var būt ļoti dažāds, atpakaļ krišana bieži velkas dienas, nedēļas, mēnešus un pie lielākiem bieži daudzus gadus, atkarībā no tā, cik tās vairāk vai mazāk tālu no saules ir tikušas izmestas. Nu, dažas nokrīt uz saules kalnājiem un klintīm un sašķīst gabalos; bet daudzas iekrīt lielajos ūdeņos, paliek neskartas un no saules cilvēki pavisam viegli tiek izceltas. Jo saules cilvēki pavisam viegli bieži stundām ilgi var palikt zem ūdens un no jūras pamata strādāt kā uz sauszemes, un to jo vieglāk, tādēļ ka līdzās šai gandrīz amfibijveidīgai īpašībai viņiem vēl pieder ļoti mērķtiecīgi instrumenti nīršanai.

24] Ja kāda liela saules māja un pietiekami ar tādām lodēm apgādāta, tad lodes, neskatoties, ka tām jau tāpat ir ārkārtīgi gludas virsmas ar visu mākslu un čaklumu tiek vēl vairāk gludinātas un pulētas un, proti, līdz tādai pakāpei, ka tās pēc pulēšanas sāk mirdzēt. Ja pulēšana līdz tam punktam reiz izdevusies, tad bieži sastopamajās pazemes katakombām līdzīgās garās ejās, kur parasti ir spēcīgs caurvējš, tas tiek novietotas uz tam nolūkam īpaši uzceltām kolonnām kā gaismas lodes. Tādā veidā tās vairāk kā pietiekami apgaismo pazemes ejas un vienlaicīgi kalpo kā šo eju sevišķs izgreznojums, uz ko sevišķi saules pasaulē tiek piegriezta liela vērība; jo tur jau pavisam parasta dzīvojamā māja ne reti ir daudz vairāk izgreznota un izrotāta, sevišķi mājas iekšienē kā Jeruzālemē Zālamana templis. Un tā gan var iedomāties, ka saules cilvēki, sevišķi vidus joslā, dara visu arī pazemes eju izgreznošanai.

25] Tomēr mēs šeit neesam sapulcējušies, lai panāktu lielās saules pasaules zemes aprakstu, bet gan jūsu ticības un gribas spēcīguma dēļ. Bet lai to sasniegtu, tur piederas pavisam kas cits nekā kādas lielas saules pasaules zemes, lai cik precīzs un aptverošs apraksts!”

26] KIRENIJS jautā: “Kungs! Bet ja šīs gaismas lodes ir kompaktākas nekā dimants, ka no tās virsmas varēs atdabūt kādu atsevišķu graudu, kuru tik ļoti labprāt vēlētos iegūt šī vakara piemiņai?”

27] ES saku: “dažkārt arī tu vēl domā ļoti laicīgi. Tur, no kurienes ir šī gaismas lode, ir vēl daudzas, vai nu tās ir Āfrikā vai pašā Saulē, Manam eņģelim tas visus ir vienādi tālu. No šīs gaismas lodes to nesagraujot, protams, neviens mirstīgais gan nevienu graudiņu nevarēs izdabūt ārā un ja viņš lodi gribētu sadragāt, tad tie gabaliņi spīdēšanas īpašību arī tūlīt zaudētu; bet nelielas lodītes spīdēšanas īpašību vienmēr paturēs. — bet nu pilnā nopietnībā par šo lietu pietiek!

90. DVĒSELE UN MIESA

1] (KUNGS:) “Mēs nu tūlīt uzsākam ko citu! Corel un tu, Cinka, pienāciet nu nedaudz tuvāk pie Manis un sakāt Man, ko jūs nu pirmām kārtām vēl vēlētos redzēt un zināt!”

2] Abi pasauktie un pienāk tuvāk un CINKA saka: “Kungs, mūsu veida vēl ļoti nepilnīgiem cilvēkiem tas ir grūti atbildams jautājums! Jo mums vēl ļoti daudz kas ir atlicis, ko vēlētos redzēt un zināt, neskatoties uz to, ka mēs jau ļoti daudz ko esam redzējuši un piedzīvojuši. Bet kas starp bezgala daudz ko mums ir tas svarīgākais, tas ir pavisam cits jautājums, uz kuru mēs tādēļ nespējam atbildēt, ka mēs vēl ilgi nezinām, kas mums īstenībā pirmām kārtām būtu visnepieciešamākais! Bet Tu, ak Kungs, precīzi zini to, kas mums tieši ir visnepieciešamākais; tādēļ rīkojies pēc savas bezgalīgās gudrības bez mūsu pieprasījuma, un tad jau katrs redzēs, dzirdēs un sajūtīs to labāko!

3] ES saku: “Nu tad labi, — Es lūkošu, kas te darāms! Es domāju, ka īsti pašāvīga ieskatīšanās dvēseles turpmākā dzīvē pēc miesas nāves jums visiem jau drīkstētu būt ļoti svarīga un nepieciešama: tādēļ man šo lietu aplūkosim nedaudz tuvāk.

4] Caur vārdiem Es jums jau vairākas reizes esmu rādījis, iekš kā īstenībā pastāv miesas nāve; kādā atšķirīgā veidā tā var norisināties un kādas ir un vajaga būt tās sekām dvēselei un viņas garam. Bet ja Man tas jums būtu jāizskaidro caur gari teorētiskiem teikumiem, tad mēs ar to netiktu galā veselā gadā. Jūsu pamatīgai izpratnei Es jums to lietu rādīšu vārdiem un darbiem un tad jūs to aptversiet.

5] Bet pirms mēs nonākam pie īstenās lietas, Man vispirms tomēr vajaga rādīt, kā dvēsele ir saistīta ar miesu.

6] Un tā klausāties Manī: dvēselei kā kādam sakopojumam un satverti saliktai kopā caur un caur ir ēteriski substanciāla daba. Bet tā kā miesa savā būtībā pamata sevī arī ietver ēteriski-substanciālo, tad tā ir radnieciska ar dvēseles substanciālo būtību. Šī radniecība tieši ir tas, kas dvēselei ar miesu tik ilgi savieno, līdz tā ar laiku pārāk daudz nav pārgājusi tīri materiālajā, kur tad ar dvēseles sastāva būtību ir pārāk niecīga un bieži arī vairs nekāda radniecība, – un ja jau kāda vēl ir, tad tai no ķermeņa vajag jau tikt šķirtai un viņpasaulē zināma kārtā kailajai dvēselei pievesta tikai caur trūdēšanas procesu.

7] Bet ja beigās dvēsele no viņas miesas pati sevī ir uzņēmusi par daudz materiālo, tad miesas nāve sasniedz arī dvēseli un viņai vajag satrūdēt kopā ar miesu un tad pamosties tikai pēc vairākiem zemes gadiem un dabīgi kā ļoti nepabeigta, kur tad viņai būs ļoti grūti pacelties kādā augstākā gaismā, tādēļ ka viņai viss ir tumša pasaule, kurā visos kaktos dus maz dzīvības un gaismas.

8] Par kādu gara pamošanos viņā tik ilgi nevar būt nekāda runa, līdz laikam kad posts un visādi pazemojumi no dvēseles nav atšķīrusi un aizmēzuši, visu pasaulīgo lietu tumšo un rupjo vai, tā sakot, miesīgi — substanciālo; un viņpasaulē tas notiek daudz grūtāk nekā šeit; jo viņpasaulē dvēselei pašai par sevi tik ilgi vajaga būt zināmā vientulībā, lai kā kaila un it kā vēl ilgi bez ādas un ietērpā būtne netiek aprīta no kādas citas būtības, kas jau pilnā spēkā ir pilna augstākās dzīvības uguns un netiek iznīcināta un novārdzināta kā ūdens piliens uz kvēlojošas dzelzs. Jo katrai vēl ļoti nepilnīgai dvēselei iepretī kādam jau pilnīgam garam ir spēkā tas, ko Es reiz teicu Mozum, kad viņš vēlējas Mani redzēt: “Tu nevari Dievu skatīt un dzīvot!”

9] Jo kāda dzīvība par sevi stāv augstākā potencē, jo viņa pati par sevi ir spēcīgāka, varenāka un smagāka un visa dzīvība, kas te vel stāv uz kādas ļoti zemas pakāpes iepretī kādai augstākā potencē stāvošai dzīvībai nekad nevar sevi saglabāt, izņemot zināmā attālumā. Kas ir ods pret ziloni, kas ir muša pret lauvu?! Kas ir ūdens piliens pret varenu uguni?! — ja kāds no jums uzkāpj uz ziloņa, tad tas ziloni neko nekaitē; bet ja kāds no jums uzkāpj uz skudras, tad ar viņas dabas dzīvību ir beigas. Bet apvienošanās princips pamatu pamatā ir mīlestība. Bet, ja kādai dzīvībai vispirms nebūtu šī principa, tad bezgalīgajā telpā nebūtu nekādas saules, ne zemes un tāpat arī uz tām un tajās nekādas radības.

11] Bet ja pašā dzīvībā pastāv dzīvības apvienošanās princips un katra brīva dzīvība nepārtraukti cenšas apvienoties ar kādu citu tai līdzīgu un radniecisku dzīvību, tad no daudzām speciālām dzīvībām un speciālām inteliģencēm beigās top tikai viena dzīvība un viena pavairota, un tādēļ tālu sniedzoša inteliģence daudzām būtnītēm viena ar lielu prātu un daudz saprātu apbruņota būtne.

91. NABAGA DVĒSEĻU TURPMĀKA IZGLĪTOŠANA VIŅPASAUĻĒ

1] (KUNGS:) “Ja nu saskaņa ar šo esamībai un dzīvībai svarīgāko un nemainīgo principu kāda tā dēvētā nabaga un kailā dvēsele taipusē tūlīt sastaptos ar kādu garu, kāds, piemēram, šeit ir mūsu Rafaels, tad viņa no tā tūlīt tiktu aprīta, kā jūra aprij kādu atsevišķu ūdens pilienu. Tādēļ caur visu bezgalību no Manis ir gādāts, ka kāda maza, vāja un ļoti akli kaila dzīvība vienmēr tā tiek apbruņota, ka tā ir kā par sevi atsevišķa un tai drīkst tuvoties tikai tādas dzīvības potences, kas noteikti kaut kā nav spēcīgākas kā tā atsevišķā par sevi savā vientulībā un kailumā stāvošā dzīvība.

2] Tādas dzīvības potences nevar savīties, jo atsevišķās potences ir vienāda spēka un stipruma, bet savā starpā tās tomēr veido savienības un apspriežas, bet no tā nekad nevar parādīties kas ļoti veiksmīgs, tādēļ ka katras vienas atsevišķas būtnes gudrība ir gandrīz uz mata līdzīga. Stādieties sev priekšā pavisam dumju cilvēku apspriedi, kas vēlas ko īsti gudru izlemt un beidzot ar apvienotiem spēkiem to izvest. Kas gan no viņu apspriedes iznāks? Nekas cits kā muļķīgas blēņas!

3] Mums uz šīs zemes un pa lielākai daļai uz tās salām vēl šodien ir tautas, kas pavisam netraucēti savas salas apdzīvo kopš Ādama laikiem; viņi ir Kaina pēcnācēji, kas vēl šodien stāv uz tās pašas kultūras pakāpes, uz kuras ir stāvējuši pirms 2000 gadiem. Jā, kādēļ viņiem ar visām viņu daudzkārtējām apspriedēm viņu kultūrā nav nekāda progresa, bet gan drīzāk regress? Tādēļ, ka gudrākais starp viņiem

ir dumjāks un aklāks kā šajā zemē kāds lai cik akls cūkgans. Bet ja jau gudrākais neko nezina, kas tad jāzina citiem, kas pie viņa ņem padomu?!

4] Šeit, protams, jautās un teiks: "Jā, kādēļ Diev pie tādām tautām nav sūtījis nevienu Sava Gara pilnu pravieti? Te mēs tieši esam nonākuši pie galvenā punkta!

5] Šajās tautās dzīvo vēl pārāk nenobriedušas un kailas dvēseles. Kāda augstāka atklāsme viņus apriņu un pārklātu ar tiesu, no kuras viņi nekad neatbrīvotos. Augstāko un tīrāko patiesību viņi pārvērstu rupjākā mānticībā un tajā tā nostiprinātos, ka beigās Es Pats caur kādiem līdzekļiem vairs nevarētu viņus atbrīvot.

6] Tādēļ ir nepieciešams, ka viņi tādi, kādi viņi ir, paliek vēl tūkstots gadus ilgi. Tikai pēc šī laika viņiem jātiek apciemotiem no saprātā pamodinātiem cilvēkiem, bet no viņiem vēl ilgi nav jāsaņem nekāda pamācība, bet gan tikai nedaudz pamodinoša piemēra. Tāpat laiku pa laikam viņiem jātiek piešķirtiem tādiem viņus pamodinošiem pārsteigumiem. Ja tas tā pāris gadusimtus notiek, tad tādas kailas tautas miesīgi un dvēseliski tiek nedaudz vairāk apģērbtas un pamazām tikai pēc tam būs nobriedušas augstākai atklāsmei.

7] Un tieši tā un vēl ievērojami nogurdinošāk lielajā Viņpasaulē norit pavisam kailas dzīvības tālāka izglītošana un dzīvības pilnveidošana. Viņai tik ilgi vajaga tikt atstātai visā tumsā, līdz viņa caur pašas postu spiesta sāk pamosties no viņas vairāk vēl kā pusmateriālas letargijas un savā sirdī sāk domāt vienmēr noteiktākas domas

8] Ja domas top vienmēr izveidotāka un noteiktāka apveida, tad tādā dvēselē pavisam viegli sāk most gaisma un viņa sāk iegūt pamatu, uz kura viņa ar nedaudz stāvēt un pamazām arī staigāt apkārt. Šī staigāšana tad atbilst vienas domas pārejai kādā citā no vienas izjūtas cita. Tā ir meklēšana un meklēšanai vajag sekot kādai atrašanai, jo citādi meklējam, ja viņš pārāk ilgi neko nespētu atrast, savu bezgailīgo pūļu dēļ vajadzētu pa.... un tā atkrist atpakaļ senajā letargijā.

9] Bet ja čakli meklēt sākusī dvēsele tikai nedaudz kaut ko atrod, tad tas viņai dod jaunu un paaugstinātu impulsu kādai vēl tālākai un čaklākai meklēšanai un pētišanai, un, ja viņa atrod, viņai visai līdzīgas esamības pēdas, tad līdzīgi kādam medību sunim, dzenas tam pakaļ un ātrāk neliekas mierā līdz viņa kaut ko ir atradusi, kas apliecina viņai, mazākais, tuvi līdzīgu esamību.

10] Caur šo vienmēr pieaugošo meklēšanu viņa kļūst arī nobriedušāka un cenšas sevi paēdināt ar visu, ko viņa kā nejaūšu atrod viņas substancālās miesas ietērpšanai. Šur un tur viņa, lai arī cik trūcīgu, atrod savas mājas pildīšanai un bieži dedzinošo slāpju aplūsināšanai. Jo ja reiz kāda dvēsele vienmēr dzīvākas topošas dzīvības uguns dēļ kļūst īsti zināt griboša, te tad vienmēr kaut kur sastop ko vairāk, pēc kā dvēselē pamostas kāda vajadzība.

92. VADĪBA VIŅPASAUĻĒ

1] (KUNGS:) "Bet te no kāda gara puses, kas no kāda zināma attāluma vada un ved kādu tādu dvēseli, vajaga tikt pielietotai lielākai uzmanībai, lai meklējamā ceļā dvēsele atrod tikai to, kas viņu var vest tālāk viņas dzīvības pilnībā.

2] Tikai ar laiku viņa var atrast kādu viņai arī līdzīgu gandrīz vienādu vajadzību nomāktu dvēseli, ar ko tad dabīgi tūlīt stājas tādā korespondencē, kā šajā pasaulē divi cilēki, kas ir tikuši vajāti no viena un tā paša liktens. Viņi savstarpēji apvaicājas, želojas un pamazām sāk apspriesties, kas te būtu darāms, lai viņu likteni padarītu tikai nedaudz panesamāku.

3] Pats par savi saprotams, ka tai otrai dvēselei vajaga būt tikai kādai šķietamai līdzībai ar pirmo, kas tikko izgājusi no pilnīgas vientulības, jo citādi viens aklaists tiktu otram aklam dots kā vadonis, pie kam tad abi pārāk drīz varētu krist kādā bedrē un tad atrasties kādā ļaunākā stāvoklī nekā bija iepriekšējais vientulības periodā.

4] Bet kā it kā nejaūši sastaptais, sevī pilnīgāka gara cilvēks no savas pilnības neko nedrīkst ļaut manīt, bet gan sākotnēji viņam vajaga būt pilnīgi tam, kas ir jaunā dvēsele. Ja viņa smejas, tad viņš smejas kopā ar viņu un ja viņa raud, tad viņš raud kopa ar viņu! Tikai, ja dvēsele dusmojas par likteni un gānās, un nolād, tad gan gars nedara to pašu, bet gan sākotnēji arī izrāda it kā pats būtu nedaudz dusmīgs par savu šķietami līdzīgo likteni, bet pie tam vienmēr tēlo vienaldzīgo, kuram nu ir vienalga, vai viņam iet tā vai tā! Ja dvēsele pavisam negrib iet tālāk, nu, tad lai paliek tā, kā ir! Caur to jaunā dvēsele kļūst padevīgāka un apmierinās jau ar kādu mazu priekšrocību, kas kā nejaūši ir ļāvusi atrasties.

5] Ja kāda tāda dvēsele Viņpasaulē tad ir atradusi kādu vietīņu, tad viņu tur atstāj tik ilgi, līdz viņa pati nesajūt nekādu vajadzību savu likteni uzlabot; jo tādas dvēseles līdzinās tādiem cilvēkiem šeit, kas ir pavisam apmierināti arī ar pavisam mazu īpašumu, ja tas viņiem ienes tikko tik daudz, ka viņi pie tam trūcīgi var pastāvēt. Pēc visa augstāka, pilnīgāka un labāka viņi pavisam neilgojas un par to arī nemaz neraizējas. Kāda viņiem daļa par kāda ķeizara vai karavadoņa lielo darbību?! Ja tikai viņiem ir kas ko ēst un mīļais miers, tad viņi jau ir pavisam laimīgs un mūžam vairs negrib ko labāku.

6] Tāpat tad ir ar kādu dvēselei kādā otrā stadijā, kura, kā rādīts, ir izgājusi no viņas vientulības un tagad caur savām pūlēm kaut kā ir tikusi nodrošināta, ka savu stāvokli uzskata kā panesamu un ne par ko tālāk vairs neraizējas, jā, pat baidās no tā, jo viņa ienīst visu, kas varētu sagādāt kādas pūles.

7] Mēs Viņpasaulē kādu dvēselei nu esam tiktāl apgādājuši, ka viņa pa piemēram ir atradusi darbu pie diezgan labiem ļaudīm, kas viņu apgādā ar nepieciešamāko, vai viņa kā pamestu iedzīvi īpašumā ieguvusi vai labāk atradusi kādu mājiņu ar bagātīgu sakņu dārzu un pāris slaucamas kazas, klāt vēl it kā kādu kalpu vai kalponi; te tad vadošajam garam pagaidām nav darāms nekas citas kā kādu laiku tādu dvēseli tādā īpašumā atstāt pavisam netraucētu.

8] Viņš kādu laiku no viņas arī attālinās un dara tā, it kā pats ietu meklēt ko labāku, tad nāk atkal un runā par to, ka viņš gan ir atradis ko labāku, bet to labāko iegūt ir daudz grūtāk un to vajaga nopelnīt caur daudz darba un pūlēm! Pēc tam dvēsele noteikti jautās, iekš kā pūles un darbs pastāvētu; tad vadītājs jautātājam dvēselei to izskaidro. Ja dvēsele uz to jūt tieksmi, tad viņš vidū uz turieni ved, bet pretējā gadījumā viņš atstāj tā, kā ir, tomēr rūpējas par to, ka raža kļūst arvien trūcīgāka un beigās vairs neienes pat nepieciešamāko!

9] Dvēsele nu gan pielietos visu čaklumu, lai dārzs nestu bagātāku ražu, bet vadītājs nu nedrīkst pielaist, ka dvēsele beidzot saskata visu viņas pūļu neauglību un izsaka vēlēšanos atsāties no visa mājokļa un pieņemt kādu dienestu, kurā viņa, noteikti ne ar vairāk pūlēm un darba, tomēr atrastu puslīdz labu pārticību.

10] Ja kāda dvēsele tādu vēlēšanos ir pietiekami dzīvi izteikusi, tad viņa tiek vesta tālāk un novietota dienestā ar daudz darba. Te tad aiz kāda iegansta vedējs viņu atkal atstāj, it kā arī viņš kādā citā vietā ir dabūjis gan ļoti smagu, bet citādi labi apmaksātu darbu. Dvēselei nu tiek norādīts darbs, kas viņai ir izpildāms ļoti precīzi. Viņai saka un liek pie sirds, ka te katru paviršību soda, ievērojami atvelkot no nolīgtais algas, turpretī brīvprātīgs darbs virs nolīgta tiek ļoti teicami ņemts vērā.

11] Tagad dvēsele vai nu nolīgto precīzi izpildīs, un vēl daudz vairāk virs tā, vai arī pūles viņai būs par grūtām, kļūs laiska un tādēļ kritīs vēl lielākā postā. Pirmajā gadījumā viņa tad tiks pacelta un likta kādā brīvākā un jau ievērojami patīkamākā stāvoklī, kur viņa vairāk domā un jūt. Bet otrā gadījumā vadītājs viņu atstāj ievērojamam postam, ļauj viņai atgriezties atpakaļ viņas iepriekšējā trūcīgajā īpašumā, kaut ko nedaudz atrast, bet ne tuvu pietiekami.

12] Pēc kāda laika, kad ir iestājies neatliekamais trūkums, vadītājs nāk jau daudz labākā izskatā, jau kā kungs un daudzu īpašumu īpašnieks un jautā dvēselei, kā viņai ienācis prātā tik nevērīgi izturēties pret labo un lielām izredzēm bagāto dienestu. Dvēsele nu atrunāsies un aizbildināsies ar viņas spēkiem pārāk lielām un nogurdinošām pūlēm; bet tad viņai tiks rādīts, ka te, mazajā īpašumā, viņas pūles ir daudz lielākas un tomēr te nav nekādu izredžu jebkad sasniegt tikai nepieciešamākās priekšrocības.

13] Tādā kārtā dvēsele nāk pie atziņas vēlreiz pieņemt kādu dienestu un noteikti darīt vairāk laba nekā iepriekš. Ja viņa nu rīkojas labi, tad viņai drīz tiek nedaudz palīdzēts tikt uz priekšu — bet viņai vēl tiek atstāta sajūta, ka miesīgi viņa vēl nav miesīgi mirusi, jo materiālas dvēseles to ilgi nejut un par to viņām vajaga tikt pamācītām tikai piemērotā ceļā. Vests par to viņai tikai tad būs panesama, kad viņa kā pavisam kaila dvēsele ar jau labu tērpu ietērpta zināmā mērā i ieguvusi dvēseles miesīgu pastāvīgumu. Šādā stingrā stāvoklī viņa tad jau arī ir spēcīga kādas nelielas atklāsmes, jo viņas gara dīglis viņā sāk kustēties.

14] Ja kāda dvēsele reiz ir tiktāl pavirzījusies un ir sapratīgi pieņēmusi, ka viņa nu atrodas garu pasaulē un no šī brīža viņas mūžīgais liktenis atkarīgs vienīgi no viņas, tad viņai tiek rādīts vienīgi pareizais mīlestības ceļš uz Mani un tuvāko, kas viņai ir staigājams pēc pilnīgi brīvas gribas un pēc viņas pavisam brīvas pašnoteikšanas.

15] Ja viņai tas ir ticis radīs līdztekus tam, kas viņai pavisam noteikti katrā ziņā sev sasniedzams, tad vadonis viņu vēlreiz atstāj un nāks pie viņas tikai tad, ja viņa savā sirdī visā nopietnībā viņu pasauks. Bet ja viņa viņu nesauc, tad viņa jau tāpat staigā pareizo ceļu; bet ja viņa ir tā novirzījusies un stājusies

uz sliktā ceļa, tad viņš ļauj viņai atkal nonākt kādā atbilstoši lielā postā. Ja dvēsele savu kļūdu sapratīs un atkal vēlēties vadoni redzēt, tad viņš nāks un viņai rādīs viņas pūli un tieksmju pilnīgu nederīgumu.

16] Ja viņai pēc tam ir vēlēšanās atkal laboties, tad viņš viņu atkal liek kādā dienestā un ja viņa tur savu pienākumu izpilda, tad viņa atkal tiek paaugstināta, bet ne tik drīz kā pirmo reizi, jo tad viņa ļoti viegli atkal iekristu atpakaļ viņas senajā materiālajā letargijā, no kuras viņa būtu daudz grūtāk atbrīvojama kā no vispirmās, jo pie katras atpakaļkrišanas viņa vairāk un vairāk sacietē, kā kāds augošs koks nu gadu no gada arī grūtāk ļaujās locīties kā pirmajā augšanas periodā.

93. DVĒSELES PROGRESS UZ ZEMES UN VIŅPASAUĻĒ

1] (KUNGS:) “Pats par sevi jau saprotams, ka šeit nevar būt runa par kādu neparastu gadījumu, bet gan tikai par kādu pamatnormu, pēc kuras, tāpat kā pie šīs pasaules nu pavisam sevišķi pie Viņpasaulē vadības kāda dvēsele ir izceļama no viņas dzīvību kavējošās materialitātes.

2] Līdztekus vēl ir bezgala daudzas novirzes, ar katru no tām jāapietas nedaudz citādi, bet neskatoties uz visu to, tomēr vajaga dot kādu pamatnormu pēc kuras beidzot ir vadāmas visas citas, ka zemes augsnei vajaga tikt apaugļotai, lai izsētā sēkla tajā var sākt dīgt. Bet kā tad atšķirīgas sēklas, kas zemes augsnē dus atdzīvīnāšanai, no lietus piliena piesavinās tā piekritošo, tas ir garu, kuri apdzīvo dīgli un ļoti labi prot rūpēties par savu mājvietu, speciālā inteliģences lieta.

3] Es jums to saku tādēļ, ka jums jāsaprot, cik grūti un nogurdinoši Viņpasaulē notiek ar un uz iekšējās pilnveidošanās ceļa un cik viegli un nepiespiesti šeit, kur dvēselei ap sevi vēl ir materiālā miesa, kurā viņa vistuvāk var nolikt viņā sastopamo materiālo, kā un kad viņa to tikai vienmēr grib; bet Viņpasaulē tas tik viegli nav iespējams, tādēļ ka dvēselei tieši vairs nav nekāda materiāla miesa un ar savām kājām vairs neslīd pa kādu materiālu virsmu, bet gan pa kādu garīgu, būvētu no dvēseles domām un idejām, bet kas pavisam nav piemērots sevī uzņemt un mūžam aprakt no dvēseles šķirto materiālo.

4] Ja kas tur no dvēseles arī krīt uz tās virsmu, tas der gandrīz tik daudz, ka ja ņemt kādu akmeni un gribētu to aizmest bezgalīgajā telpā pavisam prom no šīs zemes. Jā, kuram būtu spēks kādu akmeni uzvest gaisā vai aizmest prom no šīs zemes ar tādu spēka ātrumu, ka tas 30000 reizes pārsniegtu izšautas bultas ātrumu tad tas pavisam noteikti akmeni tā attālinātu no zemes, ka tas nekad neatkrīstu atpakaļ.

5] Un redziet, tieši tā Viņpasaulē ir ar dvēseli, kurai vēl ir pielipušas grēku materiālās drupatas. Ja dvēsele no sevis tās attālina met uz viņas pasaules virsmas, tad šīs pūles līdz maz, jā, šad tad pavisam neko, tādēļ ka dvēseles zemei, uz kuras viņa Viņpasaulē stāv un kustās, tāpat ir tai piemītošs, kā te laicīgs šīs zemes pievilksanas spēks, kas ir tikai zemei piemītošs, un lai tas sniedzas vēl cik tālu un neļauj no sevis attālināt ne atomu.

6] Ja tad Viņpasaulē dvēsele no sevis grib attālināt visu rupjo un materiālo, viņā vajaga kļūt darbīgam kādam augstākam spēkam; un tas ir spēks, kas atrodas Manā Vārdā un Manā uzdevumā! Jo, no Dieva mutes nākdams, stāv rakstīts: “Tava vārda priekšā kritīs ceļos visi Debesīs, uz zemes un zem zemes!” Ar to ir saprotamas bezgalīgajā radības telpā neskaitāmi daudzo pasaulo visas cilvēku būtnes; jo Debesīs dzīvo jau uz mūžību pilnīgi Dieva bērni, — uz šīs zemes, ļoti saprotams, vienīgi topošie Dieva bērni. Bet tā kā tikai zemei ir piešķirta tā augstā priekšrocība, tad Dieva priekšā tā stāv godā pāri visiem citiem pasaules ķermeņiem; tie tad morāliski stāv zem tās un tādēļ arī to iedzīvotāji, kas tad arī ir saprotams ar “kas tu dzīvo zem zemes”.

7] Tātad tikai caur Man Vārdu un Manu uzdevumu dvēsele var tikt pilnīgi apgaismota. Bet Viņpasaulē tas neiet tik viegli kā to it kā var stādīties priekšā; tam nolūkam vajadzīga liela sagatavošanās! Dvēselei vispirms vajaga papildnam vingrināties visās iespējamās pašdarbībās un sevī stingri jau vajaga būt pavisam darbīgam spēkam, pirms viņai var būt iespējams uzņemt Manu Vārdu un beidzot pat Manam uzdevumam.

8] Bet ja reiz kāda dvēsele ir tam spējīga, tad viņai būs viegli no visas savas teritorijas tā attālināt arī pēdējo materiālo atomu, ka tas mūžam nekad nevar atkrīst atpakaļ. Kā un kādēļ tam tūlīt jātiek parādītam.

94. DVĒSELES DZĪVĪBAS ATTĪSTĪBA

1] KIRENIJS, kas visu bija noklausījis ar vissaprinzīnātāko uzmanību, saka: “Kungs, es tieši ne-

varu teikt, ka es to visu nebūtu sapratis; man tas viss gan ir īsti skaidrs, tikai man liekas, ka uz šīs zemes viss tas man reiz varētu kļūt neskaidrs un tas mani padarītu nelaimīgu! Jo viss tas, ko mēs no Tavas svētās mutes nu dzirdējām tomēr tik nedaudz par augstu pāri pat vispamodinātākam cilvēka prātam; tādēļ par dažu ko neliels papildu paskaidrojums varbūt gan nebūtu dēvējams par veltīgu!”

2] ES saku: “Draugs, jums, romiešiem ir ļoti labs sakāmvārds, kas skan apmēram tā: Longum iter per praecepta, brevis et efficax per exempla! (Pamacības ceļš ir ilgstošs, piemēra īss un iedarbīgs! Izd.). Redzi, tas arī šeit pavisam labi ļaujās tikt pielietots! Gaidi uz turpmāk sekojošiem piemēriem, kurus Es jums brīnumainā veidā došu skatīt. Tie tev padarīs gaišu to, kas te tagad vēl ir neskaidrs; bet pavisam tīri tu to sapratīsi tīši tad, kad pār jums nāks mūžīgās patiesības tīrais Gars un vedīs jūs Debesu un visu pasauli tīrā patiesībā.

3] Vai tad tu nepamani, ka jau dabā visu stādu un dzīvnieku augšanai ir tikai viens likums?!

4] Redzi, visi stādi un dzīvnieki aug un vairojas no iekšienes; no zemes krituma viņi sev pievelk atbilstošas vielas un beidzot caur tūkstots kanāliem sevī pašā vai savā dzīvībā tās attīra.

5] Pamatā dzīvnieki ņem viņu barību no tiem pašiem avotiem; — tikai tā iepriekš vai nu stādu organismā vai zemāku dzīvnieku sugu jau daudz vairāk attīrītā gaļā ir daudz vairāk attīrīta kā sākotnēji zemes humusā.

6] Cilvēks no stādu pasaules tāpat kā arī no dzīvnieku pasaules beigās bauda jau vissmalkāko un tīrāko. Viņu vairs nebaro siens, zāle un salmi. No stādiem viņš galvenokārt bauda tikai graudus un no kokiem cēlākos, medus saldus augļus. No dzīvniekiem viņš visvairāk bauda tikai atzīti tīrāko un viņam pretīga pavisam netīru dzīvnieku gaļu.

7] Bet cik daudz noviržu, nomaldīšanās un sānceļu ir šīs laicīgās stādu un dzīvnieku pasaules attīstībā, un tomēr katrs sasniedz savu mērķi! Kāda uzmanīga pētnieka acis nevar nepamanīt, ka te viena lieta vienmēr kalpo otrai un vienas uzplaukums un tālākdzīvošana tad ir otra uzplaukums un tālākdzīvošana.

8] Dvēseles dzīvībai vajaga iziet caur dažādiem dabas elementiem. Vispirms tā ir ēterī; tad caur līdzīga ar līdzīgu, vienāda un radnieciska saķeršanos tā koncentrējas. Caur to kļūst smagāka un vispirms sevī pašā noslīd savas pašas centrā, kļūst smagāka un jūtāmāka dzīvības substance.

9] Kā gaiss tā atkal koncentrējas kā augšā ēterī no tā top mākoņi un migla, un tie atkal koncentrējas un kļūst par ūdens pilieniem un krīt no gaisa uz zemi lietū, krusā, sniegā, rasā un zināmos apvidos kā apliekoša un nepārtraukta tvaika veidošanās un mitri nokrišņi.

10] ūdenim, kā gan vēl ļoti pakārtotam, bet jau virs ētera un gaisa stāvošam dzīvības elementam īsti daudzpusīgi jau atkal vajaga sākt kalpot augstāk stāvošiem dzīvības kondensācijas pasākumiem. Tam vajaga rupjākā matērijā reiz vairāk un pavisam par akmeni sacietējušo dzīvību mīkstināt un veicināt tās uzņemšanu un tālāk nogādāšanu sevī pašā, tas ir, ūdens elementā; tas ir kāds pirmais pakalpojums.

11] Pēc tam savus dzīvības garus vai zināmā mērā dvēseliskas substances partikulas tam vajaga nodot stādos. Ja partikulas pamazām un vairāk un vairāk izveidojas par noteiktas inteligences formām, tad tās atkal tiek uzņemtas no ūdens un no tvaikainā gaisa un ūdenim vajaga tām sagādāt vielas jaunām un brīvākām dzīvības formām. Tā ūdens vēl vienmēr kalpo savā sfērā, kaut gan no tā ik stundas kļūst brīvas un vairāk un vairāk pastāvīgas miljards reiz miljards dvēseles dzīvības inteligences mazas daļiņas.

12] Bet stāda dzīvībai vēlreiz vajaga pieņemt un veikt vairākus nu jau komplicētākus pakalpojumus. Ūdens pakalpojumi vēl ir ļoti vienkārši, kamēr stādu pakalpojumi dzīvības tālākai nosūtīšanai pie lai vēl cik vienkārša stāda tuvākos aplūkošanas jau ir salikti kopā ļoti daudzi.

13] Vēl daudzjādāki un daudz nozīmīgāki ir pakalpojumi dvēseles dzīvības tālākai paaugstināšanai pat vispirmos un vienkāršākos dzīvniekos, kuri stāv vistuvāk stādu pasaulei. Un tā pakalpojumi katrā vienā augstāk stāvošā dzīvības formā kļūst arvien komplicētāki.

14] Ja dvēseles dzīvība reiz ir pilnīgi pārgājusi cilvēka formā, tad pakalpošana ir tās pirmais noteikums. Tad ir dažādi dabas pakalpojumi, kas katrai cilvēka formai ir uzlikti kā “vajaga”; bet līdzās tad ir arī neskaitāms daudzums brīvi un vēl vairāk morāliski brīvākie pakalpojumi, kurus cilvēks pārņem izpildīšanai. Un ja viņš visos virzienos ir uzticami paklanījies, tad caur to viņš arī pats sevi ir pacēlis augstākā dzīvības pilnībā. Nu, tas gan notiek pie nedaudz cilvēkiem, kuri jau kopš dzimšanas ir tikuši nolikti augstākā dzīvības pilnībā; bet pie citiem cilvēkiem, kas, tā teikt, tikko vēl stāv pie dzīvnieka līnijas tas šaipusē neiet, un visu tālāka izglītošana notiek tikai viņpusē, –bet vienmēr uz kalpošanas pamatceļa.

95. KALPOŠANAS MĒRĶIS

1] (KUNGS:) “Caur kalpošanu visvairāk tiek vingrināta un veicināta pazemība; jo pakārtotāks bieži šķiet kāds pakalpojums, jo derīgāks tas ir dzīvības patiesai izglītībai. Bet pati pazemība nav nekas cits kā sevī pašā vienmēr lielāka un spēcīgāka dzīvības kondensācija, kamēr augstprātībai vienmēr ir nestabils veids un izkaisās bezgalībā un beigās ir gandrīz pilnīga dzīvības zaudēšana, ko mēs gribam nosaukt par otro vai garīgo nāvi.

2] Augstprātībā visai kalpošanai ir beigas un tāpat arī visai tālākai dzīvības izglītībai un apmācībai. Ja augstprātības pilnā valdīšana pār citiem būtu noteikta dzīvības apmācībā, tad no Manis noteikti būtu dota tāda kārtība, ka katram cilvēkam būtu kaut kādas neierobežotas tiesības valdīt, bet tā ka tas ir pret Manu mūžīgo kārtību, tad katram cilvēkam un eņģelim vajaga kalpot un beigās tieši mūžīgā un vienmēr lielākā un plašākā kalpošanā atrast lielāko svētlaimi.

3] Bez kalpošanas tāpat īstenībā nav nekādas dzīvības, nekāds tāds izturīgs ilgums, neāda laime, nekāda svētlaimē un nekāda mīlestība, nekāda gudrība un nekāda dzīvības bauda, ne šeit, ne viņpasaulē, un kas kādas debesis iedomājas bez kalpošanas, pilnas laiskuma un bezdarbīgas liksmības, tas ļoti maldās.

4] Jo tieši tādēļ augsto debesu svētākie gari saņem kādu gandrīz Man līdzīgu spēku un varu, lai Man un visiem cilvēkiem jau uz šīs dzīvības pārbaudījuma pasaules var jo krietnāk kalpot. Kādam nolūkam viņiem citādi gan tas būtu noderīgi, ka viņiem piemīt kāds pat radošs spēks un vara? Vai nekā nedarīšanai gan vajadzīgs kāds spēks un kāda gudrība? Ja viņu darbība un pakalpojumi jums jau šai Zemei ir neapprakstāmi svarīgi, cik ļoti svarīgiem tiem vajag būt visai garu pasaulei un no tā visai bezgalībai!

5] Arī Es tādēļ nenācu pie jums, lai no jums audzinātu dīkdieņus vai jūs izglītotu tikai lauku apstrādāšanai, lopu audzināšanai un līdzīgi, bet gan lai no jums izaudzinātu čaklus strādniekus debesu lielajam vīna kalnam. Mana mācība jums visiem virzīta uz to, lai, pirmkārt, jūs paši patiesi pilnveidojaties jūsu iekšējās dzīvības sfērā un, otrkārt, lai jūs tad paši kā dzīvības pilnīgi Man jau šeit un pavisam sevišķi reiz taipusē Manā valstībā vēlaties būt un jums jābūt krietnākiem un spēcīgākiem strādniekiem.

6] Ja tas nebūtu Mans galējs nolūks un Es jums teiktu: “Esat darbīgi tikai šeit; reiz taipusē manā Valstībā pilnīgi varēsiet atpūsties vienās izpriešanās un visu mūžību blenzt uz visu Dieva godību!”, tad Man Pašam vajadzētu būt muļķīgākam kā kādam muļķīgākam no jums. Ja, jūs mūžam apbrīnosiet Dieva godību, bet ne bez darbības; jo tieši no jūsu darbības atkarāsies pavairot Dieva brīnumus un tos darīt arvien diženākus un krāšņākus!

7] Es gribu, ka no šī laika caur jums, Mani bērni, tiek pilnīgi realizētas Manas domas un idejas, šeit, jau jūsu brāļu un māsu dvēselēm, sirdīm un gariem, bet Viņpasaulē visā lielā tiešamībā n viņu iekšējās garīgās izcelšanās sfēras līdz viņu vipārējākai materiālai izglītībai un no tā — uz vēlreizēju atvešanu atpakaļ pavairotā, tīrā un patstāvīgā garīgā dzīvībā. Un tam nolūkam, Mani draugi, būs vajadzīgs bezgala ilgs laiks, pacietība un liels darbīgums un tikpat liela un visu patveroša gudrība un spēks!

96. IESKATS RADĪBAS NOSLĒPUMOS

1] (KUNGS:) “Neticat, ka kāda pasaule, kā šī mazā Zeme, var tikt radīta no šodienas līdz rītam un pēkšņi tikt apdzīvota. Tam ir vajadzīgs jūsu uztverei neiedomājami daudz miljardu zemes gadu. Cik jums neiedomājami ilgs laiks vajadzīgs vienīgi tam, līdz kāda pasaule kļūst nobriedusi kāda cilvēka atbilstībai! Cik daudzām stādu un dzīvnieku sugām caur to rūgšanu un trūdēšanu zemes augsnē vispirms vajaga būt mēslojušām, līdz uz tās virsmas un tās stādu un dzīvnieku trūdās ir izveidojies tas humuss, no kura kāda pirmā spēcīgā dvēsele varētu ņemt viņas miesu un pie dievišķās kārtības to tā iekārtot, ka tai vajadzētu kļūt visai noderīgai un spējīgai līdzīgu pēcnācēju radīšanai, lai gatavām un brīvām, bet vēl neiemiesotām dvēselēm vairs gadu simtiem ilgi nav nepieciešams no iztvaikojumiem sakoncentrēt miesu, bet gan to radīt daudz isākā ceļā kādā ar visu nepieciešamo jau pilnīgi apgādātā mātes klēpī.

2] Redzat, tam visam vajadzīgs daudz laika un daudz gudrības, daudz pacietības un bezgalīgs spēks! Bet tā kā jūs un vēl mazāk Es nekad nepārtrauksim domāt un satvert idejas, tad radīšana arī mūžam turpināsies. Jo tukšu domāt nevaru ne Es un arī jūs to nevarat! Bet, ja doma reiz tiek sajūta kā kaut kas, tad tai vajaga būt kādā formā, bet ja tā riez ir kā forma, tad tā jau arī ir garīgi ietērpta un stāv mūsu priekšā kā gaismu uzņemta spējīga, citādi mēs to nevarētu pamanīt kā kaut ko izveidotu. Tāpat cik ilgi

Es no sevis un jūs no Manis satversim idejas, tik ilgi radīšanai neiespējami izbeigties. Bezgalība nekad necietīs telpas trūkuma un mūs nekad neapgrūtinās kādas bezdarbības garlaicība.

3] Bet kur ir daudz ko darīt, tur pēc viņu spēju izveicības pakāpes daudzi arī ir iecelti amatā. Kas Manā kārtībā sev ir ieguvis daudzas īpašības, tas arī tiks nolikts pār daudz ko; bet kas ir ieguvis tikai nedaudz īpašības, tas arī tiks nolikts pār ļoti nedaudz, bet kas šeit neiegūs nekādas īpašības, tam tur noteikti visā naktī tik ilgi vajadzēs smakt un ciest trūkumu, līdz viņš caur saviem iekšējiem, brīviem un patstāvīgiem centieniem tiktāl ir kļuvis spējīgs, lai stātos kādā lai arī cik mierīgā darbā. Ja viņšniecīgo dabu izpilda labi, tad viņš tiek likts kādā nozīmīgākā; bet, ja viņš to izpilda tikai slikti tad viņš pazaudēs arī TO, ko ar savām kaut gan mierīgām spējām viņš pavisam viegli būtu varējis iegūt.

4] Kam te ir, tam tiks dos vēl vairāk, ka viņam tad jāgūst pārpilnība; bet kam nav nekā, tam tiks atņemts arī tas, kas viņam jau bija un viņa liktenis atkal būs nakts, tumsa, izsalkums, nabadzība un visāds posts tik ilgi, līdz viņš papulēsies vispirms kļūt darbīgs sevī pašā lai caur to sasniegtu kādas tālākas darba spējas.

5] Tādēļ visi esat centīgi ŠEIT un neļaujiet sevi apžilbināt ar šīs pasaules dārgumiem, kas tad izzudīs kā visas miesas acīm sasniedzamās radības tagadējās matērijas formas, bet tā vietā vairāk krājat garīgus dārgumus, kas pastāvēs visai mūžībai. Esat gudri saimnieki un ekonomi jūsu sirds mājā, jo vairāk caur visādiem labiem darbiem jūs tajā saglabāsiet gara dārgumus, jo labāk jums veiksies tajā pusē! Bet kas šeit skopojas, tas reiz tikai pats varēs sevi vainot, ka tur viņi savas sirds pieliekamos atradis gandrīz tukšus.

6] ŠEIT ir viegli sakrāt, jo šeit viss, ko kāds aiz mīlestības uz Dievu un tuvāko dara ar labu gribu, tiek pieņemts kā tīrākais zelts, bet VINPUSĒ visu vajadzēs iemantot pašam no sevis un sevī pašā un samaksāt ar iekšējās un skaidrākās pašdarbības zeltu. Un tas, Mani draugi, tajā Valstībā, kur nav nekāda ārēja darba zelta un sudraba, iet diezgan grūti.

7] ŠEIT jūs varat darīt zeltu no parastākiem ielas dubļiem un par to sev nopirkt debesis, ja pie tam visā nopietnībā klāt bija jūsu sirds; VINPUSĒ jūs sevī pašā cēlo varēsiet radīt tikai no cēlākā un tas būs vēl grūtāk kā šeit radīt zeltu no parastākās grants. Bet kas caur saviem ceļiem un labiem darbiem jau šeit ir radījis daudz zelta, tam Viņā pusē to netrūks, jo no šī garīgi cēlā metāla smilšu graudiņa Viņā pusē būs pasaules liels zelta gabals, un tas tad jau dod lielu krājumu.

97. TUVĀKĀ MĪLESTĪBAS PATIESA DARBĪBA

1] (TAS KUNGS:) “Bet Es nu dažos no jums redzu parādāmiešus kādu ļaunu domu, kuru sātans slepeni jums ir iečukstējis! Bet doma skan tā: Zelts, ko jūs sev un saviem pēcnācējiem esat sarūpējuši, jums ir maksājies daudz pūļu un darba, un tagad jums tas jāizšķiež tiem, kas savu dzīvi ir izšķieduši slinkumā?! Lai viņi strādā un no jums nopelna savu maizi, ko pēc viņu darba viņiem vienmēr tikai skopi gribat iedalīt! Kas nevar un negrib strādāt, tam jāiet bojā kā suņiem ielas vidū!

2] Ak, Es jums saku, tā ir slikta doma, kas jums tika iedvesta! Kā jāstrādā kādam aklam? Un tomēr viņš ir jūsu brālis, kam ir tādas pat tiesības dzīvot kā jums, kas redzat un dzirdat, un kuriem ir veseli locekļi! Kā jāstrādā nabaga sirmgalvim un vājam nabadzīgu vecāku bērnam, kam trūkst nepieciešamā spēka? Kā par jūsu algu, kuru pie tam gribat iedalīt, cik iespējams, skopi jāstrādā nolēmētajiem un kropliem?

3] Ka jāstrādā tam cilvēkam, kas dienu no dienas meklē darbu un nekur tādu neatrod? Jo pie kā viņš iet, tas viņu nosūta tālāk ar to, ka pašlaik viņam nekāda darba nav. Un tomēr jūsu ļaunās domas sūta viņu meklēt darbu, kuru viņš kaut kur var atrast tikpat maz kā pie jums! No tādiem cilvēkiem beidzot kāds kļūst ubags, kuru jūs tad palājat un dēvējat par slinku dienaszagli. Kāds cits kļūst par zagli; to jūs medijāt kā plēsīgu zvēru, nežēlīgi ar viņu apejaties un tikai pēc tam metat viņu cietumā. Bet kāds trešais kļūst pat par laupītāju — slepkavu vai, mazākais, par bīstamu laupītāju. Ja jūs viņu tad noķerat, viņš tiek notiesāts, mests cietumā un drīz pēc tam mokpilnā nāvē nonāvēts.

4] redzat, tāda pa lielākai daļai ir jūsu ļauno domu, kuras pavisam slepeni visos laikos jums ir iedvešis tumsas firsts, sekas. Bet no šī laika tam tā nav jābūt. Tādas domas piederas ellei, bet jūsu sirdīs tām nekad nav jāatrod vieta.

5] netiek prasīts, ka tādēļ ka esat mani mācekļi, jums visa sava manta jāizdala nabagiem, bet jums jābūt uzticētā īpašuma gudriem pārvaldniekiem, lai jūs nevainīgus ubagus, ja viņi nāk jūsu durvju

priekšā, nevēlaties atstāt ciest trūkumu.

6] Apskaties šeit draugu Ebalu no Genaretēs! Kopš viņš ir saimnieks viņš ir devis pajumti tūkstošiem visādiem vietējiem un arī pasaules svešajiem nabagiem, un to nekad ar nepatiku vai ar kāda veida bailēm tuvinieku dēļ — un tomēr viņa īpašums nav mazinājies! Pretēji, viņam nu pieder tik daudzi un lieli zemes dārgumi, ka viņš par tiem varētu nopirkt lielu karalisti. Bet viņš visus šos dārgumus tikai tādēļ uzskata par vērtīgiem, ka caur to viņam ir iespējams varēt nabagiem vēl vairāk palīdzēt. Viņš domā par visiem saviem mājiniekiem un par saviem bērniem tikai tiktāl, ka lai viņi visi kļūst stipri un spēcīgi vienīgā un vienīgi patiesā Dieva izpratnē; bet tādēļ Es arī rūpējos par viņa mājas un pārējo un Es jums galvoju, ka viņa mājinieki nekad necietīs nekādu trūkumu!

7] Bet bailīgajiem Es atstāju rūpes par viņu mājiniekiem un viņu šķūņus nekad neapberu kviešiem un graudiem, un viņu vīnoņu spiedeī nekad nav jāpārplūst no vīna. Viņu dārzu kokiem nekad nav jābūt pārpilniem no Manas svētības smaguma un viņu dīķiem nav jātiek pārāk saduļķotiem no cēlo zivju lielā daudzuma un viņu ganāmpulkiem nav jābūt tiem treknākiem valstī! Jo kā viņi, tā arī Es — un viņiem nav sagaidāms pārāk liels ieguvums. Kas sēj, vāji uz Mani paļaudamies, tam arī jāievāc pēc viņa uzticības! Es katram došu pēc viņa paļāvības un viņa ticības, kas vienmēr ir mīlestības uz Mani un tuvāko auglis.

8] Tādēļ vienmēr un katrā laikā esat līdzcietīgi, tad jūs arī mani vienmēr atradīsiet līdzcietīgu. Kā jūs izturēsieties pret nabaga brāļiem un māsām, tā arī Es izturēšos pret jums. Es saku un iesaku jums visiem: esat viens pret otru savstarpēji pakalpīgi, pārspējat viens otru labos darbos, patiesi mīlat viens otru tā kā arī Es jūs mīlu, tad jūs visai pasaulei rādīsiet, ka jūs patiesi esat Mani mācekļi un savā garā pilnīgi mani patiesi bērni.

9] Tas ir visu Manu bērnu aicinājums, ka viņiem šeit uz šīs zemes jāvingrinās

Kādreizējiem lielajiem darbiem Manās Debesīs; jo tur visu darīs vienīgi mīlestība, un katra gudrības, kas nav cēlusies no mīlestības liesmas gaismas, nekad neatradīs uzņemšanu Manās debesīs un tāpat arī nesaņems nekādu darbu!

98. PAR PALĪDZĪBU AR NAUDU

1] (KUNGS:) “Kuram no jums ir daudz naudas, tas lai vienmēr neaizdod tikai tam, kas nolīgtajā laikā var atmaksāt atpakaļ lielos un augsts procentus un to kapitālu, bet gan arī tiem nabadzīgiem, kuri viņam nevar atdot atpakaļ ne kapitālu, ne augļus; tad viņam nauda pienāksies no Manis un Es viņam jau šeit desmitkārtīgi atmaksāšu atpakaļ kapitālu un augļus un viņpusē simtkārtīgi. Bet kas savu naudu aizdod vienīgi tam, kas nolīgta laikā viņam var atmaksāt atpakaļ kapitālu un augļus vai zināmos gadījumos caur tiesas spaidu vajaga atmaksāt atpakaļ, tas savu algu pilnīgi ir saņēmis jau šeit un no Manis nekāda vairs nav sagaidāma; caur to viņš ir pakalpojies ne man, bet gan tikai pasaulei un sev pašam.

2] Jūs gan teiksiet: Ja kādam aizdod naudu, kas ir nonācis postā arī uz augļiem, tad tā arī ir labdarība; jo ņēmējam caur to ir palīdzēts, viņš ir kļuvis bagāts vīrs un tad pavisam viegli kapitālu un augļus varēs atmaksāt atpakaļ! Jo aizdevējam tomēr vajaga apsvērt, lai neizdevīgas spekulācijas gadījumā savu naudu nezaudētu. Bet Tā kā ņēmējam ir palīdzēt, tad tak Dievs ar visu Savu gudrību nevar šķendēties par to, ka ņēmējs aizdevējam kapitālu kopā ar nolīgtajiem augļiem! Jo pirmkārt, arī aizdevējs ir cilvēks, pret kuru kādam citam ir tāds pat pienākums kā viņam pret viņu un, otrkārt, aizdota nauda var būt viss aizdevēja īpašums, no ā viņam vajaga dzīvot kā zemkopim no zemes! Bet ja aizdoto naudu, ka arī tās augļus, aizdevējs ļauj neatmaksāt atpakaļ no ka tad viņam jādzīvo? Jeb vai ņēmējs tikai no tālienes var vēlēties aizlienēto naudu paturēt, pie kam viņš ar o tak ir jau ļoti daudz vinnējis un viņš gan var un viņam vajaga zināt, ka tā ir pakalpīgā aizdevēja vienīgā mantība?!”

3] Uz to Es jums saku: kam ir nauda un kādam draugam tā ir vajadzīga un viņš nāk un grib aizņemt, tad tai jātiek dotai. Kas pret likumīgiem augļiem viņam to aizdod, tas pie viņa jau ir izdarījis labu darbu, kas arī debesīs atradīs atzinību. Bet tāpat arī ņēmēja pienākums ir aizdevējam aizlienēto kopā ar nolīgtajiem augļiem pēc sirdsapziņas ne tikai atmaksāt atpakaļ, bet gan vēl vairāk — ja viņš ir daudz vinnējis, viņam pēc sirds brīvā gribā jādalās ar aizdevēju, tā ka viņš tak peļņu ir guvis tikai ar to naudu. Tomēr aizdevējam tas nav jāpieprasa! To visu jūs varat darīt visā draudzībā bet tādēļ to citu pilnīgi neatmest.

4] Bet ja pie tā, kuram ir nauda aizdošanai nāk kāds pavisam nabadzīgs, no kura sagaidāms, ka

kādu aizdoto lielāko summu viņš nevarētu un nevēlētos svētīgi un izdevīgi izlietot, tad arī no Manis nevienam cilvēkam nav uzlikts par pienākumu nabadzīgam viņa prasīto summu aizdot, jo ar to viņš savu naudu, ar ko būtu varējis kādam patiesi palīdzēt, tišā prāta ir kā aizmetis prom un tam nabaga ņēmējam tikai sagādājis izdevību, caur ko viņš sāktu, un pēc viņa dabas arī vajadzētu, sākt just pamudinājumu uz visādam pārmērībām. Tāds darbs tātad nebūtu sevišķi labs, vēl vairāk, tieši otrādi, tas dēvējams ja ne tieši par sliktu, tad tomēr par ļoti dumju — kas nevarētu būt patīkams Manai mīlestībai un vēl mazāk Manai gudrībai.

5] Ak, pavisam citādi būtu, ja nāktu kāds nabaga vīrs, par kuru jūs zināt, ka viņš gan prot ar naudu apieties un ir kļuvis nabags tikai caur nepatīkamu nejaušību, un no jums vēlētos aizņemties naudu, tā jums viņam nav jāatļauj arī bez augiem u bez drošās pārliecības jebkad dabūt atpakaļ! Ja tas vīrs to naudu ir izlietojis labi, tad viņš kā jūsu brālis jau arī zinās, kas viņam pēc tam būs darāms, jo viņam pret jums ir tie paši pienākumi, kas jums pret viņu.

6] ja viņš aizlienēto tomēr nespētu atmaksāt atpakaļ, tad tādēļ jums uz viņu nav jādusmojas vai jūsu kredīts jāmeklē pie viņa pēcnācējiem, jo tas būtu cietsirdīgi un pilnīgi pret Manu kārtību. Bet ja pēcnācēji, sevišķi bērni vai pirmie mazbērni ir nonākuši pie pārticības, tad viņi darītu ļoti labi un Man patīkami, ja viņi dzēstu to parādu, ko viņu tēvs vai vectēvs n kāda cilvēku drauga ir aizņēmušies. Bet, ja tas notiek, tad cilvēku draugs gan zinās, ko aiz mīlestības uz Mani un tuvāko viņš ar šo naudu darīs.

7] Tātad, ja Es saku, ka jums jūsu nauda jāaizdod arī tiem, kas jums to nevar atmaksāt atpakaļ, tad ar o Es gribu teikt to, ka jums ar savu naudu vai citiem krājumiem jārikojas tieši tā, kā Es nu jums esmu parādījis; kas ir vīrs tā vai zem tā, tas būtu vai nu dumji vai ievērojams ļaunums, tātad rupjš grēks pret patiesu tuvākā mīlestību!

99. PAR PAREIZU UN NEPAREIZU PALĪDZĪBU

1] (KUNGS:) “Tātad lielais lozungs cauri visām bezgalības sfērām, kā lielajā dabas valstībā, tā arī bezgalīgajā garu valstībā, saucas “kalpošana”.

2] To labi pazina arī elles ļaunie apdzīvotāji — tikai ar to vareno starpību no Debesu iedzīvotāju kalpošanas, ka ellē pamatā katrs grib tikt apkalpots, un, ja kāds pakalpo otram, tad tā ir tikai liekulība, tātad vienmēr ļoti savtīgi ieinteresēta šķietama pakalpiņa, caur ko viens otru grib maldināt, lai pie kāda izdevīga gadījuma viņu jo drošāk dabūtu zem saviem nagiem u no viņa krišanas gūt sev labumu.

3] Kāda elišķa daba savus priekšniekus tieši tāda pat iemesla dēļ paceļ augstākā pakāpē, kādēļ jūras krastā zināmas sugas lijas — bruņurupuci. Tāda pakalpiņa lija kādā mūklājā ierauga bradājam apkārt bruņurupuci. Bruņurupucis cenšas nonākt uz sauszemes, lai sava izsalkuma apmierināšanai meklētu zāli. Gaļas kārā lija parāda viņam laipnību! Vispirms izceļ to no mūklāja un liek uz sausas, zālēm bagātas zemes. Lija kādu laiku noskatās un tikai pavisam viegli pārbauda, cik ciets it kā ir bruņurupuča apvalks. Bet tā kā viņa asais knābis no apvalka nevar izkniebt ne gabalu gaļas, tad viņš nabaga bruņurupucim tik ilgi ļauj pavisam mierīgi ganīties, līdz tas, tiekdamijs pēc zālēm, bezbailīgāk un pārdošāk no bruņām izbāž galvu.

4] Kad lija pie bruņurupuča šo pakļāvību mana viņa ar saviem nagiem saķer mīksto, gaļaino galvu, tad paceļ bruņurupuci augsti gaisā un nes to uz turieni, kur zemē mana akmeņainu pamatu. Tur viņas augšā paceļto bruņurupuci atlaiž vaļā, un te sākas tā nāvējošais kritiens. Bultas ātrumā nonākdams uz akmeņainās virsmas, tas sasprāgst gabalos un lija viegliem spārniem, kas tāpat bultas ātrumā savu krītošo upuri bija pavadījusi, tad arī ātri ir klāt un par savu iepriekšējo pakalpojumu sāk sev ņemt algu un ar to piepildīt savu vienmēr izsalkušo māgu. Te jums ir elišķas darba dedzības dabīga aina.

5] Tas gan arī ir pakalpojums, bet tikai ļoti savtīgs un tātad katrs vairāk vai mazāk savtīgs pakalpojums, kādu cilvēki savstarpēji parāda, arī vienmēr vairāk vai mazāk ir radniecisks ar elles iztapību un, ciktāl tas ir radniecisks, tam Manā un visu Manu debesu priekšā neiespējami būt kādai vērtībai. Tikai tīri nesavtīgs pakalpojums ir arī tīri debesu pakalpojums un Manā un visu Manu Debesu priekšā vienīgi tam ir patiesa un pilnīga vērtība.

6] Tātad ja jūs savstarpēji viens otram pakalpojat, tad pakalpojat mīlestībā un patiesā brālībā, kā tas ir Debesīs! Ja kāds no jums lūdz pakalpojumu, tad pakalpoiet visā priekā un mīlestībā un pirms pakalpojuma neprasiēt lūdzējam algu; jo tā dara arī pagāni, kas nepazīst patieso Tēvu Debesīs, un viņu parašas vairāk ir ņemtas no dzīvniekiem nekā no viena Dieva. Tam pierādījumu vel līdz šai dienai dod

senie ēģiptieši, kuru pirmais, nedaudz uz pārdomām mudinošais skolotājs bija vērsis, kuram viņi tādēļ un līdz šai dienai parāda dievišķu godināšanu.

7] Bet, ja kāds tev ir izdarījis labu pakalpojumu, te tev arī nav jājautā un jāsaka: “Draugs, ko es tev esmu parādā?”, bet gan pēc saviem spēkiem no visas savas sirds mīlestības un draudzības palīdzību sniegušo draugu jāatalgo! Ja tas, kas tev ir palīdzējis, to pamanīs, tad viņš tevi apkāms un teiks: “Cēlais draugs, redzi, es tev esmu tikai nedaudz pakalpojis un tu mani par to tik ļoti atalgo! Redzi, desmitā daļa no tā ir vairāk pietiekami un pat to es pieņemu tikai kā tavas man tik dārgās brāļa sirds pierādījumu.

8] Ja palīdzības sniedzējs no patiesu un dzīvības dziļu jūtu pamatiem tā teiks palīdzības lūdzējam, vai te abi tūlīt nekļūs patiesi Dieva draugi? Pavisam noteikti, un tieši caur to pie jums nāks Debesu Valstība un jūs debešķīgi pārvaldīs ar gaismas un visas žēlastības zizli.

100. MOZUS MĀCĪBA UN KUNGA MĀCĪBA

1] (KUNGS:) “Ak, vēl ne ilgi nav pietiekami tikai zināt un ticēt, kas pēc Dieva kartības ir labi, pareizi un patiesi, bet gan visā sirds mīlestībā un draudzībā vajaga pēc tā rīkoties, tikai tad starp jums cilvēkiem patiesi nāk Dieva Valstība un tās taisnīgums un tikai tā dara jūs par patiesiem Dieva bērniem!

2] Bet ko kādam arī līdzētu visa atziņa un visa izpratne, ja viņš pēc tās nerīkotos, bet gan paliktu pie senierastajiem pasaules tikumiem? Vai viņš nelīdzinātos kādam muļķīgam cilvēkam, kas kā tīru dāvanu ir saņēmis kādu pili, lai viņš ar savējiem miesā un visā ērtībā to apdzīvo? Šim vīram gan būtu liels prieks par pils brīnišķīgāko un ērtāko iekārtojumu, bet viņš kopš jaunības ir pieradis pie ļoti neērtas dzīves savā vecajā, trūcīgajā un netīrajā būdā un, neskatoties uz to, ka atzīst brīnišķīgās un ļoti plašās pils labumu un mērķtiecību, tomēr kopā ar savējiem paliek mitrajā, neveselīgajā un ļoti neērtajā būdā, bet tomēr nepārtraukti žēlojas par savas senās mājvietas lielajiem trūkumiem.

3] Jā, ja tāds cilvēks nav nelga, tad šajā pasaulē tomēr neviens nav nelga. Bet vēl daudz lielāks nelga ir tas, kuram ir Mana Mācība un viņš to atzīst kā mūžam patiesu, bet pie tam visā sava rīcībā tomēr paliek senais jūgu vērsis!

4] Es jums visiem saku: Mans jums uz pakalpojuma skausta uzliktais jūgs ir ļoti maigs un jums nešanai uzliktā nasta ārkārtīgi viegla. Kas to nesīs, tam būs viegla pūles. Bet kas to nenesīs, tas tikai pats sev var pierakstīt vainu, ja viņam klāsies slikti un rūgti, un nožēlojami. Savstarpēji izrādāt pareizu mīlestību, tad jūs dusēsiet uz maigiem un ļoti mīkstiem spilveniem! Bet, ja jūs zem savām galvām mīlāk gribat akmeņus, tad jūs tos arī varat dabūt, bet tad dzīvības rītā lai neviens nežēlojas, ka uz akmeņiem viņa galva esot ievainota un sāpoša

5] Ja tev ir viens uzticams un viens neuzticams kalps, vai tu neesi milzīgs ēzelis, ja tu no sevis uzticamo kalpu no sevis attālini tādēļ, ka viņš tavā mājā ir daudz īsāku laiku nekā tas vecais īstais krāpnieks, kas pie katras izdevības ir tevi piekrāpis?! Tādēļ no jums pilnīgi jāpazūd visai senai kalpošanai, jo tā neder tīrai Debesu Mācībai, un šī Mācība nav it kā kāda jauna lupata kāda veca, pavisam saplēsta svārka lāpīšanai, bet gan tā ir par sevi pavisam jauns, gatavs tērps un vecajam, liktajam svārkam vajaga tam pilnīgi dot vietu.

6] Bet zem vecā svārka Es saprotu ne it kā Mozu un praviešus — jo viņi ir kā tīrākais zelts no debesīm — ,bet gan zem vecā, saplīsušā svārka līdzības Es saprotu jūsu, cilvēku, ieradumus. Ar tiem un tempļa statūtiem vairs nekas nav iesākams; jo ja jūs uz kādu vaļēju, plašu plīsumu arī liktu pavisam jaunu ielāpu, tad to tomēr nevarētu piešūt, jo pārāk satrunējis kļuvis audums vairs neturētu nekādus dūrienus.

7] Mozus izraēliešu tautai toreizējam laikam gan deva konstitūciju visai mājturībai un visām vajadzībām; bet, pirmkārt, tā jau tika pavisam izkropļota un, otrkārt, kā neizkropļota vairs nederēja šai Manai Mācībai. Jo, ja uzar, nevar novākt ražu; bet, kad iesētais grauds ir nobriedis, te salīgst plāvējus un tad arkls starp plāvējiem vairs neder. Mozus uzara, pravieši ir iesējuši, un tagad ir atnācis plaujas un ražas laiks, kurā vairs nevar izlietot Mozu ar arklu rokā. Mēs nu gan ievāksim ražu un nesīsim mūsu šķūņos, kas tad tikai vienmēr ir nobriedis; bet pēc ražas novākšanas Mozus arkls atkal tiks likts jūsu rokās jaunai zemes uzirdināšanai un tīrākās sēklas no Debesīm jaunai iesēšanai, un tad tiks aicināti sargi, kas ļoti uzmanīs, ka lai nevar nākt ienaidnieks u starp tīrākiem kviešiem nesēj nezāles.

101. NEZĀLES STARP KVIEŠIEM

1] (KUNGS:) “Zeme gan tiks no jauna apstrādāta, svaigajās vagās gan tiks kaisītas tīrākās sēklas un sargi apsargās laukus — bet starp jaunajiem kviešiem Es jau saredzu daudz nezāļu! Kā tās nokļūst starp kviešiem?”

2] Ja, redzat, tas ir sargu grēks! Kad pienāca nakts, viņi aizmiga, jo viņi domāja un teica: “Kas to iedrošināsies, ja mēs lauku turam aplenkumā?!”

3] Bet kad viņi iemiga, naidnieks pielavījās pie lauka un virs lauka ātri izkaisīja savas ļaunās sēklas.

4] Un kad no rīta sargi pamanīja, ka starp kviešiem ir parādījušās arī daudzas nezāles; viņi, protams, steidzās pie kunga un teica: “Kungs! Tīrākās sēklas, kuras tu mums devi, mēs izsējām tikpat tīrā augsnē, un skaistos tīrumu labi apsargājām; bet ko tas viss līdzēja?! Sļepeni no mums nepamanīti, tad tomēr nāca ienaidnieks un starp kviešiem ir izsējis daudz nezāļu! Tās nu auglīgi uzdīgst! Vai mums tās jāizravē jeb jāatstāj augam?”

5] Kādu atbildi kungs viņiem gan dos? Es jums saku, ka viņš runās tā: “Tā kā jūs nakts laikā, kas katram cilvēkam ir dzīvības pārbaudījums, neesat palikuši nomodā, tad tumsas firstam tomēr bija viegli starp manām sēklām izsēt nezāles! Bet nu ļaujiet tām abām augt līdz jaunas ražas laikam. Tad mēs plāvējiem teiksim: “Vispirms savāciet kviešus un nogādājat tos manos šķūņos; bet pēc tam savāciet arī nezāles un savāciet tās kūļos, iededziet uguni un visus nezāļu kūļus sadedziniet, lai to sēklas no jauna nenonāk zemē un nepadara to netīru!””

6] Jūs nu savās sirdīs čakli jautājat un sakāt: “Kā tā, kā tas jāsaprot?”

7] Un Es jums saku, ka tas ir pavisam viegli saprotams. Tīrums līdzinās šīs zemes cilvēka sirdij, tie tīrākie kvieši ir Mana Mācība; arājs un sējējs nu esmu Es Pats un jūs kopā ar Mani Tie nolīgtie sargi arī esat jūs un tie, kurus Manā Vārdā jūs nolīgsiet. Tas Kungs esmu Es un tie šķūņi ir Manas debesis. Bet tas ienaidnieks ir sātans un viņa nezāles ir ļaunā pasaule ar visām tās ļaunajām un nāvi nesošajām iekārēm. No jauna nolīgtie plāvēji ir tie sūtņi, kurus savā laikā Es no debesīm pamodināšu un sūtīšu savākt sēklas un sadedzināt visas ļaunās nezāles, lai turpmāk tās tik viegli vairs nepadara netīrus tīrumus un kviešus. Nu, šo patieso līdzību jūs it kā gana sapratīsiet?

8] “Jā,” jūs sakāt, “nu mēs to labi saprotam!” bet Tu, ak Kungs, ar Tavu visvarenību un gudrību gan tomēr viegli varētu novērst, ka turpmāk, ja dzīvības pārbaudījuma naktī mums arī dažkārt nāktu miegs, lai ienaidnieks nenāk un starp tīrākiem kviešiem nekaisa sava ļaunās sēklas!”

9] Uz to Es saku: “Mana visvarenība nekā nevar un nedrīkst darīt tur, kur Manos mīļajos bērnos jāattīstās jaunai dzīvībai. Te Es Pats nevienam nevaru darīt vairāk kā jūs savā starpā.

Es jums dodu tīrumu, arklu, kviešus un salīgstu plāvējus; bet strādāt jums tad vajaga pašiem, un ja kādreiz jums nepieciešamie spēki pietrūkst, tad jūs jau nu zināt, ka jūs savās sirdīs Man to lūgsiet, Es jūs ar tiem apgādāšu, un tad ar atjaunotiem spēkiem jūs labi strādāsiet; bet jūsu vietā Es mūžam nevaru un nedrīkstu strādāt! Un, ja Es to darītu, jums jūsu dzīvības brīvībai un patstāvībai nebūtu nekāda labuma; jo tad jūs būtu tikai mašīnas, bet mūžam nekādi brīvi, izejot no sevis dzīvojoši, domājoši un darbīgi cilvēki.

10] No visa tā jums jāklūst pilnīgi skaidram, ka savstarpēja kalpošana pēc Manas tagadējās Mācības ir visas dzīvības galvenais noteikums! To visu nu labi saprotat!”

11] KIRENIJS saka: “Kungs, Tu mūžība vienīgi patiesākais! Neviens nav tev līdzīgs! Tavi vārdi ir skaidri, ir patiesība un dzīvība! Es tikai tagad sāku dzīvot, un man liekas, ka tikai tagad es esmu ticis pamodināts no kāda dziļāka miega. Tātad, kā Tu, ak Kungs, nu esi runājis, var runāt tikai Dievs un neviens cilvēks, tādēļ, ka neviens cilvēks nevar zināt, kas viņā ir, kas viņu atdzīvina un kā viņam augļu nesoši jāaudzē dzīvība! Mēs, ak Kungs nu tieši no tevis uz mūžību esam labi apgādāti un saglabāti; bet tiem, kas nāks pēc mums pie visas pakalpības Tavā laukā, Tavu brīnišķīgo kviešu vidū varbūt jau nāksies ļoti cīnīties ar visādām nezālēm Tomēr kas te stāv mana varā, tad elki nebūs tik ļoti viegli tās nezāles izkaisīt laukā, kuru Tu mums esi parādījis!

12] Bet tagad es no tavas mutes tomēr gribētu uzzināt, kā pie cilvēkiem iedarbojas elle un tās firsts! Kā tie viņu nezāles nogādā uz debesu tīruma?!”

102. DOMAS UN TO ĪSTENOŠANA

1] ES saku: “Nekas nav vieglāk kā tas! Es jums jau rādīju, ka katram cilvēkam, ja viņš grib sasniegt

savas esamības un dzīvības brīvību un patstāvību, vajaga caurstaigāt likuma ceļu. Bet, ja pastāv kāds likums, kas cilvēkam tiek dots kā no ārienes, tad cilvēkā arī vajaga būt kairinājumam kaut arī tikai uz brīdi to vēl vieglāk un priecīgāk pārkāpt, nekā to pavisam stingri ievērot. Tātad pirms visas materiālās radības no manis esamība tika atmodināti gari, ko Es jums jau tā esmu rādījis, ka jums to jau vajadzēja saprast un aptvert, jo šodien jūs paši, ja jūs kaut ko radāt, ievērojat pilnīgi to pašu kārtību.

2] vispirms jūs sakopojat visādas domas; no tām jūs tad veidojat visādas idejas un formas. Ja jūs no domām un idejām reiz esat attīstījuši kādu noteiktu formu, tad caur gribu, lai tā paliktu, tā tiek ietērpta. Ja reiz tā ir, tad kādā garīgā esamībā tā jau paliek pilnīgi neiznīcināma un cik bieži vien jūs to gribēsiet klāt esošu, jums tā plastiski vienmēr būs klāt. Bet jo ilgāk jūs kādu izveidotu ideju jau sevī palūkojat kā īstu priekšmetu, jo vairāk izveidoto un garīgi ietērpto ideju iemīlat, jūsos pamostas mīlestība uz šo garīgo formu. Mīlestība uz to pieņemas, ūsu sirdīs mīlestība aizdegas un caur dzīvības siltumu un caur gaismu no mīlestības liesmas tagad vienmēr noteiktāka izveidota ideja pati sevī tagad kļūst vienmēr vairāk attīstītāka, skaistāka un no tās vienmēr lielākas pilnvērtības jūs sākat atklāt visādu derīgumu un nolemjat tagad vienmēr vairāk izveidoto ideju pārlikt un pārnest ārējā darbā.

Sākumā jūs uz pergamenta izdarāt zīmējumus, un to darāt tik ilgi, līdz zīmējums jau kļūst pilnīgi līdzīgs jau izveidotajai gara ainai jūsos. Ja jūs iepretī gara ainai jūsos vairs neko neatrodāt, ko pievienot, tad jūs paspriežaties ar speciālistiem, ka tā būtu īstenojama un pārvēršama īsti materiālā darbā. Un speciālisti pārdomā, priekšā liktajā idejā drīz orientējas un saka: “Mums tam ir vajadzīgs tas un tas, pāris gadu laika un tas maksās tik un tik!” Jūs tad noslēdzat kontraktu, darbs tiek uzsākts un jūsu un tūkstotis citu cilvēku priekšā pāris gados jūsu ideja stāv aplūkošanai, apbrīnošanai un izmantošanai.

4] Redzat, tā jūs radāt savas mājas, darba rīkus, pilsētas, pilis, kuģus un vēl tūkstošiem citas lietas! Un tāpat arī Es radu debesi, pasaules un visu, ko tās ietver un nes. Protams, kādas pasaules radīšanai vajadzīgs vairāk laika nekā te vajadzīgs tam, lai uzceltu būdu, māju vai ko citu; jo jūsu priekšā jums jau ir gatavs materiāls — bet Man visupirms vajaga radīt matēriju un to ņmet no Manas gribas negrozāmākā pastāvīguma.

5] Es gan kādu matēriju varētu radīt arī acumirkli, jā, vienā momentā atmodināt esamībā veselu pulku pasaļu; bet tādai pasaulei tieši tādēļ būtu grūti iegūt izturīgu pastāvīgumu, ka tā no Manis iepriekš ir par maz tikusi barota līdz pilnīgam briedumam. Bet, ja kāda liela pasaules ideja pie Manis reiz ir pienācīgi nobriedusi un caur Manu mīlestību un gudrību tikusi barota, tad tā arī vienmēr un vairāk iegūs intensitāti, un caur to kļūs vienmēr vairāk un vairāk pastāvības spējīga.

6] Arī pie jums tomēr ir tā, kur jūs jau darbojaties ar gatavu matēriju: māja, kuru nepieciešamības gadījumā jūs esat uzceluši dienas laikā, patiesi nespēs pretoties gadu simtam un, vēl mazāk, gadu tūkstošiem, bet pie celtnēm, pirms kuru uzsākšanas reiz noformētai idejai ļāvāt sevī pilnīgi nobriest ilgāku laiku, un pie tam tikai ar jūsu idejas atstarošanu esat nonākuši arvien lielākā skaidrībā, kas viss tad tādēļ tiek prasīts, lai tāda forma izveidotos iespējami izturīgākā un pilnīgākā esamībā, tad jūs arī uzcelsit kaut ko pastāvīgu, līdzīgi piramidām, kas līdz šim jau gandrīz 2000 gadu zināmas visiem izglītotiem mirstīgiem, stāv un spītē visām vētrām un stāvēs vēl vairāk kā četras reizes tik ilgi, no ārienes tikko nedaudz cietušas.

7] ja senie faraoni pietiekami ilgi nebūtu pārdomājuši tādas celtnes celt kā viņu slepeno mākslu un zinātņu saglabāšanas iestādes, kuras laika zobam nav jāizcīna gadu tūkstošu ilgā laikā, tad šīs piramīdas nekad nestāvētu kā celtniecības mākslas pieminekļi. Bet tā kā celtnieki viņu reiz pilnīgi satverto un pilnā formā pārgājušo ideju iepriekš gadiem ilgi barojuši un tādā viedā noveduši briedumā, tad arī ir saprotams, kādēļ viņu matērijā pārliktā ideja vēl šodien pārstiedz ceļotājus.

8] Vēlākā laikā cilvēki gan iemācījās domāt ļoti ātri un no viņu domu summas attīstīt kādu ideju, kas dažkārt pat bija ļoti komplicēta un pa lielākai daļai arī tika realizēta; bet tā kā ideja te bija ātri un viegli atrisināta, tad tā arī ātri un viegli tika realizēta, bet tādēļ arī pats darbs bija viegls un idejas niecīgā pirmsbrieduma dēļ ātri iznīcīgs. Īsi, viss vieglais paliek viegls un viss smagais — smags.

103. MATĒRIJAS ATTĪSTĪBA

1] (KUNGS:) “Kad pirmsākumā Es no sevis izliku ārā garus kā manas nobriedušās idejas un visus piepildīju ar Manu spēku tā, ka viņi paši sāka domāt un gribēt, tad viņiem vajadzēja tikt rādītai kādai kārtībai, pēc kuras viņiem bija jādomā, jāgrib un beidzot jāsadarbojas. Bet kopā ar šo parādīto un doto

kārtību šajās pirmajās būtnēs vajadzēja tikt liktai arī tieksmei dotās kārtības neturēšanai, citādi viņi nekad nebūtu spējīgi pielietot savu gribu. Tikai viņos liktā tieksme viņos realizēja patiesu dzīvības dziņu, pēc kuras viņi sāka secināt, izvēlēties, stingri gribēt un darboties.

2] Ja to zina, tad ir pavisam viegli aptverams, ka jau pirmajos garos vajadzēja sākt parādīties pirmajai nezālei. Jo šī tieksme ļoti daudzus pirmos garus novērsa no kārtības un beigās viņiem vajadzēja nocietināties vienmēr spēcīgākā kļūstošā pretestībā un tādā kārtā likt pamatu materiālās pasaules radīšanai.

3] Vispirms tapa Galvenās Centrālsaules un no tām beidzot visu citu neskaitāmo sauļu un pasaulu ķermeņi un kopā ar tiem katrs un viss cits, ko jūs uz tiem, virs tiem un tajos atklājat un atrodat.

4] Viss, kas nu ir un saucas matērija, reiz bija garīgais, kas tad brīvprātīgi ir aizgājis no Dieva labās kārtības, sevi pierādīja aplamos pamudinājumos un tajos nocietinājās, kas tad veidoja un sastādīja matēriju. Tātad pati matērija nav nekas cits kā tiesāts un no sevis paša ciets kļuvis garīgais; vēl skaidrāk runājot, ir garīgā visrupjākais un smagākais apvalks.

5] Bet ar visu lai cik cieta un rupjo apvalku, garīgais pats nekad nevar kļūt par pilnīgu matēriju, bet gan turpina dzīvot un pastāvēt matērijā, kāda veida tā arī ir. Ja matērija ir ļoti cieta, tad garīgā dzīvība tajā arī ir ļoti aizsprostota un nevar kaut ko tālāk izpausties un attīstīties, ja tai no ārienes netiek dota kaut kāda palīdzība.

6] Cietā akmenī dzīvība var izpausties tikai tad, kad ilgā laika posmā akmens no ietus, sniega, rasas, krusas un zibens un vēl citiem elementiem atmiekšķējas un kļūst vienmēr vairāk izburbējis. Caur to tad gaisā kā ēteris atraisās nedaudz dzīvības; daļa veido jaunu un vieglāku apvalku, sākumā viegla pelējuma formā; bet uz ilgāku laiku ar šo apvalku neapmierināta brīvāka dzīvība apvienojas un tūlīt rada kādu jaunu apvalku, kurā tā var kustēties brīvāk un pastāvīgāk.

7] Tik ilgi, kamēr jaunais apvalks ir maigs un mīksts, sagūstītais garīgais jūtas labi un neko labāku neprasa, bet sākumā pavisam maigais apvalks caru garu iekšējo darbību, kas nu vairāk nogādā sāņus visu nospiedošo materiālo, arī kļūst atkal cietāks un rupjāks; tādēļ garīgā dzīvība tiecas uz augšu, caur to veido zāles stiebru un tālāka gaitā koka stumbru un caur izveidotiem un vienmēr ciešāk savilktiem riņķiem un griezumiem mēģina aizsargāties un no lejas panākt tiecošo vienmēr lielāku sacietējumu. Bet, tā kā caur šo darbību beigās tomēr nav sagaidāma izglābšanās no pilnīga sastinguma, tad tā apakšējo stumbru, cik iespējams, sašaurina un tālāko bēgšanu veic mazākos zariņos šķiedrās, lapās, matiņos un beigās ziedos; bet tā kā arī viss tas īsā laikā kļūst cietāks un cietāks, un gari pa lielākai daļai redz, ka visas viņu pūles ir veltīgas, tad viņi drīz sāk zināmā mērā iekūņoties un paglābjas čaumalā, kas viņus īsti cieš aplenc ar kādu viņiem labāk atbilstošu matēriju.

8] Caur to tad rodas visādas sēklas un augļi. Bet kādā stādā brīvākas kļuvušas dzīvības visvairāk savtīgā daļa caur to daudz neiegūst, jo tam, kas ieslēdzas kāda dīgļa stingrā čaumalā, bieži vajaga iziet to pašu ceļu, cik bieži sēkla nonāk mitrā un dzīvības piesātinātā zemē. Cita vairāk pacietīga dzīvības daļa, kas pacietīgi pacieš palikt zemākā matērijā kā sargkareivis un kā dedzīgākas, biklākas un nepacietīgākas dzīvības nesēja, drīz satrūd un pāriet kāda vēl augstākā un brīvākā dzīvības sfērā, gan vēl vienmēr ietērpjas, bet parasti jau kādā tai atbilstošā dzīvnieka formā un kas tad kā auglis no dzīvniekiem un pat cilvēkiem tiek apēsts, tā rupjākā daļa tiek izlietota miesas veidošanai un barībai, un cēlākā daļa kļūst par nervus spēcinošiem un atdzīvinošiem gariem un pavisam cēlā daļa kļūs par dvēseļu substanci.

104. SAVTĪBA KĀ MATĒRIJAS CĒLONIS

1] (KUNGS:) “Ja jūs šo norisi nu nedaudz tuvāk aplūkojat, tad jums patiesi nebūs grūti pareizā patiesības dziļumā saskatīt, no kurienes uz dzīvība tīrā lauka nāk nezāles.

2] Viss, kas saucas pasaule un matērija, ir ačgārns, patiesai, garīgai kārtībai no Dieva vienmēr un nepieciešami pretrunīgs, tādēļ, ka atdzīvinātā un kā n Dieva izliktā un labi noformētā idejā un pašā radībā sākotnēji tam vajadzēja tikt liktam kā pretvilinājumam brīvas gribas pamodināšanai un tādēļ ir uzskatāms kā patiesa nezāle uz vienīgi patiesa un garīgi tīra dzīvības tīruma.

3] Ja sākotnēji nezāle arī ir nepieciešamība pilnīgi brīvas, garīgas dzīvības konstatēšanai, tad no radītās brīvas cilvēka būtnes tai beidzot kā tādai tomēr vajaga tikt pazītai un brīvprātīgi aizgādātai, tādēļ, ka kopā ar to ir neiespējami turpināt pastāvēt. Tas gan ir nepieciešams līdzeklis mērķim, bet pats nekad nevar kļūt viens ar mērķi.

4] Tikls arī ir nepieciešams līdzeklis zivju ķeršanai. Bet kas tādēļ pēc sava paša gribas grib ienirt ūdenī, lai ziju vietā to atkal izceltu, tad to uz uguns kaltētu un baudītu kā ēdienu?! Tikls tātad ir nepieciešams tikai zivju ķeršanai un, ja ar to zivis no ūdens ir izceltas un liktas ēdiena kambarī, tad tiklu liek prom un izmanto ar tā palīdzību iegūto lomu.

5] Tātad vajaga būt tieksmei likumu pārkāpt, jo tieksme ir atziņas spējas modinātāja un brīvas gribas modinātāja. Tā pilda dvēseli ar patiku un prieku tik ilgi, cik viņa tieksmi ļoti labi pazīst, bet tai nekัลpo, bet ar pašas brīvu gribu vienmēr apkaro to, kas tieši caur tieksmi viņā tika pamodināts un atdzīvināts, un brīva dvēsele tad to izmanto kā līdzekli, bet ne kā kādu viņā sasniegtu mērķi.

6] Ādas maiss tak nekad nav pats vīns, bet gan tikai trauks vīna uzglabāšanai. Bet kas gan būs tik dumjš un jaukā smaržas dēļ tūlīt vēlētos zobiem ieķerties ādas maisā un to bojāt, tā ka viņš tomēr var zināt, ka viņam ādas maiss atverams tikai pareizā vietā, lai no ādas maisa dabūtu tīru vīnu?!

7] Tādēļ nezāle vai patika pārkāpt likumu ir kas pakārtots un nekad nedrīkst kļūt par galveno lietu; kas ļoti pakārtoto padara par galveno, tas līdzinās nelgam, kas grib apmierināt izslaukumu ar podu, kurā vārīts labs ēdiens, bet ēdienu aizmest prom!

8] Bet iekš kā pastāv nezāle, caur kuras satrūdēšanu vajaga tikt salīgtai dzīvībai? Kāds tad pēc tam ir atdzīvinātā forma gan ieiet sevī, bet ar mantkārību visu sevī gan uzņē, bet tad sevī to uz visiem laikiem tā aizslēdz un uzglabā, ka tad tam, izņemot sev, nevienam nav jānāk par labu, — un tās aiz bailēm pašai nekad nenonākt nekādā trūkumā! Caur tādu, visa tā, ko viņam sevī vienmēr uzņē no visu barojošās un uzturošās Dieva kārtības, sevī pašā ieslēgšanu, būtņēm vajag pieaugt arvien lielākai kondensācijai un kādam zināmam pagaidu pozitīvismam un pirmsspēkam un caur to sevišķai labpatikai pašai uz sevi, — un tas vārda īstajā jēgā un nozīmē ir egoisms, kas sevi pašu kā kaut ko jūtami augsti svarīgu ar visiem viņai iespējamiem līdzekļiem, un lai tie būtu vissliktākā veida ar visu varu un spēku cenšas pacelt pāri katram citam.

9] Ja egoisms ir sasniedzis to, ko tas gribēja, tad tas paceļ sevi pār visu sev līdzīgo un svētlaimē zināmā mērā ar nicināšanu skatās lejā uz visu, un šī nicināšana līdzinās pārpildītas māgas pretīgumam pret tai pretī stāvošiem ēdieniem un tad ir tas, ko sauc par augstprātību. Tad tajā jau ir ļoti daudz matērijas un vesels lauks, pilns sliktākām nezālēm.

10] Bet augstprātība sevī pašā ir lielākā neapmierinātība, tādēļ ka tā vēl vienmēr ierauga, ka vēl ne viss ir tās rīcībā, kā tā to vēlētos, tā pārbauda visus savus līdzekļus un citus spēkus, ka tā visa varētu padarīt sev pakalpiņu, ja politiskā veidā tēlotu veiklo un derīgo. Domāts, pārbaudīts un darīts! Tā kā izsalkušo vienmēr ir vairāk kā paēdušo, tad izveicīgai kļuvušai augstprātībai tas ir pavisam viegli. Drīz ap to pulcējas visi izsalkušie mazie spēki un pakļaujas tās stingrajām pavēlēm, tādēļ ka nu arī viņi dabon kopā kampt no augstprātības bagātības. Viņi nu jau verdziski paklausa augstprātībai, caur to pavairo tā spēku un augstprātība jau tūlīt tiecas pakļaut ļoti daudzus, bet labāk visus padarīt sev padevēģus un augļus nesošus. Un šī nepiesātināmā tieksme tad ir tas, ko vārda vistiešākā nozīmē sauc par vispostošāko varas kāri, kurā vairs nevalda nekāda mīlestību.

11] Bet šādā varas kārē tad jau parādās visrupjākā matērija, ar ko visiem iespējamiem ļauniem elementiem uz labāko ir apgādāta vesela par granītu sacietējusi pasaule. Bet ka varas kāre un kopā ar to īstena valdīšana ir līdzīga visrupjākai matērijai, to pierāda ārkārtīgi stiprās pilis un cietokšņi, aiz kuriem nocietinās valdnieki. Mūriem vajag būt vairākas asis bieziem un apgādātiem ar spēcīgiem cīnītājiem, lai nevienam nav iespējams jēkad izlauzties caur visrupjāko matēriju un valdnieku traucēt viņa visaugstprātīgākā mierā. Bēdas tam vājam, ja viņš tikai akmeni uzdrošinātos aiztikt no valdnieka cietokšņa!

12] Bet šeit Es nedomāju tos valdniekus un reģentus, kurus šeit katra atsevišķa cilvēka varas kāres mazināšanai ir likusi Dieva kārtība pazemības un pieticības, mīlestības un pacietības uzturēšanai; jo šiem no Dieva aicinātajiem reģentiem vajag būt tautai tam, kas viņi ir un nespēj citādi kā viņi no visvarēnās Dieva gribas ir mudināti un vadīti cilvēku labošanai. Te ir tikai runa par atsevišķa gara un cilvēka vispārēju patiesu varaskāri un rādīts, kas tā pati par sevi ir. Jā, bija gan valdnieki, kurus dēvēja par ļauniem tirāniem! Viņi ir cēlušies no tautas, sacēlās pret no Dieva liktiem valdniekiem, kā reiz Absaloms pret savu pašu tēvu Dāvidu. Tādi valdnieki nav no Dieva aicināti, bet gan caur sevi pašu, un tādēļ ir slikti un patiesas nezāles un visrupjākais matērijai atbilstošas formas.

13] Bet tu, Mans Kirēnij, un tavs ķeizars tas neesat, bet gan tas, kas jūs esat, esat pēc Manas gribas, kaut gan vēl pagāni! Bet jūs kā pagāni Man esat daudz mīļāki nekā daudzi ķēniņi, tie, kuriem bija jābūt dieva bērnu vadoņiem, bija tikai viņu miesīgi un vēl vairāk garīgi slepkavas, bet tādēļ arī viņiem uz vi-

siem laikiem tika atņemti senie troņi un kroņi, un ziļi un tika uzticēti jums, gudrākiem pagāniem. Nepieciešamības dēļ Es to tādēļ te piemetināju, lai Tev, Mans Kirēnij, nav jādodomā, ka tu un tavs brāļadēls sēdētu it kā uzurpatori. — Un tā nu tālāk mūsu pārdomas par nezālēm.

105. SAUĻU SISTĒMU IZCELŠANĀS

1] (KUNGS:) “Redziet, tā kā tagad caur egoismu, caur patmīlību, caur augstprātību un no tās izejošo varaskāri cilvēki tādā veidā kļūst pilni visas matērijas, ka viņi nespēs no tās atbrīvoties daudzus tūkstotis reiz tūkstotis gadus — tāpat kādreiz bija pirmradīti gari, kas caur viņiem piešķirtu kairinājumu, arī kļuva par daudz egoistiski, patmīlīgi, augstprātīgi un beigās varaskāri, un tā sekas bija, ka tie pārveidojās tīrākā matērijā.

2] Viņi nošķīrās lielās apvienībās un nostājās jums neiedomājami lielos attālumos. Katra apvienība no kādas otras neko vairs negribēja dzirdēt, redzēt un uzzināt, lai tikai egoisms var tā īsti liksmoties. Caur šo vienmēr pieaugošo ieiešanu egoismā un patmīlībā, caur to vairāk un vairāk atmodinātā augstprātībā un kādā absolūtā varas kārē pēc smaguma likuma neskaitāmi daudzās dzīvības formas, kas pašas attīstījās no egoisma un savtības beigās saruka kopā ārkārtīgi lielā pikā un kāda globu apvalka pirmcentrālsaule bija nobeigta.

3] Bet nu bezgalīgajā telpā tāpat ir neskaitāmas tādas sistēmas vai globu apvalki, kur visur kāda apspriestā pirmcentrālsaule neskaitāmiem pasaulu novadiem kalpo par kopēju viduspunktu un šīs pirmcentrālsaules tieši ir tās kopā sarukušās pirmgaru apvienības, no kurām ar laiku laikiem ir izgājušas visas pārējās sauļu alejas, sauļu novadi, līdzcentrālsaules, planētu saules, planētas, mēneši un komētas.

4] Bet kā tas notika? Redzat, pirmcentrālsaulē daudziem lieliem gariem spiediens kļuva par spēcīgu, dūsmās kvēlodami, viņi aizdegās un no pirmspiediena atbrīvojās. Viņi bezgala tālu taisni aizbēga no viņu pirmās apvienības blāķa. Kādu laiku viņi visā nepiespiestībā klejoja apkārt bezgalīgajā telpā pavisam brīvi un miermīlīgi un likās pārejam tīri garīga kārtībā; bet tā kā viņi nevarēja atbrīvoties no egoisma elementa, tad beigās viņi atkal sāka sarauties kopā kādā stingrā pikā, un tā vienā vai otrā no neskaitāmi daudzajiem globu apvalkiem izcēlās otrā ranga centrālsaules punkts.

5] Šajās otrās pakāpes centrālsaules ar laiku laikiem vienmēr pieaugošā spiediena dēļ galvenie gari sadusmojās, aizdegās un neskaitāmās masās atbrīvojās no otrās pakāpes apvienības pikas. Viņi nu atkal likās pārejam tīri garīgā; bet tā kā ar laiku viņiem atkal bija lielas simpātijas pret sevi un no egoisma negribēja pilnīgi atbrīvoties, tad viņu materiālais svars vēlreiz pieauga un atkal saruka kopā lielā pikā, un no tā tapa trešās pakāpes centrālsaules.

6] Bet drīz tur radās tie paši šķēršļi kā pie iepriekšējam centrālsaulēm. Augstākie gari, kas kā skaitā mazāk, tika pārāk spēcīgi nomākti no vēl vienmēr neskaitāmi daudziem pakārtotiem gariem, drīz atkal saniknojās un daudz tūkstots reiz tūkstoti ar lielu spēku atrāvās no kopējās pikas ar ciešu apņemšanos beidzot reiz pāriet tīri garīgajā. Kā viena no otras tālu atšķiras ētera tvaiku masas viņi neiedomājami ilgu laiku lidinājās plašajā radības telpā.

7] Atceroties vareno spiedienu, ko viņi ir panesuši, šī brīvība viņiem patika. Bet šajā bezdarbīgā brīvībā ar laiku sāka ciest badu un viņi telpā sāka meklēt barību, — tāpat no ārienes no kaut kurienes kādu ēdienu. Viņi to atrada un vajadzēja to atrast; jo alkas ir līdzīgas tam ziemeļu magnētakmenim, kas kādu neatvairāmu spēku pie sevis pievelk visas dzelzis, kā arī visus dzelzi saturošus minerālus.

8] Bet kādas no tā bija nenovēršamas sekas? Viņu būtības caur to pamazām sāka ļoti sabiezēt; ar to drīz atkal pamodās egoisms un tā pavadoņi, un tam neizbēgamās sekas bija kopā sarukšana vienā pikā, kam, protams, vienmēr bija vajadzīgi neskaitāmi zemes gadi.

9] Vienīgi, kas ir kāds lai cik ilgs laika posms mūžīga Dieva priekšā? Kāds senlaiku pareģis teica: “Dieva priekšā tūstots gadi ir kā viena diena!” Es jums saku: “Tūkstots reiz tūkstotis gadi Dieva priekšā nopietnībā ir tikai viens acumirklis!” Kas ir diēdānis, tam aiz tīrās garlaicības stunda kļūst par dienām un dienas par gadiem. Čaklam un daudzējādi nodarbinātam stundas kļūst par acumirkļiem un nedēļas par dienām. Bet Dievs kopš mūžības ir pilns bezgalīgas darbības degsmes un nepārtraukti bezgala darbīgs, un no tā svētīgākās sekas ir, ka jums neiedomājami ilgam laikam Viņam vajaga likties kā vienam acumirklim, — un viņa acu priekšā kādas saules pilnīga izveidošana tad ilgst tikai pavisam īsu laiku.

10] No nu pēdējās nosauktās saraušanās radās un vēl rodas planētu saules, kā te ir tā viena, kas pagaismo šo zemi. Šāda veida Saules savā būtība gan ir daudz maigākas un trauslākas nekā centrālās

saules, bet kā to reiz gan garu patmīlības sekas tomēr ir milzīgi smaga patmīlības masa, no kādas patmīlības kāda šāda saule tieši ir sakoncentrēta. Šādā gaismas pikā cēlākiem un labākiem gariem no vienkāršo garu puses, kas ir kļuvuši pilnīga matērija, ar laiku laikiem spiediens atkal kļūst smags un nepanesams; ka pie iepriekšējām saulēm tā sekas atkal ir varmācība, izvirdums pēc izvirduma, un cēlākie gari atbrīvojas.

11] Te tad viņos pamostas pavisam nopietna griba, caur sekošanu patiesai Dieva kārtībai pāriet tīri pirmagrīgā. Daudzi viņos likto tieksmi apkaro un top par pirmradītiem eņģeļiem, bez ka iepriekš iziet miesas ceļu! Tiem, kas tūlīt uz saules vai pat uz šīs zemes miesas ceļam grib pakļauties, tas netiek atļauts, bet kas, šeit atgādināts, gadās arī pie iepriekš aprakstītiem centrālsaulēm — bet ne tik bieži kā tieši uz šīs planētas saules, kas dāvā gaismu šai zemei, kas pa lielākai daļai ceļas no viņas pārlietu lielās darbības.

12] Bet dažas garu apvienības, kas arī no saules pikas atbrīvojās ar labākiem nodomiem, tomēr atkal nevarēja pavisam atbrīvoties no patmīlības un tā pamazām atkal sāka liksmoties tajās liktajā pirmtieksmē; no vienas drīz nonāca otrā un no tā joprojām un nemanot augšup.

13] Drīz pēc tam tās jau kļuva materiāli saredzams kā tvaikainas komētas ar garu asti. Bet ko šī aste izsaka? Tā rāda jau materiālu tapušu izsalkumu un lielo tieksmi pēc materiāla piesātinājuma. Šī tieksme no ētera pievelk tai piekrītošo materiālo, un tā kāda komēta kā jau ļoti materiālu kļuvušu garu kopsavilkums tad ļoti daudzus gadu tūkstošus klist apkārt lielajā ētera telpā un kā plēsīgs vilks meklē barību.

14] caur šo pastāvīgo iesūkšanu un aprīšanu, tā tāpat kļūst blīvāka un blīvāka un smagāka un smagāka. Ar laiku tā no saules, no kā ir aizbēgusi, tiek atkal tiktāl pievilktā, ka tai atbilstoši vajaga sākt ap viņu riņķot. Ja tai reiz tādu kārtību vajaga paciest, tad tā kļūst planēta, kā šī zeme, rīta un vakara zvaigznes vai Marss, Jupiters, Saturns un kādas, kas jums katra par sevi ir nezināmas.

15] Nu te ir viena planēta un vienmēr milzīgs izsalkums, un tā kā nu tā saule stāv tuvāk nekā iepriekš kā komētai, tad tā no viņas arī saņem pietiekamu barību, kas vienlaicīgi ir ēsma, lai prom skriet gribošos pievilktu pie sevis vienmēr tuvāk un tuvāk un pēc ilgiem laikiem tos sevi atkal pilnīgi apraktu, — pirmsradīto garu saulē slavējama vēlēšanās, bet kas, ievērojot ļoti lielās planētas, pie kurām var tikt pierēķināta arī šī zeme, nekad tādā veidā nevar piepildīties; jo kaut gan planētās saistītie gari vēl ir ļoti materiāli, tad viņi tomēr pazīst saules matēriju un viņiem nav nekāda sevišķa vajadzība un nekāds prieks jebkad vairs ar sauli apvienoties. Tās ļoti labprāt uzņem pie tām no saules nākošos garus un gariņus kā labu spēcīnājumu un barību, bet par kādu pilnīgi apvienošanās ar sauli neko negrib zināt.

16] Pa laikam arī notiek, ka reiz aizbēgušie gari viņu materiālo piku savienojumā tiek pievilināti un pavisam tuvu pievilkti saulei; bet saules cieto piku apņemošo garu milzīgā darbošanās dedzība, kam galvenokārt jāpateicas par ārējās saules virsmas mirdzumu, panāk, ka visi sastingušajā pikā kopā sarkušie gari gandrīz acumirkļīgi kopā paceļas iespējami augstākā darbībā, katrs dodas uz savu pusi un tad katrs par sevi, kā mēdz teikt, sāk laisties lapās.

17] Kādā planētā vai, mazākais, jau nobriedušākā komētā, tādas bijušo garu pamodinātas darbības sekas ir pēkšņa un pilnīga pikas iziršana un daudzu tūkstotis reiz tūkstotis un vēlreiz tūkstotis reiz tūkstotis pilnīga atbrīvošanās, no kuriem lielākā daļa, caur tādu mācību pamācīti un izmācīti, tūlīt dodas pareizā dzīvības kārtībā un top par pirmradītiem eņģeļu gariem un par savu mazāk dzīvības brīvo brāļu, kā arī tiem cietā pikā smokošo sargiem, un daudz sekmē viņu ātrāku atbrīvošanu.

106. ZEMES NOZĪME UN IZCELŠANĀS

1] (KUNGS:) “Ber tādu atbrīvotu garu viena daļa uz kādas planētas vēl grib iziet miesa ceļu. Daži to iziet arī saulē, uz kādas zonas, kas viņiem dabīgi visvairāk patīk; uz šo zemi dodas tikai ļoti nedaudzi gari, tādēļ ka te miesas ceļš viņiem liekas pārāk apgrūtinošs, pie kam šeit viņiem pat izbeidzas visa atmiņa par kādu iepriekšējo stāvokli un jaunā esamībā vajaga ieiet no sākuma, uz citām planētām un pasaules ķermeņiem tā nav.

2] Jo pirmkārt, tur iemiesotajiem gariem vienmēr paliek kāda sapņveidīga atmiņa par iepriekšējo stāvokli un tās sekas ir, ka cilvēki uz citām planētām un pasaules ķermeņiem pamatā jau ir daudz gudrāki un saprātīgāki nekā uz šīs zemes. Bet tādēļ viņi arī nav spējīgi progresēt kādā augstākā brīvas dzīvības pakāpē. Viņi, kā jau reiz pieminēts, vairāk līdzinās šīs zemes dzīvniekiem, kuriem jau no dabas ir zināma instinktīva izglītība, kurā viņiem vienmēr uzrāda lielu gatavību un pilnību, tā ka cilvēks ar visu

savu saprātu dažu ko nebūtu spējīgs atdarināt; bet pamēģiniet kādu dzīvnieku apmācīt pāri pār to, un jūs nebūsiet spējīgi viņam iemācīt daudz derīga!

3] Ir gan tādi, kas pieņem tik daudz izglītības, ka vajadzības gadījumā viņi tad var tikt izmantoti kādam ļoti vienkāršam un visrupjākam darbam, ka vērsis vilkšanai, zirgs, ēzelis un kamielis nešanai, suns pēdu dzīšanai, vajāšani un medībām; bet pāri par to jūs neko daudz nespēsiet iemācīt un ar valodu jau pavisam ne. Tā vienkāršais cēlonis ir arī tajā, ka dzīvnieku dvēseles vēl vienmēr kā tiesa tur gūstā un nodarbina neskaidras atmiņas par iepriekšējiem stāvokļiem, un viņi tātad dzīvo zināmā apdullumā.

4] Vienīgi pie šīs zemes cilvēkiem iestājas citādi vairs nekur nesastopams atgadījums, ka viņi zaudē atmiņu par visu iepriekš pārdzīvoto un tādēļ sāk no sākuma pavisam jaunu dzīvības kārtību un izglītību, kas ir dota tā, ka katrs cilvēks ar to var izaugt līdz pilnīgākai Dieva līdzībai.

5] Bet tādēļ uz šīs zemes arī var tikt iemiesota tikai kāda tāda dvēsele, kas izcēlusies vai nu no kādas saules, kurā vēl kopā ir visi pirmelementi, bet tur jau ir izgājusi kādu miesas ceļu un tātad sevī ietver visas tās dvēseles inteliģences īpašības, kas ir nepieciešamas kādas augstākas gara dzīvības pilnībai, — jeb vai kāda dvēsele izceļas tieši no šīs zemes un iepriekš izgājusi visas trīs tā dēvētas dabas valstības no visneveiklākā akmens matērijas cauri visiem minerālsāļiem, no turienes auri visai stādu pasaulei un beidzot cauri visai dzīvnieku pasaulei ūdenī, uz zemes un gaisā.

6] Bet šeit lai nav saprotama miesas matērija, bet gan šajā apvalkā ietvertais dvēseliski-garīgais elements, jo tālākā analizē apvalks gan arī ir dvēseliski garīgs, bet sevī vēl ir egoisma, savtības, augstprātības un alkātīgākās, skopākās un nāvi nesošās varaskāres, kūtrākā, netīras baudas pārāk smaga izteiksme. Tādai matērijai vispirms tikai caur daudzkārtēju trūdēšanu un tikai daļēju pāriešanu vajaga tikt uzņemtai tīrākā dvēseles apvalkā un ietēpa substancē; īstenai dvēseles substancei notā gan nekad nebūs izlietojams.

7] Bet tādēļ arī uz šīs zemes ir vairāk dažādu minerālu, stādu un dzīvnieku sugas nekā uz visām citām planētām un saulēm, dabīgi ņemot karu par sevi atsevišķi. Visas kopā gan laistu kļājā lielāku summu sugu, bet uz katra pasaules ķermeņa atsevišķi visā radības telpā nav ne simtstūkstošā daļa no tik daudzām sugām kā šeit, uz šīs zemes katrās tās trijās valstībās. Bet tieši tādēļ arī vienīgi tikai šī zeme ir pilnīgi patiesākā nozīmē ir noteikta nest ieva bērņus.

8] Bet kā un kādēļ tas? Ar šo zemi ir ļoti īpatnēja lieta. Viņa kā planēta nu gan pieder pie šīs Saules, bet, stingri ņemot, viņa nav kā visas citas planētas, — izņemot vienu starp Marsu un Jupiteru, bet kas aiz zināmiem ļauniem iemesliem pirms sešstūkstošiem gadiem ir tikusi sagrauta, jeb īstenībā tika sarauta caur sevi pašu un caur saviem iedzīvotājiem, nav no šīs saules, bet sākotnēji viņas izcelšanās jau ir no pirmscentrālsaules un pirms jums neiedomājami ilga laika zināmā kārtā ir vēl vecāka kā saule. Tomēr viņa sāka kļūt ķermeniska tikai pēc tam, kad šī saule kā izveidotas pasaules pika jau sen bija uzsākusi pirmo riņķošanu ap viņas centrālo sauli, viņa materiāli ķermenisko tad tomēr galvenokārt pie sevis pievilka no šīs saules.

107. MĒNESS IZCELŠANĀS

1] (TAS KUNGS:) “Pirms daudziem tūkstotis reiz tūkstotis zemes gadiem zeme ķermeniski vēl bija ievērojami smagāka un viņas gari tika ļoti apspiesti Bet tad ļaunākie gari saniknojās un pat lielās rupji materiālās masās atšķīrās no viņas un daudzus gadu tūkstodus ļoti nesakārtotā ceļa klejoja ap viņu.

2] Bet tā kā visas daļas, izņemot dažas pikas, tomēr bija pavisam mīkstas un pa daļai šķidrās un visa masa bija patstāvīgā rotācijā, tad visa masa beidzot izveidojās par lielu lodi, kuras pagrieziena ass bija daudz par lēnu tās mazajam diametram, lai uz tās tomēr ne pavisam nenozīmīgās virsmas šķidrums uzturētu vienmērīgu, tādēļ ka tās [mēness lodes, izd.] riņķošana ap šo zemi turpretī bija ļoti ātra, kādēļ visam plūstošajam savu uzturēšanās vietu, pamatojoties uz metiena smagumu, vienmēr vajadzēja ņemt uz zemi iepretī nostādītās puses.

3] Bet caur to šīs apaļās lodes īstenais smaguma punkts tika vienmēr vairāk nobīdīts uz to pusi, kur nepārtraukti uzturējās viss šķidrums, un tā šīs lodes īpašai pārāk lēnajai ass rotācijai — kad pati lode kļuva kompaktākam caur kuru ūdens vairs nevarēja tik ātri izsūkties cauri un līdz paņemtie viļņi pie pārāk augstām kļuvušām kalnu sienām piebangoja pārāk smagi un skaļi — beidzot ar laiku vajadzēja pilnīgi izbeigties, un tad visa lode iesāka zemei, no kuras tā tika izmesta, rādīt tikai vienu un to pašu vaigu.

4] Un tas arī bija labi, lai tās pārāk stūrgalvīgie gari nobauda, cik tas ir labi, atrasties kādā sakaltušā kā un gandrīz bez kādas barības tukšajā matērijā. Un vienlaicīgi šī mēness daļa (jo runā pieminētā lode tieši ir mūsu mēness), kopš šī zeme ir apdzīvota ar cilvēkiem, kalpo arī tam, ka pasaulīgo mīlošās dvēseles tiek uz turieni izsauktas un apgādātas ar viegli materiālu apvalku un no turienes vairāk ka simts tūkstošus stundu gara ceļa attāluma vairākus gadu tūkstošus īsti pietiekami var aplūkot viņu skaisto zemi un paši nožēlot, ka vairs nav tās skopie iedzīvotāji. Bet ka par spīti viņu tieksmei viņi vairs nevar nonākt lejā uz zemes, par to jau ir uz labāko gādāts. Bet daži aoni zemes gadu arī visstūrgalvīgākos pamazām vedīs pie apziņas!

5] Jūs tad nu esat redzējuši, ka ir izcēlusies visas materiālās pasaules radība, līdz planētu mēnešiem, kas gandrīz visur, kur tie pastāv, ir izcēlušies tādā pat veidā, tiem ir tāda pat daba un tagad kalpo tam pašam mērķim.

6] Bet kā un kāda iemesla dēļ sākotnēji paši no sevis kritušie gari ir izgājuši visu materiālās pasaules radību, lejup līdz mēnešiem, tieši tādā pat veidā uz cietajiem un smagajiem pasaules ķermeņiem ar laiku ir radušies kalni, kā rodas pasaules pirmie milzu stādi, un pēc tam visādi stādi, dzīvnieki un beidzot pats cilvēks.

7] Labākie gari ar spēku izlaužas no vienmēr pieaugušā matērijas spiediena, ar savu gribas spēku paši sevi atraisīdami. Viņi tūlīt varēja pāriet tīro garu kārtībā, bet arī senais kairinājums vēl vienmēr izmanto savu seno varu. Tūlīt atkal pamostas egoisms, stādi uzsūc, dzīvnieki ēd un cilvēka dvēsele, tikko no jauna ieiedama senajā Dieva formā dedzīgi meklē materiālo ēdienu vai kādu līdzīgu, laisku labklājību; tādēļ viņai tūlīt atkal vajaga sevi apņemt ar kādu materiālu miesu, bet kas tomēr ir maigāka nekā senā, grēcīgā matērija. Bet neskatoties uz maigāku miesu, tīra dvēsele tajā tomēr tik ļoti pieņemas patmīlībā, ka viņa, ja Es viņas sirdī nebūtu licis kādu sargu, vienu Mana mīlestības gara dzirkstelīti, atkal kļūtu pa pavisam cietāko matēriju.

108. PAR PATMĪLĪBAS IEDZIMTO ĻAUNUMU

1] (KUNGS:) “Jūs, mazākais, nenoteikti jūs, jūdi — esat dzirdējuši par iedzimto ļaunumu. Kas tas ir un iekš KĀ TAS pastāv?

2] Senā patmīļa ir kā melu un visa ļaunuma no tā tēvs; bet meli ir senā, grēcīgā matērija, kas pati par sevi nav nekas cits kā patmīlības, savtības, augstprātības un varas kāres atraisīta un grēcīga izpaušme.

3] Tas viss gan cēlās no nepieciešamās tieksmes, kuru pašu brīvas gribas atziņai man vajadzēja likt garos; bet kaut gan tieksme bija nepieciešama, tad kā sekas materiālo pasaulu grēcīgai tapšanai pavisam nebija nekāda nepieciešamība. Tas tikai bija kādas no manas kartības pielaistas, diemžēl nepieciešamas sekas tam, ka tik daudzi gari negribēja pretoties tieksmei, kaut gan tie to būtu spējuši, — tikpat labi, kā spēja sešas reizes tik daudzi pirmradīti gari, viens no kuriem ir šeit dienestā un nes vārdu Rafaels.

4] Ienaidnieks, kas starp tīriem kviešiem vienmēr kaisīja un vēl ilgi kaisīs nezāles, tālab ir senā patmīlība un no tās jums zināmas sekas ir nezāles un plašākā nozīmē visas lai kāda veida matērijas, melu, sātanu, velnu kopums.

5] Bet Mans Vārds ir tas cēlais un tīrais kvieša grauds un tīrums ir jūsu brīvā griba, kurā Es kā visas dzīvības sējējs kaisu un sēju manas mūžīgās kartības tīrāko graudu.

6] Neļaujiet patmīlībai sevi pievarēt, bet gan viegli un spēcīgi cīnieties pret to ar patiesas, nesavtīgas mīlestības uz Mani un uz jūsu tuvākiem brāļiem un māsām kvēlojošu zobenu, tā jūs savu tīrumu saglabāsit tīru no visādām nezālēm un pasi manā Valstībā ieiesiet kā tīrākie un tālāki augļi un tur mūžība skatīsīt un vadīsīt garīgas pasaules.

7] Bet labi uzmaniet, ka ienaidnieks vai patmīlība jūsos nesagrābj arī ne atoma lielu vietu; jo šis atoms jau ir patiesas nezāles sēkla, kas ar laiku pavisam var sev savā varā pilnīgi pārņemt jūsu brīvo gribu, un tad jūsu tīri garīgais vienmēr vairāk un vairāk pāriet matērijā, kur tad jūs paši kļūstat par meliem, tādēļ ka visa matērija kā tas, kas tā ir, acīmredzami ir vistīrākie meli!

8] ES nu jums esmu devis kādu izskaidrojumu, par kuru līdz šim vēl nevienam garam nekas metrika likts apziņā, lai jūs no tā arat secināt, kas ir Tas, kas vienīgais var jums dot tādu Mācību un kāpēc — noteikti ne vienīgi Mācības dēļ, bet gan patiesiem darbiem pēc tās. Bet tādēļ jums nav jābūt tikai Mācības, kuru pirms Manis vēl nekad kāds tik atklāti kā nu Es cilvēkiem nav sprediķojis, tukšiem un pārsteigtiem klausītājiem; arī nav pietiekami, ka jūs nu skaidri saskatāt, ka to jums runājis Pats dievs, Tēvs kopš

mūžības, bet gan jums vajaga stingri izpētīt savas sirdis, vai jūsu mīlestībā nedus neviens nezāles atoms. Ja jūs to atrodat, tad izraujiet to ar visām, lai cik mazām, saknītēm un pēc tam pilnībā kļūstiet darbīgi pēc Manas jums nu zināmās kārtības, tā jūs no tā iegūsiet patiesu dzīvības labumu!

10] Bet lai jūs arī varat redzēt, ka viss tas, ko Es nu jums esmu izskaidrojis, tāir, Es jums uz neilgu laiku gribu atvērt acis, lai jūs paši to visu varat pieredzēt. Nu labi ieērojiet visu, ko jūs redzēsīt.

109. PAR PESTĪŠANU, ATKALATDZIMŠANU UN ATKLĀSMI

1] Aiz viegli aptveramiem iemesliem uz šādu izskaidrojumu neviens gan nebija sagatavojies un visus klātesošo pārņēma tāds izbrīns un pārsteigums, kam, tāpat kā manam izskaidrojumam, nebija nekā līdzīga.

2] DAUDZI sita pie krūtīm un skali kļiedza: “Kungs, Kungs, Kungs, nonāvē mūs, jo mēs Tava priekšā stāvam pārāk lieli un rupji grēcinieki, un tas viss caur mūsu pašu apzinātu un neapzinātu vainu! Vieņīgi Tu esi labs un svēts; bet viss cits, kas te nes materiālu ietērpū, ir slikts un lāsta cienīgs. Ak Kungs, cik ilgi mēs staigāsim mūsu pašu matērijā? Kad mēs tiksīm atbrīvoti no senā lāsta?”

3] ES saku: “Tieši tagad, tā ka Es Pats svētīju visu matēriju caur to, ka Es Pats Sevis esmu iespiedis jūsu senajā lāstā un caur to tam atnesis svētību. Visa senās debess senā kārtība izbeidzas kopā ar debēsīm un tagad uz caur Mani svētītās matērijas bāzes tiek darināta jauna kārtība un jaunas Debesis un visam visumam, kā arī šai zemei, vajaga ņemt jaunu iekārtojumu.

4] Pēc senās kārtības neviens, kas reiz ir atradies matērijā, nevarēja nākt debēsīs; no šī laika neviens patiesi nevarēs nākt pie manis augstākās un tīrākās debēsīs, kas līdzīgi Man nav izgājis matērijas un miesas ceļu.

5] Kas vien no šī laika Manā Vārdā tiks kristīts ar Manas mīlestības tīro ūdeni u Manas Mācības Garu Mana Vārda spēkā un Garā, no tā uz mūžību ir nomazgāts senais iedzimtais grēks un viņa miesa caur to vairs nav viņa grēku kāda sena slepkavu bedre, bet gan Svētā gara templis.

6] Bet lai katrs tad uzmanās, ka caur seno, indīgo nezāli viņš to no jauna nepadara netīru! Sargieties tikai no tā, tad jūs padarīsīt svētu arī savu miesu un asinis un kad vienīgais valdnieks jūsos kļūs tīrākais gars, tad tajā un caur to ne tikai dvēsele pacelsies uz pilnīgu, mūžīgu dzīvību, bet gan kopā ar visu miesu un asinīm!

7] Redzat, kāda te ir starpība starp agrāk un tagad! Bet kā tagad tiek iekārtos, tā tas paliks arī mūžībā.

8] Saule, kas iepriekš bija pilna lāsta, no šī brīža būs pilna svētības, un tāpat viss, kam vien bezgalīgajā telpā bija lai kāda esamība! Jo kā Es jums jau esmu teicis, Es nu visu daru jaunu un visām senām atiecībām vajaga tikt pārvērstām, tā kā Es pats esmu pārvērtis caur to, ka Es Pats esmu apvilcis matēriju.

9] Bet Es piemietinu un saku: kas te netic un netiek kristīts no ūdens un Gara Manā Vārdā un pēc Maniem vārdiem, pie tā tas paliek pa vecam! Tādi Viņpasaulē nenāks Manā Valstībā un neskatis Mani, bet gan paliks pie Manas Valstības galējākām robežām, kur būs daudz tumsas un nakts un daudz vaimanu un zobu griešanas un Debesis viņiem nenesis tīrāko gaismu citādi kā te kāda mazākā stāzvai-gzne rieš gaismu uz šo zemi nu par manām patiesas dzīvības Debesīm viņi zinās tieši tik daudz, cik šeit cilvēki un zina, kā tur stāzvai-gznes izskatās, un kas tajās ir. Un cilvēki dienu un nakti tūkstot reiz tūkstotis gadu simtus ar vienmēr pārdomāt, kas tur augšā ir tie irdzošie punkti, tad arī pēc šī ilgā laika perioda viņi zinās tikpat daudz, cik viņi zina tagad. Ar laiku gan celsies cilvēki, kas tad atradīs acu ieročus, lai tālus priekšmetus redzētu pavisam tā, it kā tie stāvētu pilnā tuvumā; bet ar stāzvai-gznēm viņi tomēr nekad neko nepadara jo tās stāv pārāk tālu no zemes.

10] Un tāpat Viņpasaulē pagāni, kas neticēja un nav tikuši kristīti, viņu labākajā sfērā likti Manas debesis tā skatis no lielāka attāluma un par tām spriedis, kā nu laicīgi debesis skata un par tām spriež cilvēki. Pēc kāda gadu tūkstoša viņi gan zinās nedaudz vairāk kā tagad un gan izdibinās, ka tās ir tīri saules, bet kas kāda saule ir, kā tā mirdz, cik tā ir liela un kādā attālumā, cik daudzas planētas ap to riņķo, kādas tās ir, kādus iedzīvotājus tās nes, kādi tur ir sastopami tikumi, valoda un ierašas — to ar savu prātu viņi neizdibinās.

11] Un ja jūs, kas nu daudz zināt, iespējamā kārtā viņiem to teiktu, tad viņi jms tomēr neticētu; jo tīrs pasaules prāts, kā tas nu ļoti stipri ir pie daudziem pagāniem, netic nekam, ko tas neredz un ko nevar ar rokām satvert.

12] Jā, tajos turpmākajos laikos starp patiesiem Mana Vārda piekritējiem Es šur un tur gan arī modināšu vīrus un kalpones, kam caur viņu mīlestības pilnajām sirdīm no Manis tiks atklāti visi debess un pasaulu noslēpumi; bet būs nedaudzi, kas to visu pieņems kā ko pārlicinoši patiesu!

13] Bet kam tas tiks atklāts, tie to skatīs, un viņiem būs liels prieks, un viņi slavēs un cildinās Tā vārdu, kas viņiem kā pilnīgi pārlicinoši patiesu ir atklājis tādas lietas, pie kurām citādi nekad nevar novest nekāds cilvēcisks prāts.

14] Jā, uz šīs zemes reiz būs cilvēki, kuru acu priekšā visa radība tiks atritināta kā kādi slepeni ieva raksti; bet nevienam, kas iepriekš nav ticējis Manam Vārdam un tajā netiks kristīti, šāda žēlastība netiks piešķirta!

110. KRISTĪBA. TRĪSVIENĪBA DIEVĀ UN CILVĒKĀ

1] KIRENIJS jautā: “Kungs, es ticu visam, ko Tu, ak Kungs, māci; vai es tādēļ jau arī esmu nokristīts?”

2] ES saku: “Nē, nokristīts tu gan vēl neesi, bet nu tas tieši nav no svara! Jo kas te tic kā tu, draugs, tas garā ir tikpat labi kā nokristīts un, proti, ar visu kristības svētību.

3] Jūdiem gan ir apgraizīšana, kas ir primskristība un ašai par sevi Manā priekšā tai nav nekāda vērtība, ja apgraizītais vienlaicīgi nav arī apgraizītu sirdi. Zem kādu apgraizītu sirdi Es saprotu tīri izslaucītu un ar visu mīlestību pilnu sirdi, kas ir vairāk vērtā nekā visa apgraizīšana no Mozus lejup līdz mums. Pēc apgraizīšanas uz kādu laiku nāca Jāņa kristīšana ar ūdeni, kas no viņa mācekļiem tiek turpināta, bet arī šī kustība pati par sevi nav nekas, ja pa priekšu jau neiet vai tomēr pavisam noteikti neseko grēku nožēlošana.

4] Kas tādēļ nopietnā nodomā laboties liek sevi kristīt ar ūdeni, tas caur to nedara nekādu kļūdu; bet tikai viņam nav jātic, ka tad ūdens tīra viņa sirdi un spēcina viņa dvēseli. To panāk tikai viņa paša pavisam brīva griba; ūdens tikai apzīmē un caur to norāda, ka griba, kā gara dzīvs ūdens, dvēseli nu tāpat ir attīrījusi no grēkiem ka dabīgais ūdens te tīra ādu un pārējo miesu no putekļiem un cita veida netīrumiem.

5] Kas ūdens kristību ir pieņēmis patiesi pareizā nozīmē, tas ir pilnīgi nokristīts, ja pie vai jau pirms kristīšanas akta kristītā sirdī griba ir izdarījusi savu iedarbību. Ja pie tam tas tā nav, tad tīri ūdens kristībai nav ne niecīgākā vērtība un nepanāk nekādu matērijas svētību un vēl mazāk kādu pestīšanu.

6] Tāpat arī nepilngadīgu bērnu kristīšanai nav nekāda vērtība izņemot kā tīri ārējai zīmei par uzņemšanu kādā labākā draudzē un ka bērns saņem vārdu, kas acimredzami dvēseles dzīvībai nav nekāda vērtība, bet gan tikai ārēji politiska. Šī iemesla dēļ bērnam varētu dot vārdu arī bez apgraizīšanas un Jāņa ūdens kristībām un Manā priekšā tas būtu vienalga; jo nekāds vārds kāda dvēseli nepadara svētu, bet gan vienīgi brīva, laba griba visu savu dzīvi pēc labākās izpratnes pareizi rīkoties. Caur gribu un rīcību katrs vārds var tikt svētīts; bet otrādi tas nkad nav iespējams.

7] Kad Jānis kristīja, tad viņam, kā arī viņa mācekļiem nesa kristīt bērnus, ja bērna apzinīgais aizbildnis stādījās priekšā un uz svētāko apsolīja dedzīgi rūpēties par bērna pareizi audzināšanu. Nu, šajā gadījumā vārda dēļ kāds bērns gan arī var tikt kristīts ar ūdeni, bet bērna miesu un dvēseli kristība nesvēta ilgāk, kā tikai tik ilgi, līdz bērns nenāk pie patiesas Dieva un sevis paša izpratnes un nepielieto brīvu gribu. Līdz tam aizbildnis lai apzinīgi rūpējas, ka bērns uz labāko tiek apgādāts visā, kas ir vajadzīgs patiesas svētības sasniegšanai, — citādi aizbildnis uz savu dvēseli uzveļ visu atbildību.

8] Tādēļ ir labāk ūdens kristībām ļaut sekot tikai tad, kad cilvēks savas dvēseles un savas miesas svētīšanai pats pēc savas izpratnes un brīvprātīgu pašatzišanu ir spējīgs izpildīt visus noteikumus. Vispār dvēseles un miesas svētībai ūdens kristības pavisam nav nepieciešamas, bet gan vienīgi izpratne un rīcība pēc pareizas Dieva patiesības izpratnes. Bet ja tiek kristīts ar ūdeni, tad nav vajadzīgs tieši Jordānas ūdens, tādēļ, ka Jānis kristīja Jordānā –, bet gan tam nolūkam ir labs katrs svaigs ūdens, tomēr labāk avota ūdens nekā ūdens no cisternas, jo tas miesīgai veselībai ir labāks nekā sasmacis cisternas ūdens.

9] Patiesa un pie Manis vienīgi derīga kristība ir ar mīlestības uguni uz Mani un uz tuvāko un ar gribas dzīvu dedzību un ar mūžīgas patiesības no Dieva svēto Garu! Šīs trīs lietas ir tās, kas Debesīs katram dod derīgu liecību; tās ir mīlestība kā patiess Tēvs, griba kā dzīvs un patiess vārds vai Tēva Dēls; un, beidzot, Svētais Gars kā mūžīgās un dzīvās Dieva patiesības izpratne, bet cilvēkā kā dzīvi darbīga un vienīgi cilvēkā! Jo kas te nav cilvēkā un nenotiek aiz paša gribas tieksmes, tam priekš cilvēka nav nekāda

vērtība, un tādēļ, ka tam priekš cilvēka nevar būt nekāda vērtība, tad tam arī nevar būt nekāda vērtība Dieva priekšā.

10] Jo Dievs Savā esamībā cilvēkam tik ilgi nav nekas, līdz caur Mācību cilvēks Dievu iepazīst un caur mīlestību un caur dedzīgi dzīvāko gribu visu savu rīcību iekārto tikai pēc iepazītās Visaugstākā gribas un Viņa gribu padara par sava paša. Tikai caur to Dieva līdzība cilvēkā kļūst dzīva un aug, un drīz pārņem visu cilvēka būtību. Kur tā te tad arī notiek, ka cilvēks iespēžas visos dievības dziļumos; jo Dieva līdzība cilvēkā ir vienu un tā paša Dieva kopš mūžības pilnīgākā līdzība.

11] Ja pie cilvēka tas notiek, tad viņā viss ir svētīts un ir sasniegta gara atkalatdzimšanas patiesa kristība. Caur tādu kristību cilvēks tad sevi padara par īstu Dieva draugu un sevi pašā ir tikpat pilnīgs kā pilnīgs ir Tēvs Debesīs. Un Es jums visiem noteikti saku, ja jums visiem ar visiem jūsu spēkiem vajaga censties kļūt tikpat pilnīgiem, cik pilnīgs ir Tēvs Debesīs! Kas nekļūs tik pilnīgs, tas nenāks pie Tēva Dēla.

12] Bet kas ir Dēls? Dēls ir Tēva mīlestība. Viņš ir mīlestības mīlestība. Viņš ir tā uguns un tā gaisma. Viņš ir mīlestības vai Tēva gudrības Dēls. Tātad kad jūsos ir Tēva līdzība, tad tai vajaga kļūt tik pilnīgai kā visa Pats Pirmtēvs, citādi tā nebūtu nekāda tēva līdzība; bet ja līdzība nav pilnīga, no kurienes tad cilvēkam jānāk gudrībai, jeb kā cilvēkam tad jānonāk pie patiesas gudrības?

13] Bet kā Tēvs atrodas Manī, tā arī Es atrodos Tēvā, un tieši tāpat jums vajaga atrasties sevī pašā, tad caur to jūs arī atradīsieties dievā un Dievs atradīsies jūsos. Kā Es un Tēvs esam viens, tāpat arī jums vispirms sevī vajaga būt vienam ar Tēva līdzību jūsos. Ja jūs tas esat, tad jūs esat kļuvuši viens ar Mani un mūžīgo Tēvu Manī, tādēļ ka Es un Tēvs Manī kopš mūžības esam pilnīgi viens!”

14] Šeit MĀCEKĻI saka: “Kungs, to mēs neaptveram! Tu kļūsti stingš savā Mācībā. Mēs tevi sirsnīgi lūdzam, ka Tu arī šeit vēlētos izteikties skaidrāk!”

15] ES saku: “Vai tad arī jūs vēl esat nesaprātīgi? Cik ilgi Man arī jūs tā vajadzēs paciest?! Ak, tu vēl ļoti aplamā suga! Bet jums jātiek dotam saprast Dieva Valstības noslēpumus virs zemes!

16] Kur tad jums ir jūsu sirds domas?! Es jums jau vairākas reizes esmu izskaidrojis, kas ir Tēvs un kas ir Dēls, ka Tēvs un Dēls tieši tā attiecas kā kopā turas mīlestība un gudrība vai kā siltums un gaisma. Es jums rādīju, ka gaisma bez siltuma neko nederētu, bet ka arī siltums bez gaismas uz lauka nevienu vārpu nenobriedinātu. Es jums rādīju, ka no siltuma vienmēr rodas gaisma, jo siltums ir kādas noteiktas darbības pirmā izteiksme, bet kādas darbības izpausme ir gaisma, kas pastiprinās kā pastiprinās kāda sakārtota darbība, un tomēr jūs neaptverat to Tēva un Dēla “Viens” un to “Viens” starp jums un Mani!”

17] MĀCEKĻI saka: “Kungs, tādēļ tikai nedusmojies uz mums! Nu jau mes to aptveram un kas e vēl pietrūktu, to pēc taisnīguma un nopelniem mēs gan varēsīm papildināt!”

18] ES saku: “Es gan zinu, ka tas tā būs, bet Es jums to teicu tādēļ, ka Es labi manīju, ka jums te svarīgāka bija jautāšana nekā zināšana.

111. PAR MOZUS NOTEIKTO ĒDIENU LIKUMU

1] Uz to KIRENIJS saka: “Mani pašu pārsteidza, ka Tavi mācekļi nesaprata to, ko tomēr es un noteikti visi pārējie ir pavisam lai sapratuši! Bet tagad, tā ka Tu, ak Kungs, reiz jau esi noskaņojumā izskaidrot lietas, kuras pirms Tevis vēl nekad neviens nav izskaidrojis, tad es no tevis nu vēlētos dzirdēt, kas pie jūdiem ir ar netīru ēdienu baudīšanu ar zināmā mērā kā netīru lietu aizskaršanu! Mēs, pagāni, baudām visu un pēc mūsu mācības nekļūstam netīri! Senie ēģiptieši arī ēda visu, ko tikai laiks un pieredze piedāvāja kā baudāmu, un es neko nezinu par kādu apgānījumu — pretēji, no vēstures es zinu, ka Ēģipte uz savas zemes ir nesusi ļoti tīrus un patiesi lielus garus, arī pie mums, romiešiem, tā bija visos laikos Kādēļ tieši jūdiem vajadzētu dažu ko paciest?

2] ES saku: “Tādēļ, ka viņu dzimums, kā kopš Ādama saglabāts, bija un pa lielākai daļai vēl tagadējos laikos šeit ir no augšas un pie tam ir noteikts, ka par svētību visai radībai viņu vidū pasaule un šajā matērijā varētu nākt Es. Tu tak dzirdēji, kā caur Mani nu tika svētīta visa matērija, tādēļ arī Es Pats esmu apvilcis matēriju?! Savā sirdī tu tam piekriti! Redzi, pirms Mana atnākšanas pār šo Zemi, kā tu nu zini, vairāk vai mazāk gulēja lāsts — ne it kā Dievs būtu to nolādējis, bet gan tādēļ, ka caur egoismu, savtīgumu, augstprātību un varas kāri kā kopā sacietējis garīgais tā sevī ir kļuvusi par pašnolādētu!

3] bet matērijā tomēr bija un ir dažādi grādi un pakāpes starp ļoti lielu, vairāk mazāk un gandrīz nekādu blīvumu Bet jo cietāka ir kāda matērija, jo tā ir arī mežonīgāka un sevī netīrāka, tādēļ ka tajā

kopā salīpušais garīgais līdzīgā samērā jo vairāk sastāv no zināmām nezālēm.

4] Dzīvnieki, kas tūlīt sākumā pievienojās šīs zemes apdzīvotājiem cilvēkiem, kā liellopi, aitas, kazas un starp putniem vistas un baloži, noteikti ir tīrākas dabas un maigāka rakstura un to gaļa cilvēkam, kas šeit nāca no augšienes, dvēseles tīrakai saglabāšanai noteikti bija veselīgāka; tika pašiem šiem dzīvniekiem noteikti vajadzēja būt pilnīgi veseliem un viņi arī nedrīkstēja tikt nokauti pārošanās laikā, jo šādā laikā dzīvnieks parasti ir arī netīrāks.

5] Bet pēc tam cilvēkiem piebiedrojās arī vēl citi dzīvnieki — kā zirgs, ēzelis, kamielis, cūka, suns un kaķis, tomēr sākotnēji vairāk tikai šīs pasaules bērniem, ar izņēmumu ēzelis un pēc tam arī kamielis. Iepriekš minētie dzīvnieki ar jūdiem stāvēja un vēl tagad stāv ļoti niecīgā draudzībā.

6] Īstam jūdam vēl raksturīgas ir bailes no zirga, no suņa, viņš nav nekāds kaķa draugs un arī kamielim tieši pārāk daudz neuzticas. Viņam ir pretīgs lēnprātīgais ūdens putns, un neparko nevar ciest tītaru un pērļu vistu, un vēl paies ilgs laiks, līdz viņš kļūs šo dzīvnieku draugs. Īsta jūdam viņi rada lielu īgnumu, kamēr grieķiem, kā arī jūms, romiešiem, viņi jau sen deva patīkamu un ļoti iemīļotu cepeti.

7] Kopš šī brīža tā lieta, protams, ir pavisam citāda un būs vēl citādāka, kad es būšu aizgājis uz mājām! Pēc Manas atgriešanās mājās brāļa Kornēlija dārzā par zīmi visam tam Es kādam manam māceklim, kas vēl ir pirmjūds no senajiem krietnajiem vīriem, rādišu, kādi ēdieni var tikt baudīti bez kādā pārdomām.

8] Tagad Es tev rādīju šo Mozus ēšanas statusu iemeslu un tev un jūms visiem to vajaga labi saprast! Tādēļ nu arī ir laiks pāriet pie tā kādēļ un galvenokārt mes esam atnākuši uz šī kalna.

112. PAREĢOJUMS PAR TAGADĒJĀM ATKLĀSMĒM

1] (KUNGS:) “Es teicu, ka jūs nu redzēsiet retākā veidā brīnumlietas; un izņemot caur Rafaelu no Āfrikas dziļumiem šurp atgādāto gaismas lodi nekas tālāk nav noticis, kaut arī nakts jau ir pāri pusei. Es iepriekš jūs darīju uzmanīgus arī uz to, ka Es uz īsu laiku atvērsu jūsu acis, lai pagaidām jūs tikai reizi varat skatīt, kā pasaulē pavisam īstenībā izskatās.

2] Tomēr pirms Es to nu daru Es jūms visiem saku un pat pavēlu, lai par redzēto jūs nevienam neko nestāstāt; jo pasaules cilvēki vēl ļoti ilgi tam vēl ne tuvu nav nobrieduši, un viņu dvēseles svētības pamatā tas arī pavisam nav nepieciešams tā ko uzzināt. Kad viņi tikai ļoti rūpēsies Dievu mīlēt pār visu un tuvāko kā sevi pašu, tad viss cits un tālākais, ciktāl tas būs nepieciešams, viņiem jau tiks atklāts.

3] Bet jūms kā Manas Mācības pirmajiem pilāriem slepenībā vajaga zināt daudz vairāk nekā visiem pārējiem kopā, lai pēc kāda laika nespējat nonākt kārdināšana atkrist no šīs Manas Mācības.

4] Bet tas viss tomēr neies zudumā, un kad no šī brīža būs aiztecējis tūkstots un vēl nepilns tūkstots gadu, un mana Mācība pilnīgi būs aprakta netīrākajā matērijā, Tad Es tajā laikā jau atkal modināšu vīrus, kas to, kas jūms nu no Manis šeit tika apspriests un kas šeit ir noticis, pavisam vārdu pa vārdam uzrakstīs un tiks nodots kādā lielā pasaules grāmatā, kas caur to atkal daudzpusīgi atvērs acis!

5] Nota bene: Tu, mans kalps un rakstītājs, nu gan domā, ka diezin vai Es to toreiz būtu pieminējis?! Vai arī tu gribi kļūt vājš ticībā, kā tu vēl esi vājš savamiesā?! Redzi, Es tev saku, ka Es Kirenijam un Kornelijam pat esmu tavu un vairāku citu vārdus minējis, un arī viņi ir visa tā priedīgi liecinieki, ko Es tev nu spalvā saku. Bet nobeigumā Es arī tev darišu zināmus vārdus, kas no šī brīža 2000 gados pierakstīs un izpildīs vēl lielāku nekā tu! Pagaidām paturi to prātā un visu raksti pilnā ticībā!

6] Kirenijš par to ļoti brīnījās un Kornelijš Man jautāja ko tuvāk par tiem vīriem, kam tas tiks piešķirts.

7] Un Es viņiem minēju viņu atrašanās vietu, raksturu un pat vārdus un piemētināju: “Viens no tiem, kam gan tiks atklāts visvairāk, pa vīru tiešāko līniju būs cēlies no Jāzepa vecākā dēla un tāpat pēc manas miesas arī būs tiešs Dāvida pēcnācējs. Viņam, līdzīgi Dāvidam, gan būs vāja miesa, bet toties jo spēcīgāks gars! Labi tiem, kas viņu dzirdēs un pēc tā iekārtos viņu dzīvi!

8] Bet arī citi brīnumaini atmodinātie pa lielākai daļai celsies no Dāvida. Jo tādas lietas var tikt dotas tikai tiem, kas pat miesīgi cēlušies no turienes, no kurienes miesā arī Es esmu cēlies; jo arī Es esmu cēlies no Dāvida, tā kā Marija, šīs Manas miesas māte, arī ir pavisam tīra Dāvida meita. Tajā laikā šie Dāvida pēcnācēji pa lielākai daļai gan uzturēsies Eiropā, bet tādēļ viņi tomēr būs tā vīra pēc dieva sirds pavisam tīri un īsti pēcnācēji un spējīgi debesu lielākas gaismas stipruma nešanai. Kādu laicīgu troni viņi gan nekad nesaņiegs, bet toties jo vairāk viņi tiks gaidīti Manās Debesīs un Es savus brāļus vien-

mēr atcerēšos! Arī lielākā daļa no maniem mācekļiem, kas ir šeit, pa vīru līniju ir cēlušies no Dāvida un tādēļ miesīgi visā nopietnībā ir Mani brāļi, izņemot vienu, kas šeit nav no augšienes, bet gan tikai no šīs pasaules. Viņam gan nebūtu jāpiedalās, un tomēr viņam atkal vajaga būt klāt, lai tiek piepildīts tas, kas stāv rakstīts.”

9] Pavisam pārsteigts KIRENIJS saka: “Tātad Tavu gribu Tu vienmēr atklāsi tikai Dāvida pēcnācējiem?! Vai tad Mathaels, Cinka un Corels arī ir lielā ķēniņa pēcnācēji? Jo nu Tu viņiem arī atklāj to pašu, ko Dāvida pēcnācējiem.

10] Es saku: “Draugs, šeit tas nenotiek pa slepenas atklāsmes ceļu, bet gan caur katrām miesas asinīm labi sadzirdamu atklātu vārdu Bet pavisam kas cits ir sadzirdēt slepenu iekšēju vārdu, kas no manas mutes nāk tā sirdī, kas to sevī sadzird, un tur jau vajaga būt sagatavotai zināmai cilvēku kārtībai, kuru iekšiene ir spējīga panest mana Vārds visvarenību un spēku! Jo katru nesagatavotu un iznīcinātu tikai viens burts, nākdams tieši no Manis. Bet, ja tas reiz ir uzrakstīts, tad cilvēki, kam ir laba griba un prāts gan spēj to labi lasīt; tas viņus ne tikai nenonāvēs, bet gan spēcīnās mūžīgai dzīvībai.

11] Bet, ja to lasītu ļauni pasaules cilvēki, lai to izsmietu, tad tas, kaut gan tikai uzrakstīts, viņus arī iznīcinātu un nogalinātu! — Nu tu zini kā arī te šīs lietas stāv; un Es nu saku, lai jūs esat gatavi mūžībā skatīt tapšanas, esamības un palikšanas brīnumu!”

12] KIRENIJS saka: “Kungs, mēs gan esam gatavi skatīt to, ko mums sniegs Tava lielā un pavisam sevišķā žēlastība, bet nu, ja tas būtu vēlams, iepriekš es no Tevis vēl vēlētos atbildi uz pavisam mazu jautājumu!”

13] ES saku: “Galū galā jautā un Es tev atbildēšu!”

113. AICINĀJUMS UZ IEKŠĒJU VĀRDU

1] KIRENIJS jautā, teikdams: “Kungs, ja vēlāk Tava Vārda dzirdēšanai garā ir spējīgi tikai zināmā kārtā pat miesīgi un sevišķi dvēseliski sagatavoties, tad tiem nespējīgiem tas līdz maz, ja arī viņi lai caur cik stingru dzīvi būtu sasnieguši īstenu gara atkalatdzimšanu; viņi tomēr nebūtu cienīgi žēlastības savās sirdīs dzirdēt Tavas sirds vārdus! Jo viņš to nav uz to sagatavoti un sakārtoti. Bet es domāju, ka visiem cilvēkiem, vai viņi šeit ir no augšas vai lejas, ja viņi dzīvo pēc Tavas gribas mēra, vajadzētu sasniegt vienādas spējas! Gars, kas pārņem viņu dvēseli un beidzot pat miesu, tomēr tak arī būs spējīgs panest kādu Vārdu no Tevis?!”

2] ES saku: “Draugs! U man esi ļoti mīļš, vērtīgs un dārgs; bet šeit caur savu jautājumu ti par šo lietu atkal reiz spriedi kā kāds aklais par varavīksnes skaistajām krāsām. Pie šādiem taviem spriedumiem Mani pat varētu pārsteigt, ka tavas miesas locekļi jau sen nav nonākuši revolūcijā pret tavu galvu.

3] Tavas kājas pašas par sevi ir aklas un kurlas un par spīti, ka tik ļoti netaisnīgi iekārtotas, tam vajaga veikt grūtāko darbu. Tavām rokām ārēji vajaga izpildīt tavu gribu un darīt drīz šo, drīz to, un tomēr tām nav acis skatīt skaisto gaismu un ausis dzirdēt dziesmas brīnišķo harmoniju, tām nav arī ožas un gaisa, lai baudītu dzīvības aromātisko pievilcību. Vai tu gan atrodi, ka tādi locekļi, salīdzinot ar galvu, tādēļ ir ļoti slikti?

4] Jeb vai kāds ērkšķu krūms kādreiz varētu žēloties pret vīnogulāju un teikt: “Ko tad es esmu noziedzis, ka man nedrīkst tikt piešķirta žēlastība, pēc kuras arī es reiz varētu greznoties ar brīnišķīgām vīnogām?”

5] Vai tad tu arī to vēl nezini, ka no Manis viss ir precīzi izmērīts un visam ir savs uzdevums! Kā tas ir starp tavas miesas dažādiem locekļiem, ka viens ar savām īpašām spējām kalpo citiem locekļiem, tā arī cilvēks a visādām spējām nu kalpodami var būt savstarpēji noderīgi un tas tad tieši ir tas, kas nosaka un sastāda dzīvības augstāko svētlaimi.

6] Ja tava galva un tava sirds ir liksmā, tad arī visi pārējie locekļi kļūst liksmi un priecīgi; bet ja tikai kāds mazākais locekļītis ir slimīgs, tad arī ar alvas, sirds un visu citu par sevi pavisam veselu locekļu prieku ir beigas! Viena dēļ visi ir skumji un dara visu, lai palīdzētu tam vienam loceklim un darītu to veselu.

7] Tā, protams, ir skaista misija, ja pieder spējas dzirdēt manas mīlestības balsi, to uzrakstīt un pavēstīt citiem cilvēkiem, ja viņiem pēc tā slāpst un tādu spēju trūkst; bet kāda tikpat skaista sirds spēja ir dzirdēto paturēt sirdī un pēc tā dzīvot. Ja aur to kāds cilvēks, kaut arī cēlies no lejas, ir sasniedzis sava gara atkalatdzimšanu, tad viņš par to noteikti atrādīs abi nomērītu algu un pret Vārda dzirdēt spējīgiem

tikpat maz žēlosies, cik kāds tavs mazais pirkstiņš ir žēlojies, ka tas nav kļuvis par tavas galvas aci! Saki nu man, vai tu ar šo atbildi esi mierā!”

8] KIRENIJS saka: “Kungs — vairāk kā pilnīgi! Ar tādu ļoti dumju jautājumu es pie Tevis vairs nekad nenākšu. Bet nu pavisam netraucēts esi žēlīgs ļaut mums kaut ko redzēt.”

114. SKATS DABAS PASAULĒ

1] ES saku: “Redzat, Es to gaismas lodi no Āfrikas vidienes liku atgādāt šurp ar nolūku, lai jums zināmā veidā bez brīnuma, vairāk kādā jums līdz šim vēl pavisam nezināmā dabīgā ceļā atklātu dabas garu pasauli.

2] Šī akmens gaismai ir tā īpašība caur pakrūti uz dzīvības nerviem tādā veidā iedarboties, ka pēc ilgākas šīs gaismas iedarbības dvēsele savas redzes spējas noved tur un caur to sāk redzēt pat apslēptākās lietas. Jūsu redze nu tiek pilnīgi pārcelta tur un caur to jūs ar aizvērtām acīm redzēsiet labāk kā ar vaļējām miesas acīm.

3] Uz dažiem cilvēkiem arī Mēnesim ir kāda līdzīga iedarbība, tomēr nekad ne tik augstā un pilnīgā pakāpē kā tieši šī akmens gaismai. Aizveriet nu savas acis un pārlicinieties, vai tad ar pakrūti jūs neredzat labāk nekā ar dabas acīm!”

4] Pēc šiem Maniem vārdiem visi aizver acis un nevar vien pietiekami nobrīnīties par dvēseles caur pakrūti visasākām redzes spējām.

5] Tikai MATHAELS un ČETRI VIŅA PAVADOŅI teica: “Ši brīnumainā skatīšanās mums pavisam nav sveša; jo mēs tādā veidā iezi redzējām visdīvainākās lietas un bieži staigājām pāri vietām, kuras dabīgi nomoda stāvokli neviens mirstīgais nevarētu pārvarēt bez briesmīgākā kritiena un pie tam visu gaisu, kā arī jūras, ezeru un upju un strautu ūdeņus vienmēr redzējām cieši piepildītus ar visādām brīnumainām būtnēm un maskām, kas gaisā ātrāk vai lēnāk stumās prom visos zināmos vēja virzienos; tās arī lidinājās augšup un lejup, drīz lēnām, drīz pavisam ātri griezās apļos. Dažas līdzīgi sniega pārslām nosēdās uz zemes un ātri zināmā mērā ielīda vagās, dažas kā rasa tika no stādiem uzsūktas, citas no augsnes un citas no visādiem iežiem.

6] Tās augsne ielīdušās un no stādu un akmeņu pasaules uzsūktās vairs neparādījās; bet kur trūdēja kāds koks vai zāle vai kas dzīvniecisks, tur sākumā vieglu mirdzošu tvaiku izskatā pacēlās visādi jauni veidojumi, kas drīz saķērās simtstūkstošos un sakusa kopā jau pavisam labi izveidotā formā.

7] Ja forma reiz bija gatava, tas vairs nevilcās ilgi, līdz šī forma kā apgādāta ar kāda veida pašas apziņu, sāka kustēties un uzvedās kā suns, kas kaut ko meklē, ko viņa deguns ir kaut kur saodis.

8] Mēs šīs būtnes parasti redzējām pielidojam pie aitu, kazu, liellopu ganāmpulkēm. Ja tās kādu sasniedza, tad palika starp tiem; un ja dzīvnieki izdarīja kopošanās aktu, uz ko tās dzīvniekus, liekas, ļoti ierosināja, tad tās no dzīvniekiem, kas kopošanās, kā rasa no jau nedaudz sakaltušas zāles vēlreiz tika iesūktas un vairs neparādījās.

9] Daudzas tādas formas steidzās arī uz ūdeņiem un, viegli slidēdamas, kādu laiku peldēja apkārt pa tās virsmu. Pēc tam dažas droši ienira zem ūdens, dažas sadrūzmējās vairāk kopā par miglainu masu un tikai tad nogrima lejā, kad sakusa kopā kādā jaunā formā, kas nereti izskatījās līdzīga kādam ūdens dzīvniekam.

10] bet kas bija tas dīvainākais, mēs kā tagad no ūdens vienmēr redzējām paceļamies tūkstots veidu būtnes, maskas un formas un starp citu tām bija visādu lidojošu insektu, kā arī katra iespējama veida sugas mazu un lielu putnu izskats. Tām nepārprotami bija pavisam labi veidoti spārni, kājas un citi locēkļi; bet viņi tos neizlietoja kā putni, bet pie viņiem viss karājās un viņi tad lidoja gaisā apkārt vairāk kā pūkas un pārslas. Tikai kad viņu tuvumā pielidoja kāds īsts putnu bars, pie šīm miglainajām maskām un formām redzēja patiesas dzīvības dziņas; viņi tad arī drīz devās līdzī baram un īsā laikā no tā tika apēsti.

11] Bet no augšas mēs vienmēr redzējām nolistam lejā gaišus putekļus, dažkārt vairāk, dažkārt mazāk blīvus un sevišķi bieži tie bija ieraugāmi virs ūdens virsmas. Ja šos putekļus aplūkoja tuvāk, tad pie tiem atrada kādu formu, kas līdzinājās vai nu vismazākai oliņai avi ļoti mazam ūdens dzīvnieciņam, bet šie putekļi no ūdens arī tika tūlīt aprīti.

12] Ak, ja tam būtu laiks, te būtu ļoti daudz kas pastāstāms. Bet tas, ko mēs iepriekš redzējām mūsu nelaimīgajā stāvoklī, to mēs nu atkal redzam ar patiesi aizvērtām acīm un šis skats mums atkal atmodina

atmiņas, kas mums skaļi uzsauc: katru vakaru un katru nakti to visu esam redzējuši vairākus gadus! Tādas pat redzes spējas mums dažkārt bija pat dienā, ja tā bija īsti rudenīgi apmākusies, bet dabīgi mēs nezinājām, ko mums par to būtu jādomā; bet nu laimīgā kārtā mēs to lietu saprotam un zinām, kas no tā iznāks, no kurienes tā nāk un kas tā ir! Te, ak Kungs, par to viss gods, visa mīlestība, visa pateicība un visa pielūgsmē!”

115. JARA UN DABAS GARI

1] Līdzās esošā JARA saka: “Bet Kungs, kas tie ir par maziem vīriņiem? Viņi visās krāsās nāk no kalna un bariem mūs aplenc! Dažiem, šķiet, ir kāds miglains tērps, bet lielākā daļa ir pavisam kaili, bet visi ir tikko divu gadu vecu bērnu lielumā.”

2] ES saku: “Tās ir šīs zemes jau konkrētu cilvēku dvēseles, kas vēl nav izgājušas miesas ceļu līdz šim viņām uz to arī nav nekāda sevišķa patika, jo viņas pārāk baidās no jaunas ieiešanas matērijā. Ietērptajiem ir pat sava veida valoda, kas, protams, pārāk tālu nesniedzas; bet kāda zināma pērtiķu inteligence ir visiem!”

3] Jara saka: “Vai apgērbtie nesaprastu, ja es viņus uzrunātu?”

4] ES saku: “Pamēģini reiz uz labu laimi!”

5] Pēc tam JARA sasparojas un vienam gaiši zilās miglas ietērptam jautā: “Kas tad jūs esat un ko jūs šeit gribat?”

6] Gaiši zilais vīriņš nu pienāk pavisam tuvu pie Jaras, viņu īsti stūrgalvīgi uzlūko un tad saka: “Kas tev, tu smirdošā miesa mums tīrajām atļāva jautāt?! Izņemot VIENU un izņemot vēl vienu, jūs visi pavisam pretīgi smirdat pēc matērijas, un tas mūsu nāsīm ir lielākais ienaidnieks. Turpmāk tu, smirdošā maita, jautā mums tika tad, kad tu no visvarenākā visu garu gara tam būsi saņēmusi pavēli — citādi gādā, ka tu kādā labā veidā nekļūsti brīva no tava miesīgā kožu maisa!”

7] ES Jarai jautāju: “Nu, Mana meitiņa, kā tev garšo šī atbilde?”

8] JARA saka: “Kungs, Kungs, ak, šīs būtnes ir pavisam milzīgi rupjas! Vai tad es gan esmu kāda smirdošā maita? Es aiz tīrākā, skumjām nezinu, kā sev palīdzēt, jā, es pavisam viegli varētu krist izmisumā!”

9] ES saku: “Redz, redz, mana meitenīte, tas gariņš tev ir darījis ko labu! Kādēļ tu par to bēdājies? Gariņš tev to, protams, būtu varējis pateikt jaukākiem vārdiem, ka tevī vēl pavisam slepeni mājā pavisam maza skaistuma augstprātība; bet gariņš nav nekāds runas mākslinieks, viņam ir tikai nepieciešamo vārdu bagātība un viņš īstenībā vairāk runā izejot no savām sajūtām un ne no kādas izpratnes.

10] Vai tavas sirds laime ir izpostīta, ka tu gaiši zilo esi uzrunājusi? Ja tu ko līdzīgu kā gaiši zilajam būtu jautājusi kādam kvēlosi sarkanam, tad viņš tev būtu devis tādu atbildi, ka tu aiz tīrām dusmām par to būtu kritusi nesamaņā! Bet nu pateicies par labdarību, kuru gaiši zilais tev ir piešķīris, tad ar viņu gan būs runājams labāks vārds.

11] JARA to ņem pie sirds un uz vēl joprojām stūrgalvīgi blenzošo gariņ saka: “Es pateicos tev, mīļais vīriņ, par labdarību, kuru tu caur saviem nesaudzīgajiem vārdiem esi man parādījis; bet tikai neesi uz mani tādēļ dusmīgs! Vai ne, mīļais vīriņ, tu par mani tomēr vai nepaliksi dusmīgs?”

12] Te vīriņš skaļi smejas un vēl smiedamies saka: “Tas, kas tev to teica, tam jau būtu taisnība –, bet tev, sniega zostiņai, vēl ilgi nē; jo uz tavas smirdošās augsnes tam nav izaugušas ne domas, ne griba. Bet tu man jau esi panesamāka kā iepriekš; tikai tava skaistuma augstprātība vēl ilgi nav pavisam ārā! Tikai pavisam neko neiedomājies, jo viss, kas ir tavs, ir slikts, — tas labais pieder tam citam!”

13] JARA saka: “Bet saki man, tu labais vīriņ, no kurienes tad tu visu to zini?”

14] VĪRIŅŠ atkal smejas un saka: “To, ko redz, nav vajadzīgs zināt! Tu jau arī redzi vairāk nekā tu parasti varēji redzēt! Bet es redzu vēl vairāk nekā tu, jo es ap sevi neesmu uzkāris nekādu smirdošu miesu un tā es sīki redzu, kā ir ar tevi un katru citu no jums. Es tev saku, neesi iedomīga par savām priekšrocībām, jo tās pie tevis vēl ilgi ir svešs īpašums!”

15] JARA saka: “Jā, kā tad tā? Izskaidro man to tomēr tuvāk!”

16] VĪRIŅŠ saka: “Ja kāds ir daudz ceļojis un caur to ar lielām pūlēm un grūtībām sakrājis visādas zināšanas un pieredzi, un tev dara zināmu to ko ir redzējis un piedzīvojis, tad arī tu zināsi to, ko zina un pazīst viņš pats; vai tu par to vari būt iedomīga? Ja tas, ko tu nu zini VAIRĀK nekā iepriekš ir tikai dubults tā nopelns, kas, pirmkārt, ar lielām pūlēm un grūtībām tādas zināšanas un pieredzi ir sakrājis

un, otrkārt, vēl bija tik labs tev to visu uzticami darīt zināmu. Saki man, vai tādu pieredzes un zināšanu ieguvumu vari sev pierēķināt kā nopelnu?

17] Redzi, tu te esi tikai kā ar daudzām labām zināšanām un pieredzēm aprakstīta grāmata un vēl ilgi ne kā grāmatas gudrais uzrakstītājs. Kam gan te pieder tā labā, kas grāmatā stāv uzrakstīts, nopelns, grāmatai vai tam, kas to visu tajā uzrakstījis? Redzi, tu esi viena pareizi uzrakstīta grāmata, bet vēl ilgi ne rakstnieks! Tādēļ tikai neko neiedomājies!”

18] Pēc tam VĪRIŅŠ atkal smejas un nostājas kā kāds karavadonis un savai armijai saka: “Ja jūs uz sabiedrību pietiekami ilgi esat blenzuši, tad dodamies atkal tālāk, jo te man reiz smird par daudz!”

19] Pēkšņi visi dodas prom un pazūd mežā.

116. DABAS GARU BŪTĪBA UN RĪCĪBA

1] Bet JARA saka: “Kas šajā vieglajā vīriņā būtu meklējis tik daudz gudrības?! Bet pamatā es tomēr esmu priecīga, ka viņi atkal ir devušies prom; jo ar laiku viņi mums būtu sakurinājuši pavisam kuriozu pirti, kaut gan paši par sevi viņi šķiet esam pavisam vēsas dabas. Šķiet, viņos daudz nemājo kāda mīlestība, bet viņi ļoti labi prot atšķirt patieso no neistā. Kas vēlāk būs no šīm būtnēm, ja viņas pavisam negrib iziet miesas ceļu?”

2] ES saku: “Reiz jau viņi to izies; bet paies vēl ilgs laiks, pirms viņi par to izšķirsies tie gaiši zilie visdrīzāk, bet pārēji vēl ilgi nē.

3] Jo dvēseles, kas izgājušas un ikdienas iziet no šīs zemes dabas, par to izšķiras ārkārtīgi grūti; tikai daudz pieredzes un daudz atziņu un no tām izejošās labākas cerības ir tas, kas viņus, kad viņi nonāk pie noteiktas apziņas, ka caur miesas dzīvi viņi nekad neko nevar zaudēt, bet gan tikai iegūt, pie kam sliktākā gadījumā viņi atkal var kļūt tas, kas viņi nu ir, uz to pamudina.

4] Šīs dabas dvēseles pa lielākai daļai labprāt uzturas kalnos, bet iet arī pavisam vienkāršu, nabaga mājokļos un dara viņiem labu; tikai viņi nedrīkst tikt apainoti. Tādā gadījumā nav labi ar viņiem kopā pusdienot.

5] Slepība viņi apmeklē arī skolas un daudz mātās no cilvēkiem. Kalnos dzīvojošiem cilvēkiem viņi nereti parāda labāko un retāko metālu slāņus. Kalnu ganībās viņi pakalpo ganiem un dzīvniekiem, tikai viņi nedrīkst tikt apvainoti.

6] Uz šīs zemes vēl ir dažas tādas dabas dvēseles, kas sasniedz gandrīz pieckārtīgu Metuzalema vecumu un vēl nav izgājušas miesas ceļu. Citādi jau viņiem viss būtu pareizi, — tikai viņus no tā visvairāk attur atmiņas zaudēšana; jo to viņi uzskata kā viņu tagadējās esamības sava veida nāvi.

7] Nu jūs arī zināt, kā te ir ar šīm būtnēm. Bet nu uzmaniet tālāko, kas te nāks.

8] Te arī mūsu vecais KISJONA no Kisas saka: “Ak, Kungs, kad pirms dažām nedēļām Tu žēlīgi uzturējies mana mājā, ko visu lielu un diženu es tad redzēju un dzirdēju! Bet kas viss, pāris dienas man šeit esot, nu ir noticis, dzirdēts un redzēts, par to gan visā Galilejā nevienam sapņos nav rādījies! Kungs, piedod man, ka es esmu uzdrošinājies ar savu neveiklo mēli tevi nedaudz pārtraukt! Jo īstenībā pašam šeit nebūtu jārunā ne vārda, bet gan vienīgi jāskatās un jāklausa; un ja uz vietas kaut ko pilnīgi nesa-prot, tad tikai nedaudz pacieties un izskaidrojums drīz nāks pats no sevis! — Es nu esmu izrunājies.”

9] ES saku: “Ak tu mans mīlais draugs Kisjona, tomēr runā un jautā vienmēr! Tavas mutes runa Manas sirds ausīm skan pārlietu labi, jo pazemības balss skaņa Man ir visskaistākā harmonija. Arī tu vakar dienā dzirdēji brīnišķo skaņu, kuru izrunāja mans eņģelis Rafaels, bet lai cik debešķīgi brīnišķīga tā skaņa bija sadzirdama, tad patiesas pazemības skaņa manām ausīm skan vēl nesalīdzināmi brīnišķīgāk!

10] Tu arī esi taisnīgs vīrs pēc sava sirds un ziemas dienas Es pavadišu tavā mājā, un tad vēl būs daudz izdevību tevi un tavus mājiniekus par daudz ko apgaismot. Tādēļ vienmēr esi priecīgu prātu un visu labi aplūko, — izskaidrojums neizpaliks!”

11] KISJONA saka: “Ak Kungs, es gan ne niecīgākā mērā neesmu vērts šo pārāk lielo žēlastību, bet tāda ziema man gan būs vissvētlaimīgākais laiks! Ak, kāds prieks būs manā mājā! Bet nu gan vairs ne vārds par manām lūpām!”

13] KIRENIJS saka: “Tad arī es laiku pa laikam būšu tavas mājas iedzīvotājs un veicināšu visu, lai visu apvidu, t. i., nabagos, cik iespējams labi apgādātu!”

14] KISJONA saka: “Augstais pavēlnieks, tas no tevis būs ļoti skaisti un tas man darīs lielu prieku! Bet es lūdzu, tagad starpā daudz vairs nerunāt; jo mums garām lidinās brīnums pie brīnuma, un mēs

tos aplūkojam ar pārāk niecīgu uzmanību!”

117. DVĒSEĻU SUBSTANČU KAMOLS

1] Pēc tam MATHAELS teica: “Oho, kas par milzīgi lielu kamolu te lido šurp nu pilsētas apvidus?! Tās nāk tuvāk un tuvāk. Skat, skat, kā tajā juku jukām viļņojas un čūskveidīgi vijas! Kas tad tie visi ir par stāviem! Es labi atšķiramus pamanu visāda veida un sugas vēršus, govīs, teļus, baložus, visādus citus putnus, mušas, vaboles, ēzeļus, arī dažus kamieļus, kaķus, suņus, pāris lauvas, zivīs, čūskas, ķirzakas, sienāžus, salmus, visādus kokus, daudz labības gaudu, tārpus, augļus, pat visādus darba rīkus un tad vēl daudz visa kā, ko es nemaz nepazīstu! Ko tas nozīmē? Vai tām it kā jābūt dvēselēm, kas visas it kā iešūtas vienā lielā caurspīdīgā maisā un tajā juku jukām šaudās kā čaganas pelavas viesuļvētrā?!”

2] ES saku: “Tās ir zemāka veida dvēseles vai, respektīvi, gari kā viena kādu laiku vēl kopā esoša bēdu brāļu kompānija, kas tikai tad šķirsies, kad redzamā barības maisā tie būs kļuvuši nobriedušiāki.

3] Viss, kas kaut kur uz pasaules tikai vienmēr pastāv, ir dvēseļu substance. Ja caur kaut ko tā savā materiālajā saliedētībā tiek izpostīta un caur to dvēseliski brīva, tad pēc izpostīšanas atkal saķeras kopā iepriekš izpostīta formā un tā kādu laiku vēl turpina pastāvēt. Ja šī forma ir kļuvusi vairāk inteliģenta, tad tā seno formu pamazām sāk pamest un pāriet kādā dzīvības spējīgākā.

4] Šis kamols ir uzņemšanas trauks visam, kas vien tikai ugunī un caur uguni tika iznīcināts. To visu tu nu šajā kamolā atrodi kā dvēseles substanci ar nedaudz inteliģences. Tas, ka tās šajā maisā parādās kā kopā vienā sprostā un savstarpēji sajauktas, pie tā ir vainīgas bailes.

5] Ja, piemēram, kādā zemes punktā ļoti tuvu ir sagaidāma liela pamatelementu revolūcija, kas dabīgi izceļas no kādas dabas garu vai dvēseļu kustības, tad arī visas dzīvnieku dvēseles pārņem lielas bailes. Tad visas dzīvnieku sugas savstarpēji sāk nākt pretī ļoti draudzīgi un veido pavisam satīcīgu sabiedrību. Odzes nerūpējas par savu indi, arī ne čūskas, plēsīgi dzīvnieki vairs neķer miermīlīgas avis un lapsenes savus dzeloņus kā kareivīs zobenu ir ielikušas makstī. Īsi, tad viss maina savu dabu; pat stādu pasaule ļauj savām galvām skumji nokarāties un neviens stāds ātrāk nepaceļ savas nevainīgās galvas līdz nelai-me ir garām.

6] Bet viss, kas pie šādiem apstākļiem laicīgi tika iznīcināts — izņemot cilvēkus — pēc iznīcināšanas vēl turpinošās bailēs apvienojas kā dvēseļu substances. Ja tad kāds kustīgs dvēseļu kamols it kā kādu gadsimtu tā ir lidinājies apkārt, tad sākotnēji dažādveidīgi dvēseļu elementi savstarpēji vairāk pievelkas, pamazām sāk apvienoties un tad tā veido vienu vai arī vairākas pavisam spēcīgas dabas cilvēku dvēseles.

7] Šis mūsu priekšā lidojošais kamols sevī ietver visu, kas caur ugunsgrēku Cēzārija Filipā ir ticis iznīcināts. Šī kamola pilnīgai attīstībai gan būs vajadzīgs vairāk nekā simts gadu, bet tad arī vairāk kā simts dabas cilvēku dvēseles salauzīs vieglo apvalku un tad atkal apmēram pēc simts gadiem izies mūsu miesas ceļu.

8] Pie ugunsgrēkiem pie vulkānu izvirdumiem un pie lieliem plūdiem tūlīt izveidojas tādi kamoli. Kur pie tam ir maz dzīvniecisku elementu, pārvēršanas turpinās ilgāk; bet kur to starpā ir sajaukti dzīvnieciski elementi kā šeit, tas parasti velkas īsāku laiku.

9] No kamola, kurā neatrodas neviens dzīvnieks kā sekām tomēr nav jāattīstās tieši dabas cilvēku dvēselēm; no tā var izcelties arī dabas dzīvnieku dvēseles vai pat tikai atkal cēlākas stādu dvēseles; pēdējas parasti attīstās no trūdu tvaikiem vai no visāda veida tā saucamiem vulkāniskiem garaiņiem un dūmu masām.

10] Īsi, kur pie tvaikiem var tikt uzrādīts, ka tie cēlušies vai nu no rupji dzīvnieciskas un tikpat rupjas stādu matērijas satrūdēšanas jeb vai cēlušies vienīgi no tīri minerāliskiem rūgšanas procesiem, tur attīstās tikai visādas stādu dvēseles un rupjākas daļas apvienojas ar saknēm un nedaudz cēlākas daļas ar lapām un viscēlākās pie ziedu apaugļošanas izdevības ar kādu no dīgļa izlauzušos un darbīgu kļuvušo stāda dvēseli un tā viedo sēklas grauda un tā dīgļa svētības bagātu pavairošanos.

11] Tāda veida stādu dvēseļu rupjākās specifikas paliek sēžam matērijā stumbru un koka šķiedru substancē, cēlākās nāk maigākā lapotnē, vēl cēlākās nosaka pašu augli, kas tajā norisinās un seko, un viscēlākās tad jau apvienojas kādā sevī inteliģenta dīgļa dzīvībā, kas tad jau ir spējīga vai nu pašai sevi no jauna atmodināt līdzīgā dzīvībā, lai no jauna sāktu seno darbību, vai, kāda dzīvnieka vai cilvēka apēsta, tūlīt pāriet dzīvnieka vai pat cilvēka dvēselē.

12] Tādēļ cilvēks arī visvairāk ēd tikai stāda augli, lai stāda dīgļa dvēsele tūlīt var apvienoties ar viņa dvēseli, bet grauda un augļa rupjākās daļas tikai ar asinīm un miesu un ar skrimšļiem un kauliem, kas viss pēc atkrišanas kā vēl pārāk netīrs tad caur stādu valsti šād un tad vairākas reizes atkal attīrās, līdz kļūst pilnīgi nobriedušas kāda dīgļa garam un uzņemšanai kāda jauna dzīvnieka vai pat cilvēka dvēselē. — Nu jūs aptuveni zināt, kā šis kamols izcēlās, tā turpmāko gaitu un to, kas tad ir tā beigu mērķis, un tā jūs varat aplūkot tālāk un redzēt, vai atkal neatgadīsies kāda jauna parādība.

13] Bet tas, ko jūs šeit nu skatāt, ir tās Jēkaba pasludinātās kāpnes, caur kurām viņš Debesis un zemi saskatīja vienā savienojumā un dzīvības un Dieva domu spēku redzēja paceļamies augšup un nolaižamies lejup Jēkabs to ainu gan labi redzēja, bet ne viņš, ne līdz šim kāds pēc cits pēc viņa līdz šai stundai to nav sapratuši. Nu Es to esmu atklājis jūsu priekšā; bet tam nolūkam arī jums visiem caur šo gaismas lodi vajadzēja tikt pārceltie sava veida miegā, lai skatītu atklātās Jēkaba kāpnes un caur Maniem vārdiem beidzot tās arī saprast, lai jūs zinātu, ka te sasaistīts kopā debešķīgais un laicīgais, un pa tām pašām kāpnēm viens vienmēr pāriet otrā. — Skaties, t. i., nu ar jūsu gara, vai daudz vairāk dvēseles redzi, uz jūru un sakiet Man, ko jūs tur redzat.

118. SKĀBEKĻA BŪTĪBA

1] CINKA uzreiz saka: “Kungs, uz ūdens virsmas es redzu šurp un turp šaudāmos neskaitāmas ugunīgas čūskas; dažas arī iegrimst ūdenī, tomēr caur ūdens masu to kustības ātrums netiek aizkavēts. Es redzu līdz jūras dibenam; jūras dzelmē ir milzīgs daudzums visāda veida nezvēru, arī neskaitāmi daudz zivju, un visas tvarsta pēc šīm ugunīgām čūskām. Bet ja kāda zivs vai kāds cits nezvērs vairākas šādas uguns čūskas sevī ir norijis, tad tie kļūst kustīgāki un dzīvāki, un no šīm ūdens būtņiem zib īsta saldkaisle.

2] Nu es šīs ūdens čūskas, tikai daudz mazākas un mazāk mirdzošas, redzu ladināmos apkārt arī gaisā. Virs ūdens reģionā tās ir visblīvāk. Putni, kas uz nakti mēdz uzjautrināties virs ūdens spoguļa, šķiet tās pārāk nemīlam, bet zivis no ūdens lec tām pretim. Bet uz ūdens šaudošās mirdz visspožāk un tām arī ir bultas ātras kustības! Kas, ak, Kungs, tas nu ir? Kā mums tas jāsaprot?”

3] ES saku: “Tas, ko jūs nu redzat, ir tā īstenā dzīvības barības viela. Tas ir gaisa sāls un jūras sāls. Nākotnē dabas gudrie šo elementu nosauks par skābekli. Redzēt viņi to gan neredzēs, bet gan ievēros un noteiks tā saturu un tā lielāku vai mazāku esamību vai arī tā pilnīgu prombūtni.

4] Ūdenim kā galvenajam dzīvības elementam stādiem, dzīvniekiem un cilvēkiem šo skābekli sevī vajaga ietvert visvairāk, un it īpaši lielajām pasaules jūrām. Ja ūdens ar šo vielu vienmēr nebūtu bagātīgākā mērā piepildīts, dzīvnieki ūdenī pavisam nevarētu dzīvot.

5] Šī viela sākotnēji ir īstena dzīvības substance un atbilst domām, pirms vēl tās tiek savilkta kopā par idejām. Bet, ja šo dvēselisko dzīvības vielu jūs reiz atradīsiet saspīestu kādā pietiekamā daudzumā, tad drīz parādīsies kāda forma, vai nu atdzīvināta, t. i., maīga un kustīga, vai arī pavisam sastingusi kā akmens vai miris malkas gabals. Paskatieties tikai sevišķi vērīgi pret krastu un jūs vietām atklāsiet kādu ar punktētu līniju apzīmētu sevišķi spēcīgu gaismu, kas ceļas caur dzīvības vielu sablīvēšanos.

6] Jūs nu varat redzēt, kā mūsu ūdens čūskas šur un tur simtiem tūkstošu skītā savelkas kopā kādā pikā. Šāda nejauši izveidota pika tad īsu laiku mirdz ārkārtīgi spēcīgi. Šī lielākā mirdzēšana ir šo dzīvības uguns čūsku liela skaita kopā saķeršanās moments; bet no saķeršanās tad arī zem kādas formas ir gatava ideja.

7] Ja forma reiz ir kārtība, tad iestājas miers, un sevišķa mirdzēšana ir beigusies, bet par to jau top kāda esamība. Tā paradās vai nu kristāla formā vai sēklas grauda vai pat jau kā pabeigta ūdens dzīvnieciņa vai, mazākais, ūdens stādiņa formā — šī iemesla dēļ jūs līdzekļos un seklākos krasta apvidus ar miesas acīm ļoti bieži redzat vienmēr visbagātāk apaugušus ar visādiem ūdens stādiem Un kur šādas stādu vietas sastopamas ļoti bieži, tur arī netrūkst visādu lielāku un mazāku ūdens dzīvnieku.

8] Jūs nu gan jautājat, kas te šos dzīvības garus, no kuriem viens izskatās līdzīgi otram, veido par kādu vai nu sastingušu vai dzīvība kustīgu formu? Uz šo jautājumu jums vislabāk atbildēs Mans Rafaels. — Nāc, Rafael, un rādi viņiem to praktiski!”

119. RAFAELS RĀDA ORGANISKO BŪTŅU RADĪŠANU

1] Te priekšā iznāk RAFAELS un saka: “Dievs Sevī ir mūžīgs un bezgalīgs. Bezgalīgā telpa ir piepildīta vienīgi no Viņa. Viņš kā augstākā, tīrākā un lielākā doma un ideja no sevis Paša nemitīgi jau kopš mūžības visā Savā bezgalībā var satvert visas domas un bezgalība ir pilna tām no Viņa; bet mums (t. i., pirmseņģeļiem — izd.) kā Viņa jau kopš jums cilvēkiem neiedomājami ilgajiem laikiem nobriedušām un nu patstāvīgām dzīvības idejām, pilnām gaismas gudrības, izpratnes un gribas spēka, zem mums vēl ir bezgalīgs daudzums pakalpīgu garu, kas zināmā mērā veido mūsu rokas un pazīst mūsu gribu un tūlīt to realizē.

2] Dieva skaidrās domas ir tā viela, jo kuras ir cēlies viss, ko ietver bezgalība, mēs sākotnēji vienīgi caur visaugstākā un visvarenākā Dieva Gara gribu, — bet tad visas lietas un būtnes caur mums, kas mēs bijām un esam no Dieva nākošo domu un ideju uzņemšanas trauki un no šī laika arī uz mūžību paliksim augstākā un vienmēr pilnīgākā veidā.

3] Mēs (t.i., pirmseņģeļi — izd.) satveram kopā no Dieva nākošas dzīvības domas, kas jums saskatāmas garu ugunīgu mēļu izskatā, un pēc Dieva kārtības mūsos nemitīgi veidojam forma un būtnes; un ja tad jums kāds jautātu, no kurienes Dievs vai mēs kā Viņa, tā teikt, mūžīgie kalpotāji, sūtņi un kalpi esam ņēmuši materiālo vielu būtņu veidošanai, — redzat, te tā nu ir jūsu priekšā! Šīs čūskveidīgās un garās ugunīgās mēles ir tas garīgais būvākmenis, no kura ir ticis darināts viss, ko vien tikai materiālu sevī ietver un slēpj visa bezgalība.

4] Bet kā šis darbs notiek, to pirmīt Pats Kungs ir jums pavisam skaidri rādījis. Bet to visu patieso dzīvības skaidrībā jūs sapratisit un pilnīgi aptversit tikai tad, kad jūs paši pavisa dzīvības pilnīgi Dieva priekšā stāvēsiet garā un vairs ne smagā miesā.

5] Bet lai pēc Kunga gribas arī jūs varat redzēt, kas nu jums ir iespējams, kā mēs, varenie un senie Dieva kalpotāji no šīm telpā apkārt lidojošām Dieva domām veidojam formas un būtnes, tad ar savas dvēseles acīm skatāties šeit, un jūs pieredzēsiet ko tādu, ko līdz sim neviens mirstīgais uz šīs zemes nav pieredzējis!

6] Redzat, Visaugstākā Vārdā es man pakalpīgiem gariem pavēlu atgādāt šeit ļoti daudz nepieciešamās vielas! Un redziet, mūsu priekšā mums jau ir kāda garo ugunīgo mēļu gaiši mirdzoša pika, kurai vēl nav nekāda cita forma kā kādas apaļas uguns lodes forma! Skatiet tik, kā garās ugunīgās mēles spiežas un piekļaujas viena otrai, it kā katra gribētu ielīst vidū. Pamazām nu centienos šķietami iestājas miers; bet tas tomēr nav nekāds miers, bet gan tikai caur vienmēr palielināto spiedienu pret vidus punktu radies šķērslis vēl vairāk tuvoties viduspunktam.

7] Jā, bet kādēļ tad viss tiecas uz viduspunktu? Redziet, ja man šeit mešanai ir matērijas dažāda lieluma lodes, tad tā, kas ir vissmagākā arī var tikt aizmesta ātrāk un tālāk, jeb pie kāda vienādi liela attāluma pavisam vienlaicīgi aizsviežot, tā nolikto mērķi noteikti sasniegs vispirms! Tā tas ir ar bezgala daudzām no Dieva izejošām būtiskām domām. Starp tam ir zināmā mērā pavisam smagas, kas jau līdzinās kādai īsa idejai, pēc tam mazāk smagas, bet tomēr krietnas domas; tad ir vieglākas domas, kas vēl ir mazāk nobriedušas un gaismas barotas, ļoti vieglas, kā kaut kas tikai iedomāts, un beidzot arī pavisam vieglas domas. Tās ir tādas, kas līdzinās kāda koka agrīniem dīgļiem vai vēl labāk agrīniem pumpuriem. Tās sevī gan kaut kas ir, bet vēl nav sasniegušas to dievišķo uzplaukumu, kas atšķirtā stāvoklī varētu teikt: “Tas pieņems tādu vai tādu formu!”

8] Ja no šīs jums nu zināmās dzīvības vielas dievišķas gribas kārtībā kāds no mums grib un īstenībā pēc visaugstākā Gara iekšējās dziņas viņam vajaga formēt kādu būtni, tad lai viņš pasauc viņam kalpojošos garus un tie viņa saved kopā jums nu pietiekami pazīstamo vielu; un garīgi tas ir tik viegli aptverams, cik materiāli dabīgi, ka smagas domas tad ātrāk būs savā vietā nekā vieglās un ļoti vieglās. Smagākās acīm redzami veido centru, kamēr vieglākām, kā vēlāk pienākušām, vairāk un vairāk vajaga apmierināties ar ārpusi un ļoti vieglās sastāda visārpusējāko.

9] Bet tā kā centrālās domas jau ir bagātākas ar barības vielām, tad vēl vairāk tukšās, nabadzīgās un vēl izsalkušākās spiežas pie bagātākām, lai no to pārpilnības kaut ko iegūtu sava izsalkuma apmierināšanai. Un tā tad jūsu priekšā jums ir parādība, kā ārējās uguns mēles vienmēr vairāk piekļaujas centram un nu beidzot šķiet vienmēr vairāk nomierinās, kaut gan to dziņa vel vienmēr ir tā pati, nākt cik iespējams tuvu centram un no tā sevī jo vairāk uzņemt barības pārpilnību.

10] Jūs tā tad šeit redzat vienu piku, kas pa lielākai daļai vēl ir ļoti izsalkusi un neprasa nekā cita kā pietiekamu izsalkuma apmierināšanu. Tā līdzinās kā lode apaļam jūras polipam, kas ar saviem tūkstots reiz tūkstots sūcējsnuķīšiem no jūras polips no pārsātišanās beidzot nāk iegūt izaugumus, ar kuriem tos

tad var ap sevi satvert tālāk un laiku pa laikam arī jau kustēties no vietas uz vietu. Ar savā rokām ēšanai tas arī vairāk iegūst kādu īpatnējāku un teicamāku formu, kas jau ļoti atšķiras no sākotnējās lodes formas.

11] Jūs visi slepenībā gan nu brīnāties par šo manu kādas būtnes pirmsākuma un tās topošās esamības un atvasinātās formas izskaidrojumu, ka tas var būt tikai tā un ne citādi; bet nu vērsāt savus skatus tikai uz lietu ārējo dabu un jūs pavisam viegli un ātri atradīsiet to pašu!

12] Ņemiet par piemēru kādas vistas olnīcu un sīki aplūkojiet piestiprinātās olu piciņas! Dažas jūs vēl atradīsiet pavisam mazas kā mazus zirnišus, citas jau kā vīnogas un vēl citas kā mazus ābolus. Vieglā apvalka iekšpusē nebūs atrodams nekas cits kā dzeltenīgs olas dzeltenums! Cik bezformīga vēl ir šī esamība!

13] Bet nu šī centrālā substance tiek vienmēr vairāk barota un apliek sev apkārt olbaltumu. Pēc kāda barošanas laika no olbaltuma rupjākais tiek atšķirts, bet tomēr neattālinās no olas, bet gan nosēžas ap olu kā pavisam cieta čaula un, izejot no olnīcas, tai kalpo kā aizsargs pret saspiešanu. Nu aplūkojiet vienu izdētu olu, cik ļoti tā nu atšķiras no olas pirmā embrija mātes miesās!

14] Nu vista sēžas uz olas un kādu laiku to silda. Kādas izmaiņas tad norit olā! Oldzeltenumā sāk kustēties un kārtoties, pareizās domas (ugunīgās mēles) sastopas un savienojas, un pievelk pie sevis radnieciskākās. Tās atkal savienojas daļēji ar pirmām un vēl vairāk savā starpā, bet atkal pie sevis tuvi radniecisko ārējo, tas ir, vieglāko. Īsā laikā jūs jau atklāsiet topošā cālēna sirdi, galvu, acis, ķidas, kājas, spārnus un spalvu pūciņas. Ja būtne reiz tiktāl ir attīstījusies, tad no klāt esošās vielas kārtotās daļas vienmēr vairāk un vairāk velk pie sevis tām līdzveidīgās kārtotās daļas un tad no acumirkļa uz acumirkli arvien vairāk izveidojas.

15] Ja reiz forma un organisms jau ir gandrīz pilnīgi izveidots, tad tādas nepārtrauktas darbības laikā sākotnējās galvenās un vidus domas arī tiek arvien vairāk un vairāk spēcīnātas, attīstītas un barotas un ar savas dzīvības pārpilnību nu sāk pāriet organismā un tajā satver grožus un būtne kļūst redzami dzīva un tikai tad pilnīgi izveidojas.

16] Ja tās reiz ir pilnīgi izveidota, tad visā organismā pārgājusi dzīvības domas, kas īstenībā ir dvēsele, tūlīt pamana, ka tā vēl atrodas kādā cietumā. Tā sāk spēcīgāk kustēties, izlaužas cauri cietumam un iznāk ārā lielajā pasaulē pavisam vārģa un pilna bailu, tā ka vēl nejutas pietiekami spēcīga. Tā tūlīt sāk uzņemt ārējās pasaules barību un caur to arī tūlīt sāk augt tālāk un to tik ilgi, līdz tā viegli sajūtami ir likta līdzsvarā ar pasaules ārējo dabu.

17] Un te mēs savā priekšā redzam izveidotu auglīgu vistu, kurai nu atkal ir spējas daļēji no gaisa, daļēji no ūdens un pa lielākai daļai no tai pienākošas jau apgarotas organiskas barības sevī uzņemt viņas dzīvību barojošās dvēseles specifiskās daļas, garīgās viņas dvēseles dzīvības tālākai izglītībai un rupjākās ne tikai viņas organisma uzturēšanai, bet gan lai tās izlietotu arī olas piciņu aizmetņu jaunradīšanai, no kurām jums nu rādīta gaitā pienācīgi atkal parādās kāda vista un gailis.

18] Bet dzimumu nosaka dvēseles dzīvās pamatdomas katrreizējais lielāks vai mazāks sākotnējā smaguma pamatīgus un spēks. Ja pamatdoma jau no pirmsākuma ir kā pilnīgi skaidra, tā ka tai jau pašai sevī ir kāda ideja, tad viņas attīstība tiek vadīta virišķā formā; bet ja dzīvības pamatdomas primitīvais ir stāvošs uz otrās vai vieglākas pakāpes, tad attīstīšana tiek pārvilkta sievišķajā.

120. PĒCNĀCĒJU RADĪŠANA PIE DZĪVNIEKIEM UN PIE CILVĒKIEM

1] (Rafaels:) “bet caur dzīvnieku notiek tikai olā jau esošās dvēseles dzīvības pamatdomas uzbudinājums kārtotai darbībai, bez kāda uzbudinājuma dzīvnieks paliktu savā mēmajā ēšanas mierā, pārtiekot no apkārtējiem kaimiņiem un tie vice versa (otrādi) savstarpēji pilnīgi tiktū apēsti. Bet tas var notikt arī ar citām olām, kas caur apaugļošanas ir tikušas uzbudinātas, ja ir izpalikuši vai pareizā mērā nav pienākuši klāt nepieciešamie vēlākās izglītības nosacījumi.

2] Pie visiem dzīvniekiem apaugļošanās akts ir tikai jau mātītes vēderā esošā uzbudinājums; jo stādu un dzīvnieku dvēseles piciņas noteiktā skaitā un kārtībā vienmēr sakrājas mātes klēpī noteiktā vietā. Ja tās reiz ir tur, tad tās vispirms uzbudina māti, caur savu uzbudinājumu viņas tēviņu un tas nāk un mātīti apaugļo, — bet ne tā, it kā viņš mātē liktu kādu jaunu sēklu, bet gan tikai māte jau esošo dzīvības piciņu darbīgai atmodināšanai.

3] Tas notiek caur to, ka virišķā sēkla kā sastāvoša no vairāk brīviem un nesaistītiem dzīvības ga-

riem, tieši kā tādi mātes dzīvības piciņā sasaistītos dzīvības garus pārceļ pamatīgā revolūcijā un tā spiež tos darboties, bez kāda spaida tie paliktu guļam saldajā laiskumā un nekad netiktu satraukti kādas būtnes veidošanai un iekšējai organizēšanai. Tēviņa sēklas gari nepārtraukti ķircina un kņudina dzīvības garus mātītē un nedod tiem nekādu mieru, un šai ķircināšanai mātes dzīvības gari nepārtraukti pretojas, jā, dažreiz kad tie ir ļoti spēcīgi, tēviņa sēklas gariem pat liek aplūst, — tādu aktu tad lauksaimniecības valodā dēvē par “izmešanos”, kas bieži notiek sevišķi pie liellopiem, bet ļoti bieži atgadās arī pie citiem dzīvniekiem un pat cilvēkiem. Jo sievišķie dzīvības gari mātes dzīvības piciņās pārāk noskaņotas mieram, lai ļoti labprāt papūlētos kādai ilgstošai un kārtotai darbībai. Bet, ja tie reiz ir pienācīgi un pietiekami uzbudināti, tad tā lieta jau iet uz priekšu.

4] Un redzat, tieši tāda mātes dzīvības viena piciņa atklātai palūkošanai ir mūsu priekšā! Redziet, ka mana jums sniegtā paskaidrojuma laikā tā jau ir ļoti nomierinājusies! Ja es to tā nu atstātu, tad tā vienmēr vairāk ierautos savā tieksmē pēc miera, tā ka tās daļas velkas tuvāk centram, tās to pavisam izsūktu un beigās tai kopā ar to vajadzētu nonīkt. Jo tādi dzīvības gari zināma ērā kā mazi bērni ir bikli un bailīgi, un kā jūs te redzat, ja reiz ir iekūņojušies, tad no ārienes vairs neuzņem nekādu barību, bet nepārtraukti sūcas pie viņu mātes cenra un tādēļ tiem vajaga sarauties līdz punkta lieluma piciņai. Bet nu mēs šeit pievilksim spēcīgus un tātad tikai kustībai vienmēr uzbudinātus vīrišķus pirmsdzīvības garus, un šo sievišķo laisko piciņu ļaujām no tiem nepārtraukti aizskart, un tad jūs te redzat, kādu tas šajā sievišķajā pika izsauks iedarbību.

5] Redziet, pēc Kunga gribas caur daudziem pakalpīgiem gariem es šeit nu lieku atvilkt lielus un kā jūs redzat, ļoti gaiši mirdzošus garu ugunīgu melu veidīgus pirmdomas dzīvības garus, kas tur spēlējas pie ūdens! Tikai ļoti sīki aplūkojiet, kā tie ļoti rosīgi sāk plosīties ap mūsu priekšā brīvi lidojošo sievišķo dzīvības piku! Un redziet, ka visi mazie sievišķie dzīvības gari jau atkal sāk rosīties un cenšas atbrīvoties no nemierīgiem vīrišķiem dzīvības gariem; bet tie nekad neatkāpjas un sievišķo dzīvības garu uzbudinājums sniedzas vienmēr dziļāk un dziļāk līdz galvenajam dzīvības centram!

6] Nu pat arī tas sāk kustēties un tā, ka aplenkto dzīvības gari caur spēcīgo rosību atkal ir ļoti izsalkuši, tie spiesti ņemt barību no vīrišķo dzīvības garu gaismas un caur to paši atkal kļūst gaišāki un pilnāki. Tā arī galvenais centrālais dzīvības domu gars caur viņiem saņem vīru barību. Caur šo darbību spiesti, ielenktie no iekšpuses saņem ierosinājumu vairāk un vairāk kārtoties līdz kāda laba veida kārotai pilnvērtībai. Bet turpretī centra spēcīgākie dzīvības gari, nu labi apgaismoti, pazīst sevi un sev radniecisko; un no tā jūs jau redzat izceļamies organisku savienojumu un ārējais pāriet kādā formā, kas arvien vairāk u vairāk iesāk kļūt līdzīga kāda dzīvnieka būtnei.

7] Caur šo darbību un caur šo cīņu visas dzīvības daļas kļūst arvien barības tiecīgākas un caur vīrišķo tā tām arī vienmēr tiek piegādāta. Bet vienmēr vairāk un vairāk kārtotie ārējie dzīvības gari barības dēļ sāk iepazīties ar tos nomierinošiem vīrišķiem gariem; senās bailes un biklums pazūd un tas pāriet arī uz iekšējiem gariem. Viss sāk kustēties un virzīties brīvāk un sekas ir būtnes nobeigums, kas visā drīzumā un jau ir tik tālu izveidojusies, ka jūs, tā Kunga bērni, nu jau varat noteikt, kādas sugas dzīvnieks parādīsies. Redziet, te izaug pavisam spēcīga ēzeļu māte un Kungs grib, ka viņa paliek un netiek atkal pārtraukta!

8] Te HELRAMS un RISA piezīmē: “Labajam Rafaelam vajaga būt sevišķam priekam radīt ēzeļus Pirms divām dienām, mums par lielu pārsteigumu, viņš arī ātri tika ar vienu galā!”

9] RAFAELS saka: “Atstājat to, toreiz tam vajadzēja notikt jūsu pamācīšanai! Šī ēzeļa māte šeit nozīmē ko citu; viņa ir jums visiem nepieciešamās pareizās pazemības simbols. Arī jums, cilvēkiem, uz šīs pasaules pie jūsu pasākumiem neiet citādi, ja jūs savos spriedumos un lēmumos pārsteidzieties, kā sekas beigās parasti arī parādās kāds ēzelis vai, mazākais, laba daļa no tā. Arī šeit lieta grozījās ap to, lai jums ātri parādītu, kādas radības kā kopš pirmssākuma attīstību, un ja jūs tajā lietā jau pavisam gribat ko asprātīgu, tad caur steigšanos jau arī parādījās ēzeļu māte.

11] Bet par to tālāk vairs nē; pietiek, ka jūs nu redzējāt, kā no dzīvības pirmgariem (Dieva atsevišķām domām) kā kopš pirmssākuma bez mātes rodas kāda dabīga būtne. Bet ja jūs vēl gribat, es visā ātrumā varu jums radīt arī citas būtnes!”

12] VISI saka: “Varenais Kunga kalpotāj, tas pavisam nav vajadzīgs; jo mūsu pamācībai ir vairāk kā pietiekami ar vienu tik ļoti brīnumainu piemēru! Vairāk tikai varētu mūs apmulsināt nekā apgaismot!”

13] RAFAELS saka: “Nu tad labi, tad uzklausiet mani vēl nedaudz tālāk! Es nu jums esmu rādījis kādas būtnes kāda veida tā arī ir, radīšanu un tapšanu reiz kādā jau pastāvošā mātes miesā; un šeit nu

kādu brīvu radišanu, kā tas mēdz būt un pastāvēt uz katru jaunu planētu vai arī uz kādu no jauna radušos salu uz kādas jau vecas planētas, kas laiku pa laikam vienmēr mēdz notikt.

14] Bet jūs šo piemēru tikai nedrīkstat pārnest uz cilvēka tapšanu un radišanu, proti, uz šo Zemi, kaut gan pie tam notiek daudz līdzīga, bet iemesls tam tomēr ir ļoti atšķirīgs.

15] Gan arī cilvēku sievai sevī ir kāda dabas viela, bet kad kataram zināmā veidā notiek pēcnācēju radišana, tad gan arī kāda piciņa tiek apaugļota un uzbudināta, bet tā kā oga tiek norauta no ķekara, noliķa īstā vietā, un klāt pienāk kāda jau nobeigta dvēsele, šo dzīvības ogu kādu laiku kopj, līdz substance tajā tik tālu padevusies, ka arvien vairāk kopā savilkusies dvēsele var iespiesties vēl ļoti plūstoši vaļīgajā embrijā, kādam darbam dvēsele arī aizņemta ap divus mēnešus ilgi. Ja viņa embriju ir pilnīgi apguvusi savā varā, tad bērns tūlīt kļūst jūtami dzīvs un tad arī ātri aug pienācīgā lielumā.

16] Cik ilgi bērna miesas nervi nav pilnīgi izveidoti un darbīgi, dvēsele pašapzinīgi cītīgi strādā tālāk un miesu iekārto pēc tās vajadzībām; bet, ja visi nervi reiz ir izveidoti un to vairāk attīstījušies gari kļūst pavisam pienācīgi darbīgi, tad dvēsele vairāk un vairāk dodas pie miera un beigās nieru apvidū pilnīgi iemieg. Viņa pati par sevi nu neko nezina un tikai veģetē bez kādām atmiņām par kādu iepriekšēju kailu dabas stāvokli. Viņa vairāk un vairāk sāk pamosties tikai dažus mēnešus pēc piedzimšanas, kas pavisam labi var tikt pamanīts pēc miegainības mazināšanās, bet līdz viņa nedaudz sasniedz apziņu, viņai jau ir vajadzīgs ilgāks laiks. Dvēselē tikai tad ienāk īsta apziņa, kad bērns sāk runāt, tomēr bez iepriekšējā atcerēšanās; jo pie dvēseles augstākas tālākizglītības viņa to arī pavisam nevarētu lietot.

17] Bet nu dvēsele, pavisam atrazdamās miesā, pagaidām vēl neredz un nepazīst neko citu kā tikai to, kas caur miesas jutekļiem tiek stādīts priekšā un ko citu sevī pašā pavisam nevar pazīt, jo caur miesas masu sevī ir un vajaga būt tā aptumšotai, ka visbiežāk pavisam nezina, ka viņa pati par sevi arī bez miesas ir te. Ilgu laiku viņa ar miesu jūtas pavisam identiska, un tam vajadzīgs daudz, lai kādu dvēseli miesā novestu tik tālu, ka viņa sevī sāk sajūst un aplūkot kā kaut ko egoistisku — kas arī atkal ir ļoti nepieciešami, jo bez tā viņa sevī nevarētu glabāt garu un dabīgi to arī nekad pamodināt.

18] Tikai kad dvēselē sāk pamosties gars, dvēselē pamazām sāk kļūt gaišāks; viņa sāk sevi sīkāk pazīt un sevī pašā atklāt pavisam paslēptas lietas, ar kurām, protams, vēl nezina daudz ko iesākt.

19] Tikai kad gars un tā spēcīgā gaisma kļūst dvēselē par pilnīgu darbību, tad arī dvēselē atgriežas visas atmiņas, bet, dabīgi, kādā apskaidrotā gaismā. Tad tur vairs nav nekādi meli un maldi, bet gan tikai visgaišākā Debess patiesība, un tad pati dvēsele ir viens ar viņas dievišķo garu, un viss viņā nu ārpus viņas kļūst par augstāko svētlaimi!

20] Vai jūs visi nu nedaudz saprotat noslēpumu pilno Jēkaba kāpņu ainu? — tik tālu esmu runājis es, tālāko jums stāstīs Pats Kungs!”

121. KUNGA ATKLĀSMJU CĒLONIS

1] “Kas gan mums tagad vēl ir nesaprotams?!” pēc eņģeļa mācības teica VISI KLĀTESOŠIE.

2] Un kapteinis Jūlijs piemetināja: “Ja tas tā turpināsies, tad mēs paši drīz tiksim pārveidoti par dieviem! Ja tādu gaišredzību pēc vēlēšanās būtu iespējams paturēt, tad pie lielāka gribas spēcīguma mēs paši kļūtu dievi un veiktu brīnumus; bet šī mūsu gaišredzība ir tikai tās lodes gaismas maģiskās sekas un mūsu griba ka mūsu izpratne ir vāja, un tādēļ mēs esam un paliekam vāji cilvēki!”

3] Bet ja es nu tā aplūkoju un padomāju, kas viss tikai šim eņģelim ir iespējams, bet arī ar visstingrāko gribu cilvēkam ne jota no tā, tikai tad redz bezgalīgo starpību starp Dievu un starp cilvēkiem. Tas ir acīm redzami: Dievs Viss un cilvēks Nekas! Ja šie lielie Dieva gudrības un varas dziļumi kādu vēl var tik ļoti ielīksmot, tad mani tie tomēr pavisam neielīksmo; jo ja es sevī pārāk skaidri jūtu, ka tikai pret eņģeli Rafaelu esmu pilnīgi Nekas, kas tad es esmu pret Dievu?! Nē, nē, tas ir un saucas nekas!

4] Nu jau zina un pazīst ārkārtīgi daudz un skata brīnumu pēc brīnuma, tā ka varētu pavisam apmulst. Un ja pēc tam paša griba kārdina, vai pēc tas varbūt arī spētu vienu uguns mēli sakārtot un sapspiest kopā tikai par tīru piku, ak, ar manas gribas spēku no vietas neizkusta ne atoms, nerunājot par ādu uguns mēli! Tādēļ es turu par labāku, ja zina un pazīst daudz mazāk, lai te kādam nevar uzmaukties kārdinājums arī veikt brīnumus. Tādēļ man jau kļūst bail un baisi no milzīgi daudz zināšanām un atziņām! Kādēļ tad man vajaga tik milzīgi daudz redzēt, dzirdēt, pazīt un zināt?”

5] ES saku: “Lai tu līdzās arī atzīsti, cik maz pats no sevis ir cilvēks, un ka viņa esamība, zināšanas, atziņas un spējas atkarīgas vienīgi no Dieva!”

6] Ar tavu gribu tu, protams, mūžam neko nespēsi, kā ar savu gribu neko nespētu eņģelis. Bet, ja tu Manu gribu esi padarījis par savu, tad arī tu spēsi to, ko spēja šis eņģelis!

7] Bet nu ir labi, ka tu tik daudz izproti un saproti, bet pie tam vienlaicīgi sāk praktiski atzīt, ka sava paša griba pat tavai miesai spēj maz vai neko. Tu vari pazīt un saprast visu, ko pazīst un saprot eņģelis; bet, ja tu sev neesi piesavinājies Manu gribu tāpat kā Manu gudribu, tad visa zināšana un aprašana tev, protams, neko nelīdz. Ja tu tiecies darbības, tās tev kalpo tikai ciešanām. Un tas arī ir labi, jo tikai caur pazemību cilvēks kļūst cilvēks un patiess Dieva bērns!

8] Vispār tas viss jums netika rādīts atdarināšanas dēļ, bet gan tikai ka jums Manī pilnīgi jāpazīst Dievu, lai tad jo stiprāku gribu darītu to, ko Es kā visas dzīvības Kungs jums esmu mācījis un ieteicis dzīvības pilnībai.

9] Tikai caur to jums vajaga sasniegt jūsu gara atkalatdzimšanu, bez kā Mana griba nevar jūšos darbīgi iesakņoties. Ja jūs ar savu gribu reiz tikai tiktāl satverat Manu gribu, ka caur darbību jūs savu gribu brīvprātīgi pakļaujat Manai gribai un rūpīgi vingrinieties tajā, lai mana no jums pazītā griba gūst virsroku, tad caur to Mans Gars jūs pilnībā kļūst dzīvības pilns un drīz pārņems visu jūsu būtnei.

10] No jums iepriekš čakli pielietotā Mana griba caur to jūšos sasniegs pilnu spēku, un ko tā pilnīgi līdzīgi Man gribēs, tas notiks; bet, kā teikts, tikai tad — un ne ātrāk!

11] Bet atzišanai īstenībā jābūt tikai grožiem, caur kuriem savu gribu spējat ievadīt Manā; jo caur Maniem darbiem jums nu vajaga atzīt, ka Es gan esmu Tas, par ko Es Sevis jums nu pastāvīgi dodu pazīt.

12] Bet, ja jūs to pilnīgi atzīstat, tad jums būs vieglāk sekot manai gribai, kuras pamats ir mūžīga, nepārprotamāka patiesība un caur to tad padarīt to par savu īpašumu.

13] Ja kāds jums iesaka kādu ceļu un viņa runā jūs manāt, ka viņam pašam ceļš nav pilnīgi pazīstams, tad jūs gan padomāsi, vai iet pa ceļu, kuru viņš ir rādījis, un teiksiet: “Ak, labāk paliekam šeit, kur mēs esam!” Bet kur no kāda runas viegli pieņemat, ka viņa ceļu vajaga pilnīgi pazīt, jo viņš šeit ir tieši no turienes uz turieni, viņš ceļu visos sīkumos ir pareizi un patiesi aprakstījis, tad jūs teiksiet: “Viņam ir zināšanas un labākā griba, viņš nevar un negrib mūs maldināt un dodamies ceļā bez kādām padomām!” Redziet, caur to labas un stingras paļāvības dēļ jūs paša gribu pakārtosiet tā gribai, kas jums pareizo ceļu ir parādījis kā pilnīgs lietpratējs!

14] Un redziet, tā tas ir šeit! Ja Es jūsu priekšā būtu uzstājies tikai kādā miglainā un mistiskā nekonsekvencē, tad jūšos vēl vajadzētu palikt kādām šaubām un tas arī būtu piedodami, ja jūšos rastos kādas šaubas. Bet ja Es vārdos un darbos jums Sevi atklāju jau gandrīz līdz atomam un ar visu mīlestību, gudribu un varu jums rādu, ka Es patiesi esmu tas, par ko Es Pats jums Sevi esmu stādījis priekšā, tad tak rezultāts ir drošs! Pirmkārt, jums ir neiespējami par Mani vairs šaubīties un, otrkārt, sekošanai Manai gribai vienīgi caur ko jūsu gars var sasniegt pilnīgāko atkalatdzimšanu, kam jums vajaga būt pavisam vieglai, jo jums pārāk skaidri vajaga saprast, ka, sekojot Manai gribai, jūs nenomaldīsieties, bet gan sasniegsiet mūžīgi patieso realitāti. Es domāju, ka nu jūs gan sapratīsiet, kādēļ Es jūsu priekšā tagad daru visnedzirdētāko un jums Sevi pilnīgi rādu un atklāju!

15] Bet patiesi pilnīgi gudrs meistars neko nedara bez iemesla un arī Es neko nedaru bez iemesla. Bet Es jūs nemācu tikai jūsu pašu dēļ, bet gan lai vēlāk Manā Vārdā jūs kļūtu jūsu aklo brāļu un māsu skolotāji, vadoņi un ceļa rādītāji, un tādēļ jums jo dziļāk vajaga tikt ieviestiem manas Valstības, Manas būtības noslēpumos un jums arī vajaga pazīt cilvēkus visā viņu būtībā, sākot no viņu dziļākās izcelšanās līdz viņu augstākai un iespējamākai pilnībai un pilnīgākai Dieva līdzībai.

16] Jo caur pilnīgāko un dzīvāko paļāvību visdrīzāk var tikt atmodināta līdzīga paļāvība jūsu mācekļos, caur ko arī viņi drīz saskatīs un patvers tās apslēptās lietas, kuras nu skatāt un patverat jūs.

17] Vai nu jūs Mani esat labi sapratuši un labi saprotat to, kādēļ Es visu to nu jūsu priekšā esmu atklājis?”

18] VISI, dziļi aizkustināti, saka: “Jā, Kungs, mūsu Meistar, mūsu Dievs!”

19] ES saku: “Nu tad labi, tad atkal atmostieties šurp dabas pasaulē, lai Es jums rādu vēl citas lietas, jo jums vēl ļoti daudz ko vajaga iepazīt un aptvert tālāk un dziļāk!”

122. KUNGS ATKLĀJ JŪDAS IEKŠIENI

1] Pēc šiem Maniem vārdiem visi atkal skatās ar miesas acīm un ir ārkārtīgi pārsteigti par redzēto u

dzirdēto un visi sāk Mani skaļi cildināt, kas turpinās ap pusstundu.

2] Kad caur viņu skaļajiem slavinājumiem un cildinājumiem visi labi deva pazīt, ka viņi Mani ir pazinuši visos dzīvības dziļumos, pie Manis pienāca arī JŪDA ISKARIOTS un teica: “Kungs, es ilgi biju neticīgs; bet tagad arī es pilnībā ticu, ka Tu nopietnībā esi Pats Jehova jeb vai, mazākais, kāds Viņa paties Dēls! Bet kaut ko es pie Tevis tomēr joprojām nevaru aptvert un tas pastāv tajā:

3] Kā Tu kā Jehova, kas ir bezgalīgs, varēji atstāt to Tavu bezgalību un iespieties iekšā šajā iznīcīgajā formā? Bet pie tam senā, bezgalīgā telpa palika vēl tā pati, kas tā šeit bija kopš mūžības! Tu kā Jehova tieši esi pati tā bezgalīgā telpa! Kā tā var pastāvēt savā nemainīgākā, bezgalīgākā būtībā un Tu Pats kā bezgalība šajā šaurajā cilvēka formā?

4] Redzi, Kungs, tas ir ļoti svarīgs jautājums! Ja Tu man te dod pienācīgu gaismu, tad es esmu dedzīgākais no visiem Taviem mācekļiem, — bet citādi manu dvēseli vienmēr saduļķojušas nelielas šaubas!”

5] ES saku: “Kā tas ir iespējams, ka visi nu redz, un vienīgi tu esi palicis aklis?! Vai tad tu domā, ka Es esmu ieslēgts šajā čaulā?! Jeb vai saule ar tas iedarbīgo gaismu ieslēgta vienīgi tur, kur tā iedarbojas? Ka gan tu to varētu skatīt, ja tā ar savu gaismu nesniegtu tālāk kā līdz tās galējākai virsmai?

6] Es esmu tikai Manis Paša mūžīgais viduspunkts; bet no tā Es tomēr mūžam nemainīgi piepildu bezgalīgo telpu.

7] Es it visur esmu tas mūžīgais Es; bet šeit pie jums Es nu esmu Manas mūžīgās esamības vidū, no kura visa bezgalība vienādi nepārtraukti un vienādi nemainīgi tiek uzturēta tās bezgalīgākā, mūžīgā platībā.

8] Es kopš mūžības mājāju Manā nepieejamā vidū un Manā nepieejamā no Manis Paša gaismā. Bet šīs zemes cilvēku dēļ Man ir labpaticis tādā veidā iziet no Mana nepieejamā vidus un Manas nepieejamās gaismas, ka Es tajā pat vidū un tajā pat gaismā, kas kopš mūžības bija pilnīgi nepieejama arī augstākiem eņģeļiem, nu devos uz šo zemi pie jums, cilvēkiem, un tagad pat no visām pusēm esmu labi pieejams, un jūs Manu gaismu varat lai panest.

9] Bet, kad mēs no Sicharas devāmies ceļā šurp uz Galileju un pēc pusdienas laika atpūtāmies uz kāda kalna, tad Es vairākiem no jums patiesi rādījis, ka Mana riba sniedzas arī līdz Saulei. Atsauc to atmiņā un tad jau tu redzēsi, ka caur Manu visur vienādi vareni darbīgo gribu, Es visur esmu un varu būt mājās.

10] JŪDA ISKARIOTS saka: “Ja es krietni padomāju, es gan varu atcerēties, ka Tu uz dažiem acurmirkļiem aptumšoju sauli! Nu tas katrā ziņā nav nekāds sākums –, bet tomēr stāsta, ka to spēja arī senie ēģiptieši — kā, tas, protams, ir cits jautājums! Lielajā dabā ir daudz dīvainu, noslēpumainu spēku; Tu tos pazīsti un senie magi arī tos pazina un tos sev pakļāva. Dabīgi, līdz šim, cik mēs zinām, neviens gars nav veicis tādus darbus kā Tu!

11] Bet arī Tu neesi bez kādas pasaulīgas skolas. Jo par Tava tēva Jāzeps un pat Tavas mātes Marijas, kas bija Simona un Annas mācekle, izveicību stāsta dažādi; un ja vienam gudram jaunam cilvēkam ir tādi vecāki, tad viņš var jau daudz ko sasniegt! Bet tās ir tikai manas tīri pasaulīgās domas, jo kas attīcas uz mani, tad es ticu, ka Tevī pilnībā mājō un darbojas Jehovas Gars.

12] Kādu labumu man arī jāgūst no mūžam neredzamā Jehovas, kas kaut kur augstu pāri visām zvaigznēm sēž Savā nepieejamā gaismā un Savai radībai nekad Sevi nerāda, neveic nekādus brīnumus, izņemot ikdienas stereotipus, kas tikpat labi varētu tikt veikti no dabas?! Tādēļ Tu, mazākais, man esi paties Jehova, jo caur vārdiem un darbiem Tu mūsu acu priekšā pārāk bieži un acīm saredzami esi sevi parādījis kā visas dabas un radības Meistaru. Kas kā Tu mirušiem spēj atkal atdot dzīvību pavēlēt elementiem un no gaisa pat radīt dažus nule kā pagatavotus ēzeļus un zivis un tāpat no gaisa piepildīt vecā Markusa ēdiena kambarus ar maizi un vīnu, tas man ir vienīgi patiesais Dievs, pāri kuram visi pārējie man ir bijuši nebijuši! Tātad lai Tavas tīri dievišķās spējas Tev ir, no kurienes Tu gribi, tad man Tu reiz esi īstens Dievs! Vai man ir taisnība vai ne?

13] Kā to mans brālis Toms domāja, pavisam uz galvas kritis es tomēr neesmu! Es zinu, ko es zinu un ko es runāju; bet ja brālis Toms nepārtraukti domā, ka es esot ēzelis vai vērsis, tad viņš par mani vareni maldās! Ja es ar viņu gribētu runāt tā, kā es varētu runāt, viņš uz tūkstoti vārdu vienu man nevarētu atbildēt. Ja es Tevī jau sen nebūtu nojautis patieso Jehovu, tad es jau būtu atgriezies atpakaļ mājā pie saviem podiem; bet tā kā es vislabāk zinu, ar ko man Tevī ir darīšana, tad es palieku un pametu savu ļoti ienesīgo mākslu, neskatoties uz to, ka es arī tieši neesmu zelta un spožā sudraba ienaidnieks, jo Tavs garīgais zelts un sudrabs man ir mīļāks!

14] Bet ka pirmīt, kad eņģelis pēc Tavas gribas radīja pavisam veselīgu ēzelienu, Toms man slepeni iečukstēja ausī, ka brīnums esot noticis vienīgi mani dēļ, lai man dzīvā līdzībā rādītu, kas es esot, to tak es pilnībā nevaru atstāt bez ievēribas! Ja Toms sevi iedomājas gudrāku nekā viņam šķietu es, lai viņam tā liekas, bet lai viņš liek mani mierā, jo es viņam nekad neesmu stājies ceļā un ja arī viņš mani nosauc par zagli, tad es viņam noteikti vēl nekad neesmu neko nozadzis!

15] Pirmīt Tu mums visiem tomēr devi kādu brīnišķīgu un ārkārtīgi dievišķīgu gudru mācību par kādu cilvēka dvēseles slimību un no pamatiem rādīji, ka ar kādu slimu dvēseli jābūt vēl pacietīgākam nekā ar kāda cilvēka slimu miesu! Kādēļ tad attiecībā uz mani, kas es arī vēl varu būt dvēsēlē slimis, gudrais Toms tādu mācību neliek aiz auss, vai arī viņa sirdi tādām tīri dievišķām mācībām nebūtu atrodama vieta?! Es pavisam neprasu, ka viņam jālūdz man piedošana, tādēļ ka viņa gudrībai ir labpaticis mani nosaukt par ēzeli — jo tik pazemīgs, kādu viņš sevi iedomājas, arī es esmu! —; bet es vēlējos šeit atklāti atzīt, ka dvēsēlē es gan esmu slimis cilvēks, bet tādēļ neapskaužu Toma dvēseles lielo veselību! Tāpēc es arī ienmēr gribu būt viņa draugs un labs brālis, kāds es vienmēr biju —, bet to vienīgo es vēlos no viņa, ka lai visā nākotnē viņam sava korekcijas dedzība jāpamēģina pie kāda cita, un ne pie manis; jo līdz šim es vēl tomēr esmu tieši tas, kas ir viņš, proti, līdzīgi viņam no Tevis, Mana Kunga un Mana Dieva, aicināts mācekļis!”

16] ES saku: “Tas no Mana Toma puses gan nav tieši pavisam slavējami, katad kad v tu viņam vienmēr esi uz viņa loka tēmekļa; bet vispār Man ir arī zināms, ka pie šīs mūsu priekšā vēl staigājošās ēzelienu galīga nobeiguma tu vispirms ļoti nepiemēroti zobojies, un tas bija īstais iemesls, kādēļ Toms tev nedaudz iesita ar taviem paša vārdiem!

17] Saki Man, kāda iemesla dēļ tu izteici piezīmi, saskaņā ar kuru tu teici un īstenībā domāji, ka beigās visi Mani brīnumdarbi izrādītos pavisam veselīgu ēzeļu izgatavošana? Šī piezīme bija ļoti ļauna un ļoti pelnīja Toma pretpiezīmi. Es nepēlu tavu ticību, pēc kuras tu Mani uzskati par savu vienīgo Dievu un Kungu. Es pie tevis nopeļu tikai to, ka tāda tava ticība un tādas tavas domas pastāv vairāk tikai vārdos nekā tavas dabas dzīvībā.

18] jo pēc patiesības tu Mani tomēr vairāk turi par kādu senēģiptiešu gudro un ar visiem slepeniem dabas spēkiem labi iepazinušos magu, kas, kad viņš šos spēkus ir satvēris, labi prot panākt, ka tie viņam neatsakās pakalpot! Redzi, tas pie tevis ir ļoti paļājami!

19] Kas simtiem redzama kā tīrākā patiesība, par to tev vēl vienmēr rodas vienas šaubas pēc otrām, un tu pavisam atklāti izsaki apgalvojumus, kuriem pie dažiem vājākiem Mani vienmēr vajaga nostādīt pustusā. Kad es vairākiem pilnīgi nosliukušiem atkal atdevu dzīvību, tu tomēr tūlīt laidī klajā, ka to šeit sekmē pati vieta un zvaigžņu stāvoklis, un tādēļ Man būtu viegli veikt visādus brīnumus; kādā citā vietā tas Man ne tuvu neizdotos! Nācaretē, Kapertaunā un Kīsā, Jesairā un pat Genaceretē Es gan arī esot veicis lielus brīnumus, — bet ne tuvu tik daudzus kā šeit, šajā vietā. Bet ja tu nopietnībā turi Mani par savu vienīgo Dievu un Kungu, kādēļ tad svešinieku priekšā tu Mani apšaubī?!

20] Pavisam pārdoši un noteikti JŪDA ISKARIOTS saka: “Pasauli un dabu nedaudz sīkāk novērojot, tomēr šķiet, ka Dievs tomēr vienmēr ļoti rēķinās ar vietas piemērotību, uz kuras Viņš grib ko sevišķu radīt. Ejam uz kādu augstu kalnu, kāds ir, piemēram, Aratats, un mēs tur nesastapsim tieši nekā cita kā kailus akmeņus, sniegu un ledu. Kādēļ tad tur neaug vīnogas, vīģes āboli, bumbieri, ķirši un plūmes? Te es domāju, ka Jehova apvidu tam neatrod par pietiekami labvēlīgu, lai arī tur radītu šos saldus brīnumus. Te tad tomēr šķiet, ka Pats Jehova ļoti rēķinās ar kādas vietas piemērotību, citādi viņš noteikti uz Araratu noliktu barojošos saldus brīnumus.

21] Un es ticu, ka caur to neko nenoņemu no Tavas dievišķības, ja es apgalvoju, ka brīnumdarbu veikšanai kādu vienu vietu tad tomēr atrodu par izdevīgāku nekā kādu zināmu citu kā, piemēram, Nācareti, kuru Tu ar brīnumdarbiem tieši neesi pārāk apgādājis. Tu kā Jehova arī lielos Āfrikas tuksnešus viegli varētu pārvērst svētītākās un ziedošākās pļavās, ja Tu to teritoriju atrastu par piemērotu un izdevīgu. Bet tādēļ, kas minētā teritorija vēl joprojām ir tuksnesis un jādama arī, ka vēl ilgi tas paliks, tad es ticu, ka caur to pie Savas dievišķības Tu neciet nekādus zaudējumus, ja afrikāņu lielais Sahāras tuksnesis vēl ļoti ilgi paliks, kas tas ir. — Tādas ir manas domas, kaut gan brālis Toms varbūt tieši pilnīgi tām nepiekritīs!”

22] Uz Manu mājienu pienāk klāt TOMS un saka: “Tava runa būtu pilnīgā kārtībā, ja tu tā justu arī savā sirdī un tāpat arī atzītu par pilnīgi pareizu, bet no tā tevī nav atklājamas ne pēdas! Pēc tavas iekšējas atziņas Kungs, pirmkārt, joprojām ir gudrs filozofs, kas no daudzām viņam zināmām mācībām

prot izvilkt ārā kādu visgudrāko un, otrkārt, tik pilnīgi paguvis visu maģiju, ka pie drošas izdevības un piemērotiem apstākļiem viņam nekas nevar neizdoties. Tikai tā ir tava ar sātanu diezgan radnieciska ideja, ka īsti lielam magam, kas savai gribai prastu pakļaut visus lai cik noslēpumainos spēkus, beigās vajadzētu būt patiesam Dievam!

23] Šeit nu izrādās, ka Kungs Jēzus no Nāceretes pilnīgi atbilst tādām tavām prasībām, un tā tu arī bez kādam pārdomām aizmūc no senā Ābrama, Īzaka un Jēkaba Dieva un tā vietā pilnīgi liec šo magu! Jo ka tu šī Svētā no Nāceretes Garu turētu tieši par to pašu, kas reiz Sinaja kalnā mūsu tēviem dārdināja Savus likumus, par to tev savā sirdī nav pat daļēja priekšstata vismazākās sajēgas.

24] Un tādēļ, ka pie tevis vēl vienmēr tā izskatās, tad es nevaru citādi, kā pie katras izdevības, ja tu kaut kur tieši pie kādiem apstākļiem gribi rādīt savu vienmēr nederīgo ļauno divkosību, kā tevi brīdināt; jo katrs, kas domā un jūt vienu un runā otru, ir patiesības svētuma nodevējs. Tādēļ tev tad jātiec pamācītam visā nākotnē nedomāt un nejūst vienu, bet pie tam tomēr runāt pavisam ko citu! Jo tas ir plēsīga vilka paņēmiens, kas staigā aitas ādā, lai savās nāvējošās ķētnās jo vieglāk dabūtu nevainīgo un maigo jēru. Saproti mani labi, jo es tev pilnīgi redzu cauri, un tikai tad brīdinu, kad tu uzstājies skaļi, jo es tūlīt redzu, ka tu vienmēr esi melis, tā ka tu runā citādi, nekā tu domā un jūti. Tev kā slimai dvēselei es noteikti neesmu naidīgs, bet pašai slimībai es tas esmu!”

123. AIZRĀDĪJUMS JŪDAM

1] JŪDA ISKARIOTS saka: “Bet ja ar to jau ā ir, tad man no tā tomēr vajaga atbrīvoties; jo citiem Kungs tak vienmēr ir devis izdevības no viņu ļaunuma un viltības pilnīgi atbrīvoties. Ja šo priekšrocību ir saņēmuši svešinieki, kādēļ tai jātiec liektai man, kur es tak piederu pie jūsu savienības un priekos un bēdās vienmēr esmu dalījies ar jums?!”

2] Beidzot reiz saka BARTOLAMEJS: “Pie svešajiem tas bija pavisam citādi. Pa lielākai daļai viņos tikai jau kopš seniem laikiem bija likti pamati nepatiesīgumam. Pamatā tā nebija viņu vaina, ka viņi bija slikti un ļauni; bet, kad viņi dzirdēja mūžīgās patiesības gaišo Vārdu, tad viņos sāka mutuļot un vārtīties, un viņi sāka atbrīvoties no senajiem netīrumiem un kļuva tīri. Bet t jau sen esi garīgās patiesības gaismas visā pilnībā un par tās pilnīgāko istumu tev vārdos un visādos brīnumdarbos ir tūkstots visdzīvāko pierādījumu, bet tev tas viss nav pamanāms; vismiļāk tu pats vēlētos veikt brīnumus, lai caur to, līdzīgi farizejiem templī, sev nopelnītu daudz zelta un sudraba. Te nav vajadzīgs nekāds Dievs, izņemot kāds tāds, kas tev sagādātu daudz naudas, lai tu tad uz zemes varētu pavisam labi dzīvot un, neņemot vērā visas šeit no Dieva dzirdētās dzīvības patiesības, beigās līdz nāvei grēkot.

3] Un pie tāda tavas iekšējās domāšanas veida tad ar tavas iekšienes atbrīvošanu nekas nav, tādēļ ka tos tevī nevar labot un mums dot kādu līdzekli, caur vārdiem un darbiem tevī radīt jaunu sirdi, bez kā tu paliksi tāds, kāds tu esi.

4] Bet, ja tevi nespēja pārveidot Kunga visvarenais Vārds, ko ar tevi jāpanāk mūsu cilvēciskajam pēcvārdam?! Labāk ej atpakaļ sava vecajā vietā un turpmāk netraucē mūs ar tavu visnederīgāko pļāpāšanu! — Es esmu izteicies!”

5] Pēc šī ļoti spēcīgā aizrādījuma Jūda Iskariots gan vēl gribēja ko teikt, bet KORNĒLIJS viņam sacīja: “Savu muti vēlreiz atver tikai tad, kad tu no kāda uz to būsi uzaicināts; bet citādi klusē un netraucē Kungu Viņa darbā! Bet, ja tu pavisam gribi runāt, tad skaisti dziļi doties tuvākajā mežā un tur runā ar kokiem un krūmiem; viņi tev nerunās pretī, kas varētu tevi sadusmot un beigās pat dziļi apvainot! Jeb dodies lejā pie jūras un runā tur ar zivīm. Arī viņas tev visam piekritīs! Jo no tā, kas šeit tiek runāts, tu jau tāpat tikpat kā neko nesaproti, un tava kurnošā muļķība un tās vienmēr izaugošais egoisms un mantkārība traucē mūs dziļāk aplūkot mums tik nepieciešamo lielo dzīvības patiesību no Dieva!”

6] Pēc šiem vārdiem Jūda Iskariots nostājas pavisam aizmugurē un vairs nerunā ne vārda, jo Kornēlija priekšā viņam bija liels respekts, tā kā viņš pārāk labi pazina viņa dedzību un viņa interesi par Mani un Manu Mācību.

7] Bet, kas ar to viņš atkal tika apkļusināts, ES visiem teicu: “kam te ir, tam vienmēr tiks dots vēl vairāk; bet kam nekā nav, tam arī tas vēl tiks atņemts, kas viņam labākā gadījumā bija.

8] Jūs n paši pārliecinieties, kāda ļauna lieta ir pasaule un mantkārība, tādēļ rūpīgi sargājiet savas sirdis no tās, jo alkatīgai sirdij neiespējami ko satvert no garīgām lietām un arī nekad nevar tikt tik daudz pagaismota, lai aptvertu, kas sniegts viņas svētībai.

9] Jūs visi nu jau esat aptvēruši grūtas lietas, kaut gan esat ap mani tikai nedaudz dienas; bet tas mācekļis ir pie Manis jau gandrīz pusgadu un bija acu un ausu liecinieks visiem iesējamiem brīnumiem un mācībām, un tomēr viņš neaptver patiesību! Iemesls tam ir viņa ļoti lielā naudas kāre — un tas tādēļ, ka viņš ir ļoti kūtrs un slinks.

10] Patiesi čakls cilvēks ik dienas viegli nopelna tik daudz, cik viņam vajadzīgs un vēl dažu labu virs tā, kas viņam labi noderēs vecuma dienās; un ja arī viņš neko nevarēja ietaupīt, pie kam savu pārpalikumu labprāt deva nabagiem un trūcīgiem, tad par viņa vecumdienām tomēr tiks gādāts.

11] Bet slinks cilvēks mīl neko nedarīt un dzīvot uz savu čaklo līdzciltveku rēķina, tādēļ viņš kļūst melis, krāpnieks un zaglis, lai tikai saraustu kopā tik daudz dārgumu, ka tad varētu dzīvot līdzīgi ķēniņam.

12] Bet ar tādu alkatību viņš savu dvēseli tiktāl aptumšo — ka viņa no kā tīri garīga neko vairs nevar aptvert; un ja viņa arī tiek apgaismota no augstākā un tīrākā Gara gaismas, tad viņa savā savtīgā, rupji materiālajā būtībā to tūlīt sagroza un tādēļ vēlreiz neredz un nesaprot neko citu kā tikai materiālo.

13] Bet ka garīgais pārvēršas materiālajā, to jūs redzējāt pie šīs ēzeļu mātes, kas nu ganās jūsu priekšā, un tādēļ Man jums par to nav vajadzīgs ko vairāk izskaidrot. Jo kurš no jums to ir aptvēris, tas to ir apvēris tūlīt un viegli; bet kas to tūlīt un viegli nav aptvēris, tas to vēl ilgi un uz šīs pasaules nekad pavisam pilnīgi neaptvers.

14] Tādēļ visi pasi sev jautājat, kā tad ir ar jūsu izpratni! Kuram tā ir, tam tā ir; bet kuram tās nav, tam vēl ilgi nebūs. Kura dvēsele ir garīga, tas garīgo arī viegli var aptvert; bet kam dvēsele tiecas pēc materiālas, tam šo augsti tīri garīgo arī neiespējami saprast!

124. PAR BĒRNU AUDZINĀŠANU

1] (KUNGS:) “Starp cilvēkiem gan vajaga tikt dotai atšķirībai; tomēr pēc dvēseles šajā pasaulē neviena netiek tā novārtā atstāta, ka viņai vajadzētu kļūt pilnīgi matērijai. Jo neviena dvēsele nav tikusi likta miesā bez brīvas gribas un savtīgas inteliģences.

2] Bet cilvēka dvēseles galvenais samaitāšanas iemesls galvenokārt ir pirmssākotnējā, parasti neprātīgā audzināšanā. Ļauj kociņam augt, ka tas aug, un caur ļoti nepiemērotu lutināšanu vēl sekmē visu iespējamo, lai stumbram ļautu augt pavisam likam. Bet, ja stumbrs reiz ir sacietējis, tad visas pūles padarīt to taisnu parasti līdz maz vai arī nemaz. Kāda reiz greiza izaugusi dvēsele gan reti vairs kļūst par pilnīgi taisnu stumbru.

3] Tādēļ savus bērnus liecat taisnus viņu viegli liecamā jaunībā un tad kaut kur drīz vairs būs maz tādas materiālās dvēseles, kas tad garīgo nevarētu saprast un nepakļautos pareizai rīcībai uz Dieva dzīvības pareiza ceļa! To labi ievērojāt, jo tādēļ Es jums jau mates miesās rādīju kādas dvēseles miesas radīšanu!

4] Bērns līdz septītam gadam vēl vienmēr daudz vairāk ir dzīvnieks nekā cilvēks. Jo kas pie bērna ir cilvēks, tas pa lielākai daļai vēl guļ parakts dziļā miegā. Bet tā kā bērns ir daudz vairāk ir dzīvnieks nekā cilvēks, tad viņam arī ir tikai ļoti daudz dzīvniecisku un pie tam ļoti maz patiesi cilvēcisku vajadzību.

5] Lai viņiem tiek dots tikai nepieciešamākais. Savlaicīgi pieradinot viņus pie visādas atsacīšanās, nekad pārspilēti neslavinot krietnos, bet arī nekad neesot pārāk stingriem pret mazāk spējīgiem un mazāk krietniem, bet gan apejieties ar viņiem ar patiesu mīlestību un pacietību.

6] Lieciet viņiem vingrināties visā labā un noderīgā un lai cik krietnu bērnu nekad nepadariet iedomīgu, patmīlīgu un tādu, kas sevi pārāk augstu novērtē. Bērnus, sevišķi, ja viņi ir skaisti veidoti, caur skaistiem un bagātiem tērpiem nekad nepadariet vēl iedomīgākus, nekā viņi jau no dabas labprāt ir. Turiet viņus tīrus, bet nekad nepadariet viņus par zināmiem mājas elkiem, tad viņi jau kopš dzimšanas tiks likti uz tā ceļa, pa kuru viņi savā nobriedušākā jaunībā nonāks tur, kur nu jūs esat nonākuši tikai caur Mani.

7] Jaunava, pilna šķīstības un tiklības, sasniegs godājamas mātes stāvokli un jauneklis vīra vecumā ieies ar nobriedušu dvēseli un pamodinātu garus un būs par svētību saviem tuviniekiem un zemei un visai radībai.

8] Bet, ja jūs savu bērnu dzīvnieciskām tieksmēm un kaislībām pārāk piekāpieties, tad ar to atverat jaunus un plašus vārtus visiem netikumiem, caur kuriem viņi šajā pasaulē pulkiem spiedīsies visā postā, un ja viņi tur reiz būs, tad jūs ar visiem ieročiem veltīgi dosieties cīņā pret to un neko nepanāksiet pret

tā lielo spēku un varu!

9] Tādēļ kopiet kociņus, lai to stumbru tiecas taisni pret debesīm un rūpīgi attīriet no visām netīrām kroplībām, jo ja koki reiz ir izauguši lieli un spēcīgi, un ir pilni izliekumiem, ko pie tiem paveikuši ļauni vēji, tad ar visiem varas līdzekļiem jūs vairs nebūsiat spējīgi tos iztaisnot.

10] Pirmīt jūs savā priekšā redzējat uguns mēļu pikas. Savā dvēseļu specifikas vaļīgā un brīva stāvoklī vēl ilgi nebija noteikts, ka no tām būt jātop ēzeļa mātei. Tikai pēc sekojošas pavēles no eņģeļa pušes daļas sāka savienoties vienā organismā tā, ka beigās vajadzēja parādīties ēzeļa stāvam.

11] Bet tā kā ēzelis te stāv kā jau pilnīgi pabeigts, tad pārvēršana citā dzīvniekā tikko vairs ir iespējama! Gan nav nekā, kas Dievam būtu neiespējams, bet tad šim ēzelim iepriekš jātiek pilnīgi likvidētam un visām pamatspecifikām, pieņemot jaunas specifikas, vajadzētu savienoties kādā citā organismā un aizgādāt daudzās specifikas, kas nu nosaka ēzeļa būtību. Bet tās tak tomēr būtu simtreiz lielākas pūles un darbs nekā no pirmbūtnēm pareizās attiecībās radīt pavisam jaunu būtni, kas iepriekš vēl nekad nav bijusi uz šīs zemes virsmas.

12] Tā arī no bērna viss ir viegli panākams, kamēr vīrs vai pat sirmgalvis maz vai neko vairs nepieņems.

13] Tādēļ pirmām kārtām domājot par savu bērnu pareizu un labu audzināšanu tad jums, jaunajām tautām, būs viegli sprediķot šo Manu pilno Evanģēliju un labā sēkla arī kritīs uz kādas labas un tīras augsnes un nesīs simtkārtīgus augļus! Bet, ja jūs saviem bērniem ļaujat augt kā pērtiķi saviem mazuļiem tad jūs kā nezāles sev sagādāsiet tādu labumu kā pērtiķu bērni saviem senčiem; ko senči savāc, to viņu bērni pārgalvīgi apēd un izposta; un, ja vecāki viņus no tādas ļaunprātības grib atgaidāt, tad viņu mazuļi tūlīt atņirdz pretī savus asos zobus un dzen vecos prom.

125. JŪDAS ISKARIOTA DZĪVE

1] (KUNGS:) “Bet tam jums izteiksmīgs piemērs ir Jūda Iskariots. Viņš bija sava ļoti turīgā tēva un tāpat viņa līdz nāvei neprātīgi iemilējušās mātes vienīgais dēls. Sekas bija tādas, ka abi vecāki savu dēlu pavisam pērtiķveidīgi izlutināja u ļāva viņam lūgt un arī deva visu, ko vien tik jauneklīs vienmēr kāroja; un tā vēl tālākas sekas bija, ka jauneklīs, kad viņš bija kļuvis spēcīgs, vecos izdzina no mājām un pats uzjautrinājās ar pērkamām meičām, cik vien tikai viņa daba varēja panest.

2] Nebija vajadzīgs ilgs laiks, ka jauneklīs arī vecāku īpašumu bija tā notricis, ka abiem vajadzēja ķerties pie ubagu spieķa un drīz pēc tam aiz dūsmām un bēdām arī nomirt.

3] Bet jauneklīs, ka nupat tāpat pilnīgi nabags, sāka savu rīcību nedaudz pārdomā un beigās pats sev jautāt un teica: “Jā, kādēļ es esmu kļuvis tāds un ne citāds? Es sevi neesmu iedzemdinajis un vēl mazāk dzemdējis; pats sevi es tak tomēr nevarēju audzināt, — un tomēr katrs cilvēks man sauc sejā, ka es esot nožēlojams nelietis caur saviem palaidnīgiem un ļauniem nedarbiem savus vecākus un visu viņu grūti nopelnīto īpašumu esmu novedis pie ubagu spieķa un beigās priekšlaicīgi kapā.

4] Ko es tur varu darīt? Tas viss no manis varēja būt ļoti slikti, bet vai es esmu vainīgs, ka vecāki mani nav izaudzinājuši kam labākam?! Bet ko es nu lai daru? Nabags, bez naudas, bez mājas, bez darba, bez maizes! Zagt un laupīt būtu tas vieglākais un visātrāk tiku pie kāda laba mērķa; bet ka neveiklam zaglim tikt notvertam un tad asiņaini tikt sodītam, tas it ka pavisam negaršo saldi! Ar laupīšanu izskatās vēl sliktāk! — Bet es nu zinu, ko es darišu! Es iemācišos kādu amatu, un lai tas būtu senā, dumjā podniecība, kas manu tēvu padarīja bagātu!”

5] Teikts, darīts! Viņš Kapertaunā gāja mācībā pie kāda pavisam omulīga podnieka un ar lielu čaklumu īsā laikā šo mākslu iemācījās. Bet vecajam podniekam bija meita, kas drīz pēc tam kļuva mākslas mācekļa sieva.

6] Bet cik nebēdnīgs mūsu Jūda bija agrāk, tik stingrs un skops viņš nu kļuva kā podnieka meistars. Viņa sieva bieži nobaudīja viņa cietsirdību. Viņš darināja labu preci un sāka apmeklēt visus tirgus, un saviem mājiniekiem lieka ciest trūkumu un strādāt līdz asiņainiem sviedriem. Ja viņš no kāda tirgus atnāca mājās ar lielu daudzumu nauda, tad viņš ar ko nedaudz gan rūpējās par saviem čaklajiem strādniekiem; bet ja viņš atnāca mājās ar nelielu peļņu, tad viņa nabadzīgajā mājā pieredzēja viņa bardzību.

7] Lai līdzās savai podniecībai sev sagādātu vēl kādu blakus peļņu, viņš nomāja arī kādu zvejas vietu un pirms pāris gadiem sāka nodoties dabiskai maģijai, tādēļ ka viņš Jeruzālemē vairākas reizes bija redzējis, cik ļoti daudz naudas tur nopelnīja daži ēģiptiešu vai persiešu magi. Bet neko krietnu viņš nere-

ķēnišķi greznojuši un laicīgi un mūžīgi esat viņiem sagādājuši lielāko un labāko mantojumu.

8] Bet no izlutinātiem bērniem nekad nebūs kas dzīvības liels. Ja arī ar viņiem citādi nenotiek nekas ļauns vai arī viņi nepāriet ļaunumā, tad ar laiku pie viņiem tomēr izveidojas kāda zināma vāja vieta, kuru neviens cilvēks nedrīkst apvainot, jā, pat aizskart. Ja tāda vāja vieta tiek aiztikta, aizskarta vai pat apvainota, tad ar tādu cilvēku jau ir cauri. Viņš kļūst pavisam trakojošs un nikns un katrā iedomājamā veidā centīsies apvainotājam atriebties vai vismaz viņam ļoti nopietni piedraudēt visa nākotnē no tāda joka izvairīties, tā ka pretējā gadījumā viņš izpelnītos šausmīgi ļaunas sekas.

9] Tāda vāja vieta īstenībā pamatā nav nekas no brīvas gribas un izpratnes izejošs slikts, bet tā dvēselē tomēr ir caurums, pie kura viņa vienmēr paliek ievainojama, un tas ir ne tikai šeit, bet arī viņpasaulē.

10] Tādēļ pie saviem bērniem jums arī ļoti jāskatās uz to, lai jūs viņos neizveidotat nekādas tā saucamās vājās vietas! Tās dvēselei kļūst tas, kas ir tā saucamās hroniskās, pa pusei atdzisušās slimības. Ja vienmēr ir skaists laiks un pie tam pūš labs vējš, tad tās klusē un cilvēks, kuram tās ir, jūtas pavisam vesels; bet ja tik gaisā sāk gatavoties sliktam laikam, tad šādas sūces miesā tūlīt arī iesāk rosīties un sāpes cilvēku bieži ved izmisumā.

11] Bet kā katram ārstam tas ir kas sevišķi grūts, tādas senas miesas kaites dziedināt, tikpat grūti un bieži vēl grūtāk ir dziedināt tādas dvēseles senas kaites. Ja kuģinieks savu kuģi grib pasargāt no sūces, viņam nevajaga braukt tur, kur jūrā ir visādas zemūdens klintis un koraļļu sēkļi, bet gan tikai tur, kur ūdens ir pilnīgi piemēroti dziļš. Un tā bērnu audzinātājam kā patiesam dzīvības zināšanu stūrmanim savi mazie dzīvības kuģīši arī nav jāved apkārt visos pasaulīgos zemūdens klinšu sēkļos, bet gan vairāk uzdrošinoties braukt pa iekšējās dzīvības dziļumiem, un viņš mazos kuģīšus pasargās no bīstamam sūcēm un caur to iekaros patiesa dzīvas stūrmaņa vainagu!

12] Labi katram, kas arī šos vārdus liek pie sirds; tie nepaliks bez svētības viņam un arī viņa piederīgajiem.

13] Un tagad, kad mēs labumu nesoši esam pārrunājuši arī šo blakus lietu, kas izritēja no mācekļa Jūdas Iskariota uzstāšanās, atgriežamies atkal atpakaļ pie mūsu tapšanas un šķietamās iznīcības aplūkošanas un it sevišķi apskatam pēdējo!

127. BAILES NO NĀVES

1] (KUNGS:) “Kādas lietas, kāda priekšmeta, kādas būtnes vai pat cilvēka tapšana sevī, protams, vienmēr ir kas iepriecinošs, bet saskatāma izgaišana un sairšana, sevišķi kāda cilvēka, atkal ir tikai kaut kas bēdīgs, kas katra cilvēka sajūtas vienmēr pilda ar skumjām.

2] Bet Es jautāju un saku: jā, kādēļ tad tas, ja cilvēkiem tomēr vēl ir kāda ticība cilvēciskas dvēseles nemirstībai?! Cēlonis atrodas dziļāk, nekā jūs to varat iedomāties. Vispirms šīs skumjas izceļas nāves baiļu priekšā un pēc tam vēl daudza cita, ko Es jums nu uzreiz nevaru un nedrīkstu stāstīt, lai drīz vienā un drīz cita jūs nesamulsinātu.

3] Ja kāda dvēsele reiz ir pilnīgi atkaldzimumsi un pārgājusi visā patiesā dzīvības darbībā, tad, protams, visas skumjas un visas tukšās bailes nāves vai iznīcības priekšā gan ir aizvadītas; bet pie dvēselēm, kas vēl nav sasniegušas iekšējās dzīvības pilnības pareizo pakāpi, vēl vienmēr paliek kas no skumjām par viņu mirušiem tuvākiem un viņos pašos kas no bailēm nāves priekšā, no kurām viņi uz šīs pasaules tikai tad pilnīgi atbrīvosies, kad viņu dvēsele savā garā un gars dvēselē ir kļuvis liels.

4] Aplūkojot tikai kādu īsti izlutinātu bērnu, ja viņš jau kopš visagrākā laika nav ticis pieradināts vienmēr vairāk un vairāk pie darbošanās, kādu pavisam šausmīgi bēdīgu seju viņš rādīs, ja viņam it kā pēc saviem divpadsmit gadiem vajaga uzsākt kādu pavisam nopietnu un ilgstošu, kaut arī viņa spēkiem piemērotu darbību! Viņš sāk raudāt, kļūst ļoti bēdīgs, pilns īgnuma, pilns dusmu un arī pilns niknuma pret tiem, kas sāk viņu mudināt uz kādu ilgstošu darbu.

5] Turpretī aplūkojot kādu līdzīga vecuma bērnu, kas jau kopš savas agrākās jaunības tika nodarbināts ar vienmēr nopietna veida darbiem, kas bija piemēroti viņa spēkiem. Ar kādu prieku un patiku tāds bērns visu dienu darbojas, nejudams nekādu nogurumu!

6] Bet kā kādā laiskā dvēselē vienmēr mājā lielas bailes no nopietnas un ilgstošas darbības, tā no tā paša avota dvēselē arī rodas bailes no nāves, jā, pat kādas nedaudz nopietnas slimības.

7] Jums jau arī vairākkārt ir bijusi izdevība piedzīvot, ka īsti čakliem un strādīgiem cilvēkiem ne

tuvu nav tik lielas bailes no miršanas kā tiem, kas izvairās no darba, un tomēr ir dzīvības pilni un baudkāri un šīs bailes nezūd ātrāk pirms tādas dvēseles ķeras pie kādas pareizas darbības.

8] Jūs, protams, domājat, ka bailes esot tikai viņpasaules pazīšanas un zināšanas neskaidrības sekas. Bet Es jums visiem saku: pavisam nē, tās ir tikai dvēselē dziļi iesakņojušās izvairīšanās no darba sekas. Un tā kā dvēsele slepeni nojauš, ka ar miesas atņemšanu viņas tālākā eksistence kļūs ļoti darbīga, tad viņa par to ir pavisam izmisusi un nonāk sava veida drudzī, kurā tad arī nāk sava veida nedrošība par kādreizējo turpmāko pastāvēšanu. — Pārdomājiet nedaudz to, un tad mēs turpināsim tālāk šajā ļoti svarīgajā lietā!”

9] Pēc šiem Maniem vārdiem pieceļas MATHAELS un saka: “Ja šīs lietas tuvākai izpratnei tas būtu atļauts, es pie šīs lietas gan vēlētos līdzrunāt kādu vārdu!”

10] ES saku: “Runā tikai to, ko tu zini un saproti; jo tavas zināšanas un izpratne stāv uz labāka pamata!”

128. MIRSTOT DVĒSELES ŠĶIRŠANĀS NO MIESAS

1] Pēc tam MATHAELS sāk runāt, un viņa vārdi skan tā: “Mīļie draugi un brāļi, es gan nezinu, kā es pie tā nācu, ka es jau kopš manas agrākās jaunības dažkārt varēju redzēt garus un pat runāt ar viņiem, kas tad arī bija galvenais iemesls, kādēļ es īstenībā nonācu tempļa mūros; jo man teica, ka tur tiem mani jau ļoti apgrūtinošiem gariem pār mani vairs nebūtu nekādas varas un tur es arī nevienu vairs neredzētu. Nu, tas bija pareizi un pavisam kārtībā; ja kad es apvilku tempļa tērpu ar manu garu redzēšanu bija pilnīgi beigas! Kā un kādēļ tas tā, to es nevarēju noteikt, bet fakts ir pilnīgi paties un pareizs.

2] Bet kaut gan caur mūriem un tempļa tērpu es no šīm mokām biju ticis pilnīgi atbrīvots, tomēr gari prata atiebties citā veidā. Mana vēlākā briesmīgā apsēstība noteikti bija tā ļoti nepatīkamās sekas! Mans ļoti nožēlojamais turpmākais stāvoklis ir zināms un par to man vairs nav vajadzīgs zaudēt ne vārda. Bet no mana iepriekšējā garus redzošā stāvokļa man vēl ir daudz kas zināms, un ja visiem mani tagadējiem draugiem un brāļiem viņu labumam es no tā šeit kaut ko daru zināmu, tad es ticu, ka, mazākais, pie šiem apstākļiem es viņiem izdaru nelielu pakalpojumu.

3] Kad es biju tikko apmēram septiņu astoņus gadus vecs, tad kādā sērgveidīgā epidēmijā pēkšņi nomira pieci cilvēki; tie bija kaimiņa sieva, divas vecākās meitas un divas citādi pavisam veselas kalpones.

4] Dīvaini bija tas, ka šajā savādajā epidēmijā nomira tikai pieaugušas un citādi pavisam veselīgas jaunavas un sievas. Bet, kas kaimiņa mājā saslīma sieva, kamēr jau dienu iepriekš bija mirušas divas meitas un divas kalpones, kaimiņš izmisumā nāca pie mums un no sirds mūs lūdza viņam palīdzēt un, ja iespējams, viņa sievu izglābt no nāves; jo manam tēvam Jeruzalemes tuvumā piederēja ļoti skaists īpašums, kur pa lielāku daļu dzīvodams nepieciešamības gadījumā viņš bija arī ārsts, un tādēļ viņam jo vairāk bija pienākums sekot kaimiņa aicinājumam. Ka es te nedrīkstēju palikt mājās, jūs viegli pieņemsit no tā, ka es ne reti varēju tēvam minēt pavisam labus dziedniecības līdzekļus, jo mani gari man tos ne reti pavisam vaļsirdīgi uzrādīja.

5] Mans tēvs pavisam droši domāja, ka kaimiņa mājā es sastapšos ar gariem, kas man kaut ko pateiktu uz nāvi slimās kaimiņienes dziedināšanai un tā gribot negribot es tiku paņemt līdz. Mans tēvs arī nekļūdījās; es patiesi ieraudzīju daudzus garus, juku jukām noteikti labus un sliktus. Bet ar kāda dziedinoša līdzekļa ieteikšanu šoreiz nekā nebija; jo kāds liels gars gaiši pelēkā ieloču tērpā, kad pēc tēva vēlēšanās viņam lūdzu kādu dziedinošu līdzekli, man teica: “Paskaties uz mirstošo! Viņas dvēsele jau izkāpj no krūšu iedobuma, kas ir parastā dvēseles izeju no miesas!”

6] Es mirstošo nu aplūkoju tuvāk. No krūšu iedobuma pacēlās kā kādi tvaiki, arvien vairāk izpletās virs krūšu dobuma un kļuva arvien blīvāki; no kāda cilvēciska stāva es vēl ilgi neko nemanīju. Kad es to nedaudz aizdomīgi aplūkoju, tad lielais gars man teica: “Skaties tikai, kā dvēsele uz visiem laikiem un mūžīgi atstāj tās laicīgo mājvietu!” Bet es teicu: “Kāpēc šai atdalītai dvēselei nav nekāds stāvs, kamēr ak jums, kas arī esat tīras dvēseles, ir pavisam noteikts cilvēka stāvs?!” Gars teica: “Vēl tikai nedaudz pagaidi! Tikai, kad dvēsele būs pavisam ārā no miesas, viņa jau pavisam saplūdīs kopā un tad jau arī izskatīsies pavisam skaista un draudzīga!”

7] Kamēr es virs krūšu dobuma tvaikus redzēju izplešamies ar vien vairāk un sabiezējam, miesa vēl arvien dzīvoja un pa laikam stenēja kā kāds, kas tiek mocīts no ļauna sapņa. Apmēram pēc romiešu

stundas ceturtais daļas laika apmēram divus sprīžus virs mirstošās miesas tvaiki lidinājās kādas divpadsmitgadīgas meitenes lielumā un ar miesu bija saistīta tikai caur kādu pirksta biezuma tvaika kolonnu. Kolonnai bija sāta nokrāsa, tā drīz pagarinājās un tad arī saīsinājās, bet pēc katrreizējas pagarināšanās un saīsināšanās šī tvaika kolonna kļuva šaurāka un pagarināšanās laikā miesa redzami sāpīgi sarāvās.

8] Pēc apmēram divām romiešu stundām tvaika kolonna kļuva pilnīgi brīva no miesas un apakšējais gals izskatījās kā stāds ar ļoti daudzām sakņu šķiedrām. Bet tajā acumirkli, kad tvaika kolonna no krūšu dobuma tika atdalīta, es pamanīju divas parādības. Pirmā pastāvēja pilnīgā miesas nāvē un otra tajā, ka visa bāli miglainā tvaika masa vienā acumirkli pārvētās man pārāk labi pazīstamajā kaimiņa sievā. Viņa tūlīt ietērpās baltā ielocēm bagātā krekļā, draudzīgi sveicināja apkārtesošos garus un tūlīt arī skaidri pavaicāja, kur viņa esot un kas ar viņu esot noticis, viņa arī ļoti brīnījās par skaisto apvidu, kurā viņa nu atrodas.

9] Bet es pats nekādu apvidu nekur nemanīju. Tādēļ es manam lielajam zili pelēkajam garam jautāju, kur tad tas tik skaistais apvidus būtu redzams. Tad gars teica: “No savas miesas tu to nevari redzēt; jo tas ir tikai nomirušās dzīvības fantāzijas produkts un tikai pamazām pāries lielākā un skaidrāka realitātē.” Ar šiem vārdiem es tiku atlaists un pēc tam gars runāja kādā man pavisam nepazīstamā valodā; bet viņam brīvajai dvēselei vajaga būt pateikušam ko ļoti patīkamu, jo pēc tam viņas seja kļuva ļoti priecīga.

10] Bet dīvaini man lika tas, ka brīva dvēsele, šķiet, pavisam vairs neraizējās par to, kas ir noticis ar viņas iepriekšējo miesu; viņa redzami tūlīt ļoti labi sarunājās ar gariem, bet visi kādā man pavisam svešā valodā. Ar laiku tika pievestas arī abas nomirušās meitas un abas kalpones, un viņas visā draudzībā sveicināja savu iepriekšējo māti un kundzi, — bet ne it kā abas pirmās būtu viņas meitas un abas otrās viņas iepriekšējās kalpones, bet gan kā īstas, patiesas draudzenes un māsas, un, proti, man svešā un pavisam nesaprotamā valodā. Bet, šķiet, neviena nemaz neraizējās par savu iepriekš tak noteikti ļoti godā turēto miesu un likās, viņas arī nemanīja nevienu no mums vēl mirstīgajiem.

11] Dīvaini bija arī tā ka tikko nomirušās sievas dvēsele tūlīt pēc izešanas no miesas viņas prieku par skaisto apvidu gan vēl deva saprast pavisam labi ebrejiski, bet kad viņa zināmā mērā vairāk sakopojās un kondensējās, viņa izmantoja valodu, kas pēc manām vāļām zināšanām uz visas zemes un starp visiem tās mirstīgajiem gan nekur nevarētu pastāvēt.

12] Tādēļ es atkal vērsos pie mana gaiši pelēkā un viņam jautāju: “Kas ir tas, ko tās piecas jūsu valstībā jaunatnākušās nu savā starpā pārrunā savā valodā?”

13] Gaiši pelēkais teica: “Kas tu tomēr esi par ziņkārīgu zēnu! Viņas tieši tevis dēļ runā šajā īpašajā garu valodā, jo viņas negrib tikt no tevis saprastas; jo viņas zina un precīzi jūt, ka tu šeit esi tāds, kas no savas miesas var redzēt garus un ar viņiem sarunāties līdzīgi kā Augšindijā kāds birmietis. Viņas arī zina un jūt, ka viņu miesas vēl ir šeit; bet tās viņām nerūp vairāk kā tev kādi veci svārki, kurus tu esi aizmetis prom kā pilnīgi saplēstus. Nu tu viņām varētu piedāvāt visas pasaules bagātības ar izredzēm uz tūkstots gadu ilgu veselīgu dzīvi, tad tomēr viņas nekad neatgrieztos atpakaļ viņu miesās! Bet to, ko viņas savā starpā runā, tu nesaprastu arī tad, ja viņas runātu tavā valodā, jo viņas nu redz ka tieši šajā laikā materiālajā pasaulē, kaut gan tikai vēl kā maigs bērns atrodas lielais Apsolītais. Kad tu kļūsi vīrs, tu viņu Galilejā pazīsi.

14] Tas bija viss paskaidrojums, kuru gaiši pelēkais pavisam pieklājīgi un draudzīgi man sniedza. Tā noteikti bija ļoti ārkārtīga parādība, kuru es toreiz kā zēns tikpat tuvu un dzīvi skatīju kā tagad jūs visus; un ka gaiši pelēkais man nav teicis nepatiesību, tam piemērs ir tajā, ka nu es Tevi, ak Kungs, atradu Galilejā kā gaiši pelēkais man pasludināja.

15] Es nu vēl tikai to vēlētos nedaudz apgaismotāku, kādēļ miršanas momentā dvēsele iziet no krūšu dobuma kā tvaiki un kādēļ ne tūlīt kā izveidota cilvēka forma. — Kungs Tu mīlestības pilnākais, Tu visas dzīvības visgudrākais Meistar, vai Tu mums par to vēlētos dot kādu izskaidrojumu?”

129. NORISES PIE DVĒSELES ŠKIRŠANĀS NO ĶERMEŅA

1] ES saku: “Tas jums tūlīt jādabūn; un tad klausaties: Redzami tvaiki, bet saspiesti kāda cilvēka lielumā un nejaušā formā vienmēr tomēr ir dvēseles lielās nospiestības sekas miršanas momentā, kurā viņa aiz tīrām bailēm un izmisuma pilnīgi zaudē apziņu.

2] Tas ir atdalošās dvēseles ārkārtējs darbības sasprindzinājums — sevi saglabāt viņas sevi pašu apzinošā eksistencē. Visas viņas daļas tiek liktas ārkārtīgi spēcīgā vibrācijā, kādēļ arī asākās garus redzošās

acis nevar atklāt kādu noteiktu formu.

3] Kādu piemēru piedāvā kādas arfas dziļi skanošās stīgas. Kad tu tām stingri piesit, tad kādu laiku tās tik ātri vibrē šurp un turp, ka tu stīgas arī saredzēsi tikai kā kādus caurredzama tvaika pavedienus. Kad stīgu svārstība ir beigusies, tad to miera stāvokļa dēļ to istenā forma atkal tiek saskatāma.

4] Līdzīgu parādību tu esi pamanījis, skatot kādu sīcošu mušu, kuras spārnus tu tikai tad vari pamanīt kā spārnus, kad muša beigusi lidot un caur to sīkšana beigusies; lidojošā stāvoklī tu spārnus esi redzējis tikai kā ar tvaiku apņemtu mazu mākonīti.

5] Kad miršanas momentā dvēsele iziet no sagrauztās, saplosītās un turpmāk vairs nederīgās miesas, tad viņa bieži vibrē kādu sprīdi garā vibrācijā un proti tik ātri, ka šurp un turp un augšup un lejup tūkstoš vibrācijas tu vari pieņemt kā vienu acumirkli. Te tad tādas dvēseles vibrācijas laikā uzņēmīgam skatītājam ir tīri neiespējami ko saskatīt no kādas dvēseliskas cilvēka formas. Pamazām dvēsele arvien vairāk un vairāk nomierinās un caur to arī tiek saskatāma kā cilvēciska forma; bet kad viņa beidzot atkal nonāk atpakaļ miera stāvoklī, kas notiek tūlīt pēc pilnīgas atdalīšanās, tad viņa arī tūlīt saskatāma pilnīgā cilvēka formā, pieņemot, ka caur visādiem grēkiem iepriekš nav pārāk daudz izkropļota. — VAI tu to saprati?”

6] MATHAELS saka: “Ak Kungs, Tu visgudrākais, kā man tas nebūtu uz labāko jāsaprot? Tu man šo pamācību izskaidroji kā ar rokām aptveramu! Bet tagad es, piedod man, Kungs, manu zinātkāri, vēlētos pie tam arī to vēl zināt, kādā valodā tās piecas dvēseles savā starpā runāja. Es pats tomēr arī zinu vairākas valodas, bet, neskatoties uz to, es nesapratu ne zilbi, ko viņas viena ar otru runāja. Vai šajā pasaulē vēl pastāv kāda līdzīga valoda?”

7] ES saku: “Ak jā, Birmas priesteri zina šo valodu (sanskrits? — izd.), un tā ir bijusi šīs zemes cilvēku pirmā valoda; jūsu, senēģiptiešu un dažkārt arī grieķu visas gandrīz pilnīgi izcēlušās no šīs vienas un pirmās cilvēku valodas. Vai jūs gan domājat, ka jūs saprastu tēvu Abramam, Īzakam un Jēkabam, ja viņi būtu šeit un runātu tā, kā viņi kādreiz runāja? Ak pavisam nē, jūs no viņiem nesaprastu ne vārda! Jūs tak jau Mozus grāmatas grūti saprotat, kas tak ir ap tūkstots gadu jaunākas nekā Abrams, un cik daudz mazāk pašu pirmtēvu! Jā, pie jūdiem ļoti daudz kas ir izmainījies, tātad arī valoda, bez kāda otra babiloniska valodu sajaukuma. — Vai nu tu to saproti?”

8] MATHAELS saka: “Ak Kungs, arī tajā es nu esmu pilnīgā skaidrībā; es ticu arī, ka visiem citiem tā ir; un tā visu vārdā es atkal vēlētos izlūgties tālāku pamācību!”

9] ES saku: “Tā neizpaliks; bet miršanas sfērā tev vēl ir daudzas pieredzes, un tādēļ tavu brāļu dēļ tev vajag vēl dažu ko ievērojamāko atstāstīt. Bet kas tev vai kādam citam pie tā ir neskaidrs, to tad Es jums atkal apgaismošu.

10] Iepriekš Es jums rādīju tapšanu līdz caur matērijas atkrišanas pārejas punktam. Miesīgā nāve vēl vienmēr ir visas radības šausmas. Tā iemeslu Es jums visā īsumā pavēstīju; bet pie izdevības tas tiks pierādīts vēl izsmēlošāk. — Bet nu turpini atkal tavu stāstījumu!”

11] MATHAELS saka: “Ak Kungs, tikai ar Tavu tik ļoti milestības pilno prasību es vēl vairākus gadījumus gribu tā atstāstīt, kā es ar savas dvēseles acīm tos esmu skatījis.

130. GAIŠREDZĪGĀ MATHAELA NOVĒROJUMI PIE LAUPĪTĀJU SLEPKAVU SODĪŠANAS

1] (MATHAELS:) “Kad es biju divpadsmit gadus vecs zēns un jau biju spējīgs pavisam vīrišķīgi nopietni domāt un runāt, tad Jeruzālemē piesīšanai pie krusta tika nozīmēti vairāki ļaunāka veida laupītāji un slepkavas. Viņu bija skaitā septiņi! Tas toreiz izsauca lielu ievēribu ne tikai visā Jeruzālemē, bet arī tālā un plašā apkārtnē. Toreiz romiešu galvenais priekšnieks arī bija kāds Kornēlijs, un pie tam starplaikā valsts pārvaldnieks. Viņš uz šiem ļaundariem bija ārkārtīgi dusmīgs, jo viņi ar patiesu tīģera dabu savus sagūstītos cilvēkus tikai savai izpriecai nonāvēja ar visādām neaprauktām šausmīgām spīdzināšanām, un jo ilgāk viņi kādu varēja mocīt, jo lielāks bija viņu prieks. Īsi, jēdziens “velns” viņiem vēl būtu jau daudz par labs un godīgs!”

2] Te KORNĒLIJS viņu pārtrauc un saka: “Draugs, neaizmirsti tavus man ārkārtīgi vērtīgos vārdus! Bet par labu tavam uzticami uzsāktajam atstāstījumam man šeit tev vēl vajag piezīmēt, ka tieši es biju tas pats Kornēlijs! Un nu stāsti atkal tālāk, jo līdz šim te vēl nebija neviena nepatiesa vārda!”

3] MATHAELS tālāk saka: “Tā pavisam klusu un neapzināti es to gan nojautu, jo tavi vaibsti šeit no tā laika man vēl bija tā diezgan pazīstami, un tas šim manam stāstījumam ir jo labāk, ka tavā augstā

personā atrodas runājošs un noteikti patiesais liecinieks! Un tātad uzklausat mani tālāk.

4] Tā kā tie minētie septiņi bija tik ļoti ļauni velni, tad atbaidošam piemēram Kornelijs arī nolēma ar viņiem rīkoties ļoti nežēlīgi. Pie tā tad arī piederējās, ka, pirmkārt, viņu nonāvēšana tika atlikta uz pilnām četrpadsmit dienām un visu šo laiku viņiem ikdienas kvēlojošām krāsām tika lasītas priekšā mocības, kas viņiem sagaidāmas; vispār šajā izbaīļu laikā viņi tika diezgan labi baroti, lai dzīvība viņiem liktos īsti patīkama un sagaidāmā, noteikti moku pilnā nāve jo rūgtāka.

5] Kopā ar savu tēvu es šos zeļļus apmeklēju ap piecas reizes, bet beigās es viņus vienmēr ieraudzīju kūpam un dūmojam līdzīgi kādai pa pusei pāroglōtai un vēl kvēlojošai malkas pagalei; un šie tvaiki un dūmi, mazākais, manam degunam, izplatīja nepanesamu smaku, kurai līdzīga uz šīs zemes diezin vai varētu būt! Jo tuvāk nāca viņu šausmu diena, jo stiprāki kļuva tvaiki, dūmi un smaka. Pats par sevi saprotams, ka tie septiņi velni viņu krāsu sāka izmainīt vairāk kā kāds hameleons.

6] Beidzot pienāca drausmīgā šausmu diena. Nāca bendes un bendes kalpi un atklātā veidā, tūkstošiem klātesot, tie septiņi tika izģērtbti līdz kaunumam, pēc kam viņi tika asiņaini pērti. Es šajā eksekūcijā varēju noskatīties tikai no tālienes, bet tomēr pamanīju, ka šīs apstrādāšana laikā no šaustītajiem kā bišu spiets izlidoja un aizlidoja daudz melnu sikspārņu, un virs šaustītajiem arī pacēlās kā mazi lidojoši pūķi un viņi paši nu kūpēja un dūmoja ievērojami mazāk.

7] Bet nedaudz pamatīgāk aplūkojot, es drīz un viegli atklāju, ka šie tvaiki un dūmi drīz un viegli saķērās visādās briesmīgās formās, kas tad kā iepriekš aprakstītie melnie sikspārņi uzlidoja un aizlidoja, no tā veidojās arī mazi pūķi. Cik daudzas tādas elles radības četrpadsmit dienu laikā jau varēja būt no tiem septiņpadsmit atvadījušās!

8] Bet pēc tam, kad tie septiņi tā īsti skitiski (?) bija tikuši šaustīti, es pamanīju, ka iepriekš pavisam velnišķa izskata sejas izmainījās nedaudz cilvēciskākā izskatā un notiesātie sāka kļūt bezspēcīgāki un biklāki; viņi man likās kā apdulluši, kas tiko zina, kas ar viņiem notiek. Visa tā lieta man likās ļoti dīvaina, ka šie iepriekšējie briesmoņi sāk pāriet sava veida jēru dabā.

9] Pēc šaustišanas tika atgādāti septiņi krusti un katram notiesātajam viens tika likts uz pleciem aiznešanai uz Golgātu, kas jau sen ir romiešu soda vieta; bet par spīti visiem grūdieniem, sitieniem un nežēlīgo apiešanos, neviens uzlikto soda nastu nespēja panest tālak ne soli. Tādēļ atgādāja kādus lielus ratus, kuriem priekšā bija divi spēcīgi vērsi, vispirms tajos ielika krustus, un tad uz tiem noziedzniekus, visu ar virvēm un ķēdēm stingri sasēja un tad aizveda uz Golgātu.

10] Tur nonākot, pārāk briesmīgās nežēlības dēļ kopā ar mani un manu tēvu uz turieni nesekoja pārāk daudz tautas, visu atkal atraisīja, asiņojošos noziedzniekus izrāva no ratiem, tūlīt vienu pēc otra ar rupjākām un ērkšķiem iepītām virvēm stipri piesēja pie krusta dēļiem un tad tos nostādīja taisni jau īpaši ar kalnu akmeni apstrādātos caurumos. Nu tikai apsūdzētie sāka tā īsti gaudot un briesmīgi vaimanāt!

11] To viņos vaag būt izsaukušām nepanesamām sāpēm; jo, pirmkārt, caur šaustišanu viņi jau bija pavisam saplosīti, otrkārt, virves ar iepītiem ērkšķiem, un treškārt — rupjie un neapstrādātie koka dēļi! Jo krusts gan ir stiprs, bet citādi vienmēr šķērsu salaista kopā cik iespējams rupji un tam tiem pie rokām un kājām un vēdera apakšdaļā tā piesietiem jau pie iepriekš pavisam veselās miesas, nerunājot jau pie kādas pār meru saplosītas, tūlīt vajadzēja izsaukt visnepanesamākās sāpes. No manis sīki novēroto lietu es tikai tādēļ pievienoju, lai jūs, brāļi, Kunga priekšā jo vieglāk varat aptvert tālak sekojošo, bet vienlaicīgi arī lai radītu, cik negrozāmi uzticīgi augstais Kornēlijs izpildīja savu spriedumu.

12] Jo ilgāk tie septiņi pie krusta karājās, jo briesmīgāki kļuva viņu kliegzieni un jo briesmīgākus lāstus un zaimus viņi izgrūda, līdz pēc itkā trim stundām, kā pavisam aizsmakušiem bez balss no viņiem vēl tikai tecēja asiņainas slienā un mēle un lūpas bija gandrīz sakodītas. Pēc pilnām septiņām stundām viņi kļuva mierīgāki, un šķita, viņus visus gandrīz vienlaicīgi bija ķērusi nervu trieka.

13] Bet man vajag atklāti atzīt, ka lai arī cik ļoti savā brīvajā stavoklī viņi bija rīkojušies kā patiesi velni, un visā Jeruzālemē un visā Jūdejā noteikti nebija neviena cilvēka, kas te tikai vienam no tiem septiņiem justu līdzī, tad beigās man tā lieta tomēr nelikās ļoti slavējama! Bet lai nu ir kā ir, likums to raksta priekšā un pasaules acīs viņi to bija pelnījuši!

14] To, ko mēs tagad, ak Kungs, no Tavas mutes esam dzirdējuši un redzējuši, par to toreiz, dabīgi, nevienam cilvēkam nebija ne vieglākā jausma, un tā tas arī bija pareizi šos septiņus sodīt ar likuma ārkārtējāko bardzību par atbaidošu piemēru daudziem, kas kaut kur staigātu pa līdzīgu ceļu. Bet lai arī cik sašutumu izraisošs līdz šim bija viss notikums, tad tas viss tomēr nav nekas pret to, ko kā tūlīt pec tam

sekošo es jums vispirms atstāstīšu.

15] Pie šiem septiņiem virs pakrūtes apvida nu arī sāka attīstīties pavisam dīvaina veida ogļu melni tvaiki un dūmi, un auga un pieauga līdz pie krustiem karājošo dubultam lielumam; es pamanīju arī tvaiku zināmo virvi, caur kuru izkāpjošie tvaiki bija savienoti ar vēl drudžaini un krampjaini raustošos ķermeni. Bet melnā tvaiku masa neparādījās itkā kāda cilvēka formā, bet gan kāda briesmīgākā liela un pavisam melna tīģera formā, bet kas bija svītrots itkā ar asinīm. Kad šis bestijas diezgn ātri bija izveidojušās, viņas tūlīt sāka briesmīgi plosīties un ar visu spēku centās no miesas pilnīgi atbrīvoties. Bet tas negāja, jo dzīvības saites bija tik stūrgalvīgas, ka ne caur kādu vardarbību neļāvās pārrauties.

16] Tā lieta man izskatījās pārāk traka un šausmīga, un tā kā jau tāpat bija labas divas stundas pāri pusdienas laikam, tad es un mans tēvs devāmies uz mājām, un tikai ceļā es izstāstīju tēvam, kas pie krustā pakāršanas laika viss bija redzams. Viņš gan atzina, ka nekā līdzīga nav redzējis, bet bija čakli vērojis manas acis, un no acu fiksētas šurp un turp klejošanas precīzi pamanīja, ka man vajadzēja redzēt ko sevišķu. Tādēļ viņš arī pieņēma, ka es viņam neesmu teicis nepatiesību. Viņš kā vajadzības gadījumā ārsts un vienlaicīgi filozofs un teozofs no mana atstāstījuma saprata tikpat daudz kā es pats, bet viņš nolēma pret vakaru tomēr vēlreiz doties uz turieni, lai caur mani varētu novērot vēl turpmāko, un lai pie izdevības saduķejiem varētu teikt, ka viņi esot lielākie vērši un ēzeļi, jo viņi noliedzot cilvēciskās dvēseles nemirstību.

131. KĀDA SADUĶEJA ROMIEŠU LIKUMU KRITIKA

1] (MATHAELS): “Mums pašiem kā kaimiņš bija kāds rūdīts saduķejs kopā ar savu ģimeni, kas kā cilvēks gan bija pavisam krietns, labs un satiecīgs, bet ar kuru nekad nebija runājams kāds vārds par Dievu un par dvēseles nemirstību. Viņš visus, kas kam tādām ticēja, turēja par ļoti aprobežotiem, un par mani teica, ka man ir labākas dotības būt dzejniekam, kur man piemīt tik dzīva fantāzija un iedomas. Īsi un labi, laiku pa laikam mans tēvs ar viņu daudz nodarbojās, bet tas viss bija tīri veltīgi.

2] Šoreiz mans tēvs viņam jautāja, vai viņš nevēlētos nakt līdz uz Golgātu. Tad viņš teica: Nepar ko pasaulē! Es nevaru redzēt mirstam vai pat nokaujām kādu dzīvnieku, nerunājot par cilvēkiem, un lai viņi būtu darījuši vēl vairāk briesmu darbu, nekā tie septiņi! Ja mums tuvojas plēsīgas bestijas, labi, tad es dzenos tām pakaļ, lai tās padarītu nekaitīgas un caur to jau cilvēkiem esmu izdarījis labu pakalpojumu! Tā lai dara arī ar tādiem cilvēkiem, kuri pavisam vairs neder mieru mīlošai sabiedrībai! Lai viņus pavisam vienkārši nonāvē, bet lai viņus nespīdzina; jo viņi noteikti neko nevar darīt, ka viņi ir kļuvuši par plēsīgām bestijām! Tādas deģenerācijas cēloņi vienmēr ir daba, temperaments, kompleksi un audzināšana.

3] Bet ka saka, ka to pavēl tikai atbaidoša piemēra dēļ, tad man par to tikai vajag sāk pavisam skaļi smieties, jo mums, mieru mīlošiem un krietni audzinātiem cilvēkiem, atbaidošais piemērs nav vajadzīgs, un tie, kam tas varbūt būtu labi, tie nebūs tādi nelgas nākt šurp, lai pavisam omulīgi noskatītos to septiņu atbaidošajā piemērā.

4] Bet šim piemēram kā slavējamās sekas noteikti būs tas, ka citi vēl ilgi nesagūstītie noziedznieki — varbūt tūkstots skaitā — turpmāk ar tiem, kas nonāks viņu rokās, izturēsies vēl daudz nežēlīgāk nekā līdz šim. Sevišķi apsveicams būs kāds romietis, kuram, viegli iespējams, būs tā laime kļūt par vēl brīvo noziedznieku laupījumu! Patiesi, es nevēlētos atrasties viņa ādā ne par visiem pasaules dārgumiem! Tāda nežēlīgākā rīcība var būt vienīgā pārāk kareivīgi spīdzinošo likumu priekšrocība.

5] Kas neatceras laikus **pirms romiešiem**?! — Likumi gan vienmēr bija nopietnas dabas, bet mazākais saprātīgi, un nekad neko nedzirdēja par lielām zvērībām. Bet tagad gudrie pagāni mūs ir svētījuši ar visasākiem politiskiem un spīdzinošiem likumiem, šie ļoti plātīgie pasaules labotāji un pilsētu un zemju iekarotāji; un uz mūsu Apsolitās zemes ceļiem, neskatoties uz desmitkārt pastiprinātu romiešu sardzi, notiek šausmu darbi, par kādiem kārtīgs cilvēks nevar ļaut atstātīt, lai pie tam nekristu desmit nesamaņās! Tādēļ ejat tur tikai vieni un apskatāt īsti romiskas nežēlības septiņus paraugus, kuriem no citas puses drīz būs septiņkārtīgas sekas!

6] Cilvēkam jābūt cilvēkam, jo mūžīgā daba viņu virs sevis ir pacēlusi kā cilvēku! Bet ja cilvēks ar visu savu tik ļoti cildināto saprātu beigās kļūst daudz ļaunāks un cietsirdīgāks dzīvnieks kā mežu visplēsīgākās bestijas, tad ar cilvēku ir galā un ir pēdējais laiks, ka mēs dodamies mežā pie mežonīgām un ļoti plēsīgām bestijām, lai no tām iemācītos dabīgo cilvēcību (humanitāti)! Tātad ejat tikai uz Golgātu, uz šo

zemes visnolādētāko vietu, kas ir piesūkusies cilvēku asinīm! Ko jūs tur iemācīsieties, tas patiesi nebūs nekāda laba izskata!

7] Jūs atzīstat savu Dievu un ticat dvēseles nemirstībai un tomēr ar vieglu sirdi varat noskatīties kā izlaidīgi un dziļi nomaldījušies cilvēki visu dienu uz neizsakāmi sāpīgāko līdz nāvei tiek mocīti no vēl lielākiem briesmoņiem. Ticat man, bez šīs stingrības šie septiņi nekad nebūtu kļuvuši tik ļauni, kādi viņi, protams, bija! Bet kas viņus tādu padarīja? Tie, kas nu visu dienu ar patiku viņus spīdzina!

8] Un jūs kā svēti un Dievam ticoši jūdi varat arī noskatīties, kā neģēļi moka un spīdzina neģēļus?! Jūs gan man esat ļoti skaisti ļaudis un kaimiņi! Patiesi, kādā ēzeļu kūti izskatās daudz humānāk un cilvēciskāk, nekā jūsu vienā Dievam ticošā mājā! Sapratāt?” — Ar to viņš attālinājās un arī mēs gājām savu ceļu.

132. KRUSTĀ PIEKĀRTO LAUPĪTĀJU SLEPKAVU GALS

1] (MATHAELS:) “Pusstundā mēs jau atkal bijām Golgātā un, izņemot sargus, tur gandrīz nevienu nesastapām. Bet tie septiņi sniedza šaušalīgu skatu. Es šeit tik daudz negribu runāt par to septiņu puslīķu šausmīgo izskatu, bet daudz vairāk par viņu dvēselēm, kuras vēl nebija atšķīrušās no savām miesām, bet pielietoja visas pūles, lai miesas iznīcinātu un saplosītu. Šie melnie un tumši sarkani strīpotie tīģeri leca augšup uz viņu miesām un tajā iekodās; bet par to no miesas vēl dzīvajiem nerviem viņiem vajadzēja sajūst sāpīgu pretdarbību. Jo pēc katra kodiena miesā viņi rādīja sāpīgas grimases un savas ķepas tūlīt lika sev uz līdzīgi atbilstošu vietu, kādā viņi savā pusmirušajā vietā bija iekodušies.

2] Mēs gandrīz pusstundu ilgi noskatījāmies šajā ļaunajā manevrā, un man savam tēvam vienmēr vajadzēja atsāstīt, ko es pie tiem septiņiem redzēju. Bet romiešu sargs, kuram ar visu uzmanību jau sen vajadzēja būt vērojušam manus klistošos skatus, to pamanīja. Viņš pienāca pie mums un romiešu valodā mums abiem jautāja, ko tad mēs pie tiem septiņiem redzam, tādēļ ka mēs, sevišķi es, ar tādu nemierīgu uzmanību vērojam, un es savam tēvam vienmēr kaut ko pavēstot. Mums tas jādarot viņa valodā, citādi viņam vajadzētu mūs aizgādāt prom.

3] Tēvs ar viņu runāja grieķu valodā, kuru viņš pārzināja labāk nekā latīņu valodu, kaut gan mēs abi pavisam labi sapratām arī latīniski; jo Jeruzālemē, ja gribēja sarunāties ar daudzajiem svešiniekiem, jau kā zēnam vajadzēja zināt trīs valodas. Mans tēvs viņam, tas ir, sargam, paskaidroja, ka viņš esot ārsts un šeit kopā ar mani kā savu dēlu un vienlaicīgi viņa skolnieku izdarām ārstniecībai atbilstošus psiholoģiskus novērojumus un pie tam mudinot mani labi ievērot visus simptomus, līdztekus viņš man arī šo to izskaidrojot pēc Hipokrāta veida.

4] Bet sargam kā ziņkārīgam cilvēkam tas patika, tikai viņš vēlējās, lai šos izskaidrojumus tēvs man izteiktu grieķu valodā, lai pie tam arī viņš varētu gūt kādu labumu. Tagad mēs sēdējām peļķē! Jo tas, ka mans tēvs būtu varējis ko izskaidrot, bija tikai viltība, lai sargu nomierinātu, pie kam es tēvam pavēstīju tikai fiziski redzēto, kas te noteikti bija tāda veida, par ko sargam, ja viņš to dzirdētu, noteikti vajadzētu smieties mums sejā. Kas te nu bija darāms? Mēs abi nezinājām, ko iesākt!

5] Bet nu es pamanīju kadu garu, kas, stāvošs uz kāda mākoņa, tieši no gaisa augstuma nolaidās lejā un savā labajā rokā turēja lielu, spožu zobenu. “Ko viņš šeit darīs?”, es domāju. Sargs pamanīja manu fiksēto pētošo skatienu, itkā es kautkur redzētu ko sevišķu un tūlīt man jautāja, vai es varbūt redzētu ko sevišķu. Un es pēc sava toreizējā veida pavisam īsi un diezgan skarbi atbildēju: “Protams, — bet ja arī es tev to pavēstītu, tu tam tomēr man neticētu!”

6] Te sargs gribēja to pieprasīt, bet tā kā tuvojās jau vakars un no Kornēlija pienāca rikožums pēc romiešu paražas tiem septiņiem ar cirvjēm salauzt kājas, un ja kāds vēl dzīvotu, ar vienu sitienu pa galvu un pa krūtīm to nonāvēt, tad mūsu sargs atkal ķērās pie stingrā dienesta un mēs mūsu vērojumos bijām netraucēti.

7] Es nu skatījos tikai uz lielo garu, kas bija tērpts debess tumši zilā ieloču tērpā, ko viņš pie šī notikuma darīs. Klausieties! Kad tie kāju lauzēji gaidīja komandu tiem septiņiem sadragāt kājas un kādu vēl dzīvu esošu ar zināmo sitienu nonāvēt, te varenais gars izstiepa savu zobenu un pārcirta pavedienus, ar kuriem melno tīģeru dvēseles vēl bija savienotas ar miesām.

8] Kad šis briesmīgās dvēseles pilnīgi atvienojās no viņu miesām, viņas pēkšņi ieguva nedaudz cilvēciskāku izskatu, staigāja uz pakaļkājām, bet pavisam mēmi un ļoti skumja un slimīga izskata, un gars sekošā veidā viņiem pavēlēja: “Attālinieties jūsu ļaunās mīlestības vietā; tā jūs pievilks! Kādi jūsu darbi,

tāda arī jūsu alga!” Bet tās septiņas dvēseles kļiedza: “Ja mums jābūt nolādētiem, tad tam arī vēl būtu bijis laiks! Kādēļ tad bija jāliek mūs spīdzināt, ja šeit mūs nu sagaida mūžīga sodība?”

9] Lielais, varenais gars teica: “Viss atkarājas un vēl atkarīgs no jūsu mīlestības! Maināt to pēc jums zināmās Jehova kārtības, un jūs paši kļūsiet sevis atpestītāji! Tā dzīvība ir jūsu un tā mīlestība ir jūsu; ja jūs savu mīlestību varat mainīt, tad tā pārveidos visu jūsu dzīvību un esamību! Un nu attālinieties!”

10] Pie šiem lielā un verēnā gara asajiem vārdiem tie septiņi, briesmīgi gaudojot, uz ātrāko attālinājās, bet es biju tik pārdrošs lielajam garam jautāt, kāds gals vēlāk būs ar tiem septiņiem.

11] Un gars atkal pacēlās un neteica nekā cita kā: “Viņu pašu griba! Pie viņiem netrūka ne audzināšana, ne izpratne, un viņi arī nebija apsēsti — tikai caur viņu ļauno gribu. Mūdži, kurus tu viņu publiskās pēšanas laikā un pie krusta pakāršanas laikā redzēji no viņiem aizlidojam, nebija nekādi sveši dēmoni, bet gan viņu pašu ļaunās gribas un fantāzijas produkts. Tātad tā ir taisnīga tiesa, jo bija darīšana ar septiņiem pilnīgiem velniem, kuriem uz šīs zemes nebija iespējama nekāda pamācība, nekādi vārdi un nekāda labošanās. Bet šeit pie mums, kur viss kļūst redzams, viņu liktenis būs tāds, kādu no viņu mīlestības viņi paši gribēs. Šeit netrūks izdevības, kaut arī tikai šķietamas, izmēģināt savus spēkus vēl jaunākā vai arī labākā. Saproti to, jaunekli, un izskaidro to arī savam tēvam, kuram nav dots to skatīt!”

12] Ar šiem nozīmīgajiem vārdiem lielais un varenais gars pazuda un savu darbu uzsāka kāju lauzēji. Pie pieciem no viņu lielajām brūcēm asinis vairs netecēja; bet pie diviem pēdējiem vēl parādījās asinis. Pie viņiem tad tūlīt arī tika izpildīts zināmais nāvējošais sitiens, bet kas arī bija pavisam vēltīgas pūles un darbs; jo kur reiz laba vai slikta dvēsele ir ārā no viņas miesas, tur miesa jau noteikti ir pilnīgi mirusi.

13] Pēc šīs ne tieši vilinoši skaistās rīcības bendes kalpi devās uz mājām un liķi tālākai iznīcināšanai tika nodoti sargam un viņa kalpiem. Bet iznīcināšana bija un vēl ir dažāda, tikai viņi nedrīkstēja tikt apbedīti. Parasti viņi ar nolādētu malku tika sadedzināti vai arī izvārtīti nolādētā ūdenī un tikai tad izmesti apēšanai plēsīgiem zvēriem. Bet mežonīgās un plēsīgās bestijas, kas tos ēda, parasti gāja bojā; tas ir tādēļ, ka ūdens meistari tāda veida liķus vārija nolādētā ūdenī un tad liķus pavisam labi varēja pārdot vilku, hiēnu, lāču un lapsu iznīcināšanai un par to saņēma daudz naudas.

14] Tas, ak Kungs, nu vēlreiz ir atgadījums, ko es savā jaunībā esmu piedzīvojis, kurā man citādi viss būtu skaidrs, izņemot — tikai ne dvēseļu izskats, kurām nebija nekāda cilvēciska forma un iepriekš neskaitāmi daudzie no notiesātajiem izlidojušie mūdži kā sikspārņi un mazi pūķi. Lielais gars man par to gan deva diezgan apgaismojošu vārdu, ka tie esot tikai ļaunas gribas izdzimumi; bet kā — tas ir pavisam cits jautājums, kuru, izņemot Tevi, ak Kungs, neviens neatbildēs un neatrisinās! Tu, ak Kungs, ja Tavai svētajai gribai tas būtu patīkami, mums to gan varētu atrisināt.”

133. LAUPĪTĀJU SLEPKAVU DVĒSEĻU APVEIDS

1] ES saku: “Savu atstāstījumu par to, ko tu pats esi piedzīvojis, tu mums esi nesis priekšā pavisam labi un pareizi. Septiņu lielo noziedznieku dvēseļu zvēriskajam apveidam ir savs pamats tieši kādā zināmā brīvā kārtībā, bet protams tikai tur, kā kādā miesā no jauna saķeras un apmainas tur darbojošās dvēseles specifiskās daļas, kas līdzinās tam, ko jūs redzat kādā tārpu kamolā, kur tie viens caur otru lien, kāpj, un zināmā mērā meklē viņam vienmēr ērtāki vietu. Ja viņi, ja nu viņi ļaunā vai labā veidā to ir atraduši, tad protams ārējā forma atbilstoši vienmēr kļūst laba vai ļauna veida.

2] Redzat šeit vairākus stādus, te ir kāds dziedinošs, te kāds indīgs! Pie mūsu gaismas lodes Saules gaišās gaismas aplūkojiet formas! Redziet, cik vijīgi, patīkami, maigi un vienkārši savās formās izskatās dziedinošie stādi, un cik turpretī stūraini, saplosīti un šur tur arī pavisam aizdomīgi gludi to formās izskatās indīgie stādi, un tomēr abas sugas sastāv no vienas un tās pašas pirmsubstances, ir vienādā augsnē, iesūc to pašu rasu un pavisam vienādo gaisu un vienādu gaisu! Un tomēr dziedinošā stādā viss ir dziedinošs, bet indīgā stādā viss pilnīgi inde! Iemesls ir vienīgi ačgārnā kārtībā.

3] Jūs iepriekš redzējāt, ka no pavisam vienādām ugunīgām mēlēm vai apkārt lidojošām ugunīgām čūskām, kas savaniecīguma dēļ miesas acīm nebūtu saskatāmas, ieguva pilnīga, pavisam patīkama ēzeļa formu, vai ticat, ka pie kādas citas kārtības no kādā veselā organiskā formā saķērušām pirmsubstancēm tikpat labi varētu rasties kāds tīģeris, kamielis, vērsis vai zilonis vai kas cits? Ak, pavisam noteikti. Bet kādai citādi kārtotai savienībai tad sevī būtu arī pavisam citāda daba un īpašības, kas kādai citai stavētu pretī pavisam naidīgi, un tas tādēļ, ka katrā citādi organizētā īpatnējā formā pārsvarā nepārtraukti ir un

pa lielākai daļai arī paliek tieksme visu pārējo un nedaudz vājāko pārveidot savā kārtībā.

4] No šīs īpašības izriet (iziet) mīlestība, iekšējais siltums, centieni, alkas, izsalkums un slāpes. Ja alkas, kas ir līdzīgas varas kārei šur un tur ir pārāk lielas un dzenas pēc pārāk daudz, lai to pastumtu zem savas sākotnējās kārtības, tad sevī iebīdītais ne reti kļūst pārāk varens, saķer pirmo būtņē jau esošo dvēseles organisko kārtību, velk to savā paša labā, labākā, bet ļoti viegli arī sliktā, sliktākā un beigās pat vissliktākā kārtībā.

5] Bet kas caur to notiek? Mathael, nāc nu ar tevis redzētām noziedznieku tīģerveidīgām dvēselēm! Viņas no tām pārāk alkatīgi pie sevis uzņemtām dvēseļu pirmsubstancēm, kas nederēja viņu kārtībai, ir tikušas pārmērīgi sevī uzņemtas; un tas tad viņu dvēseles ir aplami sagrozījušas savā ļoti ļaunajā un tādējādi no cilvēku dvēselēm radījušas patiesas tīģeru dvēseles un no tā arī bija visu to mūdžu, kurus tu masveidā redzēji izejam no nobijušamies noziedzniekiem, pirmsākums. Bet nu visi sakat Man, vai šo ļoti bagātīgo mācību gan vispusīgi esat sapratuši!”

6] LIELĀKĀ DAĻA saka: “Jā gan, Kungs. Šo mācību mēs katrā ziņā tā apmēram sapratām; bet ka mēs varētu lielīties, ka mēs to tā īsti pārzinām, tad mēs būtu meļi. No ēzeļu mātes iepriekšējā veida mēs gan pamanījām un redzējām, kā no garīgām pirmsubstancēm top kāda lieta vai būtne. Mēs pilnīgi redzējām augam zāli un ka no uguns mēlēm kā zināmā mērā pati no sevis radās ēzeļu māte. Jā, caur tavu laipnību un žēlastību mēs gan zinām, kas šis uguns mēles ir un no kurienes nākušas un kā tās ka radnieciskas var saķerties kādā skaidri izteiktā idejā un formā. Mēs gan to labi zinām, ka šīs Tavas neskaitāmās pirmdomas, no kurām pārpilna bezgalība, kaut gan pēc ārējās šķietamības līdzīgas, pašas sevī tomēr ir ļoti atšķirīgi vieglākas un smagākas, atkarībā no tā tās sevī pašā satur kādu jēgu, kas sevī ietver ko dziļāku, nopietnāku un pamatīgāku un ka pirmām kārtām arī saķeras radniecīgais un sāk veidot kādu orgānu.

7] Kā teikts, mēs visi to zinām un pavisam labi saprotam, bet pie tam kaut kas mums tomēr ir spēcīga mīkla, kuru Tu, ak Kungs, ja Tev tas būtu pa prātam un labpatiktu, mums ļoti labi varētu atrisināt. Bet mums visiem noteikti nav vajadzīgs Tev uzrādīt, kur mums vēl trūkst, jo Tu gan zini visus caurumus, kas mūsos ir, un ja tu to uzskati par vajadzīgu, Tu ar Savu žēlastību tos noteikti aizpildīsi! Ja tas mums nebūtu ļoti svarīgi, tad mēs vairāk kā pilnīgi esam apmierināti arī ar to, kas mums ir un ko saprotam.”

8] ES saku: “Lai visos dziļumu dziļumos aptvertu Dieva Valstības noslēpumus, jums visiem vajag iepriekš būt garā atdzimušiem, kas tagad jums vēl ir neiespējami. Tikai kad Cilvēka Dēls atgriezīsies tur, no kurienes Viņš ir atnācis, tad Viņš jums sūtīs visas patiesības garu, kas ir svēts; tas jūs pilnīgi atmodinās, t.i., jūsu dvēseles sirdī un caur šo aktu jūs kļūsiat atkaladzimuši garā un gaišākā gaismā redzēsiet un sapratisiet visu, ko Debess tās dziļumos ietver.

9] Bet tas, ko Es nu jums rādu un izskaidroju, ir tikai priekšbūve tam, ko jums visā pilnībā dos Gars. Es jums vēl varētu teikt ļoti daudz, bet jūs to nu vēl nevarētu panest; bet kad nāks Patiesības Gars, tas jūs vedīs un vadīs visā gudrībā! Tā ka jūs to nu zināt, tad šajā vietā tūlīt uzsāksim atkal kādu ievērojamu un tālāku priekšbūvi un mūsu daudz pieredzējušais Mathaels mums atstāstīs kādu citu notikumu no saviem piedzīvojumiem.

10] Un tā tu, Mathael, keries atkal pie darba un izstāsti mums tevis piedzīvoto un redzēto notikumu Betānijā! Mums vēl ir četras stundas līdz saules lēktam un tādēļ varam vēl daudz ko uzzināt un itkā līdzdzīvot, un tu, Mathael nu tūlīt vari sākt ar savu atstāstījumu!”

134. MATHAELS IET PIE LĀCARA MIRSTOŠĀ TĒVA. BRĪNUMAINĀ DABAS PARĀDĪBA VIŅA CEĻĀ UZ BETĀNIJU

1] MATHAELS saka: “Kungs, vai es šeit līdzās drīkstu pieminēt arī to dīvaino dabas parādību, kuru es nu ap pusnakti un kopā ar mani uz Betāniju ejošais tēvs saules lēktā esam novērojuši?”

2] ES saku: “Katrā ziņā, jo tas ļoti attiecas uz notikumu, kuru tu septiņpadsmit gadiem Betānijā piedzīvoji. Tādēļ tikai uzsāc!”

3] MATHAELS saka: “Kungs, es redzu, ka visā bezgalīgajā radības sfērā Tev nekas nav nezināms! Tāpēc man Tev šo notikumu pavisam nevajadzētu atstāstīt, bet draugu un brāļu dēļ es tāda veida augs-tākas lietas atsāstu ļoti labprāt, sevišķi kur es redzu, ka tieku uzklausīts ar ticību. Visam, ko es jums nu pavēstīšu, gan ir ļoti mistiska un pasakaina izskata raksturs, bet tomēr viss, ko jūs dzirdēsiet, ir paties

un tātad vēlreiz dāvājat man savu uzmanību!

4] Klausieties! Bija jau ļoti vēls rudens laiks. Augsto kalnu galotnes bija tītas miglā un pavisam nedraudzīgs ziemeļu vējš dzenāja gaisā koku nokaltušās lapas; tikai austrumos vēl bija dažas vietas, caur kurām kā noraudājušās leļup uz zemi lūkojās piemīlīgas zvaigznes, kādu dabas ainu es un mans tēvs, kas bija liels dabas draugs arī tās nedraudzīgajā darbībā, aplūkojām gandrīz līdz pusnaktij. Bet kad mēs sākām grasīties iet uz mājām un tur doties pie miera, tad ieradzījām kādu cilvēku ar laternu rokās steidzīgiem soļiem dodamies tieši uz mūsu māju un pēc dažiem acumirkļiem mūsu priekšā stāvēja diezgan skumjš vēl isti jauns vīrs.

5] Manu tēvu tūlīt pazīdams kā ārstu, viņš skumjā tonī teica: “Draugs un dakter! Es šeit nāku no Betānijas, mans vārds ir Lācars, esmu vecā Lācara, kuru es pār visu mīlu, dēls! Šodien viņš pēkšņi ļoti saslima, un ar viņu izskatās ļauni! Mūsu rabīns, kas vajadzības gadījumā nedaudz ir arī ārsts, pie mana tēva pavisam vairs nesaprot, ko darīt! Viņš pats mani sūtīja pie tevis, jo tu esot neparasts ārsts un jau palīdzējis slimniekiem gadījumos, kur neviens cits ārsts vairs neatrada dziedināšanas līdzekļus. Nāc, un ja vēl ir iespējams, izdziedini manu slimo tēvu!”

6] Mans tēvs teica: “Ja kāds cits ārsts slimnieku jau novedis līdz nāvei, tad kādam no mums atkal jāveic brīnums! Vispār tas viss jau būtu pareizi, ja tikai tas visur tūlīt būtu iespējams. Es ar šo manu vienīgo dēlu, kuram vajag būt man līdzās, jo viņam ir dāvanas redzēt garus un vajadzības gadījumā pat ar viņiem runāt, gribu doties uz turieni un redzēt, kas tur būs darāms, bet ja tu būtu paņēmis līdzī pāris zirgus, kas tevi būtu ātrāk atgādājuši šeit un mūs nu tur, tad izdziedināšana būtu sekojusi vieglāk. Bet ja pie viņa jau parādījušās hipokrātiskās nāves pēdas, tad ar izdziedināšanu ir galā, jo pret nāves varu nav izaudzis neviens stādiņš ne kalnu ganībās, un vēl mazāk kādā dārzā!”

7] Lācara sūtnis ar šo atbildi gan bija mierā, tikai ļoti nožēloja, ka nebija paņēmis līdzī nevienu zirgu. Bet mēs nu tomēr pavisam steidzīgi devāmies ceļā, jo ātri ejot līdz turieni bija stundas gājiens.

8] Kad mēs klusēdami pārdomādami gājām mūsu ceļu, austrumos migla pamazām izzuda un kļuva gaišāks un gaišāks, — jā, pēc apmēram ceturtdaļstundas kļuva tik gaišs itkā pusstundu pirms saules lēkta. Tas tik augstā mērā saistīja mūsu uzmanību, ka neskatoties uz visu steigu, mums tomēr vajadzēja palikt stāvam, lai paskatītos, no kurienes tad nāk šī dīvainā gaišāk un gaišāk topošā gaisma.

9] Bet beidzot kļuva pilnīgi diena, un vīrs austrumu horizonta pacēlās saule, bet daudz straujāk nekā parastā — vai kā mēdz teikt — ikdienišķā. Bet pie šīs ātri augšā kāpjošās gaismas parādības apakšējais austrumu gals vai austrumu mala negribēja kļūt redzama.

10] Gaismas parādība izauga par gaismas kolonnu, kas nedaudz acumirkļos tās galvu uzbīdīja līdz pusdienas svītrai un drīz izplatīja tādu gaismu un siltumu, ka mēs bijām spiesti doties zem kāda lapām vēl diezgan bagāta viēģes koka, lai no gaismas nezaudētu redzi un nenobeigtos aiz karstuma. Bet drīz šī gaismas kolonna atkal kļuva tievāka un tievāka un pazuda gaisma un caur to gaismas kolonnas radītais lielais karstums.

11] Apmēram pēc nepilnas ceturtdaļstundas ar gaismas parādību bija galā, bet arī ar mūsu skatīšanos, jo pēc tam, kad šī gaisma pilnīgi izzuda, kļuva tik ļoti tumšs un mūsu acu spēki tik novājināti, ka mēs pat ne mūsu sūtņa laternu nevarējām pilnīgi labi saskatīt un pamanīt.

12] Tikai pēc kādiem trīsdesmit acumirkļiem mūsu acis atsāka atgūt nepieciešamo redzes spēku, un pie mūsu laternas vājās gaismas ar pūlēm atkal varējām saredzēt ceļu. Bet viss notikums mūs tomēr ap pusstundu aizkavēja, un mans tēvs man tūlīt jautāja, vai pie šīs gaismas parādības es varbūt nebūtu redzējis kādus garus.

13] Un pēc pilnākās patiesības es viņam teicu: “Gaismā, kas milzīgā gaismas spēka dēļ jau tāpat bija daudz mazāk aplūkojama kā pusdienas saule, nekas nebija atklājams, bet gan uz zemes lejā pie mums man tikai puslīdz kļuva saskatāmi daudzi stāvi, — bet visi kā kādā darbīgā gājienā pret rietumiem; viņu kustība tātad bija analogiska ar gaismas parādību. Bet pavisam saredzams bija tikai viens vienīgs gara stāvs, kas mums pienāca ļoti tuvu. Viņam bija nopietna veca vīra izskats, un, šķiet, viņam bija liela patīkamar gaismas parādību. Bet kad gaismas fenomens pie debesīm sāka izzust, tad ātri izzuda arī stāvi, un proti, kā man likās, arī pret rietumiem, tomēr vairāk itkā Betānijas virzienā!” Vairāk es neko neredzēju un tādēļ arī savam tēvam neko vairāk nevarēju pavēstīt.

14] Mūsu vedējs brīnījās par mani un manām redzes dāvanām un ticēja maniem izteicieniem, jo viņš domāja, ka manai fantāzijai un iztēles spējām tomēr būtu neiespējami sasniegt tādu dzejniecisku intensitāti, ka es tādēļ to tūlīt varētu izkratīt no piedurknes. Bet te viņam arī bija taisnība; jo atjautīgs

gan es nekad neesmu bijis un kā zēnam un jauneklīman nebija gandrīz nekādas fantāzijas, un iztēles spējas, bet gan man bija liels talants iemācīties svešas valodas.

15] Bet pie šīm maz izteicošām pārdomām mēs beidzot nonācām Betānijā un tur Lācara ļoti ievērojamā mājā, un slimnieku atradām tieši pēdējos krampjainos elpas vilcienos, par kuriem saka, ka tiem vairs nav izaugusi neviena zālite.

16] Ap gultu stāvēja divas raudošas, citādi ļoti piemīlīgas mirstošas meitas un vēl daudzas krustmātes un māsīcas un šņukstēja un raudāja, kā tas pie tādiem apstākļiem vienmēr mēdz būt. Mūsu vedējs, kā Lācara dēls, arī raudāja līdz, un no lielām skumjām aizmirsa manam tēvam jautāt, vai te kas vēl būtu līdzams vai nē.

17] Tikai mazais rabīns tuvojās manam tēvam un jautāja, vai te tomēr vēl kaut kas būtu pielietojams, kas veco tomēr mazākais pavisam īsu laiku vestu pie apziņas. Sākumā mans tēvs uz šo jautājumu neko neatbildēja, bet pavisam klusi man jautāja, kā ar veco būtu un vai dvēsele itkā jau sāktu iziet un pacelties no miesas.

18] Bet es pavisam nevainīgi tēvam teicu kā es redzēju: “Dvēsele jau pilnīgi pusvīra augstumā lidinās virs miesas un ar miesu ir saistīta vēl tikai ar mata tievu gaismas pavedienu, kas pēc mūsu iegūtās pieredzes gan vairs nevarētu turpināties ne sešdesmit acumirkļus; tas tiks sarauts ātrāk. Bet dīvaini ir redzēt, ka tā milzīgā gaismas kolonna, kuru ar dabas acīm skatījām lielajā dabā, šeit atkal parādījās virs dvēseles galvas, tai ir līdzīgs gaismas spēks un no sevis arī izstaro ļoti patīkamu siltumu. Dvēsele savas acis nenovērš no gaismas kolonnas un šķiet pie tam ar lielu labpatiku.”

135. RABĪNA ATKALATDZĪVINĀŠANAS MĒĢINĀJUMS PIE VECĀ LĀCARA LĪĶA

1] (MATHAELS): “Kad mans tēvs to no manis dzirdēja, viņš tūlīt vērsās pie jau diezgan nepacietīga kļuvuša mazā rabīna un teica: “Draugs, kā es to lietu nu novēroju, tad te būtu žēl pat spēcīgākā dzīvības balzāma katra piliena; jo viņa dvēsele jau vīra augstumā lidinās virs tikpat kā pilnīgi mirušās miesas. Tādēļ noskaņo nu tikai tavu žēlabu kokli un kā priesteris rādi cilvēkiem, ka nekāda laicīga palīdzība šeit neko vairs nespēj.”

2] Pie šī paskaidrojuma mazais rabīns rādīja diezgan skābu seju un jautāja tēvam, kā viņš būtu spējīgs to noprast. Bet tēvs nekad nebija pārāk pieklājīgs un mazajam rabīnam pavisam sausi teica sejā: “Kā un no kurienes es to redzu un zinu, tas uz tevi neattiecas; dari tikai, kas tev darāms, un es ļoti labi un precīzi zinu, kas man darāms!”

3] Šajā momentā dvēsele pilnīgi atdalījās no miesas un vairāki ļoti diža un gudra izskata gari tūlīt ņēma viņu savā vidū, deva viņai no baltākā auduma brīnumu krāšņu ieloču tērpu, un viens ņēma gaismas kolonnu, apjoza to ap brīvās dvēseles gurniem un tā tapa līdzīgi saulei spēcīgi mirdzoša josta. Vienlaicīgi kāds varens gars brīvajai dvēselei uz galvas uzlika tikpat spēcīgi mirdzošu galvas segu un teica: “Brāli, esi uz mūžību greznots ar tavas tevī no Dieva mirdzošās gudrības gaismu!”

4] Bet ar to tad visi klātesošie augstie gari kopā ar brīvu kļuvušo dvēseli acumirkli arī atstāja māju, kā es tēvam tūlīt pavēstīju, un tēvs rabīnam teica: “Nu, tādēļ, ka vecā vīra dvēsele no miesas ir pilnīgi šķīrusies, tu varbūt tomēr iesi un gandrīz akli raudošajiem pavēstīsi vecā vīra pilnīgu nāvi?!”

5] Mazais rabīns teica: “Ak, kādēļ gan! Tagad es viņam uz mēles tikai likšu atdzīvinošu pilieniņu un tad mēs tūlīt redzēsim, vai viņa dvēsele — pieņemot, ka cilvēka miesā ir kāda īpaša dvēsele — gan patiesi jau ir izgājusi no miesas! Pēc maniem ļoti pārbaudītiem uzskatiem nevienam cilvēkam nav dvēsele, kas ar kādu garīgu dzīvību sniedzas pāri asins un nervu dzīvībai. Ja cilvēks reiz ir miris, tad pavisam miris kā akmens vai sakaltis koka gabals, un pie visa, ko es varu dēvēt par svētu es tev zvēru, ka tad cilvēkā nekas vairs nepaliek dzīvs. Bet dabā vēl ir slepeni līdzekļi, kas gandrīz jau mirušā miesā no jauna atmodina dzīvību; un to es nu gribu darīt un tev kā stingram jūdam pierādīšu, ka dvēsele vēl ilgi nav izgājusi no šīs miesas un arī nevarēja iziet, jo kāda īstena dvēsele tajā nekad nav mājojusi!”

6] Te rabīns no sava svārka kabatas izvilka zelta pudelīti, rādīja to manam tēvam un teica: “Te, draugs, skaties šiet! Tajā sēž kāda jau miruša kļuvuša cilvēka dvēsele!”

7] Mans tēvs smaidīdams teica: “Vienmēr uz priekšu! Viss mans lielais īpašums, kuru tu varētu pazīt, ir tavs, ja pēc tava viņam dotā pilieniņa mirušais tikai uz pāris acumirkļiem pakustas. Jo tavs slepenais līdzeklis man ir pazīstams. Man arī tas ir un pie šķietami mirušiem man tas ir pavisam labi pakalpojīgs; bet pie šķietami mirušiem dvēsele vēl ilgi ir miesā. Tādēļ pie visiem mirušiem, pie kuriem vēl ne-

parādās nekādi hipokrātiski sindromi, šis slepenais līdzeklis ir pavisam noderīgs, bet ja no kāda mirušā sejas skatās visizveidotākais Hipokrāts, tad dvēsele ir aizbēgusi un tu mirušajā vari ieliet desmit tūkstoš tādas pudelītes, tad miesa tomēr nepakustēsies, bet gan te gulēs kā akmens vai nokaltis koks pavisam mirusi un nejutīga. Bet nu ej ar tavu īsti persisko papardes stāda eļļu un pārbaudi, kā es šeit daudz liecinieku priekšā esmu teicis: ja šis mirušais, ap kuru jau pavisam viegli sāk atdalīties trūdu smaka, pēc tava piliena arī tikai pakustēsies, tajā acumirkli mans īpašums ir pilnīgi tavš!”

8] Pēc šī pavisam enerģiskā protesta no mana tēva puses, mazais rabīns gan ir nedaudz apmulsis, bet tomēr pieiet pie mirušā, atver viņam muti un parastā viena, divu līdz augstākais trīs pilienu vietā uz jau pavisam sastingušo mēli uzlej desmit pilienus. Pēc tam viņš mirušam muti atkal aizver un ar lielu uzmanību gaida, līdz mirušais tomēr varbūt nedaudz pakustētos. Vienīgi paiet pusstunda un vēl pusstunda, sāk jau aust gaisma, un mirušais vēl nemaz negrasās pakustēties.

9] Nu mans tēvs mazajam rabīnam jautā, vai viņš vēl domā, ka pēc viņa persiešu augu pilienu mirušais sāks kustēties un varbūt arī runāt. Mazais saka: “Nogaidam vēl tikai vienu stundu; pagaidam līdz uzlec saule, un mirušais jau sāks kustēties; viņš arī runās!”

10] Smaidīdams tēvs vēlreiz saka: “Vienmēr uz priekšu! Man nekas nebūs preti; pretēji, es labprāt upurēju savu mantu un īpašumu par šī vecā, man ļoti labi pazīstamā, Dievam padevīgā krietnā vīra dzīvības atkalatgūšanu! Un ja tu pret mani zaudē, tad es no tevis neprasu neko citu, ka lai tu tici patiesam Abrama, Izaka un Jēkaba Dievam un cilvēka dvēseles pilnīgai nemirstībai!”

12] Rabīns saka: “Jā, draugs, es to gribu un darīšu, bet es iepriekš redzu, ka tu šo darījumu ievērosi! Jo slepenībā es piederu saduķeju saprātīgai sektai, un savu priesterību vēlos nolādēt Āfrikas lielajā smilšu tuksnesī! Bet ja tu nopietnībā mani uzvarēsi, tad es būšu priecīgs ar ādu un matemātikal piederēt templim!”

13] Nu visi apklusā un lielām alkām gaidīja uz vacā Lācara atkalatdzīvošanās acumirkli.

136. LĀCARA GARS DOD LIECĪBU PAR MESIJU

1] (MATHAELS:) “Bet pa to laiku jaunais Lācars pienāk pie mana tēva un viņam jautā, vai rabīna slepenie pilieni nopietnībā tēvu nekad neatdzīvinātu.

2] Mans tēvs saka: “Mans labais draugs, man ir ļoti žēl, ka man kā ārstam un cilvēkam vajag tev apgalvot pilnāko patiesību! Ko nozīmē kādu cilvēku barot ar aklākām cerībām, no kurām nekad nevar parādīties kāda realitāte?! Bet tavam mierinājumam es tev varu teikt daudz ko labāku un tas pastāv tajā, ka es tev dodu un varu dot dzīvāko un pilnīgi patiesāko galvojumu, ka tavš tēvs dzīvo un pēc patiesības nekad nav miris!”

3] Jaunais Lācars skumji saka: “Paskaties uz cisām! Viņš nedzīvo un ir caur un caur miris!”

4] Tēvs teica: “Jā, tas pavisam noteikti, bet tas nebija tavš tēvs, bet gan tikai tava tēva miesas svārki. Bet mans dēls, kas ir pilnīgākais garu redzētājs, var tev pastāstīt kaut ko citu; ej un jautā viņam to, un tev būs liels prieks par to, ko viņš tev pavēstīs par šeit redzēto.”

5] Lācara dēls vērsās pie manis un man jautāja, ko es kā ārsta dēls varētu teikt viņa mierinājumam. Un es viņam sīki un ļoti detalizēti atstāstīju, ko visu es biju redzējis. Ap mani bija daudzas ausis, kas to noklausījās, bet nedaudzas tik ticīgas sirdis, kā te bija mūsu jaunajam Lācaram. Jo ilgāk es viņam stāstīju par maniem redzējumiem, jo līksmāka kļuva viņa seja, ko drīz pamanīja arī abas viņa māsas, kuras vēl bija maigākā sievišķā jaunībā, un viņam jautāja, kas tad tas būtu, kas viņu pēkšņi tik ļoti ielīksmoja. Lācars norādīja uz mani un tālāk par to neko nerunāja.

6] Tad abas meitenes pienāca pie manis un man īsi un vienkārši jautāja, ko es brālim būtu teicis, ka skumjas viņu pēkšņi pameta, un viņš stāv tik līkms, itkā visā mājā nekad nebūtu noticis kas bēdīgs. Es tak arī viņām varētu to pastāstīt.

7] Bet toreiz es kļuva nedaudz ļauns un teicu: “Ak, jums meitenēm pavisam nekaitē, ka jūs arī nedaudz skumstat! Es jums neko nesaku; istā laikā jums jau to pateiks jūsu brālis Lācars!”

8] Pēc tam abas meitenītes man vairs neuzmācās viņām pateikt to, ko pateicu brālim. Bet viņas tomēr kļuva mazāk skumjas, un mans tēvs, tādēļ, ka saule pavisam purpura sarkana jau sāka lūkoties tieši virs horizonta, vērsās pie rabīna un teica: “Nu, draugs, kā tad ir ar persiešu paparžu eļļas pilienu? Mirušais vēl vienmēr te guļ tik nekustīgs, kā vecs malkas gabals! Kā tad tas ir? Saule jau aust un viss ir kluss un pilns mirušākā miera! Kas vinnēja derības, es vai tu?!”

9] Rabīns teica: “Draugs, es nu padodos un gribu ticēt tam, kam tu ticu. Tu esi gudrs un daudz pieredzējis ārsts, kas bez pamata noteikti viegli kam netic. Ja arī es pamatu nesaprotu, tad tomēr es gribu ticēt, jo tu, kas tu pamatu noteikti zini, tam tici! Es šeit pieņemu autoritātes ticību un palieku pie tā, ko tu man esi teicis. To nozīmības pilnās darbībās esi vinnējis un es esmu tavs gūsteknis!”

10] Mans tēvs teica: “Ne mans gūsteknis, bet gan brīvākais cilvēks Jehova vārdā!”

11] Pēc tam rabīns manam tēvam jautāja: “Draugs, ko man vajag darīt, lai pilnīgi iegūtu tavu draudzību?”

12] Mans tēvs teica: “Tev tā jau ir! Turpmāk tici, un caur ticību tu nāksi pareizā gaismā!”

13] Nu es pienācu pie tēva un teicu, ko es acumirkli redzēju. Proti, tas bijā kāds liels gars, kas ienāca istabā, pamāja man un teica, ka Lācara bērniem jābūt sagatavotiem, jo tēva gars nāks vēlreiz, svētīs viņus un dos lielu vēstījumu. Es tēvam arī teicu, ka viņam tiem trim tas jāpavēsta un tēvs to darīja. Lācara dēlam un viņa sešpadsmit gadus vecām meitām par to bija liels prieks.

14] Nevilkās ilgi, te istabātkal ienāca nomirušā Lācara gars pilns debešķīga spožuma un visi trīs viņu ieraudzīja un varēja arī sadzirdēt viņa balsi.

15] Bet gaismas gars savam dēlam teica: “Tu esi pilngadīgs; esi savu jauno māsu patiesi audžu tēvs! Neļauj savā sirdī iespiesties nekādām ļaunām domām; jo redzi, es dzīvoju un neesmu nomiris! Kas te notika, to Kungs tā gribēja. Viņš ir izraudzījis mūsu māju un šajā mājā tiks darīti visu brīnumu brīnumi.

16] Kā nabaga vecāku bērns Kungs uz šīs zemes jau staigā miesā. Viņš, tas Mūžīgais, tas Vissvētākais, jau ir uzsācis lielo atpestīšanas darbu. Viņš grib kļūt Tēvs visiem šīs zemes cilvēkiem, kam ir laba griba. Turpmāk šīs zemes cilvēkiem nav jābūt nekādam neredzamam, mūžam nepieejamam, bet gan pieejamam un arvien redzamam Tēvam. Un šis Dievs, kas radījis visu, ko te ietver mūžīgā bezgalība, nāks un ies šajā mājā. Tādēļ pasargājat savas sirdis no netirumiem, lai šis nams kļūst cienīgs panest To, ko nespēj ieslēgt Debesis un zeme.

17] Tas, ka es dzīvoju, to jūs redzat; bet lūkojat, ka arī jūs dzīvojat kā es nu uz mūžību dzīvoju Dievā, manā un jūsu Tēvā! Bet ar to nu ņemat arī manu patieso tēva svētību, kuru es jums dodu vairs ne kā miesa, kas kā veci nonēsāti svārkī tur gultā gaida atbrīvošanu caur tārpu žokļiem, bet gan kā pilnīgs gars no Dieva paradīzes, tīru garu valstībā! Turat Dieva baušļus un vienīgi Viņu slavējat un mīlat pār visu, un jūs jau uz šīs zemes iegūsiet lielāku ražu kā to ko es nu baudu gaišākā Dieva paradīzē. Lai Dievs tas Kungs ir ar jums, āmen!”

18] Pēc tam gars pazuda un tie trīs bērni kļuva tik priecīgi, ka es to pavisam nevarētu aprakstīt.

137. VĀRDA NETURĒTĀJS GLĒVAIS RABĪNS

1] (MATHAELS:) “Bet visi klātesošie brīnījās par vecā Lācara triju bērnu neaptverami pacilājošo liksmību. Izņemot mani un trīs Lācara bērnus neviens neko neredzēja, bet visiem klātesošiem tas tomēr ļoti uzkrīta. Daži domāja, ka tiem trim vajadzēja būt redzējušiem ļoti nomierinošu vīziju. Daži farizeji, kas arī bija klāt, domāja, ka pārāk lielo skumju dēļ bērni esot kļuvuši traki; bet mazais rabīns domāja, ka mans tēvs kādā pavisam noslēpumainā veidā viņus ir apbūris.

2] Bet te es mazajam rabīnam uzbruku un skaļi teicu: “Cilvēk, vai tu neatceries, kādu solījumu tu devi manam godīgajam tēvam?! Kā tu spēj tā spriest par Dieva ārkārtējāko žēlastību?! Uzmanies, ka Jehova tevi acīm redzami nepārmāca! Jo tu neesi nekāds cilvēks, bet gan nožēlojams dzīvnieks.”

3] Nu, bet šie mani vārdi uz mazo rabīnu atstāja tādu iespaidu, ka viņš kļuva tikpat hipokrātiski bāls kā liķis gultā un sāka pie visas miesas drebēt.

4] Mans tēvs to pamanīja, piegāja un jautāja viņam, kas tad viņam nu noticis, ka viņš nu kļūst tik liķa bāls. Bet mazais vīrs drebošā balsī viņam atstāstīja, ko visu ļaunu es viņam esmu atklājis.

5] Bet mans tēvs viņam teica: “Tev notiek pēc taisnības! Kādēļ tad tu nepaliec ticībā, ko tu man tik uzticami apsolijsi?! Ar Dievu un Viņa gariem pavisam nav jādzen joki! Vai tu to saproti? Vai tu nu tici, kaut arī tikai uz cita autoritāti, kura pilnīgākā pieredze tak mūžam nekad nav apstrīdama, — vai tu paliec, kāds tu bijī?”

6] Kas tu esi, tas esi pilnīgi, vai nu viens eņģelis, vai viens velns! Bet tas sliktākais no sliktākā ir gribēt būt dubultbūtnei, vienā un tajā pašā personā eņģelim un velnam! Vai ne tā, tie abi nu atnākušie farizeji caur ienākšanu tev galvu ir padarījuši siltu un sirdi kvēlošu?! Tu nobijies un kā iepriekš saduķe-

ju sektas piekritējs sāki dejoj pēc viņu stabules, kā grieķi mūsu priekšā saviem lāčiem liek dancot pēc savām stabulēm; bet pie tam tu varēji aizmirst, kam tu itkā esi lauzis zvērestu! Ko tu man gribi darīt, tu nožēlojamais?!”

7] Bet rabīns aizklāja savu seju un aizgāja prom, un jādumā, devās atpakaļ uz Jeruzalemi savā mājā, pārdomāt par visiem saviem nāves grēkiem. Kas tur tālāk ar viņu noticis, es līdz šai stundai nezinu; vienīgi tikai to, ka pēc tam, kad kā tēvs tā arī es Jeruzālemē viņu vairākas reizes sastapām, viņš vienmēr jau no tālienes negaidīti aizmuka. Kādēļ, vai aiz dusmām vai sava veida kautrības, to tāpat nezinu. Viņš arī nekad vairs nenāca Lācara mājā, kaut gan viņš tur bija aizmirsis brīnumpudēlīti, — ko mums bija viegli uzzināt, jo pēc tam jaunais Lācars kopā ar savām māsām mūs vēl ļoti bieži apciemoja.

8] Nu, Kungs, tas ir tas notikums, kuru es kopā ar savu tēvu Betānijā tik uzticami un patiesi piedzīvoju, kā es to nu Tev esmu atstāstījis. Dabīgi toreiz viss man bija neatrisināma mīkla. Tagad man par to daudz kas ir saprotamāks, tikai tās abas parādības man vēl tagad ir mīkla un, neskatoties uz Taviem nu jau ļoti daudziem izskaidrojumiem, es tās nesaprotu. Un šīs divas parādības ir: pirmkārt, pie dabīgajām debesīm ap pusnakti paradījies gaismas meteors un to uz rietumiem pavadošie gari, otrkārt, līdzīgi tīri garīgi virs liķa jau pavisam brīvi lidojoša dvēsele.

9] Pie šīs dvēseles iepriekš es arī neredzēju nekādu īstenu tvaika mākonī, bet gan vairāk tikai pavisam labi izveidota cilvēka stāvu, aks ar mieu bija sakarā tikai ar vienu gaiši violetu pavedienu, kas arī drīz pavisam pārtrūka, pēc kam dvēsele tūlīt kā pilnīgi brīva tur stāvēja mirdzoši balta smalkākā auduma ieloču tērpā dažu gudru un varenu garu vidū, kā es to iepriekš atstāstīju.

10] Es un noteikti arī visi citi no Tavas mutes vēlētos dzirdēt kā šīs lietas parādības gan ir saistītas! Ak Kungs, apgaismo mums to!”

138. VECĀ LĀCARA DZĪVES STĀSTS

1] ES saku: “Es gribu jums to apgaismot; tikai pie tam jums visiem vajag būt ļoti uzmanīgiem, citādi jūs to visu tieši nesaprustu! Jo šis miršanas gadījums ir pavisam īpatnējs, sen nav bijis un vēl ilgāk atkal neparādīsies.

2] Vecais Lācars kā liels, pirmradīts gars pēc sava paša gribas tika likts cilvēka miesā un proti zem grūtākajiem dzīvības noteikumiem kādi vien uz šīs zemes var būt. No šūpuļa līdz savam četrdesmit septītajam dzīves gadam viņš panesa lietas un pārbaudījumus, kurus šeit nebūtu viegli atkal atstāstīt. Cik bieži viņam nācās cīnīties ar daudzām dzīvības briesmām! Kuram no jums ir zināms Ījaba dzīves stāsts, tas no tā var stādīties priekšā ainu, kā ir gājis mūsu Lācaram.

3] Viņš vairākas reizes tika paaugstināts pasaules augstākā godā un nonāca pie lielas bagātības, viņam bija sieva un skaistākie un krietnākie bērni, skaitā pieci, kas viņu kā labu un krietnu tēvu ļoti mīlēja. Savā deviņpadsmitā gadā viņš apprecējās ar kāda bagātākā vīra no Betlemas vienīgo meitu; viņa zeltu un sudrabu un skaistākās pērles un dārgakmeņus no vietas viegli neizkustinātu simts kamieļi. Vienīgi šī viņa lielā zemes laime turpinājās tikai īsu laiku. Viņa dārgumi gadu no gada izgaisa. Viņš kā labs un pārāk iecietīgs cilvēks daudzkārt un bieži tika apzagts; beidzot viņa pa lielākai daļai no ciedra koka celtajā mājā izcēlās ugunsgrēks un no visiem saviem dārgumiem viņš nevarēja izglābt neko citu kā savu, savas sievas un savu bērnu dzīvības un pēc tam ap trim gadiem vajadzēja dzīvot gandrīz no nabagu dāvanām.

4] Bet trijos gados viņam arī nomira viņa sieva un visi pieci viņa mīlie bērni. Viņš pats saslima ar spītālību un no tās cieta veselu gadu. Beidzot no Ēģiptes nāca kāds ārsts un ar savām zālēm viņu no šīs slimības pilnīgi atbrīvoja. Pie tam viņam, kā vēl vienmēr ļoti skaistam vīram uz kāda ceļa uzbruka slepeni gūstītāji no Persijas un bez kādas saudzības viņu kā vergu pārdeva kādam stingram kungam.

5] Bet tā kā starp visiem daudzajiem sava kunga vergiem viņš bija visuzticamākais un sava kunga stingrību vienmēr panesa ar lielāko pacietību un padevību, tad pēc desmit gadiem viņa kungs viņu pasauca un viņam teica: “Es visā savā stingrībā pret tevi esmu tevi izpētījis, ka tu biji man uzticamākais un neesi želojis nekādas pūles un darba manam bieži lielam labumam. Ja es no tevis prasīju daudz, tad tu vienmēr darīji vairāk un bieži manam labumam. Es gan esmu stingrs kungs — tādu liecību man dod visa pasaule — bet tādēļ es neesmu bez acīm un bez izpratnes; un tālab, ka es tas neesmu, tad es tev dodu pilnu brīvību. Tu nu pavisam droši vari doties uz mājām savā zemē. Pie tam kā manas izpratnes zīmi par tavu uzticamo dienestu dāvinu tev vēl simts kamieļu, desmit savas skaistākās verdzenes un deviņdesmit kalpus, lai tu visur vari sev ko nopirkt, dzīvot tālāk un darboties, manam dārgumu meista-

ram tev jāizmaksā tūkstots naudas makus ar zeltu un divus tūkstošus ar sudrabu! Redzi, tā stings kungs atalgo kādu uzticamāko vergu un dubult tik daudz kādu uzticamāko kalpu, bet diemžēl kāds man vēl nekad nav bijis! Droši dodies prom ar visu, ko tu no manis, sava stingrā kunga, esi ticis apbalvots!”

6] Tad Lācars dziļi noliecās sava kunga priekšā un gribēja viņam pateikties. Bet viņš nopietniem vārdiem teica: “Draugs, kas kādu algu ir nopelnījis kā tu, tam pēc tās saņemšanas nevajag devējam pateikties! Tādēļ dodies prom mierā; lai tā ir un notiek!”

7] Te līdz asarām aizkustināts Lācars atstāja zāli, un kad viņš iegāja lielajā pagalmā, viss jau bija sagatavots: kamieli, tās desmit verdzenes un tie deviņdesmit kalpi, un katrs no spēcīgajiem kamieļiem bija apkrauts ar zeltu un sudrabu.

8] Lācars uzsēdās savā kamieli un pārgājiens tika uzsākts. Pēc desmit pavisam priecīga ceļojuma dienām viņš atkal sasniedza Betlemi, apmetās viesnīcā un apjautājās par savu iepriekšējo īpašumu. Bet pēc romiešu likumiem, ja neskatoties uz visiem caur īpašiem heroldiem izdarītiem izsludinājumiem īstais īpašnieks neko nedeva par sevi dzirdēt, tas tika aizdots prom kā valsts nomas īpašums un jau kopš trīs gadiem kā pilnīgs īpašums pārdots pircējam. Jo septiņus gadus viņš zināmā mērā bija tikai nomnieks, bet ja septītajā gadā iepriekš nozudušais īpašnieks atgiežas, tad viņam vēl atļautas atprasīšanas tiesības — tikai viņam pircējam vajadzētu atmaksāt samakāto kopā ar procentiem, tādēļ, ka viņš tad bija uzskatāms kā darījuma vadītājs bez pasūtījuma un par savām pūlēm viņam likumīgi vajadzēja tikt atlīdzinātam. Bet pēc notecējušiem pilniem septiņiem gadiem pircējs kļūst tāda īpašuma neizskarams īpašnieks. Un tā tas Betlēmē bija arī ar Lācara īpašumu. Pircējs bija pilnīgs īpašnieks, aizsargāts caur Romas likumiem, un mūsu Lācaram vajadzēja doties tālāk bez panākumiem.

9] Viņam veselu gadu vajadzēja pavadīt viesnīcās, līdz viņš Betānijā nopirka ievērojamu īpašumu, kas piederēja kādam grieķim. Viņš to savā pilnīgajā īpašumā ieguva par tūkstots pieci simti naudas makiem sudraba un tad savā četrdesmit septītā gadā apprecēja vienu savu uzticamu verdzeni, kas arī bija jūdiete un ar viņu radīja tieši jauno Lācaru un viņa abas māsas. Pēc desmit gadiem viņš visiem saviem no Persijas līdzpaņemtiem vergiem dāvāja pilnīgāko brīvību, bet neviens Lācaru neatstāja un vēl šodien pie viņa dzīvo piecdesmit trīs līdzpaņemtie. Visi jau divos gados pārgāja judismā un kļuva Lācaram jo vērtīgāki un patikamāki. Sieva nomira tikai pirms diviem gadiem, arī kā sievišķīgas pacietības un dievbijības paraugs, un kopš tā laika palikušie pavisam krietnie bērni saimniekoja pilnīgi vieni; izņemot Dievu viņiem gandrīz nav nekādas prasības un dara ļoti daudz laba nabagiem.

139. GARĪGO PARĀDĪBU PIE VECĀ LĀCARA NĀVES IZSKAIDROJUMS

1] (KUNGS:) “Bet tā kā vecais Lācars savu laicīgo dzīves gājumu tik labi nobeidza un no savsa iepriekšējās debesu pilnības ne tikai neko nezaudēja, bet gan tikai ārkārtīgi daudz ieguva, tad mūsu dziļi pārbaudītā un savu pārbaudījumu uz labāko izturējušā eņģeļa atvadišanās laikā apvienojās pilnīgāko eņģeļu miriadas un uz zemes dabas gariem tā iedarbojās, ka tiem vajadzēja tikt pārceltiem līdzīgā darbībā, kā te darbīgiem vajag būt saules dabas gariem. Caur šo ārkārtējāko vienā šaurā telpā kopā saspies-to miljardiem garu darbību radās tā tevis, tava tēva un jaunā Lācara redzētā gaisma tieši tajā momentā, kad vecā Lācara eņģeļa dvēsele un gars sāka atraisīties no miesas saitēm.

2] Šo gaismu pret rietumiem pavadošiem tev redzamiem kļuvušiem gariem ar šo parādību citādi tālāk nav nekāda cita un sevišķa vienotība, ka caur kādu tik ārkārtēju dabas garu darbību, kas parasti stāv zem viņu komandas, gari paši ir tikuši pavisam neparasti satraukti un tad arī, pašiem nenojaušot, kas te notiek, kā piespiestiem vajag sākt pa daļai bēgošu un daļēji asi vērojošu darbību.

3] Kā pēc tavas runas bija redzams, ka gājiens no austrumiem devās pret rietumiem, nozīmē kādu laicīgu nozīmības pilnu miršanas gadījumu, atbilstoši tam, kā te uz zemes, kur saule uzlec no austrumiem, ar ausmu viss pamostas un ar tās rietu atkal pamirt miegā. Bet vienlaikus pavisam pretēji laicīgs vakars atbilst tīri garīgam rītam un otrādi — laicīgs rīts garīgam vakaram; jo lielākā daļa cilvēku laicīgā rītā uzsāk iespējami nodoties pasaules rūpēm un tas pietiekami bieži ir patiens un dziļākais vakars bez ausmas, tātad jau pilnīga garīga nakts. Tikai vakarā, no pasaules rūpēm noguruši, daudzi tad negribot sāk pārdomāt par laicīgā lāstu un griezties pie Dieva un tas tad tomēr atbilst, mazākais, kādai garīgai rīta ausmai.

4] Jūsu izpratnei tas tātad būtu pietiekami izskaidrots un nu jūs zināt nakts lielās gaismas parādības un garu pavadoņības kā un kāpēc garīgo un dabīgo sakarību.

5] Nu ejam vecā Lācara miršanas istabā! Tur tu neredzēji lidināties nekādu tvaika stāvu, bet gan vairāk jau kāda cilvēka pilnīgu formu. Iemesls tam ir lielajā mīlestībā uz darbību, kas jau norāda uz pabeigtu iekšēju garīgu dzīvību, kurai nav nekādu baiļu no nākamās lielās darbības Debesu bezgalīgajā valstībā. Te nevar notikt dvēseles baiļu vibrācijas, un tātad tiem, kam ir retā spēja redzēt, dvēseliskā cilvēka forma jau tūlīt pēc pirmās izešanas no miesas ieraugāma kā sakopota un pilnā mierā.

6] Mazā un ļoti tievā aukliņa starp dvēseli un viņas miesu vienmēr pavēsta visniecīgāko interesi par laicīgo un tātad pilnīgi vieglu un nesāpīgu šķiršanos no miesas. Bet līdzīga parādība virs dvēseles galvas pirmām kārtām pavēsta pašas dvēseles spēcīgo gribu, caur kuras ārkārtējāko darbību pēc Debesu kārtības tā parādās kā gaismas kolonna virs galvas, — kā kolonna atbilstoša nākamībai, un kā gaisma, kas vienmēr ir taisnīgas darbības produkts atbilstošs Dieva Debess dievišķai kārtībai, kāda gaisma vienmēr caurstrāvo un pilnīgi apgaismo dvēseles izpratnes spējas, lai griba nerīkotos akli, bet vienmēr pati redzoša.

7] Bet tā kā taisnīgas domas galvenokārt iziet tikai no sirds, kā arī tikai tajā arī ir meklējams mīlestības un gribas sēdeklis, tad brīvas dvēseles gribas gaisma, kas laicīgā dzīvē darbojas tikai apvienībā ar galvas prātu, tagad tiek saskatāma mīlestības, taisnīguma, pacietības un iecietības tērpa jostā ap brīvās dvēseles gurniem; bet galvas sega apliecina tīras gaismas no Debess jaunu velti, bet kas speciāli tomēr tiek dota klāt tikai tiem, kas jau uz zemes bijuši centīgi patiesā Debesu gudrībā un caur to tapuši par cilvēkiem pilniem mīlestības, gudrības un patiesas Debesu taisnīguma. Tāda galvas sega tad ir visu Debess pirmradīto eņģeļu gribas gudrības produkts, un pie tā, kas to nes uz savas galvas, ka nu viņš kā pilnīgi nobeigta un Dievam līdzīga būtne ir iesvaidīts visas Debess visā gudrībā un visā izpratnē.

8] Tāds arī zemes dzīves miesu caurstaigājis Debesu gars tad viens pats pazīst tik daudz, cik kopā visi pārējie pirmradītie eņģeļu gari, kuri vēl nav izgājuši miesas ceļu, jo tāda galvas sega, tāpat kā cilvēka dvēsele ir visu laicīgās inteliģences partikulu salikums, arī ir visu Debess gudrību salikums, kas tad notiekti izsaka bezgala daudz.

9] Es nu domāju, ka šo diezgan ārkārtējo parādību jūs visi nu būsit labi sapratuši. Bet ja kādam vēl ir kāds jautājums, nu, tad lai viņš jautā, un viņam jātiek dotai gaismai! Jo tiem, kas ir taisnīgi un labas gribas Debess dod pareizu gaismu. Tālabad jautājiet bez kautrēšanās, ja jums vēl kas pietrūkst!”

140. PAR MUĻĶĪGIEM JAUTĀJUMIEM

1] KIRENIJS saka: “Kungs, mēs visi nevaram vien pietiekami Tev pateikties par šo bezgala lielo pamācību, kuru Tu mums visiem nu esi piešķīris un nu es jau saprotu bezgala daudz vairāk! Arī pie pēdējās parādības, kuru nu viceķēniņš Mathaels no sava bagātīgā krājuma mums vēlreiz deva mūsu labumam, men nekas nepalikta neskaidrs; tikai tie divi vai trīs lielie un varenie eņģeļu gari, kas aizveda Lācaru, pēc viņu stāvokļa man vēl ir pilnīgi nezināmi! Varbūt mēs, mazākais, varētu uzzināt viņu ļoti svētos vārdus un varbūt vēl ko tuvāk par Lācara atgriešanos pamācīt bērnus? Notikums citādi bija ļoti ievērojams, kaut gan, atklāti sakot, es vēl ļoti labprāt vēlētos uzzināt, kā un kur apbedīta vecā Lācara miesa un kas itkā vēlāk noticis ar mazo rabinu. Vēlams būtu arī tuvāks apgaismojums par slaveno papardes stāda eļļu. Vai Tu, ak Kungs, vēlētos mums par to pavēstīt ko sīkāk?”

2] ES saku: “Bet draugs, tās tak ir pavisam nenozīmīgas blakus lietas, kuru esamību mēs īstenībā pavisam nevaram pieņemt kā galvenai lietai pilnīgi nepieciešamu, tā ka tām ar to nav nekāda sakara un gandrīz nestāv nekādā savienībā! Kāda gan nozīme eņģeļu garu, kas nāca pretī Lācaram, tukšajiem vārdiem?! Kāda likumīga ceļošanas apliecība viņiem nav vajadzīga un pasaulīga aizstāvības tiesa arī nē. Kādam nolūkam tev tad kalpotu viņu vārdi?! Bet ja tev tas ir svarīgi, tad tie bija erceņģeļi Zuriels un Uriels un dziļā aizmugurē arī Mihaels Jāņa Kristītāja izskatā, par kuru Cinka mums daudz darīja zināmu.

3] Bet tur klātesoši bija vēl daudzi gari, kurus Mathaels nevarēja redzēt, jo viņi, kā vēl pavisam tīri un skaidrākie gari arī dvēseles acīm vairs nevar tikt redzēti, bet gan tikai sevī pašā tīrāko garu acīm, — spēja, kas toreiz Mathaelam vēl nekad nepiemita. Tad, kāda nozīme Lācara miesas apbedīšanai, kāda mazajam rabinam un papardes stāda eļļai, kas gan, ja tā ir īsta, paceļ no stinguma krampjiem un mēģā nonāvē tārpus, bet ja nav īsta, tad tā nedod arī nekādu rezultātu?! Tādēļ atstājam to, kas mums var nodarēt maz vai arī nemaz un lūkojam savu izpratni un zināšanas pavairot tikai garīgās lietās.

4] Tādēļ no Mathaela redzētās garīgās sfēras jautājiet miļāk pēc kaut kā garīga, nekā par lietām, kas garam var būt tikpat vienaldzīgas kā sniegs, kas tūkstots gadus pēc Ādama apklāja zemes neapdzīvotos

klajumus! Kas ir matērija, kā tā radās, pastāv un vēl top, jums jau rokām aptverami ir ticis paskaidrots, un tātad mums nu pirmām kārtām rūp tikai garīgas lietas. Ko arī cilvēkam līdz visas pasaules zināšanas un zinātnes, ja viņš līdz dziļākām dzīvības saknēm nepazīst pats sevi un proti savas dvēseliskās un garīgās dzīvības pastāvēšanas sfērā?!

5] Vai viņš jebkad varēs kļūt patiesi laimīgs, ja arī viņam pieder visi laicīgie labumi, ja viņam šad un tad vajadzēs jautāt un teikt: “Kas ar tevi notiks pēc nāves? Vai tu pats sevi apzinošs kaut kur tuprināsi dzīvot, vai arī ar tevi uz mūžību pavisam būs beigas?” Ja bailīgajam jautātājam nebūs nekāda pietiekama atbilde ne no kāda, kas ir vairāk pieredzējis, vai vēl mazāk no sava paša tumšā dzīvības kambara, kurā vēl nekad nav iespiedusies kāda garīgas patiesības gaisma, — kas tad? Vai tam nopietni jautājošam, citādi ļoti bagātam vīram, ies pie sirds viņa lielie dārgumi un bagātības? Pie tikai nelielas mīlestības uz dzīvību apziņas diezin vai! Jo kos tas cilvēkiem var līdzēt, ja viņš arī iegūtu visus zemes dārgumus, bet ja viņa dvēsele ciestu zaudējumu?

6] Tātad prom ar visu, ko var iznīcināt rūsa un kodes! Tikai kas ir gara, paliek mūžam nemainīgs, bet viss matērijai piederīgais bieži vēl ir padots neskaitāmām izmaiņām, līdz tas saniegs garīgu stāvokli. Tādēļ jautājiet par garīgo un dvēselisko, bet nekad par laicīgo!”

141. DIEVA “DUSMAS”

1] Nedaudz apmuslis KIRENIJS saka: “Izņemot mani, Tev tak neviens par kaut ko nav jautājis, un liekas, ka Tu, kā Dievs, kā mans Tēvs un mans Uzturētājs tādēļ uz mani sadusmojies?!”

2] ES saku: “Bet kā tu spēj Mani tik ačgārni saprast?! Kā Es, ja Es tev visā nopietnībā un mūžam patiesi rādu, kas jūsu visu un katra cilvēka dzīvībai ir nepieciešamākais, varu būt uz tevi dusmīgs?! Redzi, cik ļoti īss vēl ir tava sprieduma spēks! Kad gan tas iegūs pareizu mēru?! Uz ko visas mīlestības tīrākā pirmmīlestība Dievā jebkad var kļūt dusmīga?!”

3] Ja jūs lasāt par kādām Dieva dusmām, tad zem tā jums jāsaprot mūžam nepārtraukti vienādo un stipro Viņa gribas nopietnību; bet šī gribvas nopietnība Dievā tieši ir tas vistīrākais un visvarenākais mīlestības iekšējais kodols, no kura kā cālitis no olas ir izgājuši bezgalība un visi darbi tajā, — un tā tak mūžam ne uz vienu nevar kļūt dusmīga. Jeb vai kāds no jums gan domā, ka Dievs varētu dusmoties līdzīgi kādam dumjam cilvēkam?!”

4] Te pie Manis atkal pienāk vecais priekšnieks STAHANS un Man saka: “Kungs, piedod man, ja es šeit tieši par Dieva dusmām atļaušos kādu piezīmi.

5] Ja savienībā ar stingru ticību aplūko seno pasaules vēsturi, tad tomēr nevar pavisam noslēpt, ka pa laikam Dievs cilvēkiem, kas kļuvuši pārāk nevaldāmi, pavisam nepielūdzami stingrā veidā lika sajast Savas dusmas un Savu atriebību.

6] “Tās dusmas ir Manas un tā atriebība Mana!”, Kungs runā caur pravieša muti. Bet ka tas tā gan ir, pierāda Ādama izdzīšana no Paradīzes, grēku plūdi Noasa laikā, piekrišana, ka Noass nolād vienu savu dēlu; vēlāk punktā, kuru mēs šobrīd apbrīnojam kā Nāves jūru; Sodomas, Gomoras un desmit apkārtējo pilsētu bojā eja; vēl vēlāk Ēģiptes mocības un Izraieļi tuksnesī; tad, kā no Dieva pavēlēti slepkavīgākie kari pret filistriem, Babiloniešu verdzība un beidzot caur pagānu varu Dieva tautas pilnīga pakļaušana!

7] Kungs, kas nu šo Jehovas izturēšanos pret grēciniekiem, kas nav nekas cits, kā tieši mēs, cilvēki, tikai nedaudz uzmanīgi aplūko un iegaumē, tam tak neiespējami varēt atrast ko citu, kā Jehova īstas dusmas un pilnīgāko atriebību!

8] Protams, varētu teikt: Dievs ar pilnīgāko nopietnību ar piemērotu soda riksti rokās tā audzina Savuscilvēkus un veselas lielas tautas! Bet belzieniem un sitieniem pavisam nav tāds izskats, itkā tie nāktu no mīlestības pilnākā Tēva rokas, bet gan te visur saskatāms pavisam šausmīgi drausmīgs, kaut arī zināmā veidā ļoti tainīgs tiesnesis, uz dzīvību un nāvi un uz epidēmiju un uguni!

9] Tas ir mans uzskats, t.i., ja pasaules vēsture mums pavēsta pilnīgu patiesību; bet ja viss tas uzskaitītais skumjais ir tikai fikcija, tad tas, ko dēvē par Dieva dusmām un atriebību, tomēr var būt Viņa mūžīgās un tīrākās mīlestības kodols. Es to nu tikai tā izteicu, tā kā Tu, ak Kungs, iepriekš Pats pieminēji dusmas un atriebību!

10] Tas jau gan tomēr tā būs, kā Tu, ak Kungs, to pirmīt esi teicis, bet dīvaini tas vienmēr paliek, ka senos laikos, kad cilvēki nelabojās un nenožēloja grēkus, pasludinātām Dieva dusmām bez kādas saudzības ir sekojuši vismokošākie sodi kā lielā tā mazā un kā vispārīgā tā atsevišķā! Nu, kā tas savieno-

jams ar vistīrāko, bez dusmām un atriebības mīlestību, tas patiesi arī būtu pūļu vērts, ja pie šīs izdevības tiktu nedaudz tuvāk apgaismots!”

142. PAR PIRMO CILVĒKU PĀRI

1] ES saku: “Tā kā tu, draugs, nu esi runājis par Dieva dusmām un atriebību, taisnīgumu un mīlestību, tāpat arī spriež kāds aklais par krāsu harmonisko krāšņumu varavīksnē.

2] Vai tu vēl neesi uztvēris, ka visas piecas Mozus grāmatas un visi praviešu, Dāvida un Zālamana raksti var tikt saprasti un aptverti tikai pa iekšēju garīgas attīstības ceļu?!

3] Vai tad tu nopietnībā domā, ka Dievs caur kādu eņģeli, kas kā padzišanas ieroci savā labajā rokā turēja liesmojošu zobenu, lika no Paradīzes padzīt Ādamu? Es tev saku, ja arī tas Ādamam ticis attēlots kā parādība, tad tā bija tikai atbilstība tam, kas īstenībā ir noticis pašā Ādamā un tieši piederējās viņa audzināšanas aktam un pirmās reliģijas un pirmbaznīcas dibināšanai cilvēkiem.

4] Bet uz zemes nekur nebija kāda materiāla Paradīze, kurā cilvēka mutē būtu peldējušas ceptas zivis, bet gan viņam, tā kā tagad, vispirms tās vajadzējs noķert un izcept un tikai tad ar mēru baudīt; bet ja cilvēks bija darbīgs un savāca sev augļus, kurus viņam nesa zeme un caur to radīja krājumu, tad katrs zemes apvidus, kuru cilvēks kultivēja, bija īsta, laicīga paradīze!

5] Kas arī būtu noticis ar cilvēku, ja viņam kādā īstu slaistu un rīmu paradīzē ne par ko nebūtu jā rūpējas un jāgādā, ja viņam, kā teikts, mutē izaugtu labākie augļi, ja viņam, mīkstā zālē guļošanai, vajadzētu tikai vēlēt un viss jau būtu te, tā ka viņam tikai vajadzētu atvērt muti un mutē jau spiestos labākie kumosi?! Kad pie tāda audzināšanas veida cilvēks tad sasniegtu nolīgto dzīvības pastāvību?! Es tev saku, ka pēc tava priekšstata Paradīzē cilvēks līdz šai stundai nebūtu nekas cits kā pavisam labi apgādāts barojams vērsis vai parazīts polips jūras dibenā.

6] Ko tādēļ attēlo eņģeļa ar uguns zobenu parādība? Ko šo vārdu aina izsaka? Cilvēks bija kails; jo līdz šim neviens cilvēks nav nācis pasaulē kādā tērpā. Ja arī viņš, tikpat maz kā šeit šī ēzeļa māte, miesā būtu piedzīvojis kādu bērnību, tā kā miesā viņš ir izcēlies tapat kā šī ēzeļu māte, un ja arī viņš būtu divpadsmit pēdu liels, un nedaudz mazāka Ieva, tad sākotnējā pieredzē par zemes dabu viņš tomēr bija bērns un viņam vajadzēja kļūt gudram tikai caur pieredzi.

7] Siltā pavasarī, vasarā un rudenī viņš ar kailu ādu jau varēja izturēt; bet ziemā viņš ļoti sāka izjust aukstumu, un savām spējām sajūst, ko caur garīgām un dabīgām ietekmēm Dievs viņā vienmēr vairāk atmodināja, viņš pats sev jautāja: “Kur tad es esmu? Kas ar mani noticis? Iepriekš man bija tik patīkami, un tagad man salst un aukstais vējš manai ādai dara sāpes!” Acimredzot viņam vajadzēja lūkoties pēc kāda no vēja aizsargāta mājokļa, un savu miesu sākt pārklāt ar visādu koku lapām. Caur šo piespiesto darbu domāšana kļuva rosīgāka un drīz arī sakārtotāka.

8] Bet viņš arī sāka just izsalkumu, jo ļoti daudzu koku un krūmu zari bija kaili. Viņš gāja tālu un meklēja barību, un atrada vēl pilnus kokus, un nesa augļus grotā, kuru viņš uzskatīja par labu mājvietu. Te viņa jau vairāk pieredzējusi daba viņam vēlreiz teica: “Šajā laikā zeme atrodas kādā lāstā, un tu, cilvēks, savu barību vari savākt tikai ar sviedriem vaigā.”

9] Bet pēc tam, kad pirmais šīs zemes cilvēks bija pārziemojis grotā augstienē, kas tur robežoja Ap-solītās zemes, pie kuras pieder arī mūsu Galileja, ziemeļu daļu, tad viņam bija brīvs laiks kopā ar savu sievu sevi dziļāk izdibināt un ielūkoties sevī. Tad viņš arī atrada vajadzību pēc lielākas sabiedrības. Sap-nī viņš tika pamācīts, kas viņam būtu darāms, lai tiktu pie kādas tādas, t.i., lielākas sabiedrības, un pēc tādas pamācības viņš sāka laist pasaulē Kainu un drīz pēc tam Ābelu un Setu.

10] Bet sieva bija tā, kas viņam deva pirmo tieksmi uz pēcnācēju radīšanu, jo viņai pirmai sapnī parādījās vīzija, kā radīšana notiek. Tālāk mēs šai lietai nesekosim, un nu Es tev, mans draugs Stahan, saku: Viss notika pavisam dabīgi un tur nekur neparādījās kas pret dabīgi. Bet Mozus tomēr redzēja, ka tas viss varēja notikt tikai pēc Dieva gribas. Caur Dieva garu viņš saskatīja, ka visa šī pavisam dabīgā vadība pa uzzināšanas ceļu tika virzīta caur Mani, t.i., caur Manu Garu, un tādēļ līdzās šim pirmajam cilvēku pārim caur atbilstošām ainām vienmēr lika Dievu, un Manu ietekmi arī personificēja isākās, bet tomēr atbilstošākās līdzībās, kā tas toreiz bija un arī vajadzēja būt pieņemtam, jo ļaužu un tautu vadīšanai tādas līdzības visur bija nepieciešamas.

11] Bet vispār pats par sevi saprotams, ka Dievs un eņģeļi gan zināja un arī saprata pirmam cilvēku pārim likt tapt un izcelties kādā pasaules auglīgākā apvidū.

12] Kad vēlākās un speciāli pielaištās dabas parādības piespieda pirmo cilvēku pāri atstāt viņu pirmo viņus barojošo dārzu un uz zemes meklēt tālāk, tas tātad arī nenotika aiz sava veida dievišķām dusmām, bet gan tikai aiz mīlestības uz cilvēku, lai viņš atkal tiktu atmodināts no savas laiskas kļūvušās juteklības un pārietu uz darbību un paplašinātu savu pieredzi.

13] Kad Ādams un viņa sieva un dēli redzēja, ka uz plašās zemes gandrīz visur ir ko ēst, viņi uzsāka lielākus ceļojumus, caur kuriem puslīdz iepazinās ar Āziju un Āfriku. Tas viņus atkal bagātināja ar visādām pieredzēm. Slepēnībā no Dieva Gara vadīti, viņi nonāca atpakaļ viņu pirmajā Ēdenē, un palika tur, no kurienes tad sākās arī visas zemes iedzīvotāji.

14] Saki man savā sirdī, vai te saredzamas kādas Dieva dusmas vai atriebība?!

143. GRĒKU PLŪDI

1] (KUNGS:) “Jā, Dieva Gudrība gan var just nepatiku, ja jau izglītoti un pa daļai nobrieduši cilvēki sacelžas pret Dieva kārtību; bet tādēļ te atkal ir klāt Dieva mīlestība, kas tās lielajā pacietībā cilvēku aplamām tieksmēm vienmēr prot likt pretī derīgus līdzekļus un viņus atkal vest uz pareiza ceļa, caur ko tad beigās ar cilvēci vajag tikt sasniegtam Manam galējam mērķim, bez ka caur kādu visvarenu Dieva atriebību cilvēks tiek spiests būt līdzīgs kādai mašīnai.

2] Bet pat šie līdzekļi nav uzskatāmi kā dievišķu dusmu varas sekas, bet gan tikai kā cilvēku aplamas rīcības sekas. Jā, pasaulei un dabai no Dieva ir nepieciešmie un nemainīgie vajag likumi, un proti pareizā kārtībā; bet līdzīgi likumi ir arī cilvēkam pēc viņa formas un miesīgās būtības. Ja cilvēks pret šo kārtību nu grib sacelties un pārveidot pasauli, tad kādēļ viņš netiek sodīts no kādām brīvprātīgām Dieva dusmām, bet gan no apvainotas, stingras un fiksētas Dieva kārtības lietās, kurām jābūt tādām, kādas tās ir.

3] Tu pie sevis nu saki un sev jautā, vai arī grēku plūdi būtu uzskatāmi kā aplamas rīcības sekas. Un Es tev saku: Jā, tie tas bija! Es esmu modinājis vairāk kā simts pareģu un sūtņu, esmu ļaudis brīdinājis no rīcības, kas ir pret dabu un Dieva kārtību, un vairāk kā simts gadus nopietni darījis uz nepieciešami izrietošām miesīgi un dvēseliski šausmīgām sekām; bet viņu ļaunā pārgalvība gāja tik tālu, ka savā aklumā viņi sūtņus ne tikai izsmēja, bet gan daudzus pat nonāvēja, un ar Mani uzsāka pilnīgu cīņu. Bet Es tādēļ aiz dusmām un atriebības nekļuva īgns, bet gan ļāvu viņiem darboties un iegūt bēdīgu pieredzi, ka neprātīgums un nezināšana — kā pati vainīga pie tā, ka tā ir — ar lielo dabu un Dieva kārtību nedrīkst darīt visu, kas tai tās aklībā tik.

4] Redzi, tev ir ļauts uzkāpt no šeienu pret dienvidiem esošajā un ap pieci simts vīru augumu augstajā klintī, un tad pārgalvīgi mesties lejā no klints! Pēc nepieciešamā visu ķermeņu smaguma likuma tāda pārgalvība tev acīmredzami maksās tavas miesas dzīvību. Jautā sev, vai tas tev ir noticis aiz Manām dusmām un Manas atriebības!

5] Tur pret austrumiem tu redzi augstu kalnu grēdas, kas ir apaugušas bieziem mežiem. Ej ar desmit reiz simttūkstoš cilvēkiem, pieliec uguni un visus mežus nodedzini, tad kalni tur stāvēs pavisam kaili! Bet kādas būs tā sekas? Daudzie caur to bezdarbīgi un kaili kļuvušie dabas gari tad sāks brīvā gaisā traktot un pēc tam neskaitāmi zibeņi, briesmīgākā veida lietūs gāzes, nepārtraukta krusa iznīcinās veselus un plašus apvidus. Tas viss ir pavisam dabīgas to mežu nodedzināšanas sekas. Saki, vai arī te saredzamas Dieva dusmas un Viņa atriebība?!

6] Bet ja desmit reiz simttūkstoš cilvēki nopietni pūlas norakt kalnus un piepildīt lielus ezerus, vai ierīkot visplašākos kara ceļus, lai vieglāk vestu karus — ja cilvēki četri līdz pieci simts vīru auguma augstumā dienas ceļojuma platumā nolīdzina veselu kalnu grēdu, vai apkārt kalniem rok divsimt līdz trīs simt vīru auguma dziļus grāvjus un caur to atver zemes iekšējo ūdeņu slūžas, tā ka kalni sāk grimt tukšā kļuvušā lielajā ūdens baseinā un ūdeņi sāk tā celties, ka tie Āzijā kā jūra sāk viļņot pāri gandrīz augstāko kalnu galotnēm, — pie tam vēl pie šo lielo kalnu izpostīšanas tiek iznīcināti daudzi simttūkstots reiz simttūkstots morgenu mežu, pie kādiem apstākļiem nu pēkšņi brīvi un bezdarbīgi ir kļuvuši neskaitāmi miljardi zemes un dabas garu, kuriem iepriekš papildam bija ko darīt ar skaistāko un auglīgāko veģetāciju —, jautā sev pats, kādu traci gaisa reģionā spēj uzsākt šie gari? Kādas vētras un kādas milzīgas lietūs gāzes un kādas krusu masas un neskaitāmi zibeņi caur to vairāk kā četrdesmit dienas ilgi uzbruka zemei no mākoņiem, un kādas ūdens masas pacēlās pāri gandrīz visai Āzijai, un tas viss aiz tīri dabīgiem iemesliem! Saki, vai te atkal bija Dieva dusmas un Viņa nekad nesamierināmā atriebība?!

7] Mozus šo notikumu tāpat kā visu pārējo aprakstīja toreiz parastā rakstības veidā, t.i., ainās, kurās pēc Dievišķā Gara iedvesmas viņš vienmēr ļāva dominēt Manai augstākai varai, kas ir izzināma tikai istasun patiesas atbilstības ceļā.

8] Bet vai tādēļ Dievs ir dusmu un atreibības Dievs, ja tu un vēl daudzi citi vēl nekad neesat sapratuši Viņa lielās Atklāsmes?!

144. KATASTROFU CĒLOŅI

1] (KUNGS:) “Es tev saku: “Tikai piecdesmit gadus ilgi dzīvojat pareizā Dieva kārtībā, un jums nekad nenāksies redzēt, dzirdēt un baudīt kādu nelaimi!”

2] Es jums saku: Visas nelaimes, sērgas, slimības starp dzīvniekiem un cilvēkiem, slikti laika apstākļi, skopi un neauglīgi gadi, krusa, visu iznīcinoši plūdi, orkāni, lielas vētras, lieli siseņu bari un vēl vairāk līdzīga ir tikai cilvēku nekārtīgas rīcības sekas.

3] Ja cilvēki pēc iespējas dzīvotu dotajā kārtībā, tad viņi to visu neieraudzītu! Gadi aizritētu kā pārļu virkne, viens tikpat svētīts kā otrs. Zemes apdzīvojamo daļu nekad nemocītu pārāk liels aukstums vai pārāk liela svelme. Bet ja saprātīgie un gudrie cilvēki uzsāk daudz vairāk, nekā viņiem vajadzīgs, ja viņi uz zemes ķeras pie pārāk lielām būvēm un pārspīlētiem uzlabojumiem, ja norok veselus kalnus, lai ierīkotu kara ceļus, ja iznīcina daudzus simtstūkstošus skaistāko mežu, un zelta un sudraba dēļ kalnos cērt pārāk dziļas alas, ja beidzot savā starpā dzīvo pastāvīgos strīdos un ķildas, kamēr ap viņiem tak katrā laikā ir liels daudzums inteligentu dabas garu, no kuriem izceļas visi laika apstākļi, tāpat kā gaisa, ūdens un augsnes tīrība un veselība, — vai tad pēc tam ir ko brīnīties, ja zeme vairāk un vairāk tiek piemeklēta no neskaitāmām visa veida un sugu slimībām?!

4] Skopi un mantkārīgi cilvēki viņu šķūņos pieliek atslēgas un bultas un pie tam vēl niknus sargus, lai aizsargātu savas vienmēr pieaugošās bagātības, un bēda tam, kas neatļauti vēlētos tiem tuvoties; patiesi, ar to acumirkli asi izrēķinātos!

5] Ar to Es negribu teikt, ka kādam nebūtu jāaizsargā savu ar pūlēm iegūto īpašumu. Es šeit runāju par ļoti nevajadzīgu un milzīgu pārpalikumu. Vai tad nebūtu derīgi te ierīkot tādus šķūņus, kas stāvētu atvērti katram nabagam un vājam, kaut arī zem gudra devēja uzraudzības, lai neviens nabags neņemtu vairāk kā vajadzīgs viņa uzturam?! Ja tādā veidā no zemes pazustu mantkārība un skopums, tad arī — uzklausiet Mani labi — no zemes pazustu visi neauglīgie gadi.

6] Tu jautā, kā tad tas ir iespējams. Un Es uz to atbildu: Pasaules dabīgākā veidā, t.i., ja arī tikai nedaudz ir kompetents visas dabas iekšējā darbībā, tad drīz to ne tikai vajag saprast, bet gan pat ar rokām un kājām aptvert!

7] Te mūsu priekšā vēl stav dziedinoši stādi, un tur, nedaudz tālāk priekšā, ļoti kaitīgi indīgi stādi! Vai tie abi nebarojas no pavisam vienāda ūdens, no pavisam vienāda gaisa un no pavisam vienāda siltuma? Un tomēr šie stādi ir pilni dziedinošās sulas, un otri pilni nāvējošākās indes!

8] Jā, kādēļ tad tā? Tādēļ, ka pateicoties dziedniecisko stādu labi kārtotam iekšējam raksturam tie visus tos ietverošos dabas dzīvības agrus noskaņo pēc sava labā veida un pēc tam viņi visā draudzībā un mīlīgā stādus barodami tiem piekļaujas no ārpuses, kā no iekšpuses ārā un caur to tad visā stādā viss kļūst dziedinošs, un dienā saules gaismā tā iztvaikojumi un to tālu ietverošie dabas dzīvības gari cilvēkus un arī daudzus dzīvniekus ietekmē augstākā mērā dziedinoši.

9] Bet tur pie tiem indīgajiem stādiem, kuru iekšiene sevī ietver un ieslēdz ļoti savtīgu un naidīgi dūsmīgu raksturu, tādi paši dabas dzīvības gari tiek no to rakstura satverti un tad top totāli ačgārnī; viņi tad tāpat, stādu barodami, tam piekļaujas, un pēc tam viss viņu raksturs kļūst pavisam vienveidīgs ar stāda sākotnējo raksturu. Bet arī stādu apkārtne un līdzīgi to iztvaikojumi ir indīgi un kaitīgi cilvēku veselībai, un dzīvnieki ar viņu jutīgajām nāsīm tiem netuvojas.

145. SLIKTĀ IESPAIDS UZ LABO

1] (KUNGS:) “Bet daudz vairāk pavisam ārkārtēji liels un tālu iedarbīgi indīgs stāds ir skops un mantkārīgs cilvēks. Visa viņa tālu sniedzosa dabas dzīvības garīgā vide, viņa dvaša, viss viņa ārējās dzīvības loks kļūst līdzīgs viņa iekšējam raksturam; bet viņu ietverošie slikti kļuvušie dabas gari kādus tuvojošos vēl labos dabas garus vienmēr no jauna padara sliktus, skopus un savtīgus.

2] Bet tā kā šie dabas dzīvības gari stāv nepārtrauktā konfliktā ne tikai vienīgi ar cilvēkiem, bet arī ar dzīvniekiem, stādiem, ūdeni un gaisu, tad viņi arī vienmēr dod daudz iemeslu visādām cīņām, sadursmēm un nevajadzīgām kustībām gaisā, ūdenī un zemē, ugunī un dzīvniekos.

3] Kas to tā isti praktiski grib piedzīvot, tas lai iet pie kāda ļoti laba cilvēka, un pie viņa arī visiem dzīvniekiem ir daudz maigāks raksturs. Visdrīzāk to mana pie suņiem, kuri īsā laikā pilnīgi pieņem viņu kunga raksturu. Kāda skopuļa suns noteikti arī kļūs skopa bestija, un kad viņš ēd, nebūs ieteicams viņam tuvoties. Bet ej pie kāda devīga, maiga cilvēka, un ja viņš tur kādu suni, tu manīsi, ka šis dzīvnieks būs pavisam labsirdīga rakstura; viņš drīzāk atkāpsies no ēdiena šķīvja, nekā itkā ar nelūgto viesi ielaidīsies cīņā. Arī visi pārējie kāda maiga un ;absirdīga cilvēka mājas dzīvnieki būs ievērojami maigāki, jā, kāds asi jūtīgs cilvēks pamanīs pavisam ne nozīmīgu starpību pat arī pie stādiem un kokiem.

4] Aplūkojam arī kāda skopuļa mājkalpotājus, vai pa lielākai daļai arī viņi nekļūst sīkstulī, skaudīgi un skopi un šai nolūkā ļaunprātīgi, viltīgi un blēdīgi! Pat parasti pavisam labs un devīgs cilvēks, ja viņš ilgāku laiku ir skopuļa, kas līdz kaklam atrodas zeltā un sudrabā, tuvumā, beigās pāries īsti taupīgā sistēmā un labdarībā kļūs daudz apdomīgāks.

5] Bet uz zemes tas vēl atkarīgs arī no tā, ka viss sliktais labo pārvērš sev līdzīgā ar daudz niecīgākām pūlēm kā labais ko sliktu savā labumā!

6] Aplūkojiet kādu īsti dūsmīgu cilvēku, kas aiz tīrām dūsmām un niknuma visu ap sevi vēlētos tūlīt nonāvēt! Tūkstots pavisam labi cilvēki, kas viņu vēro, beigās paši kļūst pavisam nikni un, ja tikai viņi visi ar savām asi darboties gribošām rokām atrastu vietu pie viņa ādas, vēlētos pie niknā palaist rokas un no viņa izdzīt viņa niknumu. Kādēļ viens, dūsmās kvēlojošs, satrauc tūkstošus dūsmīgai pretdarbībai; un kādēļ tā vietā tie tūkstots labsirdīgie vienu dūsmās kvēlojošu nepadara ievērojami labsirdīgāku?

7] Iemesls tam visam tas, ka sevišķi uz šīs zemes, Dieva bērnu audzināšanas dēļ, kairinājums uz sliktu un ļauno ir, un arī tam vajag būt, daudz lielākam kā uz labo. Vispār tā iemeslu Es jums jau iepriekš reiz rādīju un nav vajadzīgs šeit to vēl vienreiz atkārtot.

8] Te vēlreiz apskatiet abus šos stādus un stādaties priekšā ļoti lielu dzelzs katlu. Šajā katlā no tūkstots šādiem dziedinošiem stādiem vāram dziedinošu tēju, un kurš krūtīm slim to dzertu, tas drīz sāktu pamanīt tās dziedinošās iedarbības, jo labie dabas dzīvības gari jau drīz vēlas viņa krūtīs savest kārtībā nedaudzus sliktākos.

9] Bet pēc tam ņemam šos sevišķi indīgos stādus un arī tos metam katlā, kurā no tūkstots dziedinošiem stādiem vāras dziedinoša tēja! Redzat, šie nedaudzie indīgie stādi visu dziedinošo substanci pārveidos nāvējoši indīgā substancē, un bēdas tam slimniekam, kas iedrošinātos iedzert vienu malku tējas! Patiesi, tas viņam nekļūdīgi maksātu dzīvību un dabīgā ceļā viņam nevarētu tikt palīdzēts!

10] Bet ņemam pretēju gadījumu! Tajā pat katlā no tūkstots šādiem indīgiem stādiem vāram nāves tēju un pie tūkstots stādiem beigās katlā liekam tikai vienu no šiem dziedinošiem stādiem! Ak, cik ātri visi tā labie un dziedinošie dabas dzīvības gari tiks pārvērsti tūkstots indīgo stādu nāvējošā indē.

11] No tā saules gaiši atkal izriet, ka aiz zināmiem dabīgiem iemesliem tieši uz šīs zemes sliktais labo daudz ātrāk spēj pārvērst savā sliktajā, nekā otrādi.

12] Kādā apvidū vai visā kādā valstī, stādies nu priekšā daudzus visādi sliktus cilvēkus un pēc jau dzirdēta jautā sev, vai tad tas nopietnībā atkarīgs no kādām Dieva dūsmām, ja pār to nāk visādas slimības?! Es jums, un sevišķi tev, draugs Stahan, saku, ka tas viss atkarīgs vienīgi no cilvēkiem, viņu rīcības un dzīves veida un te mūžam nav nekāds sakars ar Dieva dūsmām un Viņa atriebību, izņemot tas, ka Es lietu dabā esmu licis tādu kārtību, kurai, dabīgi, cik ilgi pastāv zeme, vajag palikt nemainīgai, citādi zeme sairtu un tā nevarētu cilvēkiem dot mājvietu viņu pārbaudījumu dzīvei.

13] Tādēļ tas nu nozīmē, ja negrib tikt aprīts no daudz sliktā, ar visu nopietnību, ar visu varu un spēku vilkt pie sevis visu labo.

14] Tālab cenšaties savu iekšējo dzīvību pilnveidot caur pareizu sekošanu Manai Mācībai, tad pasaules inde vairs nespēs nodarīt jums nekādu zaudējumu!

146. BRĪNUMAINAIS DZIEDINOŠAIS STĀDS. GAISMAS UN TUMSAS LABĀ UN ĻAUNĀ BŪTĪBA

1] (KUNGS:) “Bet atgriezāties vēlreiz atpakaļ pie mūsu indes katla ar tūkstots indīgiem stādiem, kas tajā vāras! Redzat, desmit reiz simtstūkstots šī veida dziedinoši stādi nespēs šo pilno katlu ar indīgo tēju atindēt! Bet uz zemes, Indijas kalnu ganībās — tas ir sastopams arī uz Sinaja — aug mazs stādiņš;

mēs šajā lielajā indes katla varam iemest tikai tā mazu gabaliņu, apmēram tik lielu, kā vidēju zāles stiebru, un acumirkli visa inde tiks pārveidota visdziedinošākajā tējā!

2] “Kā tas iespējams?” — tu gudrais Stahan nu pavisam pārsteigts jautā. Un Es tev saku, arī tas pēc pavisam dabīgas kārtības. Kā, tas tev un arī visiem pārējiem tūlīt nu pavisam skaidri jātiek parādītam.

3] Redzi, ja kādā bezmēness negaisa naktī ir tā īsti ogles un kraukļa tumšs, tad tev tak tomēr liksies, ka nu jau visā bezgalībā ir tik līdzīgi tumšs. Šī tumsa, kas acu gaismai, mazākais uz kādu laiku, ir nāvējoša inde, jo tā viņai laupa visas viņas redzes spējas, kļūst brīva no tās indes caur mazāko saules gaismas dzirksteli un acumirkli pārvēršas gaišā gaismā.

4] Vai tu jau ziņkārīgi gaidi, kurp tas ved?! Ziņkārīgi gaidīt un nojaust tu gan vari, bet zināt vēl ilgi nē! Bet tā kā tu to nevari zināt, tad klausies!

5] Kā tad viena saules gaismas dzirkstele var aizbaidīt visu tumsu? Vistumšākā nakts laikā tāpat kā dienā gaiss sastāv no vieniem un tiem pašiem gariem!

6] Kad saule reiz ir pilnīgi norietējusi, tad dabas dzīvības gari, katrs speciāli par sevi, pamazām dodas pie miera, un tādēļ, ka viņi paši sevī dus un viņu vieglajā apvalkā neviņbrē, tad miesas acis viņu klātbūtni un esamību nemana, un tā jūtamas sekas miesa acīm ir tumša, bezgaismas nakts.

7] Tu, protams, domā, ka vējš pūš arī naktī, un dabas dzīvības gari tātad nedusētu. Ak, te tu maldies, un tev nav nekāds priekšstats par dabas dzīvības garu iekšējo īpatu kustību! Vējš pūš gan arī naktī, un tātad acīmredzami arī dabas dzīvības gari izdara kādu kustību, — bet ne kādu īpatu sevī, bet gan kādu vispārēju, kādā noteiktā virzienā piespiestu caur kādu augstāku garu. Bet ja kāds dabas gars vai vesela, liela dabas garu sabiedrība, kāda te ir tās uguns mēles, kuras tu, līdzīgi visiem klātesošiem, redzēji, nonāk kādā ārkārtējā iekšēji vibrējošā kustībā, tad tajā punktā kļūst acīm redzami gaišs un gaisma mums norāda kādas saķeršanās un tapšanas momentu.

8] Bet tadā momentā plašākā apkārtnē līdzti tiek satraukti neskaitāms daudzums dabas dzīvības garu un tātad plašākā apkārtnē kļūst gaišs. Bet jo dedzīgāk no kādas dabīgi vibrējošas dabas garu sfēras līdzās esošie gari tiek satraukti, jo plašākā apkārtnē kļūst gaišāks, un tā kādā tapšanā saķerušos garu pulks nonāk kādā līdzīgā tieksmē, un saules gaisma caur savu produktīvo spēku un iedarbību uz pasaules ķermeņiem par to dod runājošu piemēru.

9] Bet kā tu nu esi redzējis, ka viena vienīga gaismas dzirkstele pēc saules gaismas spēka milzīgi lielu tumšu telpu acumirkli var pārveidot gaišā gaismā, tā tas pieminētais mazais stādiņš visu lielo indes pilno katlu pārveido par dziedinošāko dzērienu, jo mazajā dziedinošajā stādiņā dabas dzīvības gari ir ļoti čakli darbīgi pareizā Dieva kārtībā un tādēļ indes stāda laiskākos un nekārtīgākos garus acumirkli piespiež pāriet pareizā kārtībā.

10] XXX

11] Tā tas ir arī ar kāda patiesi dzīvības pilnīga cilvēka ietekmi — pirmkārt uz saviem līdzcilvēkiem, bet tad arī kādā plašā apkārtnē uz vēl brīvajiem dabas dzīvības gariem.

12] Paši par sevi labi un krietni cilvēki starp vairāk un mazāk labiem arī darīs labu un mazāk labie pie viņiem iegūs īsti ārstniecisku augu. Bet ja šie paši par sevi īsti darbīgi labi cilvēki tikai nokļūst starp pamatā īsti sliktiem cilvēkiem, tad viņi ļoti drīz un viegli tiek līdzsamaitāti, jo viņu iekšējās dzīvības kārtības spēks viņiem nevar dot nekādu pretsvaru; bet ja kāds cilvēks ir sevi pilnīgs, tad viņš līdzinās mazajam dziedinošajam augam lielajā indes katlā un saules gaismas dzirkstelītei plašākajā nakts telpā.

13] Ja tu arī to esi pienācīgi aptvēris, tad tu tomēr pilnīgi sapratīsi, ka uz šīs zemes viss ļaunums starp cilvēkiem patiesi nav cēlies no Dieva dūsmām un atriebības, bet gan vienīgi no cilvēku dzīvības kārtības, kā arī tas labais bieži no viena vienīga sevī pilnīga cilvēka.

14] Un tā kā šādā pamācīšanas ceļā Es tevi nu esmu savedis kārtībā, tad tu un visi atkal varat ko jautāt, kas jums varētu būt svešs no vecā Lācara miršanas notikumu sfēras. — Vienam no jums aizmugurē vēl ir neliels jautājums, lai viņš ļauj sevi sadzirdēt!”

147. SILTUMA UN AUKSTUMA CĒĻOŅI

1] MATHALES saka: “Kungs, šis viens acīmredzami būšu es pats! Jo man aizmugurē nopietnībā ir kāds sīkums, kuru, neskatoties uz manām asām pārdomām, nevaru tā īsti saskaņot.”

2] ES saku: “Jā, jā, tieši tu tas esi; izsaki, kas tevi nospiež!”

3] Tālāk MATHAELS saka: “Kad es un mans tēvs kopā ar jauno Lācaru no savām mājām devāmies

uz Betāniju un ceļa redzējām lielo gaismas parādību, tad pie tam sajūtām pavisam ievērojamu siltumu. Bet kad gaismas parādība beigās pavisam izzuda, tad līdzās totālai tumsai, kas pēkšņi iestājās, kļuva arī jūtami auksts, ka sāku pilnīgi tricēt. Kur šim aukstumam varētu būt cēlonis, es ar savu prātu pavisam nevaru izdibināt. Ja Tev, ak Kungs, būtu patikami, es gan vēlētos uzzināt arī tā cēloni!”

4] ES saku: “Nu, te cēlonis ir pavisam tuvu! Ja tu vienu pret otru spēcīgi berzē divus koka gabalus, tad tie caur to sakarst, baigās pat aizdegas un sāk degt gaišās liesmās. Kādēļ tad tas notiek? Tādēļ, ka kokā un tā šūnās un orgānos atrodošie dzīvības gari pārāk varmācīgi tiek satraukti un pamodināti no viņu mēmā un trulā miera, tulīt nonāk kādā lielā, savtīgā, vibrējošā kustībā un jau sāk parādīties kā gaisma un uguns, caur to līdzī satrauc robežojošos vēl laiskos garus un tā beigās visus dabas dzīvības garus liek satrauktākā kustībā, vai tieši sakot, aizdedzina. Ja ar satraukumu vai degšanu ir galā, tad viss dabas dzīvības garu daudzums drīz atdziest; jo dedzīgāks kāds satraukums tiek panākts, jo ātrāk tad iestājas dabas garu pagurums, kopā ar to miers, un kopā ar to aukstums.

5] Kāds pavisam kvēlojošs malkas gabals vai kvēlojoša ogle pat pie spēcīgākā kvēlojuma nekad nav tik karsta kā tikpat spēcīgi kvēlojošs dzelzs gabals. Tam iemesls ir, ka dabas gari dzelzi ir spējīgi lielāka satraukuma kā tie kokā; bet ja ogle un dzelzs atdziest līdzīgi aukstā temperatūrā, tad dzezs atdzisis ātrāk nekā ogle un pavisam atdzisinātā stāvoklī būs ievērojami vēsāks nekā arī pavisam atdzisinātā ogle.

6] Ja vasara kādu dienu kļūst ļoti karsts un tveicīgs, tad dabas dzīvības gari sāk kustēties un šī spēcīgākā kustība arī rada vienmēr lielāku siltumu un tveici. Ka tā kļūst lielāka un spējāka, tad tas notiek caur to, ka zināmie gari sāk viens pie otra saspieties ciešāk un drīz arī miesas acīm kļūst saredzami miglas un mākoņu izskatā.

7] Bet jums ir zināms, ka pie tādiem apstākļiem mākoņi vairojas un vairojas, kā arīka beigās mākoņos sāk zibeņot un no tiem pavisam spēcīgi list lietus un dažkārt arī krusa, kas ir jums jau zināmo miera garu kāda iedarbība.

8] Bet jo dedzīgāk kādā negaisā seko un mirdz zibeņi, jo aukstāks drīz pēc tam kļūst gaiss, — kas viss ir satraukto dabas garu pie miera došanās sekas, uz ko viņi, protams, tiek piespiesti no spēcīgiem miera gariem. Tā tas arī bija pie tavas lielās, varenās gaismas parādības. Kad tā pazuda, to pašu līdzīgi iemeslu dēļ kļuva vēss un pilnīgi auksts. — Vai tu nu arī tajā esi pilnīgā skaidrībā?

9] MATHAELS saka: “Kungs, es pateicos Tev par šo apgaismojumu; un es tajā esmu pilnīgā skaidrībā!”

148. ZIŅKĀRĪGA ZĒNA NĀVI NESOŠAIS KRITIENS

1] ES saku: “Ja tā, tad tev vajag mums jau pastāstīt par kāda zēna nāves gadījumu, kas noktita no koka un drīz pēc tam nomira, un vienlaicīgi arī par to cilvēku, kas pats metās diķī, noslika un tānad izdarīja pašnāvību. Bet izsakies īsi un dari mums zināmus tikai galvenos momentus.”

2] MATHAELS tūlīt sāka runāt un teica: “Es lūdzu tikai nedaudz pacietības, jo es vēlētos abus gadījumus atstāstīt reizē un tādēļ man iepriekš vajag nedaudz saņemties!”

3] ES saku: “Dari to; bet Es tev jau visu likšu mutē un tas ies arī bez kādas iepriekšējas saņemšanās.”

4] Uz to MATHAELS saka: “Ja tā, tad man, protams, nav vajadzīgs ilgi saņemties un tādēļ abus abus noteikumus, kas man vēl ļoti labi alikuši atmiņā, tūlīt atstāstīšu tik uzticami un patiesi, cik vien man tas ir iespējams!”

5] VISI skaļi saka: “Tautas no plašā Pontus līdz Kaspijas jūrai augstais viceķēniņ, mēs visi nu sevišķi priecājamies par tavu stāstījumu; jo stāstīšanā tu patiesi esi nepārspējams meistars!”

6] MATHAELS saka: “Stāstīšanai pirmām kārtām piederas nelielas runas dāvanas un liela patiesības mīlestība. Kas stāsta patiesi, tam vienmēr ir priekšrocība kāda pasaku sacerētāja priekšā! Bet lai nu ir kā ir, kas pēc Kunga vēlēšanās man jums ir pastāstāms, ir kāds manis piedzīvots notikums, kādus kopš šūpuļa līdz divdesmitajam gadam piedzīvoju daudz. Es jums pastāstīšu, ko savā septiņpadsmitajā gadā es piedzīvoju kopā ar savu man vienmēr līdzās esošo, caur manām vīzijām jau pavisam gudru kļuvušo tēvu. Bet abi notikumi skan tā:

7] Tas bija jūdu vispārējās attīrīšanās laikā, kad, kā zināms, par visiem jūdu grēkiem pie Jordanas upes tiek nokauts un upurēts grēku āzis un beigās kopā ar visādām činkstēšanām, lūgšanu formulām un nolādējumiem iemests mīļajā Jordānas upē. Nu, par to vēl vairāk zaudēt kādu vārdu būtu tukša un nevērtīga pļāpāšana, ja katram lai cik niecīgam jūdam tāda veida ceremonijas ir pārāk labi zināmas.

8] Bet jums varētu būt mazāk zināms, ka minētos grēka āža upurēšanas svētkos toreiz bija ieradusies ļoti daudz ļaužu. Lielā skaitā bija pārstāvēti grieķi, romieši, ēģiptieši un persieši. Īsi, ziņkārīgo nebija trūkums!

9] Ka arī zēni gribēja ko redzēt no izrādes, tas jums arī būs saprotams, un arī saprotams, ka neko skatīt nevarošos zēnus ziņkārība uzdzina tuvu esošajos kokos. Nevilkās ilgi, kad daudzajiem zēniem beigās bija par maz viesmīlīgo koku, un viņi sāka uz zariem ķildoties. Viņiem gan vairākkārt tika aizrādīts kļūt mierīgiem, bet šie labi domātie aizrādījumi palīdzēja maz vai nemaz.

10] Es un mans tēvs sēdējām uz mūsu kamieļiem, kurus mēs kā dāvanu bijām saņēmuši no kāda persieša, kuru tēvs bijis izdziedinājis. Abi kamieļi bija divkupraini un jāšanai tātad daudz ērtāki kā vienkupraini. Tādēļ mēs arī pavisam ērti pārrudzējām visu notiekošo. Netālu no mūsu vietas bija ļoti skaista un augsta ciprese, uz kuras jau no dabas ne sevišķi spēcīgajiem zariem ķildojās trīs zēni. Katrs savu svaru centās uzlikt iespējami spēcīgākam zaram.

11] Bet tā kā šajā īstenībā jau krietni gados esošajā kokā bija vēl tikai divi tāda veida izturīgi stipri zari, ka tiem varēja uzticēt savas dzīvības, tad tie trīs zēni strīdējās, lai savā īpašumā pārņemtu abus spēcīgākos zarus un trešais bija spiests apmierināties ar vairāk kādu atzaru nekā zaru. Labu piecu vīru augumu augstumā trešais galu gala notupās uz kāda zara, kas gan drīzāk bija atzars, nekā zars.

12] Bet kādu stundu tā lieta gāja puslīdz ciešami, līdz ap pusdienas laiku sacēlās diezgan spēcīgs vējš, kas diezgan riskanti sāka šūpot mūsu cipreses galotni un stipri kūpošos upura altāra dūmus pūta zēniem tieši sejā, tā, ka lai velti nelietu asaru straumes, viņiem vajadzēja aizvērt acis.

13] Šajā ļoti kritiskajā stāvoklī es novēroju uz vājā atzara tupošo zēnu. Kad viņam tika dzīti sejā, varētu teikt, mārciņu smagi dūmi, tad es pēkšņi pamanīju ap viņa galvu apkārt spindzam divus lielus sikspārņus. Viņi bija pavisam pieaugušu baložu lielumā un viņi nabaga zēnam vēl vairāk dzina dūmus sejā.

14] Es uz to darīju uzmanīgu savu tēvu un viņam teicu, ka drīz šeit noteikti notiks kas nepatīkams. Es viņam arī pateicu, ko es redzēju, un ka tie abi sikspārņi man pavisam nelielas kas dabīgs, tādēļ, ka viņi drīz paliek lielāki un drīz atkal mazāki.

15] Tēvs savu kamieli, uz kura viņš sēdēja, piegriezta pie koka un zēnam kokā uzsauca, ka viņam jākāpj no koka lejā, citādi notiks nelaime. Vai mana tēva diezgan skaļi teiktos vārdus zēns dzirdēja vai nē, es tīko varu apgalvot; jo es tikai visu laiku vēroju iepriekšējo skatu un ka ļoti riskanti uz atzara tupošais zēns vienmēr vairāk sāka ar rokām berzt no biezajiem dūmiem skartās acis, un viņam vajadzēja būt gandrīz pusaklam.

16] Bet kad tēvs redzēja, ka viņa brīdinošie saucieni zēnam pilnīgi palika bez iedarbības, tad viņš no koka atkal attālinājās, nāca pie manis un man jautāja, vai es vēl redzu to vīziju. Es to pēc pilnas patiesības apstiprināju un apgalvoju, ka ja viņš tūlīt netiktu no koka nocelts, zēnam vajadzēs pārciest neizbēgamu nelaimi. Tēvs teica: "Jā, mans dēls, kas te darāms? Kāpnes mums nav un uz saucieniem zēns koku neatstāj, tādēļ esam spiesti nogaidīt, kam Dievs liks nākt pār šo nepaklausīgo zēnu!"

17] Tīko mans tēvs bija pabeidzis pēdējo vārdu, nestiprais zars, caur zara pastāvīgām kustībām, pārāk bieži un stipri šurp un turp un augšup un lejup locīts, nolūza un, protams, bez kāda atbalsta zēns no piecu vīru augstuma kūleniski ar visu spēku uzkrita uz kādu zem koka esošu akmeni, ielauza galvas kausu, salauza sprandu un tātad tūlīt palika guļam miris.

18] Starp ļaudīm izcēlās kņada, visi spiedās pie bojā gājušā zēna. Bet kotas nu līdzēja, kad zēns reiz bija miris. Romiešu sardze ļaudis beidzot izklidināja un tūlīt tika pasaukts mans tēvs, lai zēnu izmeklētu, vai viņš patiesi ir miris, jeb vai itkā ar panākumiem vēl varētu tikt pielietots atkalatdzīvināšanas mēģinājums. Mans tēvs aptaustīja zēna sadragāto galvu un tā sprandu un teica: "Te vairs nelīdz nekādas zāles ne ziedes. Jo viņš ir ne tikai vienkārt, bet gan divkārt miris, un šajā pasaulē nekad vairs nekļūs dzīvs!"

149. GARĪGĀS PARĀDĪBAS PIE NELAIMES. TEMPLA NOLĀDĒTĀ ESEJIEŠA PAŠNĀVĪBA

1] (MATHAELS:) "Bet vienlaikus tēvs man jautāja, ko es vēl itkā sevišķu atklāju pie zēna.

2] Es ar viņu runāju grieķiski un teicu: "Tie abi lielie sikspārņi virs krūšu dobuma apvienojas, un proti, kādā pavisam drūma izskata pērtiķa stāvā un cenšas atdalīties no miesas, bet šķiet no tās vēl esamm tā pievilkti, ka pagaidām viņiem vēl nav iespējams pilnīgi aiziet no miesas; bet jo ilgāk viņu pū-

les turpinās, jo vairāk viņi kļūst viens, un — te nu viņi kā viena bēgoša būtne ir brīva no miesas. Viņa tup un nu vēl skrien ap miesu, itkā kaut ko meklētu!”

3] Tēvs teica: “Tā tak tomēr nebūs zēna dvēsele?”

4] Es teicu: “Jā, es pats to patiesi nezinu! Vai vienam tik novārtā pamestam zēnam nopietnībā nav jābūt vēl kādai labākai dvēselei?! Tagad šī dīvainā būtne notupjas pie vēl asiņojošās sadragātās galvas un dara itkā no lielā ievainojuma laizītu asinis. Bet viņa tomēr neko neizkustina no vietas. Viņa tikai iesūc vieglos un pavisam vāju saredzamos asins tvaikus un caur to iegūst nedaudz vairāk cilvēcisku izskatu. — Bet nu nāk nesēji, kas liķi, jādāmā, aizgādās prom. Esmu ziņkārīgs, vai tā pērtiķveidīgā būtne arī dosies līdz!”

5] Šaja brīdī nāk četri nesēji ar diezgan garu stangu, ar lina audumiem liķi piesien pie stangas un aiznes prom.

6] Es teicu: “Bet tā būtne paliek un skatās visapkārt kā kāds kādā lielā tukšumā, kurē nekur nekas nav saskatāms. Mūs, miesas cilvēkus, šķiet, viņa neredz. Tagad viņa atkal notupjas vietā, kur zēns nokrita no koka un itkā grasās iemigt. Viņai tak nopietnībā vajag būt zēna dvēselei!”

7] Tēvs teica: “Nu, āža iznīcināšana laimīgā kārtā iet uz beigām! Vēl tikai spriedums par tiem, kas kā pārāk lieli un rupji grēcinieki no šīs vispārējās attīrīšanās ir izslēgti, tad būs cauri! Kā katru gadu viens un tas pats stāsts — man, un es ticu, arī katram citam, bez svētības, spēka un labuma!”

8] Pēc tam tēvs klusēja, klausījās sentences un ne mazumu dusmojās par to, ka kā pirmais tika izteikts nolādējums pār nabaga samāriešiem, tad pār visiem pagāniem, esejiešiem, saduķejiem un ne tik smags pār grēkus nenožēlošajiem asins grēka piekopējiem, brāļa, tēva, mātes slepkavām, dzīvnieku apgānītājiem un laulības pārkāpējiem, un nobeigumā ar briesmīgākajām sentencēm par tempļa un tā svētuma zaimotājiem.

9] Pēc šīs pavisam ne pacilājošās ceremonijas, kurā pie katra lāsta spēcīgi tika ieplēsts augstā priesteris tērps, visi drīz devās atpakaļ pilsētā; tikai viens cilvēks, kuru lāstu sentences, jādāmā, vairāk izsita no segliem, palika stāvam pie kāda diķa, kas atradās mūsu priekšā un īstenībā bija ļoti dziļš no Jordanas izcēlies stāvošs ūdens, par kuru daži nelgas runāja blēņas, ka caur šo pie simts vīru garumā apkārtmērā esošo caurumu vienā gadā un dažās dienās būtu aiztecējis grēku plūdu ūdens. Ka šis stāvošais ūdens gan ir ļoti dziļš, tā ir taisnība, — bet bez pamata un iemesla tas gan arī nebūs.

10] Manam tēvam tas likās diezgan aizdomīgi, ka šis cilvēks no virs diķa ūdens tālu uz priekšu izvirzītās klints tik sastindzis nolūkojās melnajā ūdenī. Viņš man jautāja, vai es ap vai varbūt virs tā vīra neatklāju ko neparastu.

11] Es, kā tas pilnīgi patiesi bija, teicu: “Es neko neatklāju, bet tomēr nevaru noliegt, ka viss tas cilvēks man pavisam nepatīk! Es ticu, ka te neizteiktu ļoti maldīgu prognozi, ja apgalvotu: Visā drīzumā viņš ar paša miesu ies izmērīt, cik dziļš itkā ir šis diķis!”

12] Es to patiesi atkal atstāstu, kā es toreiz runāju, kaut gan mans tēvs pavisam nelabprāt dzirdēja, ka pie pavisam nopietnām lietām es sāku nedaudz zoboties, — uz ko man bija pavisam sevišķs talants, tādēļ Tu, Kungs, esi ar mani žēlīgi iecietīgs, ja es šeit lietoju tieši tos pašus vārdus, ko toreiz.”

13] ES saku: “Kā tu runā, tā ir pareizi; jo Es to tā gribu un tā tad Pats, kā teikt, lieku vārdus tev mutē! Tādēļ stāsti tālāk, visi klausās tevī ar lielu uzmanību.”

14] Un MATHAELS tūlīt sāka stāstīt tālāk un teica: “Bet tiko es biju pateicis pēdējo vārdu, te vīrs pacēla augšup rokas un ļoti skaļi teica: “Augstais priesteris ir mani nolādējis, jo es atstāju templi un atstāju templi, lai iemācītos kādu citu un labāku gudrību, bet ko es tur atradu tikpat maz kā templi Jeruzālemē. Bet grēkus nožēlojot esmu atgriezies templī un esmu lūdzis un upurējis, bet augstais priesteris atmeta manu upuri, nosauca mani par vislaunāko tempļa apgānītāju un nolādēja uz mūžību, pie kam viņš savu tēru plēsa septiņas reizes. Nu, pie vispārējas attīrīšanas es cerēju panākt viņa izteikto lāstu mīkstinājumu, vienīgi es veltīgi uz to gaidīju! Viņš tikai vēl vairāk spēcīnāja seno lāstu un padarīja mani par nolādētu Dieva un cilvēku priekšā! Es tā tad esmu nolādēts!” Ar šiem ļoti skaļi izteiktiem vārdiem viņš no klints metās lejā diķī un noslika.

150. ABU BOJĀ GĀJUŠO DVĒSELES VIŅPASAUĻĒ

1] (MATHAELS:) “Bet neturpinājās ilgi, un es uz ūdens virsmas atklāju lēnām apkārt peldošu itkā kādu pelēku cilvēka skeletu, pavadīto no pavisam dīvainā izskata melnām pilēm. Tās varētu būt bijušas

skaita ap desmit. Tikai kājas, bet tikai zem ceļiem, pavisam skopi bija pārklātas ar miesu, viss pārējais bija kauli bez ādas un miesas, kas man likās augstākā mērā dīvaini. Sākumā peldošais skelets gulēja ar seju, pagrieztu uz augšu, bet pēc itkā kādas pusstundas tas apgriezās, sāka ar rokām un kājām strādāt kā izveicīgs peldētājs, un, šķiet, centās melnās pīles no sevis atgaidāt. Bet tās bija stūrgalvīgas un ļoti nepatīkama izskata, un peldētāju nepavisam negribēja atstāt.

2] Šis miklains veidojums labu stundu visos virzienos kustējās virs ūdens drīz ātrāk un drīz atkal lēnāk, pāris reizes arī nogrima lejā un atkal uzpeldēja augšā. Es šo briesmoni būtu noturējis par kadu ūdens dzīvnieku, ja arī mans tēvs būtu redzējis to pašu, bet viņš savas parasti asi redzošās acis lai cik ļoti varēja sasprindzināt, tomēr neko nevarēja saskatīt, caur ko man tad dabīgi vajadzēja gūt pārliecību, ka diķi apkārt peldošais skelets bija kaut kas nedabīgs, tāpat dvēselisks un garīgs.

3] Tā kā nekas nozīmīgs tur vairs nenotika, tad mēs griezāmies atpakaļ pie mūsu pērtiķa, kas tieši sāka piecelties, centās stāvēt uz abām pakalkājām un staigāt. Bet ar iešanu gāja slikti. Pie katra piektā soļa būtne ar priekšējām noslīdēja zemē, tomēr ātri atkal piecēlās un pie tam vienmēr skatījās apkārt visos virzienos; un pēc dedzīgās apkārtskatīšanās rakstura varēja secināt, ka tā itkā no kā baidās vai ir ļoti izsalkusi un skatās apkārt pēc kādas tai piemērotas barības. Tā mēģinot iet un stāvēt viņš nonāca pie mūsu bēdīgi slavenā diķa. Bet tur drīz ieraudzīja mūsu skeletu, kas nu atkal peldēja nepatīkamo pīļu sabiedrībā.

4] Kad mūsu pērtiķis vai noteikti mūsu nelaiimes gadījumā bojā gājušā zēna dvēsele ieraudzīja skeletu, tad viņš sāpīgi iekliedzās un skeletu aplūkoja ar sevišķu uzmanību. Pēc apmēram pusstundas viņš piecēlās pilnīgi taisns ka cilvēks un es skaidri dzirdēju vārdus: “Tas bija manas sliktās miesas nelaimīgais tēvs! Bēdas viņam un man; jo mūs abus ir sasniegušas Jehova dusmas un tiesa! Pie manis galu galā vēl var tikt palīdzēts; bet kā viņam tiks palīdzēts?”

5] Te pērtiķis apklusā un radīja ļoti noskumušu vaigu, kamēr melnās pīles pavisam dzīvi kaitināja un dzenāja apkārt dzīvību maz izrādošo skeletu. Šis stāvoklis nu vēlreiz turpinājās labu pusstundu un pie šiem apstākļiem visi cilvēki izklīda, izņemot nedaudzus romiešus un grieķus, bet kuri dedzīgi diskutēja un mūsu vērošanai nepiegrīza nekādu vērību.

6] Mans tēvs domāja, ka mēs varētu iet, jo viss apskatīšanas vērtais te jau būtu noticis un ka viss tālākais, ko Jehova tad uzsāks ar abām dvēselēm, mums tiko varētu rūpēt.

8] Bet es teicu: “Tēvs, mēs tām abām dvēselēm esam ziedojuši ap trīs stundas laika un no tā mums nav nekas cits, kā manu acu priekšā klusa, bēdīga izrāde; tādēļ ziedojam viņām vēl vienu stundu, — varbūt te tomēr vēl parādās kas interesants!” Tēvs ar manu priekšlikumu bija pavisam mierā un mēs palikām. Bet dažus acumirkļus pēc mūsu sarunas lieta pēkšņi pieņēma citu izskatu.

9] Pērtiķis dusmu pilns pēkšņi piecēlās, uzleca uz ūdens virsmas un tur iesāka nepatīkamās pīles ķert un bēdas katrai, kuru viņš noķēra — tā acumirkli tika saplosīta tūkstots gabalos! Viņš iznīcināja visas, izņemot piecas, bet tās piecas pāri palikušās devās prom.

10] Kas tādā veidā šīs ļaunās pīles bija pazudušas, pērtiķis skeletu izcēla no ūdens un man saredzamu nolika apmēram piecus soļus no diķa uz ļoti skaista mauriņa un tad teica: “Tēvs, vai savā lielajā trūkumā tu dzirdi manu balsi, dzirdi manus vārdus?” Te skelets ar acīmredzamako galvas kaisu pamāja un caur to acīmredzami deva saprast, ka viņš dēla vārdus dzird un noteikti arī saprot.

11] Un pērtiķis, bet kas savā formā nu pieņēma vairāk cilvēciska, piecēlās, un itkā viņam būtu ievērojams spēks, man ļoti labi sadzirdamā balsi teica: “Tēvs! Ja ir kāds Dievs, tad tas var būt tikai labs un taisnīgs! Šis Dievs nevienam nenolād; jo, ja cilvēks ir šī Dieva darbs, tad tas nevar būt nemākulīgs, bet gan tikai meistardarbs! Bet ja atrastos kāds meistars, kas nopietnībā nolādētu savu darbu, tad viņš stāvētu dziļi zem ļaunākā nemākuļa, jo pat nemākulis savu darbu nenolād, bet gan to vēl atzīst par labu. Un Dievam kā visu meistarū lielākam Meistaram Savu darbu būtu jānolād?”

12] Nolādēšana ir cilvēku izgudrojums kā cilvēciskās dabas akluma un neizglītības sekas. Kļūdas, ko izdara kāds tikai topošs cilvēks, ir mēģinājumi — kā cilvēkam, kuram jātop patstāvīgam, jāpielieto savas gribas brīvība, un cilvēka rīcība ir sevis pašnoteikšanās vingrinājums tiklab izpratnes sfērā, kā arī brīvas gribas sfērā kādā zināmā kārtībā, kas caur kādu gudru Radītāju caur lielās radības visām bezgalīgām kārtām būs tā likta, ka tā tikai tādā kārtībā laicīgi un mūžīgi var būt iedomājama cilvēka eksistence.

13] Cilvēka lāsts ir viņa tumšās puses ļaunums, tas sagandē pašu un savus līdzcīvēkus un beigās ļaudis iegrūž lielākā nelaimē un visā izmisumā. Tevi, mans zemes tēvs, nonāvēja augstā priesterā demitkārtīgais lāsts, kaut gan Dieva priekšā tu sevi neesi padarījis kāda lāsta cienīgu. Savā lielajā izmisu-

mā tu pats sev ņēmi laicīgo miesas dzīvību un nu nožēlojami esi šeit kā tīri cilvēciskas, sevi kā Dievu šķietošas augstprātības kāds bēdīgākais izperinājums. Bet es noteikti no Dieva esmu saņēmis žēlastību un tik daudz izpratnes un spēka no tevis attālināt augstā priestera desmitkārtīgo lāstu, kas tevi mocīja melno ūdens putnu izskatā, un nu tu esi brīvībā un sausumā. Bet es nu darišu visu, lai tev šeit tavā lielajā postā un trūkumā palīdzētu, cik daudz mani dzīvības spēki man to atļaus!”

14] Šīs runas laikā iepriekšējais pērtiķis cilvēks vienmēr vairāk un vairāk ieguva cilvēcisku formu un pievestās runas beigās kļuva pilnīgi izveidots cilvēks pavisam pievilcīga cilvēka formā un kā no gaisa tika ietērpts gaiši pelēkā krokotā tērpā. Bet līdzās viņam, vadmalā ietīts, atradās vēl kas. Nu jau pavisam skaistais zēns to iztina, izvilka laukā garu, bet tumši pelēku kreklu un teica: “Aha, tas ir tērps tev, atļauj, ka es tev to uzvelku!”

15] Skelets apstiprinoši palocīja galvu un zēns acumirkli viņam uzvilka kreklu un ap galvu turbāna veidā apsēja audumu, kas bija nedaudz gaišākas krāsas, un caur to skelets ieguva labāku izskatu. Pēc tam pavisam dūšīgais zēns satvēra tēvu zem padusēm un gribēja viņu piecelt stāvus, bet tas viņam neizdevās.

16] Pēc vairākiem mēģinājumiem zēns, kas nu jau bija jaunekļa lielumā, spalgi skaļā balsī, kuru pat mans tēvs galvoja dzirdam, bet bez artikulācijas, sauca: “Jehova! Ja tu kaut kur esi, tad sūti man un manam tēvam kādu palīdzību! Viņš neko nav nogrēkojis, bet gan to rupjākais grēks, kuri kā cilvēki sev pielāgo dievišķu cieņu, lai no pasaules jo vairāk iegūtu godu un labumu, viņu kā no debesīm nokritis akmens pilnīgi samala un viņš te nu guļ kā nabaga no pasaules nolādēta dvēsele! Vai viņš tādēļ būs un paliks arī no Tevis uz mūžību nolādēta dvēsele?! Dod viņš šķietamiem kauliem, mazākais, ādu! Jo tēva šausmas iedvesošais kailums manī modina lielu žēlumu.”

17] Uz šo saucienu drīz parādās divi vareni gari un deniņu apvidū pieskaras skeletam. Acumirkli tas ieguva cīpslas, ādu, nedaudz matu — un, kā man likās — arī acis, bet ļoti iekritušas un dziļi gulošas. Bet neviens no abiem gariem nezaudēja ne vārda un pēc šīs ricības tūlīt atkal pazuda.

18] Pēc tam zēns, kas nu jau izskatījās pavisam apmierināts, mēģināja tagadējo skeletu cilvēku pacelt, lai viņš stāv, un šoreiz viņam tas izdevās. Kad vecais nu varēja stāvēt, zēns viņam jautāja, vai viņš varētu arī iet. Vecais ļoti ķērcošā balsī to apstiprināja; bet zēns viņu tūlīt ņēma zem rokas un abi nu devās tālāk pret dienvidiem un drīz kļuva man nesaskatāmi.

151. KUNGS IZSKAIDRO ABU BOJĀ GĀJUŠO DVĒSEĻU VIŅPASAULES STĀVOKLI

1] (MATHAELS:) “Tie bija tie abi notikumi, kurus es piedzīvoju. Kas ar viņiem abiem ir tālāk noticis garu valstībā, es noteikti nezinu; tāpat, neskatoties uz Taviem iepriekšējiem izskaidrojumiem, es vēl ilgi nesaprotu, ko pie no koka nokritušā zēna nozīmē un izsaka abi sikspārņi, kas vēlāk sakusa kopā vienā pērtiķa stāvā, un beidzot, kā un kāpēc pašnāvnieka dvēsele uz ūdens virsmas man bija saskatāma kā pilnīgs nāves skelets gandrīz bez dzīvības. No kurienes nāca tās desmit melnās pīles un kādēļ viņas skeletu mocīja? Beidzot, kā zēna vēl vienmēr pērtiķveidīgā dvēsele varēja kļūt desmit ļauno putnu kungs? Ko nozīmē tie tērpī, no kurienes tie bija un kāda pēc to veida būtu tērpu iedarbība uz šim abām atšķirīgajām dvēselēm?”

2] Jā, šeit vēl būtu dažs kas, par ko varētu daudz jautāt, bet man pirmām kārtām ir svarīgi tie punkti, par kuriem caur jautājumiem esmu darījis zināmu savu nezināšanu un par kuriem man labi noderētu kāds žēlīgs izskaidrojums. Ja kāds cits no mums vēlas izskaidrojumu vēl par kādu parādību, tas gan arī drīkstēs jautāt?”

3] KIRENIJS saka: “Draugs, pie šī tava stāstījuma man kļuva pavisam dīvaini ap sirdi! Cilvēciskā dzīvība man liekas kā kāda mierīgi un miermīlīgi plūstoša straume kalnu ielejā. Bet kalnu ielejas beigās iepriekš tik mierīgā straume ar briesmīgāko nopietnību gāžas nesaredzamā dziļumā un ar dārdonīgu troksni sev izurbj šaušalīgi dziļu dusas vietu, — bet nekādu mieru neatrod! Jo kritiena spēks ar lielu straujumu dzen to prom un prom no tās miera vietas, un tai vajag plūst un plūst, līdz tā no jūras visvarēnības un neizmērojamā dziļuma kaut kur tiek aprīta.

4] Ak Kungs, mūsu mierinājumam tomēr apgaismo mums citādi tik skaistās dzīves tādu briesmīgi nopietnu momentu. Ņemam mūsu cilvēku, kas pēc brāļa Mathaela stāstījuma, lai darītu galu savai izmisuma pilnajai dzīvei, ielēca diķī, kas man ir ļoti labi zināms! Kāda briesmīga izmaiņa tūlīt pēc lēciena! Šķiet drīz pēc tam gan iestājās sava veida mīkstinājums, bet kā tas izskatās?! Kāda neskaidrība, kāds

posts! Tādēļ Tu, ak Kungs un Meistar, dod mums kādu mierinošu izskaidrojumu par visu no brāļa Mathaela redzēto un baismīgi uzticami atstāstīto!”

5] ES saku: “Katrā ziņā mēs šeit redzam dažus izmisīgi bēdīga izskata dzīvības momentus, kas patiesi ir pilni nopietnības. Bet ko tu gribi darīt lai glābtu un pamazām vestu pareizās sliedēs caur pasaules iedarbību un tās ellišķām tieksmēm totāli sagrautu dzīvību, lai tā pavisam neizgaistu un nepazustu?! Vai tādai dzīvībai nevajag tikt satvertai ar visu nopietnību?!”

6] Jā, tā ir taisnība, šis satveršanas moments skatītājam ir kaut kas ļoti atbaidošs! Pāreju caur visšaurākajiem vārtiņiem, protams, nav tik patīkami uzlūkot kā pavisam veselīgu jaunavīgu ligavu; bet tie isteno cilvēku ved dzīvībā un to kādā patiesā un mūžam neiznīkstošā dzīvībā! Un aiz šī iemesla tāds nopietnākais dzīvības moments tam, kas to saprot, beigās vēl vienmēr ir vairāk iepriecinošs, kā kādas jaunavīgas ligavas smaidoša pavasarīga seja. — Bet nu tad nedaudz pārejam pie apgaismojuma tam, ko mēs no Mathaela esam dzirdējuši!

7] Mathaels pie zēna, jau iepriekš, pirms viņš nokrita no koka un palika guļam pilnīgi beigts, redzēja ap viņu apkārt spindzam divus lielus sikspārņus. Pirmām kārtām, zēns bija tikai šis zemes atvase. Bet tīri zemes bērni, kā jūs to no Maniem izskaidrojumiem jau bieži esat dzirdējuši un labi varat saprast, dvēseliski un arī miesīgi ir salikts kopā no visas šīs zemes organiskās radības; par to jau liecina miesas ļoti dažādā barība, ko cilvēks uzņem, kamēr kāds dzīvnieks barības izvēlē ir ļoti ierobežots. Bet lai cilvēks visām inteliģences partikulām, no kurām sastāv viņa dvēsele, no sevī uzņemtām dabīgām barības vielām sev var piegādāt atbilstošu dvēseles barību, viņš arī sevi var tieši uzņemt tik dažādas barības daļas no dzīvnieku, stādu un arī minerālu valsts, jo dvēseles substancālā ķermeņa forma, līdzīgi kā miesas ķermenis, tiek barota un nobriedināta no sevī uzņemtās barības.

8] Bet bez tam vēl svarīgi, no kādām iepriekšējām radības sfērām kāds tīri šīs zemes cilvēks pēc augšupkāpjošām pakāpēm ir saņēmis savu dvēseli. Un otrkārt, sevišķi pie bērniem, tad jāņem vērā apstākļi, ka viņu dvēseles sevī vēl vienmēr glabā tās pirmradības sugas pēdas, no kuras viņa pirmām kārtām pārgāja kāda cilvēka formā. Ja kāds bērns tūlīt tiek pareizi audzināts, iepriekšējā radības forma tūlīt pilnīgi pāriet cilvēka formā un arvien vairāk un vairāk tajā nostiprinās. Bet ja pie kāda bērna audzināšana ļoti tiek atstāta novārtā, tad viņa dvēselē priekšplānā vairāk un vairāk nostājas iepriekšējā radības forma, un pamazām pat stingri noformēto miesu velk minētā pirmradības formā un pie dažiem negatīviem cilvēkiem ar maz pūlēm var pazīt, kāda forma viņa dvēselei noteikti neapšaubāmi ir pārsvarā.

9] Ja Es iepriekš teicu, ka zēns dvēseliski un miesīgi cēlies tikai no šīs zemes, tad pie viņa novārtā pamestās audzināšanas jūs nu sapratīsiet, kādēļ sākumā uz koka, pirms viņš vēl nokrita, viņa dvēsele acumirkli jau tika ieraugāma divu sikspārņu izskatā, kad viņš, daļēji caur sasprindzināto turēšanos pie koka un daļēji caur biežajiem dūmiem, krita krampjainā bezsamaņā, kas kādu laiku viņu pie koka gan noturēja, kaut gan viņš par sevi neko vairs nezināja.

10] Jo cik ilgi miršanas momentā kāda dvēsele netiek pilnīgi atšķirta no miesas, tik ilgi baiļu pilna apmulsuma dēļ viņa ir pilnīgi bez samaņas. Tad viņai iet kā kādam, kas ar seju uz augšu būtu stingri piesiets pie kādas vārpstas, kas atrodas neparasti ātrā apgriezienā. Viņš gan var skatīties kā grib, tad tomēr viņam nebūs saskatām neviens priekšmets; augstākais, viņš ap sevi saskatīs kādu neskaidri krāsainu miglas apli, kas pie palielināta griešanās ātruma un caur to redzes orgānu pieaugošo nemierīgo darbību var pāriet pilnīgā naktī.

11] Bet tāpat kā redzes orgāniem vajadzīgs miers, lai kādu objektu saskatītu kā to, kas tas ir, tā dvēselei vajadzīgs zināms iekšējs miers, lai sasniegtu sevis pašas noteiktu un gaišu apziņu. Jo vairāk dvēsele sevī pašā tiek satraukta, jo vairāk tad arī zūd tās skaidra pašapzināšanās, un ja dvēsele reiz ir likta iespējami augstākā nemierā, tad viņa par sevi tikpat neko vairs nezina tik ilgi, līdz viņā ir atgriezies miers. Un pie mirstošajiem šis moments iestājas jo vairāk, jo zemākā dzīvības pakāpē kāda dvēsele stāvēja. Ak, pie kādas dzīvības pilnīgas dvēseles šis diezgan skumja izskata moments, protams, nekad neiestājas, kā Mathaels to pavisam labi redzēja pie vecā Lācara miršanas, kur viņa dvēsele neļāva manīt nekāda veida nemieru.

12] Zēns uz koka jau kādu ceturtdaļstundu bija jau gandrīz pilnīgi miris un par sevi neko vairs nezināja; viņa dvēsele tāpat kā viņa miesa jau bija aņņemta no vislielākās tumsas. Un kāda dvēsele, kas nonāk pārāk lielā nemierā, sāk pilnīgi sadalīties iepriekšējās mazākās un nepilnīgākās pirmdzīvības radībās, tādēļ arī šeit vispirms bija saskatāmi divi sikspārņi. Tikai pēc tam, kad caur viņa galvas smadzeņu sadragāšanu zēns nonāca ārpus katras savienības ar viņa dvēseli, sagrautajā dvēselē drīz iestājās vai-

rāk miers un drīz kļuva saskatāms pērtiķis kā pēdējā pirmradība; bet pilnīgi sevis satveršanai vajadzēja kādu ilgāku mieru, un tad vēl vairāk miera, līdz atkal kļūt sevi pazīstošai un sevi pilnīgi apzinošai. Tādēļ viņš arī ilgāku laiku vairāk instinktīvi nekā zinādams, kas te noticis, tupēja vietā, kurā viņa miesa bija nokritis no koka.

13] Bet pamazām arvien vairāk atgriezās apziņa un sevis atkal pazīšana un vienlaicīgi pērtiķis arī ieguva vienmēr cilvēciskāku izskatu un sāka piecelties. Viņa dvēseliskā, vienmēr tālāk sniedzošā uztveres sajūta sāka pamanīt sava laicīgā tēva nelaimīgās dvēseles tuvumu. Viņš pameta savu vietu, kurā tupēja, pēc savas sajūtas devās pie diķa un nu pilnīgi pazina sava tēva ar desmitkārtīgiem cilvēciskiem lāstiem apgrūtināto un mocīto dvēseli.

14] Te viņa pamodās bērna mīlestība, bet vienlaicīgi ar to arī jautājums par Dievu un Viņa patieso taisnīgumu; bet viņa tomēr pamodās pavisam taisnīgas dusmas pret lāstiem, kurus cilvēki savā bezgalīgā augstprātībā iedrošinās mest pret nabaga, bet pamatā daudz labākiem līdzcilvēkiem. Ar to nu jau daudz pilnīgākais cilvēks pērtiķis sevī sajūta arī spēku uzsakt cīņu ar tiem desmit lāstu velniem, kas melnu piļu izskatā pārmērīgi mocīja viņa tēva dvēseli.

15] Šajā paaugstinātā pašapziņā cilvēks pērtiķis metās diķī, un savas bērna mīlestības uz tēvu dzīts, starp tiem desmit lāstu velniem uzsāk ļoti ļauni saimniekot un nedaudz acumirkļos tie ir iznīcināti, un caur to cilvēks pērtiķis iegūst gandrīz jau pilnīga cilvēka izskatu.

16] Bet viņa mīlestība arī mirušā tēva dvēselē sāk dzīt jaunas dzīvības saknes. Tas dēlam dod vēl vairāk mīlestības un spēka, un ar to viņš tad tēvu izvelk no viņa bojā ejas un pazudināšanas vietas un tātad nes viņu sausumā, kur caur dēla mīlestību arī tēva turpmākai esamībai izveido un atrod stingru miera pamatu. Bet tā kā zēna mīlestība pieaug, tad kļūst gaišāka arī viņa gaisma, un no šīs gaismas viņš pazīst savu spēku nepietiekamību un pavisam spēcīgi vērsas pie Dieva, lai Viņš palīdzētu viņa tēvam. Un palīdzība neizpaliek; nāk tērpi un spēks promiešanai labākā un pilnīgākā dzīvības sfērā, kur tēva dvēsele, barota no dēla vienmēr pieaugošās mīlestības atkal iegūst garīgu miesu un asinis un tā beigās kļūst spēcīga pazīt Dievu un ieiet Viņa kārtībā — kas pie pašnāvniekiem vienmēr ir neparasti grūta lieta.

152. PAŠNĀVNIĒKU UN VIŅU STĀVOKĻU VIŅPASAUĻĒ ATŠĶIRĪGIE VEIDI

1] (KUNGS:) “Bet pie pašnāvniekiem arī ir starpība. Ja kads tā iemesla dēļ ņem savu miesas dzīvību, ka caur kādu citu viņa lielā augstprātība tika pārāk pazemota un viņam nav nekāda iespējamība par to atriebties, tad tas ir iepriekš nodomātas pašnāvības kāds ļaunākais veids. Kāda tāda veida pašnāvība pie kādas dvēseles nekad nevar tikt pilnīgi vērstā par labu. Tas prasīs tūkstots reiz tūkstots gadu, lai tāda dvēsele, mazākais, viņas sausajiem, bez mīlestības šķietamajiem kauliem sasniegtu tikai apvalku, nerunājot par kādu visas viņas būtnes iemiesošanas, jo iemiesošanās tieši ir mīlestības produkts un arī atkal atmodina mīlestību.

2] Ja kāds uzlūko kādu jaunavu, kas viņas miesīgās formas sfērā ir ļoti pilnīga un krāšņa, tad tāds stāvs viņu tūliņ caur un caur aizgrābj un viņa sirds izjūt ilgas šo jaunavu varēt dēvēt par savu. Jā, kādēļ tas tā? Jo jaunavas miesīgais krāšņums ir tikai lielas mīlestības produkts! Bet kam kā substance ir pamatā mīlestība, tas var un tam vajag līdzcilvēkos arī pamodināt to, kas pats tas ir.

3] Bet pieejam pie kādas citas jaunavas, kas ir šausmīgi vāja, un Es jums saku, ka viņa nevienu sirdi nevarēs sevišķi spēcīgi sajūsmināt; slepenībā viņu nožēlos, bet diezin vai kāds viņā iemilēsies. Kādēļ tad atkal tā? Jo pār viņu daudz par maz ir tas materiāls, kas ir tikai mīlestības produkts!

4] Kāda dvēsele, kas jau šeit bija tira mīlestība, viņpasaulē izskatās pievilcīgi krāšņa un tātad pēc formas ārkārtīgi pilnīga. Turpretī kāda skopulīga un ļoti savtīga dvēsele viņpasaulē izskatās ļoti vāja; bet nedaudz miesas un asinis te vēl vienmēr ir, jo kādai tādai dvēselei tak mazākais vēl ir mīlestība pašai uz sevi. Bet pašnāvniekam pilnīgi trūkst arī šīs mīlestības, un tādēļ viņa dvēselei viņpasaulē nepieciešami vajag izskatīties kā pavisam sakaltušam skeletam. Bez tam vēl svarīgi vai kādam cilvēciskam, vai kādam dzīvnieciskam skeletam!

5] Mēs jau iepriekš pieskāramies tam, ka var būt vairāku veidu pašnavības un sliktākās Es jau izsmeļoši minēju. Nu, kāda sliktā veida pašnāvnieks viņpasaulē neparādās kāda cilvēciska skeleta formā, bet gan kāda pūķa, čūskas vai ļoti plēsīga dzīvnieka skeleta formā. Kādēļ? To jūs nu gan ļoti viegli varat iedomāties! Tāda dvēsele nekad vairs nevarēs ieiet kādā pilnīgā dzīviabs pilnībā.

6] Līdzās ir pašnāvnieki greizsirdības dēļ uz kādu jaunavu, kad bez viņas vainas kāds cits viņai patīk

labāk nekā greisirdīgais zellis, kas pie katras sastapšanās viņu mocīja ar visiem iespējamiem pārmetumiem un piedzejoja viņai neuzticību, par ko viņa nekad nav domājusi. Tāds pašnāvnieks viņpasaulē parādās kāda vilka, suņa vai gaiļa skeletā, jo tāda greisirdīga nelgas prātu un gribu vadīja šo dzīvnieku dabas dzīvība, tā ka viņi kā pirmradības noteica tādas dvēseles īsteno galveno būtību. Arī tādi pašnāvnieki reiz tikai ļoti grūti sasniegs nedaudz dzīvības pilnību.

7] Tad ir pašnāvnieki, kas slepenībā izdarījuši kādu lielu noziegumu, uz ko, kā viņiem zināms, ir likts apkaunojošākais un sāpīgākais nāves sods. Viņi gan zina, ka viņu noziegumam vajag tikt atklātam. Kas tad parasti notiek? Tāds slepens noziedznieks aiz lielākām bailēm un taisnīgām sirdsapziņas mokām krīt lielākā un tumšākā izmisumā un pats sevi nožņaudz. Kāda tāda dvēsele viņpasaulē parādās viņas pirmradību skeletos, varbūt kā salamandru, ķirzaku un skorpionu, kas viss tup kopā vienā kaudzē, ap kuru ir savilkts svelmainis valnis, parasti kādas kvēlojošas milzu čūskas formā. Arī svelmainais valnis pieder pie vienas un tās pašas dvēseles pirmradības un ir tās inteligences daļa.

8] Īsi, ja reiz kāda dvēsele uz sliktas audzināšanas pamata ir kļuvusi bez kādas mīlestības arī uz sevi pašu, tad arī visa dvēsele ir pārņemta no visas elles kā dzīvības ļaunākā ienaidnieka un caur to sevi pašā kļūst pašas dzīvības un esamības ienaidniece un vienmēr tiecas kādā bezsāpīgā veidā to iznīcināt! Pie kādas tādas pilnīgas dzīvības ienišanas visai dzīvībai beigās vajag sairt un kādai tādai dvēselei viņpasaulē tak neiespējami parādīties citādi, kā pavisam sadalītai viņas pirmdzīvību īpašās formās, un tad tikai tajos bezmiesas skeletos, kas sevī nes tikai nepieciešamo tiesu.

9] Kauli, kā pie cilvēkiem tā dzīvniekiem, ir visvairāk tiesātā un tātad visas mīlestības trūcīgākā daļa, un tādēļ, ka kaulos kāda mīlestība uz dzīvību var uzturēties tikpat maz kā akmenī, tad tie, kaut arī tikai dvēseliski būtiski, beigās paliek kā tādas atbilstības daļas, kurās nekad nevar uzturēties kāda mīlestība. Bet cilvēka kauli vēl vienmēr ir spējīgāki ietērties ar dzīvību nekā dzīvnieku kauli un insektu skeletu čaulas un zaraini stumbri un amfibiju (dzīvnieki, kas dzīvo tikpat labi ūdenī kā arī uz zemes) asakas.

10] Ja tad kāds pašnāvnieks viņpasaulē parādās iepriekš aprakstītā veidā, tad jūs jau nu varat stādīties priekšā, cik grūti un ilgi tas ies, līdz kāda tāda dvēsele reiz nonāk tikai pie tā, ka pāriet cilvēciskā skeletā un tad pati no sevis iegūst ādu un kādu miesu.

11] Bet nu jūsos rodas jautājums, vai kāda tāda dvēsele cieš arī kādas sāpes. Un Es jums saku: pa laikam lielākās un degošākās, pa laikam atkal nekādas! Ja viņa vēl vienmēr iespējamās atkalatdzimšanas dēļ no tam nolūkam tuvojošiem gariem tiek zināmā mērā satraukta, tad viņa savās daļās sajūt degošākās sāpes, bet ja tad viņa atkal nonāk mierā, tad viņā nav ne sajūtas, ne apziņa no kādas sāpes.

12] Bet tālāk vēl ir daudzu veidu pašnāvības, bet to sekas uz dvēseli tik ļauni neiedarbojas, kā abas tiko aprakstītās; bet neviena pašnāvība dvēselei nedod nekādu labu rezultātu!

13] Mathaela atstāstītā vēl bija viena no labākā veida, tādēļ ar viņa dvēseles atdzīvināšanu arī gāja viegli un īsti ātri. Bet kāds traips vienai tādai dvēselei tomēr paliek uz visiem laikiem, un tas pastāv tajā, ka viņa gandrīz nekad nevar kļūt par pilnīgu Dieva bērnu. Kāda pašnāvnieka dvēsele tiko jebkad iemanto ārējākās un tātad arī zemākās debesis, vai pat nonāk tikai līdz to robežai!

14] Pirmajās, gudrības debesis pa lielākai daļai nonāk tikai dvēseles no visiem citiem pasaules ķermeņiem, un no šīs zemes to gudro pagānu dvēseles, kas pēc savas izpratnes gan ir dzīvojušas ļoti apzinīgi un taisnīgi, bet par Manu personu arī viņpasaulē neko negrib dzirdēt. Ja ar laiku viņš tomēr kaut ko pieņem, tad viņi gan var tikt uzņemti otrajās, tātad augstākās vai vidus Debesīs, bet trešajās, iekšējākās un augstākās, īstenas dzīvības un mīlestības Debesīs viņi nekad nenonāk. Jo tajās nāk tikai tie, kas jau kļuvuši par pilnīgiem Dieva bērniem.

15] Es domāju, ka arī šie brāļa Mathaela atstāstītie nāves veidi būtu jāuzskata kā pietiekami izskaidroti, bet ja kādam tomēr vēl kas nav pietiekami skaidrs, tad katram ir brīv jautāt. Vēl trūkst tikai divas stundas, un saule stāvēs virs horizonta, un tad mēs atkal uzsāksim pavisam ko citu. Kas tātad ko grib un vēlas, tas lai runā!”

16] VISI saka: “Kungs, mums tas viss ir skaidrs; jo pie tik dzīvākā izskaidrojuma veida nevienam nekas nevar palikt neskaidrs!”

153. PAR GUDRĪBAS AKMENI

1] ES atkal saku: “Nu labi, tā kā mums vēl ir pāris stundas laika, tad mūsu Mathaelam mums vēl jā-

atstāta kāds pēdējais, īstenībā sava veida ievērojamākais miršanas gadījums! Bet vispirms, tā kā sāk jau aust gaisma, Rafaēlam gaismas lode jānogādā savā vietā un pie šīs izdevības jāatgādā Kirenijam apsolītie līdzīgie graudi.

2] Rafaēls ar to drīz bija galā un Kirenijam atnesa septiņus gaismas graudus, kas bija pilna zirņa lielumā. Šie Kirenijam no Rafaēla nodotie tikai zirņa lieluma gaismas graudi mirdzēja tik spēcīgi, ka neviens tos nevarēja uzlūkot, jo jau viens mirdzēja tik spēcīgi, ka tas kādu lielu zāli, ja tās vidū tiktu novietots kādā paaugstinātā punktā, apgaismotu vairāk nekā demit tūkstoši gaiši degošas lampas.

3] Kirenijs nu nezināja, kā viņam šīs septiņas gaismas lodītes būtu jāuzglabā un Man jautāja padomu, un Es vēlreiz pasaucu Rafaēlu, lai viņš Kirenijam sagādā piemērotu trauku, lai šīs septiņas gaismas lodītes varētu labi uzglabāt.

4] Un Rafaēls arī rīkojās un pasniedza Kirenijam zelta kārbiņu viegli piepildītu ar azbestu, ielika iekšā tās septiņas lodītes un virs tās uzbīdīja vāciņu, kas bija izdomas bagāti lieliski izrotāts. Kad tādā veidā tās septiņas lodītes bija labi noglabātas, viņš tās nodeva Kirenijam ar vārdiem: “Uzglabā tās sev! Lai neviens no šiem viscēlākiem akmeņiem nekad negrezno kāda firsta kroni, lai kādam citam firstam nemestos iekāre pēc kāda šāda kroņa un tādēļ netiek izraisīts karš, kurā tikai vienas šādas gaismas lodītes dēļ tūkstošiem cilvēku nevajadzētu tikt iznīcinātiem kā trakojošiem vilkiem, hiēnām un lāčiem!”

5] Kirenijs pateicās Man un arī Rafaēlam, bet kas pateicību tūlīt atraidīja un nodeva Man.

6] ES teicu: “Ir labi, ka arī šī lieta nu atradusi savas beigas! Šīs tev apsolītās gaismas lodītes ir noglabātas; pasaulīgi tās nekad neizmanto un ar tām nedižojies, arī pret saviem tuvākiem piederīgiem nē! Ja tu gribi pareģot, tad uzliec kārbiņu uz pakrūtes un tev būs gaiša vīzija; bet tas lai paliek zināms tikai tev, ka caur to, ka tev pieder šādi akmeņi, tu tieci spēcīgāks pareģošana. Ļaudīm pareģojumi jādzird un pēc tiem jāvadās, bet viņiem nekad nav jāzina, no kurienes tie ceļas! Bet ja tu jebkad esi dzirdējis par kādu gudrības akmeni, tad tas ir šajās septiņās lodītēs, bet tikai tev un vairs nevienam citam!”

7] KIRENIJS saka: “Kungs, bet arī es reiz nomiršu, kas tad jābūt ar tām septiņām lodītēm?”

8] ES saku: “Tad nodod tās Josoem, un viņš jau redzēs, kas pasaules svētības dēļ ar tām darāms! Bet nu par to vairs nē, un tu, brāli Mathael, sāci savus stāstījumu, jo tam jums ir tūkstots reiz tūkstots reizes lielāka vērtība nekā simts tūkstots tādiem gaismas akmeņiem! Uzsāc nu, izsakies īsi, lai mūs netraucē šodien ļoti dīvainais saules lēkts.”

154. ATRAITNES DZĪVĪBAS INDĪGĀ ĀRĒJĀ SFĒRA

1] MATHAELS paklanās un tūlīt iesāk sekojošu dīvainu miršanas gadījumu, un stāstījums skan sekojoši: “Starp Betlēmi un Jeruzalemi kādā apdzīvotā vietā dzīvoja kāda atraitne. Viņa bija bijusi precējusies ar diviem vīriem. Pirmais vīrs viņai nomira jau pēc kāda gada. Viņai ar viņu bija meita, bet kura jau kopš dzimšanas bija kurlmēma, citādi spīgti vesela un liksma, kas pie kurlmēmiem ir rets gadījums.

2] Gadu pēc pirmā vīra nāves atraitni, kas toreiz bija ļoti skaista, bildināja un apprecēja kāds otrs ļoti veselīgs vīrs. Bet tam vīram ar šo sievu negāja daudz labāk kā viņa priekšgājējam; viņš nodzīvoja tikai divus gadus un kādus pāris mēnešus un līdzīgi pirmajam nomira no vispārēja diloņa.

3] Tas tagad atbaidīja visus pārējos vīriešus, tā ka turpmāk neviens vairs neuzdrošinājās viņu bildināt. Bet ar otro vīru viņai nebija bērnu, kamēr kurlmēmā meitene auga ļoti strauji un piecu gadu vecumā bija tik liela un spēcīga kā parasti tiko kāda meitene savā divpadsmitā gadā, pie kam bija ļoti patīkama izskata un katrs vīrs šo kurlmēmo uzlūkoja ar lielu un bieži jau ar ārkārtēju patiku.

4] Bet pēc tam šī atraitne dzīvoja vēl divdesmit gadus, palika vienmēr skaista un pat ļoti valdzinoša un viņas meita apbūra katru vīru, jo skaistākas un valdzinošākas toreiz nebija visā jūdu zemē! Vienlaicīgi šī meitene bija ļoti saprātīga un visai izglītota un caur zīmju valodu prata ar katru visai labi saprasties, un to vienmēr tik īsti mākslinieciski jaukā veidā, ka katrs vīrs bija pavisam laimīgs ar šo kurlmēmo sarunāties. Daudzi meiteni bildināja, bet tā kā pēc kāda likuma, kam kāds saprātīgs iemesls man pavisam negrib kļūt skaidrs, kurlmēmie ir no laulības izslēgti, tad te arī pavisam nekas nebija izdarāms.

5] Atraitne piederēja arī pie ļoti pārtikušiem un viņai bija plaši īpašumi un tātad daudz kalpu un kalpoņu, un pret nabagiem viņa bija ļoti labdarīga. Sieva labprāt būtu vēlreiz precējusies, bet tā kā neviens viņu vairs nebildināja un arī sieva vairs neiedrošinājās nevienu iekārot — aiz bailēm un vienlaicīgi aiz labas gribas, lai negribot nekļūtu arī trešā vīra slepkava, tad viņa palika neprecējusies, veda ļoti tikumīgu un noslēgtu dzīvi un bija mierinātāja daudziem, kas cieta postu.

6] Reiz nāca arī kāds grieķu ārsts un gribēja viņu dziedināt no viņas dīvainās īpašības, bet viņa viņu noraidīja un teica — kā viņa to vēlāk manam tēvam atstājīja, un proti, ja mana parasti labā atmiņa mani neviļ, ar sekojošiem vārdiem: “Mani vecāki bija labi un dievbijīgi cilvēki un kā meitene es biju zināma kā noslēgtības paraugs. Pirms manas pirmās laulības es nekad nevienu vīru nebiju atzinusi. Kā tad manā citādi pavisam labi veidotā miesā varēja iemānot tik ļauna īpašība, man ir mikla; bet es — vienīgi Jehovam visa slava — citādi esmu pavisam vesela un tādēļ nekādas zāles negribu. Tā tātad ir Dieva griba, kuru es labprāt pacietīgi gribu panest! Bet tu, pseido eskulap, vari iet, citādi es tev uzpūtīšu savu dvašu un tad tu arī esi neglābjami pazudis, neskatoties uz to, ka tu gribi būt ārsts un vēlies man palīdzēt, bet kā es redzu, nevari sev izdzīt savu pretīgo kakla kāksli, kā arī tavas kreisās kājas klibošanu! Kādam ārstam, ja viņš kādam slimam grib palīdzēt, vispirms tak pašam vajag būt bez vainas un pavisam veselam cilvēkam! Ārsta spirtumam un pilnīgai veselībai vajag slimniekam iedvest zināmu uzticību, lai viņš var ticēt, ka tas ārsts kaut ko saprot; bet ja ārsts tad stāv kā kroplis un kādam veseram grib palīdzēt, tad viņš tak ir simtkārt izsmejams un no kādas mājas, kurā viņš kļūst uzmācīgs, padzenams!”

7] Kad ārsts šo slavinājumu dzirdēja, viņš rūkdams un kurnēdams atstāja māju, bet pēc gada nāca atkal, apjautājās par mūsu skaistās atraitnes veselību un sāka lūgt viņas skaisto roku.

8] Tad atraitne kļuva nepacietīga un no triju soļu attāluma pret ārstu uzpūta dvašu un teica: “Attālies un nenāc man tuvāk! Jo ja tu ienāc šajā dvāšā, tad tu esi nāves bērns; nepaies ne gads un tu trūdēsi zem zemes!”

9] Tad ārsts smējās un pilns prieka un iekāres ieelpoja izpūsto dvašu, lai skaistajai atraitnei rādītu, cik maz viņš baidās no neesošās indes dvesmas, pie kam viņš esot pārliecināts, ka tur nekā neesot. Bet labākais pie tās lietas bija tas, ka atraitne pati tam pavisam neticēja, bet gan šos draudus izteica tikai tādēļ, ka ļaudis to visiem stāstīja, un tādēļ neviens neiedrošinājās viņai ļoti tuvojies.

10] Bet ļaudīm tomēr nebija gluži netaisnība. Ja šī atraitne netika caur kautko nedaudz dedzīgi satraukta, viņas elpa bija pavisam laba un veselīga, bet ja viņa caur kaut ko bija kaislīgi uztraukta, tad ar viņu vairs nebija paciešams. Kam te no viņas pārāk daudz tika uzpūsta dvaša, tas vairs nedzīvoja ne gadu un bija nāves bērns. Viņš saslima ar sava veida diloni, un pret to varēja pielietot, ko vien kāds lai cik uzticams ārsts varēja viņam piedāvāt, tas viss nepalīdzēja; slimība progresēja ar dzelzainu neatlaidību un slimais neizbēgami tika uzvarēts. Un tā nopietnībā izgāja arī mūsu grieķu ārstam: drīz pēc tam viņš sāka vārgt un astoņos mēnešos kļuva nožēlojami un totāli novārdzis liķis, pret kuru kāda trīs tūkstošu gadu veca ēģiptiešu mūmija vēl izskatījās pavisam labi barota.

11] Mūsu atraitne to drīz uzzināja un no vairākām pusēm viņai čukstēja ausīs, ka viņa tiks apcietināta tiesas priekšā. Tas atraitni ļoti satrauca, beigās viņa pati sāka slimot un sūtīja pēc mana tēva, kas, dabīgi, mani ņēma līdzī kā savu neaizstājamo gaišreģi, lai caur manām gaišreģa spējām pie šīs dīvainās sievas kaut ko uzzinātu. Mēs diezgan uzmanīgi ienācām šīs dīvainās sievas mājā un atrodam viņu guļam gultā pavisam vārgu un nogurušu. Pie viņas bija un viņu pieskatīja viņas kurlmēmā, bet citādi nopietnībā debešķīgi skaistā meita un pāris citas kalpones.

12] Šeit gan pieminams, ka viņas dīvainā dvaša bija kaitīga tikai vīriešiem, bet nekad sievietēm un jaunavām.

13] Kad viņš ar nedaudz aizturētu elpu ienāca istabā, mans tēvs teica: “Te stāv tas aicinātais ārsts no Jeruzalemes, ko cēlā atraitne no manis vēlas?”

14] Atraitne teica: “Ko gan kāda slimniece vēlas no ārsta nekā to, lai viņa kļūtu vesela? Ja tu vari, palīdzi man!”

15] Tēvs teica: “Ļauj, lai es tevi kādu laiku novēroju, tad redzēšu, vai tev vēl ir līdzams vai nē!”

16] Atraitne teica: “Dari, kā tev šķiet labi!”

17] Tad romiešu valodā tēvs man teica: “Ievēro, vai tu neesi spējīgs šeit ko atklāt, jo viņas slimībai vajag būt kādam pavisam sevišķam iemeslam!”

18] Es nu tūlīt iespējami sasprindzināju savu redzi, bet sākumā neko nevarēju pamanīt, t.i., pamanīt no kaut kā garīga un baisa. Bet apmēram pēc kādas stundas virs atraitnes guļas vietas es pamanīju izplatāmiem kādus zilganus dūmus un jautāju tēvam, vai arī viņš kaut ko no tā pamanītu. Viņš to noliedza, un to tā es secināju, ka tas jau esot kaut kas ārkārtējs. Es nu turpināju vērot ar sasprindzinātāko uzmanību un šajos zilgajos tvaikos atklāju daudzas apmēram pirksta garuma klaburčūskas un odzes, kas tur zilajos tvaikos peldēja apkārt kā zivis ūdenī. Šīs bestijas pavisam šausmīgi locījās un riņķoja apli pēc apla un ārkārtīgi zibsnīja ar savām tērauda mēlēm, bet ārpus zināmā mērā fiksētā tvaika apla neviena

no daudzajām bestijām nekustējās. Es savu tēvu uz to tūlīt darīju uzmanīgu un izteicu savas domas, ka varbūt nebūtu pavisam droši gultai pārāk tuvoties. Mans tēvs tam tūlīt piekrita, bet vienlaikus man arī jautāja, vai es nevarētu izdibināt kādu līdzekli, ar ko atraitnei būtu līdzēts.

155. ČŪSKU INDE KĀ DZIEDINĀŠANAS LĪDZEKLIS

1] (MATHAELS:) “Kad es pilnīgi sevī iedziļinādamies tur stāvēju, es, itkā man kāds čukstētu ausīs, dzirdēju: “Noķerat kādu klaburčūsku un odzi un nocērtat tām galvas, tās labi novārat un tādu zupu vai buljonu dodat atraitnei dzert, un rādat viņai, ka nekāda tiesa, no kuras viņa tik ļoti baidās, pret viņu nekādā ziņā nevar būt, tad viņa atkal atgūs veselību! Bet ja turpmāk caur viņas indīgo dvašu kāds sāktu sirgt, tas lai skatās, ka viņš no minētām čūskām iegūst buljonu, ar kuru arī senais Eskulaps dziedināja savus diloņa slimos, un viņš tūlīt kļūs pilnīgi izdziedināts! Bet minētās čūskas ļoti bieži var noķert Horeba dienvidu nogāzē.”

2] Es šo padomu, kuru pavisam skaidri dzirdēju, tūlīt darīju zināmu savam tēvam. Par to ārkārtīgi priecīgs, viņš tūlīt teica atraitnei, ka viņai jābūt pavisam mierīgai, jo viņš viņai pavisam noteikti palīdzēs. Bet pirmām kārtām viņai neniecīgākā mērā grieķu ārsta dēļ nav jābaidās no tiesas, tā kā viņa pie viņa nāves nenes ne mazāko vainu. Viņš pats ļoti labi pazīst Romas likumus, un nezina, ka tāds gadījums jebkad būtu padots sodam.

3] Šis atraitnes nevainības pavisam nopietnais attēlojums nabadzīti tik ļoti nomierināja, ka zilie tvaiki virs viņas pilnīgi pazuda, uz ko es tēvam tūlīt norādīju. Viņš par to ļoti priecājās un tūlīt sūtīja uz Horebu pēc zināmām čūskām. Tur bija daži labākie čūsku ķērāji un pāris dienās tika atgādātas vairākas abu sugu čūskas, bet dabīgi jau nocirstām un līmē iekonservētām galvām, lai tās, no gaisa labi noslēgtas, tūlīt nevarētu pāriet trūdēšanā, jo tur bija kāda veida trekna, dzeltena līme, kurā kāds liķis nesatrūd simts gados.

4] Kad ar kamieli čūskas bija atgādātas, tās, cik daudz vienai reizei bija vajadzīgs, tika no līmes attīrītas, pēc tam labā podā liktas uz uguns un ap trim stundām ilgi vāritas, uz gultas guļošajai atraitnei par to neko nezinot. Laiks kopš nosūtīšanas uz Horebu pēc medicīnas līdz tās vārīšanai ilga četras dienas. Šajā laikā tēvs atraitni ik dienas vairākas reizes mierināja, un jau piecās dienās apsolīja viņai pilnīgu izdziedināšanu. Tādēļ atraitne dienu no dienas redzami atspirga un ceturtajā dienā gribēja pamest gultu. Bet tēvs negribēja ļaut viņai pamest gultu čūsku viruma pagatavošanas dēļ, jo ja viņa kaut ko redzētu, tad ar pilnīgu izdziedināšanu, jādomā, ietu grūti. Bet tā kā viņa no visa nekā neredzēja, kad tēvs viņai virumu pasniedza, viņa to ar redzamu labpatīku izdzēra līdz pēdējam pilienam un beigās atzina, ka šī buljonveidīgā medicīna viņai ir ļoti labi garšojusi.

5] Tēvs lika pēc pāris stundām pasniegt viņai buljonu vēlreiz un pēc tam atraitne jutās tik labi, ka ceturtdienā viņa tik tiko vēl bija noturama gultā. Bet uz tēva stingru pavēli viņai vajadzēja, mazākais, pusi piektās dienas kopš mūsu ierašanās pavadīt gultā, pēc kāda laika viņa gultu atstāja pavisam spīrgta un vesela. Viņa tēvu ļoti bagātīgi apdāvināja un arī mani neaizmīrsa.

6] Pie mūsu aizbraukšanas viņa tēvam slepeni jautāja, vai viņš grieķu ārstu arī ir pazinis vai arī viņš viņas slimībā būtu varējis kaut kā palīdzēt.

7] Bet mans tēvs teica: “Es šo nožēlojamo pūšlotāju pazinu ļoti labi; viņš gan nevienam nav nekad palīdzējis, — izņemot kapā!”

8] Ar šo piezīmi piemīlīgā atraitne bija pavisam apmierināta un mūs abus atlaida ar daudz laba vēlējumiem. Tēvs līdzās citām ļoti vērtīgām lietām ļoti rūpīgi iepakoja pāris palikušās līmē atrodošās čūskas, piesēja tās uz kamiēļa muguras, bet mēs kāpām uz saviem kamiēļiem un tā pavisam labā garastāvoklī devāmies atpakaļ uz savu dzimteni.

9] Ar šo līdzī paņemto, noteikti divainākā veida medicīnu, mans tēvs pēc tam izdziedināja vēl daudzus ar diloni slimus cilvēkus, un caur to iemantoja ļoti daudz naudas un slavenu vārdu. Protams, tādēļ viņš nebaudīja tempļiešu un tikpat maz esējiešu labvēlību, bet toties viņu jo vairāk cienīja romieši, atvēlēja viņam labu aizsardzību, viņa mākslu un zināšanas pacēla līdz zvaigznēm un deva viņam goda nosaukumu “Eskulaps juniors”. Bet kad tēvs čūskas bija izlietojis, viņš no Horeba tūlīt pasūtīja jaunu ievērojamu sūtījumu, un ar to dziedināja daudzus slimiekus, bet no kuriem nopietnībā neviens nav miris no diloņa.

153. GARĪGĀS NORISES PIE ATRAITNES UN VIŅAS MEITAS NĀVES

1] (MATHAELS:) “Pēc šīs atraitnes izdziedināšanas bija pagājuši vairāki gadi, mums par atraitni neko nedzirdot. Reiz agri no rīta, tieši kādā sabatā, no mūsu atraitnes puses ieradās viens sūtnis un lūdzta tēvu, cik ātri iespējams doties ceļā, jo zināmajai atraitnei kopā ar meitu pēkšņi kļuvis tik slikti, ka neviens no viņas ļoti uzticamajiem kaimiņiem vairs necerēja uz viņas izveseļošanas.

2] Ka pēc šīs ziņas, neskatoties uz sabatu, mēs drīz atradāmies uz saviem kamieļiem, tam tiko vajadzīgs tikt pieminētam, un arī tas, ka tēvs neaizmirsā paņemt līdzī krietnu kvantumu divainās medicīnas, ir pats par sevi saprotams, jo viņš pavisam dabīgi domāja, ka šai atraitnei viņas slimība atkārtosies, kā tas pie tāda veida slimībām ne reti notiek, un katrs ārsts zina, ka sena slimība, kas atkārtojas, ir daudz stūrgalvīgāka nekā tās pirmā parādīšanās.

3] Pēc dažām stundām zināmo māju sasniedzām. Bet jau pusstundas gājiena attālumā es visu lielo dzīvojamo māju atklāju ietītu īsti biezos zilos tvaikos, un jo vairāk mēs labi zināmajai mājai tuvojāmies, jo skaidrāk es zilajos tvaikos atklāju peldam jau zināmās bestijas. “Apstājies,” es teicu tēvam, kad mēs vēl bijām apmēram sešdesmit soļu attālumā no mājas — “te mūsu miesīgās veselības dēļ neejam tālāk ne soļa, ja tūlīt abi negribas kļūt nāves laupījums, jo tie zilie tvaiki ar saviem ļoti nepatīkamajiem iemītniekiem jau ietin visu māju.”

4] Mans tēvs nu ļoti apmulsā un pēkšņi apstājās. Viņš sūtni sūtīja abu slimnieču mājā, lai viņš viņam dara zināmu, kā viņas itkā jūtas. Sūtnis tūlīt iesteidzās mājā, bet abas atrada jau pavisam bez samaņas un cīnāmies ar nepielūdzamo nāvi.

5] Kad tēvs no sūtņa to dzirdēja, tad viņš viņam teica: “Draugs, brīnumu veikt es nevaru, un tā man neatliek nekas cits, kā griezties atpakaļ, un jo ātrāk, jo labāk! Jo nav droši būt šo abu slimnieču tvumā!”

6] Bet sūtnis tomēr domāja, ka vienu stundu mums vēl jāuzkavējas; jo vēl nevar pavisam noteikti zināt, vai abas tomēr vēlreiz nenāk pie samaņas.

7] Tēvs teica: “Tu, protams, nē; bet es to zinu jo noteiktāk. Visam pasaulē sevī un ap sevi bieži plaši apkārt ir zināmas pazīmes, pēc kurām zinātājs ar lielu noteiktību var secināt, kāda tā lieta ir, un tā tas ir arī šeit! Es pat pie mājas saskatu, ka abas vairs nedzīvos un nevar dzīvot ne stundu! Te katrs glābšanas mēģinājums dēvējams par veltīgu.

8] Bet jūs, visi šīs mājas vīrieši, meklējat sadabūt klaburčūskas un odzes, nocērtiet viņām galvas, notīrat un novārat, un šo buljonu baudat vairākas reizes, citādi jūs visi gada laikā nomirsiet no diloņa, jo šo abu sieviešu jums nepazīstamie izgarojumi ir tāda veida, ka katrs vīrietis, kas, sevišķi tagad, pārāk viņu tuvumā tiek no tiem satverts nu ilgākais pusgada laikā kļūst pilnīgi mūmija!”

9] Sūtnis par šo padomu ļoti pateicās un gribēja tēvu ļoti bagātīgi apdāvināt, bet tēvs neko nepieņēma un sāka divkupru kamieļus un nastu nesēju kamieli pagriezt atpakaļ, kas pie šiem dzīvniekiem, sevišķi, ja viņi ir noguruši un izsalkuši, nekad nav pārāk viegls darbs. Šī mūsu dzīvnieku pagriešana atpakaļ tēvam vienmēr bija kaut kas nepatīkams, bet šoreiz tas mums ļoti labi noderēja. Jo, ja dzīvnieki mūsu gribai būtu viegli pakļāvušies, tad mēs abi, un pavisam sevišķi es, zaudētu ārkārtējāko pieredzi.

10] Pamazām zilie tvaiki apmēram uz pusi palielinājās, bet tūlīt virs visas lielās mājas pacēlās milzīgi liela lode un bija pilna ne tikai ar abu sugu čūskām, bet gan ļoti daudziem visādu sugu ļauniem un to starpā arī ļoti mīrmīlīgas dabas dzīvniekiem. Lielajā bumbā viņi dzenājās apkārt kā dzērves, kad tās paceļas gaisā. Bet viss balons karājās pie divām vāji saskatāmām virvēm, vai labāk lentām. Balona viena un nedaudz mazākā puse bija nedaudz gaišāka kā tā otra lielākā.

11] Man likās ļoti divaini, ka īsti spēcīgais pievakara vējš balonu, kas karājās ļoti vaļīgi, ne mazākā mērā nespēja ietekmēt! Bet kamēr es šo paradību pavisam pārsteigts tā uzlūkoju un romiešu valodā to darīju zināmu tēvam, es beigās lielajā bumbā pavisam skaidri izveidotus pamanīju kustamies apkārt vienmēr lielāku dzīvnieku eksemplārus, kā čūskas, peles, trušus, vistas, baložus, pīles, zosis, aitas, kazas, zaķus, stirnas, briežus, gazeles un vēl daudzus citus dzīvniekus.

12] Tēvs man piezīmēja: “Dēls, vai tu gan runā pilnīgāko patiesību? Jo šis stāsts man sāk kļūt nedaudz par raibu.”

13] Bet es tēvam apgalvoju, ka tagad, kā vienmēr, viņam atstāstu tikai to patiesību, ko es skaidri redzu savu acu priekšā, es nerunāju ne vārda vairāk un arī ne vārda mazāk. Tad tēvs neko vairs neteica un ārkārtīgi ievēroja katru manu vārdu.

14] Kad es arvien intensīvāk un dedzīgāk aplūkoju šo nekad nepiedzīvotās paradības divaināko

ainu, tad abas saites, pie kurām lielā bumba šķita piestiprināta, pēkšņi pārtrūka un ap divu vīru augstumā virs mājas vienas lielas bumbas vietā nu karājās divas šķirtas bumbas. Arvien straujāks kļūstošākais vējš tām neko nespēja nodarīt, un abi baloni virs lielās dzīvojamās mājas stāvēja stingri kā iemūrēti.

15] Pēc atdalīšanās šķirtajos balonos, no kuriem viens šķita nedaudz mazāks un arī gaišāks nekā lielākais, es no mūdžiem neko vairs nemanīju, mazākajā arī bija tikai miermīlīgu dzīvnieku raibs sajaukums, bet lielākā lode sevī ietvēra arī vilkus, lāčus un daudzas lapsas, bet kas līdzās arī daudziem miermīlīgiem dzīvniekiem pavisam omulīgi spietoja šurp un turp un augšup un lejup. Dīvaini bija arī tas, ka jau diezgan ievērojamajā vakara tumsā abos šajos balonos es visu redzēju tik gaiši un skaidri, itkā tie būtu apspīdēti no pusdienas saules.

157. ABU NOMIRUŠO SIEVU DVĒSEĻU FORMU ATTĪSTĪBA

1] (MATHAELS:) “Labu pus ceturtdaļstundu stāvoklis palika pavisam nemainīgs; bet pēc tam tā lieta sāka pavisam ievērojami mainīties. Iemesls tam bija kāds garām lidojošs pavisam dabīga izskata žagatu bars, jo to varētu būt esam daži simti. Tas abus balonus sāka ļoti satraukt. Daudzie dzīvnieki tajos bīdījās cits citā un drīz abos balonos kļuva saredzami tikai divi īsti milzu lieli pelēkbalti ērgļi, kas pavisam vareni kampj pēc žagatām, kas saduras ar balonu. Bēdas tai, kuru viņi noķer. Tā ātri pazūd no savas balonu kaitinošās esamības. Bet šis notikums nevilcās ilgi — un visas žagatas bija apēstas.

2] Kad es to uzticami tūlīt atstāstīju savam tēvam, viņš teica: “Jā, tas tomēr izskatās tā, itkā tās būtu abu nomirušo dvēseles!? Aplūko to lietu tomēr precīzi un saki man, ko tu vienmēr ieraugi, jo, patiesi, kādu tik dīvainu miršanas gadījumu tu man vēl nekad neesi atstāstījis!”

3] Es teicu: “Tēvs, ko es redzu, to es tev acumirkli atstāstu!” — Nupat tie baloni kļūst mazāki un milzu ērgļi pārvēršas — atklāti sakot — divās govīs, bet bez ragiem, un pie jumta karkasa es redzu augšup un lejup kāpjām kādu pilnīgi cilvēku, katrā rokā nesdamu saišķi siena; viņš ar tiem tak negribēs barot tās abas govīs? Pareizi! Abas ar mēlēm sniedzās pēc tiem un ir pavisam nosligušas zemē, lai priekšā turēto kušķi var viegli sasniegt.

4] Es tēvam tūlīt atstāstīju, kā un ko es redzēju. Pēc siena apēšanas cilvēks no jumta ģēveles pazuda; bet drīz nāca kāds cits, kas nemaz nelidzinājās pirmajam, ar diviem ūdens spaiņiem un tos abām govīm turēja priekšā dzeršanai, un govīs tos izdzēra līdz pēdējam pilienam.

5] Pēc šīs parādības pazuda arī tas otrs cilvēks kopā ar spaiņiem; bet drīz pēc tam govīs sāka ātri griezties riņķī. Iepriekšējie tvaika baloni kļuva pilnīgi nesaredzami un ātrās griešanās dēļ es abu būtņu stāvus pavisam vairs nevarēju saskatīt. Bet griešanās laikā būtnes kļuva arī vienmēr gaišākas un beidzot sasniedza noejoša mēness spožumu.

6] Drīz pēc tam griešanās pilnīgi izbeidzās un nu iepriekšējo govju vietā atradās divu diezgan vāju cilvēku stāvi, bet pavisam kaili. Tā kā tie pret mums bija pagriezušies ar mugurām, es gan nevarēju noteikt viņu dzimumu, bet, spriežot pēc lieluma, tie tomēr bija divi sieviešu stāvi.

7] Pēc kāda laika es pa jumta ģēveli vēreiz ieraudzīju nākam kādu cilvēcisku būtni ar diviem saiņiem un katram no abiem stāviem izdalām vienu saini. Saiņu nesējs tūlīt atkal pazuda un abi stāvi saiņus atraisīja, pēc tam katrs no tiem izņēma gaiši pelēku ieloču tērpu un vienā acumirkli to uzmeta virs miesas; tikai tagad es ar visu noteiktību pazinu, ka abi stāvi bija tā dīvainā atraitne un viņas kurlmēmā meita. Viņas man gan likās vājākas, bet, neskatoties uz to, tās nešaubīgi bija viņas.

8] Kad viņas nu tā stāvēja manu acu priekšā uz jumta ģēveles kā pilnīgi sieviešu stāvi, tad pie viņām uz jumta atkal nāca divi vīriešu stāvi gaiši zaļos mēteļos un māja viņām viņiem sekot, ko tad abas bez mazākās liegšanās arī darīja.

9] Gājiens devās pret dienvidiem. Drīz tas manam skatam pilnīgi pazuda, bet tūlīt pēc tam es skaidri dzirdēju vārdus: “Vienīgi Dievam tam Kungam visa pateicība, viss cildinājums un viss gods par šo abu nelaimīgo glābšanu!”

10] Kas itkā tos vārdus izrunāja, es nezinu, bet dzirdēt es tos dzirdēju ļoti skaidri un gaiši! Tiem bija neiespējami nākt no tiem abiem vīru stāviem, tā kā tie jau sen bija pāri kalniem un ielejām. Te kaut kur aiz manis vārdus vajadzēja būt teikušam kādam citam. Bet kam, tā ir pavisam cita lieta!

11] Bet kas arī nerunāja, tas uz visu notikumu attiecas ļoti maz; bet ka vārdi bija labi un sevī daudz ietvēra, tas arī ir noteikti! Jo abas būtnes vispār bija dzīvojušas ārkārtīgi labi un krietni, bija ļoti labdabīgas pret nabagiem un pie tam arī ārkārtīgi dievbijīgas, tādēļ diezgan grūti aptvert, kādēļ balss deva Die-

vam tik sevišķu pateicību, slavu un godu par šīs atraitnes un viņas kurlmēmās meitas glābšanu. Tālab šai balsij vajag zināt ko vairāk kā to, ko pat mans prāts nespēj aptvert.

12] Bet Tu, ak Kungs, jau tāpat zini, kas viss šajā miršanas notikumā mums paliek kā mīkla. Tādēļ es par visu vairs negribu uzstādīt kādu sevišķu jautājumu, te jau tāpat viss atstāstījums no sākuma līdz galam ir viens jautājums. Tādēļ Tu, ak Kungs, izskaidro labāk tūlīt visu, jo es te neko nesaprotu. Jau slimība pati par sevi bija ļoti mīklaina, nerunājot par parādībām miršanas laikā un pēc miršanas! Acīmredzamo dvēselisko zilo tvaiku pacelšanās virs visas mājas, dzīvnieki tajos, beidzot viena lielā balona sadalīšanās divos mazākos, kaitinošās žagatas, milzu ērgļi, to pārvēršanās bezragu govīs u.t.t., — īsi, te viss ir pasaka, kas pavisam un ne no viena nav ticama, ja to tūlīt izstāstītu! Ja Tu, ak Kungs, tā tad viszēlīgi vēlies to izskaidrot, tad padari mums šo notikumu nedaudz caurredzamu; jo līdz šim starp to un mani karājas trīskārtēja Mozus sega!”

158. INDE MINERĀLOS, STĀDOS, DZĪVNIKOS UN CILVĒKOS

1] ES teicu: “Vai šis notikums jums visiem ir vienādi neskaidrs?”

2] Visi to apstiprināja un lūdza izskaidrojumu.

3] Un ES visiem teicu: “Jūs tak tomēr esat lasījuši par čūskas bērniem un pie šī notikuma esat tik ļoti akli! Redzat, uz šīs zemes ir indīgi minerāli, indīgi stādi un arī tikpat indīgi zināmie dzīvnieki. Indīgie minerāli ir pavisam indīgi, tie indīgie stādi pa lielākai daļai indīgi un indīgie dzīvnieki attiecībā pret visu viņu būtību vismazāk indīgi. Bet jūs arī esat dzirdējuši, ka tīri šīs zemes cilvēku dvēseles ir minerālu, stādu un dzīvnieku dvēseļu konglomerāts. Tā ir lieta, kuru Es jums jau vairākas reizes esmu izskaidrojis, tikai Es tad esmu runājis vairāk vispārēji nekā speciāli un līdz šim arī neesmu parādījis nekādu sevišķu izņēmuma gadījumu, un nu Es jūs visus gribu ar to iepazīstināt.

4] Jūs pazīstat Dieva taisnīgo un patieso kārtību, bet pazīstat arī tās novirzes. Jūs varat par tām domāt, tās just un sajūst. Bet ko varat jūs, to līdzīgi var arī Dievs; Viņš savu mūžīgo kārtību noteikti zina vislabāk un gaišāk, bet turklāt pazīst arī visus iespējamus un daždažādākos šīs kārtības pārkāpumus; Viņam tā tad arī vajag būt spējīgam par tiem domāt, tos dziļi just un sajūst.

5] Jā, Dievam radībā, kurai jākļūst brīvai un patstāvīgai un brīvi gribošai, sevišķi eņģeļos un šīs zemes cilvēkos, kā jūs zināt, vajag likt tieksmi pēc kārtībai pretējā, lai pēc tam minētiem pilnīgi apstiprinās patiesa, brīva, praktiska sevis pašnoteikšana. Bet no tā tomēr itkā skaidri izriet, ka iespējamā pretkārtība Dievam vajag būt tikpat zināma kā tā labā, patiesā un dzīvā kārtība.

6] Starp pienācīgām domām un sajūtām pretkārtības domas un sajūtas Dievā tāpat kā cilvēkos ir indīgi minerāli, indīgi stādi un indīgi dzīvnieki. Bet tā kā arī tie ir Dieva domas un Dieva sajūtas, tad tie nevar izzust, bet gan paliek arī uguns mēļu inteligences pirmveidā, kas kā negatīvā sfērā radnieciskas var satverties un veidot īpašu būtņu virkni.

7] Īstenībā no šī pirmavota visvairāk radās visa materiālā un tiesātā radība. Bet tā kā tā arī ir aicināta gara radībai kalpot ne tikai kā pārbaudoša dzīvības inde, bet gan, pareizi pielietojot, kalpot arī kā dziedinošs dzīvības balzāms, tad arī tā ir kārtība, ka kārtībai pārāk pretējas pirmsubstances domas atdalās no kārtībai daudz mazāk pretējām un visās trijās redzamajās ārējās, materiālajās valstībās lietu dabā sastāda kādu jau minēto indīgo būtņu virkni.

8] Vispirms inde ir rupjākās matērijas minerālos, tad jau nedaudz mazāk indīga sastopama tai piemērotā stādu valstībā un jau padarīta maiga līdzniecīgam daudzumam zināmos zemāko sugu dzīvniekos ir bīstama labākai, tā tad pozitīvākai arējai dzīvībai un zem zināmiem apstākļiem pat var ja arī ne sagandēt, tad tomēr ļoti ievainot arī iekšējo, pavisam pozitīvo, patieso dzīvību.

9] Nu, šo dvēseļu specifiku potenču indīgās būtnes kopā ar to inteligences spējām beigās arī savienojas un no tām beigās arī top kāds stāvs, bet vienmēr tikai sieviešu kārtas, bet kas tad pavisam dabīgi nav bez kādas vēl pavisam sevišķi indīgas piedevas. Caur kaut kur izdarīto zināmo dzemdinašanas aktu caur piegulēšanu šīs dvēseles arī beigās stājas uz miesas ceļa.

159. ABU NOMIRUŠO SIEVU INDĪGĀ DABA

1] (KUNGS:) “Ja kada tāda dvēsele reiz ir miesā dzīvojoša, tad viņas indi liek viņas pašas miesā un asinīs, bet kas dzīvības sfērā viņas dabas veselību tieši sevišķi neietekmē, jo tā jau pirmtapšanā ir

ierīkota.

2] Bet kādam no pozitīvas kārtības izgājušam cilvēkam tomēr nekad nav droši kādai šāda cilvēka personībai pārāk tuvotes, jo ja viņa kādai dvēselei tieši nekaitē, tad tomēr kaitē kādai tādas indes uzņemšanai nepiemērotai miesai. Un nu mēs jau stāvam pie mūsu atraitnes!

3] Viņas citādi pavisam labā un labā kārtībā pārgājusi dvēsele viņas garīgo pirmelementu ir nolikusi viņas miesas liesā un aknās, kas tur tik ilgi izturas pavisam mierīgi un tālāk nekaitīgi, cik ilgi persona caur kaut ko netiek kaislīgi satraukta; bet ja tāda patiesa indes persona ir tikusi satraukta, tad katram vīram ir pēdējais laiks katras tādas personas indes sfēru ātri atstāt.

4] Jo šī viņas miesā mājjošā inde ir nervu ēteriska veida un iespiežas personas ārējās dzīvības sfērā. Kas caur ieelpošanu vai caur ilgāku uzturēšanos tādā indes piesātinātā sfērā ar paša nervu ēteri ļoti viegli savienojas, tas miesīgi ir pazudis, sevišķi, ja viņš nepazīst pretindi.

5] Nu, pretinde, ja visi nervi jau nav pārāk sanīknoti, gan būtu zināmais buljons; bet vienlaicīgi šiem dzīvniekiem kādā traukā vajadzētu tikt nosmacētiem olīveļļā un tad līdzās izdzertam buljonam visai miesai pavisam labi tikt ar čūskas eļļu norīvētai. Tikai caur to varētu tikt panākta pilnīga izdziedināšana, un tas tādēļ, ka nervos jau mājjošā inde tūlīt iziet no nerviem un pa daļai ar saviem pirmelementiem māgā vai ar tiem eļļā esošajiem savienojas un apvienojas, un caur to vairs atpakaļejoši neiedarbojas uz nerviem un tādēļ arī vairs nevar tiem kaitēt.

6] Kad tu, Mathael, kopā ar savu tēvu biji pie viņas ielūgts pirmo reizi, tad atraitne, slimodama caur viņas pašas indi, kuru grieķu ārsts viņai bija pārāk uzbudinājis, būtu toreiz tikpat labi varējusi nomirt kā vēlāk, jo tādas indes personas ārkārtīgi reti nomirst no kādas citas slimības nekā no paša indes.

7] Tev redzami kļuvušie zilie tvaiki, kuros apkārt peldēja tev tieši ne pārāk patīkamie dzīvnieki, bija indes ētera ārā iziešana un caur saviem iekšējiem iedzīvotājiem tas skaidri un gaiši rādīja, kāda gara produkts tas bija.

8] Kad tavs tēvs caur savu gudro daiļrunību atraitnes iekšienes ļoti satrauktās bailes ievērojami remdināja, ļaunais ēteris ievilkās atpakaļ nomierinātā liesā un aknās; bet pārpalikums palika žultī un māgā; četrās dienās no zināmā buljona tika beidzot pilnīgi uzņemts un caur dabīgo gaitu izvadīts ārā; pēc tam atraitne kļuva pilnīgi vesela. Bet balss, kas tev to līdzekli uzrādīja, nāca no kāda gara, kas bija atraitnes sarggars.

9] Bet kad tu ar savu tēvu tur tiki pasaukts otro reizi, atraitnei bija lielas dusmas viņas kurlmēmās meitas dēļ, kura, neskatoties uz to, ka viņa bija kurlmēma, tomēr īsti spēcīgi sāka iemīlēties kādā diezgan draiskulīgā cilvēkā. Caur to atraitnes, kā arī līdzīga veida meitas inde tika pārāk dedzīgi satraukta; visos savas dzīvības nervos abas tika sadzeltas kā no tūkstots indīgām čūskām, un no šī momenta nekāda miesīga izdziedināšana vairs nebija iedomājama, — izņemot, protams, tas gan būtu bijis iespējams tikai caur Manu spēku. Bet lielā satraukuma dēļ abu dvēseles pilnīgi sadalījās, t.i., viņas sadalījās savos pirmelementos, un nepieciešami ieņemdamas kādu lielāku telpu, augstu un tālu izlauzās pat virs mājas, kurā gulēja abas mirstošās.

10] Kad bija sekojusi pilnīga atdalīšanās no miesas un pēc tālākas nomierināšanās pirmelementi dzīvības kamolā atkal sāka sevi pazīt kā vienotus, iepriekš viens otrā ieplūdušie kamoli, no kuriem lielākais ietvēra atraitnes dzīvības pirmelementus un mazākais meitas, drīz atšķīrās. Bet dzīvības pirmelementi, nu arvien vairāk nomierināti, arī vairāk viens otru pazina, saķērās un tev balonos tūlīt kļuva saskatāmi kā kādu augstāk stavošu dzīvnieku sugas.

11] Kad dzīvības kamolos, tāpat kā to iekšējā formā, atkal iestājās lielāks miers, tad dvēseļu pirmveidojumi atkal tuvāk pazina viens otru un pārgāja divās ērgļu mātītēs. Drīz tu ieraudzīji satraucam balonus, tie bija ārējās dzīvības gari, kas nu arī apvienojās ar abām dvēselēm. Kad tas tev redzamā un lietai atbilstošā veidā notika, tad tūlīt kļuva redzamas divas govīs. Tas jau būtu tuvu cilvēkam, bet nu vēl trūkst kas pirmelementārīks.

12] To abu vīru dvēseles, kas iepriekš bija atraitnes vīri, to trūksošo pazina un pēc labas kārtības to atgādāja. Tad govju stāvos ienāca jauna dzīvība, viss tiek dzīts juku jukām, caur to rodas divi pilnīgi cilvēku stāvi. Tie no klātesošām vīru dvēselēm tiek ar mīlestību satverti un šī mīlestība tūlīt veido pareizu pirmvielu atbilstošam tērpam, un tā iepriekš tik ļoti izārdītās dvēseles atkal uz visiem laikiem top īsti cilvēka formas, apveltītas ar vajadzīgo izpratni — ko skaidri parāda gājiens pret rietumiem.

13] Bet pēdējā balss, ko tu pašas beigās dzirdēji un kas izteica pateicību, vēlreiz bija viena un tā paša sargeņģeļa, kas tev pirms diviem gadiem uzrādīja pareizo līdzekli tādas slimības dziedināšanai. Bet gars

saprata lielās grūtības, kas bija nepieciešams tam, lai no kādas īstas pretkārtības izveidotu pareizu un Debesu kārtību, jo arī te ar nedaudz indes ļoti daudz balzāma var padarīt par indi, bet ar nedaudz balzāma daudz indes gandrīz neiespējami padarīt par dziedinošu balzāmu. Vienīgi tikai pie Dieva viss ir iespējams un tādēļ sargeņģeļa pēdējais pateicības sauciens Dievam tam Kungam!

14] Vai jūs to visu nu labi saprotat? Kuram kaut kur vēl kaut kas ir tumšs, tas lai jautā un viņam tam jāklūst gaišam!”

160. KIRENIJA PĀRDOMAS PAR LAICĪGO DVĒSEĻU ATTĪSTĪBAS KĀRTĪBU

1] KIRENIJS saka: “Kungs, Tu vienīgi gudrais un taisnīgais, kas te attiecas uz šo notikumu, tad tas man nu ir pilnīgi skaidrs, jo es redzu šo no Tevis izdejošo patiesi dievišķi mākslīgo struktūru dabīgo attīstības gaitu; es redzu Tavu mūžīgo kārtību un redzu, ka tikai šajā kārtībā Tev ir iespējamas visas lietas. Bet to starpā tikai viens man nu nopietnībā paliek nedaudz tumšs un es te varu domāt, kā gribu, bet man tajā tomēr nekļūst gaišāks!

2] Proti, es tieši to vēl vienmēr nevaru aptvert, kādēļ tad mūsu cilvēciskām dvēselēm, pirms viņas pāriet pilnīgi inteligentā cilvēciskā formā, vajag iepriekš pavisam sadalītām eksistēt tūkstots reiz tūkstots stādos, jā, pat minerālos un vairāk kā vēlreiz tik daudzos dzīvniekos. Pirms viņa tad kļūst pilnīga cilvēka dvēsele, viņai caur zibeni un lietu — un kas zina, vēl no kā — iepriekš vajag tikt no akmeņiem zināmā mērā izdzirkstaļotām un beigās aizplūdinātām?! Pēc tam šī dvēseļu ceļojumu un dvēseļu kopā saķeršanas vēsture pietiekami garlaicīgi iet cauri visai stādu un dzīvnieku valstij, un beigas vēl vajag būt tam godam, kā spēcīgai topošai dvēselei tikt nokautai, mazākais, divdesmit vēršos un līdzās vēl varbūt simts aitās, teļos un ēzeļos?! Mēs, romieši, to dēvējam par *Doctrina dura* (cietsirdīgā mācība — izd.).

3] Vai tad Dievam nebūtu iespējam tūlīt radīt pilnīgu cilvēka dvēseli un tad to ietērt ar miesu un asinīm? Kādam nolūkam tad kāds tik garlaicīgs progress? Te uzlūkojam mūsu Rafaelu! Kā gan viņam vēl trūkst no pilnīgākās dzīvības?! Kas mēs, kopā salipinātas dvēseles, esam pret viņu!? Vai viņam mazākā pirkstiņā nav vairāk varas un gudrības, kā mums visā leģionveidā kopā saliktā miesā?! Es nevēlētos redzēt tūkstots drosmīgāko karotāju bojā eju; viņš vienā acumirkli visus samaltu putekļos! To es saucu par dzīvības pilnību! Ja tas no Tevis var tikt piešķirts vienam, kādēļ tad ne kāda cilvēka dvēselei?! Jeb vai arī viņa dvēselei iepriekš vajag iziet tik daudz ceļojumu caur kas zin cik neskaitāmi daudzām pakāpēm? Tā, ak Kungs, ir mana nakts puse! Dod arī šeit pareizu gaismu un turpmāk es noteikti vairs negribu Tevi aprūtināt ar tik dumjiem jautājumiem.

4] Jūsu Mozū gan ir teikts: “Un Dievs tas Kungs cilvēku radīja no zemes pikas un viņa nāsī iepūta dzīvu dvašu. Un tā cilvēks kļuva dzīva dvēsele.” Pēc šiem, protams, ļoti tumšajiem vārdiem — ja tos ņem, kā tie burtiski skan — Tu kā Dievs tad cilvēkam caur viņa nāsīm tā būtu iepūtis kādu jau pilnīgu dvēseli. Bet te jau tas viens tikpat tumšs kā tas otrs. Tādēļ es lūdzu tevi tikai kā ne kā mums visiem iedot kādu gaismiņu.”

5] ES saku: “Jā, Mans mīļais draugs Kirenij, ja šur un tur tevi jau pa laikam sāk pamest atmiņa, te Es neesmu vainīgs; jo to, ko tu nu vēlies zināt, Es jums jau sen esmu vispusēji izskaidrojis! Tu to tikai esi piemirsis. Es nedaudz pamodināšu tavu atmiņu, un tad tev jau viss kļūs īsti gaišs!”

6] KIRENIJS saka: “Jā, jā, Kungs, Tev jau vienmēr ir taisnība! Nu es jau esmu pilnīgā skaidrībā; uz šī kalna un šajā naktī mums uz mata viss ir ticis skaidri izskaidrots, kad caur zināmās uguns lodes mistisko gaismu mēs visi ugunīgu mēļu un mēlišu veidā savā priekšā redzējām lidināmieš visu tapšanu un pat Tavu domu un ideju izpaušmes, to bezgalīgāko daudzveidību, un pat mūsu pašu domas! Jā, jā, to visu mēs ne tikai jau dzirdējām, bet arī pilnīgi redzējām!”

161. KIRENIJS KRITIZĒ MOZUS RADĪŠANAS STĀSTU

1] (KIRENIJS): “Bet, neskatoties uz to visu, ar Mozu es vēl nevaru tā īsti iedraudzēties. Tajā vajag būt daudz kam ārkārtīgi lielam un patiesam, bet kurš, izņemot Tevi, saprot to, ko viņš ir uzrakstījis?”

2] Sevišķi neskaidrs ir viņa Radīšanas stāsts! Vienreiz teikts: “Darīsim cilvēkus pēc Mūsu vaiga, pēc Mūsu līdzības, ka viņi valad pār zivīm jūrā un pār putniem zem debess, un pār lopiem un pār visu zemi un pār visiem tās tārpiem, kas lien pa zemi. Un Dievs radīja cilvēku pēc sava vaiga, pēc Dieva vaiga. Viņš to radīja un radīja to vīrieti un sievieti. Un Dievs viņus svētīja un viņiem teica: “Augļojieties un

vairojieties un piepildiet zemi un pārvaldiet to, un valdiet pār zivīm jūrā, pār putniem zem debess un pār visiem dzīvniekiem, kas rāpo pa zemi!” Un Dievs teica: “Raugiet, Es te jums esmu devis visādu zāli, kas apsēklo visu zemi, un visādus augļu kokus, kam sevī ir augļi, jūsu ēdienam un visiem zvēriem uz zemes un visiem putniem zem debess un visiem tārpiem, kas te dzīvo uz zemes, lai viņi ēd visādas zaļas zāles!” Un tā notika. Un Dievs uzlūkoja visu, ko Viņš bija radījis, un raugi, tas viss bija ļoti labi! Un no vakara un rīta tapa tā sestā diena.”

3] Ar šo tekstu Radīšanas vēsture nu būtu jāuzskata kā nobeigta, vienīgi tas ne tuvu tā nav! Pēc tam, kad Dievs tas Kungs itin visur uzlūkoja Savu darbu un visu atrada par ļoti labu, Mozus no māla vai no kādas zemes pikas Dievam atkal liek formēt pirmo cilvēku un caur nāsīm viņam iepūst dvēseli, un cilvēks te būtu kā pilnīgi pabeigts; tikai šķiet, ka Dievs ir piemirsis, ka arī cilvēkam būs vajadzīga kāda sieviņa!

4] Iepriekšējā tekstā gan teikts: “Un Dievs radīja vienu vīriņu un vienu jaunkundzi”, bet pēc tam, šeit, Mozus Ādamam ilgi liek būt vienam un tikai tad dziļā miegā no viņa ribas Dievam liek radīt vai iztaisīt pirmo sievu! Nu, kas to saprātīgi un ar dziļu jēgu var apvienot, tas acimredzami saprot vairāk, nekā es!

5] Pēc pirmā teksta Dievs tūlīt pavēsta par Ādamu un Ievu un ka viņiem jāpārvalda visa zeme un visa radība virs tās. Viņš viņus tūlīt svētī, jo ir teikts: “Un Dievs viņus svētīja.” Un tā tad iepriekš Viņam arī vajadzēja būt svētījušam visu zemi un tās radību uz tās; jo stāv rakstīts, ka Pats Dievs visu, ko Viņš bija radījis, atrada par ļoti labu. Bet ko Pats Dievs atrod par ļoti labu, tam tak kā caur Visaugstākā Dieva labpatiku neiespējami būt citādam kā no Dieva arī ļoti svētītam!

6] Tātad iepriekšējā tekstā visa zeme un pirmais cilvēku pāris parādās kā augstākā mērā svētīts! Bet vēlākā tekstā viss tūlīt pieņem pavisam citu izskatu: Zemei ir tikai viens apdzīvojams dārzs, kam protams, vajadzēja būt skaisti lielam, tādēļ, ka tikai tā vidū iztecēja četras no Āzijas lielākajām upēm. Tad pirmais vīrs no Dieva tika darināts vienīgi no māliem un pēc tam caur deguna caurumiem viņam tika iepūsta dzīva dvēsele. Viņš redzēja un nosauca kokus un zāli, zivis jūrā, putnus zem debess un visus dzīvniekus, kas visapkārt rāpo un staigā uz zemes.

7] Insektus, mušas, bites, lapsenes, siseņus, tauriņus un vēl daudzus citus mazus gaisa apdzīvotājus, kurus tak nevar dēvēt par tārpiem, Mozus tikpat labi pavisam aizmirsta, kā izņemot zivis, tos neskaitāmos jūras apdzīvotājus. Jo gaisā kā zem debess viņš runā tikai par putniem un jūrā tikai par zivīm. Tas arī ir nedaudz dīvaini!

8] Bet atstājam vēl to, jo zem jēdziena “putns” vispārējā nozīmē beigās var saprast visu, kas tad apdzīvo gaisu, un zem vispārējā jēdziena “zivis” visu radību, kas tad mājō ūdenī. Bet vai Mozus savu uzstādīto jēdzienu arī izplēta tik plaši, kā tas viņa pareizai izpratnei būtu nepieciešams, to gan es nekādā gadījumā nevarētu apgalvot!

9] Bet lai nu ir kā ir, ar to vēl vienmēr varētu vienoties; bet ka iepriekšējā tekstā sestā radīšanas dienā tūlīt pēc Dieva izsauciena: “Darīsim cilvēku pēc Dieva vaiga!”, viņš no Dieva liek tapt vienam vīriņam un vienai jaunkundzei, bet vēlākā tekstā tas vīriņš jau ilgi iepriekš ir veidots no māliem, bet jaunkundze daudz vēlāk no vīriņa ribas, visa zeme šķiet daudz mazāk svētīta, par šī pirmā cilvēku pāra svētīšanu nav ne runa, pretēji, piedraudot ar nāves sodu un zemes nolādēšanu viņiem tiek aizliegts ēst augļus no kāda zināma koka un kā tas vēlāk pēc šīs pavēles pārkāpšanas arī teikts, ka zeme nopietnībā tika nolādēta un nesīs tikai ērkškus un dadžus un līdzās tam, ka viņam vajag mirt, un ka maizi sev nopelnīt sviedriem vaigā, — ja te no kādas svētības, kuru Mozus piemin iepriekšējā tekstā, tāpat no tur pieminētā augstākā apmierinājuma par Dieva paveikto darbu, vairs nav atklājamas ne mazākās pēdas! Ja Tu, mūsu visdievišķīgākais Draugs, tā tak arī itkā ir cietsirdīga mācība un pat pie labākās gribas tajā nevar orientēties.

10] Atklāti sakot: Kas Tu, ak Kungs, esi un ko Tu māci, tam es ticu vairāk kā klints stipri; bet ar diezgan stipri apjukušo Mozu liec man mieru! Ja Tev tas ir iespējams, man par to dot kādu gaismu, tad man tas ir labi, bet ja tas pēc Tavas kārtības pagaidām nav vēlams, nu, tad mazākais man tas ļoti maz vai nemaz nav svarīgi! Man un mums visiem no Tevis ir pilnīga gaisma un tādēļ viegli varam iztikt bez Mozus viltus gaismas. Ko mums līdz kāda mācība, kuru mēs nevaram saprast tās pirmpatiesībā? Labāk viens saprotami pamācošs vārds, nekā desmit tūkstsots vārdu, kurus neviens nesaprot!”

162. ĀDAMA UN IEVAS RADĪŠANA

1] ES saku: “Ar īsteni pasaulīgu prātu mērīta tava piezīme par Mozu tieši nav tik ļauna; bet vērtējot ar gara saprātu Mozus ir pavisam kas cits, nekā viņš tev liekas pēc teksta. Bet vispār pēc teksta pirmais teksts no otrā teksta nav tik ļoti atšķirīgs, kā tu to domā; jo pēcteksts daudz vairāk apgaismo iepriekšējo tekstu un tuvāk apraksta — kaut gan īstenībā garīgi atbilstošā veidā — veidu, kā ir noritējusi cilvēka tapšana.

2] Bet kā tapšana ir saprotama dabiski, ciktāl tas jums pagaidām ir nepieciešams, Es pat šajā naktī jums jau tāpat esmu rādījis. Un Mataels, kam atbilstības zinātne ir ļoti labi zināma, pirms vienas dienas jums arī darīja zināmu, kā Mozus raksti ir saprotami un Man tev, tu mans draugs Kirenij, vēlreiz vajag izteikt piezīmi, ka tev nopietnībā ir pavisam īsa atmiņa. Pirmīt Es tavu atmiņu gan no jauna atdzīvināju, un nu tu, ja tu to tā īsti stipri gribi, jau vari tajā kustēties nedaudz brīvāk; bet pie tavām šaubām par Mozus cilvēka radīšanu Es tomēr gribu vēl tikdaudz pamācoši piemetināt, ka tu un vēl daudzi citi no tā varat secināt, kā īstenībā ar to lietu ir.

3. Redzat, viss, ko Mozus ar savu Radīšanas stāstu saka un īstenībā grib teikt, vispār vistuvāk attiecas tikai uz pirmo cilvēku audzināšanu un garīgo izglītību un tikai caur atbilstību arī uz vispirmo cilvēku pāri.

4] Vispār caur Manu gribu pēc lietu kārtības, kā Es jums to nu esmu rādījis, pēc miesas Ādams ir ticis radīts un veidots no zemes māla smalkākām ētera daļām, un, kad caur Manu gribu viņš, pieredzes bagāts, reiz bija ieguvis tādu spēku, caur kuru pie viņa vajadzēja izveidoties kādai ākrārtēji intesnīvai ārējās dzīvības sfērai, un kad viņš reiz, noguris no darba un ceļojuma, iegrīma dziļā miegā, tad arī bija laiks Ādama ārējās dzīvības sfērā likt kādu no jums visiem zināmām dabas pakāpēm kopā salasītu dabas dvēseli.

5] Šī dvēsele, atrazdamās ārējās dzīvības sfērā, no šim, viņai ļoti jaukajām Ādamiskām ārējās dzīvības daļām, jeb no bagātīgākajiem dzīvības tvaikiem, kā to vēl šodien mēdz darīt nomirušo dvēseles, ja viņas uz dažiem acumirkļiem grib parādīties cilvēkiem, pēc Manas gribas un pēc Manas kārtības tūlīt sāka veidot viņai atbilstošu miesu un trijās dienās ar to arī bija pilnīgi galā.

6] Kad pēc tam Ādams pamodās, viņš pārsteigts un pilns prieka sev līdzās ieraudzīja savu līdzību, kas, protams, viņam bija un vajadzēja būt ļoti draudzīga, tādēļ, ka pēc miesa tā arī bija no viņa būtības.

7] Bet savā būtnē, sirds apvidū viņš sajuta, bet pavisam patīkami, ka viņu kas nospiež; pa laikam viņš sajuta kā kādu tukšumu. Tas bija dzimuma mīlestības sākums un viņš no tēla, kas viņam tūlīt bija tik pievilcīgs, nekad nevarēja šķirties. Uz kuriem viņš gāja, tur sieva viņam sekoja, un ja sieva kur gāja, tad viņš noteikti nevarēja ļaut viņai iet vienai. Viņš juta sievas vērtību un viņas mīlestību un tādēļ kādā gaišredzības brīdī sacīja: “Mēs, es viens vīrs un tu viena sieva, pēc Dieva plāna kā man izaugusi no manas ribas (sirds apvidū), tātad esam viena miesa un viens ķermenis; tu esi mana jaukāka daļa un turpmāk tā paliksi, un vīrs atstās tēvu un māti (vīra nopietnību un viņa rūpes) un pieķersies savai sievai.”

8] Bet kur ir teikts, ka Dievs Ādamam ar miesu apsedza to daļu, kur viņš ņēma ribu, neviens no jums tomēr cerams nebūs tik dumjš, ka pieņems, ka Dievs nopietnībā ievainoja Ādamu, lai viņam saīsinātu vienu ribu, lai no mazas ribas taptu liela sieva. Ribas ir maigo, iekšējo dzīvības orgānu ārējais, stiprais aizsardzības vairogs.

9] Ja Dāvids saka: “Dievs, mūsu stiprā pils un spēcīgais vairogs!” — vai tādēļ Dievs nopietnībā ir no tīriem akmeņiem uzcelta pils jeb vai liels dzelzs vairogs?!

10] Tā tas arī ir ar ribu, no kuras jābūt cēlušamies Ievai! Tā riba ir tikai zīme lietai; bet lieta ir Ādama iekšējās, spēcīgās mīlestības dzīvība. Un riba, kā šīs dzīvības aizsardzība, no Mozus tika minēta rakstos, pirmkārt, tādēļ, ka tā, būdama dzīvības aizsardzība un tātad dzīvības ārējais vairogs, to arī figurāli attēlo; bet otrkārt vēlāk kāda laba, uzticama un mīloši krietna sieva arī uzskatāma kā vīra aizsardzība, vairogs un patvērums, un tādēļ atbilstoši arī pavisam labi var tikt uzskatīta kā vīra riba; un treškārt, ārējās dzīvības ēteris arī ir dvēseles iekšējās dzīvības visvarenākā aizsardzība, bez kā cilvēks nevarētu dzīvot ne desmit acumirkļus.

11] Bet nu pēc maigās miesīgās būtības Ieva ir radusies no šīs Ādama ārējās dzīvības ētera pārpilnības, un tā kā šīs dzīvības ēteris iztvaiko no ribas un māgas apvidus, un pēc tam cilvēku plaši apņem no visām pusēm, tad Mozus, kura rīcībā bija ļoti laba atbilstības līdzību valoda, Ievai pavisam labi varēja likt rasties no Ādama ribas, un no Dieva Ādama brūci aizklāt vai aizstāt ar Ievas miesu. Jo tieši Ieva bija no Ādama ārējās dzīvības sfēras tapusi miesa, ar ko Dievs Ādamam aizstāja viņa ārējās dzīvības ētera

zaudējumu, un tātad brūces vietu viņam apsedza ar Ādamam ļoti patīkamās Ievas miesu, kas īstenībā tad arī bija Ādama miesa.

163. MOZUS RADĪŠANAS STĀSTA ČETRKĀRTĪGĀ NOZĪME

1] (KUNGS:) “Redzat, šādā veidā ir lasāms Mozus un dabīgam prātam saprotams! Protams, tur ir vēl kāda dziļāka, iekšēja, tīri garīga izpratne, saskaņā ar ko zem visas Radības stāsta saprotams Dieva cilvēku izglītošanas darbs, ka visiem jāpazīst un jāmīl sevi un Viņu kā visu visumu. Šajā sfērā Dieva garīgi staigā ar Ādamu un māca viņu, dod viņam likumus, pārmāca viņu, ja viņš kļūdās un atkārtoti svēti viņu, ja Ādams, vai vispār šīs zemes pirmcilvēce Dievu atzīst, Viņu mīl un staigā Viņa kārtībā.

2] Ja dabīgi tas tik daudz artī nenotika matērijā, tad tas tomēr notika garīgi un arī tas, kā dabīgi viegli saskatāms, pie vēl pavisam tīriem, nesamaitātiem un ļoti vienkāršiem cilvēkiem. Tādēļ Mozu var lasīt pat četrkārtēji un vienmēr ļoti tīri un skaidri saprast.

3] Pirmkārt: tikai tīri dabīgi, no kā pēc mūžam nemainīgās Dieva kārtības zināmos periodos ierauga kādu nepieciešamu tapšanu. No tā visi dabas gudrie var piepildīt viņu prātu un savus secinājumus viņiem neiespējami izdarīt citādi, kā vienmēr tikai ļoti seklī; šajā ceļā viņi var ļoti daudz izzināt, bet pie tam tomēr nekad nenonāk uz kāda stingra un izturīga pamata.

4] Otrkārt: kopā dabīgi un garīgi. Šī tāpat ļoti patiesā sfēra cilvēkiem, kas tiecas būt Dievam patīkami, ir tā labākā, tādēļ, ka te kā roku rokā iedami abi kļūst patiesi un skaidri saskatāmi un aptverami. (NB — šādā veidā ir dota arī “Dieva Namturība”).

5] Treškārt: tīri garīgi, pie kam nemaz netiek respektētas dabas parādības un to pagaidu pastāvīgums un izmaiņas. Te lieta grozās tikai ap cilvēka garīgo izglītību, ko Mozus ļoti trāpīgi attēlojis atbilstošās dabas ainās. To ir sapratuši visi Dieva gudrie, kuriem ir uzticēta cilvēku iekšējā izglītība.

6] Un beidzot ceturtkārt: tīri debešķīgi, kur Kungs ir viss visā un viss attiecas uz Viņu. Bet kā tas ir ņemams un saprotams, jūs nevarat aptvert ātrāk, pirms caur jūsu gara pilnīgu atkaltdzimšanu jūs neesat kļuvuši viens ar Mani, kā arī Es esmu viens ar Tēvu Debesīs, tomēr ar atšķirību, ka jūs visi kļūsiat viens ar Mani atsevišķās personībās, kamēr Es un Tēvs, kas ir Mana mīlestība, mūžam viens ar otru esam viena, nedalīta personība.

7] Bet Es nu no tevis, mīļais draugs Kirenij, ceru, ka tu par Mozu būsi labākās domās; jeb vai tu varbūt vēl domā, ka Mozus — pēc tavām domām itkā kāds aklais — nav zinājis, ko viņš raksta?!”

8] Pavisam apmulsis KIRENIJS saka: “Kungs, pavisam apkaunotam ļauj man būt pavisam klusam un mēmam, jo nu jau es saprotu manu lielo un rupjo muļķību! No šī brīža es gribu tikai klausīties, bet pats vairs nerunāt ne vārda!”

9] Te pie Manis pienāk KORNELIJS un saka: “Kungs, tagad, pirms vēl saule nebūs pilnīgi uzlēkusī, atļauj arī man runāt kādu vārdu un uzstādīt ne pārāk nesvarīgu jautājumu, jeb īstenībā izteikt vienu piezīmi!”

10] ES saku: “Sāc tikai; kas tevi nospiež, tam vajag tikt izteiktam!”

11] KORNELIJS runā tālāk: “Ar Mozus rakstiem noteikti jau precīzi būs tā, kā Tu mums par to nu esi devis gaišāko izskaidrojumu, un mēs, cilvēki, caur atbilstošiem pētījumiem tad gan varam izdibināt pirmo, otro un trešo jēgu, jo starp visu garīgo un materiālo gan vajag pastāvēt atbilstībai. Bet kam, izņemot Tevi, gan ir tam pareiza atslēga?”

12] To, ko Tu mums nu esi izskaidrojis, to mēs tagad, protams, labi saprotam; bet cik man zināms, Mozus ir sarakstījis piecas grāmatas. Tām vairāk vai mazāk ir viens un tas pats stils un tas pats gars. Kas tās var lasīt un kas saprast?! Nu, vai tad nebūtu iespējams mums par to dot vispārēju pamācību? No šī brīža es visvairāk nodarbošos ar jūdu Svētajiem Rakstiem — tā kā es ar tiem varu iepazīties no tempļa labiem norakstiem, bet ko es tajos lasu, to vēlētos arī saprast.

13] Es gan arī pilnīgi pārvaldu ebreju valodu un pēc teksta Rakstus pilnīgi saprotu; bet ko man līdz teksts un tā materiālā nozīme, ja es nevaru izdibināt tā garu?! Ak Kungs, tādēļ dodī mums kādu pamācību, ka mēs varam saprast to, ko mēs lasām!”

164. GARĪGO RAKSTU IZPRATNES ATSLĒGA

1] ES saku: “Jā, Mans draugs Kornēlij, ārējā pasaules sfērā tam nav kāds likums ne kāda instrukcija;

vienīgais, kas tev dod atslēgu un palīdz gara un Rakstu izpratnei, ir tava paša, no Manis un Manas mācības atkalatdzimušais gars. Cik ilgi tu garā neesi atkalatdzimis, nekādi likumi tev neko nelīdz; bet ja tu reiz tas esi, tad tev nekādi likumi vairs nav vajadzīgi, jo tavs modinātais gars ļoti viegli un ātri atradīs tam līdzīgo arī bez kādiem vispārējiem likumiem.

2] Bet ja tu labāk, kā tas bija līdz šim, gribi atpvert, mazākais, Rakstu dabīgo nozīmi, tad tev ļoti vajag iepazīties ar illerieru (Illyrier) valodu, kurai te ir pareizu skaņu lielākā līdzība ar senēģiptiešu valodu, un tā ir gandrīz vienāda ar pirmebreju valodu. Bez valodas zināšanām tu Mozus rakstus nekad pavisam pareizi nelasīsi un tādēļ arī pat tekstu pareizi nesapratīsi. Bet ja tu nesaproti jau tajā sastopamās laicīgās ainas, kā tev pat ar daudz tūkstots likumiem un pamācībām varētu iet ar tajā paslēptā garīgā izpratni?

3] Tagadējā jūdu valoda pret kādreizējo, kurā runāja Ābrams, Noass un pat Ādams, ir kļuvusi gandrīz jau pavisam sveša. Bet ticībā un mīlestībā paliec Manī, tad pareiza izpratne tev jau pati no sevis tiks piedota klāt un tas pavisam ne pārāk ilgā laikā! Bet vispār tev tas nekaitēs, ja tu vairākkārt lasi rakstus; jo caur to tava dvēsele tiks uzturēta meklējošā un domājošā darbībā. — Vai tu ar šo Manu paskaidrojumu esi apmierināts?”

4] KORNELIJS saka: “Katrā ziņā, Kungs un Meistar! Taisnīga un uz droša pamata esoša cerība ir vairāk vērtā nekā cerētā pilnīga saņemšana. Un tā es esmu priecīgs par to, kas man no Tevis ir. Pieņem par to manas sirds siltāko pateicību!”

5] Kad mūsu Kornelijs ar to tika apmierināts, pie manis tūlīt pienāca bijušais virsnieks, vecais STAHANS un teica: “Kungs un Meistar, tas ko mēs visi no Tavas mutes nu esam dzirdējuši, ir Mācība, kuru mēs jau tagad gan saprotam, bet vai to sapratīs arī kāds cits, ja mēs viņam to pavēstam? Ko visu mēs esam pieredzējuši, dzirdējuši un redzējuši, lai mēs to arī spējam saprast; bet tie, kuriem mums tā arī jādara zināma, tie iepriekš neko vēl nav pieredzējuši, dzirdējuši un redzējuši. Kā viņi to derīgi atvers?”

6] ES saku: “Draugs, kur tad bija tavas ausis, kad Es tūlīt sākumā teicu un pat jums visiem pavēlēju, ka to, ko visu jūs šajā naktī redzētu un piedzīvotu, nevienam cilvēkam neizpaust?! Visas pasaules priekšā ats lai paliek aplēpts! Kas garā patiesi būs atkalatdzimis, tam jau tāpat viss kļūs skaidrs, bet kas nocietinās savā pasaules ārišķībā, tam, ja viņš to uzzinātu, kā kādai mulķībai vajadzētu viņu ļoti sadusmot. Tādēļ ir labāk, ja pasaule par to neko neuzzina, bet jūsu spēcīguma dēļ jums nepieciešams saprast Dieva Valstības noslēpumus, un tas ir pietiekami visai pasaulei!

7] Kas jums Manā Vārdā mācāms, to jūs pa lielākai daļai jau zināt; viss pārējais ir svētība jums, kas jūs vairāk vai mazāk esat izraudzīti par tautas skolotājiem, lai jūs paši nešaubīgi ticat, ka Es kopš mūžības vienīgais esmu Kungs un Meistars. Jo, ja jums ir īsta un nemainīgi stipra ticība, tad jums arī būs viegli savos mācekļos atmodināt stingru un dzīvi ticību caur to, ka vispirms jūs visiem rādat jūsu pašu ticības stiprumu. Bet lai jūs to varat parādīt visā tās spēkā, bija nepieciešams, ka vispirms jūs pazīstat Mani, ka Es esmu izgājis no Tēva, lai jums visiem jūsu miesā rādītu dzīvības ceļu.

8] Ja tu, Stahan, cerams, to nu esi aptvēris, tad tu nu gan arī zināsi, kas jums visiem, kad jūs no Manis tiksiet sūtīti, īstā laikā ļaudīm sprediķojams. Mīliet Dievu, jūsu mūžīgo Tēvu, pār visu un savu tuvāko kā sevi pašu un turat baušļus, ko caur Mozu Dievs ir devis visiem cilvēkiem, tad jums jau ir kopā Mana Mācība, kas jums ļaudīm sprediķojama; vairāk Man nav vajadzīgs.

9] Bet viss cits, ko jūs šeit uzzināt, ka Es tev to atkārtoti esmu izskaidrojis, attiecas uz jums. Nu tu, cerams, zini, kas tev visā nākotnē darāms un ievērojams, un tādēļ vēlreiz vari doties uz savi vietu.”

10] Bet pieceļas ķēniņš Omrans un Man jautā, teikdams: “Kungs, Meistar un Dievs! Tu gan zini, kādēļ es uzsāku ceļojumu! Ko es meklēju, to es arī esmu atradis. Man šis atradums dara ārkārtīgi labu, bet tas noteikti katram darīs labu, kas, līdzīgi man, to atradīs. Bet bez mācības neviens to nevar atrast! Tādēļ ir jautājums, kam tad jānāca, un kas tam pieder, lai spētu būt tautas skolotājs! Vai skolotājiem kā sūtņiem jāceļo no vietas uz vietu un jādodas no vienas valsts uz otru, jeb vai varbūt būtu labāk ierīkot atklātas skolas, tās apgādāt ar derīgiem skolotājiem un ar likumu pavēlēt cilvēcei šīs skolas apmeklēt? Kungs un Meistar un Dievs, es lūdzu Tevi visžēlīgi man par to dot kādu instrukciju, jo es gribu un darīšu visu, ko Tu gribi un vēlies, kas man jādara!”

165. PATIESIE EVAŅĒLIJA SKOLOTĀJI

1] ES saku: “Man patīk tava patiesi nopietni labā griba; bet arī tava atmiņa ir kļuvusi nedaudz īsa, — jo es tev par to, un sevišķi Mathaelam kā tavam znotam, jau esmu devis pietiekamākās pamācības. Ne-

daudz pārdomā, un tu to jau atradīsi. Vispār pats par sevi saprotams, ka tam, kas grib vest aklo, pašam vajag redzēt, ja kopā ar to negrib iekrist kādā grāvī. Tu brālim nevari teikt: “Nāc, lai es tev no acs izvelku skabargu!”, ja tavā acī varbūt atrodas pat vesels balķis.

2] Tātad patiesam skolotājam vajag būt brīvam no trūkumiem, kas viņam varētu būt traucējoši viņa amata pārvaldīšanai; jo nekāds skolotājs te ir labāk nekā kāds nepilnīgs! Tādēļ, ka Es jūs izglītoju par skolotājiem, tāpēc Es jums arī tik daudz un nedzirdtu rādu un izskaidroju; bet tātad katram pilnīgam skolotājam vispirms vajag tikt no Dieva pamācītam, tāpat kā arī jūs nu tiekat no Dieva pamācīti. Tēvam Debesīs vajag viņu audzināt, citādi viņš nenonāk pie patiesības visā tās gaismas dziļumā; bet kas tajā nenāk un caur to pats nekļūst gaisma, kā tad viņam jābūt iespējams apgaismot sava tuvākā nakti?

3] Kam jāapgaismo nakts un tā jāpārvērš dienā, tam, līdzīgi saulei, pašam vajag būt gaismai, kas nu tuvojas ausmai. Bet ja saule būtu tumša un melna kā ogle, vai tā zemes nakti gan pārvērstu gaišākā dienā? Es domāju, ka tā nakti tad padarītu vēl melnāku un bez gaismas, kā iepriekš nakts pati sevī jau bija.

4] Tādēļ kāds skolotājs, kas par skolotāju nav audzināts no Dieva, ir sliktāks, nekā nekāds skolotājs! Jo tāds tumšs skolotājs nav nekas cits, kā maiss sliktāko sēklas graudu, no kura no dabas garīgi vienmēr un nepieciešami cilvēku trūcīgās dzīvības vagās tiek izkaisītas visas tumšākās māņticības nezāles.

5] Ja tu taviem ļaudīm gribi mācīt lasīt, rakstīt un rēķināt, tad tu vari pieņemt piemērotus skolotājus un skolas mājās likt to bērniem iemācīt; bet Manu Evaņģēliju derīgi un svētīgi citiem cilvēkiem var un drīkst sludināt tikai tie, kuriem pilnā mērā piemīt tieši tās īpašības, kuras kā šim amatam nepieciešamas Es iepriekš skaidri esmu pateicis.

6] Bet tam nav vajadzīgas nekādas speciālas skolas mājas, bet gan īsts Debesu sūtnis iet no draudzes uz draudzi un saka: “Lai miers ir ar jums; Dieva Valstība ir pienākusi tuvu pie jums!” Ja sūtnis tiek uzņemts, tad lai viņš paliek un sprediķo; bet ja viņš no kādas draudzes, kas ir par daudz pasaules un velna, netiek uzņemts, tad lai viņš dodas tālāk un iepriekš pat nokrata putekļus no savām kājām! Jo tāda draudze arī nav vērtā, ka īsts Debesu sūtnis pie savām kājām nes tālāk tās putekļus.

7] Bet šī Mana Mācība nevienam nedrīkst tikt uzspiesta, bet gan vienam vai otram loceklim vispirms jādzird Manas Mācības no Debesīm pārlietu lielās priekšrocības. Ja draudzes locekļi Mācību grib dzirdēt, tad tā īsā un kodolīgā veidā viņiem tiek sprediķota; bet ja viņi to negrib, vai izrāda maz prieka par to, tad Debesu sūtnis atkal dodas tikai prom, — jo dārgām pērlēm nekad nav jātiek mestām priekšā cūkām par barību!

8] Tagad tu zini, kā tas ir ar Manas Mācības izplatīšanu; bet no šī brīža tu Manas pamācības vairs nedrīksti aizmirst! Vispār šo svēto un vissvētāko darbu atstāj tikai Mathaelam un viņa četriem biedriem, jo viņi nu precīzi zina, kas attiecībā uz Manas Mācības izplatīšanu viņiem būs darāms un kārtojams, un savās sirdīs ar Mani arī vienmēr sazināsies, kas šīs Manas Mācības patiesai izplatīšanai arī ir nepieciešamākā prasība.

9] Jo kas tad Manā Vārdā lielu vai mazu māca savam brālim, tam nevajag smelt no savas, bet gan vienmēr tikai no Manas akas! Viņam nav vajadzīgs domāt: “Ko es runāšu, kad nāku viena vai otra priekšā vēstīt Kunga vārdu?”; jo īstā laikā viņam tiks likts sirdī un mutē, kas viņam runājams.

10] Bet kam tiek piešķirta šī žēlastība, tas itkā aiz bailēm vai kautrības kāda valdnieka priekšā lai nepārdomā to skaļi izteikt, itkā viņš ar to varētu viņu apvainot vai pat sadusmot! Jo kas pasauli baidās vairāk nekā Mani, tas nav gluži Manis vērts, un tikpat maz Manas necīgākās žēlastības, un nekad nav derīgs būt par Debesu sūtni.

11] Tavā valstī, kur tu esi likumdevējsun augstākais tiesnesis un tavi ļaudis tevi bīstas, jo viņi pazīst tavu spriedumu un izteicienu negrozāmību, tev tas tomēr būs vieglāk, bet kur kāds skolotājs kā Debesu sūtnis nonāks vietā, kas tiek pārvaldīta no cietsirdīga firsta, tur viņam tad acīm redzami vajadzēs vairāk drosmes, nekā tev, firstam, no kura tavā plašā zemē bīstas.

12] Bet kas te ir vai grib būt īsts Debesu sūtnis, tas lai nenes nekādu nūju vai citu ieroci, lai viņam nav klāt nekāds maiss, lai tajā ko ieliktu, jo Es Pats jau viņam pamodināšu draugus, un viņi viņam dos to, kas viņam kā miesas un asins cilvēkam nepieciešams. Tāpat istam Debesu sūtnim, izņemot ziemā vai ziemeļu aukstajās zemēs, nav jānēsā vairāk kā vienus svārkus, lai neviens viņam nevar pārņemt, ka viņam ir par daudz un par to kādam citam par maz. Bet ja kāds viņam dāvina otrs vai arī trešos, tad viņam tie tikai jāpieņem, jo viņš pietiekami atradīs izdevības, kur tāda veida dievbijīgas dāvanas ļoti labi varēs izlietot.

13] Ar to tev, Omran, ir visi noteikumi, zem kuriem patiesam skolotājam jādarbojas. Tikai vienu Es

piemetinu un saku: Katrs īstens Debesu sūtnis no Manis saņems spējas caur viņa roku uzlikšanu dziedināt visus slimniekus. Un īstiem sūtņiem kādā draudzē arī iepriekš jādziedina tajā esošos slimniekus, tas daudzos atmodinās labu interesi, un tad viņi drīzāk būs noskaņoti jaunajai Mācībai no Debesīm, nekā caur kādu lai cik labi sakārotu runu.

14] Bet katrs cilvēks jau tāpat labāk klausās kāda ārsta, nekā kāda lai cik apgaismota pravieša vārdos. Ko Es daru, to lai kā no Manis visās zemes valstīs sūtīts dara arī īstens Debesu sūtnis. Tikai pirms roku uzlikšanas īstenas Debesu sūtnim vienmēr gan jāpazīst, vai kāda slimība nav tāda veida, caur ko kāds slimnieks jau vairāk atrodas viņpasaulē, nekā šajā pasaulē. Ja īstens Debesu sūtnis slimnieka dvēseli reiz jau ierauga ārpus miesas, tad viņam tad rokas nekad nav jāuzliek, bet gan tikai jālūdz par viņu un Manā Vārdā šo dvēseli, kas šķiras no miesas, jāsvēta. Bet īsi sakot: Katrs patiesš Debesu sūtnis īstā laikā labi pazīst, kas viņam darāms. — Vai tu, Omran, nu esi kārtībā ar visu to, ko vēl vēlēties zināt?”

15] OMRANS saka: “Jā, Kungs un Meistar un Dievs, vienīgi patiesais! Mana karstākās mīlestības pateicība par to! Un maniem ļaudīm tālu un plaši Tevi jāslavē un jācildina, un viņi to darīs, kā Tu viņu vecajam ķēniņam esi piešķīris tik daudz nepelnītas žēlastības, caur ko arī viņi iegūs tieši to pašu. Tādēļ Tev vēlreiz par to mana karstākās mīlestības pateicība!”

166. BRĪNIŠĶĪGAIS RĪTS

1] Pēc šīs patiesi kvēli izjustās, kā ar visu siltumu izteiktās pateicības Omrans atkal devās atpakaļ uz savu vietu, un tajā acumirkli iepriekš nekad neredzētā veidā tuvojās saules lēkts, tā ka no horizonta dzidrā spožuma tiko kāds iedrošinājās turp raudzīties. Tūkstots viegli mākonīši gaiši rožainā gaismā kā dziļākā godbijībā drebēdami gaidīja brīnišķo dienas māti.

2] Pēc dažiem acumirkļiem virs tālajiem kalniem gaišākā varavīksnes gaismā sāka pacelties lielā saule. Bet tās diametrs šoreiz šķita esam desmit reizes lielāks kā parasti; vienlaicīgi daudzie klātesošie pamanīja lielus putnu barus, kas vairāk vai mazāk augstu riņķoja tīrākos, gaiši sārtajos gaismas viļņos, un kuriem arī uzlecošā saule piešķīra pavisam ievēribas cienīgu nevaldāmu savīļņojumu.

3] Virs jūras plašās spoguļvirsmas gulēja viegla migla, kas uz brīnišķīgāko atstaroja saules varavīksnes krāsas. Vienlaicīgi virs plašās, briljanta gaismā esošās jūras virsmas apkārt lidoja lielas baltas jūras kaijas un viņu spārni mirdzēja, itkā tie būtu dimanti un rubīni.

4] Vienlaicīgi pūta tik patīkami atsvaidzinošs rīta aromāts, ka KIRENIJS, un kopā ar viņu arī daudzi citi skaļi iesaucās: “Nē, kādu tik brīnišķīgu rītu neviena mirstīgā acs vēl nekad nav redzējusi, un neviena cilvēka jutekļi vēl nekad nav sajutuši tik iepriecinošu rīta svaigumu!”

5] Arī JARA, kas visu nakti bija klusējusi un bija aizņemta ar skatīšanos un klausīšanos, pēkšņi aiz sajūsmas iekliedzās: “Ak, tas ir rīts, kādu Debesīs bauda eņģeļi! Ak, ak, kāds skaistums, kāds neapraktāms daiļums! Tas arī ir atbilstošs rīts, līdzīgs tam, kāds šajā naktī vislielākā pilnībā ir uzausis mūsu sirdīs! Vai nav taisnība, ak Kungs, Tu mana pavisam vienīgā mīlestība, tas ir īsti nozīmības pilns Debesu rīts?”

6] ES smiedamies saku: “Katrā ziņā, Mana vismiļā rožu meitenīte, ja cilvēkā viss ir kļuvis debešķīgs, tad viss, kas viņu ietver, jau arī kļūst debešķīgs! Rīti kļūst Debesu rīti, dienas — Debess dienas, vakari — patiesi Debesu vakari un naktis kļūst par Debesu mieru, bet ne vairs tumšas, bet gan pilnas brīnišķīgākās gaismas cilvēka tīrai ar viņa garu apvienotai dvēselei. Pilniem malkiem baudi tikai smaržīgā rīta spēcinošo lieliskumu!”

7] Meitene raud prieka asaras un pieceļas no savas vietas, lai visam ķermenim ļautu baudīt šī rīta smaržu.

8] Nupat nāk arī saimnieks Markus. Tā kā viņš nu bija pasūtījis brokastis, tad viņš saules lēktu bija nokavējis, bet tā kā saule pie debesīm rotājās pilnākā un krāšņākā varavīksņu krāsu gaismā, tad viņš, pavisam pārsteigts, Man jautāja, kas tas esot par dīvainu rītu; jo viņš jau esot kļuvis vevs vīrs, tālu un plaši apeļojis Eiropu, Āfriku un Āziju, bet sauli un rīta mākonīšus vēl nekad nav redzējis tādā gaismā! Lai tak Es tomēr vēlētos viņam pateikt, ko tas nozīmē.

9] Es saku: “Redzi, ja šeit nāktu Romas ķeizars, tad viņam pakļautie ļaudis gādātu par visādām tiko iedomājamām svinībām, daļēji aiz prieka reiz redzēt savu ķeizaru, bet daļēji — lai no viņa, ja viņš ir priedīgā garastāvoklī, saņemtu dažas žēlastības un iecietību! Redzi, šeit Manā personā arī sēž ķeizars un vienīgais valdnieks pār visām debesīm un pasaulēm.

10] Debesu iedzīvotāji, kāds ir mūsu Rafaels, zina, kādas lielas atklāsmes Es jums cilvēkiem šajā naktī esmu atklājis, un ka šajā Manā personā vaigu vaigā ir atļauts Mani skatīt kā Tēvu staigājam starp jums, cilvēkiem, un jūs mācam. Augstāko un svētlaimīgāko prieku, ko viņi nu sajūt, viņi arī liek redzēt un sajust caur šīs zemes dabas garu darbību.

11] Bet ne tikai uz šīs zemes, bet gan visas bezgalīgās radības visās pasaulēs šajā laikā tiek svinēti atbilstoši svētki, un proti, pilnas septiņas stundas. Šajā laikā visā radībā nemirst neviena radīta būtne un neviena arī netiek dzemdēta. Bet kad tās septiņas stundas būs pagājušas, svētkiem ir beigas, un tālāk viss iet dabīgu gaitu.

12] Nu tu zini šī rīta diženuma iemeslu! Bet nu ej un parūpējies par sevišķi labu rīta mielastu; jo jo arī mēs šodien gribam svinēt sevišķus svētkus!”

13] Markus steidzīgi iet tālāk, bet visi klātesošie un visvairāk Jara pievienojas Debesu priekam un slavē un cildina Mani.

14] Pēc tam, kad ap stundu ilgi visi Mani pārmēru slavējuši un cildinājuši, nāk Markus un lūdz mūs sagatavotās brokastīs. Bet daudzi nu vēlas vēl ilgāk uzkavēties kalnā.

15] Bet te Es visiem saku: “Lejā pie tiem arī esošajiem galdiem ir tas pats rīts kas šeit, augšā uz kalna; jūs to baudīsit īsajā ceļā lejup, un lejā jūs to baudīsit dubulti! Mūsu miesām vajadzīgs spēcīgums, un tādēļ ejam ātri lejā pie galdiem!”

167. PAR GAVĒŠANU UN PAR PRIEKU

1] Pēc šiem Maniem pavisam dabiskiem vārdiem viens no tiem piecdesmit jaunajiem FARIZEJIEM piezīmēja: “Nu, beidzot arī viens dabisks vārds no Tā mutes, kurā Viņa dievišķās gudrības, mīlestības, spēka un varas visā pilnībā mājō visaugstākais Jehova Gars! Bet pārāk drošs tas nav, vai aiz tā neslēpjas vēl kāda dziļa, garīga nozīme! Kas, izņemot Viņu, to izdibina, tam būtu jātiek atalgotam ar ķēniņa valsti!”

2] Viens BIEDRS viņam saka: “Šī piezīme jau pavisam klusu domās, nerunājor par skaļi izteikta, bija pavisam dumja! Kā Viņš ko var izteikt bez kādas iekšējas, dziļi garīgas nozīmes?! Lai cik parasts mus tas arī neliekas, tad tas tomēr ir un paliek Visaugstākā Gara izteiciens, un tādēļ nevar būt citāds, kā pilns visdziļākās garīgas nozīmes! Mēs abi varbūt jau visā mūžībā pilnīgi neizdibināsim šo pavisam viegli izvesto teikumu; bet to es skaidri jūtu, ka tajā var būt apslēpts kas bezgalīgs. Tādēļ turpmāk piesargies no tādām pārāk dumjām piezīmēm!”

3] PIRMAIS saka: “Nu, nu, katrā gadījumā tas gan bija dumji no manis; bet zem tā nekas ļauns tomēr netika domāts!”

4] OTRAIIS saka: “Nu, vai tad tev varbūt ir ļoti žēl, ka tu zem tā neesi domājis nekā šķelmīga?! Kopā ar mani tu visu šo nakti esi dzirdējis, redzējis, jutis un sajutis tik daudz augstākās gudrības, un tagad tu pēkšņi atļaujies izteikt sava veida zobgalīgu piezīmi?! Redzi, tieši tādēļ, ka mēs esam tik dumji, viltīgi un aprobežoti kā vistumšākā rudens nakts, tad Kungs mūs arī nekad, kā cildeno Mathaelu, nezaicināja atstāstīt kādu brīnumainu notikumu! Skaista starpība starp mums abiem un Mathaelu! Es jau tāpat sev liekos kā pilnīgs nekas, un tu vēl gribi zoboties, — šajā bezgala diženākajā sabiedrībā?”

5] PIRMAIS saka: “Tev ir pilnīga taisnība, brāl, ņem tik mani priekšā tā īsti spēcīgi! Patiesi, neko labāku neesmu pelnījis! Bet par to es nu arī pats sevi sodīšu! Zini, brokastis man ļoti labi garšotu, bet nē, tieši tādēļ nē! Līdz vakaram pār manām lūpām nav jānāk ne kumosam! Ak, es savu muļķīgo joku pratīšu sodīt!” Ar to šis jaunais farizejs atkal dodas atpakaļ uz kalna un neiet brokastīs.

6] Bet arī viņa BIEDRS saka: “Jā, ja tu gavē, tad caur manu tiesājošo bārienu pie tā es esmu vainīgs un es gribu palīdzēt tev gavēt, lai tu to vieglāk panesi! Tu gan kļūdījies, bet savu kļūdu tūlīt saprati un pelni piedošanu, un tavā sevis paša labošanas labajā darbā īstu atbalstu. Tātad es gavēju kopā ar tevi!”

7] PIRMAIS vēlreiz saka: “Bet tev tas nav jādara! Jo tas nav labi, ka nevainīgais cieš kopā ar vainīgo, kā tas pasaulē diemžēl pārāk bieži ir!”

8] OTRAIIS saka: “Itkā es pats to nezinātu! Bet saki man, kur tad tik bieži gadās, ka mana veida brīvprātīgais cieš kopā ar kādu vainīgo?”

9] PIRMAIS saka: “Nu, tā kas tieši tik bieži nenotiek, — bet jo vairāk tā nevainīgam negribot vajag ciest kopā ar vainīgo; piemēram, kāds ķeizars, kas ir ārkārtīgi bagāts un caur savu lielo karapulku varens, tiek no kādas mazākas valsts un mazāk varena ķēniņa apvainots. Par tādu apvainojumu ķeizars

varētu atriebties tikai ķēniņam, bet nē — viņš ar savu karapulku uzbrūk ķēniņa zemei un to nežēlīgi izposta. Viņš nesaudzē ne lopus, ne cilvēkus, visam vajag tikt nonāvētam un tiek iznīcināti ciemi, tirgi un pislētas. Cik daudziem nevainīgiem vajag ciest kopā ar vienu vainīgo! Es ticu, ka ar šo piemēru tev pietiks, un tu sapratīsi, ka šad un tad arī man ir taisnība!”

10] Bet kamēr abi atpakaļ palikušie tā viens ar otru sarunājās, mēs piegājām pie galdiem un apsēdāmies pie ļoti bagātīgām un labi sagatavotām brokastīm. Izņemot Mani, neviens gan nepamanīja abu jauno farizeju, kas nu, protams, vairs gan nebija nekādi farizeji, iztrūkumu. Tādēļ Es tūlīt teicu Markusam, ka viņam jāiet uz kalnu un Kunga Vārdā viņus jāved brokastīs.

11] Markus ātri devās uz kalnu un abiem izteica Manu gribu. Tad abi piecēlās un sekoja Markusam.

12] Kad viņi nonāca lejā, Es abiem teicu: “Simon un Gabi! Nākat šeit un sēžaties pie šā galda; jo pēc baudītā mielasta mēs tomēr redzēsim, vai uz kalna Manā dabīgā aicinājumā iet lejā brokastīs nopietnībā nav atrodama kāda garīga iekšēja nozīme! Bet vispirms nu ēst un dzert! Jo savas pagaidu eksistēšanas dēļ miesai tāpat vajadzīga barība un spēcīgums kā dvēselei, jo tai jāaug gribas izpratnē un gribas spēkā.

13] Tādēļ nu ēdat un dzerat un gavēšanu atstājat uz kādu citu laiku! Cik ilgi Es kā patiesi jūsu gara Tēvs un jūsu dvēseļu līgavainis esmu pie jums, jums nav jāgavē ne miesīgi, ne garīgi; bet kad ar laiku Es personīgi, kā tagad, vairs nebūšu starp jums, tad jums atkal nāksies dažādi gavēt.

14] Pārspilēta un bezpamata gavēšana tāpat ir muļķība un tāpat var kļūt par grēku kā pārspilēta nekausība. Kas grib dzīvot kādā pareizā kārtībā, tas lai ir mērens visā; jo ar laiku katrai pārmērībai vajag būt ļaunām sekām miesai, dvēselei un garam. Nu ēdat un dzerat pavisam priecīgu prātu un esat liksmi un spirti!

15] Priecīga un liksma sirds Man ir daudz patīkamāka nekā apbēdināta, noskumusi, vaimanājoša, kurnējoša, ar visu neapmierināta, caur to nepateicīga un noteikti ar maz mīlestības sevī; jo priecīgā sirdī mājo mīlestība, laba cerība un nešaubīga pašāvēība. Ja kāda svarīga iemesla dēļ noskumušais nāk pie priecīgā un liksmā, viņš drīz pats kļūst priecīgāk noskaņots, viņa dvēsele sāk kustēties brīvāk un mierīgu dvēseli gara gaisma var vieglāk caurgaismot, — kamēr noskumusi dvēsele pilnīgi saraujas kopā un beigās kļūst pavisam tumša un īgna.

16] Es domāju, ka zem sirds liksmības un možuma jūs nu nespratisiet kādu palaidnīgu, negodīgu un netikumīgu jokdari, — tā kas lai paliek tālu no jums! — bet gan ar to liksmību un možumu, kas pilnā kāda godājama un pilnīgi vesela laulātā pāra sirdis, vai ko Dievam padevējš cilvēks sajūt pēc labas un Dievam patīkamas rīcības. — Vai jūs to visu labi sapratāt?”

17] Visi to apstiprināja un priecājās Manā priekā. Bet pēc tam no visām pusēm krietni ķērās pie ēšanas un lielās, cēlās zivis patiesi neļāva neko vairāk vēlēties! Arī viņi tika krietni baudīti.

168. SIMONA RUNA PAR PAMĀCĪBU AIZ EGOISMA

1] Pēc kādas pusstundas mūsu sabiedrībā kļuva īsti dzīvi un Simons deva vaļu savai katrā ziņā ļoti atjautīgai asprātībai. Gabi, kā vairāk nopietns kādus divdesmit gadus vecs cilvēks vairākas reizes Simonu parausrtīja pārāk tālu neaizrauties.

2] Bet SIMONS teica: “Kas tad toreiz raustīja Dāvidu, kad viņš pavisam pārgalvīgi dejoja šķirsts priekšā?! Viņa sieva gan viņam aiz kautrības ieteica būt mērenākam sava prieka neprātā; bet Dāvids par to nelikās ne zinīs! Un redzi, es nu tagad arī nelikšos ne zinīs par tavu koriģējošo raustīšanu, bet gan kļūšu tikai vēl liksmāks! Tādēļ nerausti vairs mani, citādi man vajadzētu arī tevi paraustīt!

3] Paskaties turp, tur sēž tas Kungs: Viņš nu ir vienīgais mūsu korektors! Ko mēs, grēcieni, gribam viens otru daudz koriģēt?! Jo katrs no mums, cilvēkiem, savu tuvāko visvairāk koriģē aiz savas savtības! Skopulis savu tuvāko mudina uz mērenību, lietišķību un taupību, un tam nolūkam viņam ir savas tikumīgi teicieni. Bet kādēļ viņš to dara? Viņš baidās, ka kāds tad varētu kļūt nabags, kuru viņam kā pārtikušam cilvēkam, ja arī ne aiz tuvākā mīlestības, tad tomēr kauna dēļ vajadzētu atbalstīt.

4] Kāds cits, ja viņš nevar ātri pāriet, savam pavadonim pavisa ārstnieciski izskaidros ātras iešanas kaitīgumu. Kad cits, kas nav sevišķs ievērojama karstuma draugs, cik iespējams pārliecinoši uzsvērs ēnas derīgumu. Vīna dzērājs savam draugam noteikti neslavēs ūdeni. Jauns, vai arī jau kāds gados vīrs, kas pats ļoti labprāt uzlūko kādu jaunavu, viņai vienmēr sprediķos par briesmām saieties ar citiem vīriem un citus vīrus ļoti skaisti un ļoti morālistiski pamatoti brīdinās no pārsteidzīgiem sakariem ar sievie-

šu dzimumu. Te tādos brīdinājumos tomēr būs saskatāma īsti jauka savtība?!

5] Un tā es līdz šim vēl vienmēr, un es to saku pavisam atklāti, emu novērojis, ka pie pārāk bieži sastopamiem brīdinājumiem no brīdinātāja puses vienmēr nedaudz saskatāma savtība, ko neviens brīdinātājs, ja viņš tikai nedaudz par sevi padomā, nevar sev noslēpt. Kas viņu kaut kur nepatīkami aizskar, no tā viņš zem visāda morāliska izskata iemesliem savu tuvāko vienmēr visvairāk brīdinās to darīt.

6] Ja kāds ir iemilējies kādā jaunavā, tad viņš, drīz nopietni, drīz laipni, viņu noteikti vienmēr brīdinās no citiem vīriešiem, kas itkā, kā tas pa laikam mēdz notikt, arī varētu mest uz viņu acis. Kādēļ tad viņš no citu vīriešu ļaunuma nebrīdina daudzās citas jaunavas? Tādēļ, ka pie citām jaunavām viņa savtība nav uz spēles!

7] Pēc dažādo brīdinājumu un pamācību rakstura, kādus cilvēki savstarpēji dod, es pat varētu uz mata uzminēt cilvēku vājās puses!

8] Ne velti mūsu Dieva Meistars uz kalna izteica ārkārtīgi trāpīgu piezīmi par zināmiem nelūgtiem korektoriem, kuriem saviem tuākiem tūlīt nav jāsaka: “Nāc, draugs, lai es no tavas acs izvelku skabargu!” Iepriekš viņiem jāpiegriež vērība tam, vai paša acī itkā neslēpjas kāds vesels baļķis. Ja vispirms, varbūt ar lielām pūlēm, viņi to būtu dabūjuši ārā, tad viņiem arī būtu tiesības savam brālim teikt, vai viņam ir patīkami atlaut no viņa acs izņemt viņa skabargu!

9] Redzi, draugs Gabi, arī tā ir morāle, kuru es tev, protams, negribu uzspiest tā, kā tu man savu raustišanu, kaut gan es te gandrīz stingri vēlētos apgalvot, ka te tajā varētu slēpties ļoti maz nepatiesa!

10] Es tagad esmu runājis un nu atkal klūpu virsū zivij! Pa to laiku tu, draugs Gabi, vari dot vaļu sprediķojošai mēlei. Bet tikai pasaudzē mani ar Zālamanskām gudrībām; jo tam mums abiem vēl nav pietiekami veikla mēle. Mums abiem vispār vajag būt priecīgiem tikai par to, ka apzināti vēl dzīvojam; bet Zālamana abi atstājam mierā! Viņa Augsto dziesmu lai te dzied, kas grib; mūsu balsis uz šīs zemes šos augstumus, cerams, nekad nesasnies!”

11] Par šīm Simona dzēlīgajām piezīmēm Gabi izskatās nedaudz sapīcis, bet aiz tīras godbijības pret Mani tomēr klusē.

169. SIMONS KRITIZĒ ZĀLAMANA AUGSTO DZIESMU

1] ES Simonam saku: “Tā tad tavs biedrs ir liels Zālamana draugs? Un ko viņš saprot no šīs Augstās dziesmas? Saki Man, ciktāl jūs tajā jau esat iespiedušies?”

2] SIMONS saka: “Debess un šīs zemes Kungs un Meistar! Ja es drikstu runāt pavisam atklāti, kas man ir uz mēles, tad es labprāt runāju; bet ja man vajag gudrot, tad es neko nevaru izteikt!”

3] ES saku: “Runā, kas tev ir uz mēles, jo tava asprātība un humors ceļas no laba grauda sēklas!”

4] Pēc tam SIMONS saka: “Ak, ja tā, tad mēs jau kaut ko izdabūsim laukā! Bet pāri manam ļoti vienkāršam prātam tas, protams, nesniegsies; bet manām domām tomēr nav jābūt kaitīgām!

5] Tu, ak Kungs un Meistar, jautāji, cik tālu mēs jau būtu iespiedušies Augstajā dziesmā! Palīdz, Elij, es vēl pavisam neesmu iespiedies, jo man tam būtu bijis žēl laika. Bet Gabi no galvas jau zina visu pirmo nodaļu. Viņš to vēl vienmēr laiza un gremo un vienmēr ņem pilnus abus vaigus; bet par šīs nodaļas jēgu viņam ir tikpat maz zināšanas kā man par dziļāko jūras dzelmi! Bet skaistākais pie tam ir, ka, jo biežāk to lasa, jo mazāk šīs dziesmas pirmo nodaļu saprot. Bet ja beigās to pat zina no galvas, tad to jau saprot vismazāk!”

6] ES saku: “Vai arī tu pirmo nodaļu varbūt zini no galvas?”

7] SIMONS saka: “Viņš man to jau tik bieži ir skaitījis priekšā, ka man par lielāko apnikumu, diemžēl jau arī es vārdu pa vārdam to zinu no galvas. Runāt ar skitiem ir daudz interesantāk nekā teikt priekšā Zālamana Augsto dziesmu! Kas tajā kaut ko atrod, tam vajag būt pavisam kuriozu vecāku bērnam. Es to uzskatu par bezjēdzību! Cik skaisti, patiesi un labi ir Zālamana izteicieni un arī viņa sprediķi, tikpat dumja un neko neizteicoša tad ir arī viņa Augstā dziesma! Kas tajā atrod ko vairāk kā kāda nelgas darbu, tam acīmredzami ir pilnīgi slimas smadzenes!

8] Ko, piemēram, jānozīmē tam: “Lai viņš mani skūpst ar savas mutes skūpstu; jo tava mīlestība ir jaukāka kā vīns.” Kas ir tas “viņš” un kas ir tas “mani”? Vai tam nepazīstamajam “viņam” tikpat nepazīstamo “mani” jāskūpst ar “viņa” paša muti?! Vai tad šim “viņam” viņa sejā ir arī kāda cita sveša mute? Tad tam jābūt kādai brīnumaini dīvainai būtnei!

9] Šī pirmā panta palīgteikums, kas seko virsteikumam, šķiet, acīmredzami satur palīgteikuma, kas

atrodas virsteikuma priekšā, dedzīgās vēlēšanās iemeslu. Bet te tas “viņš” stāv otrā personā, un kā noteiktu nevar pieņemt, ka zem izteiciena “tava mīlestība”, kas esot jaukāka nekā viņš, esot domāta tieši tā “viņa” mīlestība. Bet ja jau nezina, kas ir “viņš” un kas ir “mani”, no kurienes tad jāzina, kas ir tas, kura mīlestībai otrajā personā jābūt patīkamākai nekā viņam?

10] Vispār ar to tad mīlestībai arī nav izteikts nekāds sevišķs kompliments, ja saka, ka tā esot patīkamāka nekā viņš, ja tas iepriekš netiek apzīmēts kā kāds sevišķi lielisks. Jo mēdz būt arī pavisam nožēlojami slikti viņi! Bet ja mīlestība ir tikai patīkamāka vai lieliskāka nekā viņš bez kādas tā kvalitātes atšķirības, tad tāda mīlestība patiesi pavisam nav kas sevišķs! Visā šajā pļāpāšanā galu galā gan var slēpties kas sevišķs, bet uz šīs zemes es to tomēr nekad nevaru atrast.

11] Manas muļķības lielākai parādīšanai es pirmajam pantam vēl gribu pielipināt otru; kas, ja mana atmiņa mani neviļ, skan: “Tava eļļa ož saldi; tavs vārds ir izlieta eļļa, tāpēc meitas tevi mīlē.” Te pēc mana saprāta otrais pants pirmam der tieši kā kulaks uz aci! Kas tad tā ir par eļļu un kā? Kam tad šo eļļu jāosta? Kā kāda vārds var būt izlieta eļļa un kādēļ viņam tieši tādēļ jātiek no meitām mīlētam? Kas tās ir par meitām?

12] Tādēļ dodies prom, lielais Zālamān, ar visu tavu lielo gudrību! Viens vārds no Tevis, ak Kungs, man ir tūkstots reiz tūkstots reizes vērtīgāks nekā visa augstā Zālamāniskā gudrība. Tagad man no Zālamāna jau atkal pietiek! Ak Kungs, es lūdzu Tevi, atļauj man tālākos pantus, jo tie tālu pārsniedz skitisko!

13] ES saku: “Pavisam labi, mans mīlais Simon, vai tu Man nevarētu atkārtot arī tos mudinājuma vārdus, kurus Es uz kalna teicu tiem, kuri skaistākā rīta dēļ negribēja iet lejā no kalna, par kuriem vārdiem tu apgalvoji, ka tiem noteikti nebūtu nekāda iekšēja, garīga nozīme? Ja tu tos vārdus atceries, tad saki Man tos vēlreiz priekšā!”

14] Nedaudz apmulsušu seju SIMONS saka: “Ja atmiņa mani neviļ, tad tie nedaudzie vārdi itkā gan skanēja tā: “Lejā pie brīvi stāvošiem galdiem uzskavējas tas pats rīts, kā šeit augšā kalnā; jūs to baudīsiet isajā ceļā lejup un lejā to baudīsiet dubulti. Mūsu miesām vajadzīgs kāds spēcīgums, un tā ātri ejam lejā pie galdiem!” Es ticu, ka Tu, ak Kungs un Meistar, esi runājis tieši tā!”

15] ES saku: “Pavisam labi, Mans mīlais Simon! Tu to teikumu pilnīgi pareizi atkārtoji vārdu pa vārdam! Bet ko tu saki uz to, ja Es tev nu saku, ka tas no Manis teiktāis mudinošais teikums nu kā papildīti garīgi izsaka tieši to pašu, ko tavi abi Man no Zālamāna Augstās dziesmas izklāstītie panti!”

16] SIMONS saka: “Pirms es to aptveru, drīzāk aptveru to, ka ievērojami lielā jūra jau rītu tiks pārveidota par auglīgu pļavu. Jo tas, ko Tu, ak Kungs, uz kalna teici, tas bija skaidrs un gaišs un mēs visi pārāk skaidri sapratām, kas mums patīkamā kārtā darāms, un proti, jāiet lejā un šajā brīnišķīgajā rītā pavisam labā garastāvoklī jāsežas pie galdiem, lai spēcīnātos ar labi pagatavotām brokastīm. Kas to itkā nav sapratis, tam vajag būt bijušam pavisam kurlam.

17] Bet kas tā saprot arī abus Augstās dziesmas pantus? Kas, kā es Tev rādīju, dabīgi ir tīrākais neprāts! Bet ja tie tas ir, kas tad tajos nopietni var gribēt meklēt kādu augsti gudru, garīgu jēgu?! Tas ar pilnām tiesībām man liekas tieši tā, kā kādu vairāk dzīvniekam nekā cilvēkam līdzīgu mēmu nevēgu man vajag stādīties priekšā, ka viņš esot kāds gudrs Platons! Vispār — iespējams ir viss, kādēļ tas ne? Es šiet tikai izsaku, kā es nu jūtu un sajūtu.”

18] ES saku: “Jo labāk; jo vairāk neiespējama tu nu taja atrodi, jo brīnumaināk tevi pēc tam skārs apgaismība! Bet arī tas ir brīnumaini, ka tu un tev līdzīgie ar atvērtām acīm vēl vienmēr neko neredzat un ar vaļējām ausīm neko nedzirdat! Bet atstājam to! Tā kā tu tik labi pārzini Augsto dziesmu, tad pie tiem diviem pantiem saki Man klāt arī vēl trešo, un tad Es tavā priekšā tavam apmierinājumam pilnīgi noteikti tūlīt spēšu atrisināt tev tik neatrisināmo mīklu!”

19] SIMONS saka: “Ak vai, arī vēl trešo pantu? Ak Kungs, Tev par prieku es jau labprāt daru visu, ko Tu no manis prasi; bet citādi es Tev varu apgalvot, ka tas manu māgu gandrīz apgriez uz otru pusi!”

20] Tās trešais pants ir īsti samudžināts! Ja mana atmiņa mani neviļ, tad slavenais trešais pants skan apmēram tā: “Velc mani, tad mēs tev tecēsim pakaļ! Tas ķēņiņš ved mani savos kambaros. Mēs liksimojam un esam priecīgi par tevi; mēs pieminam tavu mīlestību vairāk nekā tavu vīnu; tie taisnīgie mīl tevi.”

21] Te tas nu ir! Kas to var sagremot, tas lai to sagremo! Ja sākumā tikai pavēlēts: “Velc mani sev līdz, tad es skrienu!”; bet palīgteikumā teikts: “Tad mēs skrienam!” kas ir tas, kas tad grib sekot, un kas pēc tam tie “mēs”, kas tur skrien?

22] “Tas ķēniņš ved mani savos kambaros.” Kāds tad ķēniņš, mūžīgais vai kads laicīgais un pasaulīgais? Bet tas teikums vispār vēl ir viens no labākjiem.

23] “Mēs liksmojam un esam priecīgi par tevi.” Te es tikai vēlētos zināt, kas te ir tie mēs, un kas ir tas, par ko viņi ir priecīgi!

24] Tālāk tie zināmie nepazīstamie piemin tā arī zināmā nepazīstamā mīlestību vairāk nekā vīnu, par kuru arī nekas netiek teikts, kāda labuma tas ir.

25] Kas beigās ir tas ļoti nezināmais “tevi”, kuru mīl taisnīgie? Ak, tas neskaidrākais no visiem runas veidiem!

26] Kas šīs zemes cilvēks tomēr ir par nožēlojamu vientiesi! Ar neko viņš iesāk, ar neko dzīvo un ar neko beigās atkal pārstāj būt. Ja savas dzīvības labākā un gaišākā periodā viņš arī tic, ka kaut ko saprot, bet tad nelaimīgā veidā iepazīst Zālamana Augsto dziesmu un tas nelga ir pilnīgi galā; jo tiklīdz kāds cilvēks no kāda cita cilvēka puses caur vārdu vai rakstu ir darīts uzmanīgs uz to, ka ar viņa gudrību ir pilnīgi beigas, tad jau arī tīri beigas arī ar pašu cilvēku, t.i., viņš gan vēl turpina dzīvot, bet kā kāds nelga, kas tālāk neko vairs nav spējīgs aptvert un saprast! Ja kāds cilvēks līdzīgi man ir nonācis līdz tai vietai, kur viņš pavisam vairs negrib iet tālāk, tad viņš atkal griežas atpakaļ un kā kāds dzīvnieks sāk tikai veģētēt. Par ko un vēl tūkstots reiz par ko, arī kādas tālākas pūles?!

27] Patiesi, Kungs un Meistar, šonakt uz kalna Tu mums esi rādījis lietas, kādas uz šīs zemes vēl nekad nav tikušas rādītas nevienam mirstīgam cilvēkam! Es nu aptveru un saprotu milzīgi daudz. Bet kādēļ tad es neaptveru Zālamana gudrību? Vai vispār neviens cilvēks to nedrīkst aptvert, jeb vai patiesi — kā no ārienes tas ļoti šķiet — tā ir tīrs ārpriests, tātad nekad neaptverama? Jeb vai tajā tomēr ir paslēpts kāds noslēpums, kam būtu lielākā dzīvības vērtība?

28] Ja viens vai otrs, tad saki to man! Vienīgi Tev es ticu, ko Tu īstenībā par to saki; jo Tu Augsto dziesmu gan vari saprast, ja tā vispār ir saprotama! Bet ja visa Augstā dziesma ir tikai zālamanskās gudrības pēdīgās blēņas, tad saki arī to man, un es visu Augsto dziesmu tūlīt metu kloākā, lai tās iemītniekiem no tās būtu jāstudē Zālamana gudrība!”

170. ATSLĒGA AUGSTĀS DZIESMAS IZPRATNEI

1] ES saku: “Draugs, ar savu asprātību tu gan kļūsti nedaudz ļauns, un Es nu vēlētos arī tev teikt to, ko kāds slavens gleznotājs reiz teica kādam kurnpiekam! Bet tagad pie tevis vēl nevar būt citādi; jo pēc Zālamana uz šīs zemes visam ir savs laiks. Bet nu krietni saņemies un bruņojies ar labu gribu, tad Zālamana Augstai dziesmai tev jātieks nedaudz tuvāk apgaismotai, un ka tā ir pilnīgi vienbalsīga un izsaka to pašu, ko Mans mudinājums uz kalna.

2] Zālamans savā Augstā dziesmā zem visādām līdzībām, kas ir pilnas garīgas atbilstības, cilvēkiem pravietiski no rīcības uz rīcību, no stāvokļa uz stāvokli un no rezultāta uz rezultātu nav attēlojis neko citu kā tikai Manu tagadējo esamību. Es vienīgais esmu tas objekts; tas “viņš” un tas “tu”, tas “viņiem” un tas “tevi”, tas viss esmu Es. Bet kas no Zālamana runā ar Mani, ir viņa gars vienskaitlī, un daudzskaitlī tie ir ļaužu gari, kas ķēniņa un valdnieka Zālamana garā vienam un tam pašam zināmam mērķim ir viena un tātad kāda morāliska persona.

3] Kur teikts: “Viņš skūpstā mani ar savas mutes skūpstu”, tas nozīmē tikdaudz kā: Tas Kungs ar Sava Paša muti runā uz mani, Zālamana, un caur mani uz Izraēla tautu un caur to uz visiem zemes cilvēkiem; tas Kungs uz mani vairs nerunā tikai tīri gudrības vārdus, bet gan mīlestības, dzīvības vārdus! Jo viens mīlestības vārds ir patiesi Dieva mutes skūpstā cilvēka sirdi; un tādēļ Zālamans saka: “Viņš (tas Kungs) skūpstā mani ar savas mutes skūpstu!”

4] Nu tad palīgteikums, kur teikts: “Jo tava mīlestība ir patīkamāka nekā vīns”, vai “Tava mīlestība man un visiem cilvēkiem ir noderīgāka kā gudrība” tam jau piemērots pavisam labi. Jo zem viņa vienmēr saprot gudrību un patiesību.

5] Ka Zālamans pirmajā lūgšanas teikumā, kā lūgdams mīlestības vārdu, uz Mani nopūšas vēl trešajā personā, nozīmē, ka vienīgi caur gudrību viņš vēl ir tālu Man. Bet caur otro personu palīgteikumā, kur tiek izteikts pirmā teikuma lūgšanas iemesls, Zālamans jau parāda lielaku tuvošanos Dievam pa mīlestības ceļu nekā pa tīri gudrības ceļu. Bet mīlestības skūpstu, kuru Zālamans lūdz savā Augstajā dziesmā, jūs visi nupat saņēmt no Manis, un tā, mans mīļais Simon, Augstās dziesmas pirmais pants tev nu jau gan varētu būt skaidrāks, nekā tas tev ir bijis iepriekš.”

6] SIMONS saka: “Ak Kungs, caur to man arī Augstās dziesmas otrais pants jau ir skaidrs, un nu es uzdrošinātos to izskaidrot!”

7] ES saku: “Dari to, un mēs redzēsīm, kā no pirmā panta gaismas tu esi uztvēris otro pantu!”

8] SIMONS saka: “Tas nu jau acīmredzami nozīmēs tikdaudz: “Kungs, bet ja Tu mani skūpsti ar Tavas mutes skūpstu, tad Tavs Vārds kļūst mīlestība, tātad patiesa dzīvības eļļa, tā šis dievišķais Vārds var kļūt saprotams visiem cilvēkiem. Jo jau parastā runā “saprast” vietā bieži smalki saka “saost”. Bieži saka: “Vai tu saod, cik tālu tas tā ies?” vai “Viņš ir saodis cepeti vai eļļu!”

9] Tu, ak Kungs, nu te esi pie mums kā Zālamana lūguma pirmajā pantā! Mums ir Tavs Vārds, Tavs svētais mīlestības Vārds, kas gan ir gudrāks kā Zālamana tīrā gudrība! Mums nu mūsu priekšā visiem saprotama ir izlieta eļļa, Tavs Vārds, Tava mīlestība, Tavs svētais dzīvības Vārds!

10] Nu tās jaunavas, kas tevi mīl, aplūkojot no mūsu ierobežotās izpratnes un saprāta viedokļa, acīmredzami esam mēs! Jo kāda jaunava gan arī ir patikama būtne un ne pilnīgi bez kādas izpratnes un prāta; bet par kādu lielu vīrišķu gudrību, mazākais, skatoties vispārīgi, nevar būt ne runa. Tādēļ mēs acīmredzami esam jaunavas, kas Tevi, ak Kungs, pār visu mīlam, jo mums ir saprotams Tavs mīlestības Vārds, mums tātad ir izlieta eļļa, no kuras brīnišķās smaržas mēs esam ļoti brīnumaini iepriecināti. — Saki man, ak Kungs, vai pēc pirmā panta es otro esmu pareizi uztvēris?”

11] ES saku: “Pavisam pilnīgi pareizi un pamatā patiesi! Ar šķietami ļoti neizprotamo Augsto dziesmu ir tā, ka ja kāds pa atbilstības ceļu ir pareizi aptvēris tikai pirmo pantu, tad tā pavisam viegli var tikt aptverta. Bet tā kā tu no otro pantu tik pareizi esi aptvēris, tad pamēģini vēl pie trešā panta, varbūt tu arī te naglai trāpīsi uz galvas!”

12] SIMONS saka: “Ak Kungs, un es jau tūlīt uzdrošinātos ķerties pie Augstās dziesmas! Bet pēc tiem diviem pirmajiem pantiem trešais pants man priekšā ir tik skaidrs, kā šis brīnišķais rīts!

13] “Velc mani, ak Kungs, tad mēs Tev tecēsīm līdz!” Kas gan citādi var garīgi vilkt, kā vienīgi tikai mīlestība?! Un sekas ir, ka tie, kas ar un caur mīlestību tiek pamācīti un vilkti, vienā acumirkli aptver un saprot vairāk, kā caur sausu un augstu gudrību daudzos gados un tādēļ izpratnes izaugsmē patiesi skrien. Pirmajā teikumā vienkārši persona tātad ir tikai kāda morāliska un otrajā paligteikumā parādas dalīta lielā skaitā, kas pagaidām tak acīmredzami esam mēs un pēc tam viss Izraels un beigās pat viss, kas uz visas zemes saucas cilvēki.

14] Tas ķēniņš, tas mūžīgais, tas svētais bez šaubām ved nu mani un mūs visus Savas vissvētākās Tēva sirds vissvētākā un gaismas pilnākā mīlestības un dzīvības kambarī. Un mēs nu priecājamies un esam pār mēru līgsmi par Tevi un Tavu Tēva mīlestību noteikti pieminam tūkstots reizes vairāk nekā visu sauso un auksto gudrību! Tikai Tavā mīlestībā mūsu sirdis ir pazemīgas, vientiesīgaas un caur to dievbijīgas. Caur to mēs esam dievbijīgi un tikai šajā dievbijībā pilnīgi mīlam Tevi, ak Kungs!

15] Gudrības rīts, atbilstoši tam augšā uz kalna, ir gan brīnišķīgs un skaists, bet šeit lejā pie viesmīlīgākās mīlestības maltītes Tevas vissvētākās Tēva sirds lielajā svētajā kambarī, protams, arī ir tas pats patiesais dzīvības rīts. Augšā uz kalna vēl patiesā izpratnē pamācīti mēs baudījām brīnišķo dzīvības gaismas rītu; bet tur nebija galdi, nokrauti ar barojošiem un dzīvību spēcinošiem gardiem ēdieniem.

16] Dziļākā gudrības gaisma mums gan patika, bet Tu dažā labā sirds dzīvības dārziņa vagā varbūt jau redzēji izdīgstam arī tumsas asnus un ar valdzinošākiem mīlestības vārdiem teici: “Bērniņi, lejā, pazemības dziļumos ir tas pats rīts! Ja jūs īso ceļu no iedomības augstumiem, kas parasti ir tūras gudrības sekas, kāpjat lejā pazemības dziļumos, tad jūs baudat to pašu gaismas rītu! Lejā, mīlestība dziļumos, tas arī ir kā šeitun jūs to baudāt dubulti; jo tur ir ne tikai tā pati gaisma, bet gan mīlestībā un pazemībā arī gaismas un mīlestības dzīvības avoti! Savā viengabalainībā lejā stāv pilni galdi dzīvības spēcīnājumam, barībai un dzīvības uzturēšanai.

17] Caur Tavas svētās mutes patiesu skūpstu tu, ak Kungs, mūs esi vilcis uz turieni, un tad mēs vairs nevilcinājāmies, bet gan skrējām Tev līdz un kā nu Tavi patiesi dievbijīgi visā mīlestībā un pazemībā Tevi mīlam — Kungs, vai es to lietu esmu pareizi uztvēris un attēlojis un uzminējis Tavu uz kalna mudinājuma vārdu iekšējo nozīmi?”

171. SIMONS APGAISMO DAŽUS AUGSTĀS DZIESMAS PANTUS

1] ES saku: “Pavisam priekšzīmīgi! Ja Es Pats tev un jums visiem būtu izskaidrojis Augstās dziesmas pantus un tos salīdzinājis ar Maniem mudinājuma vārdiem uz kalna, tad Es būtu izmantojis tos pašus

vārdus. Tālab esmu pilnīgi amierināts par to, kā tu to labo lietu esi iztīrījis. Bet tā kā tu nu jau esi kļuvis Augstās dziesmas izskaidrotājs, tad nu jau varbūt varētu pamēģināt tālāk ar dažiem pirmās nodaļas pantiem. Bet vai starp jums varbūt ir kāds cits, kas to spētu?!”

2] VISI saka: “Kungs, mēs to tomēr nevaram, kaut gan mums liekas, ka mēs to spētu.”

3] SIMONS saka: “Ak Kungs, tad es nu pavisam vairs nekautrējos; nu es pēkšņi to saprotu pavisam labi un noteikti arī pavisam pareizi.

4] Kāds tālāks pants skan: “Es esmu melns, bet ļoti mīlīgs, jūs, Jeruzalemes meitas, kā Kadera teltis, kā Zālamana paklāji.” Tas nu pārņests mūsu dabīgā valodā tak nevar izteikt neko citu kā: “Es, tas Kungs, nu pasaulē pie jums akliem un daudzveidīgi augstprātīgiem cilvēkiem no jūsu lielākās daļas esmu nepazīts un no jūsu pasaules augstumiem dziļi nicināts, bet Manī tomēr ir dziļākā pazemība, lēnprātība, pacietība un mīlestība pret jums, Jeruzalemes meitām!”

5] Kas ir tas Jeruzalemes meitas? Tās ir Ābrama pēcnācēju augstprātība, lepība, varas un mantas kāre; tās ir gražīgās Jeruzalemes meitas, bet kurām tas nicinātais, tātd viņu priekšā melnais kungs, visu cilvēku pirmais Cilvēks tomēr ir žēlīgs un līdzcietīgs un mīlīgs un mīlestības pilnāks kā no ārienes tik nožēlojama izskata Kedara teltis, bet kas iekšpusē tomēr bija bagātīgi izgreznota ar visādiem dārgumiem izdalīšanai starp taisnīgiem nabagiem un trūkcietējiem un arī mīlīgāks kā Zālamana vērtīgākie paklāji, kuru ārējā puse bija tumši pelēks spalvu audums, bet apakšējā un iekšējā dārgākais indiešu zīds caurausts ar smalkāko zeltu.

6] Tālāk ir teikts: “Neuzlūkojot Mani, ka es esmu tik melns jūsu, Jeruzalemes meitu, priekšā, jo saule (jūsu pasaules lepība) ir mani apdedzinājusi (jūsu augstprātīgās pasaules vaiga priekšā)! Manas mātes bērni pret mani ir apskaitušies.” Kas cits Tevī, ak Kungs, ver būt Tava Māte, kā tava mūžīgā Gudrība, tā kā Tēvs tevī Tevī ir Tava mūžīgā mīlestība?! Tava māte līdzīgi ir arī Tava mūžīgā Kārtība, kur kopā ar Tevī, ak Kungs, apskaitušiem bērniem piepilda mūžam bezgalīgo telpu un caur tās kārtību sadusmo Izraela bērnu lielo nekārtību.

7] Jo šī svētā kārtība “Mani ir iecēlusi par viņa dārza sargātāju, t.i., Tava griba savienībā ar visu Tavu Debesu varu caur likumiem ir devusi šo kārtību, ka caur to viņa kalni, t.i., cilvēku draudzes paliek debesu kārtībā.

8] “Bet manu viņa kalnu, kas man piederēja, es neesmu apsargājis!” Tas nozīmē tik daudz kā: “Es neesmu apsargājis Savus mūžīgos, nepieejamos augstumus un dziļumus!”, par ko tak, cerams, runājošāko liecību dod Tava šeit labi pieejamā klātbūtne. Tu esi atstājis Tavas augstākās, nepieejamākās un gaismas pilnākās Debesis, lai šeit dziļākajā pazemībā, tātd melns, parādītos šīs zemes bērnu priekšā, bet taisnīgos nabaus vestu Tavos kambaros, Kadera istajās teltīs. — Ak, Kungs, saki nu man, vai šos no Tevis vēl prasītos divus pantus gan esmu pareizi novērtējis!”

9] ES saku: “Pavisam pareizi; tādēļ pie piektā dod mums klāt sestā panta izskaidrojumu!”

10] SIMONS saka: “Tev mūžam mana pilnīgākā mīlestība un mana sirsnīgākā pateicība, ka Tu, ak Kungs, caur Tavu žēlastību un mīlestību mani, jaunu mācekli, pagodini to, kas tevi mīl, priekšā šeit atklāt tos dziļākos noslēpumus, kurus, kopš tie ir tikuši uzrakstīti, līdz šim vēl neviens nav atklājis! Mana dvēsele pār mēru ligsmojas par šo žēlastību. Bet tajā tomēr nav nekāda augstprātība; pretēji, jo vairāk es saprotu un aptveru Tavu visumu un manu pilnīgāko neko, es kļūstu tikai vienmēr pazemīgāks. Bet Tu, ak Kungs, ja zini, ka man vienmēr tik nedaudz labi pajokot un brīnišķais viņš mani uz to noskaņo vēl vairāk, un tā šeit pie prasītā sestā panta, cik nopietns tas arī vienmēr ir, es jau nevaru citādi, kā pievienot nelielu humoru!”

11] ES saku: “Runā, kā tev liek sirds un mute!”

12] SIMONS runā tālāk: “Ja Zālamamam, vai viņa ar visu gudrību pilnajai dvēselei būtu bijusi izdevība būt šeit mūsu vidū, tad viņa to sesto pantu noteikti nebūtu pierakstījusi, jo sestā pantā Zālamans saka: “Tu, ko mīl mana dvēsele, stāsti man, kur tu gani un kur gulies pusdienā? Lai man nevajag šurp un turp staigāt pie tavu līdzgaitnieku ganāmpulkiem!” Jo tad Zālamans un caur viņu viņa tautas dvēsele noteikti būtu Tevi atradusi ganām Savas avis austrumos, dienvidos, rietumos un arī ziemeļos; tātd vienmēr darbīgu un nevis dienas vidū vienīgi atpūšamies.

13] Es domāju, nu ir beidzies tas Tavas atpūtas mūžīgais dienas vidus — tas ir tas bezgala ilgais laika posms, kurā Tu, ne tā kā tagad, Pats staigā apkārt ar cilvēkiem, bet gan viņus atstāji saviem zeļļiem, kas ir kļuvuši vienmēr dumjāki un augstprātīgāki, un mums ir uzausis jauns un mūžīgs dzīvības rīts, un kas Tevi ir iepazinis, tas Tevi gan nekad šurp un turp nemeklēs pie Taviem ļoti dumjiem un laiskiem

zeļļiem.

14] Kā Tu, ak Kungs, domā: vai es, mazākais, tikai tā garāmejot esmu pieskāries patiesai nozīmei?"

15] ES saku: "Par spīti tavam humoram, kuru tu šeit iespraudi pavisam piemēroti, arī šeit pavisam pilnīgi.

16] Bet tā kā mēs nu esam redzējuši, ka arī Zālamana Augstā dziesma var tikt atklāta, un tu, Simon, pats par to nu esi pavisam citās domās, tad nu arī tavam korektoram Gabi mums kaut kas jāpasaka, un proti, Es Pats no viņa mutes vēlētos dzirdēt, kādēļ viņš tik ļoti bija ieņemts no Zālamana Augstās dziesmas, bez kā tomēr to ne mazākā mērā nesaprasdams! — Tādēļ, Gabi, atver tavu muti un saki mums kaut ko!"

172. GABI ATZĪST SAVU DUMJĪBU UN ĀRIŠĶĪBU

1] GABI pieceļas, dziļi paklanās un tad ļoti trīcošā balsī, kas pat parasti ļoti nopietniem romiešiem lika neadaudz pasmaidīt, saka: "Ak Kungs un Meistar! Es nekad neesmu meklējis slavu, jo tā nekad nav bijusi mana lieta, un tādēļ es arī šeit jo mazāk meklēju kādu slavu un īstenībā jau visā dzīvē negribu nekādu slavu, un tā kā es nemeklēju un negribu nekādu slavu, tad es mīļāk neko nesaku un klusēju! Ar savu runu nu jau arī esmu galā!"

2] Uz to SIMONS negribot saka: "Oho, jā, kas tad tas? Parasti tu labprāt daudz pļāpāji, visur sevi gribēji parādīt kā galveno runātāju un kādu slavinājumu tieši neatraidīji?! Dīvaini!"

3] GABI saka: "Es daru, ko es daru, un tev par to nav tieši jāraizējas! Ir viegli runāt vienīgi starp cilvēkiem; bet šeit ir klāt Dievs un eņģelis un te neviena cilvēka balsij nav jāklūst pārāk nekautrai, bet gan pavisam pazemīgi un kārtīgi jāklusē! Es saucos Gabi, klusais, un nevis Simons, vīzdegunīgais."

4] KIRENIJS smiedamies saka: "Aha, *hine illae lacrimae!* (tādēļ tās asaras!). Skat, skat, jaunais vīrs nemeklē slavu, bet šķiet tomēr ļoti sapīcis tādēļ, ka viņa biedrs Simons ar Augstās dziesmas izskaidrojumu, ak Kungs, ir ieguvis Tavu labpatiku! Patiesi, tas man no Gabi pavisam nepatīk!"

5] Par JARA saka: "Man arī tas nepatīk! Jo man tikai par to ir liels prieks, ja es pie kāda manu, ka Kunga milestība un žēlastība brīnumaini sāk parādīties viņa dvēselē, bet kādas dvēseles liekulība ir kas pretīgs! Kas no Kunga tiek uzaicināts runāt, bet aiz aplama kauna to negrib un saka, ka viņš nemeklē nekādu slavu, melo sev un visiem citiem, un meli ir kaut kas ļoti nejauks!"

6] Nu SIMONS vēlreiz saka: "Piecelies, saprātīgi attaisnojies un dod Kungam atbildi uz Viņa svēto jautājumu!"

7] Tad Gabi atkal pieceļas un lūdz piedošanu, ka pirmīt Kunga priekšā viņš tik dumji atvēris savu muti. Ja Kungam tas vēl būtu patīkami, viņš nu grib atbildēt.

8] ES saku: "Nu tad runā! Jo Es Savu tev uzdoto jautājumu vēl ilgi neesmu atsaucis kā spēkā neesošu — pretēji, mēs vēl visi no tevis gaidām kādu vienkāršu atbildi! Tālab runā un dari zināmu, ko tu zini!"

9] GABI saka: "Tā kā man tika uzstādīts jautājums attiecībā uz manu aizraušanos ar Zālamana Augsto dziesmu, neraugoties uz to, ka arī es to nesaprotu, tad es šeit atklāti gribu darīt zināmu tādas manas aizraušanās iemeslu, kaut gan pēc patiesības man pašam beigās vajag atzīt, ka īstenībā man tam nebija nekāda pamata, t.i., es domāju kāds labs pamats, tiklīdz es runāju par kādu pamatu; jo kaut kas dumjš un īstenībā slikts nekad kā derīgs nevar tikt uzskatīts par pamatu, jo kaut kas slikts ir tīras smiltis, kas garīgi un dabīgi ņemot, nekad kādai mājai nevar kalpot kā izturīgs pamats. Nu, kas tad pēc tam bija īstais pirmam pamats manai kaislībai uz Zālamana Augsto dziesmu? Nekas cits kā slepena, tikai man saredzama liela dumjība un ārīšķība!

10] Es ne tikai pie maniem biedriem, bet gan arī pie visiem pārējiem cilvēkiem gribēju tikt uzskatīts kā gudrs un rakstos labi izglītots vīrs, un tādēļ no visiem rakstiem kā iemīļotu apcerējumu izvēlējos tieši to, par kuru es biju pārliecināts, kas tas no visu rakstu mācītāju pulka tika tikpat maz saprasts kā no manis paša. Bet es biju ļoti viltīgs un ārēji izlikos gudrs un nopietns.

11] Kad mani atrada lasām Augsto dziesmu ar mānīgi priecīgu seju, man bieži jautāja, vai es patiesi saprotu Dziesmas neatrisināmo mistiku. Mana atbilde skanēja pavisam īsi: "Kāds nelga gan nemitīgi lasa to, ko viņam ir neiespējami saprast?! Ja es Dziesmas augsto mistiku nesaprastu, vai gan es arī būtu tāds nelga to lasīt, un vai lasītais aizkustinātu manu dabu, ja es līdzīgi jums to nesaprastu?!" Man neatlaidīgi prasīja, apgrūtināja, jā, man draudēja, lai manis izprasto es darītu zināmu, mazākais, augstajam priesterim. Bet tas viss nelīdzēja; jo es visādā veidā pratu atrunāties un atvainoties un tādēļ ne caur ko

nebiju piespiežams kaut ko izpaust no saviem noslēpumiem, kas bija jo vieglāk tādēļ, ka man patiesi tādu nebija! Bet tikai Simons, kā mans tuvākais draugs, bet tikai pa daļai, zināja, kā izskatās ar manu zālamanisko gudrību. Viņš man to bieži pārmeta un man pierādīja, ka ar Zālamana Augsto dziesmu es vai nu pats sevi vai pasauli turu par nelgu, jo viņš man bieži teica: “Ar tavām visās lietās aprobežotām zināšanām un pieredzi vai tu Augsto dziesmu varbūt sapratīsi tādēļ, ka ar ļoti lielām pūlēm to esi iemācījies no galvas?!” Bet es viņu tomēr centos novest pie daļējas ticības caur to, ka es teicu, ka man tieši tādēļ ir sevišķa patika par tiem dziļākiem, neskaidrākiem un sarežģītākiem noslēpumiem, ka es aiz tiem stādos priekšā ko milzīgi lielu. Beigās Simons tam ticēja, bet viņš tomēr pavisam vareni maldījās. Jo pats pie sevis es biju zālamaniskās gudrības, caur ko viņš beigās kļuva elku kalpotājs, ienaidnieks.

13] Nu es gan nevienu vairs negribu maldināt, bet nevajadzīgā kārtā es tomēr arī negribēju sevi atklāt, ka agrāk es vienmēr centos cilvēkus maldināt, lai, atklāti sakot, reiz kļūtu teicams farizejs, kas manai, tikai tagad kopš trim dienām pilnīgi atmodinātai dabai, noteikti nebija nekas mazs; jo jo viltīgāks un blēdīgāks kāds farizejs ir, jo lielākā cieņā viņš ir pie tempļa.

14] Īstenībā es jau tāpat visu šo dumjību negribētu nekad atcerēties un visā klusībā gribēju no tas totāli atteikties; bet tā kā es no Tevis, ak Kungs, nu esmu ticis uzaicināts izteikties, nu, tad es arī patiesībai atbilstoši esmu izteicies un tagad katrs zina, kā ar mani ir. Šajā ziņā es gan biju ļoti stūrgalvīgs un ar mani tieši nebija daudz kas uzsākams; bet tagad es pilnīgi esmu labākā kārtībā, pazīstu visas dzīvības patieso gaismu un nekad atkal arī necentīšos kādu maldināt.

15] Bet ja Kunga klātbūtnē es nu esmu nedaudz nepiedienīgi izturējies, tad es no dziļākiem dzīvības pamatiem lūdzu piedošanu vispirms Tev, ak Kungs un Meistar, kā arī visiem Taviem lieliem un maziem draugiem. Jo caur manu pirmo klusēšanu es tak negribēju nevienam kaitēt, bet gan tikai tā nedaudz apsegt manu seno kaunu. Bet Tavu svēto visu redzošo acu priekšā tas negāja, un tad es sevi rādīju, kāds es biju un kāds es nu esmu. Bet ar to es ar savu runu pret sevi arī atkal būtu pilnīgi galā un neko tālāku vairs nezīnu.”

173. GABI KĀDREIZĒJIE FARIZEJISKIE UZSKATI

1] ES saku: “Tas, ka tu nu esi tik pilnīgi atbrīvojies, tas bija labi nu vienīgi tev; bet, neskatoties uz visu to, tev vēl vajag pateikt un uzticami pavēstīt, — bet atkal ne Manis, bet vienīgi tevis dēļ! Redzi nu, kad tu ļāvi sevi templī un templim iesvaidīt, tad tu toreiz nekādam Dievam neticēji, tā ka tu tūlīt sāki nodoties krāpšanai un visas savas domas virzīji tikai uz to, kā kļūt ar visu viltību pārņemts farizejs. Vai tad tev neviens neteica, ka kāds farizejs tomēr ir tikai kāds Āronam sekojošs priesteris un Dieva kalps un nekad kāds savtīgs un varas kārs cilvēku krāpnieks? Kā tu savā sirdī jebkad varēji ļaut uzdīgt tik ļoti ļaunām domām?”

2] Vai kur vien tas tikai iespējams palīdzēt kādam cilvēkam jau pats par sevi nav visbrīnišķīgākais dzīvības princips, ko vienmēr lielākā godā turēja un ievēroja pat pagānu gudrie?! Vai Sokrāts neteica: “Ja tu, cilvēk, savā mirstībā gribi dievus cienīgi godāt, tad palīdzi saviem brāļiem, jo viņi, kā tu, ir dievu brīnišķīgākais darbs! Ja tu mīli cilvēkus, tad tu upurē visiem dieviem, kuri ir labi, un ļaunie nevarēs tevi tādēļ sodīt!” Romieši saka: “Dzīvo krietni, nevienam nedari ļauna un katram dod viņējo!” Redzi, tā sprieda romieši, kas bija pagāni; kā tad pēc tam tu kā jūds varēji tik ļoti ellišķi domāt?”

4] GABI saka: “Kungs, Dievs un Meistar kopš mūžības! Ja man būtu bijusi kāda izdevība tikai simto daļu dzirdēt no tā, ko es šeit šajās trijās visārkārtējākās dienās esmu dzirdējis, tad man noteikti nebūtu bijušas tik ļoti nožēlojamās intereses; bet — *exempla trahunt* (piemēri iedarbojas) —, ko arī ir izdomājuši romieši. Man manā priekšā bija tāda veida piemēri un paraugi pie tam jutās ļoti labi un proti vienmēr jo labāk, jo labāk prata ļaudis visrupji apkrāpt un apmānīt.

5] Jo viņi teica: “Daba — un ne itkā Dievs, kas neesot nekas cits kā sens cilvēku dzejojums — gaišākiem cilvēkiem jau kopš šūpuļa ir devusi visiem mājienu, ja grib īsti labi dzīvot, pirmām kārtām sev par labu jāizmanto cilvēku dumjība; kas to nesaprastu, tas visu savu dzīvi paliek nelga un viņam arī jāpaliek ne par ko citu, kā ar nedaudz saprātu apdāvinātu dzīvnieku — nastu nesēju dzīvnieku un jāpārtiek no ērkšķiem un dadžiem un jāguļ uz rugājiem!”

6] Kā tautas skolotājam jā rūpējas tikai par to, lai vienkāršiem cilvēkiem, nastu nesējiem dzīvniekiem, jātiek turētiem visrupjākā māņticībā. Cik ilgi tas tiktu panākts, īstēnie gara cilvēki dzīvotu; bet tiklīdz viņiem rādītu patiesību un viņus vestu pie gaismas, tad īstēnājiem gara cilvēkiem nu pašiem va-

jadzētu ņemt rokās kapli, arklu, lāpstu un sirpi un viņu grūto, cieto maizi ēst ar sviedriem vaigā.

7] Īstajam cilvēkam vajag censties panākt, ka no cilvēkiem — nastu nesējiem tiek uzskatīts, mazākais par pusdievu. Ja viņš tik daudz ir sasniedzis, tad viņš aizslēdz savu gaismu kā ēģiptiešu kapu un apliek sev apkārt visādu neistu mirdzumu un reibinošus tvaikus; tad cilvēks nastu nesējs drīz sāktu viņu pilnīgi pielūgt, un tas jo vairāk, ja laiku pa laikam viņš izdara kādu šķietamu labumu. Īsi, viņam vienmēr vajag būt spējīgam cilvēkiem nastu nesējiem īsti pamatoti, bet tomēr nepareizi, spēt pierādīt, ka ja viņi no iedomātā pusdieva tiktu piekauti vai pat nosisti, tas viņiem nestu nenovērtējamu svētību.

8] Tādēļ dodī viņiem stingrus likumus, kā sankcionētus piedraudoši nosaki asākos laicīgos un vismokošākos mūžīgos sodus un uzticamiem likuma sekotājiem apsoli tikai nelielus laicīgos labumus, toties jo lielākus pēc nāves — un tad visu neskaitāmo nastu nesēju dzīvnieku priekšā te stāvi kā paties cilvēks! Ja viņi sekotājus, pūli prastu turēt rupjākās mānticības naktī, tad pūli gaišu nepadarītu gadu tūkstoši, bet, ja viņi to neprastu, tad viņiem kā cilvēku krāpniekiem drīz nāktos nožēlojami laisties lapās!

9] Tādi patiesi cilvēki esot bijuši Mozus un Ārons, kas caur viņu attīstīto prātu un caur viņu daudzajām zināšanām drīz esot noklausījušies Izraēliešu tautas vājības, šai tautai uzmetušies kā vadoņi un aplaimotāji, un caur savu smalki izdomāto, bet lieliskāko apmānišanu tādā veidā to apstulbināja, ka tauta vēl šodien ir tikpat dumja, kā tā pirms gandrīz tūkstots gadiem bija pie Sinaja pakājes un daudzkārt tāda paliks vēl vairākus gadu tūkstošus. Bet pamatā tā tautai tā tomēr arī ir labdarība, jo cilvēks kopš sākuma ir slinka bestija un tādēļ viņam uz labu vajag tikt pārvaldītam ar dzelzs zizli un pērtam ar rīkstēm!

10] Kungs, ko es šeit esmu pavēstījis, tas nav nekāds manas iztēles tukšs dzejojums, bet gan pilnīgākā patiesība! Tāds ir katra īsta farizeja iekšējs uzskats par dievišķām atklāsmēm, kas vienmēr ir jo vērtīgākas, jo tās ir sarežģītākas. Zālamana Augstā dziesma tieši būtu tāda veida; arī praviešiem kopā ar Mozu bija ļoti daudz derīga! Un tas arī bija galvenais iemesls, kādēļ es pavisam sevišķi metos uz Augsto dziesmu.

11] Es nu atkal esmu galā un ticu, ka maniem iepriekšējiem uzskatiem bija neiespējami būt citādiem, jo kāda ir apmācība, tāds ir cilvēks un tā tad viņa griba un darbība! Ka uz tādu īsti ellīšku apmācību es nu varu atskatīties atpakaļ ar dziļāko nicināšanu, tas pats par sevi saprotams! Bet nu es arī no Tevis, ak Kungs, gaidu, ka Tu Savas mīlestības un gudrības dēļ izturēsies žēlīgi iecietīgi un piedosi man manu šeit uzticami un patiesi pavēstīto domāšanu un rīcību!”

12] ES saku: “Kā es tev to varētu atraut, kur tu tak pats visu šo elles darbu esi no sevis uz visiem laikiem padzinis?! Tieši šī iemesla dēļ Es tev visu mūsu priekšā liku to skaļi izteikt, lai tava sirds kļūtu pilnīgi brīva un nu tu no pašiem iekšējākiem dzīvības pamatiem vari uzklaustīt pilnīgāko patiesību! Bet vienlaicīgi Es kopā ar to arī uzstādīju mērķi, ka visiem šeit klātesošiem no uzticama liecinieka mutēs jādzird, kāds šajā laikā vispārēji ir farizejisms un ka tā tad bija nepieciešams, ka Man Pašam personīgi vajadzēja nākt šajā pasaulē, lai visa cilvēce neiet postā un pazušā. Bet nu jūs abi atkal pilnīgi izlīgstat un Simonam nu jums visiem jāpavēsta savas iekšējās domas par Mani!”

174. SIMONA UZSKATI PAR KUNGU

1] SIMONS saka: “Ak Kungs, te es drīz un viegli tikšu galā! Garā Tu esi Dieva Dēls un šeit mūsu priekšā esi Dievs un Cilvēks vienlaicīgi. Tu no Sevis paša esi vienīgais Debesīs kā uz šīs zemes. Tev neviens nav līdzīgs visā bezgalībā. Kāds eņģelis nekad nepakļaujas kāda cilvēka gribai; bet ja Tu viņam dod tikai vismazāko mājienu, tad viņš Tavu gribu izpilda tiko iedomājami ātrā acumirkli. Ko Tu gribi, tas nenovēršami notiek; kāds Tevis izteikts vārds ir pabeigts darbs!

2] Tavas acis vienā acumirkli saskata visu garīgo un materiālo radību. Eņģeļu slepenākās domas Tev ir tik skaidras it kā Tu Pats tās būtu domājis, un ko mēs, nabaga cilvēki, sevī, lai vēl cik dziļi domājam, to Tu saskati gaišāk nekā mēs šo vēl tik brīkišķi mirdzošo sauli. Tu zini visu, ko jūra tur apslēptu savos dziļāko dziļumos. Tu zini smilšu skaitu jūrā, tās zvaigznes un ko tās ietver un nes, un uz zemes zāļu, stādu, krūmu un koku un visā bezgalīgākajā telpā garu skaitis Tev ir zināmāks kā man skaitlis viens! Ja es tam ne tikai dzīvi ticu, bet gan arī visgaiši to zinu, tad tomēr itkā nebūs grūti, teikt, Kungs, ciktāl es pilnas trīs dienas esmu Tevi iepazinis, tas ir mans iekšējais spriedums par Tevi. Teikt ko citu es tiko vairs ko zinātu!”

3] ES saku: “Bet ar šodienu jūs pie Manis jau esat vairāk nekā trīs dienas! Kā tu runā tikai par trim

dienām?”

4] SIMONS saka: “Kungs, kāds man daļa par trim materiālām dienām?! Es skaitu tikai tās trīs garīgās izpratnes dienas; bet tas ir pirmkārt patiesa matērijas izpratne, otrkārt dvēseles būtības izpratne un treškārt tīri garīgā izpratne. Tās ir patiesās dzīvības trīs dienas, kuras mēs esam pie Tevis.”

5] ES saku: “Aha, tas, protams, ir pavisam kas cits! Ar to Es ar tevi arī esmu pavisam apmierināts; jo atbilstības tu nu pārzini labi, — bet vēl ne pilnīgi ar tavu iekšējo pašizpratni. Un tātad tavš spriedums, ko tu par Mani esi guvis, arī nav pilnīgi no tavas iekšienes; tur iekšā vēl kaut kas tup, un arī tas tev tomēr jāizsaka! Tas gan ir kāds par Mani tikai pagaidām parādījies mazākais šaubu graudiņš —, un redzi, arī šo graudiņu vajag dabūt ārā no tevis, citādi ar laiku tas sāk uzdīgt un tavā sirdī var uzaugt par mežu pilnu tumšākām šaubām, kuras tad būtu grūti izskaust un iznīdēt! Iekaties tikai tā īsti dziļi savā sirdī un tu jau ļauno šaubu graudiņu atradīsi!”

6] Nedaudz apjucis SIMONS uzlūko Mani un arī visus pārējos galda biedrus, pārdomā par sevi un pēc kāda laika saka: “Kungs, patiesi, es varu meklēt, kā es tikai vienmēr gribu, tad es tomēr tā teikt neko neatrodu! Jo visas lai cik viegli uzpeldējušās šaubas par Tevi es izsmidzinu vienā acumirkli, un nu vairs nevar būt pilnīgi neviena!”

7] ES saku: “Un tomēr, un tomēr, tikai padomā, un tu to jau atradīsi!”

8] SIMONS saka: “Kungs, Tu liec man baidīties pašam no sevis! Vai tad pavisam slepenībā man jābūt kādam briesmonim? Es varu darīt un domāt, kā vien tikai gribu, tad es tomēr ne tuvu nejutu neko, kas izskatītos tikai līdzīgs tam, ko Tu, ak Kungs, gribi manī pamanīt. Kur un kāda veida man vēl varētu būt kādas šaubas, jeb vismaz kāds pamats tām?”

9] ES saku: “Bet draugs Simon, uzlūko Mani! Vai tas Es nopietnībā izskatos tik sodīt un atriebt kārs, ka tu kautrējies nu skaļi un atklāti atzīt to, kas tev jau tā teikt stāvuz mēles?!”

10] Pēc šiem Maniem vārdiem SIMONS pilnīgi sabaidās un saka: “Bet Kungs, vai tad arī šim sīkumam, kuru skaļi izteikt es turēju par nepiedienīgu, arī vajag tikt skaļi izteiktam?”

11] Iedomāties cilvēks tak tomēr var daudzko; jā, īstenībā ne reizi viņš iedomājas pat negribot. No kau kurienes iedvestas domas nāk man sirdī un bieži kādu laiku tad paliek pieķērušās. Un tā arī šīs manas mazās šaubu domas varētu būt no kaut kurienes manā sirdī ielidojušās, un es tās domāju, bet tūlīt arī atmetu, jo sirdī un galvā pret tām tak nesu tūksots smagākos pierādījumus. Pie tam es šo domu skaļi izteikšanu nopietnībā atradu par kaut ko nepieklājīgu. Bet ja Tu, ak Kungs, jau pavisam uz to pastāvi, tad es arī labprāt gribu tās izteikt. — Mīļie, lielie Kunga draugi, bet neuzņemiet to tā, ka es tās jau totāli esmu atmetis.

12] Bet šīs domas tātad skan: Tā kā kopš es te esmu līdzās Kungam es vienmēr ieraudzīju neparasti jauko un ļoti krāšņo meitenīti, tad manī, bet patiesi kā pati no sevis, ienāca prātā, protams, ļoti smieklīga doma, vai Kungs arī miesīgi varētu būt iemīlējies, mazākais tik ilgi, kamēr Viņš miesā staigā uz šīs zemes! Bet ja tā, kā tad izskatās ar Viņa tīri garīgo? Dievs gan visu Savu radību var tīri milēt; bet vai kādu ārkārtīgi pievilcīgu skaistu meiteni nu uz šīs zemes arī miesīgi, — to apgalvot vai noliegt manai inteliģencei bija diezgan grūti, kau tagn savā dvēselē sev uzsauca: “Pie Tevis kara mīlestība var būt tikai augstākā mērā tira, arī tāda, kādu mēs starp mums cilvēkiem dēvētu par netīru!”

13] Kungs, tas nu ir tas, ko Tu no manis gribēji zināt. Bet nu gan es esmu galā ar visiem graudiņiem un dīglišiem. Nu Tu, ak Kungs, dari no tā, ko Tu gribi! Jeb vai Tava dievišķā visu redzošā acs manī vēl ko ierauga? Ja iekšā vēl kaut kam jāatrodas, ko es neredzu, tad, ak Kungs, dari mani uz to uzmanīgu un es pavisam bez kādas kautrēšanās tūlīt ar to nākšu ārā!”

175. SIMONA PĀRDOMAS PAR KUNGA KĀ CILVĒKA SEKSUĀLO DABU

1] ES saku: “Nu tu esi tīrs un tevī vairs nav nekā, kas tevi tavā ticībā Man varētu samulsināt; bet nu Es tev un jums visiem gribu rādīt, kāds biežākais šaubu mežs būtu no tevis izaudzis, ja tu no šī šaubu graudiņa nu nebūtu atbrīvojies. Pamazām pavisam vienkārši tu būtu iesācis filozofēt tā:

2] Kas iznāktu no tā, ja Es būtu nogrēkojies ar kādu jaunavu un no tā jaunavai klēpi rastos auglis? Ja tas būtu vīriešu dzimuma, vai tas arī būtu Dievs? Un ja tas būtu sieviešu, kas tad? Ja Es būtu nogrēkojies, vai tas vājinātu Mozus likumu? Vai tas Mani, Dieva cilvēku, nepadarītu nespējīgu saglabāt Dievišķo Garu? Jeb vai kas attiecas uz Manu personu, Es būtu tāda akta spējīga vai nē? Bet kā Es cilvēkus varētu šim aktam atdzīvināt, ja Es pats būtu tā nespējīgs?!”

3] Ja tas akts miesā ir grēks un novājina dvēseli un garu, kādēļ es cilvēkos viņu vairošanai miesā un dvēselē esmu licis šo grēcīgo aktu? Vai Es nebūtu varējis panākt vairošanos kādā tirākā ceļā?! Bet ja no Dieva kārtības šis vairošanās akts ir vienīgi pareizais un iespējamais, tad Dievam to tak vajag tikpat labi varēt izdarīt kā cilvēkam! Kādēļ cilvēkiem tas akts ir grēks un Dievam nē? Bet kā Dievs bar būt tirākā mīlestība, ja arī Viņam būtu kāda cilvēku grēcīga vājība?!

4] Dievs kā Dievs nevar nogrēkoties pret Savu kārtību! Bet ja Viņš ir pieņēmis cilvēka dabu, vai Viņa miesa ir kāda grēka spējīga vai nē? Vai arī Viņam vajag cīnīties pret visiem miesas uzbrukumiem? Ja Viņam tie ir, kas tiem liek nākt pār Viņu? Vai ir kāds vēl augstāks un vecāks Dievs, kas šo jauno un tikai vēl topošo stiprina caur visādiem smagiem pārbaudījumiem un Garā atkalatdzemdina? Ja šis jaunais Dievs nu grēkotu kā kāds cilvēks, vai arī Viņš, līdzīgi cilvēkam, varētu kļūt samaitāts?

5] Vai seniemi ēģiptiešiem ar viņu galveno dievu ciltskoku nevarētu varbūt būt taisnība? Urans ar Geu dzemdināja Kronu (Saturns, laiks), kas savus darbus vienmēr atkal iznīcina. Zevs, kā Krona griba, caur mīlestību tiek izglābts, slepenībā izaug liels un kļūst ļoti spēcīgs. Zeva vara Uranu un Kronu liek mūžīgā miera stāvoklī, valda pavisam viens un uz zemes rada cilvēkus, bet par ko pēc šausmīgā, neizpētāmā Tatumā, kā pirmvecākās dievības noteikuma, tiek ļoti mocīts arī ar daudz cilvēciska. Tatumškiešiem esam tas nepazīstamais lielais Dievs; bet nu, zināmā mērā valdīšanas noguris, viņš neredzams un nepazīstams kādā tirā meičā ir licis Dieva dzirksteli un šajā jaunā dēļā atjaunoti iecēlis valdīšanas pēcnācēju, un tas stāv mūsu priekšā un izpilda savus Dieva valdīšanas pirmos mēģinājumus!

6] Es tev gan vēl varētu pavēstīt daudzas tādas fantāzijas, no kurām pastāv tāds šaubu mežs un kurā tās var deģenerēt citus krūmus un nezāles. Bet tā kā pie tevis šis sēklas grauds ir iznīcināts, tad tu esi tīrs un par kādu tālāku nezāles uzziedēšanu vairs nevar būt ne runa; un tā ku te nu stāvi pavisam attīrīts, tad tu arī esi piemērots būt vienam no Maniem pirmajiem mācekļiem.

7] Vispār nu tu to sapratīsi kā un kādēļ šī meitenīte Man pieķeras visā savā mīlestībā. Jo tik ļoti kā Mani mīl šī meitenīte, Mani nemīl neviens no jums; jo jūsu mīlestība vairāk ir apbrīns par Manu gudrību un par Maniem jums neaptveramiem brīnumdarbiem. Bet šī meitenīte pavisam tīri Mani mīl Manis Paša dēļ, jo viņa reiz zina, kas aiz Manis mājo. Un tas ir vairāk vērts, nekā Mani apbrīnot kā Dievu, kur tak katram vajag būt skaidrs, ka pie Dieva vajag būt iespējamās visas lietas. Tas gan arī ir labi, bet tas otrs ir labāk.

8] Kas tad tev būs patīkamāk, vai ja tevi jau mīl tādēļ, ka esi cilvēks, jeb vai tikai tādēļ, ka kā cilvēks tu esi gudrs un visās mākslās izglītots? Pirmā mīlestība izriet no dzīvības un atkal satver dzīvību; bet otra izriet tikai no mākslas intereses un satver tikai to, kam tā pieder, mākslu un zinātni. — Saki nu, kādu mīlestību tu vērtētu augstāk!”

9] SIMONS saka: “Acīmredzami pirmo! Jo kas mani jau mīl kā cilvēku, tas tad mani kā gudro un mākslinieku mīlēs vēl vairāk, bet kas mani mīlēs, domādams, ka es esmu gudrais un mākslinieks, tas ar mīlestību drīz bus galā, ja viņš pieredz, ka es itkā neesmu nekāds gudrais ne mākslinieks! Tādēļ šīs meitenītes tirākā mīlestība uz Tevi, ak Kungs, man patiesi ir mīlestības paraugs, un augstā mērā mūs visus pārsniedz.

10] Protams, kāda meitenīte gan kādu vīru vieglāk un dabīgāk mīl viņa paša dēļ, nekā kāds vīrs atkal kādu ortu; bet ja kāds vīrs ar savu prātu un sirdi dziļāk aplūko kāda cilvēka, kāda brāļa vērtību, tasd viņš, sajusdams un sapsasdams sava paša vērtību, arī līdzcilvēku cienīs un mīlēs, nerēķinoties ar viņa īpašībām. Un ja beigās viņš pie viņa atklāj ļoti aplēptas, ļoti cienījamās īpašības, tad mīlestība uz viņu noteikti kļūs jo intensīvāka! — Ak Kungs! Katrs tavs vārds un mācība ir liela un dižena patiesība visā mūžību mūžībā!

176. CILVĒKA SAPLŪŠANA AR DIEVU. SIMONS ATZĪST SAVAS MIESĪGĀS VĀJĪBAS

1] (SIMONS:) “Es nu redzu, ka Tu, ak Kungs, cilvēkiem Sevi pilnīgi atklāj kā Dievu un nekur neko neslēp līdzīgi seniemi praviešiem, kas cilvēkiem vienmēr Tevi parādīja tikai zem biežākā plīvura un mistīgiem tiko rādīja Tava tērpa vili. Viņi gan nodibināja reliģiju un baznīcu; bet kādu reliģiju un kādu baznīcu? Reliģija bija kāda tiko saredzama zvaigzne, kāds vistrūcīgākais cerību stars no kādas bezgalīgas telpas dziļumiem dāvāts lejā vistumšākajā naktī ietītai zemei un baznīca bija celtne no cietiem akmeņiem, templis, ap kuru bija tīri maldu ejas un tumši pagalmi, kuros cilvēki varēja nokļūt, bet nekad tempļa iekšienē, kur uz zelta galdiem atklāti gulēja visi lielie dzīvības noslēpumi.

2] Bet te visiem cilvēkiem kā pilnīgi pieejami tiek atklāta ne tikai tempļa iekšiene, bet gan Dievs, kā mūžīgi nepieejamais cilvēkiem Pats Sevi personīgi atklāj, kāds Viņš bija, ir un mūžam būs. Bet no otras puses tādēļ arī ir nepieciešams vienīgi tikai caur mīlestību uz Viņu, ne itkā tikai daļēji, bet gan pilnīgi miesīgi, dvēseliski un garīgi Dievu sevī uzņemt. Tādai pretī nākšanai kā Radītāja pie radības, tāpat arī radības pie Radītāja, kā sekām beigās nepieciešami vajag būt pilnīgai identifikācijai starp radošo Pirmsamību un radīto pēcesamību.

3] Bez mūsu personīgās individualitātes un pilnīgākās gribas brīvības neicīgākā ierobežojuma Dievs kļūst viens ar mums un mēs kļūstam viens ar Viņu! Jo bez pilnīgas radība un Radītāja identifikēšanās mūžam nekad nav iedomājama kāda pilnīgākā gribas brīvība, jo tikai Radītāja griba var atrasties pilnīgākā neierobežotībā un radības griba tikai tad, ja tā ir kļuvusi pilnīgi viens ar Radītāja gribu.

4] Ja mēs gribam to, ko grib tas Kungs, tad mūsu griba ir pilnīgi brīva, bet ja mēs to negribam, vai gribam tikai pa daļai, tad mēs esam mūsu pašu bezgalīgākā akluma nožēlojamākie vergi. Mēs varam kļūt pilnīgi brīvi tikai Dievā; ārpus Dieva nav nekas cits, kā tikai tiesa un nāve!

5] Kungs, Tu redzi, ka es nekautrējos runāt, un es ticu, ka arī šoreiz esmu trāpījis naglai uz galvas! Bet dod nu Savu visvareno svētību uz to, ka lai šie brīnišķīgie kviešu graudi, kurus Tu, ak svētākais Tēvs no Tavām mūžīgajām Debesīm Pats šeit esi sējis uz šīs diemžēl liesās zemes, mūsu vēl muļķīgo siržu augsnē, spētu nest tūkstoškārtīgus augļus! Ak, svētākais Tēvs, kļūsti Viens ar mums, Tavu radību, ar Taviem vēl nožēlojamiem bērniņiem, lai mēs, līdzīgi Tev, reiz arī varam kļūt Viens ar Tevi! — Te Simons pavisam aizkustināts sāk raudāt.

6] Bet ES pieceļos un Simonam saku: “Nāc šeit pie Manis, tu Mans mīļotais brāli, un apkamp Mani ne vairs kā savu Radītāju, bet gan kā savu brāli, lai tu esi pirmais, kas ir kļuvis Viens ar Mani!”

7] Pavisam satriekts SIMONS saka: “Ak Tu pārāk svētais! Šo žēlastību grēcīgais Simons ne mūžam nav vērts! Pie tam viņš atkal raud. Bet Es Pats pieeju pie viņa un ar vēlreizēju brāļa sveicienu piespiežu pie Manas sirds.

8] Pēc kāda laika Simons no sava aizkustinājuma atžirgst, un kad Es biju nomierinoši iedarbojies uz viņa dabu, SIMONS teica: “Mans Kungs un mans Dievs! Ko tad es darīju, ka Tu ar mani reiz esi tik žēlīgs un līdzcietīgs? Redzi, es esmu grēcīgs cilvēks, jo mana miesa ir ļoti izlaidīga. Skaistas un krāšņas jaunavas uz mani atstāj spēcīgu iespaidu un laiku pa laikam man vienmēr uzmācas netiklas domas. Ļoti bieži ar sava veida prieku es pakļāvos šīm domām, kaut arī ne faktiski, tādēļ, ka trūka izdevības, bet tad tomēr sirdī, kas tādās kaislību stadijās pie manis izturas ļoti piekritoši.

9] Pēc tam pie manis gan atkal ir pavisam gaiši momenti un par šo punktu saprātīgi uzskati un pārdomas, bet ko tas viss līdz? Ja tad tūlīt pēc tam es atkal redzu kādu skaistu jaunavu, tad visi saprātīgie uzskati un pārdomas vienā acumirkli atkal ir aizlidojuši un atkal savā vietā stāv vecais grēkzāis, apbruņots ar netiklām domām. Pie tam es, protams, neko nedaru, bet šī nekā nedarišana tomēr nav nekāda patiesa nekā nedarišana, bet gan tikai caur nepiemērotiem apstākļiem novērsta darbība. No tā attur bailēs no laicīga soda un kauna, bet ne tuvu paša brīva griba, kurai tādos gadījumos sevī ir ļoti liela iekāre, un pie labas izdevības noteikti neparādītu noliegumu! Diemžēl es savu zemisko miesu pārāk labi pazīstu, tātad esmu grēcīgs cilvēks un no Tevis tik lielas žēlastības mūžam neesmu vērts.”

177. JUTEKLISKUMA MĒRĶIS UN BŪTĪBA

1] ES saku: “Draugs un brāli, kāda tev daļa par miesu un kas tajā notiek?! Ja Es miesā nebūtu licis šo īpašību, vai kāds vīrs jebkad ņemtu kādu sievu un viņa pamodinātu dzīvu cilvēka augli?!”

2] Ja Es mēģinātu licis materiālo ēstgribu, vai kāds gan jebkad baudītu kādu ēdienu? Kādā citā veidā dabas specifiskie gari varētu pāriet asinīs un citās miesas sulās, no turienes nervu ēterī, un tādā kārtā attīrīti, dvēseles substancē?! Katrā ziņā gan arī caur Manas gribas varu primitīvā kārtībā, bet kā tad būtu ar mūžīga pastāvīguma spējām? Ne citādi, kā caur kādu stingru, paliekošu tiesu; bet kā tad izskatītos ar patstāvību un kādreizējo garīgo dzīvības brīvību?!

3] Redzi, viens sagrozīts punkts Manā reiz liktajā kārtībā un ar dzīvību visā pastāvīgumā un brīvībā uz mūžību ir cauri un galā. Vai Es acīm neesmu devis redzes spējas, ausīm dzirdi un mēlei runu un garšas sajūtu un degunam ožu?!

4] Vai tādēļ tādēļ tu esi grēcinieks, ja pa laikam tu esi izsalcis un izslāpis?! Vai tu grēko, ja tu redzi, dzirdi, garšo un saod?! Visi šie jutekļi tev ir doti tam nolūkam, ieraudzīt lietu formas, sadzirdēt runu

gudro jēgu un pamanīt vēl nenorūgušās un rupjās matērijas sliktos un kaitīgos garus.

5] Protams, tu ar acīm, ausīm, degunu un augslējām un vēl mēli gan arī vari grēkot, ja tu šos jutekļus lieto ne tieši labā kārtībā; ja tu savas acis nekaunīgi vērs tikai turp, kur tiek ņemta vērā tikai miesa, ja tu labprāt un alkatīgi uzklausi tikai zaimus, paļas, neķītras runas. Ja tu tikai joka pēc osti smirdošas lietas, kas aptraipa miesu un padara slimu un darbam nespējīgu. Tu grēko arī ar augslējām un mēli, ja tu lielas baudkāres dēļ neatsakies no dārgākiem kārumiem; jo kādēļ tavām augslējām jātiek lutinātām ar dārgākām lietām, ja tev līdzās daudzi nabagi cieš izsalkumu un slāpes? Ja tu esi izsalcis un izslāpis, tad apmierini izsalkumu ar vienkāršu un svaigi sagatavotu ēdienu; bet ja tu pārmērīgi rij un plītē, tu grēko pret visu Dieva kārtību.

6] Nu redzi, pie tevis viss tas tā nav — pretēji, tu pats no sevis pār savu miesu ja esi izcīnījis daudzas slavas pilnas uzvaras. Tu visās lietās arī esi bijis atturīgs un tavās tieksmēs saprātīgs. Kas pie tevis vairāk vai mazāk bija ļauns, pastāvēja tavā neticībā Rakstiem, kurus tu iepriekš nevarēji saprast; bet tava neticība bija godīga, kamēr Gabi neticība bija īsti farizejiski negodīga. Bet tadēļ tu Rakstus neatmeti; tu tikai gribēji gaismu un skaidrību, un tadēļ studēji arī ēģiptiešu un grieķu pasaules gudros. Bet tev tomēr negribēja kļūt gaišs; ārēji tu gan palīku farizejs, bet iekšēji tu tomēr vienmēr biji čakls patiesības pētnieks. Un tā kā Es to labi zināju, tad Es tevi nu arī atmodināju un tev, kā arī ar to visiem citiem atvēru vartus uz gaismas pilnāko patiesību.

7] Nu tu nekad nevari nonākt naktī un tadēļ tev uz šīs zemes jāklūst dedzīgam cīnītājam Mana Gara valstībai! Caur tevi pagāniem Persijā jāsaņem daudz gaismas! Nu atkal ēd un dzer, jo tu vēl esi izsalcis un izslāpis un savu zivi neesi apēdis ne pusi, un arī savu biķeri neesi iztukšojis! Tadēļ nu, Mans mācekli Simon, dedzīgi ķeries klāt!”

8] Simons visu laiku ir līdz asarām aizkustināts un kopā ar maizi un vīnu pamazām apēd zivi.

178. PAR ENĢEĻA BŪTĪBU. SIRDS UN ATMIŅA

1] Arī pārējie viesi vēl ķērās klāt un it sevišķi atkal Rafaels, kas Korneliju beigās tomēr pamudināja uz diezgan lakonisku piezīmi, kuru viņš zināmā mērā pačukst viņam līdzās sēdošajiem romiešiem. Romieši bija Faustus un Jūlijs, un viņa, t.i., KORNELIJA piezīme skanēja: “Cilvēkam ar miesu un asinīm šis ļoti labi sagatavotās zivis garšo ļoti labi un viņš tās var daudz apēst, bet gars Rafaels, kuram nav ne miesa, ne asinis, varētu mēroties ar milzi Herkulesu un vilstru Goliātu! Dīvaini, ka kāds gars var tik daudz apēst. Nu viņš ēd jau divpadsmito zivi un garam tas tomēr patiesi ir brīnumaini daudz! Es tiko esmu pieveicis vienu zivi, bet viņš tajā pat laikā ir ticis galā ar divpadsmit! Nē, nē, tas tomēr ir nedaudz par traku! Es ticu, ka viņš pieveiktu vēlreiz divpadsmit!”

2] ENĢELIS saka: “Ne vēlreiz divpadsmit, bet gan vienā acumirkli desmit reiz simttūkstoš divpadsmit, un ja arī tās būtu tīri lielākas valzīvis kā tā, kuras vēderā praviētis Jona pilnas trīs dienas ņēma diezgan neērtu mājvietu!

3] Zivis man nav vajadzīgas manai barībai, bet gan ētera dabas garu veidošanai, no kuriem pēc Kunga gribas man vajag sastādīt un uz laiku uzturēt šo redzami ķermeni, kuram, kaut gan garīgam, netrūkst miesa un asinis. Redzi te, vai tās nav asins āderes, vai tā nav miesa?

4] Ka manā, man no Kunga dotajā varā ir šo miesu sadalīt un tad atkal savilkt to kopā, tas atkarīgs no manas līdz šim iespējami augstākās dzīvības pilnības, bet es ar manas gribas varu spēju vienā acumirkli saadlīt ne tikai šo manu miesu, bet gan arī tavu un līdzīgā laika sprīdī arī visu zemi.

5] Bet tadēļ, ka es to vienā acumirkli varētu sadalīt, vai tāpēc tavs ķermenis nesastāv no miesas un asinīm?! Jeb vai tadēļ, ka ar Kunga pieļāvumu es vienā, tev neiedomājami ātrākā acumirkli arī zemi varētu sadalīt pirmgarīgās specifiskās daļiņās, kuru apmērs, ja arī tas būtu kas materiāls, tavām acīm būtu tīrākais nekas, Zeme tadēļ nepastāv no visādām cietākām matērijām un no ūdens, gaisa, un neskaitāma daudzuma pamatvielām?!

6] Tadēļ, draugi, pirms jūs pār savām lūpām liekat nākt kādam vārdam, vispirms domājat, domājat, lai jūs kā Dieva mācekļi nekad nerunājat aplamības, ar ko jūs savam Meistaram patiesi nedarat godu. Jūs nu gan jau daudz ko esat redzējuši, dzirdējuši un pieredzējuši, bet par kāda, saku — tikai enģeļa gara, nerunājot par mūžīgā Dieva Gara, iekšējā gara lielumu un varu jums vēl nav nekāda bāla un miglaina ideja! Un pēc tam jūs varat izteikt dzēlīgas piezīmes par to, kas vajadzīgs kādam ercenģelim viņa pagaidu šķietamās miesas uzturēšanai?!

7] Vai tu gan domā, ka tu panestu manu pirmgaismas stāvu, ja es vēlētos sevi tev tajā parādīt?! Redzi, manas pirmesamības gaisma ir pietiekami varena, lai iznīcinātu neskaitāmu daudzumu pirmcentrālsaules, nerunājot par tevi un visu šo zemi. Bet lai caur manu klātbūtni tas nenotiek, pēc visvarenās Dieva gribas man vajag veidot šo šķietamo miesu un tā ietīt manu īsteno būtību, ka tad matērijai tiesā tiek novērsts katrs kārtības traucējums. Bet caur manu iekšējo dzīvības uguni vispirms matērijai tomēr vajag tikt sagatavotai, lai tā varētu kalpot kā aizsargapvalks! Un tādēļ man materiālo ēdienu sevī vajag uzņemt vairāk ka kādam no jums.

8] Jūs to gan nezinājāt un nevarējāt zināt, bet to gan jūs jau varētu zināt, ka kāds no mums no Kungam ne tādēļ tika aicināts šajā parādīšanās tapšanā, lai jums par dūsmām jūs priekšā sevi parādītu kā rīmu, jokdari vai burvi, bet gan lai jums daudzveidīgi palīdzētu un lai jums dotu taustāmu pierādījumu par Dieva eņģeļa klātbūtni un viņa varu! Bet ja jūs to saprotat, kā jūs par manu ēšanu varat izteikt dzēlīgas piezīmes?”

9] KORNELIJS saka: “Mīļais, brīnišķīgais sūtni no Dieva Debesīm, ak nedusmojies uz mani tādēļ, jo tu zini, ka garīgi mēs neesam nekas cits kā tiko jaunpiedzimuši bērni šūpulī un vairāk dzīvojam kādu sapņu dzīvi, nekā kadu jau pilnīgi apzinātu! Turpmāk ēd, cik daudz tu nu vienmēr gribi un nevienam no mums visiem par to gan nekad vairs neienāks prātā, nerunājot par izrunāšanu, neviena, lai cik kluša, piezīme. Bet vienlaicīgi atļauj mums šiet izteikt arī mūsu pateicību par ārkartējo pamācību, kuru tu, savās taisnīgās dūsmās par mūsu pastāvīgo muļķību, mums sniedzi. Ja mēs nu tagad zinām Kādēļ, tad par Tādēļ noteikti nekad nespriedīsim aplami! Bet ja Kādēļ mums ir nezināms, ka pēc tam mums jābūt zināmam Tādēļ? Tāpēc vēlreiz mana pavisam sevišķa pateicība par tavu tagadējo lielo un svarīgo pamācību!”

10] RAFAELS saka: “Pateicība pienākas vienīgi tam Kungam, kas kopš mūžības ir jūs, kā arī mūsu Tēvs! Bet šai pamācībai liekat pāriet uz visām citām dzīvē sastopamām pieredzēm un parādībām, tad jūs drīz stāvēsiet mums eņģeļiem līdzās ka cienīgi brāļi! Izņemot melus un krāpšanu jums nekas nav jāpeļ un jāizsmej! Jo meliem vienmēr jāstāv kaunā, un krāpniekam jātiekt liktam pie kauna staba, lai viņš nobauda melu un krāpšanas augļus.

11] Pie katriem citiem apstākļiem jums cilvēkus, kas kļūdās, maigi jāpamāca. Ja viņi pēc tā vadās, tad tas ir labi, bet ja viņi pēc tā nevadās, tad jūs jau varat runāt stingrāk! Ja arī tas nelīdz, tad tādus stūrgalvjus ieslēdzat labošanās mājā un liekat viņiem gavēt un vajadzības gadījumā šaustīt ar rīkstēm; jo pie pareizas un labas audzināšanas rīkstēm nav jātrūkst! Arī mēs, eņģeļi, kā jūs slepeni audzinātāji tās pielietojam pie cilvēkiem, kas ir stūrgalvīgi un ļoti ietiepīgi. Ievērojiet arī šo mācību, un kur tas ir nepieciešams, to pielietojiet, tad jūs staigāsi starp cilvēkiem, bet citādi tikai starp visādiem mežonīgiem zvēriem, kas slēpjas cilvēku maskās.

12] KIRENIJS saka: “Kungs, vai eņģelis to ir smēlis vienīgi no sevis — jeb vai visu tikai no Tevis?”

13] ES saku: “Mans draugs, tava atmiņa jau atkal kaut kur ir kļuvusi par īsu! Pirms dažām dienām Es jums tak pietiekami esmu izskaidrojis, kas ir eņģeļi, un kā viņi domā, grib un rīkojas, un tad nu tu jau atkal par to jautā! Ja viņi ir tikai car Manu gribu atdzīvinātas formas, kas tad viņiem ir savtīgs? Kādas domas viņi paši par sevi var domāt, kad viņi tak ir tikai Manas gribas izpausme un Manu domu un ideju un nodomu savākšanas trauks?”

14] Ja viņiem būtu jādomā, jāgrib un jārikojas patstāvīgi, iepriekš viņiem līdzīgi jums vajadzētu būt pie bērnu galda un jūsu miesā svētīt šo zemi. Bet no tā tak tomēr saules gaiši izriet, ka tas, ko eņģelis Rafaels jums nu teica, ir Mans Vārds, Mana runa un Mana griba, kas jums tāpat jāņem vērā, itkā tieši Es Pats to būtu izteicis.

15] Jums Manus vārdu vajag dziļāk ietvert sirdī, tā tie pie jūsu atmiņas tik viegli nepaliks neuzticīg; jo viss, ko sirds reiz ir dzīvi satvērusi, tas tad arī noteikti paliek atmiņā un pie labas izdevības tie jums labi paņemami. Bet ja no Manis teikto jūs gribat iegaumēt tikai atmiņā, tad pa lielākai daļai to vienā gadā aizmirsīsiet mazākais simts reizes, jo vecumā atmiņa vairs nav tik spēcīga kā jaunības laikā. Bet jau jaunībā viegli aizmirst to, ko ir mācījies, nerunājot par vecumu. Bet ko reiz sirds ir satvērusi, tas ir pārgājis dzīvē un paliek uz mūžību!

16] Es jums saku, ko vien uz šīs pasaules jūs esat uzņēmuši tikai atmiņā, viņpasaulē no tā vairs nepaliks ne burts, tādēļ visi sausie pasaules gudrie ierodas viņpasaulē kā kurli, akli un mēmi, neko neziņa un neko nevar atcerēties. Ne reti viņi viņpasaulē nonāk tik katra priekšstata nabagi, kā šajā pasaulē bērns no mates miesas. Viņiem tur no jauna vajag sākt mācīties un uzzināt no pirmiem elementiem,

citadi viņi mūžīgi paliek kurli, akli un mēmi un viņiem būtu tikai neskaidra sajūta par esamību, bez ka tomēr sajustu, ka viņi ir tie, kas te jau bija uz zemes. Tam vispirms viņiem vajag tikt saprātīgā kārtā pamazām parādītam.

17] Kur pie cilvēka sirdī ir tumšs, tur jau līdzīgi tumšs ir viss cilvēks; bet kur tur ir gaisma un gaišs, tur viss cilvēks ir gaišs un pie viņa nekad nevar kļūt tumšs! Tāpēc to, ko jūs dzirdat, tūdaļ ietveriet sirdī, tā jūsos drīz kļūs gaišs!

18] Ja jūs to visu esat sapratuši un uzņēmūši savās sirdīs, tad nu sagatavojamies uz kaut ko citu! Kas te nu drīz iesāksies, tas jums liks daudz pārdomāt, bet no tā jūs ļoti daudz iemācīsieties un savā laikā arī varēsiet to labi pielietot.

179. ĻAUDIS NO ABESĪNIJAS UN NŪBIJAS

1] (KUNGS:) "Lielākā daļa no jums pazīst mazākais leģendas par senslavēno Ēģiptes zemi.

2] Aiz Nīlas lielā ūdenskrituma atrodas ļoti auglīga un liela kalnāju zeme un saucas *Abi ie son* (t.i., Abi dēls). Šis Abi ir viens Kaina ne Noasa pēctecis; jo šī plakankalne kā vēl vairākas zemes valstis Noasa laikā tika no lielajiem plūdiem saudzētas.

3] Šī Abi dēls kā Nimrods kļuva varens mednieks. Viņš izgudroja milnu un loku un visi lai cik mežonīgi plēsīgi dzīvnieki jau pa gabalu vairījās no viņa, jo viņš bija milzis. Viņa balss lika drebēt klintīm un ar savu vareno milnu viņš sašķēla klintis un ar savu loku desmit mārciņas smago bultu aizšāva tūkstsots soļu tālu; un, uz ko viņš mērķēja, tam viņš noteikti trāpīja un padarīja par savu laupījumu.

4] Bet līdzās tam viņš kļuva meistars pār visiem dzīvniekiem, viņam paklausīja arī visi viņa vājākie brāļi un māsas. Viņš bija ļoti nopietns, bet pie tam pret cilvēkiem nekad nežēlīgs, jā, pat ne stingrs, bet ko viņš pavēlēja, tam vajadzēja notikt.

5] Viņš ticēja kaut kādam tālam visuvarenam Dievam, no kura sākotnēji cēlās visas lietas. Bet šim Dievam redzami un neredzami ir neskaitāmi daudzi kalpotāji un kalpi. Daži valdīja pār sauli, mēnesi un visām zvaigznēm, daļa pār zemi, daļa pār ūdeni, daļa pār uguni un tā tālāk, daļa pār zāli, pār kokiem un krūmiem, daļa pār virs zemes un zemzemes ūdeņiem, daļa pār metāliem, daļa pār putniem gaisā, daļa pār visiem dzīvniekiem, kas staigā un rāpo virs zemes.

6] Šiem neredzamajiem kalpotājiem un bieži redzamajiem kalpiem no mirstīgajiem cilvēkiem vienmēr vajadzēja tikt turētiem augstā godā caur paklausību un stingru likumu, kurus viņi pa laikam deva cilvēkiem, ievērošanu. Jo nepaklausību viņi vienmēr sodīja visjūtāmākā veidā caur visādām slimībām, kuras viņi uzsūtīja nepaklausīgajiem cilvēkiem, kas viņus negodāja, nepildīja viņu likumus un kā cilvēki savstarpēji izturējās nedraudzīgi.

7] Īsi, šis Abi dēls gan bija tās toreizējās tautiņas pirmais reģents un vienlaicīgi pirmais priesteris, kas tai mācīja nepieciešamo priekšstatu par Dievu un citām garīgām būtnēm un taisnā līnijā bija Kaina sestais pēcnācējs un septītais Ādama.

8] Viņš mācīja pazīt lēnprātīgus dzīvniekus, kā ar viņiem apieties un izmantot mājsaimniecībā un tātad bija paties ganu kolonijas nodibinātājs, un viņus arī mācīja daudzus augļus pazīt kā pārtikas produktus, audzēt dārzeņus, kopt un padarīt cēlākus; no akmeņiem, palmām un māliem mācīja celt būdas un tajās atrast drošu mājvietu.

9] Visu lielo zemi viņš pats attīrīja no plēsīgām, mežonīgām bestijām. Viņa tikpat milzīgi spēcīgie dēli jau ievāca viņu stiprā tēva nenogurdināmo pūļu augļus. Pāris gadusimtu laikā šī melnādaino tautiņa bija izaugusi par lielu un vareno tautu un tai bija ļoti labi tikumi un ļoti mērķtiecīgs valsts iekārtojums; gudrāks un labāks par ēģiptiešu, pat zem tās pirmajiem faraoniem.

10] Bet šī īsti laimīgā tauta tā aizkrāva visas iespējamās pieejas, ka pat svešiem mežonīgiem zvēriem bija tīri neiespējami apciemot šo tālu un plaši izpletušās lielās valsts, kas bija piecas reizes lielāka par visu Apsolīto zemi, bagātīgos ganāmpulkus un tiem kaitēt. Bet šī iemesla dēļ līdz šai stundai svešs ienaidnieks neiespiedās šīs zemes zaļajos kļajumos, kaut gan šī tauta līdz šim jau tālu izpletās pār senajām robežām. Bet katra jauna īpašuma robežas šī tauta aizbarikādēja tādā veidā, ka kādam ienaidniekam nebūtu viegli pāri šīm robežām ielauzties šīs zemes iekšienē.

11] Viņiem bija viena vienīga izeja iepretī Ēģiptei, kur Komrahaj kalnāja pēdējie priekškalni ņem savu stāvo klinšu sākumu. Tas ir kāds pavisam šaurs ceļš, bet kas pie četras stundas ceļa, daudzos grūti pārvaramos ceļa likumos, pa lielākai daļai zem zemes, ved caur kādu ļoti šauru grotu un nobeidzas

Ēģiptes augšējā daļā, — bet kāda izeja no vietējiem iedzīvotājiem tika atrasta tikai Mozus laikā, un proti no bēgļiem, kas kā lieli valsts noziedznieki bailēs bēga no soda. Kad viņus vajāja, viņi iebēga kādā klints alā, lai tur paslēptos. Kad viņi, apbruņoti ar lokiem un bultām, apmēram piescimts soļus pavirzījās alā uz priekšu, viņi pretējā virzienā atklāja dienas gaismu un steidzās uz to. Viņi to drīz sasniedza un bija ļoti priecīgi esam laimīgi izbēguši saviem vajātājiem. Tajā pusē nokļuvuši nekad neredzētā plašumā, viņi izeju tūlīt aizkrāva ar akmeņiem, lai viņu vajātājiem nekad nebūtu iespējams nokļūt šajā plašajā, skaistajā, brīvajā apvidū.

12] Bēgļu skaits kopā bija septiņdesmit galvas, starp tiem trīsdemīti seši vīri un trīsdemīti četras sievietes. Vienu no tiem, kuriem nebija sievas, viņi iecēla par savu vadoni, jo viņš starp viņiem bija arī pieredzējušākais; bet viens vēl bija par jaunu, lai viņam būtu sieva, un tādēļ kļuva par vadoņa kalpotāju.

13] Šajā apvidū bēgļi uzturējās ap pusotru gadu. Bet ar šī apvidus iztīrīšanu viņi nevarēja tikt galā, kaut gan lielāko daļu laika viņi medīja plēsīgās bestijas. Pēc notecējušā iepriekš minētā laika viņi devās ceļā tālāk uz ziemeļiem uz Nīlu. Pēc pāris nedēļām nonāca līdz Kataraktai, kuru no ēģiptiešiem dēvē par otro. Te viņiem, lai tiktu tālāk, bija daudz pūļu un darba.

14] Gar Nīlas labo krastu viņiem gan būtu bijis vieglāk virzīties uz priekšu, bet viņi atradās Nīlas kreisajā krastā un tajā apvidū tas izskatās ļoti grūti pārvarams un netrūka visādu zvēru, kuri pret cilvēkiem nav ļoti draudzīgi noskaņoti. Tā kā ceļojuma grūtībām nebija gala, viņi jau gribēja griezties atpakaļ un atgriezties iepriekšējā apvidū, te viņiem no aizmugures nāca liels liellopu un aitu ganāmpulks un arī devās uz ziemeļiem. Šī parādība lika viņiem ticēt, ka viņu vajātāji ir tikuši viņiem uz pēdām. Tad viņi posās ceļā, un cik labi tas tikai vienmēr gāja, virzījās tālāk un pēc grūtību pilnas ceļojuma dienas beidzot nonāca skaistā, lielā un ļoti auglīgā apvidū.

15] Te pārpilnībā bija dateles un vīģes, un bija lieli liellopu un aitu ganāmpulki, kas staigāja apkārt un ganījās pavisam brīvi un bez īpašnieka. Bet tas ganāmpulks, kas mūsu cilvēku sabiedrību spieda doties tālāk, pazuda Katarakta gravās un nesekoja, kas mūsu sabiedrībai bija ļoti pa prātam, jo caur to viņi ticēja esam drošībā, ka iedomātie ienaidnieki viņiem neseko.

16] Šajā jaunajā apvidū sabiedrība vispirms izraudzījās pagaidām iespējami labāko vietu, to nostiprināja un tur apmetās uz dzīvi. Tas bija skaists, līdzens pakalns pie Nīlas un tur auga dateles, vīģes un skaistas palmas; izņemot dažus pērtiņus nebija sastopamas ne pēdas no kādiem plēsīgiem dzīvniekiem.

17] Šeit šie cilvēki savairojās un pāris simts gados sastādīja pavisam ievērojamu tautu, kas piesavinājās visus brīvos ganāmpulkus un uzcēla budas un pat veselus ciemus un dzīvoja pavisam labi. Bet viņiem bija tā ticība un visas tās ierašas un tikumi, kurus bija iavedis Abi dēls.

18] Šo lielo un toreiz ļoti skaisto un auglīgo zemi melnie iedzīvotāji dēvēja vārdā “Noua Bia”, kas pārtulkots nozīmē “Jaunā mājvieta” (Nūbija, izd.).

19] Ar laiku šī tauta iepazinās arī ar ēģiptiešiem, kuri pēc tam pielietoja visas pūles šos pirmos melnos cilvēkus sev pakļaut, bet kas viņiem tomēr negribēja pilnīgi izdoties. Viņi arī bija pirmie pavisam melnie cilvēki, kurus ēģiptieši dabūja redzēt.

20] Sākumā ēģiptieši šos cilvēkus turēja par lieliem pērtiņiem; vienīgi, kad viņi manīja, ka šie cilvēki runāja viņu valodai gandrīz pilnīgi līdzīgu valodu, viņi viņus sāka turēt par īstiem cilvēkiem, pirka no viņiem liellopus un aitas un par to šie melnie no ēģiptiešiem mācījās visādas mākslas un zinātnes, ko viņi ļoti labi varēja izmantot, sevišķi metāla izgatavošanu, par ko līdz šim viņiem nebija nekādas zināšanas.

21] Pie šīs tautas līdz šai dienai ir saglabājusies tās senā reliģija un visi senie tikumi un parašas, ko viņi bija pārņēmuši no Abi dēla.

22] Bet šajā gadā šajā tautā ir parādījies viens pareģis, un saviem melnajiem brāļiem un māsām ir pavēstījis kādu ārkārtēju parādību, ko viņš redzējis septiņas reizes pēc kārtas. Viņš viņiem aprakstīja ceļu, kas viņiem būtu ejams, lai uz zemes sasniegtu to vietu, kur uzturas Tas, kas cilvēkiem māca pazīt patiesību un lielo, nepazīstamo Dievu.

23] Un redzat, vēl pirms pusdienām šis pareģis kopā ar pavisam ievērojamu sabiedrību nonāks šeit Cezarijas Tiberijas apvidū, tādēļ mēs sūtīsim vienu sūtni, lai viņš iet un atved viņus šeit! Viņi te ir nonākuši ar daudz kameļiem, ir atveduši līdzī daudzus dārgumus un visu, ko viņi šeit patērēs, samaksās ar zeltu un dārgakmeņiem.

24] Tādēļ tu, Markus, sagatavojies, lai šie nūbieši tiek pavisam labi apgādāti! Jo kad tu vakar vakarā lūdzi Mani šo dienu vēl palikt pie tevis, tas Es šo lūgumu izpildīju un paliku, citādi Es ar Maniem mā-

cekļiem jau šodien pirms ausmas butu devies pretī šai Mani meklējošai karavānai. Bet es paliku un šī palikšana tavai mājai šodien sagādās vēl daudz laba; bet savu algu tu jau atradīsi.

180. KUNGS SŪTA SŪTNI PRETĪ NŪBIEŠU KARAVĀNAI

1] Ļoti priecīgu seju MARKUSS Man jautā: “Kungs, Tu visu zinošais! Cik personu ir karavānā?”

2] ES saku: “Tā sastāv no tieši septiņdesmit cilvēkiem, starp tiem arī kā pie viņu bēgošajiem pirmvecākiem ir trīsdesmit četras sievas un trīsdesmit seši vīri. Tas viens bez sievas ir pareģis un otrs bez sievas viņa kalpotājs.

3] Redzat, tā pirms gandrīz tūkstots gadiem tie melnie aizbēga un proti kāda likuma jauninājuma pēc, kuri protams Mozus laikā vairs nebija pilnīgi tie, kas tie bija pirms grēku plūdiem. Vecais vadonis, kas aizbēga, atkal gribēja atdzīvīnāt senās parašas un tikumus, vienīgi viņš atdūrās pret ienaidniekiem, kas viņu kopā ar viņa piekritējiem sāka pavisam nožēlojami vajāt, tā ka beigās viņam neatlika nekas cits, kā bēgt no savu ļoti daudzo ienaidnieku akli fanātiskā pārspēka.

4] Tātad tā bēgšana bija kāda pravietiska zīme kādas augstākas gaismas saņemšanai un Mozus laikā labākiem Kaina pēcnācējiem arī deva mājienu, ka šajā laikā uzlēks atpestīšanas gaisma. Melnie līdzīgi Ābrama bērniem gan pilnīgi nenokļūs pie senās Jēkaba akas, bet ja viņiem pēc tā slāpst, viņi tomēr dabūs dzert tās brīnišķo ūdeni.

5] Un nu lai tiek izvēlēts sūtnis, kas zina augšēģiptiešu valodu! Jūlija no metnē atrodas viens sardzes priekšnieks, pasauciet Man viņu šeit, lai Es viņu pamācu, kā viņš vadoni tūlīt pazīs un kas viņam tam būs sakāms!”

6] Jūlijs pats steidzīgi piecēlās no galda un steidzās no metnē, pasauca sardzes priekšnieku un tūlīt viņu atveda pie Manis.

7] Kad šis stingrais ROMIETIS pienāca pie Manis, viņš teica: “Visdiženā Zeva visaugstākais Dēls! Ko Tu man pavēli, kas man jādara? Es gan esmu augstākā mērā necienīgs saņemt no Tevis kādu pavēli, — jo augstākā Dieva Dēls pavēl tikai padotiem dieviem, tie zemes firstiem, tie saviem augstākiem karapulku priekšniekiem, tie tad viņu virsniekiem un kapteiņiem un tikai tad tie viņu vergiem, kuriem būt mums ir tas augstais gods, — bet Tu, vaisaugstākais, šeit gribi darīt izņēmumu un tā es Tev lūdzu Tavu svēto pavēli!”

8] ES saku: “Pavisam labi, pavisam labi, Mans mīlais draugs! Tu gan vēl esi nocietinājies romietis, bet savai ticībai un savam stāvoklim uzticam un godīgs. Tu ilgāku laiku biji Ēģiptē, esi iemācījies saprast un runāt senēģiptiešu valodā. Tagad tev jābūt Manam sūtnim Cezarijas Filipas novadā. Tu esi labs jātnieks un jāšus drīz būsi pareizā vietā.

9] Nodegušās pilsētas tuvumā tu sastapsi septiņdesmit melnu cilvēku karavānu; jādami pa priekšu uz diviem balti pārsegtiem kamieļiem pa labi ir vadonis un pa kreisi viņa kalpotājs. Vadonis tevi jau pa gabalu sveicinās. Viņš ir tērpts pavisam baltā, bet viņa seja tev liksies ogles melna. Tāpat viņa rokas un kājas, bet sirdī viņam ir daudz gaišāk nekā viņa miesas āda. Saki viņam: “Tu esi sasniedzis savu pūļu mērķi, seko man! Nedaudz acumirkļos tu stāvēsi Tā vaiga priekšā, Kuru tu pēc tavas septiņas reizes redzētās vīzijas meklēji!”

10] To runā ar viņu senēģiptiešu valodā, kuru tu labi pārvaldi! Ej un apseglo savu zirgu un tad ātri dodies prom! Tu ar viņiem sastapsies tur, kur krustojas galvenās ielas!”

11] Kad SARDZES PRIEKŠNIEKS to no Manis dzirdēja, viņš dziļi paklanījās un teica: “Izņemot tikai dievu priekšā viens romiešu veterāns nekad nekļūst, bet vienīgi Tev pienākas viss gods un visa pielūgšana! Un nu pie pavēlētā darba!”

12] Jau sirms kļuvušais karavīrs, viņš jau arī tieši bija pilnā bruņojumā, ātri steidzās pie sava arābiešu zirga un bultas ātrumā auļoja uz norādīto vietu. Putekļu mākonis tālumā zināmā mērā bija droša zīme, ka norādītai vietai tuvojas liela karavāna. Nedaudz acumirkļos mūsu sūtnis bija norādītā vietā un vēl ceturtdaļstundu gaidīja uz karavānas pilnīgu ierašanos. Ja mēs izietu ārā aiz mājas stūra, mēs to varētu saskatīt, jo līdz tūrienei bija tiko pusstundas ceļš.

13] Kad vadonis nonāca pie līdz zobiem apbruņotā sardzes priekšnieka, tas viņu aizturēja un kā tas pēc romiešu parašas pieņemts vispirms jautāja uz kuriem viņš grib doties un kas viņa dzimtenē viņu ir norīkojis šim ceļojumam.

14] VADONIS palika uz vietas, stingri ieskatījās romieša sejā un ļoti nopietni skanošā balsī teica:

“Romiet! Kas tev lika mani šeit sagaidīt? Mēs šodien šeit nākam no lielās jūras un devāmies cauri stepēm un mežiem. No Aleksandrijas pāri jūrai mūs atveda kuģis, no Ēģiptes līdz šejieni mūs varēja redzēt tikai putni. Tu esi pirmais cilvēks, ko mēs visā ceļojumā sastopam; kā tu varēji zināt, ka mēs ierodamies? Kas tev darīja zināmu mūsu ierašanos? Vai tu esi pareģis? Bet tu nēsā ieročus, kas bieži ir tikuši mērcēti cilvēku asinīs un tāpat nevari būt nekāds pareģis, tad zini, ir kāda vispirmā un visaugstākā Dieva būtne pāri visiem jūsu dieviem un pāri visiem cilvēkiem kādas ādas krāsas viņi arī būtu!

15] Man septiņas reizes bija viena un tā pati vīzija; šajā paradībā es kādā neapprakstāmā gaismā vienmēr redzēju tikai šo apvidu. Šajā lielajā gaismā jau stāvēla neliels bariņš cilvēku ar baltu un brūnu ādu un paši mirdzēja kā saules. Bet šo gaismas cilvēku vidū stāvēja viens, kas mirdzēja vairāk kā simttukstoš saules! Visa gaisma izgāja no Viņa, jā, manī bija sajūta, ka visa bezgalība būtu pilna Viņa neizmērojamās gaismas! Bet cik arī neapprakstāmi gaiša bija Viņa gaisma, tad tā tomēr nedarīja sāpes kā tas ir pie mums no saules daudz vājākās gaismas.

16] Arvien vienādās paradībās beigās es vienmēr arvien skaidri dzirdēju vārdus: “Dodies turp, tu melnais, tur tiks apgaismota arī tava nakts!” Es to pavēstīju visiem mani menlnajiem brāļiem un māsām, un mēs nolēmām no Nūbijas uzsākt šo ceļojumu un nu jau esam ceļā ap trīs mēnešus ilgi.

17] Es gan zināju, kurp mums jādodas, jo mans gars (sargeņģelis, izd.), kas mani pavadīja jau septiņus gadus, man teica, ka vieta, kuru savā vīzijā redzēju atrodas Āzijā, un proti, lielas jūras krastā. Es no jūras piekrasti arī tuvu pazinu kā to, kuru savās vīzijās septiņas reizes biju redzējis. Kad mēs bijām pareizā vietā, tad mēs tūlīt izkāpām krastā. Tūlīt arī parādījās ceļš, pa kuru mēs līdz šejieni esam atnākuši, — un te tu nāc mums pretī! Ak, saki, kas tev par mums pavēstīja? Ak runā! Es nojaušu ko lielu!”

18] ROMIETIS saka: “Tu esi sasniedzis sava pūļu pilnā ceļojuma mērķi! Seko man! Nedaudz acimirkļos tu stāvēsi Tā vaiga priekšā, kuru pēc tavām septiņas reizes redzētajām vīzijām tu meklēji!”

19] Vadonis tūlīt pavēl visiem sekot romietim, jo tas acimredzami esot Tā sūtnis, kuru viņi meklējot!

181. KUNGS RUNĀ AR NŪBIEŠU VADONI

1] Jājiens ritēja strauji un mūsu sardzes priekšnieks visu karavānu atveda pie mums, kas mēs visi pavisam labā omā vēl sēdējām pie galdiem.

2] Kad Mana JARA ieraudzīja tās ogles melnās sejas ar pilnīgi asins sarkanām lūpām un ļoti baltām acīm, viņa krietni sabijās un teica: “Ak Kungs, vai tās būtnes kādam ko nenodara? Viņi tak izskatās pavisam briesmīgi melni! Es gan jau esmu redzējusi morus, bet tik šausmīgi melnus, kā te ir viņi, vēl nekad nevienu! Kādi tik viņiem ir spēcīgi zobi! Patiesi, ja es, Kungs, nebūtu pie Tevis, es sāktu pavisam šausmīgi baidīties. Vienu tik melnu mīlēt, tas maigi mīlošas meitenes sirdij būtu uzdevums!”

3] ES saku: “Ir jau labi, Mana vismīļā meita, — bet skaisti saprātīgi, Mans bērniņ! Kas tad baidīsies no kādas krāsas?! Tagad gan tu biji nedaudz bērnišķīga, — bet tas nekas! Tikai visu labi ievēro; jo tagad te tiks pārrunātas ļoti svarīgas lietas!”

4] JARA saka: “Bet te es noteikti no tā daudz ko nesapratīšu, jo ar senēģiptiešu valodu pie manis ir nakts, un kādu citu tie melnie nezina!”

5] ES saku: “Viss tiks pārtulkots, tādēļ esi nu mierīga, neko nerunā, bet gan klausies!”

6] Jara klusē un Es tulīt lieku pie Manis nākt vadonim un pareģim un jautāju viņam, kas viņu un viņa pavadoņus ietekmēja uzsākt garo ceļojumu uz šejieni. Es to, protams, no paša sākuma ļoti labi zināju, bet Man tomēr vajadzēja tā jautāt, lai viņam būtu izdevība izteikties un pateikt savu mērķi.

7] Uz Manu jautājumu, kuru Es viņam uzstādīju jūdu valodā, viņš (VADONIS) mūsu valodā deva sekojošu atbildi: “Man nezināmais, šis zemes dižēnākais cilvēks, piedod man, nabaga vājam puscilvēkam, ja es uzdrošinos izteikt lieku piezīmi, ka es Tevī atklāju tieši to pašu personu, kuru es pirms četriem mēnešiem neapprakstāmi gaišā gaismā esmu redzējis manās septiņās vienmēr vienādās vīzijās, un kuru es arī gāju meklēt gandrīz līdz pasaules galam; un kuru savā sirdī dziļi aizkustināts ticu, ka nu īstenībā esmu atradis! Vai tu, dižēnākais, negribi man darīt zināmu, vai es esmu pareizi pazinis?”

8] ES saku: “Ja Es tev teiktu jā vai nē, tas tev līdzētu maz, tev pašam vajag to saskatīt. Pētī, nokļūvis tik tālu tad nokļūsi arī vēl tālāk; bet tev pašam vajag to nopietni un stipri gribēt. Katra ārēja pamācība neko nelīdz, ja tā vienlaicīgi netiek iemantota iekšienē. Redzi, tu nu pavisam labi runā jūdiski! Vai tu vari atcerēties, ka tu šo valodu kaut kad būtu iemācījies? Jautā arī saviem pavadoņiem, kuri šo valodu

nu arī saprot pavisam labi, vai viņi šo valodu jebkad ir iemācījušies! Ej un pārlicinies!”

9] Vadonis savu kamieli tudaļ pagriež pret saviem pavadoņiem un jūdiski viņus uzrunā. Visi viņu saprot un arī atbild mūsu valodā. Vadonis par to ir ārkārtīgi pārsteigts un nezina rast padoma, kā viņš un visi viņa pavadoņi nonākuši pie jūdu valodas zināšanas; jo viņš nezina, ka Es to esmu veicinājis.

10] Vēl vienmēr sēdēdams uz sava kamiēļa viņš (VADONIS) pēc piedzīvotā atgriežas atpakaļ pie Manis un saka: “Zemes dižēnākais cilvēk! Te es manā melnā ādā sevi nepazīstu, jo šis ir mans pirmais ceļojums, kuru es jebkad esmu uzsācis. Es nekad neesmu iepazinies ar svešu zemju valodām un īpašībām un esmu totāli nabags ar visādām pieredzēm un pie manis mājās ts notiek ļoti vienkārši. Zeme gan ir laba un skaista, bet mums nesniedz nekā jauna. Tātad ir iespējams, ka šai valstij piemīt īpašība, ka kāds svešinieks, tiko viņš valstī sper kāju, sevī arī uzņem tautas valodas garu un ar vietējiem tūlīt var runāt tā, it kā viņš pats būtu vietējais. Vai tas ir iespējams vai nē, par to es nezinu spriest; tādēļ vēlies man par to dot kādu paskaidrojumu! Savā zemē es to nekad neesmu varējis novērtēt, jo tajā gan vēl nekad nav ielauzies kāds svešinieks!”

11] ES saku: “Vispirms atslogojiet jūsu kamiēļus, vediet viņus ganībās pie jūras, lai viņi ņem viņiem jau ļoti vajadzīgo atpūtu, lai tad vieglāk var jūs atkal aizvest atpakaļ jūsu zemē; jo ceļš atpakaļ nav īsāks kā līdz mums šeit! Dariet to, un tad nāciet atkal; tad tūlīt būs redzams, cik daudz gaismas jūs visi kopā esat spējīgi panest!”

12] VADONIS paklanās un saka: “Cilvēku dižākais cilvēk! Tev ir pilnīga taisnība, ja mēs tikai iedrīkstētos ar mūsu nesvētām kājām stāties uz šīs svētākās zemes. Jo pēc manām parādībām šai zemei vajag būt neizmērojami svētai!”

13] ES saku: “Ja tā nav pārāk svēta jūsu kamiēļu kājām, tad tā gan arī nebūs pārāk svēta jūsu cilvēku kājām!”

14] VADONIS saka: “Jā, patiesi, patiesi, patiesi! Ak, zemes cilvēku dižākais cilvēk, tu esi ļoti labs un neaptverami gudrs!”

15] Pēc tam viņš savu kamieli atkal pagriež pret saviem pavadoņiem un viņiem paziņo Manu vēlēšanos. Tūlīt kamiēļi noguļas uz ceļiem un viņu jātnieki nokāpj lejā zemē. Pēc tam labi apmācītie kamiēļi pieceļas un tiek vesti ganībās pie jūras, kur viņi sāk ganīties un pie tam jūtas pavisam omulīgi labi. Desmit nēģeri tiek norīkoti kamiēļu uzraudzībai, bet pārējie kopā ar vadoni tūlīt atgriežas atpakaļ pie Manis.

16] Kad viņi kopā ar vadoni pienāk pie Manis, tad Es vispirms viņam jautāju pēc viņa vārda un viņš (VADONIS) saka: “Mans vārds ir vienlīdzīgs tam, kas es esmu; mūsu valodā tas skan *Ou bratou vis-har*. Pie mums nevienam nav kāds vārds izņemot viņa darbības veids; citādi mēs visi saucamies vienādi *Slouvi*.”

182. VADONIS ATSTĀSTA SAVU CEĻOJUMU UZ MEMFISU

1] ES jautāju tālāk: “Kā tu esi nonācis pie šīs tavas pavisam cienījamās izglītības?”

2] OUBRATOVISHARS saka: “Pirms desmit gadiem es un mans kalpotājs reiz gājām gar Nīlu pavadīti no vēl divdesmit spēcīgiem kalpiem, kas tad pārzināja skaistu liellopu ganāmpulku; jo kas tur pie mums grib ceļot, tam vajag ņemt līdzīgu bagātu ganāmpulku, citādi viņš ceļojumā ar nomirt badā un slāpēs. Ne visur aug vīģes un dateles, bet gan tikai uz labas un treknas augsnes; bet zāle pie Nīlas nekur netrūkst un tā viņam visur ir govju barojošais piens, kas ir katra ēdiena garšviela.

3] Tā apgādāti mēs tad, kā iepriekš minēts, pirms desmit gadiem vai desmit lietus laikiem mēģinājām uzsākt kādu ceļojumu. Tanīs dienās mēs gājām uz priekšu pavisam viegli, bez kādām grūtībām; bet trešā dienā mēs jau no tālienes dzirdējām varenu dārdoņu. Mēs pasteidzinājām savus soļus, un laikā, kurā noskaitītu tūkstots akmeņus, bijām pie Nīlas pirmā krituma vietas. Te bija maz izredzes tikt tālāk. Viens no mūsu drosmīgākajiem kāpējiem uzkāpa kādā augstā klintī, lai izlūkotu, kā tur ar apvidu izskatās. Kad viņš atkal atnāca pie mums, viņš man aprakstīja ceļu, kas pa kreisi gan tālu attālinās no Nīlas, bet tālāk atkal nonāk pie Nīlas. Pēc tam es nolēmu iet pa šo ceļu. Šim apkārteļam patiesi netrūka klintis un citas grūti pārvaramas vietas. Lielā svelmē tikai tās dienas vakarā mēs beidzot sasniedzām kādas ar daudz palmām un papirusa kokiem apaugušas ganības, kuru vidū atradās bagātīgs avots, kas ļoti labi noderēja mūsu ganāmpulkam un mums. Tur mēs atpūtāmies veselu dienu.

4] Otrā dienā, tiko ausa gaisma, mēs devāmies ceļā un turpinājām mūsu ceļojumu. Ar saules lēktu

atkal sasniedzām Nīlu un kādu no mums agrāk nekad neredzētu ceļu, pa kuru pusdienā nonācām tās pilsētas tuvumā, par kuru mūsu senči zināja daudz pastāstīt. Mēs apmetāmies apmēram divtūkstsots soļus no pilsētas, bet es un mans kalpotājs iejājam pilsētā, lai izlūgtos mums atļauju kopā ar mums nepieciešamo ganāmpulku drīkstēt apmesties pilsētas tuvumā.

5] Kad es ar manu kalpotāju nonācām pilsētā, es tiku ielenkts no daudziem ļoti brūniem cilvēkiem un iztaujāts, kas un no kurienes es būtu. Bet citi tūlīt uzminēja un teica: “*Thot e Noubiez!*” (“Viņi ir nūbieši!”), un es teicu: “Jā, es esmu nūbietis un no jums, pilnīgiem cilvēkiem, vēlētos iemācīties daudz laba un skaista!”

6] Tad ziņkārīgie lika nākt pie mums kādam vecam sirmgalvim un viņš mani par daudz ko siki iztaujāja un beigās pat devās uz mūsu apmetni un tikai tur mums tā īsti devās pazīstams, ka viņš esot šīs zemes augstākais priesteris un vienlaicīgi no Romas iecelts šīs pilsētas un tās tālā apriņķa pārvaldnieks. Es viņam tūlīt dāvināju septiņas skaistākās govīs, divus vērsus un divdemit mūsu smalkvilnas aitas.

7] Tas labo veco vīru darīja ļoti draudzīgu un pēc tam viņš man teica: “Mūsu senā un tīrā gudrība jums gan ļoti noderēs! Bet nepiesavinieties nekā no mūsu pavisam samaitātiem tikumiem, jo tie ir sliktāki kā ļoti slikti! Šī pilsēta reiz bija valsts lepnums, ko arī gaiši un skaidri vēl izsaka tās nosaukums Memavise (grieķu Memphis); nu tā ir tikai bez nosaukuma plaša drupu kaudze, par ko jūs drīz un viegli paši pārliecināsit!”

8] Ļaudīm, kas te vēl ir, pa daļai nav nekāda ticība kādai augstākai Dieva būtnei, un pa daļai viņi atrodas tumšākā mānīcībā, no kuras viņi nekad nav atbrīvojami. Tikai mēs nedaudzē vēl dzīvojam senā, viena, mūžīga, patiesa Dieva patiesā atzišanā. Aklā un dumjā tauta tic kādiem tūkstsots dieviem; viņi parāda dievišķu gosu pat dzīvniekiem un to atliekām.

9] Mūsu pirmpriekšteči gan tam jau ielika sēklu, un proti caur to, ka dažiem dzīvniekiem viņu lielā noderīguma dēļ parādīja sava veida pusdievišķu godināšanu, lai ļaudis vairāk ietekmētu šos derīgos zemes un mājdzīvniekus rūpīgi kopt. Caur to mūsu sentēvi, protams, gan tikai gribēja toreiz vēl ļoti maz zinošiem cilvēkiem uzskatāmi attēlot dievišķās mīlestības un gudrības daudzveidīgo izstarojumu leitu dabā. Bet ar laiku tautu vēsture, jo dziļāk tā paliek pagātnē, kļūst godājamāka un godājamāka, arvien vairāk tā šķiet kādas dievišķas dvesmas apņemta un sliktiem un negodīgiem ļaužu skolotājiem tad ir jo viegli pirmsenā senatnē notikušo dievišķot un aklo tautu cik iespējams dziļi aprakt tumšākā mānīcībā.

10] Tādēļ jūs, vaļsirdīgie nūbieši, esiet modri un kā korektu patiesību pieņemiet tikai to, ko jūs dzirdēsiet no manis, bet novērsaties no visa, ko jūs pie ļaudīm redzēsiet un dzirdēsiet, — jo tas ir lsiktāks par sliktu! Jūs redzēsiet upurējam un izpildām vissādas sliktas ceremonijas; jā, ļoti lielos svētkos priekšgalā spožākā amata tērpā jūs redzēsiet pat mani. Bet tomēr nepiedauzieties pie tā, jo tam visam līdzī darbojas tikai mana āriene, bet mana iekšiene ir un vienmēr paliek pie viena, mūžīga, vienīgi patiesā Dieva, Kura mīlestība ir mana dzīvība un Kura gaisma ir manas patiesās zināšanas un izpratne.

11] Bet tu un tavs kalpotājs kopā ar mani kājām nāciet pilsētā manā mājvietā, kur es tev došu visus tālākos norādījumus, kā tev un taviem biedriem te izturēties; es jums un jūsu ganāmpulkam arī parādīšu labu vietu, kur jūs kā svešenieki varat pavadīt veselu gadu, bez kā no kāda tiekat apgrūtināti. Bet tu un tavs kalpotājs dzīvosiet pie manis, lai es tevi varu daudzās lietās pamācīt.”

12] Es teicu: “Labais priekšniek! Bet no manas rokas tevis žēlīgi pieņemto dāvanu tu gan atļausi, ka mēs drīkstam to dzīt pilsētā?”

13] Ļoti draudzīgais un ļoti labais priekšnieks teica: “Ne tagad, bet gan tikai pēc trim dienām, kad jūs pāriesiet citās ganībās. Bet tur jums savas kājas vajag apaut pēc mūsu veida; jo šeit nakts laikā no vienmēr smilšainā zāliena izlien augšā daudzi mazi insekti un tārpiņi, ielien zem kāju nagiem un ar laiku rada lielas sāpes. Manā mājā es jūs ar to pēc iespējas labi apgādāšu, jo man ir daudz kalpu, kalpotāju un vergu.”

14] Mēs, es un mans kalpotājs, kopā ar priekšnieku nu gājām lielajā pilsētā. Pēc apmēram četrstūkstots soļiem mēs pilsētā nonācām kādā lielā laukumā, kas bija ietverts ar lieliskām celtnēm no rūtainiem akmeņiem. Vairākas šīs lielās celtnes jau bija ievērojami bojātas, bet daudzas vēl bija labi uzturētas. Viena sastāvēja no tīrām kolonnām un tālu plašās kolonādes iekšpusē bija ieraugāmas visu veida milzīgi lielas statujas; bija arī kolonnas, apgādātas ar daudzām zīmēm un rakstiem, kurus pēc tam priekšnieks man daudzkārt izskaidroja. Līdzās šai kolonnu hallei stāvēja milzīgi liela pils, kurā notika liela rosība.

15] Tad priekšnieks teica: “Skatieties, tas ir mans dzīvojamais nams; nāciet nu iekšā, un aplūkojiet visu, kas tajā ir!”

183. ĒGIPTIEŠU AUGSTĀS KULTŪRAS LĀSTS

1] (OUBRATOUVISHARS:) “Šis pils priekšā stāvēja divi milzīgi lieli obeliski, kas no visām pusēm bija aprakstīti visādām zīmēm, figūrām un rakstiem. Arī lielās kolonnu halles priekšā bija uzstādītas divas līdzīgas kolonnas.

2] Mēs nedrošiem soļiem gājām priekšnieka mājā, un bija kādu laiku jāiet, līdz mēs iegājām pils dzīvojamās istabās. Ak, tajās jau izskatījās tik brīnumaini skaisti, ka man pie tam pilnīgi elpa aizrāvās.

3] Garā salīdzināju manu nabadzīgo būdu dzimtenē un šo mājvietu un pats sev teicu: “Kādēļ tad mēs, melnie, savās zināšanās un izpratnē esam tik brīnumnabagi? Kādēļ mēs nespējam uzcelt tādas celtnes? Kādēļ mēs vēl vienmēr neprotam radīt metālu? Mums vēl nav nekādu asu darba rīku, izņemot tos, kurus pret saviem dabas produktiem mēs esam iemaiņījuši no ēģiptiešiem. Cik nožēlojamas ir mūsu stelles, cik slikats mūsu vērptuves! Starp mums nav ne gara, ne talanta, ne dedzības; mēs tiko esam kādā augstākā pakāpē kā mūsu pērtiķi.”

4] Kad iegrimu tādās domās, sirds man sažņaudzās un man vajadzēja sākt raudāt, un pie tam skaļi teicu: “Ak, kādēļ mēs, melnie, neesam pilnīgi dzīvnieki, kas nevar ne domāt, ne just? Ko brīnišķu var radīt šie īstenie cilvēki, šie patiesie zemes dievi. Un turpretī mēs, melnie puscilvēki un pusdzīvnieki, neko! Un tomēr mums pār visu spēcīgi vajag sajust to brīnišķo, ko ir radījuši īstenie cilvēki!”

5] Tad priekšnieks man teica: “Neņem to pie sirds! Mēs esam jau kļuvuši cilvēki sirmgalvj, kuriem viss šis diženums vairs nevar sagādāt nekādu prieku, tā kā mēs sevi jau esam pārdzīvojuši; bet jūs vēl esat bērni, pilni spēka un pilni arvien vairāk un vairāk mostošās dedzības. Mēs šai pasaulei savu laiku jau esam nodzīvojuši un mūsu vaiņagi novītuši guļ aizmirstības kapā. Mūsu pilsis sabrūk un mūsu tagadējās zināšanas un izpratne ir sliktāka kā ļoti sliktā. Mums šeit vairs ir maz kalēju un maz audēju; visas mūsu tehniskās vajadzības mums vajag apmierināt vai nu no Romas vai grieķu zemes.

6] Jā, kādreiz, pirms paris tūkstoš gadiem, tad šajā zemē protams mājāja vairāk dievi nekā cilvēki un veica darbus, par kuriem atliekām brīnīties vēl šīs zemes tālākie pēcnācēji. Bet tas, ko mēs tagad redzam, līdzinās kādam izpostītajam, gan matērijā, gan arī dvēselē. Bet jūs vēl esat nesamaitāta, dabiska un jauneklīgi spēcīga tauta, varat domāt un gribēt un tādēļ savos darbos drīz varat kļūt lielāki kādi jebkad bija šīs zemes ļaudis.

7] Bet ja jūs uz šīs zemes kā cilvēki gribat dzīvot patiesi laimīgi, tad paliekat pie jūsu senās vienkāršības. Pirmkārt, tā jums maksā maz pūļu un darba, un otrkārt, jums nu ir pavisam niecīgas dabīgas vajadzības, kuras jūs viegli apmierinat. Jūsu auglīgajās kalnu ganībās lopkopība jums prasa maz darba un rūpju, un zemkopību, ar ko jūs nodarbojaties tikai ļoti maz, jau tāpat nav ko rēķināt; arī jūsu tērpi ir vienkārši un viegli izgatavojami. Tādēļ savām darbīgām vajadzībām jums vajag izmantot ļoti maz laika un tādēļ varat vairāk un pilnīgāk nodarboties ar garīgiem apcerējumiem. Un redzi, tas ir daudz vairāk vērts, nekā asiņainiem sviedriem par simtstūkstots reiz simtstūkstots cilvēku dzīvību maksu uzceltas šādas pilsis, lai tad postošajam laika zobam pietiek ko graužt tūkstošiem gadu.

8] Un kas beidzot ir tās viena uz otru uzliktās akmeņu kaudzes pret tikai vienu zāles stiebru, kas tika uzbūvēts no Dieva lielā Gara? Es tev saku: nekas! Katrs zāles stiebrs, katrs koks ir Dieva celtnes, bez mūsu pūlēm un darba aug no mīļās zemes un isā laikā tas mūs atspirdzina ar saviem saldajiem augļiem. Bet kādas pūles un briesmīgu darbu cilvēkiem maksā viena tāda pils! Un kad pēc daudziem asiņainiem gadiem viņu darbs ir pabeigts, kas viņiem pēc tam ir? Nekas cits, kā viņu augstprātības nožēlojama barība, svešu tautu skaudības pamodināšana un ar laiku karš un vajāšanas!

9] Patiesi, tu mans mīļais melnais draugs, tā ir kādas tautas nožēlojama laime, kas kļuva tik dumja, ka ar šādām mirušām pilīm pārklāja savas skaistākās un auglīgākās ganības, uz kurām citādi simtstūkstots auglīgākie koki varētu nopurināt savus cēlos augļus klēpjos pavisam vienkāršās būdās dzīvojošiem cilvēkiem. Redzi, kur stāv uzcelta šī pilsēta, desmit tūkstoši cilvēku kopā ar viņu lielajiem ganāmpulkiem pavisam viegli varētu atrast pietiekamu uzturu; patlaban šajos bagātajos mūros, protams, vēl dzīvo pie simts tūkstoš cilvēku, bet kādu dzīvi ved lielākā daļa?

10] Senāk, kā vēsture māca, šī zeme bija graudu klēts, no kuras posta laikā ar maizi ir tikušas apgādātas svešas tautas; bet tagad nereti musm graudus vajag sev sagādāt no tālu esošām zemēm un tautām! Mūsu ganāmpulki atrodas nožēlojamā stāvoklī. Tādēļ, ka viņiem ir nedaudz zelta un sudraba, vienā šādā pilsētā vairs pavisam nestrādā tūkstošiem cilvēku. Dienu no dienas laiski staigā apkārt, uztur pār-

kamas netikles un nereti ar tām izklaidējas zemiski dzīvnieciskā veidā, kas vienmēr izsauc daudzas slimības, kādas jūs pavisam nepazīstat. Dienā, cik ilgi spīd saule, jūs šo lielo pilsētu redzēsiet pavisam tukšu no cilvēkiem, tikai kad iestājas vēsāka nakts, tad līdzīgi laupītājiem dzīvniekiem viņi iziet no savām maksliģām akmens alām un kavē sev laiku ar visu, ko viņi iekāro. Un tā redzi, tu tīrās dabas vienkāršais dēls, tā ir tā svētība, kas cilvēkiem ir no viņu lielās akmens kultūras.

184. VIENKĀRŠO CILVĒKU PIRMKULTŪRAS SVĒTĪBA

1] (OUBRATOUVISHARS:) “Tādēļ paliekat savā lielā un sākotnējā dabas brīvībā un nekad netikojat tādas nožēlojamas valsts kultūras! Neceļat nekādas pilsētas! Paliekat savās vienkāršās būdās un jūs visos laiku laikos varat būt zemes laimīgākā tauta, un tas it sevišķi, ja paliekat viena un mūžam patiesā Dieva pareizā izpratnē. Vienīgi Viņu godāji un milēji! Ja arī jūs Viņu nevarat redzēt, tad tomēr Viņš jūs, un Viņš jūs vienmēr apgādās ar to spēku, kas jums vajadzīgs, lai aizkavētu katru cilvēkam naidīgu elementu. Pie sākotnējā dabas likuma cilvēks ir kungs pār visu, kas uz, zem un virs zemes dzīvo un elpo.

2] Jūs vēl esat tas, kas cilvēkam jābūt! No jūsu tuvuma bēg ninkās lauvas un tīģeri, panteras, hiēnas, vilki, lāči un čūskas; jums uz katra soļa seko tikai miermīļie ganāmpulki. Ar tādu īpašību apbruņots cilvēks vēl stāv uz cildenās pirmsamības pakāpes, uz kuras Radītājs viņu ir nolīcis visas radības sākumā. Atgūlaties uz zālāja, zem kura ļauni rosās klaburčūskas un indīgas odzes, un tās atkāpsies no svētākas kļuvušās vietas, virs kuras cilvēks, kā dabas kungs, ir apgūlies! Ļaunas skudras, daudzu mežu un stepju lāsts, aizceļo, tiklīdz cilvēks savā pirmspēkā ienāk apvidū un uzceļ savu mājvietu. Lauva, pantera, drosmīgākais tīģeris turas tālu no ganāmpulka, kuru apsargā īsts cilvēks, un krokodils, Nilas drakons, nakad nav redzams tajās zemes daļās, kas tiek apdzīvotas no cilvēkiem. Purva dzērve, stārķis un *iez ne ma on* (viņam nav indes) labprātīgi pakalpo cilvēkam un attīra zemi no visiem rāpojošiem dzīvniekiem mūdzīem, un asi redzošais ērglis uzmeklē visu maitu un to apēd, lai gaiss no tās nekad netiek saindēts.

3] Ak, kāda īsta cilvēka brīnišķīga esamība katrā apvidū un kāda nožēlojama dzīve cilvēkiem pilsētās, kas ir pilnas augstprātības un smirdošāka egoisma! Tajās ir zudis viss pirmdzīvības spēks, viņi ietverošās dabas lielajā valstībā ir kļuvuši par svešiem ķermeņiem, svešām būtnēm, kas ir nostājušās ārpus katras savienības ar Dievu un tātad ar visu radību. Viņiem vajag celt stiprus cietokšņus, lai tajos paglābtos un iespējami aizsargātos no viņiem naidīgās dabas.

4] Ja tajās ganībās, kuras es jums ierādīšu, šodien likšu pārnakšnot simts cilvēkiem, tad nākamās dienas rītā neviens nebūs palicis dzīvs; jo viņi vairs nav nekādi cilvēki, bet gan to vāji ēnu tēli un viņu sakropļotie ķermeņi ir patiesas mājvietas visiem iespējamiem ļauniem un nenorūgušiem dabas un izvirtušiem gariem. Viņu ārējais dzīvības loks vairs nav viņu dievišķais Es, bet gan zemiski dzīvnieciskis un tādēļ viņos un vēl mazāk ārpus viņiem nav nekāds spēks. Ārējā daba viņos vairs nesagādā viņu nožēlojamās esamības augstākās kulminācijas mērķi, bet gan tikai tās pakāpes, kurā visai radībai tās augstākā mērķi jāpāriet, totālu nekrietnību un pilnīgu iznīcību. Bet tādēļ visa radība ir naidīga tādai cilvēcei un katrā iespējamā veidā cenšas to pilnīgi iznīcināt, jo tajā nekas vairs nav sagaidāms.

5] Tādēļ, mans cēlais, melnādainais draugs, tu un visa tava tauta esiet priecīgi, ka jūs esat melni un ka jūs vēl dzīvojat patiesas dzīvības nevainīgākā pavasara būdās, jo tieši caur to jūs vēl esat tas, kas pēc visaugstākā Dieva Gara kārtības īstam cilvēkam jābūt! Tādēļ arī turpmāk paliekat tie, kas jūs nu esat, arī jūsu vēlākos pēcnācējos. Tad jums nekad nebūs jāžēlojas par cilvēciskās dzīvības postu un nelaimi!

185. NŪBIEŠU UZTURĒŠANĀS VIETA ĒGIPTĒ

1] (OUBRATOUVISHARS:) “Un nu ejam ārā vietā, kuru es jums ierādīšu dzīvošanai. Bet vienlaidīgi uz visu laiku, kamēr šeit uzturēsieties, došu līdzīgu apsardzi, kas sliktos ļaudis atturēs no jums; jo viņi maz vai nemaz nekautrētos jūs pamatā samaitāt, un to fiziski un morāli. Es tev pavisam nejaudāju, vai tu esi mani pilnīgi sapratis, jo es zinu, ka tu esi mani labi sapratis, un turpmāk sapratisi vēl labāk!”

2] Pēc šiem vārdiem priekšnieks, uzsitot pa kādu spēcīgi skanošu metāla plati deva kādu zīmi, un kā caur burvja mājienu parādījās daudzi ļoti tumšas ādas krāsas apbruņoti vīri un priekšnieks kādā svešā valodā viņiem kaut ko pavēlēja, ko mēs nesapratām. Bet kad patiesi labais priekšnieks manīja manu izbrīnu, viņš mani nomierināja ar to, ka viņš manā valodā man izskaidroja to, ko bija teicis tiem apbru-

ņotajiem. Runa bija par mūsu iespējamo aizsardzību no pilsētas samaitāto cilvēku, kuri viņam pavisam vairs nešķita kā cilvēki, uzmācības.

3] Viens no sardzes vadoņiem, kas bija ģērbies gandrīz tāpat kā šis draugs, kas mums bija parādījis ceļu šurp, izteica priekšniekam piezīmi, ka citādi ļoti auglīgā un ar zāli bagāta vieta esot patiesas čūsku un odžu ganības, kur neviens cilvēks vai dzīvnieks nevar labi atrasties.

4] Priekšnieks teica: “Samaitāti cilvēki kopā ar viņu lopiem protams gan nē; bet viņi vēl ir īsti pirm-cilvēki, kas arī vēl ir visas dabas un tās lai kāda veida radības patiesi kungi! Daudzās čūskas un odzes viņiem ne tikai neko nenodarīs, bet gan kopā ar to mazuļiem viņu citādi skaisto vietu tūdaļ pametīs. Un jums kā viņu sardzei ar mūdžiem arī nenāksies pārciest ne mazākās grūtības, par to jūs varat būt pilnīgi droši! — Bet nu atnesiet man divdesmit divus pārus ādas saišu kurpes, ar kurām mēs apgādāsim šos nesamaitātos cilvēkus, lai uz mūsu asajām slimtīm viņi nevajadzīgā kārtā neievaino savas kājas!”

5] Apavi tūlīt tika atnesti. Man un manam kalpotājam tie tūlīt tika uz ērtāko piesieti; tie pārējie divdesmit uz priekšnieka pavēli caur četriem sargiem tika iznesti ārā mūsu biedriem, un kad arī viņi tā tika apauti, viņi no sargiem saņēma uzaicinājumu sekot viņiem uz jaunajām ganībām. Bet priekšnieks, es un mans kalpotājs un pārējie sargi cauri daudzām pilsētas ielām devāmies ārā no pilsētas brīvā dabā, kur bija lielas un skaistas ganības apaugušas ar kuplāko zāli, daudzām datelēm un vīģēm un pomerancēm un vēl daudziem citiem augļiem. Bet es redzēju arī to, ka ganībām vajadzēja būt cilvēku ļoti maz apmeklētām, jo mēs jau no tālienes dzirdējām neskaitāmu klaburčūsku čaukstēšanu.

6] Drīz pie mums atnāca arī mūsu biedri kopā ar ganāmpulku un kamieļiem. Kad viņi nonāca ganībās, viņi negaidīja, līdz tie mūdži mūsu un mūsu ganāmpulku priekšā itkā dotos prom, bet gan tūlīt bez kādām bailēm ganības un un to augļus pārņēma pilnīgi savā īpašumā; lielās ganības krustām un šķēršām tūlīt caurstaigāja un visi mūdži tā bēga uz Nilu, ka tās virsma ap pusstundu ilgi bija pilnīgi pārklāta ar mūdžiem.

7] Bet priekšnieks šo parādību nu izskaidroja arī līdzī dotajai apsardzes komandai un tai teica, ka kopā ar mums viņi bez kādām bailēm drīkstot doties ganību visās daļās, jo viņš esot pilnīgi pārliecināts, ka jau naktī visās ganībās vairs neatradīsies neviena odze vai čūska. Un tā tas arī bija, jau pēc vienas stundas ganības bija tīras no visiem lai vai kāda veida mūdžiem.

8] Bet Nilas otrajā krastā mēs veselu ēģiptiešu aitu ganāmpulku redzējām bēgam no tam sekojošajiem indīgajiem iecelotājiem, un tā gani bēga kopā ar ganāmpulku. Gani žēli kļiedza, tomēr aizbēga uz kādu Nilas tiltu; bet ganāmpulks cieta zaudējumu, — jo dažas tika no lielām bestijām panāktas un apēstas. Tajā upes krastā bija arī daudz trušu, kuriem arī šis negaidītais apciemojums nāca ļoti nelaikā, jo daudzi mazuļi no rāpojošām bestijām tika apēsti.

9] Sardzes komandai ļoti dūrās acīs iepriekš neaizsniedzamās skaistās dateles, vīģes un pomerances un līdzīgi arī skaistās roseizes (Jāņa maize), kas turpat parasti tiek izmantotas kā kamieļu barība.

10] Sardzes meistars priekšniekam teica: “Gods Izisam un Ozirisam! Beidzot mēs arī šeit varam iegūt ražu, kas tā nebija kopš neatminamiem laikiem!”

11] Bet priekšnieks teica: “Ražu veselu gadu ievāks tikai tie, kas šīs ganības bija attīrījuši; jūs drīkstat ņemt tikai to, ko viņi jums atļauj ņemt, bet citādi patvarīgi pat ne lapu no koka! Pie tam šo ļoti nesamaitāto cilvēku priekšā piesargieties piesaukt kādus jūsu nederīgos valsts dievus, jo starp jums nav neviena, kuram es nebūtu mācījis pazīt vienīgi patieso Dievu! Paliectiet pie Tā, bet vairs nekādu Izisu, un arī nekādu Ozirisu, ne kaut kādu Apisu. Jo tas viss ir un mūžam paliek nekas!”

12] Pēc tam priekšnieks man teica: “Kā tu pats redzi, ar Visaugstākā palīdzību jūs te esat uz labāko apgādāti. Tagad es jūs atstāšu, bet rīt dienai austot, es atkal esmu pie tevis; tad es šeit Visaugstākā lielajā atklātajā templī tevi pareizi mācīšu! Un tad no manis dzirdēto tu darīsi zināmu arī taviem biedriem! Un nu paliectiet sveiki Visaugstākā aizsardzībā!”

13] Ar šiem vārdiem viņš atgriezās atpakaļ pilsētā. Pie ēģiptiešu tautas viņam jau sen vajadzēja būt baudījušam lielu cieņu, jo kas tikai viņu sastapa, viņa priekšā dziļi paklanījās. Bet viņš izturējās tā, itkā no visas goda parādīšanas neko nemanītu, bet gan kā dziļākās domās iegrimis ātri turpināja savu ceļu.

14] Kad saule bija norietējusi, drīz no pilsētas nāca daudzi ziņkārīgie, bet neviens neiedrošinājās tikai uz divdesmit soļiem tuvoties izdaudzītajām čūsku ganībām. Vairāki mums uzsauca mums no ganībām attālināties, citādi mums nenovēršami vajadzētu piedzīvot lielākās briesmas. Bet sardze ziņkārīgos dzina atpakaļ un viņiem izskaidroja, ka te vairs neesot nekādas briesmas, jo caur mūsu slepeno spēku visi mūdži jau sen esot pārpeldējuši pāri Nilai.

15] Tad ziņkārīgie drīz gāja atpakaļ un mēs aprūpējām mūsu ganāmpulku, kas mums šim vakaram deva tik daudz labākā un barojošākā piena, ka mēs to pavisam nebijām spējīgi izlietot. Mēs jautājām sardzes komandai, vai arī viņi dzertu pienu. Viņi ar prieku to apstiprināja un mēs viņiem devām dzert tik daudz piena, ka viņi vairs nespēja to vairāk baudīt. Vēl ievērojamo pārpalikumu ielējām līdzņemtajos traukos, lai to pārvērstu sierā.

16] Mēs šeit saimniekojām veselu gadu, no labā priekšnieka ļoti daudz iemācījāmies un proti, visaugstākās Dieva būtnes patiesā izpratnē. Pēc viena gada ar vislielāko draudzību tikām atkal atlaisti un labā omā devāmies atpakaļ uz mūsu zemi.

17] Drīz pēc tam es redzēju savas parādības, tūlīt sakārtoju vienu karavānu un īstenībā gribēju doties tikai uz Memfisu, lai pārvaldītājam darītu zināmu redzēto parādību. Bet viņš par tevi, Diženākais, jau ziņoja un sūtīja mani tieši šeit, parādīja man ļoti tālo ceļu līdz Aleksandrijai un uzticēja mani kādam ļoti zinošam kuģiniekam, lai viņš mani atgādātu šeit. Viņš man deva līdzī arī vienu tulku, bet kuru es šeit nepaņēmu līdz.

18] Nu tu, diženākais no cilvēkiem, zini, kā es nonācu pie savas mazās gudrības; un nu saki arī man reiz noteikti, vai es esmu pareizā vietā, jeb man vēl jādodas tālāk! Jo ilgi es nevaru uzskavēties, tā kā mans ceļš līdz dzimtenei ir ļoti tāls.”

186. MELNAIS PRASA SKAIDRĪBU PAR KUNGA UZTURĒŠANĀS VIETU

1] ES saku: “Es tev jau teicu, kas tas tev maz vai neko nelīdzētu, ja Es tev teiktu: “Es tas esmu!” vai “Es tas neesmu!” Katrā gadījumā tev pašam to vajag atrast, un tu to vari pavisam viegli, jo tev tam netrūkst gara. Padomā, kas viss cilvēkam var būt iespējams, un kas te neiespējams! Vai tev vēl nekas nav uzkritis, jeb vai tu pie sevis vai kāda cita vēl neko neesi pamanījis?”

2] MELNAIS saka: “Kā es jau iepriekš minēju, — izņemot to, ka mēs, ienākot šajā zemē, tūlīt runājam jūsu valodā, nekas sevišķs man vēl nav uzkritis; es runāju pavisam skaidri un atklāti! Kad es šeit nonācu, tad pirmajā brīdī man gan daudz kas likās zināmā mērā brīnumaini, bet jo vairāk es šeit uzturos, jo vairāk es visos jūsos atrodu dabīga.

3] Valoda tāpat vēl vienmēr ir vienīgais, kas pieskaras kam brīnumainam, bet tā kā es jau iepriekš piezīmēju, pavisam labi tas var būt pavisam dabīgas, kaut arī neizskaidrojamas šīs zemes sevišķas īpašības sekas. Jo savā ceļojumā caur lielo Ēģiptes valsti, ko līdzīgu esmu pieredzējis: mēs sastapāmies ar romiešiem un grieķiem; viņi runāja viņu valodā un mēs viņus pavisam labi sapratām un vajadzības gadījumā tomēr varējām ar viņiem pavisam labi saprasties. Ar runāšanu, protams, negāja tik veikli, kā šeit, bet tas viss pavisam labi var būt atkarīgs no zemes īpašības, tās gaisa un iztvaikojuma!

4] Bet mēs kā pamatā pavisam vienkārši cilvēki esam arī daudz pieejamāki visādām ārkartējākām parādībām un iespaidiem. Tā mēs varam redzēt nomirušo dvēseles, pa laikam arī tādas, kuras, pēc viņu atzīšanās, vēl nekad nav nesusas kadu miesu. Šīs dabas dvēseles arī no ta ir viegli pazīstamas, ka viņas savu formu var pēkšņi mainīt, sadalīties visādās citādās mazās būtnēs un atkal savilkties kopā cilvēka formā; kas ir parādība, kas ir parādība, ko pie mirušiem brāļiem un māsām vēl nekad neesam atklājuši.

5] Memfisā mēs gudrajam priekšniekam jautājām, vai viņš ar savām acīm arī ko tādu ir redzējis. Bet viņš teica: “Tas viss ir tikai pavisam vienkāršu un nesamākslotu dabas cilvēku īpašība, kuri arī tikai vārda pēc nepazīst nekādu samākslotu dzīvi. Pie viņa un ēģiptiešiem tas vēl nekad nebūtu atgadījies. Šad un tad gan sastopami atsevišķi gadījumi, bet tik nenoteiki un neizskaidrojami, cik vien vienmēr iespējams, kamēr pie mums viss esot noteikts, dabisks un tāpat arī vairāk izskaidrojams.

6] Bet no tā nu diezgan izskaidrojami izriet, ka mēs drīz varam runāt un saprast kādas tautas pavisam svešu valodu. Ja tu, diženākais cilvēk starp cilvēkiem, to nu apsver, tad ar tavu izcilāko gudrību labi sapratīsi, ka šajā īsajā mūsu šeit uzturēšanās laikā mums vēl nekas sevišķs nevarēja uzkrīst, no kā neatspēkojami varētu secināt, ka mēs pavisam noteikti jau atrastos vietā, kuru es manās parādībās septiņas reizes esmu redzējis.

7] Daudz kas ar to gan sakrīt: kādas mazas jūas zemes krastā pie kāda kalna uzcelta zvejas būda; daudzi augsti un godājami cilvēki, arī tev nopietnībā ir daudz līdzības ar to neaptverami mirdzošo cilvēku, kuru es savās parādībās ar lielāko aizgrābtību septiņas reizes esmu skatījis. Bet tas gaismas cilvēks visu paveica caur savu vārdu: viņš runāja, un tas bija tur! Viņam bija padotas Debesis un zeme un nepārrēdzami pulki gaidīja viņa mājienu!

8] Nu, diženākais cilvēks starp cilvēkiem, šeit tas tomēr tā nav! Es šeit pie jums, kā pirms diviem gadiem pie priekšnieka Memfisā, atrodu ļoti labus un gudrus cilvēkus, — bet no tā, ko es sagaidīju, līdz šim vēl neko neatrodu, un tieši tādēļ tev jautāju, vai es esmu pareizā vietā vai nē. Ja tu saki jā, tad es ticēšu un palikšu, jo tavš vārds man pilnīgi pietiek, tā kā tu katrā gadījumā esi dziļi gudrs. Bet ja tu saki nē, jeb ja tu man atkal neko nesaki, tad mēs tomēr atkal dosimies ceļā uz dzimteni un mūsu ganāmpulku, kuru pēc gudrā priekšnieka padoma mēs pret zeltu un sudrabu atstājām Memfisā, ar summas atlikumu, kuru priekšnieks mums aizdeva par ganāmpulka atstāšanu, bet kuru pa to laiku viņš izmantoja, atkal izpērkam.

9] Tu, cēlākais no cilvēkiem, redzi, ka kaut ar mūsu miesas negrezno balta āda, man un mums visiem nav nekā viltīga un ļaunprātīga. Mēs visi meklējam īstu patiesību, kas mums ir vissvarīgākā, un mums arī ir dzīva ticība to atrast šeit vai kaut kur citur! Tālab ja mēs esam pareizā vietā, tad apstiprini mums to, un mēs gribam darīt visu, ko tikai vienmēr no mums prasa!”

10] ES RAFAELAM saku: “Ej un dodī viņiem kādu zīmi, lai viņi uzzina, pie kā viņi ir!”

11] RAFAELS tūlīt pienāca pie melnā (Oubratouvisshara) un teica: “Draugs, ko tu savā dzimtenē atstāji, kā dēļ Memfisā tu gribēji griezties atpakaļ, lai to kā sevišķu dāvanu pasniegtu priekšniekam par viņa pūlēm ar tevi un tādēļ to jau ietini jaunā linu audumā, bet steidzīgas aizceļošanas dēļ to aizmirsi, un proti vienā tavas istabas kaktā, kur tas vēl atrodas. Ja tu to vēlētos, es tev to acumirkli atgādāju šeit! Runā — kā tu gribi, tā notiks!”

12] MELNAIS saka: “Ne manis pārlicināšanas dēļ, ka es esot istā vietā, — jo caur to, ka tu man te saki, ko es mājās esmu aizmirsis, es jau zinu, ka esmu istajā vietā, tā kā tā ko var saskatīt tikai visu redzošā Dieva acs —, bet tu man gan izdarītu īsti labu pakalpojumu, jo ceļā uz mājām es ar to labajam priekšniekam Memfisā vēlētos sagādāt īsti lielu prieku, jo viņš ir liels retu dabas priekšmetu veidojumu draugs! Visai tai lietai pašai par sevi var nebūt nekāda cita kā augstākais iedomāta vērtība, bet ne reāla. Bet tā ir brīnumskaista!”

13] Tad Rafaels skaisto dabas veidojumu ievīstītu linu audumā jau pasniedz melnajam un jautā viņam, vai tas gan esot īstais.

14] Te MELNAIS gandrīz zaudē samaņu un iesaucas teikdams: “Jā, tas ir tas, tas ir tas! Bet kā iespējams, ka tu man šo dārgumu šeit atgādāji, kur tu tak ne acumirkli neesi no manis attālinājies?! Vai tu kā jauns, drosmīgs ēģiptietis, būdams priekšnieka dienestā, varbūt kādā neapprakstāmi viltīgā veidā esi mājā man to nozadzis? Vai tu pirms kāda gada, ar dažiem tava veida pavadoņiem atkal atgriezāties mājās, esi mūs varbūt pavadījis gandrīz līdz manai būdai, un manā dzīvojamā būdā to esi ieraudzījis?”

15] Jā, bet kam šie mani pavisam dumjie jautājumi?! Tikai nedaudzus acumirkļus pirms mūsu aizceļošanas mājās tas bija manās rokās, tad man kamieļu apseglošanas un mana ganāmpulka kopā sadzīšanas laikā es to noliku manas būdas stūrī un apsedzu ar ķirbja mizu! Ar ganāmpulka kopā sadzīšanu un kamieļu apseglošanu es skaisto dabas veidojumu aizmirsu; tu man to nevarēji nozagt. Nu tu man to esi brīnumaini atnesis, bet — kā, kā tas tev kā kādam cilvēkam, redzami ar miesu un asinīm, tas ir iespējams? Jo šeit, tur un atkal šeit bija ātrākais acumirklis! Tā ir tikai kādam Dievam iespējama rīcība! Vai nu tu pats esi Dievs, vai kāds Viņa īsts kalpotājs!”

16] RAFAELS saka: “Tas pirmais nē, bet gan otrs! Bet redzi, tavu skaisto dabas veidojumu atnesot es tomēr kaut ko esmu aizmirsis, un tā ir ķirbja miza, ar kuru tu savā būdā savu dārgumu apsedzi! Arī tā tev tūlīt jādabūn klāt! — Redzi, te tā jau ir! Ieliec nu iekšā tavu dārgumu un attin to mūsu priekšā, jo šeit ir daudz, kas tavu atrasto dārgumu vēlētos redzēt.

187. NŪBIEŠI ATZĪST KUNGU

1] Te melniem no pārsteiguma pilnīgi apreibst galvas, jo tas viņiem ir kaut kas, ko viņi tur pār visu. Viņi ir tīri, vēl pavisam nesmaītāti dabas cilvēki un kā vēl patiesi dabas draugi caur viņu pilnīgas ticības un gribas nolokāmību spēj paveikt daudzko, kas kādam ja dziļi pagrīmušam cilvēkam ar pasaulīgiem ieradumiem vajag likties kā lielam brīnumdarbam un tādēļ caur kādu citu brīnumdarbu uz šīm pirmdabiskām sirdīm būtu grūti iedarboties. Kādas slimības izdziedināšana te būtu bijusi nevietā, jo šie īstie dabas cilvēki nepazīst nekādas slimības. Viņu vecie cilvēki vienmēr sasniedza lielu vecumu un viņu nāve vienmēr bija ļoti mierīga un bezsāpju iemīgšana.

2] Bērni viņiem nakad nemirst, jo viņi, kā dzemdināti pilnīgā kārtībā, pasaulē piedzimst kā pilnīgi

nobrieduši un veseli; arī pēc tam viņi tiek pareizi baroti un tādēļ nekādas slimības substances nevar viņos sakrāties. Ja Es viņu acu priekšā būtu izārstējis kādu slimnieku, vispirms Man viņiem jau vajadzētu izskaidrot, kas īstenībā ir slimība un caur ko tā izceļas. Bet ar to tak viņiem acīmredzami būtu vairāk kaitēts nekā līdzēts, jo uzzināt par grēkiem un to sekām jau nozīmē tikdaudz kā tos gandrīz uzsākt.

3] Te kāds varbūt domā, ka kādai pamodināšanai no nāves arī netrūktu iedarbība. Arī tas šiem cilvēkiem nebūtu nekas! Jo miesas nāvi viņi uzskata kā Dieva lielu labdarību cilvēkiem, un tādu aktu uzskatītu par noziegumu pret visaugstākā Dieva Gara kārtību tik ilgi, līdz viņiem par Mani nevar tikt pilnīgi atvērtas acis. Lielas vētras izsaukšanu viņi uzlūkotu ar ļoti jūtīgas dabas acīm kā ko pavisam dabisku, jo viņiem pašiem vienmēr ir varens iespaids uz gaisa, ūdens, zemes, un uguns gariem. Bet kustība, kas nesalīdzināmi pārsniedz viņu izšautās bultas ātrumu, šiem cilvēkiem ir patiesš brīnums, kas var tikt paveikts tikai no Dieva un Viņam pakalpojošiem augstākiem gariem, bet nekad no šīs zemes vājiem un mirstīgiem cilvēkiem.

4] Kad mūsu melnie tā īsti krustām šķērsām un caur un caur bija brīnījušies, tad vadonis saviem biedriem teica: "Brāļi! Es un jūs visi nu esat redzējuši darbu, kas var tikt izvests vienīgi tikai no Dieva, jo mēs pat ar savām domām nevaram tik ātri būt dzimtenē un no turienes atkal atgriezties līdz šejieni, cik ātri šis Dieva kalpotājs ir nokļuvis tur un ar manu dārgumu atnācis šeit! Mēs tātad esam īstajā vietā un drīkstam šeit kustēties tikai ar lielāko godbijību un nepārtrauktu sirsnīgāko Tā pielūgšanu, kas ar neiedomājami visdievišķi cildenāko seju tur vidū pie lielā galda.

5] Ko Viņš Savā neizsakāmajā žēlastībā un laipnībā mums teiks, tam mums jābūt svētākai pavēlei, ko mēs turēsim stingri, kā mūsu dzimtenes klintis arī mūsu pēcnācējos, ko mūsu zeme vēl piedzīvos līdz visu laiku beigām! Jūs zināt, ka gudrais priekšnieks mums pareģoja par šī diženākā Dieva Cilvēka mūžīgo godu! Tā tas ir, mēs par to nu esam pilnīgi pārliecināti. Bet tā kā tas ir tā un ne citādi, tad mēs arī zinām, kas mums ir darām un ievērojams.

6] Tāls un grūts bija ceļš līdz šejieni; vienīgi ja tas būtu vēl tūkstots reiz tik tāls un arī vēl tūkstots reizes grūtāks kāds tas bija, tad tomēr neatsver ne niecīgāko daļu šīs neaptverami augstās, no mums visiem mūžībā nepelnītās žēlastības lielumu! Jo tur cilvēka stāvā sēž tas Mūžīgais, Visuvarenais Gars, kas tikai caur Savu Gribu ir radījis visu, kas te ir, kā Memfisā mums to pietiekami izskaidroja gudrais priekšnieks.

7] Mēs nu stāvam patiesā, mūžīgā Dieva priekšā, ka mūs ir radījis un atdzīvinājis. Viņa rokās ir katrs mūsu dzīves acumirklis; ja Viņš to gribētu, mēs te vairs nebūtu. Īsi, Viņš vienīgais ir viss visā, un viss kas te ir, bez Viņa nav nekas! To izsacīja mana parādība, un tā mūs pamācīja arī Memfisas priekšnieks un tā mēs to esam pieņēmuši un uz mūžību ticam. — Šķiet mūžīgais Kungs un Meistars nu grib mums ko teikt! Tālab šeit būt nozīmē būt uzmanīgākam kā bistamākajās lauvu medībās, kā vienas tādas mums no Memfisas priekšnieka tika aprakstīta.

188. PAR PĀRSPĪLĒTU PAZEMĪBU

1] Kad melnais saviem biedriem bija noturējis šo ļoti cienīgo runu, ES pasauca vadītāju un viņam jautāju, vai viņš un viņa biedri nebūtu izsalkuši un izslāpuši, un, ja viņi būtu izsalkuši un izslāpuši, ko gan viņi vēlētos ēst un dzert. Jo jūras ceļojums novārdzina un viņiem noteikti vajadzētu būt izsalkušiem un izslāpušiem un tādēļ viņiem tikai jāliek dzirdēt viņu balsis un viņiem tūlīt jātiek palīdzēts!

2] OUBRATOUVISHARS saka: "Ak kāda žēlastība! Tu viss visā aicini kādu nožēlojamu zemes tārpu ka viņš Tavā priekšā drīkst izteikt savu vajadzību! Tu visdiženākais, mūžīgais Gars! Bet pilnīgākās niecības putekļos Tavā priekšā rāpojošais tārps aiz pārvarenas godbijības tavas Dievišķības priekšā neiedrošinās izteikt ne vārda, lai ļoti viegli caur kādu neveiklu vārdu Tev, mūžam vissvētākais, nepatīk un pēc tam tam no Tevis netiek uzlūkots ar dusmīgām acīm. Mums gan vēl no Ēģiptes ir daži maisi pilni žāvētām vīgēm un datelēm, arī nedaudz divreiz ceptas maizes. Tas pie mūsu mērenības neilgajam šeit uzturēšanās laikam pietiks! Tādēļ es ar pateicīgāko un satriektāko sirdi sniedzu Tev savu maz vai neko neizsakošo pateicību par Tavu mums piešķirto pārāk lielo žēlastību!"

3] ES saku: "Jā, draugs, ja Tu Manā priekšā vienmēr būsi tādā milzīgi vairāk kā trīs ceturtdaļas nevajadzīgā godbijībā, tad Man tiko būs iespējams tev tavā tēvzemē dot līdzīgu gaismu! Vispār tu Man kā Radītājam nepārādi kādu pārāk lielu godu, ja tu sevi, kā acīmredzami tak Manu darbu, novērtē par neko un lieci sevi dziļi zem kāda visas niecības putekļos rāpojoša tārpa. Jo caur tādu Manā, tava Radītā-

ja priekšā, sevis paša noniecināšanu, tu pavisam kuriozi noniecini arī to, kas no Savas augstākās gudrības un mīlestības tevi ir radījis.

4] Redzi, ja tev kāds cilvēks rāda kādu mākslas darbu, ko viņš ir radījis un tu tad no viņa to sev nopērc, jo tev tas ir ļoti patīcis, vai caur to tu gan gudrajam māksliniekam parādīsi godu, ja tu slavē visus viņa pārējos darbus un pār visu pašu mākslinieku, bet par no viņa nopirkto līdzīgi brīnišķīgo mākslas darbu nevari vien pietiekami atrast sliktākos nopēluma vārdus, tādēļ, ka tas nu pieder tev.

5] Redzi, tālab šāda veida pazemība Manā priekšā pavisam nav gudra, bet gan aušīgaun muļķīga! Jo ja tu sevi turi par pārāk sliktu un nevērtīgu, tad caur to tu tak viegli saprotami saki Man sejā, kas Es ar visu Manu radīšanu esmu kāds nožēlojams nemākulis.

6] Ak, bet ja tu pareizā mērā arī sevī atzīsti Manu vērtību un pats sevi neturi par pārāk bezgalīgi niecīgu, nožēlojamu un sliktu, lai ar Mani par šo un to pārrunātu, tad tu sevī pašā godā Mani un atzīsti Manu dievišķo lieliskumu arī uz tava paša zemes; un tāds tu no Manas klātbūtnes varie iegūt to patieso un dzīvo labumu, kura dēļ tu īstenībā esi šeit atceļojis. Vispār tava pārāk lielā pazemība no tavas puses iepretī Man nav nekāds grēks, jo tā pamatojas tavā kopš bērnības ļoti dievbijīgā audzināšanā.

7] Bet nu tu arī šajā ziņā esi saņēmis pareizu izpratni! Ar to tavu līdzšinējo mēs abi gan nevarētu labi sadzīvot, tu Manā priekšā nepārtraukti būtu dievbijīgi kautrīgs un tas tad tevi spiestu cik iespējams ātri atstāt šo tavas dievbijības sajūtai pārāk nepanesami svēto vietu, lai tad Memfisā un beizot dzimtenē pārāk daudz pļāpātu par Manu tev nepanesamo svētumu! Bet tas tad arī būtu viss labums, ko tu sev, tavai tautai un tavas tautas pēcnācējiem šeit būtu saņēmis! Vai tu ar to gan būtu apmierināts?

8] Noteikti nē! Jo kādā gaišākā tavas dzīvības acumirkli tev tak vajadzētu sākt pašam sev skaļi uzaukt un teikt: “Jā, kas tad tas nu ir?! Vai pats sevī apsverot es tikai tādēļ būtu devies tik garā un grūtā ceļojumā, lai ar pūlēm sasniegtā mērķi aiz visdziļākās godbijības man nepārtraukti vajadzētu gandrīz izmist?! Nē, tā bija drausmīga svētlaieme, kādu visā savā dzīvē es noteikti nevēlētos ka tā atkārtojas! Redzi, tas tev būtu tava ceļojuma līdz šejieni beigās.

9] Tādēļ arī šeit nozīmē: likt nedaudz dominēt saprātam un domāt, kas katrās dzīvības attiecībās ir pareizi un tad tu visur tiksi cauri labi un godīgi un dzīvībai vienmēr varēsi smelt dzīvāko ieguvumu. Tādēļ prom ar tavu pārspīlēto godbijību Manā priekšā! Visiem saviem dzīvības spēkiem mīli Mani kā tavu Radītāju, Tēvu, Meistaru un Kungu un mīli arī tavus brāļus kā sevi pašu, tad tu dari vairāk kā pietiekami! Un ja tu Mani uzrunā, tad pavisam vienkārši dēvē Mani Kungs un Meistar, kas Es tad arī esmu, — bet viss pārējais šeit gan ne tuvu nepiederas!

189. OUBRATOUVISARS APRAKSTA SAVU DZIMTENI NŪBIJU

1] (KUNGS:) “Es tev pirmīt jautāju, vai jūs neesat izsalkuši un izslāpuši, un Es tev jautāju tādēļ, ka Es pārāk labi redzu, ka jūs visi esat ļoti izsalkuši un izslāpuši. Diena turpinās nu jau četras pilnas stundas, un jūs kopš vakardienas pusdienlaika neko neesat ne ēduši, ne dzēruši, jo pienu uz kuģa jūs nevarējāt dabūt un ūdens jau bija sasmacis un tā tad sliktas. Un tā manas rūpes par jums pirmām kārtām ir, lai jūs saņemtu miesīgu spēcīgāku, jo bez tā jūs nevarētu iegūt to mieru, kas nepieciešams tam, lai tad jo spēcīgāk sevī var uzņemt kādu garīgu barību. Ja kādam, kuram jau no acīm redzams, ka viņu moka izsalkums un slāpes, grib sludināt Evanģēliju, pirms viņš nav paēdināts, būtu cilvēciskas patmīlīgas muļķības kronis! Tamdēļ arī jums vispirms vajaga tikt miesīgi apgādātiem, tikai tad mēs sev meklēsim Evanģēliju.

2] Bet tādēļ pretēji jūsu ierašām jums šeit vajadzēs apmierināties ar Maniem galdiem un jūsu kožu pilnās dateles un vīģes liekat izbarot saviem kamieļiem. Tādēļ sēdieties pie tiem galdiem tur lejā, kas tur stāv tukši, un jums tūlīt jābūt pietiekami apgādātiem ar ēdieniem un dzērieniem. Tu, Oubratouvisar, sēdies šeit; jo arī tu savai tautai esi īsts ķēniņš, un tas te ir ķēniņu galds, kuriem savā starpa ir pārrunājams, kā viņu ļaudis ir vadāmi un izglītojami par cilvēkiem.

3] Visi izpildīja, ko Es teicu un mūsu Markusam ar neredzamu palīgu palīdzību mielastam pietiekamā daudzumā arī ir sagatavotas labākās zivis, un kad melnie devās pie galdiem, uz tiem tad jau arī tiek liktas zivis, maize, sāls un vīns, un visiem tika norādīts, ka priekšā liktais viņiem jāapēd. Viņi tūlīt sāka ēst vēl kūpošās zivis, ņēma maizi un sāli un visu atrada par ļoti labu un gardu.

4] VADONIS, kuram nu jau bija vairāk drosmes, teica: “Mans dzīvības Kungs, kaut kas tik gards vēl nekad nav pieskāries manām aukslējām! Zivis mums ir un pa laikam arī savā dzimtenē tās ēdam, bet

pie mums tas ir grēku nožēlošanas ēdiens. Kas kaut kad nav ievērojis mūsu reiz pastāvošo kārtību, tas dabūn ēst zivis; ja arī mēs prastu tās tā pagatavot, tad tās pārstāstu būt grēku nožēlošanas ēdiens.

5] Bet kas tas ir par ūdeni, ko mēs šeit dabūnam dzert? Tas arī garšo neapprakstāmi labi, to varētu dzert katrā laikā, arī nebūdam izslāpis, un tāpat arī turpināt ēst šo medus saldo maizi! Memfisā es no priekšnieka pa laikam arī dabūju ēst kādu maizes gabalu, bet kas man ne tuvu nelikās tik salda. Bet visvairāk es šeit apbrīnoju šo ūdeni (vīnu — izd.). Kur ir šī ūdens avots? Vai jums to šeit var dabūt nopirkt? Es gribētu no tā nedaudz paņemt līdzī manā dzimtenē, un tur ļaut nobaudīt ūdeni no zemes debess novadiem.

6] Arī zeme šeit ir daudz skaistāka ka pie mums. Šeit ir ārkārtēja daudzveidība. It visur papildinam bagātīgi liela zāle, krūmi un koki, pie mums tikai zināmas ganības, kas tā ir apaugušas, bet citādi viss ir vienmuļš, tuksnešains un kails. Šeit kalni pa lielākai daļai līdz galotnei apauguši ar skaistākiem kokiem un izskatās pavisam maigi. Pie mums, dzimtenē, tie ir pavisam kaili, akmeņaini, reti dažās vietās apauguši ar pelēksārtām sūnām. Kalni izskatās ļoti sagrauti un sadrupuši! To krāsa pa lielākai daļai ir apdegusi brūna un tumši pelēka, un visbiežāk tie ir tik stāvi, ka tikai ar vislielākām dzīvības briesmām tajos šur un tur var uzkāpt. Ja reiz ir uzkāpts augšā, tur no svelmes nav izturams, it sevišķi pēcpusdienā; jo kalnu galotnes kļūst pilnīgi kvēlojošas, tā ka tur uzliktas zivis pāris acumirkļos būs caur un caur izcepušās, arī aitu un kazu gaļa. Pēcpusdienā pat neviens ērglis nenosēžas kāda kalna galotnē, un kalnāži kāpj lejā šalcošas Nīlas ganībās.

7] Ak, mēs apdzīvojam ļoti cietsirdīgu un karstu zemi, kur pa laikam patiesi kļūst ļoti grūti būt un palikt cilvēkam! Tālu no Nīlas, sevišķi pēcvasaras laikā, būtu neiespējami dzīvot; jo tad var būt tādas dienas, ka kūst akmeņi un smiltis — sevišķi, ja kādā pēcpusdienā sāk pūst vējš no dienvidiem. Tad virs smilšu plašiem tuksnešiem redz pāri veļamies pilnīgi liesmas un cilvēkiem un dzīvniekiem neatliek nekā cits kā apkampt labo Nīlu, kas brīnumainā kārtā pie mums plūst pilnīgi auksta. Bet visbriesmīgākie pie mums ir gada pēdējie trīs mēneši, pirms nāk lietus mēnesis; jo tad nāk uguns negaisi. Kļūst pavisam šausmīgi tveicīgs; aiz kalniem, līdzīgi milzīgām uguns kolonnām paceļas mākoņi un beigās aplāj visas debesis. No pelēki melnās debesu segas ar briesmīgāko dārdoņu gāžas neskaitāmi zibeņi un nu cilvēkiem un dzīvniekiem vienmēr iedvēš lielas šausmas. Tie gan nodara maz zaudējuma, tādēļ ka pa lielākai daļai tie izsprāgst augtu gaisā; bet tas tomēr nav nekāds joks, ja tādu dārdoņu un rūkoņu un šņākoņu bieži vajag nepārtraukti klausīties dienu un nakti ap četrdesmit dienas ilgi un pie tam arī vēl baidīties no kāda bieži zemei pārāk tuvu pienākuša zibens tikt apkaunojoši sadedzinātam — kas šad un tad ir noticis sevišķi ar tiem cilvēkiem, kas šajā laikā savu miesu nav rūpīgi iezieduši ar taukiem.

9] Kad uguns laiks ir galā, tad sāk līt un tad list četras līdz sešas nedēļas vai Mēness maiņas laikus. Lietus list smalks un blīvs, un augstajās kalnu galotnēs pa laikam arī snieg. Pret lietus laika beigām kļūst pavisam jūtami auksts, tā ka mums tad bieži vajaga sasildīties pie uguns, arī tas jau nav nekā sevišķi patīkams, bet tomēr labāk nekā esamība atvasarā.

10] Tāda ir mūsu dzīve un dzīvošana un mūsu izturēšanās. Mums ir pārvaramas ļoti daudzas likstas un ir pavisam maz patīkama. Ak, kādas debesis tomēr ir šis apvidus pret mūsējo! Cik tikami vajaga būt dzīvot šeit, šajās patiesās zemes debesis un cik turpretī tuksnešaini un bēdīgi izskatās pie mums! Bet Tu, ak Kungs, to esi gribējis, ka mums mūsu melnajās ādās tā jābūt un tad tā gan arī būs pilnīgi pareizi un neviens vēl nekad nav kurnējis pret tādu Tavu dievišķo iekārtojumu!

11] Mūsu ogles melnā āda mums daudzējādā ziņā gan ir ļoti smaga nasta, jo, pirmkārt, pēc mūsu daudzveidīgajām pieredzēm tā daudz vairāk pievelk karstumu nekā kāda vairāk gaiša krāsa un, otrkārt, mēs iepretī jūsu baltajiem stāviem vienmēr esam atbaidoši neglīti. Cik skaists, piemēram, ir šis klātesošās jaunavas debešķīgais izskats, un turpretī cik neglīta ir kāda jaunava pie mums! Mes to redzam un jūtam, un tomēr mēs sevi nevaram nokrāsot citādi. Kādi jums ir skaisti mati un kāda neglīta, pavisam samudžināta īsa melna vilna mums ir kā mūsu galvas rota. Bet mēs nekurnam un esam apmierināti ar visu, ko Tu, ak Kungs un Meistar, esi mums piešķīris.

12] Bet nu man tomēr vajaga jums parādīt manu skaisto dabas veidojumu un Tu, ak Kungs, žēlīgi noteikis, kāda tam varētu būt vērtība!

190. OUBRATOUVISARA DĀRGAKMENS

1] Te mūsu OUBRATOUVISARS no kokvilnas auduma iztina savu dārglietu, nolika to Manā priek-

šā, teikdams: “Te tas ir, kādu es to starp kāda kalna nogāzes gruvešu oļiem atradu. Tas noteikti nekad nav bijis cilvēku roku darinājums! Tātad tas šķiet esam, tā teikt, dabas spēles tīrs produkts. Kas tas ir un kāda tam varētu būt vērtība? Jo es kādam cilvēkam gan nekad negribētu darināt ko nevērtīgu.”

2] ES saku: “Tas ir visvērtīgākais dārgakmens un, proti, lielākais slīpētais dimants. Tas tā tomēr ticis noslīpēts un nogludināts cilvēku rokām un laikā, kad persieši karoja ar ēģiptiešiem un pie izdevības bija ielauzušies līdz Nūbijas tuksnesim, kādam karavadonim cīņā ar lielu baru izsalkušu lauvu un panteru ir ticis pazaudēts., un ar to tu priekšniekam Memfisā laicīgi dāvini vērtīgāko dāvanu un tas tā ir tā ārkārtējā retuma dēļ.

3] Redzi, šis akmens ir ticis slīpēts un gludināts simts septiņdesmit gadus ilgi, tad kļuva par dažu persiešu ķēniņu kroņu rotājumu, līdz beidzot kāds ķēniņš ar to pagodināja kādu savu lielāko karavadoni; un tieši šis karavadonis pie jūsu zemes tuksnešainās robežas, kur tajā laikā mudžēja no lauvām un panterām, to tad pazaudēja. Arī tos dzīvniekus Es toreiz noliku jūsu aizsardzībai, citādi toreiz ļoti kareivīgie persieši gan būtu jūs atraduši un būtu ļoti nežļīgi izretinājuši jūsu ganāmpulkus.

4] Bet kā tu jau biji izredzēts pat laicīgi atrast kādu vērtīgāko dārgakmeni, kas jau vairākus gadu simtus gulēja zem oļiem, tā tu jau esi aicināts atrast lielāko un vērtīgāko dārgakmeni garam un tā jūsu dvēselēm. Tu meklēji un godam arī esi atradis to, ko tu meklēji. Tavai melnajai ādai nav tevi jānomāc un Man tai jāpaliek kādai godājamākai krāsai.

5] Šis Evāņģēlijs, ko Es nu jums sprediķošu, tikai pie jums tiks saglabāts pavisam tīrs. Tev jāklust Manam pirmsapustulim saviem melnajiem brāļiem un māsām! Bet drīzā laikā Es jums jau sūtīšu vienu piepalīgu. Viņš jūs vedīs jūsu zemes daļas kādā pavisam laimīgā zemē un jums mācis lauksaimniecību un citas derīgas mākslas, kas šīs zemes laicīgai dzīvei ir ļoti nepieciešamas.

6] Tajā, jums vēl nu pilnīgi svešajā zemē, jūs būsiet pavisam apmierināti un laimīga tauta un saglabāsiet Mana Vārda un Manas Mācības tīrību. Bet bēdas tiem, kas vēlākos laikos jūs it kā uzmeklēs, lai jūs nomāktu un pakļautu verdzībā. Es Pats pret viņiem savēršu kvēlojošu dusmu uguni un viņus sitišu līdz pēdējam vīram!

7] Bet, ja kādreiz savā starpā ķildosities — kam jūsu brīvības dēļ arī vajaga palikt iespējamam —, tad starp jums varenākie uzmetīsies par ķēniņiem, mocīs jūs ar stingriem likumiem un galu galā ar jūsu zelta brīvību būs cauri uz ilgu laiku vai arī uz visiem laikiem! Tad jūsu bērni smaks lielāka postā un ilgosies pēc atpestīšanas, bet tā uz sevi liks ļoti ilgi gaidīt. Tādēļ kārtojiet tā, lai starp jums nerodas neviens ķēniņš — izņemot tādus, kāds esi tu! Jo tu neesi nekāds savas tautas apspiedējs, bet gan patiesi aplaimotājs un arī tas nu ir Manā kārtībā, un pie jums tā arī jāpaliek!”

191. LĪDZATCEĻOJUŠĀS MELNĀS

1] (KUNGS:) “Mans Vārds ir Jēzus no Nāceretes, laicīgi kā cilvēks un Jehova kopš mūžības; bet no šī laika Jēzus paliks mūžībā, šajā Vārdā jūs būsiet spējīgi darīt un paveikt visu, ne tikai laicīgam, bet arī mūžībai!

2] Kā jūsu Dievu un Kungu un Meistaru milat Mani pār visu un savstarpēji viens otru kā katrs sevi pašu, tad jūs paliksiet Manā mīlestībā, Manā spēkā un varā, un Mana gaisma no jums nekad neatkāpsies!

3] Bet ja jūs mīlestībā uz Mani un saviem nabagākiem brāļiem un māsām kļūsit vājāki, tad jūsu sirdīs arī kļūs tumšs un Mans spēks un vara jūsos izzudīs un kļūs ļoti niecīga. Ja jūs tad arī piesauksiet Manu Vārdu un gribēsiet caur to darboties, tad jums nekāds spēks un vara vairs netiks piešķirta, jo viss spēks, visa vara un visa veiksmīgā darbība Manā Vārdā nemantos nekādu varu un nekādu spēku!

5] Ej un saki to saviem biedriem un tad nāc un Es Pats tev plašāk pasludināšu Evāņģēliju! Lai tā notiek!”

6] Oubratouvisars dziļi paklanījās Manā priekšā un gāja pie galda pie saviem biedriem, lai viņiem pavēstītu to, ko no Manis bija dzirdējis. Bet cik liels bija viņa pārsteigums, ka to dažu šoreiz paņēmtu 20 vietā viņu starpā pie galda atrada sēžam arī 34 sievas. Viņš dabīgi viņas tūlīt pazina kā savas kaimiņienes un tuvākās radniecības, un pavisam viegli saprotams, ka viņa pirmais jautājums bija: kā un kad viņas ir viņam sekojušas.

7] Un viņas (līdzī atceļojušās) atbildeja: “pašam dzirdēt un redzēt ir labāk nekā brīnumaino likt tikai atstātīt pat uzticamāko acu un ausu liecinieku mutēm. Mēs vienmēr bijām kādas pusdienas ceļojuma attālumā aiz jums

8] Mēs to nebūtu uzsākušas, ja drīz pēc tam kā no gaisa lejā pie mums nebūtu atnācis kāds neap- rakstāmi skaists, žilbinoši balts jauneklis un mūs uz to pilnīgi skubinājis. Mes sadzinām kopā govju, vēršu ganāmpulku un nelielu aitu ganāmpulku un ar to ieradāties Memfisā; tur jau iztālēm mums nāca pretim labais priekšnieks un teica, ka arī viņš no kāda līdzīga jaunekļa tikko saņēmis ziņu par mums un tieši tādēļ esot devies preti.

9] Viņš mums pavēstīja par jums, pa to laiku mūsu ganāmpulkus ņēma labā glabāšanā un par to mūs apgādāja ar dažāda svara un vērtības zeltu un sudrabu, visu pieņemtai apmaiņai pret visādiem pār- tikas produktiem un citām lietām. Mēs viņam pateicāmies un viņš mums līdz Aleksandrijai deva līdzī pavadoni, kas mūs ceļā apgādāja ar visu nepieciešamo. Un Aleksandrijā mums sagādāja arī drošu ūdens kasti, kurā mēs šeit esam tikušas atgādātas pāri lielam, nekad beigties negribošam ūdenim!

10] Kad mēs tikām izsēdinātas krastā, mēs smiltīs pavisam neskartus atradām jūsu soļu nospiedu- mus un pa tādām pēdām jums sekojām. Beidzot mēs jums pienācām tik tuvu, ka mēs pavisam labi va- rējām pamanīt jūsu kamiēļu saceltos puteklus; tikai, kad jūs pazudāt aiz kāda meža un kalna, mēs jūs vairs nevarējām ieraudzīt.

11] Tad mums nāca preti tieši tas jauneklis un ir mūs atgādājis šeit tādā veidā, ka mēs par to neko tālāk nezinām teikt, ka pašas pārsteigtas mēs esam šeit. Bet kā mēs no turienes šeit esam atnākušas, par to mēs nezinām ne tik daudz kā par kādu sliktāko sapni.

12] Bet tas diženākais tev mums tagad ir ko uzdevis? Kas tas ir? Runā! Jo pēc tavām mums vairāk- kārt atstāstītām parādībām viņš uz mata izskatās pēc tā, kura dēļ tu un mēs visi īstenībā esam šeit atce- ļojuši! Runā, runā!”

192. PAR IZĪDAS UN OZĪRISA BŪTĪBU

1] Vadonis saka: “Mēs, mani brāļi un māsas tam ticam, tādēļ ka mēs esam acu un ausu liecinieki tam, kas mūsu priekšā ir un pastāv! Visa cilvēciskā gudrība, viss saprāts un pat tīrākais un skaidrākais prāts nevar aptvert to, ka tas būtu iespējams; arī tikai iedomāties to, kas šeit ir un kas šeit uzskavējas.

2] Ak, jūs nenojaušat un arī nevarat aptvert to, kas šeit ir! Pēc manām redzētām parādībām es sev stādījos priekšā ko aptuveni neizmērojami lielu, kas mani šeit sagaidīs; bet pār to visneizmērojamāko un visbezgalīgāko neuzdrošinājās un nespēja pacelties pat manas lielākās un pārdrošākās domas, un tomēr tas ir tā un nepārprotami ir te mūsu pārsteigto acu priekšā.

3] Jūs zināt, vienīgi par ko es un priekšnieks Memfisā veselu gadu jūsu priekšā pavisam skaļi vedām sarunas, kaut gan priekšnieks bieži domāja, ka pietiktu, ja vienīgi es tiktu iesvaidīts viņa dziļajā gudrībā. Bet es teicu: “Redzi, kungs, šeit manus brāļus un māsas! Nevienš no viņiem nav kas mazāks kā es pat; tādēļ tev, kungs, manis dēļ viņu priekšā nekas nav jāslēpj. Un pēc tam viņš savu muti vienmēr atvēra skaļi.

4] Kad pēc kāda pusgada viņš mūs veda uz Karnag zu Korak, lai tur mums paceltu visslavenu Izīdas plīvuru, tad lielā puse no jums arī bija tur līdz un tāpat kā es visu redzējuši un dzirdējuši.

5] Mēs tur redzējām divus dīvainus tēlus: pirmkārt, I-zis (pirmdzīvības barības esamība), paslēptu aiz kāda bieza plīvura, un līdzās Ozīrīsa tēlu (Ou sir iez; tīra, garīga cilvēka ganības).

6] Pirmais tēls attēloja vienu sievu, kurai bija saskatāmas krūtis pie krūtīm; pa laikam tās no mums redzētās daudzkrūtainās sievas vietā jābūt esam izstādītai arī vienai govij.

7] Tas otrais Ou sir iez tēls attēloja kādu neprastu būtni. Daudzu ganāmpulku ielenkts, kas čakli ganījās uz kādas plašas auglīgas ganības, stāvēja visādu auglīgas ganības stāvēja viens vīrs, un dīvainais vīrs stāvēja visādu augļu vidū un viņa poza bija kā barību baudoša.

8] Caur šiem abiem tēliem, kā jūs paši no gudrā priekšnieka dzirdējāt, ēģiptieši aizklāti attēloja vis- pirms darbojošās un visa radītā barojošās un uzturošās Dieva būtnes pirmsesamību — un caur otro visas radišanas, visu radīto, dzīvojošo, ēdošo un dzerošo neaizklātu tēlu.

9] tad ar dziļas gudrības vārdiem priekšnieks mums visiem sāka apgaismot viena vienīga, mūžīga pirmradīta Dieva būtību, un mēs atzinām, ka vajaga būt vienai visvarenākai, visaugsti gudrākai pirm- būtnei, no kuras visā mūžīgā bezgalībā ir izgājušas visas būtnes un nu arī nepārtraukti tiek apgādātas un uzturētas.

10] Šī Pirmdieva būtne, tā ka tā piepilda visu bezgalību un visapslēpti visur ir klāt kā telpā, tā arī laikā, nevienam nav saskatāma un aptverama. Šī iemesla dēļ I-zis tēls vienmēr bija aizklāts un nevienš

nevarēja un nedrīkstēja pacelt I-zis vareno plīvuru, izņemot tikai zināmās, sevišķi svētās dienās augstākais priesteris, — bet pat viņš tautas priekšā tikai apakšējo apmali.

11] Toreiz jūs, kā ne mazāk es, Pirmdievības priekšā sajūtām lielāko cieņu. Ceļā uz Kar nag (ne kails, tātad ietērpts un apslēpts) uz Ko rak (pazemīgs kā vēzis) netika runāts ne par ko citu, kā tikai par Pirmdievību, un pie katra koka, kura iekšiene arī ir katru acu priekšā aizklāta, priekšnieks mums izskaidroja I-zis aizklāto tēlu un ar katru mūs nesošo kamieļu soli pieauga mūsu pārsteigums un mūsu godbijība.

12] Katrā dabas priekšmetā mēs sākām saskatīt aizklātās un aizplīvurotās I-zis mīklaino tēlu un priekšniekam bija liels prieks par mums, viņa melnajiem mācekļiem, un no Kar nag visu dabu aplūkojām ar pavisam citām acīm kā iepriekš.

13] Kādas lielas un brīnišķas sarunas pēc tam izraisījās starp mums, un no kādas godbijības tika pārņemta visa mūsu daba, kad no darba brīvajās stundās mūsu domas un vārdus novirzījām uz to vienu mūžīgo Dieva būtnei! Cik bieži ar labo un gudro priekšnieku Memfisā mēs parunājām par to, cik neapprakstāmi aplaimojošu sajūtu cilvēkos vajadzētu radīt tam, ja vien būtu iespējams tikai reizi, ja arī tikai pavisam klusi, bet noteikti sirdī dzirdēt vienu vārdu no augstākās Dieva būtnes!

193. LIELAIS KLINTS TEMPLIS IABUSIMBIL

1] (OUBRATOUVISARS:) “Mēs priekšniekam jautājam, vai uz visas lielā zemes kādam ļoti taisnīgam cilvēkam kaut kas līdzīgs vēl nekad nav atgadījies.

2] Priekšnieks paraustīja plecus un teica: “Tieši noteikti vel nekad; bet netieši no raktiem un mutiskiem nostāstiem gan ir patiesi piemēri, ka ļoti taisnīgi un dievbijīgi cilvēki ir tikuši pacelti zināmā ekstāzē, kurā redzēja Dieva Garu kā visas bezgalības telpu piepildošu gaismu, un sajuta, ka viņi paši bija šīs gaismas daļa. Bet visi, kam tika piešķirta tāda žēlastība, atzinās, ka šajā gaismā viņi caur un caur tika pārņemti no neizsakāmas svētlaimes un sāka pareģot; un ko viņi tad pareģoja, tas vienmēr arī piepildījās. Bet vel nekad kāds mirstīgais patieso Pirmdievu nav skatījis zem kāda cita izskata.

3] Cilvēks, kā kāda robežota forma Pirmdievu gan vēlētos sev tuvināt, viņa sirds slāpst radītāju reiz skatīt kādā pieejama cilvēka formā un ar Viņu, to mūžīgo Pirmgaru, sarunāties kā ar kādu cilvēku, bet tas nav nekas cits kā garā vāju cilvēku alkas, kas gan zināmā mērā ir ļoti piedodamas, bet mūžam nekad nevar tikt realizētas. Jo iznīcīgais mūžam nevar tikt bezgalīgs un tas bezgalīgais mūžam nekad iznīcīgs!

4] Tā mums teica gudrais priekšnieks, un mēs to arī aptvērām, cik labi tas mūsu vārajām uztveres spējām bija iespējams.

5] Bet neraugoties uz to, lai arī cik liela dievišķa personība, tā ka dievišķā bezgalībā mēs tomēr nekad tā nevarējām orientēties, pie katra no mums kā pārāk pamestiem pati no sevis uzmācās kāda neatlaidīga prasība. Mūsu sirdis vienmēr vēlējās kādu personisku, uzskatamu un mīlamu Dievu, kaut arī mūsu prāts nabaga sirdij vienmēr pasludināja karu, kas tad tomēr jutās daudz par mazu ar visu mīlestību aptvert dievišķo bezgalību, kaut gan priekšnieks mums deva padomu Pirmsdievību mīlēt.

6] Priekšnieks mums darīja zināmu, ka u Zemes esot kāda tauta, kas saucas jūdi. Šī tauta esot pareizākā visaugstākā Dieva izpratnē. Viens viņu pirmgudrais, dzimis ēģiptietis, vārdā Moi ie sez (t.i., “manis saņemts” — vārds, ko viņam deva princese, kad viņa to izglāba no Nilas straumes — izd.), ap piecdesmit gadus ilgi sarunājās ar Dieva Garu. Dieva Gars viņam tieši uzlika par stingru pienākumu Viņu nekad nestādīties priekšā kā kādu tēlu! Arī šis gudrais pēc savas sirds vēlmes reiz vēlējās Viņu personīgi saskatīt, bet saņēma atbildi: “Tu nevari Dievu skatīt un dzīvot!”

7] Bet kad, neraugoties uz to gudrā sirdī vēlēšanās skatīt Dievu kļuva dedzīgāka, tad Dieva Gars lika viņam paslēpties kādā klints aizā un gaidīt, kad viņš tiks pasaukts iznākt priekšā. Gudrais to darīja un, kad viņš tika pasaukts, viņš iznāca priekšā un tālumā redzēja Dieva muguru, mirdzošāku nekā tūkstots saules! Bet viņa sejai pēc tam bija jābūt kļuvušai tik mirdzošai, ka septiņus gadus ilgi neviens cilvēks nevarēja to uzlūkot, nekļūstot akls, kādēļ šim gudrajam arī visu šo laiku savu seju vajadzēja pavisam biezi aizklāt. Tātad, kā jūs zināt, to visu mums pavēstīja ļoti gudrais priekšnieks.

8] Ciktāl viss tas ir tā vai citādi, par to mes tālāk nevaram spriest, mēs zinām tikai to, ka pār priekšnieka lūpām nekad nav izlidojis neviens nepatīss vārds. Kā viņš to ir dzirdējis, tieši tā viņš mums to arī ir pavēstījis.

9] Jūs zināt, kad mēs viņam jautājām, kur visā Ēģiptes zemē patiesa mūžīgā Pirmdievība jebkad tiek

pielūgta un augsti godāta iespējamākā patiesībā, ko viņš tad teica: “Ne ļoti tālu no šejienes un, proti, lielajā klinšu tempļī Ja bu sim bil (t.i., “es biju, esmu un būšu”)! Caur lieliem un augstiem vārtiem ceļš ved lielās kalna halles iekšienē. Tā ir greznota ar kolonnām, kas visas izkaltas no klints. Starp katru tādu kolonnu, mazākais, divpadsmit vīru augstumā stāv apbruņots milzis, tā ir kā viņš balstītu tempļa griestus.

10] Iekšiene caur arku atšķirta trijās hallēs, bet katras abos sānos stāv septiņi tādi milži, kopā katrā no trim hallēm četrpadsmit milži, tie ir no Dieva izejošo septiņu garu simboli. Bet hallēs tās trijos nodalījumos ir sešreiz septiņi tādi milži; tas parāda, ka Dievs jau kopš visas radīšanas sākuma bija licis sešu laika posmus, un ka katrā šajā bezgala ilgajā un vienmēr iedarbīgā laika posmā visu ir nesuši un visur ir darbojušies tie paši gari. Katra no garās, trīsdaļīgās halles sešām malām ir greznota ar visādiem zīmējumiem un figūrām, no kurām senā gudrība iesvaidītie var atšifrēt visu, ko Dieva Gars ir atklājis šīs zemes pirmgudriem.

11] Triju haļļu galā vēlreiz atrodas I-zis aizklātais tēls, atklātais Ou-sir-iz, un I-zis priekšā vienā altārī cita akmenī iekalti stāv vārdi: Ja-bu-sim-bil! Pie tempļa ieejas abās pusēs vārtiem atrodas divi milži sēdošā stāvoklī un attēlo Dieva četru galveno elementu spēku dabā. Tas, ka viņi sēž, apzīmē kārtību un mieru, kurā tie no Dieva likti, Lai pēc Dieva gribas kalpotu visai radībai.

12] Kāds uzrakts virs vārtiem šīs svētākās vietas apmeklētājam atgādina, ka svētājās hallēs viņam jāieiet ar koncentrētu garu. Kas ienāk pirmajā hallē, tas abus pirmos pilārus atrod izgreznotus ar pavisam savdabīgiem zīmējumiem un figūrām; tām zem izteiciena “Dieva kari” jāattiecas uz sava veida pasaules cīņu.

13] Nu, te es pats esmu par maz dziļi izglītots senajās gudrībās, lai jums to varētu tālāk un dziļāk izskaidrot! Septiņās dienās es jūs grib aizvest uz turieni, kur jūs paši varēsiet to apskatīt. Protams, laika asais zobš pie šīs pirmsenās svētnīcas ir daudz ko iznīcinājis, bet ļoti daudz vēl ir saglabāties pavisam labi un jūs varat ļoti daudz mācīties!

14] Nu, kādas sajūtas tad mūsos sāka uzdīgt! Un mēs tikko varējām sagaidīt dienu, kurā mūsu priekšnieks mūs vestu uz aprakstīto svētnīcu. Kad tā diena beidzot pienāca, un mēs uz mūsu kamieļiem rikšojām uz turieni, kā sāka kvēlot mūsu sirdis, kad mēs tikai sākām tuvoties mazajam priekštemplim, kam bija jābūt dažu pirmgudro apbedīšanas vietai! Bet kā mums pukstēja sirdis, kad mēs nonācām lielā klints tempļa vārtu priekšā! Kādu neaprakstāmu iespaidu atstāja to četru personificēto elementu izskats un kad ar degošām lāpām ienācām tempļa iekšējā hallē, mēs gandrīz nebijām spējīgi izteikt ne vārda! Bet kādēļ viss tas mūs tik spēcīgi aizgrāba? Tādēļ, ka tur mēs šķitām esam tuvāk visaugstākai, patiesai Dieva būtnei nekā kaut kur citur pie Memfisas.

15] kad tad raudot un nopūšoties mēs brīnumaino tempļi atstājām un labais priekšnieks mums daudz ko darīja zināmu par zemes pirmlaikiem, cik ļoti aizkustinoši viss tas mūs ielīkmoja un beigās visu zemi jau sākām uzskatīt par vienu lielu Dieva tempļi! Vai tajās pāris dienās bija karsts vai vairāk vēss laiks, to mēs pavisam nejutām, jo mūsu prāti bija pilnīgi aizņemti un, proti, vienīgi ar visu to, ko Dieva Pirmgars mums bija vēlējis izskaidrot. Un tomēr mēs acīmredzami kļūdījāmies. Mēs tad gan zinājām daudz, bet I-zis palika aizklāta un aizplīvurota, un neviens mirstīgais nespēja pacelt mūžīgās dievības mistisko plīvuru.

194. OUBRATOUVISARS SAVĒJIEM RĀDA DIEVA PERSONĪBU JĒZU

1] (OUBRTOUVISARS:) “Tikai mājas, mūsu karstajā zemē es saņemu tās parādības. Es jums tās atstāstīju tik uzticami, kā tās caur visaugstāko Gara žēlastību man tika piešķirtas, un jums visiem par to bija vislielākais prieks, ka jūs par to draiskojojaties kā jaunas avis pļavā. Bet cik priecīgi un līksmi jūs arī pie tam bijāt, tad tomēr savās sirdīs jūs tomēr pavisam cēli mani par to apskaudāt, pie kam jūsos arvien lielāka kļuva vēlēšanās arī saņemt tādas parādības. Kad pēc septiņas reizes man zināmā darītā slepenā iekšējā norādījuma ar divdesmit biedriem devāmies ceļojumā uz šejieni, tad bez manis jūs mājas tikko pusi dienas varējāt izturēt. Jūs man sekojāt un šeit esat mani brīnumaini panākušas.

2] Nu mēs esam man parādības norādītajā svētākajā vietā un te ir bezgala daudz vairāk kā Memfisa, Karug zu Korag un lielākais pasaules templis Ja bu sim bil, bezgala daudz vairāk kā slepenības pilnais Izīdas tēls! Jo skatāties turp — pie tā lielā galda! Tā vidū, tērpts rožu sārtā un virs tā zila ieloču mētelī tērpts, virs kura pleciem bagātīgi viņņojas zeltaini mati, ne tikai visaugsti garīgi, bet arī ķermeniski sēž visaugstākā Dieva būtne — visdzīvākais atklātais Izīdas tēls.

3] Kad priekšnieks mums lika pie sirds mīlestību uz bezgalīgo Dieva būtņi, tad mēs sajūtām, ka cilvēka mazā sirds ir pavisam nespējīga tādas mīlestības, domājām un arī izteicām, ka mēs kādu personību, kas būtu pārpilna Dieva Gara gan ļoti varētu pār visu milēt, bet kāda pārāk bezgalīga dievība, no Dieva gara piepildīta bezgalība kā kaut kas neaptverams arī nevar tikt milēta, izņemot, ja mīlestība uz kādu tādu bezgalīgo Dieva būtņi caur pārāk bezgalīgo pirmsdievišķo Visumu pastāvētu mazā, niecīgā cilvēka brīnumainā nomāktībā.

4] Cik ļoti mūs atspirdzina priekšnieka liecība, ka beigās Mozus tomēr redzēja pirmsmūžīgās Dievības muguru, kaut arī neapprakstāmi spožās gaismas dēļ viņa seja septiņu gadus mirdzēja tā, ka, nekļūdams aklis, neviens cilvēks nevarēja to uzlūkot; un tādēļ gudrajam savu seju ilgu laiku vajadzēja nēsāt aizklātu ar trīskārtēju apsegu. Ak, šis priekšnieka stāstījums mūs ļoti atspirdzināja, jo caur to mēs sākām sev stādīties priekšā kāda personiska reāla Dieva iespējamību! Tikai kopš tā laika mēs sākām milēt visaugstāko Dievu un noteikti tādas mūsu mīlestības dēļ es tad arī saņēmu savas septiņas parādības kā uzaicinājumu uz šejieni, bez kā mēs šeit nekad nebūtu atnākuši.

5] Nu visaugstākais Dievs mums personīgi ir mūsu priekšā un mūsu pilnībai Viņš nu neprasa neko citu kā milēt Viņu pār visu un savstarpēji vienam otru, bet tā, kā katrs no mums neieciešami mīl pats sevi.

6] Ko jūs, mani mīlie brāļi un māsas, visi uz to sakāt? Ko jūs tagad jūtat un kādas domas nu nodarbina jūsu sirdis? Ak, runājiet nu un pielūdziet vissvētāko, mūžīgo Pirmgaru, Dievu, kuru līdz šim neviens mirstīgais gandrīz nespēja iedomāties! Runājiet, runājiet! Ko jūs nu domājat un jūtat? Kā jums ir ap sirdi?"

195. MELNI TAISNĪGĀS ŠAUBAS PAR KUNGA DIEVIŠĶĪBU

1] Iespējami lielākā pārsteigumā tie melnie BIEDRI, kas vien spēja runāt, saka: "Vai tad to Garu iespējams iedomāties? Šim pavisam vienkāršajam cilvēkam jābūt visaugstākai Dieva būtnei? Kādi tev tam ir pārliecinoši pierādījumi? Jo vai tu nezini, ka vajaga būt ļoti uzmanīgam, lai nepiesardzīgā kārtā neiekristu tumšā, mānītīgā elkdievībā, kas beigās tomēr varētu būt sliktāka nekā tūkstots lai vēl cik aizklāti Izīdas tēli? Padomā tikai par briesmām un maldu ceļiem, kuros varam iekrist, ja tas tā tomēr nebūtu! Iedomājies tikai to bezgalīgi iespaidīgo priekšstatu, kuru mēs caur gudrā priekšnieka muti saņemām par Pirmdieva būtņi Memfisā un tieši pie lielā akmens tempļa; — un tam visam apslēpti būtu jābūt apvienotam šajā cilvēkā?! Pie Dieva gan jau viss var būt iespējams; bet šeit mums nav saskatāma ne niecīgākā ticamība. Kādi tev par to un tam gan var būt pārliecinošākie pierādījumi?"

2] Jā, ja tas ir tā, kā tu ar tavu vienmer patiesības pilno sejas izteiksmi mums esi pavēstījis, tad mēs, protams, būtu atraduši visaugstākā Augstāko mūsu dzīvības būtu atradušas savu visdziļāko mērķi pašiem sevī savā pirmamatā un mums vairs neatliktu nekas tālāk, ko pētīt un meklēt! Jo kas ir tadis pats sevi un Dievu, visas esamības Pirmamatā, tas ir atradis visu un visā pilnībā ir sasniedzis no priekšnieka mums rādīto svētāko un svētlaimīgāko mērķi!

3] Bet ka šeit mums to visu jābūt atradušiem, tam vajaga tikt stingri un vairāk neapstrīdami pierādītam, citādi tu un kopā ar tevi mēs aiz pārāk lielas lētticības, no kā priekšnieks mūs vairāk par visu ir brīdinājis, kā mēs jau iepriekš piezīmējām, pārāk viegli varētu nokļūt lielākos mados!

4] Aplūko bezgala lielo debesu jumu ar neskaitāmi daudzām zvaigznēm, kurām pēc priekšnieka pavisam slepenā vēstījuma jābūt milzīgām pasaulēm, un izskatoties mazas tikai neizmērojamā attāluma dēļ! Aplūko šo mūsu ļoti lielo zemi un visu, kas uz tās dzīvo, ir un kustas! Aplūko šo jūru, vareno Nīlu, smiltis, dzīvniekus ūdenī, uz zemes un gaisā! Aplūko debesu mākoņus un to spēkus, Mēnesi, Sauli! Vai tu gan tikai iztālēm vari domāt un saprātīgi iedomāties, ka šim citādi noteikti ļoti gudrajam cilvēkam no šī īstenībā tikai plaukstas platuma zemes līdzenuma no mazākā līdz lielākam jāpārskata, jāuztur, jāvada un jāved visa mūžīgā bezgalība? Jā, kā kāds ar slepeniem dabas spēkiem labi iepazīnie cilvēks viņš mums pat var izdarīt brīnumlietas, kā mēs dažas tās esam redzējuši Kabirā un Aleksandrijā; bet kas tas viss ir pret mūžīgo bezgalību un tām neskaitāmām mums mūžam nepazīstāmām būtņēm un lietām?!

5] Atceries priekšnieka lielos vārdus, ka viņš mūs pareizi brīdināja no tāda veida pērkamiem burvju māksliniekiem un magiem, kā viņš tos dēvēja? Cilvēks, kas ar savu brīnummākslu apvienotu arī vēl kādu citu tikumisku gudrību, kā priekšnieks teica, sevi ļoti viegli padarītu par zemes cilvēku valdnieku un beigās pat par Dievu, un līdz šim mums šķiet, ka šim cilvēkam tam nolūkam bagātīgākā pilnībā ir

labākās dotības. Tādēļ šeit vajadzīgs būt sevišķi uzmanīgiem un prasīt pierādījumus, kas katrā ziņā ir piemēroti, lai priekšā stāvošai lielajai lietai dotu nepieciešamo gaismu! Jo lielāka, svētāka un svarīgāka ir vai kļūstam kāda lieta, jo vairāk no tās vajaga tikt attālinātai katrai vieglprātībai!

6] Ja runa ir par kāda neliela, uz takas guļoša akmens novākšanu, tad nav vajadzīgs sevišķi apspriest, kā tieši šis akmens tiks no ceļa novākts. Nākamais un labākais cilvēks to paceļ un aizmet, kur tas nevienam netraucē. Bet pavisam citādi ir, ja no kalna ir nokritis liels akmens blukis un šo ceļu aizsprosto, un šķir cilvēku no cilvēka, kaimiņu no kaimiņa, vecākus no viņu bērniem, brāļus no brāļiem un māsas no māsām! Ak tad visa draudze apspriedīsies, kas te būtu darāms, jo ceļam atkal vajaga tikt uzturētam izmantojamam. Bet te ir runa par mūsu dzīvības vissvarīgāko brīdi, kura dēļ mēs visi esam uzņēmušies ļoti tālu un ļoti grūto ceļojumu.

7] Ja pēc tavas parādības mēs esam pareizajā vietā, tad mēs esam ieguvuši visu, ko mums noteikti apstiprinās pārliecināšākie pierādījumi. Ja mēs tomēr ne tuvu nebūtu pareizajā vietā, tad mums vai nu jāgriežas bez panākumiem vai mūsu ceļojums jāturpina tālāk, kad vispirms krietnajam saimniekam esam samaksājuši par to, ko mēs šeit apēdām. Bet nu saki atklāti, vai tev rokās ir kādi pierādījumi tam, ko tu mums par šo cilvēku esi teicis un kādi tie ir!”

196. OUBRATOUVISARS CENŠAS SAVAS TAUTAS ĻAUDIS PĀRLIECINĀT PAR JĒZUS DIEVIŠĶĪBU

1] OUBRATOUVISARS saka: “Vai tad jūs domājat, ka esmu lētticīgāks nekā jūs? Ak, te jūs esat par mani pirmos un lielākos maldos! Vai tad jūs neredzējāt, kādus pretiedarbīgus pierādījumus, iegaisinot visas manas šaubas, uz tā Kunga vieglāko mājienu man deva tas brīnumskaidrais jauneklis, kas acīmredzami ir kāds gars no Debesīm?”

2] Tie DIVDESMIT saka: “Mēs gan dažu ko redzējām un vienu otru vārdu arī dzirdējām, bet tomēr sev nevarējām atšifrēt kādu nozīmi un vēl mazāk atrast kādu sakarību; jo šis galds stāv pārāk tālu galvenā galda!”

3] Pēc tam no jauna KLĀTPIENĀKUSĪE saka: “mēs patiesi pie šī otrajā, iepriekš neaizņemta stāvošā galda diezgan brīnumainā veidā patiesi pienācām tikai tajā momentā kad tu tā Kunga priekšā tieši dziļi paklanījies un pēc tam pienāci pie mums, un tādēļ no visa tā, ko tu un tas cēlākais jauneklis darīja mums bija neiespējami kaut ko pamanīt! Tādēļ runā, ko tu zini un esi redzējis un no tā mēs tūlīt secināsim un redzēsim, pie kā mēs esam!”

4] VADONIS saka: Tad labi, un tā uzklusiet mani vēlreiz! Jums visiem ir zināms man jaunākais atradums kādā gravā, pilnā oļu. Pie mūsu aizceļošanas uz šejieni es to gribēju ņemt līdzī un Memfisā priekšniekam sagādāt noteikti ļoti patīkamu dāvanu, bet vienīgi mūsu aizceļošanas steigā es to pilnīgi aizmirsu un tikai vēlāk to atcerējos, un tādēļ atradums, lai ietistīts linu audumā, palika manas būdas viena stūrī, apsegts ar ķirbja mizu. Kad es šeit par to un dēļ tā prasīju pierādījumu, kā arī jūs nu to no manis prasāt, tad tas cēlais jauneklis man atgādināja mājās aizmirsto atradumu un precīzi man pateica, kur un kad es skaisto akmeni esmu atradis, kur to būdā noglabāju un kam es ar to gribu sagādāt dāvanu

5] Draugi un mīļie brāļi! Tam man tomēr vajadzēja likties kam diezgan divainam un mani augstākā mērā pārsteigt! Kā tas jauneklis varēja zināt kādu noslēpumu, kas tik tālu no šejienes gulēja noslēpts manas būdas dziļākajā kaktā?

6] Draugi un brāļi, lai to zinātu, tam ir vajadzīgs vairāk kā visu cilvēku gudrība. Man jau tas būtu pietiekams pierādījums, jo es gan esmu spējīgs aptvert, ko visas gudrības dziļumos kādam cilvēkam ir iespējams zināt! Bet tas jauneklis pēc tā kunga tur pie galda saņemta mājienu to tā neatstāja, bet gan viņš man jautāja, vai es nevēlētos, ka zināmo atradumu no manas būdas Nūbijā atgādātu šeit. Šim piedāvājumam tak tomēr vajadzēja mani augstākā mērā pārsteigt, un es cēlā jauneklā piedāvājumu pieņēmu.

7] Tagad jūs domāsit, ka pēc tam jauneklis man kādu laiku lika gaidīt. Ak, pavisam nē! Tajā pat acūmirkli viņš man visupirms pasniedza akmeni un tūlīt pēc tam arī vēl ķirbja mizu, ar kuru manas būdas dziļākajā kaktā skaistais atradums bija apsegts un pēc tam man rokām aptverami skaidri tika izskaidrots, kur šis ļoti skaistais akmens cēlies!

8] Bet lai jūs nedomātu vai pat kā neapvainotu mani lētticībā, tad visi aplūkojiet šo akmeni un šo ķirbja mizu, vai tas viss nav tas pats, ko es jums visiem mājās rādīju! Un šeit mans kalpotājs arī zina, kur un kā es to manā gultā noglabāju. Ko jūs nu uz to sakāt? Vai tā ko spēj arī kāds slavenākā veida mags no

Cahiro? (Kahi rong — kahi, viena no tā apvidus lielākā dzīvnieka rags, kas tika turēts svēts). — Es esmu runājis, tagad atkal ir jūsu kārtā!”

9] VISI nu saka: “Ja tā ir, par ko neviens no mums nešaubās, tad svētība mums visiem, jo šeit neticamākais kļūst par dzīvāko un gaismas pilnāko patiesību! Svētība mums un visai mūsu zemei un visiem, kas ar lielām ilgām gaida mūs mājās; jo arī zem viņu melnajām ādām drīz jātop Saules gaišam!”

10] Bet nu saki tu mums, kā tu to vari saskaņot, ka šis cilvēks vienlaicīgi ir visaugstākā Dieva būtne, no kura ir pildīta visa bezgalība un kas visur visvareni spēcīgi darbojas, vada un visu uztur un apgādā? Kur viņā ir vieta tādai mūžam neierobežotai gudrībai un tādām visvarenam gribas spēkam?! Šeit, līdzīgi mums, tikai ierobežots cilvēks un tur ar augstāko izpratni, gudrību un ar neierobežotāko augstāko spēku darbīgs cauri bezgalībai; šeit un visos neskaitāmos zemes punktus, kā tur bezgalīgās radības dziļumos vienādi redzošs, zinošs, sajūtošs, aprēķinošs ar nekad nesīkstošu spēku un varu darbīgs?! Vai tu aptver šo neierobežotāko iespējamību?”

11] VADONIS saka: “To es gan noteikti vēl pilnīgi neaptveru; bet tāpat kā jūs es neaptveru arī to, kā tas jauneklis ātrākā acumirkli man šeit ir atnesis šo mājās aizmirsto akmeni! Bet visā pazemībā un patiesā mīlestībā uz šo Vienīgo esam pacietīgi, un mums noteikti taps vēl vairāk gaismas!”

12] Visi ļoti pārdomādami pagaidām ar to apmierinājās un gaidīja, kas te vēl nāks tālāk.

197. MORU GARĪGĀS PRIEKŠROCĪBAS UN NEPILNĪBAS

1] KIRENIJS saka: “Kungs, bet es pie šiem moriem nebūtu meklējis tik daudz gudrības un pilnīgi skaidra saprāta; jau tikai daudzās zināšanas un brīnumainākās pieredzes, kādas viņiem ir, patiesi tas mani pārsteidz! Priekšnieks no Memfisas, vārdā Justus Platonikus man ir pazīstams kā ļoti gudrs cilvēks; bet tas, ka viņš būtu iesvaidīts visās senās ēģiptiešu mistērijās, es patiesi nezināju!”

2] Ka viņš jau kopš seniem laikiem bija spēcīgs platonietis, to es zinu. Kā ļoti cienījamas Romas ģimenes dēls un bagāts kā Krēzs, viņš jau savā jaunībā ļoti iedraudzējās ar grieķu un ēģiptiešu filozofiju un ēģipti padarīja par visu savu studiju kulminācijas punktu. Senās gudrības zemē viņš paadīja ap desmit gadu un lika tur sevi ar visu iepazīstināt. No mana brāļa Augusta apgādātam ar pavadrakstu rokās, viņam no sākuma līdz beigām vajadzēja tikt parādītām visām mistērijām un tā viņš nonāca pie savas tagadējās gudrības; un tā, ka viņš visās ēģiptiešu lietās bija caur un caur izglītots, tad jau Augusts Augšēģiptē Memfisā viņu iecēla par vairāk civilu nekā militāru priekšnieku. Memfisā gan ir neliels karaspēks, kuru pārvalda mūsu Justus Platonikus, bet karavadonis viņš tādēļ nav.

3] Tas, ka viņš ir liels zinātnieks, to es zinu; bet tas, ka viņš nu ir kļuvis arī gudrais un pat priesteris, to es pavisam dabīgi nezināju! Bet nu man vajag viņu nepiemirst, jo caur savām pūlēm ar moriem viņam pie manis ir lieli nopelni. Ja viņš te būtu, viņš būtu ārkārtīgi priecīgs! Kāds būtu Tavs spriedums par manu Justus Platonikus? Kā viņš līdz ar mani kā pagāns attiecas pret Dieva valstību uz zemes?”

4] ES saku: “Kādēļ tu par to jautā?! Justus ir vīrs pēc Manas sirds, viņš mīl Dievu un līdzcilvēkus vairāk kā pats sevi; un kas to dara, tas jau ir Manā Valstībā, vai viņš ir jūds vai pagāns! Es tev saku, ka Es ar viņu drīzāk tiktu galā nekā ar jums visiem; bet arī jūs Man esat pa prātam! Bet Mana Vārds saglabāšanai neviens nav labāk piemērot kā šie melnie; jo kas viņiem reiz ir un ko viņi ir aptvēruši tas paliek tik tīrs un nemainīgs kā noslīpēts dimants. Par viņiem katrs var galvot, ka pēc 2000 gadiem Mana Mācība viņiem būs tikpat tīra, cik tīru viņi to no Mani saņem.

5] Šai melno cilvēku sugai ir raksturīgi, ka viņi kādu mācību vai paradumu uztur tīru 1000 un arī vel vairāk gadu pavisam tā, kā viņi to sākumā ir saņēmuši. Viņi neko neatņems un arī tieši neko nepieliks. Bet tas viss it kā nenorāda, ka viņi kā cilvēki būtu teicamāki kā jūs ar baltu ādu; bet gan viņi kā Kaina pēcnācēji stāv uz kādas zemākas pakāpes un viņi tikai ļoti grūti var kļūt par Dieva bērniem, jo viņi īstenībā ir šai zemes planētai piederīgi cilvēki. Viņi ir tīri šīs zemes radība, apveltīta ar prātu, saprātu, sirdsapziņu, bet ar mazāk brīvu gribu nekā jūs, baltie cilvēki.

6] Bet viņu mazāk brīvā griba viņiem ir daudz spēcīgāka nekā jums pilnīgi brīvā! Ko melnie reiz grib, to viņi arī realizē — un ja viņiem pie tam vajadzētu nolīdzināt kalnus! Jau šajā dienā viņi dos dažus viņu stiprās gribas pierādījumus, par ko jūs brīnīsieties! Bet ka viņi visā savā rīcībā ir nemainīgāki nekā jūs, Seta pēcnācēji, to pierāda un liecina jau viņu izskats.

7] Redziet, vadonis acimredzot ir tas vecākais starp viņiem un viņa kalps ir 28 gadus jaunāks par viņu! Aplūkojiet viņus abus, vai pēc izskata viens otram šķiet tikai vienu gadu priekšā; viņi viens otram

izskatās tik līdzīgi kā dvīņu brāļi! Šiem cilvēkiem jūs ļoti grūti noteiksiet vecumu. Tāpat tas izskatās arī ar viņu dabīgo spēku un mundrumu. Kāds septiņdesmit gadīgais derības skrien ar septiņpadsmit gadīgu jaunekli.

8] Jūs, baltie, bieži slimojat un jūsu āda padota visādām slimībām; bet viņi, ja viņi paliek pie viņiem dabīgā uztura, nepazīst nekādas slimības. Lielākā daļa no viņiem nomirst no vecuma vājuma. Bet kā jau viņu ārējā daba ir nemainīgāka kā jūsējā, tā arī viņu dvēseles iekšējais raksturs ir pavisam citāds un daudz stingrāks nekā jūsu; bet tieši tādēļ iepretī jums viņi sava gara pilnīgā izglītībā tomēr progresē daudz mazāk, tādēļ, ka viņiem tam gandrīz pilnīgi trūks gribas lokanības. Arī viņu griba gan ļaujas nedaudz locīties; bet tam vienmēr piederas ļoti daudz nopietnības, lielas pūles un darbs.

9] Bet priekšrocība dvēselei un garam viņā nav gribai zināmā, vairāk dzīvnieciskā stingrībā, bet gan dvēseles vieglas izpratnes īpašībā, caur ko viņa viegli aptver un satver patiesības gaismu, un gribas vieglā lokanībā, tā ka dvēsele atzīst patieso un labo un ar gribu to arī ātri satver un liek tai kļūt par darbību, bez kā nekāda izpratne nevienai dvēselei neko nelīdz.

198. ZEMES KLIMATA UN RASU ATŠĶIRĪBA

1] (KUNGS:) “Redzat, no šī laika arī šie cilvēki nonāks pavisam attīstītu un izglītotu tautu zemēs un redzes lauksaimniecību, vīnkopību un lielas pilsētas ar lielām pilīm! Bet, ja jūs redzētu pēc tūkstoš, arī divi tūkstoš gadiem, tad viņi dzīvos vēl tādās pat būdās un nevarēs no koka uzbūvēt mājas un vēl mazāk uzcelt no akmeņiem.

2] Mēs negribam zināmā mērā apstrīdēt viņu spējas uz to, celtniecības mākslu viņi var iemācīties pavisam labi; bet viņiem trūks viegli lokāmais uzņēmības gars, kas cilvēkam nepieciešams katra tāda darba veikšanai!

3] Tālab kopš viņu cilvēce atceras, viņu ceļojums uz šejieni jau bija kāds milzīgākais pasākums; jums tas būtu tikai joks! Līdz turieni gan ir tāls ceļš un zemes karstums ceļojumu ļoti apgrūtina; bet šo cilvēku dabas būtībai karstums jau var sasniegt ļoti ievērojamu pakāpi, lai viņiem kļūtu tā īsti silti. Viņiem ir daudz gausākas asinis, kurās pavisam maz sastopamas dzelzs daļas un tā viņu asinis ir biezākas un žultainākas kā balto un vajadzīgs daudz lielāks siltums, līdz tās kļūst pavisam piedienīgi šķidras.

4] Kādā bargā ziemā, piemēram, mūsu Kurona ziemeļu zemēs, šie cilvēki rādītu pavisam skābas sejas. Pirmā ziemā viņiem sasprēgātu āda, jo viņu asinis, tā kā pārāk biezas, viņu miesas ārējās daļās labi netiktu uz priekšu, tādēļ rastos aizsprostojumi, kas pie asinsvadu sasprindzinājuma saplīstu, kam sekas tad būtu asiņošana un ievērojamas sāpes; bet svelme, kas kādu melnu akmeni novestu līdz kvēlei, viņiem tieši neko daudz nenodara. Turpreti kāds ziemeļu skits ja viņš vasaras vidū nonāktu Nūbijā, nedaudz dienās nonīktu un tātad drīz arī nomirtu.

5] Tu nu savā sirdī, protams, domā un saki: “Vai tad uz zemes vajaga būt tik atšķirīgām temperatūrām? Vai tad visur nevarētu būt vienādi auksts vai silts?” ja tu būtu labāk iepazinies ar zemeslodes nepieciešamo formu nekā tagad, kaut gan tu no Manis, kad Es vēl biju maigs zēns, esi ticis pamācīts par zemes izskatu, tad tu noteikti nebūtu iedomājies uzstādīt tādu jautājumu.

6] Atšķirīga temperatūra ir zemes lodveidīgās formas neizbēgamas sekas. Bet apaļa forma savukārt ir nepieciešama, ka pie katras citas formas saules gaismai būtu neiespējami sadalīties tik mērķtiecīgi kā tieši pie lodes formas — tad vienu zemi vajadzētu likt apgaismot ar trim saulēm, un proti, vienu virs katra pola un vienu virs dienvīdu joslas. Bet, pirmkārt, kas tad uz zemes virsmas panestu karstumu, kā tad būtu ar visu dabu spēcinošo nakti un, otrkārt, kā tad būtu ar zemes kustību, ja tā būtu atkarīga no triju pavisam vienādu saļu vienādi varena pievilksanas spēka.

7] Es tak tev un jums visiem vairākas reizes esmu izskaidrojis, cik liela ir un cik lielai vajaga būt saulei un cik maza turpreti ir zeme! Tai atbilstošā attālumā un ātruma vajaga riņķot ap sauli, citādi tai vajadzētu tajā iekrist vai pie pārspīlētā ātruma no tās attālināties bezgalībā. Pirmā gadījumā saules ārējākās atmosfēras gaismas svelmē zeme gandrīz vienā acumirkli tiktu sadalīta pirmēteru stāvokli vai tās matērijā gūstā turētos pirmdabas garos; bet otrā gadījumā siltuma trūkuma dēļ tā sasaltu cietākā ledus pikā! Abos gadījumos nekāda miesas dzīvība uz zemes nebūtu iespējama.

8] No tā tu redzi, ka pēc Manas kārtības viena nepieciešamība velk sev līdzīgu otru un ka uz šīs zemes no pola līdz polam vienlīdzīga temperatūra ir neiespējama, bet no otras puses tomēr ir nepieciešams, ka visai zemei iespējami visur jābūt apdzīvotai, lai no pirmradības izgājušās un dzīvas kļuvušās dvēseles

var ienākt viņu dabai atbilstošas miesās! Kas tad atliek kā karstajos zemes apvidos nolikt tādus cilvēkus, kuru daba tik karstu klimatu var labi panest un aukstā klimatā tādus, kuru dabīgās īpašības ļauj apdzīvot un puslīdz kultivēt aukstus apvidus.

9] Ja tu to nu cik necik saproti, tad tu jau aptversi, kādēļ karstajā Vidusāfrikā tev iepriekš aprakstītiem cilvēkiem vajaga būt melniem un ar pavisam īpatnējām dabas īpašībām. — Saki man, vai nu tu to esi labi sapratis un aptvēris?”

10] KIRENIJS saka: “Ak, Kungs, es nu arī tajā esmu pilnīgā kārtībā un pateicos par šo man ļoti svētīgo pamācību; jo no tā es nu redzu, ka viss pasaules iekārtojums ir visgudrs un mērķtiecīgs un visam uz mata vajaga būt tā, kā tas ir un nekad nevar būt citādi! Tādēļ vienīgi Tev, Kungs un Dievs, viss gods, visa mīlestība un visa slava; jo visa zeme un visas debesis ir pilnas Tavas mīlestības un gudrības.

11] Bet ko Tu, ak Kungs, ar melnajiem tālāk uzsāksi? Jo tā pilnīgi kārtībā man šķiet, viņi vēl nav; es to manu no viņu ļoti apdomīgās nostājas.

12] Viņu vadonis patiesi pārliecinošā veidā un kārtā viņiem ir izstāstījis Tavu dievību un atstāstītais brīnums ar lielā dimanta transportu sākumā viņus, šķiet, ļoti apmulsināja; bet tagad viņi savai sirdsapziņai tomēr uzstāda visādus jautājumus un viens, kas vairākas reizes ir atskatījies uz mums, vadonim tikko pavisam nopietni jautāja, vai viņš akmeni kopā ar ķirbja mizu varbūt tomēr slepeni pats nav paņēmis līdz, lai ar ko brīnumam līdzīgu viņus savaldzinātu. Uz kādām domām tomēr tie melnie nāk! Viņiem vajadzēs tik savestiem kārtībā jau caur kādu lielāku brīnumu. Ļoti labajam vadonim, kā es ļoti labi manu, acīmredzami ar viņiem ir grūtības!”

13] ES saku: “Vēl tikai nedaudz pacietības līdz viņi sāks pareizi norūgt, tikai tad mēs nāksim vadonim palīgā; jo pie šiem cilvēkiem viss norisinās lēnāk kā pie mums! Pie tam viņi visi nu pirmo reizi ir baudījuši pavisam svešu barību un vīnu, un tas viņus nu uz acumirkli padara neattapīgākus kā tas ir, citādi nebūtu bijis viegli iespējams viņus pārliecināt par kaut ko, kas nu vēl pārāk atšķiras no Memfisā iesūktā jēdziena par Dievu.

14] Viņiem ir neiespējami Dieva bezgalību dabūt zem viena jumta ar Manu personību, bet kad viņi reiz būs tā īsti norūguši, tad mēs ar viņiem tiksim galā pavisam viegli un drīz! Bet pa to laiku viņu vadonis viņus apstrādā viņam izteikto aizdomu dēļ par viltus brīnumu, kas arī ir labi; jo ja kāds kāda īsta brīnumdarba dēļ kādu tur tukšās aizdomās, tam katrā ziņā arī jāsaņem pavisam pamatīgs sods! Jo vairāk tie melnie ar vārdiem nu tiek sodīti un pazemoti, jo stingrāk un vieglāk viņi tad paliks mums uz visiem laikiem!

199. PAR PATIESĪBAS MĀCĪBAS LĒNU UN ĀTRU APTVERŠANU

1] (KUNGS:) “Bet tā jau ir sena pieredze, ka cilvēki, kas kaut ko viegli aptver un iepriekš tas nav ticis īsti pamatīgi rūpīgi iemantots, viegli saprasto un uztverto lietu arī ļoti viegli un ļoti drīz atmet, kamēr cilvēki, kas kādu mācību zināmā mērā aptver un ietver sevī caur dunkām un grūtiem mēģinājumiem, to tad vairs viegli neatmet.

2] Ak, ir arī tādi, kam te ir pavisam labi talanti un arī katras citas spējas! Vini drīz un viegli visu aptver un to labi saprot; bet tad laikā atceras viņu nepieciešamos pārbaudījumus pasaules priekšrocībām, baidās par daudz upurēt un pēc iespējas cenšas tās garīgās lietas aizmirst un atbrīvoties no tām, kas, kaut arī ir viņiem rokām aptveramas, patiesi šajā pasaulē viņiem nedod nekādu labumu. Tādi cilvēki līdzinās tām gandrīz pavisam caurspīdīgām mušām viendienītēm, kas visu skaisto dienu pašas, pavisam apgaismotas un sajūsminātas, gaismā spēlējas un ir pilnas dzīvības; bet kad nāk dzīvību pazudinošā nakts, tad viņu gaismai un sajūsmai ir beigas ar to arī viņu dzīvībai!

3] Tādēļ tie cilvēki, kas kādu augstāku patiesību sākumā aptver nedaudz grūtāk, Dieva Valstībai ir nodrīgāki nekā viegli aptverošie; jo viņi satverto tad uzticami un dzīvības silti patur, kamēr viegli aptverošie ar Debesu gaismu spēlējas tieši tā, kā mušas viendienītes ar Saules gaismu, bet tad turpmāk no debesu gaismas viņiem nav nekāds lielāks labums kā mušām viendienītēm no Saules gaismas.

4] Bet dažkārt ir arī tādi cilvēki, kas kādu patiesību viegli aptver, to patur un tad arī nakts laikā turpina mirdzēt līdzīgi gaišām zvaigznēm un sev un citiem dara daudz laba; bet tādu cilvēku ir maz un viņi ir reti.

5] Visi šie mori pieder pie tiem, kas grūti aptver, bet ko viņi reiz ir satvēruši, tas viņiem pieder un turpmāk tas mirdzēs viņu vēlākajos pēcnācējos līdzīgi zvaigznēm Orionā un līdzīgi Siriusam lielā

attālumā.

6] Ar manas Mācības pamatīgu uztveri un pareizu izpratni ir gandrīz tā kā ar kādas mantības iegūšanu. Kas pie kādas ievērojamas mantas nonācis pavisam viegli, tas ar to drīz un viegli būs galā; jo viņš nekas nav ticis pieradināts pie trūkuma un nekad nav mēģinājis krāt. Ja caur mantojumu vai caur citu viegli gūtu laimestu viņš reiz ir kāda mantības īpašnieks, tad viņš mantu necienīs, jo viņš domā un arī jūt, ka ievērojamu īpašumu iegūst pavisam viegli. Bet kas savu īpašumu ieguvis ar savu roku čaklumu, tas pazīst grūtās pūles un darbu un zina, cik daudz sviedru viņam ir izmaksājis katrs grasis, tādēļ viņš arī ciena savu grūti iegūto īpašumu un noteikti vieglprātīgā kārtā to nekad neizšķērdēs un nenotrieks.

7] Bet tā ir arī ar garīgiem dārgumiem. Kas tos viegli iegūst, tas tos tikko ņem vērā, tādēļ ka viņš iedomājas un sevi arī jūt, ka viņš tos vai nu nekad nevar pazaudēt vai, arī ja viņš no tiem kaut ko vai pat visu pazaudētu, viņš visu pazaudēto atkal viegli iegūs. Bet tas tā nav; jo kas te garīgi kaut ko pazaudē, tas visu pazaudēto otro reizi vairs tik viegli atkal neiegūst kā pirmo reizi.

8] Pazaudētā garīgā vietā tūlīt stājas materiālais, un tā ir tiesa, un tik viegli vairs neļauj sevi izstumt kā sākumā. Jo kā viss garīgais pastāvīgi kļūst garīgāks un brīvāks, tā arī viss materiālais nepārtraukti kļūst materiālāks, pasaulīgāks un pilns tiesas un nāves; bet kas reiz gribā un izpratnē ir tiesā un ir iekalts važās, tas grūti vai nekad pats sev atkal nedod brīvību.

9] Kuram reiz ir Mans Vārds, tam to vajaga paturēt un tajā palikt nemainīgam ne tikai vienīgi caur zināšanām, bet gan galvenokārt caur rīcību un darbiem pēc Vārda; jo visas zināšanas un ticība bez darbiem ir tikpat labi kā nekas, un dzīvībai tam nav nekāda vērtība.

10] Ko kādam, kas ceļotu uz kādu viņam tikai vārda pēc zināmu vietu, uz kuriem viņš nezina ceļu, līdzētu tas, ja kāds ceļa zinātājs ceļu uz turieni pilnīgi aprakstītu, bet viņš, nu ceļu zinādams, neiet pa to, bet gan pagriežas uz otru pusi un sāk iet kādā pavisam pretējā virzienā? Vai viņš gan jebkad tajā vietā nonāks? Es saku: viņš var nonākt, kur viņš grib, tikai viņš nekad nesasnies savu mērķi, jo uz kuriem grib aiziet, uz turieni arī vajaga iet!

11] Zemes pazīšanā šie mori ir visneizglītotākie cilvēki pasaulē. Pēc viņu zināšanām bez Justus Platonika viņi ceļu uz šejieni gan mūžam nebūtu atraduši, bet pēc tam, kad ceļš no priekšnieka tika sīki aprakstīts, tad viņi precīzi gāja pēc apraksta un viņu tagadējā klātesamība pietiekami apliecina, ka viņi priekšnieka norādījumus ir visprecīzi realizējuši, un tam pieder nesatricināmi stingra griba, kas šiem moriem visaugstākajā mērā piemīt. Bet kas kaut ko ļoti spēcīgi grib, tas noteikti izved to, ko viņš spēcīgi grib.

12] Tātad kam ir Mans Vārds un Mana Mācība un stingrā gribā dara pēc tās, tam savu mērķi vajaga sasniegt un nekas viņu tajā nevar traucēt.; bet kas tad kaut ko gan dara pēc Maniem Vārdiem, bet līdzās arī to, ko kāro vieglprātīgā pasaule, tas līdzinās cilvēkam, kas līdz kādai vietai nogājis pusi ceļa, bet pusceļā nonācis tūlīt griežas atpakaļ un atkal iet atpakaļ pa jau noieto ceļu.

13] Viņš arī līdzinās kādam kalpam, kas grib kalpot diviem kungiem, kas viens pret otru ir naidīgi. Vai viņš pie diviem savstarpēji naidīgiem kungiem ar savu darbu tiks galā? Vai viņš arī tikai šķietami varēs abus mīlēt? Bet kādu seju tie abi kungi rādīs, kad viņi uzzinās, ka dubultkalps ir vienādi draudzīgs katram no abiem kungiem? Vai viens kā otrs viņam neteiks: "Ak, tu viltīgais kaps, kā tu manu ļaunāko ienaidnieku arī vari mīlēt kā mani? Kalpo vienīgi man vai vācies prom no mana dienesta!" Jo pēc patiesības neviens nevar kalpot diviem kungiem; vienu viņam vajaga paciest un otru nicināt. Un redzi, tāds vieglprātīgs un viltīgs kalps vienlaicīgi tiks padzīts no abiem kungiem un tad grūti tiks pieņemts dienestā pie kāda trešā un ar viņu notiks tas, ka starp diviem krēsliem viņš nosēdīsies uz zemes.

14] Bet ka šie mori negrib un arī nebūs divu, bet gan viena kunga kalpi, to tu pavisam viegli secini no tā, kā vadonis cīnās ar saviem biedriem, kuriem priekšnieka vārdi vēl ir pārāk spēcīgi iespiedušies sirdī un tik viegli no tās nav izdabājami ārā.

15] Vienīgi tas, ko priekšnieks viņiem ir stāstījis no Mozus par dievišķu personību, ir pieturas punkts un tilts, pa kuru viņi var tikt vesti pie Manis, un galvenokārt tieši pa šo tiltu no vadonis dzen un cenšas stūrgalvīgos noskaņot citādi. Ja es viņam nesūtu palīgā eņģeli, tad arī gadā viņš ar viņiem nebūtu galā. Bet nu Es viņam nosūtišu eņģeli un tad tā lieta arī būs nokārtota!"

16] KIRENIJS saka: "Ak, Kungs, te es nu gan vēlētos būt tuvumā, lai skaidrāk un pamatīgāk varētu sarunu dzirdēt!"

17] ES saku: "Nebūs vajadzīgs, jo vējš visu atnesīs līdz mūsu ausīm!"

200. RAFAELS PĀRLIECINA MORUS PAR KUNGA DIEVIŠĶĪBU

1] Tūlīt pēc tam ES pasauca eņģeli un galda biedru dēļ viņam skaļi saku: “Rafael, tagad Oubratou-visars ar savējiem atkal ir atnācis istajā punktā, un te tu ar vienu cirtienu vari strīdam palīdzēt! Viņi nu ir pavisam piemēroti par Mani pieņemt savus uzskatus un atziņas, ja viņš viņiem var pierādīt, ka caur tevi akmens patiesi vienā mirklī ir šeit ticis atgādāts no Nūbijas. Ej un katram, kas to vēlas, no viņa būdas atgādā šeit to, ko viņš prasa un ar to viss strīds būs pilnīgi izbeigts!

2] Jo šiem gribā stiprajiem, bet uztverē vājajiem vajaga tikt atgrieztiem caur kādu brīnumu, jo vienīgi vārds viņiem ir par maz pārliecinošs spēks. Šiem cilvēkiem kāds brīnums arī nav tik kaitīgs kā kādam no jums un it sevišķi dažam labam jūdam; jo viņi kā dabas cilvēki tikai caur savu stipro ticību un caur savu nelokāmo gribu paši ar realizēt pavisam ievērojamus brīnumus, ko viņi, protams, uzskata kā gandrīz dabīgu lietu. Par to mēs vēlāk pārliecināsimies. Liels brīnums pie viņiem ir tikai kā pusbrīnums un tā, neizsaucot nekādu sašutumu, viņi caur brīnumu var tikt apstrādāti pavisam nekaitīgā veidā. Tātad ej nu tur! Kas tev runājams un darāms ir jau tev!”

3] Ar šo visiem nu zināmo lēmumu EŅĢELIS dodas pie galda, kur melnie, caur baudīto vīnu kļuvuši vēl rosīgāki, skaļi diskutē. Kad viņš tur nonāk, viņš spalgi skaļā balsī saka: “Ko jūs apvainojat šo jūsu lielāko draugu un labdari, kuram jūs esat parādā pateicību par visu labo, it kā viņš gribētu jūs apkrāpt un uzspiest jums kādu neīstu ticību?! Ko jūs apšaubāt brīnumu, kuru jūsu pārliecināšanai es pēc Kunga pavēles veicu, it kā es būtu viņa pasūtīts krāpnieks, kas viņam palīdzēja jūs piekrāpt?! Kādu tad jūs gribat pierādījumu, kas spētu uzvarēt jūsu šaubas? Vai man no jūsu būdām jums kaut kas šeit jāatgādā? Prasiet, un es jums to dabūšu!”

4] Pie šīs enerģiskās uzrunas visi aplūsa un no bailēm nezināja, kas viņiem būtu jādara.

5] Bet VADONIS teica: “Tā ir Dieva palīdzība! Tā mani attaisnos pret jūsu jau pavisam ļaunajiem pārmetumiem! Prasiet un pārliecinieties; jo tikai tas un nekas cits nevar salauzt jūsu lielo neprātu!”

6] Pēc tam piecēlas VIENS, kas visvairāk šaubījās, un saka: “Manā būdā ir paslēpts kāds dārgums; izņemot mani un manu sievu, kas ir šeit, neviens to nezina. Atgādā man to šeit un tad es pilnīgi ticēšu!”

7] EŅĢELIS saka: “Cik ilgā laikā man tev tas dārgums, kuru tu esi ievīstījis lina audumā un niedrās un savas būdas stūrī pret austrumiem, kur būdas ārpusē ir liels palmas koks, divas pēdas dziļi esi apracis smiltīs un kas pastāv kādā trīsdesmit pfundu smaga pavisam tīra zelta gabalā, jāatgādā šeit?”

8] Te SKEPTIĶIS izpleš lielas acis un saka: “Bet visu debesu dēļ! Kā tev, daiļākais jauneklī, iespējams to visu tik precīzi zināt? Jau ar to tu manas šaubas esi izgaisinājis; jo nu man ir saprotams viss, ko mūsu vadonis un vecākais teica par to jauno vīru! Bet par spīti visam tā lieta kļūst arvien briesmīgāk dīvaināka! Ja bez kādām šaubām tajā vīrā visā pilnībā mājō pirmmūžīgā Dieva Gars, kā mēs pastāvēsim Viņa priekšā? Vai mūsu šaubām nevajaga Viņu augstākā mērā apvainot? Ak, ak, mēs visi esam pazuduši!”

9] EŅĢELIS saka: “Ak, pavisam nē, jūs visi nu esat tikai laimējuši! Bet nu pasaki laiku, kurā man tev tas dārgums šeit jāatnes!”

10] SKEPTIĶIS saka: “Ak, cēlākais, manas neticības dēļ tas nu pavisam vairs nav vajadzīgs, bet ja tu jau gribi brīnumaini man to šeit atgādāt, tad liec tam notikt! Ja šeit tam varbūt priekš kāda ir sevišķa vērtība, tad viņam man tas jāatlīdzina ar kādiem citiem darba rīkiem, jo man no tā jau tāpat nav nekāda lauma! Tas ir skaists un tajā ir ietas, kas saulē ļoti spēcīgi mirdz; un kad to ļoti uzmanīgi aplūko, tad tas sastāv no visādām figūrām uz tā virsmas. Dažas ir tumšas un nespožas, bet dažas saulē spēcīgi mirdz. Tajā man bija diezgan lielā un pavisam blīvā dārguma īstenā vērtība. Ja jau tu, cēlākais, skaistākais jauneklī, gribi man to šeit atgādāt, tad pie visa tava brīnumainā spēka tev nav vajadzīgs pārāk steigties!

11] EŅĢELIS saka: “Uzlūko mani! Šajā acumirklī es tev atnesu tavu dārgumu, skaiti acumirkļus, cik daudz tie man būs vajadzīgi, lai nonāktu tur un atkal atpaka!”

12] Skeptiķis un viņa biedri vērs uz eņģeli pavisam vērīgus skatus, lai redzētu, kad viņš attālinās un cik drīz pēc tam atkal atgriezīsies.

13] Bet eņģelis nemaz neattālinās, bet gan iepriekšējam skeptiķim jautā: “Nu, vai tu esi pamanījis manu prombūtni?”

14] SKEPTIĶIS saka: “Nē; jo līdz šim tu vēl klints stingri stāvi tajā pat vietā!”

15] EŅĢELIS saka: “Ak, pavisam nē; jo paskaties tikai lejā, pie tavām kājām tavs dārgums jau guļ pavisam sveiks un vesels!”

16] SKEPTIĶIS paskatās zem galda un pie viņa kājām nebijātā apvalkā guļ viņa pazīstamais dār-

gums! Skeptiķis par to tik ļoti izbīstas, ka viņa parasti pavisam karmīnsarkanās lūpas kļūst bālas un viņš sāk pilnīgi drebēt.

17] Arī PĀRĒJIE par šo parādību rāda ārkārtīgi apmulsušas sejas un kliedz: “bet Dieva gribas varas dēļ! Kas tas ir, kā tas var būt?! Tu, daiļākais, tak ne visisāko acumirkli neesi attālinājies no šīs vietas! Kā tas bija iespējams?”

18] EŅĢELIS saka: “Pie Dieva viss ir iespējams un no tā jūs varat secināt, ka Dievs tas Kugs, ja arī Viņš kā cilvēks līdzīgi kādam citam cilvēkam, ir šeit klātesošs, ar Savu bezgalīgās gribas spēku tomēr vada, valda un uztur visu bezgalību, un ka Viņa visuredzoso acu priekšā mūžam nekur nekas nevar būt paslēpts, lai Viņš to precīzi nezinātu!

19] Ka mūžīgā Dievība ir uz šīs zemes un ir pieņēmusi miesu un Pati personīgi ir kļuvusi Cilvēks, uz to Viņu pirmām kārtām pamudināja Viņa lielā mīlestība uz jums, šīs Zemes cilvēkiem, un caur to arī cilvēkiem no neskaitāmām citu pasaulu zemēm, lai uz visiem mūžīgiem laikiem visā mīlestība ir sajūtams, saskatāms un runājošs Dievs un Tēvs!” Jo viņš kā dievs ir varenākā un tīrākā mīlestība, bet tādēļ arī neviens cilvēks un neviens eņģelis nevar Dievam tuvoties citādi kā vienīgi mīlestībā un caur mīlestību.

20] Ja jūs gribat nākt pie Viņa, tad pirmām kārtām jums vajaga Viņu pār visu mīlēt un vienam otru kā patiesiem brāļiem un sirsnīgām māsām; bez tādas mīlestības patiesa tuvošanās Viņam ir tikpat kā neiespējama!

21] Bet nu, pabaidījusies zaķu pastala, noliec savu dārgumu uz galda un aplūko, vai tas ir tas īstais!”

201. MORIS UN OUBRATOUVISARS VIŅU DĀVANAS NODOD KIRENIJAM

1] Te no pirmām bailēm nedaudz attāpies, moris noliecās un diezgan lielo zelta gabalu nolika uz galda; un daudzi iegāja klāt un aplūkoja šo vērtīgo dārgumu. Arī mūsu Jūda Iskariots nevarēja apvaldīt savu ziņkāribu, uzlūkoja dārgumu un slepenībā ļoti nožēloja, ka ne viņš ir tā īpašnieks.

2] Kad dārgums bija ticis pietiekami apskatīts un apbrīnots, tad moris eņģelim jautāja, kam gan viņš šo zelta gabalu vislabāk drīkstētu uzdāvināt, jo viņš tomēr to vairs nevēlētos nest tālo ceļu līdz mājām.

3] Un EŅĢELIS viņam Kireniju un teica: “Redzi, tur Kungam pie labās rokas sēž Romas zemes valdnieka vietnieks! Viņš valda pār Āziju un lielu daļu Āfrikas; viņa padotībā ir visa Ēģipte tāpat arī Memfisas priekšnieks! Dod viņam šo dārgumu! Arī tu, Oubratouvisar, darītu labāk, ja šo akmeni pasniegtu šim valdnieka vietniekam nekā priekšniekam Memfisā, kurš tāda veida dārgumus ciena maz vai nemaz! — Vispār tas ir tikai mans padoms un tu vari darīt, kā tev tik!”

4] VADONIS saka: “tas gudrais padoms man jau ir pavēle, ko es izpildītu arī par dzīvības cenu, jo tu man vari ieteikt tikai gudrāko un labāko!”

5] Tad abi pieceļas — skeptiķis ar savu zelta gabalu un vadonis ar savu lielo dimantu, un abi dodas pie Kirenija.

6] kad viņi tur nonāk, VADONIS saka: “Es iepriekš nezināju, kas tu esi! Es arī neapvaicājos par kādu citu, kā vienīgi par Kungu. Tā kā es domāju: “Te tikai viens var būt tas Kungs un Pavēlnieks, un visi pārējie ir viņa kalpi un kalpotāji! Bet tikai tagad tas žilbinoši gudrais brīnumjauneklis man pavēstīja, ka, laicīgi ņemot, arī tu esi liels kungs un pavēlnieks, un tā pēc daiļākā brīnumjaunekļa gudrā padoma kopā ar šo biedru brīvi nolēmām mūsu šeit tik brīnumaini atgādātos dārgumus dot tavai lietošanai, bet par ko tu mums tomēr vēlētos dot dažu nepieciešamākos derīgākos sadzīves priekšmetus, lai ar tiem arī mēs savās mājās varam iekārtot maizes ražošanu, kas te ir tik ļoti laba un garda.

7] Mūsu cērtamie un asie instrumenti ir slikti un ātri kļūst neasi, jo tie ar lielām pūlēm ir izgatavoti no koka un dzīvnieku kauliem. Bet Memfisā mēs iepazinām visādus asus darba rīkus, kurus pat akmens tik viegli nepadara neasus, — un tāda veida darba rīkus mēs gan varētu labāk izmantot kā mūsu dzelteni mirdzošo metālu, kas ir mīksts un neizmantojams! — Tādēļ labvēlīgi pieņem šīs abas dāvanas!

8] KIRENIJS saka: “labi, draugi, es no jums šīs abas ārkārtīgi vērtīgās dāvanas pieņemu, bet ne sev, bet nabadzīgai kļuvušai galiliešu tautai, kam Romai jau ir ievērojami nenokārtoti nodokļi! Ar šīm abām dāvanām Romai par to zemi katram gadījumam uz priekšu ir samaksāti nodokļi par desmit vienam pēc otra sekojošiem gadiem. Un šajā laikā zeme var atspīgt.

9] Kad jūs atkal atgriezīsieties dzimtenē, es rūpēšos, ka pareizā daudzumā jums tiek doti visādi vajadzīgākie un derīgākie darba rīki un instrumenti un, ja jūs brīvprātīgi gribat doties zem Romas aizsar-

dzības, tad jūs gadu no gada tiksiet apgādāti ar jauniem darba rīkiem un instrumentiem. Citādi jums, mazākais, katru gadu, dabīgi, pret apmaiņu, Memfisā pašiem vajadzētu tos sagādāt!”

10] VADONIS saka: “Iai to noteiktu, iepriekš vajadzētu tikt noturētai vispārējai tautas apspriedei, kas mums vienmēr ir diezgan grūta lieta, jo mūsu zeme ir ļoti plaša un tās iedzīvotāji slēpjas ļoti daudzās, bieži pavisam nomalās vietās, un tādēļ ir grūti sasaukt kopā kādu tautas apspriedi. Tādēļ jau būs labāk, ja mēs laiku pa laikam atnākam Memfisā pēc tā, kas mums visnepieciešamāk vajadzīgs.

11] Jūsu romiešu likumi var būt ļoti labi, bet mūsu zemei un tautai tie tomēr nederētu. Priekšnieks no Memfisas mums arī izteica līdzīgu priekšlikumu, kuru mēs varējām pieņemt tikpat maz kā tavējo. Ja arī jūs varētu iespiesties mūsu zemē, tas jums maz ko noderētu. Jūs tur kvēlojošā tuksnesī simtiem maldītos apkārt, mocītos slāpēs un tomēr neatrastu nevienu cilvēku, bet gan simtiem lauvu, panteru un tīgeru barus, kas jūs saplosītu. Jūs neizturētu arī cīņas ar čūskām!”

12] KIRENIJS saka: “Kā tad jūs tiekat galā ar tik daudzām plēsīgām bestijām? Vai tad tās nopietnībā nedara jums ļaunu?”

13] VADONIS saka: “Tu no jaunekļa un Paša vissvētākā Kunga mutēs tak dzirdēji, kā ir ar mums! Kā tu pēc tam vel vari man jautāt? Tā tas ir, kā Pats Kungs par mums apgalvoja, bet kā, caur ko un kāpēc — to mēs nezinām! Tādēļ es lūdzu tevi ar tāda veida jautājumiem mani pasaudzēt, jo atbildes uz tiem tev neko nelīdzētu!”

14] Tad abi mūsu priekšā dziļi paklanījās un tūlīt pēc tam atkal gāja atpakaļ pie saviem biedriem un izstāstīja, ko visu pie Manis viņi ir panākuši.

202. ABU PIRMO PĒRĻU HIEROGLIFI ATTĒLO JABUSIMBIL TEMPLA, SFINKSAS UN MEMNON KOLONNU PIRMSĀKUMU

1] Bet PAVADONIS saka: “Ko jūs pie Kunga kaut ko esat varējuši panākt, kad jūs ar viņu tak neesat runājuši ne vārda?!”

2] VADONIS saka: “Šeit, kur ir Viņš, viss izriet no Viņa. Un tādēļ, vai mēs runājam ar Viņa mācekļiem, mums sakars jau vienmēr ir tikai ar Viņu!” Ar šo atbildi visi bija mierā un neko vairs neteica.

3] Bet DAŽI eņģelim saka: “Klausies, tu, brīnumjaunekli, vai tu arī mums pieciem, kas mēs savās būdās arī esam paslēpuši pavisam neparastas lietas, nevēlētos tās atgādāt šeit?”

4] EŅĢELIS saka: “Paceliet tikai to, kas ir pie jūsu kājām un uzlieciet uz galda, un mēs paskatīsimies, kas tur ir!”

5] Te pieci pie galda sēdošie mori paskatās zem galda un, viņiem par lielāko pārsteigumu, ierauga savus viņiem labi zināmos diezgan lielos saiņus, uzceļ tos uz galda, un te kļūst redzami vēl četri pavisam pamatīgi zelta gabali, kas kopā sver vairāk kā simts pfundu; bet kādā piektā sainī kļūst redzami diezgan lieli upes akmens oļi, kurus eņģelim līdzās stāvošais Markus vēlētos turēt par pavisam nevērtīgiem.

6] Bet EŅĢELIS saka: “Pagaidi tikai, drīz tu pamanīsi, ka, laicīgi ņemot, tieši šiem septiņiem akmeņiem ir lielākā un nenovērtējamāka vērtība! Bet atnes kādu spēcīgu dzelzs āmuru, un mēs to izpētīsim!”

7] Ziņkāres pilns, pats Markus steidzas savā darba rīku kambarī un atnes diezgan lielu dzelzs āmuru un pasniedz to eņģelim. Viņš ņem rokā vienu tādu akmeni un dažas reizes tam uzmanīgi uzsit, un iebaltā, grantveidīgā garoza tūlīt nokrīt un kļūst redzama pērle cilvēka galvas lielumā, kas visus ārkārtīgi pārsteidz.

8] Uz šīs brīnumpērles virsmas bija iegravēti hieroglifi un citi zīmējumi. Starp citu bija redzams arī tempļa Jabusimbil celšanas brīža pavisam labs zīmējums un, proti, kur pēc 170 gadus ilga grūta darba un lielas uzpurēšanās bija pabeigtas četras milzu figūras un vēl dzīvi strādāja pie karnīzēm un lielajā plakanajā virsmā iegravēja milzīgus rakstus un citus zīmējumus, bet vienlaicīgi divu milzīgu figūru vidū sāka iezīmēties arī vārti. Kas šos zīmējumus un rakstus, kas bija pavisam skaidri saskatāmi, varētu atšifrēt, tā priekšā būtu šī tempļa pirmsākumi un iemesls, kādēļ tas no toreizējiem ēģiptiešiem ir ticis uz celts un, proti, tuvu pie Nilas upes.

9] Tādēļ šai pērlei bija nenovērtējama vērtība ne tikai kā tās sugas milzei, bet arī vēsturiska. Bet vienlaicīgi tā nāca no tāda zemes perioda, no kura turpinājās vēl ļoti daudzi gadu tūkstoši līdz uz tās virsmas miesā spēra kāju pirmais cilvēks.

10] Zemes laikā, kad jūru apdzīvoja tādi milzīgi čaulu dzīvnieki, lielāko daļu Āfrikas zemes zemienes apskaloja lielās pasaules jūras viļņi. Pirmsēģiptieši mātes čaulu atrada pie pirmās piramīdas pamatu

rakšanas un, kas viņi to atvēra, viņi tajā atrada šīs septiņas lielās pērles, no kurām vienu eņģelis nu atbrīvoja no tās garozas.

11] Dabīgi, eņģelis nu tika apbērts ar jautājumiem un viņš nu lietas apstākļus arī izskaidroja tieši tā, kā tas šeit nu īsumā tika minēts.

12] Kad ar vispirms atsegtās pērles, dabīgi, tikai virspusējo izskaidrojumu RAFAELS bija galā, viņš teica: “Kas jums pagaidām ir vajadzīgs, es jums nu īsumā cik iespējams saprotami nu esmu pateicis, tagad pārejām pie otrās pērles atsegšanas, kas būs nedaudz mazāka nekā pirmā.”

13] Tad eņģelis ņēma otru pērli un iepriekšējā veidā to atbrīvoja no tās garozas. Arī uz tās bija daudzi zīmējumi un uzraksti. Uz kādas gludenākas virsmas pavisam labi bija iegravēts Jabusimbil mazais templis un līdzās kāda galva, līdzīga lielajai Sfinksai. Un eņģelim atkal nedeva mieru, lai viņš izskaidro visu šos zīmējumus un rakstus.

14] Un viņš (EŅĢELIS) saka: “Draugi, bez gara dvēselē pilnīgākās atmodas no tagad dzīvojošiem cilvēkiem neviens gan nespēj atšifrēt to, ko nozīmē viss tas, kas uz šīs pērles ir uzzīmēts un uzrakstīts!

15] Kaut gan šī pērle ir tikpat veca kā pirmā, tad tā tomēr ir tikusi aprakstīta un apzīmēta simts gadus vēlāk un, proti, mazā tempļa pabeigšanas laikā, bet kad lielā tempļa iekšiene vēl nebija pilnīgi pabeigta. Tādēļ mazais templis šeit arī attēlots kā jau pilnīgi pabeigts.

16] Galva attēlo toreizējo jau septīto ganu ķēniņu, kas sev deva vārdu Shivinzs (kļūdaini “Sfinkss”) — tas rosīgais, uzņēmīgais. Viņš sasniedza gandrīz 300 gadu lielu vecumu un viņa galvu izkala no lielas granīta klints, kas diezgan labi saglabājusies redzama vēl šodien.

17] Šis Shivinzs ievēda skolās, kā arī lopkopībā un zemkopībā lielus uzlabojumus un no savas tautas baudīja gandrīz dievišķu cieņu. Bet zīmējumi un raksti tieši izsaka to lielo labumu, ko ar darbīgo garu caur saviem uzlabojumiem viņš šajā zemē ievēda.

18] Viņš neuzsāka kalt lielo templi, jo to darīja divi viņu neredzamajam Dieva Garam ļoti padevīgie priekšgājēji; bet aiz lielas cieņas viņš lika viņus no akmens izkalt ļoti milzīgā lielumā sēdošā stāvoklī, un par mūžīgu piemiņu uzstādīt kādā skaistā līdzenumā pie Nilas, netālu no lielā tempļa. Un tā ka tiem abiem nebija nekāda vārda n aiz tīras pieticības tie nekādā vārdā negribēja saukties, tad viņš viņiem deva vārdu “Vārdā neminētais” (Ma maine on, vēlākos laikos neprecīzi — “Memnon”). Abas statujas pavisam labi ir saglabājušās redzamas vēl līdz šai dienai!”

19] VADONIS saka: “Jā, jā, mēs to visu esam redzējuši un ļoti apbrīnojam. Bet cik vecas gan var būt šīs ārkārtējās lietas?!

20] EŅĢELIS saka: “Gandrīz 3000 gadus un to pēdas pilnībā nezudīs turpmākos 3000 gadus! — bet nu nedaudz pagaidiet, mēs nu atbrīvosim trešo pērli; uz tās virsmas līdzās abiem Shivinza priekštečiem jūs kā iegravētas statuetes redzēsiet vēl citus ļoti ievēribas cienīgus notikumus, kas arī jums liks daudz ko pārdomāt!

203. TREŠĀS PĒRLES NOSLĒPUMS: SEPTIŅI MILŽI UN SARKOFĀGS

1] Te Rafaels paņēma rokā trešo pērli un to atbrīvoja no tās apvalka.

2] Kad tā nu bija kaila, RAFAELS ziņkārībā degošos tūlīt darīja uzmanīgus uz pavisam labi saglabātajām Memnon statujām un teica: “Redzat, te jau tie ir, abi vārdā neminētie! Bet te augšā kā vārdā neminēto priekšā ietērpto cilvēku stāvā jūs redzat milzīgas figūras un ap tām pavisam mazu cilvēciņu figūriņas! Uz ko gudrais Shivinzs, kas pašrocīgi visas pērles apzīmēja, gribēja norādīt?

3] Klausieties! Tajā pat laikā, ap 107 gadus pirms pirmā no abiem vārdā nenosauktiem priekštečiem caur Kunga pieļāvumu dziļajā radības telpā daudzos gabalos tika sagrauta kāda zemeslode. To apdzīvoja ļoti daudzi un ārkārtīgi lieli cilvēki.

4] Pie pēkšņas, ne no viena neparedzētās sagraušanas, kaut gan tā tiem cilvēkiem vairākas reizes tika pasludināta, notika tā, ka no minētās zemeslodes Augšēģiptē vairākas atklātās vietās nokrita septiņi cilvēki un caur viņu smago kritienu izsauca ļoti spēcīgu zemestrīci.

5] Šis cilvēku lietus turpinājās vairāk kā desmit dienas, t. i., no pirmā cilvēka nokrišanas līdz pēdējā. Zemes cilvēki pārcieta lielas bailes un šausmas; it sevišķi naktīs viņi baidījās, ka uz viņiem nokritīs kāds šāds milzis un viņus visus saspiedīs. Tādēļ viņi ar smagu sirdi vienmēr skatījās uz debesīm, vai no mākoņiem atkal viņus ļoti nepatīkami nevelētos apciemot kāds nelūgts tāds viesis.

6] Ap desmit gadus ilgi tika nostādīta paliekoša sardze, vai no gaisma atkal neatnāktu kāds pavisam

šausmīgs ceļinieks; bet tā kā pēc desmit gadiem no tā vairs nebija atklājamas ne pēdas, tad cilvēku sirdis atkal pamazām kļuva mierīgākas un viņi pat iedrošinājās apmesties pie pavisam izžuvušajiem liķiem, kuri izkaisīti gulēja ceturtdaļu ceļojuma dienas attālumā viens no otra.

7] Ēģiptes pirmcilvēku gudrie gan domāja, ka viņi varbūt esot kādas lielas tālas zemes no Dieva Gara sodīti milži un varētu būt noziegušies pret Dievu, un tad Dievs Savās taisnīgās dusmās caur saviem vareniem gariem licis viņus pacelt un atnest šurp, lai ēģiptiešiem rādītu, ka Viņš nesaudzē arī varenus milžus, ja viņi rikojas pret Viņa gribu. Īsi un labi, beidzot viņi šos mirušos milžus uzsāka pa gabalam sadedzināt, un piecdesmit gadus no šiem mirušajiem milžiem vairs nebija atklājamas ne pēdas.

8] Bet ko ēģiptieši no šiem milzīgiem cilvēku stāviem tomēr paturēja, bija tas, ka, atceroties šos milžus, viņi pārgāja kolosālā visa izpratnē, par ko vairāk kā rokām aptveramu pierādījumu dod viņu pirmās skulptūras.

9] Jabusimbil templi katrā no trim atdalījumiem tika uzstādīti septiņi milži zināma mērā kā giestu balsti, t.i., izcirsti akmenī un, proti, tādos tērpos, kādos tērpos liemie ceļinieki bija no gaisa atnākuši; un ēģiptieši, kas agrāk staigāja apkārt gandrīz kaili, arī sāka tērties šādā veidā, un šī iemesla dēļ tad arī visas senās mirstīgās atliekas redzamas tā ietērtas. Viņu mūmijas un sarkofāgi ir pilni tāda veida rotājumiem.”

10] Vadonis jautā, ko tad senie ēģiptieši īstenībā saprot zem sarkofāgiem un kādēļ viņi tā nosaukuši lielos un arī mazākos masīvos zārkus.

11] RAFAELS saka: “Tas jums tūlīt un pavisam sīki jādzird! Jūs zināt, ka tajā zemē ar viņu liķu apbedīšanu pa lielākai daļai ir lielas grūtības, tā kā sausajā zemē liķis grūti sāk trūdēt un pūšana to nevar iznīcināt. Ļoti gudru iemeslu dēļ mirušos negribēja aprakt arī mitrākā Nīlas tuvumā, lai nepadarītu netīru upes ūdeni. Liķus atstāt guļam vai pat mest tos priekšā mežonīgiem zvēriem aprīšanai — tam senie ēģiptieši bija pārāk cilvēki un pārāk cienīja mirušo brāļu liķus, lai viņiem parādītu tādu necieņu. Bet kas tad citādi bija darāms?

12] Redziet, viņi nāca pie ļoti saprātīgam domām! Viņi no akmens izkala daļu ļoti lielus, bet vēlāk arī pavisam mazus zārkus, kuros pavisam ērti bija vieta vienam, diviem līdz trim liķiem. Katrs zārks bija apgādāts ar samērā lielu un smagu vāku. Kad tad tādā zārkā tika ielikts viens vai vairāki liķi, pēc tam kad tie iepriekš tika ieziesti ar mumi (muma, arī mumija — zemes sveķi, zemes balzāms), tad vāks tika pilnīgi kvēlojoši nokaitēts un ar kvēlojoši karstu vāku zārks tika apklāts, tā teikt, uz mūžīgiem laikiem. Caur to liķi zārkā pilnīgi sažuva un pie ļoti sakarsēta vāka dažreiz arī pilnīgi sadega un pat sadega līdz pelniem.

13] Bet lielākās apdzīvotās vietās un draudzēs bija arī vispārēji zārki, kas katrus septiņus gadus tika atkal atsegti. Tie tad pamazām atkal tika piepildīti ar liķiem un pavisam nosegti, pēc kam tad uz vāka tika dedzināts liels ugunskurs, caur ko liķi lielajos zārkos pārvērtās pelnos. Ja tāds zārks bija pilns ar pelniem, tad vairs netika atvērts, bet gan kā godājams pieminekļis palika stāvam par visa laicīgā iznīcību.

14] Ar laiku virs tiem uzcēla velves un piramīdas, tādēļ piramīdu apvidos vēl šodien ļoti šaurās un dažkārt pašākās velvēs (kai tu comba, t. i., apslēpta telpa) var atrast daudzus tādus zārkus. Šie jums nu skaidri aprakstītie zārki tika nosaukti par sarkofāgiem tādēļ, ka ēģiptiešu pirmvalodā “kvēlojošs” saucas “sarko” un “smags vāks” saucas “vaga” (“vasha”).

15] Te nu tev ir tavi sarkofāgi, bet nu ķersimies pie ceturtais pērles atsegšanas un paskatāties, ko visu tā mums atklās.

204. RAFAELS UZ CETURTĀS PĒRLES IZSKAIDRO ZVAIGŽŅU ATTĒLUS

1] Rafaels pavisam piesardzīgi paņēma pērli rokās un atbrīvoja no garozas.

2] Tad VADONIS eņģelim jautā un saka: “Ak, brīnumjaunekli, tu Visaugstākā pakalpiegie pirksti, nedusmojies, ja es apgrūtinu tevi ar vienu starpjautājumu! Redzi, pie tavas citreizējās brīnumvaras mani nomāc tas āmurs! Vai tev tas ir absolūti nepieciešams, jeb vai tu to izmanto tikai tādēļ, lai mēs spējam tevi uzlūkot un uzklaut bezbailīgāk un mierīgāk?”

3] EŅĢELIS saka: “Neviens no abiem — es to daru tikai tādēļ, lai rādītu, kā jums pie līdzīgiem atgadījumiem ar tādiem akmeņiem apieties, lai tos atsegtu, ja jūs atkal kādus atrastu! Jo sevišķi Augšēģiptē un Vidusēģiptē ļoti izkaisīti atrodas daudzi tādi inkrustēti akmeņi un, proti, tuksnesī; protams, starp tiem vairs būs maz tādu inkrustētu pērļu. Bet arī uz citiem akmeņiem ir visādi zīmējumi, raksts un at-

tēli; jo senajiem ēģiptiešiem rakstīšanai vēl ilgi nebija papīra. Tādēļ tika izmantotas akmeņu virsmas, lai piemiņai iegravētu sakumā ar kaula un vēlāk ar dzelzs grifelēm.

4] Pirmatnējās atzīmes gan parāda maz ko citu kā viņu cilšu pavisam vienkāršus atgadījumus; bet vēlākie, ka šīs zemes pērles, jau satur lielus un nozīmīgus notikumus ne tikai valstij un tautai, bet gan arī visai zemei. Jo tas Kungs šo zemi gribēja pavisam krietnu pirmskolu Viņa atnākšanai uz Zemes; tādēļ viņš arī savu sirsnīgi izvēlēto tautu ebrejus sūtīja uz Ēģipti ilgstošā skolā. Un Mozus, Kunga lielais pravietis, savas skolas izgāja Horu de Kabri (Kairā), Tēbās (Thebai, arī Thebsai — nelgu nams, vēlāk, protams, liela un iedzīvotājiem bagāta pilsēta), Kar nag zu Korakā un vecākā Memfisas pilsētā Diathirā (Dia दौरā — klausu darba vieta) un Elefantinā (El ci fanti — Dieva bērnu pēcteči), un tikai savā 57 gadā no Dieva Gara augsti iesvaidīts, tika vsts kāda nežēlīga faraona priekšā, no kurienes tālākos atgadījumus jūs varat lasīt rakstos.

5] Īsi sakot, Ēģipte tātad no Kunga bija noteikta kā pirmskola un šīs sen apdzīvotās zemes tautas iedzīvotāji jau kopš pirmsākuma bija apveltīti ar daudz gudrības un tirgojās un satikās gandrīz ar visām zemes labākām tautām. Jūs nu arī aptversit, kā un kādēļ tieši šajā zemē visam, kas tad būs sastopams, bieži ir ļoti dziļa nozīme.

6] Un nu ķeramies pie mūsu ceturtās atsegtās pērles!

7] Te mēs ieraugām vairākus mednieku attālus ar bultu makstīm, lokiem un bultām un lielu lauvu ielenktu ganāmpulku. Tas nozīmē ēģiptiešu lielo cīņu ar lauvām, kas pa laikam lielā skaitā apmeklēja ēģiptiešu treknos ganāmpulkus.

8] Un redziet, vairāk pa labi no šīs ainas jūs redzat jau mūru ieslēgtas ganības un tajās jūs redzat vēršu galvas ar ragiem, drīz pavērštiem augšup, drīz lejup un drīz sāniski, kas nozīmē to, ka pirms lielo ganību varenā iežogojuma ganāmpu lki pavisam neaizsargāti vienmēr atradās lielas briesmās. Mūra stūri jūs redzat arī vienu lielu suni kā gatavu cīņai, drīz stāvam, drīz guļam. Vārds, ko senie ēģiptieši deva šim dzīvniekam, bija Pas, arī Pastshien (ganību sargs).

9] Šeit, vēl vairāk pa labi, jūs atkal redzat ganu ķēniņu Shivinzu (Sfinkss), viņam līdzās kādu milzīgi lielu suni un suņa priekšā vairākas lauvas. Bet vēl vairāk pa labi, augšā, mēs redzam to pašu suni un zem viņa — saules un mēness attēlus. Ko tas izsaka?

11] Klausieties! Mūsu Shivanam kā ganu ķēniņam nopietnībā bija viens no lielākiem suņiem, kura priekšā par savu dzīvību nebija droša neviens lauva un neviens pantera. Šis suns ilgu laiku sargāja Shivinza ganāmpulku. Bet kad ar laiku suns aiz vecuma nobeidzās, Shivinzs, šo dzīvnieku godinot un pieņemot, viņu uz visiem laikiem padarīja uzskatāmu ar kādu zvaigznāju pie dienvidu debesīm. Viņš zvaigznāju nosauca lielā, gadiem ilgi uzticami ķēniņa ganāmpulkus sargājušā suņa vārdā. Ka ķēniņš savu suni nolika starp zvaigznēm, tā redzams no tā, ka zem suņa vēdera ir redzama saule un mēness. Viss, kam lejup ir redzama saule un mēness, simboliski atrodas starp zvaigznēm par piemiņu, kam lielam un nozīmīgam.

11] Šodien kāds liels un modrs suns — sevišķi šeit, pie mums, kur gandrīz nav nekādu plēsīgu zvēru — gan nav nekas nozīmīgs, bet senajā Ēģiptē, kur bija un daļēji joprojām ir veseli bari plēsīgu bestiju, liels, spēcīgs un drosmīgs suns bija ārkārtīgi nepieciešams. Jo tāds suns bija uzticamākais ganāmpulku sargs. Viņu uzturēt bija pavisam viegli, jo šo lielo suņu suga parasti barojās no neskaitāmi daudzajām lauku pelēm, kuru šajā zemē nekad netrūka; vienā dienā viņi aprija arī tūkstošiem lielus siseņus. Tikai reizi dienā viņi dabūja nedaudz piena un tā panāca, ka viņi ganāmpulkam palika uzticīgi.

12] Bet līdzās lielajiem suņiem senie ēģiptieši labi ieredzēja arī sava veida mazākus suņus; viņu vārds bija Maj pas (mazais suns). Viņi bija trokšņotāji; pēc senās valodas Poroshit nozīmē “zīme” vai “trokšņotājs”. Ja kādai mājai vai ganāmpulkam tuvojas kas svešs tad mazie suņi jau sāk riet; tas lielos darīja uzmanīgus un viņi ar saviem varenajiem rējieniem mežonīgām bestijām lika apvidu respektēt.

13] Mazie suņi bieži bija arī vistu un perējumu sargi, kam viņi tika īpaši apmācīti. Tas viss bija Shivinza atradums, kas pirmais šos putnus padarīja par derīgiem mājas dzīvniekiem un ēģiptiešiem rādīja, cik laba ir to gaļa un cik ļoti labi garšo ceptas un vārītas olas. Tā viņš toreiz jau ļoti lielu skaitu sasniegušiem lielās zemes iedzīvotājiem mācīja pazīt jaunus barības līdzekļus un jaunus mājdzīvniekus, kuru cepetis un olas vēlāk ļoti labi garšoja — citādi reiz nebūtu izcēlies īsts vistu karš, ko mistiskā veidā pieminēja pat grieķu vēsturnieks Herodots.

14] Mūsu Shivinzs, kas pie debesīm piestiprināja lielo suni, starp zvaigznēm sagādāja vietu arī mazajam, un deva tam vārdu Porishon (Prozion). Tā tuvumā atrodas senā Kokla (cāļu māte); vēlāk šis

zvaigznājs ieguva arī nosaukumu Peleada, arī Peleadza, un kādā neīstā teikā no grieķiem arī vārdu Pleadena.

15] Šeit pērlē pavisam augšā jūs to arī redzat pavisam labi uzzīmētu un no tā varat pazīt, kāda mūsu Shivinzam bija gaiša galva. Tas viņam nebija tik svarīgi tādēļ, lai caur viegli iepazīstamām zvaigžņu ainām saviem mācekļiem vienmēr viegli atsauktu atmiņā savus suņus un cāļu māti, bet gan pēc zvaigznēm mācītu viņiem pazīt laika gaitu.

16] Shivinzs arī bija tas, kas sastādīja pirmo zodiaku (“sa diaze” — “strādniekiem”). Vispirms to atrada pie firmanenta un pēc vienlaicīgām parādībām un zemes notikumiem zvaigznājiem deva nosaukumus, kā mēs to tūlīt redzēsim no piektās atsegtās pērles.

205. LAIKA SADALĪJUMS UZ PIEKTĀS ATSEGTĀS PĒRLES

1] (RAFAELS:) “Nu esat ļoti uzmanīgi; te jau ir tā piektā pērle! Kā tāda veida atrastās pirmlaiku relikvijas ir izmantojamas un atsedzamas, es jums nu jau esmu rādījis, un tad tās trīs palikušās gribu atsegt tikai caur savu gribu, un redzat, te mūsu priekšā jau ir atsegta pērle!

2] Te uz pērles skaistākās un gludākās virsmas mūsu priekšā redzat uzzīmētu vienu zodiaku no Diatbūras. Te ir viens kolosāls tempļis; 365 masīvākā veida kolonnas nes kādu tikpat masīvu arku no sārtiem apsēstiem granīta akmeņiem., konstruētu ārkārtīgi pareizā arhitektūrā, un spēcīgās arkas augstākā vieta ir paelta virs zemes ap 66 vīru garumš. Visai arka ir tieši 365 atveres, kas ir precīzi iekārtotas kā kādas debesu zīmes, zem kura atrodas saule, laikā, tās gaismai tieši pirmdienas laikā vajadzēja krist tieši uz kādas tempļa vidū taisni stāvošas kolonnas viduspunktu. Dažādos dienas laikos caur citām atverēm gaisma gan arī krita uz altāra, bet nekad negāja caur viduspunktu, bet gan vienu vai vairākus grādus sānis.

3] Ši ļoti atjautīgās konstrukcijas arka pastāv vēl šodien, kaut gan laika zoba nedaudz sagrauzta, un pastāvēs vēl ilgi un zvaigžņu zinātājiem kalpos kā mēraukla.

4] Jūs jautājat, kādam īstenībā labumam lielais Shivinzs droši vien ar lielām pūlēm pasaulē ir uzstādījis šo arku? Iepriekš nepastāvēja nekāds noteikts laika iedalījums. Nedaudz īsāku vai garāku topošu dienu tikko ievēroja. Mēness vēl bija drošākais un uzticamākais laika dalītājs. Diatīrā kā laisku strādnieku pamācības pilsētā vajadzēja būt kādam noteiktam laika sadalījumam un tam nolūkam un noteiktākas kārtības dēļ mūsu Shivinzs arī izveidoja šo arku, bet pie tā simts tūkstošiem strādniekiem bija darbs pilnus desmit gadus.

5] Arka dabīgi bija ļoti plata un 30 un 31 vienmēr apaļa atveres apgleznotas ar kādu divpadsmit zīmju simbolu, virs kurām, parasti sārtām gleznām pavisam precīgi tika uzgleznotas baltas zvaigžņu grupas. Jūs šeit uz pērles pavisam labi redzat ar smalkām līnijām, kas tad tika ieziestas ar tumši sarkanu krāsu, uzzīmētu arkas iekšieni un jūs nu varat labi stādīties priekšā, kāds attīstīts gars bija mūsu Shivinzs un āda neierobežota cieņa pret viņu bija ēģiptiešu tautai. Bet tā sekas bija tādas, ka viņam vajadzēja tikai pamāt, un ar visu enerģiju sāka kustēties simtiem tūkstošiem cilvēku un zemes virsmas tika uzburts kāds ārkārtīgs darbs.

6] Gudrākos no ļaudīm viņš padarīja par skolotājiem un priesteriem un visur iekārtoja skolas visiem iespējamiem cilvēkam derīgiem arodiem. Bet augstākā Dieva Mācība slepenībā un caur daudziem stingriem pārbaudījumiem bija iegūstama tikai Kar nag Koragā un beigās Jabusimbilā.”

7] Te vecais saimnieks MARKUS, eņģeli viņa skaidrojumā pārtraukdams, jautāja: “Augsti piemīļīgais draugs, tā kā tu jau reiz esi iegrimis tavu pērļu atklāšanā, vai tu nevēlētos mums arī izskaidrot, kas tā ir par lietu ar to ļoti noslēpumaino sfinksu, kas kā pussieva u pusdzīvnieks vienmēr uz dzīvību un nāvi uzdeva slaveno mīklu: kas tieši esot par dzīvnieku, kas rītā staigā uz četrām, pusdienā uz divām un vakarā uz četrām kājām? Kas to mīklu nespēja atminēt, no mīklainās sfinksas tika nonāvēts, bet, kas to atminētu, no tā sfinksas ļautos nonāvēties! — Vai tajā gan ir kas faktiski patiess vai ne?”

206. SESTĀS PĒRLES MĪKLA: PIRAMĪDU, OBELISKU UN SFINKSAS ATTĒLOJUMS

1] RAFAELS saka: “Skaties te, šī sestā pērle atbildes uz tavu jautājumu. Še tev tā ir atklāta, ko tu ar pirmo skatu ieraugi?”

2] MARKUS saka: “Te es vēlreiz redzu Shivinza kolosālo attēlu un dažas piramīdas; lielākās priekšā

stāv divas smailas kolonnas, sauktas par obeliskiem, un sānis no lielās piramīdas, īstenībā varbūt pāris simts soļu attālumā, ko no gleznas gan tikko var noteikt, atkal ir redzama kāda visai kolosāla statuja. Tai ir sievietes galva, sievišķas rokas un ļoti spēcīgas sievišķas krūtis. Kur krūtis beidzas, ap vēdera vietu, sākas pavisam nenoteikta dzīvnieka ķermenis. Aiz šīs divainās statujas ir plaši izstiepta apla mūris, kurā ir ieslēgtas lielas ganības. Šķiet, tas veido ko veselu un vienotu. — Ko tas viss izsaka?”

2] RAFAELS saka: “Kolosālais krūšutēls ir tieši Shivinzs, ko tauta, lai godātu lielo labdari, uz pašas ierosmi un pašai maksājot, lika realizēt labākiem tēlniekiem un arī mūrniekiem. Lielā piramīda ar abiem obeliskiem bija skolas “Cilvēk, pazīsti pats sevi” māja. Iekšpusē tajā atradās lielas telpas un visos virzienos plašas ejas, kurās bija sastopami visādi ārkārtēji iekārtojumi pašizziņai un no tā Dieva Gara izpratnei. Dažkārt šie iekārtojumi izskatījās ļoti nežēlīgi, bet tie tikai ļoti reti nesasniedza savu mērķi. Pārējās piramīdas pa lielākai daļai ir tikai zīmes tām pazemes vietām, kur tikuši iemūrēti daudzi sarkofāgi, kā tas jau iepriekš tika rādīts.

4] Šajā laikā plašajā un ļoti garajā Nīlas ielejā sastopams vēl daudzas piramīdas un visādi tempļi, kas zem faraoniem ir tapuši daudz vēlāk — kā Ābrama, Īzaka un Jēkaba laikos, par kuriem šeit nav runa, — bet gan vienīgi tikai pa tiem, kas tika celti zem Shivinza.

5] Īstenais pirmvārds piramīdai izteica tik daudz kā “Dod man savu gudrību!”, un abas smailās kolonnas ar vārdu obeliski nozīmēja “Tīrais meklē skaisto, tiro”. Balts saucās “belo”; bet tā kā senajiem ēģiptiešiem balta krāsa skaitījās kā tīrā, diženā un skaistā zīme, tad ar to arī apzīmēja diženo tiro un skaisto.

6] Drīz tālu un plaši kļuva zināmi tādu skolu labie rezultāti un drīz nāca daudzi svešinieki, lai apmeklētu šīs skolas, un viņu bija tik daudz, ka viņi nevarēja tikt iekārtoti un apgādāti. Tad mūsu Shivinzs savas valdīšanas pēdējā laikā izdomāja kādu diezgan bēdīgi slavenu līdzekli, lai atturētu svešiniekus, ka tie pārāk bieži nenāktu apmeklēt viņa ierīkotās skolas. Bet iekš ... [XXX]

7] Šeit uz šīs pērles jūs redzat puscilvēka un pusdzīvnieka statuju. Tā bija ar tukšu vidu un iekšā pa vītņu kāpnēm cilvēks varēja nonākt tās galvā un no statujas mutes, kas uz leju bija izdobta piltuvveidīga, pavisam labi un skaļi runāt un skaļās balss dēļ nopietnībā šķita, ka runā pati statuja.

8] Kad nu tur sanāca svešinieki un vēlējās tikt uzņemti skolās, tad no kāda statujas kalpotāja tika darīti uzmanīgi uz to, ka viņiem diženās statujas, kas ārēji esot mirusi, bet iekšienē dzīva, priekšā jānostājas kādā noteiktā vietā un, proti, vienam pēc otra. Te katrs, kas gribēja kļūt piramīdas skolnieks, no diženā Shivinza saņēma kādu mīklainu jautājumu. Ja izjautātais mīklu atrisinātu, tad viņš tiktu uzņemts un kopā ar uzņemšanu viņam tika dotas tiesības arī statujai uzstādīt pretjautājumu un gadījumā, ja statuja nespētu viņam dot apmierinošu atbildi, to iznīcināt un zināmā mērā to nonāvēt.

9] Bet kandidātam jautājums pārdomāšani tika darīts zināms trīs dienas iepriekš, bet trešajā dienā, kad uz dzīvību un nāvi to pašu jautājumu saņemtu no statujas mutes, noteikti neviens neriskāja, bet gan pavisam pieticīgi atkāpās, samaksāja prasīto summu par pirmo jautājumu un ceļoja atpakaļ uz savu bieži ļoti tālo dzimteni.

10] Vēlākā laikā kādā mītā teikts, ka kādam grieķim esot izdevies seno mīklu atminēt; vienīgi kopā ar simts tūkstots citiem izdomājumiem, tie ir meli, kam trūkst jebkādas patiesības. Jo slavenu mīklu ir atrisinājis Mozus, bet tādēļ statuju neiznīcināja, pie kam šī statuja, ja arī laika zoba nedaudz sagrauzta, ir redzama vēl šodien.

11] Protams, iekšējais iekārtojums vairs nevar tikt atrasts, jo tas ir pilnīgi sanests ar smiltīm un dūņām; jo parasti katrus simts gadus, dažkārt arī pēc divsimt gadiem Nīla neparasti spēcīgi pārplūst, tā ka ielejās šaurākās vietās tās viļņi paceļas pāri par trīsdesmit oļektiem augstāk virs parastā ūdens līmeņa. Tā dēļ daudz kas tiek iznīcināts un padarīts nelietoājams, jo tad virs iepriekš skaistākām pļāvām nogulsņējas daudz oļu, smilšu un dūņu.

12] Pēc Shivinza laika bija divi Nīlas plūdi, kur viļņi gāja augstu pāri piramīdu smailēm. Vieni tādi viļņi, rēķinot no šī laika, notika pirms 870 gadiem, kad Jabusimbil templis gandrīz pusei tika sanests ar smiltīm un dūņām un kopš tā laikato un daudzus citus vairs nespēja pilnībā attīrīt. Tā tas ir arī ar mūsu mīklaino statuju; iekšpusē tā ir pilna ar sacietējušām dūņām un smiltīm, ko gan neviens vairs nevarētu izdabūt ārā! Tā, mans mīļais Markus, patiesībā ir ar mīklaino sfinksu. — Vai nu tu par to esi skaidrībā?”

13] MARKUS saka: “Vai tad 1000 gadu laikā neviens drošsirdīgais par savas dzīvības cenu nav uzdrošinājies sfinksai izteikt zināmo mīklu? Un ja viņš būtu to darījis, kas ar viņu būtu noticis, ja viņš pavisam saprotamā kārtā mīklu nebūtu atminējis?”

14] RAFAELS saka: “Vietā, kurā nostājas izjautātājs, bija pierikota gremdētava, ar kuras palīdzību viņš ātri būtu noslēdzis kādā akā; un ja reiz viņš būtu lejš, tad viņu sagrābtu daži kalpotāji, un ja arī viņš mīklu nebūtu pareizi atminējis, viņa drosmes dēļ viņu caur pazemes eju nonāktu skolā, no kuras viņš neaizietu ātrāk, līdz nebūtu kļuvis pilnīgi cilvēks. Bet līdz tam nekad nav nonācis un laikā, kad mīkla tika atminēta, šis pirmsenais iekārtojums jau tādā veidā bija pienests ar dūņām un smiltīm, kas tas bija pilnīgi neizmanojams un līdz tam laikam pirmie ganu ķēniņi un viņu tauta no kādas fenīkiešu tautas sen ir tikusi zināmā veidā uzvarēta, un pat Ābrama laikā faraoni jau bija fenīkieši.

15] Nu tev arī par ir īsa atbilde, un tādēļ pārejām pie septītās un pēdējās pērles atsegšanas.

207. SEPTĪTĀS PĒRLES ZVAIGZNĀJI. ĒGIPTIEŠU KULTŪRAS SABRUKUMS. SEPTIŅU PĒRĻU VĒSTURE

1] (RAFAELS:) “Redziet, te tā jau ir! Ko jūs uz tās redzat? Jūs jau kaut ko saskatāt, bet tajā neorientējaties; uz šīs ļoti skaistās pērles ir uzzīmēti visi zvaigznāji un ierīvēti ar brūni sārtu krāsu un zem garozas tie palika labi saglabājušies līdz šai stundai.

2] No šīs pērles mēs citādi neko daudz un ļoti sevišķi nemācāmies, bet mēs no tā tomēr secinām, ka mūsu Shivinzs zvaigžnotajās debeīs orientējās, un viņš pavisam noteikti bija pirmais, kas zvaigznājus noveda zināmā sistēmā. Un kā viņš zvaigznājus nodēvēja, tā tie tiek dēvēti vēl šodien.

3] Pirms viņa valdīšanas ar zīmēšanu un no tās izrietošo rakstīšanu vēl bija visai trūcīgi, vēl vajāk ar sevis paša izpratni un vēl vajāk ar Dieva izpratni. bet mūsu Shivinzs ar lielām, neizsakāmām pūlēm to visu sakārtoja un no iepriekš mežonīgās nomadu tautas izveidoja visas zemes izglītotāko un gudrāko tautu, kas ar laiku viņam, protams, radīja daudz skauģu. Jo svešiniekiem drīz ļoti iepatikās tādas ārkārtējas zemes un tautas kultūra; viss, ko viņš redzēja, viņiem likās ļoti debešķīgi brīnišķīgs, tā reiz tur nonākuši, viņi vairs nevarēja no turienes šķirties.

4] Jo vairāk viņi sāka uz turieni doties, jo vairāk viņi tur apmetās uz dzīvi un pa lielākai daļai pavisam miermīlīgā ceļā notika pirmtautas un tās valdnieku pirmā pakļaušana.

5] Shivinza pēcnācēji kļuva arvien maigāki un glīvāki cilvēki, centās baudīt dzīvi, lepojās ar savu senču slavu un nerūpējās par valsts pārvaldīšanu. Sekas tam bija tādas, ka ieceļojušie svešinieki, kuriem bija ļoti veikla mēle, no vietējiem tad drīz un viegli tikko izvēlēti un iecelti pat par vadoņiem, un tas viss notika bez zobena.

6] Savā ziņā tas gan bija pavisam labi, bet pirmiedzīvotāji pie šīs maiņas gan pārāk daudz neieguva. Jo svešie sargi (“varioni”; nepareizi — “faraoni”) pārāk drīz izveidoja bruņotu varu un kļuva par patiesiem tirāniem un tautas apspiedējiem. Skolas kļuva pieejamas vairs tikai nedaudziem, un kas tur vēl tika mācīts, bija debesu tālu atšķirīgs no iepriekšējām mācībām, kāda iemesla dēļ tad arī citkārt tirākās patiesības pārāk drīz pārvērtās absurdākā elkdievībā, apvienotā ar rupjāko tumsu, ai kuras — pat liekiem un gudriem — gan tikko vairs bija atrodama šīs zemes pirmkultūra.

7] Tādēļ šīm septiņām pērlēm ir nenovērtējami liela vērtība, jo tās cēlušās vēl no tā laika, kurā ēģiptieši stvēja savā augstākā garīgā uzplaukumā., un tādēļ tas nevar vien tikt pietiekami labi uzglabātas.

8] VIENS NO MORIEM jautā, pie kādiem apstākļiem pērles pēc tam esot nonākušas Nīlas smiltīs un upes smiltīs pazudušas.

9] RAFAELS saka: “Es tak jums rādīju, ka zināmos laikos Nīlas straume izauga par patiesiem grēku plūdiem! Apmēram 567 gadus pēc Shivinza mūsu Nīla uzplūda neizprotamā augstumā; šaurākās vietās tā pacēlās vairāk kā 160 oļektis virs sava parastā līmeņa. Visas vairāk dziļi ielejā atrodošās pilsētas uz piecām nedēļām bija pilnīgi pārplūdušas, un pie šiem apstākļiem pērles kopā ar mājām, kur tās tika uzglabātas, no viņu spēka tika aiznestas prom un, līdzīgi būvakmeņiem, no kuriem celtnes bija uzceltas, apklātas ar dūņām un smiltīm.

10] Gandrīz trīs tūkstošus gadus ilgajā laikā, kurā tās bija apraktas, tad arī izveidojās tāda garoza, kādā jūs tās esat atraduši un no kuras sākumā pavisam dabīgā un vēlāk man iespējamā brīnumainā veidā es tās jūsu priekšā nu atklāju.

11] Nu jūs arī to zināt, un šajās septiņās pērlēs jums ir septiņas grāmatas, kas jums uz visiem laikiem var dot un arī vienmēr dos pavisam teicamu pamācību par zemi, kuru pa daļai arī jūs apdzīvojat. Tādēļ tās labi uzglabājat, jo katra no šīm pērlēm ir vērtīgāka nekā viena ķēniņvalsts!

12] Pagaidām tās jāņem uzglāšana Oubrtouvisaram kā gudrākajam no jums; un, kad viņš šo zemi

reiz atstās, tad viņam jānosaka, kuram turpmāk jābūt cienīgam šos nenovērtējamus dārgumus ņemt uzglabāšanā. Bēdas kādam necienīgam, kas aiz mantkārības gribētu tās piesavināties.

13] Es kā Tā, kas tur sēž, sūtnis un gribas izpildītājs ticu, ka jūsu ticības atdzīvināšanai nu vairāk kā pietiekami esmu darījis apbrīnojama; ja jums tā vēl nepietiktu, tad jums nepietiktu arī kā vairāk un tālāk! Vai nu jūs ticat, ka Tas tur sēdošais ir Tas, kuram lielais Shivinzs un viņa divi priekšteči ierīkoja lielo klints templi Jabusimbil?”

14] VISI saka: “Jā, jā, jā, lai tas tev, tu brīnumvarenais Kunga sūtni, tas ir pilnīgi apliecināts no mūsu dzīvības dziļākiem pamatiem!”

15] Ar to eņģelis viņus atstāja un Kirenijs Man jautāja, vai tad šis īstenībā pavisam tīri vēsturiskais Ēģiptes attēlojums no Manas mutes Evāņģēlija sfērā arī esot nepieciešamība.

16] Un ES viņam teicu: “Viena no lielākām! Pēc vairākiem gadusimtiem celsies visāda veida pētnieki un sīki šo zemi pārmeklēs un viņi vēl daudz ko atradīs, par ko caur Rafaela muti nu bija runa. Tas viņus ļoti apmulsinās, kā tas ļoti samulsinātu arī jūs un jūsu pēcnācējus; bet šī pilnīgi patiesā atklāsme jūs arī šeit visā pamācīs. Bet vēlākā laikā Es jau atkal modināšu vīrus, kas cilvēkiem, kas meklē un pēta, šo seno mīklu vēlreiz atklās. Bet nu mēs paši pieiesim pie viņiem un dosim viņiem patieso Evāņģēliju no Debesīm!”

208. NŪBIEŠU PARADUMI UN BALTO PARADUMI

1] Mēs nu beidot pieceļamies no mūsu galdiem tieši tad, kad skaistā rīta saule atkal pieņēma tās dabīgo spožumu, un ātri devāmies pie moriem. Kad Es pienācu, visi ātri piecēlās no viņu garajiem galdiem un ar virs krūtīm sakrustotām rokām Manā priekšā dziļi paklanījās.

2] Un VADONIS labā galiliešu-ebreju valodā teica: “Kungs, Kungs, Kungs! Nu starp mums nav neviena neticīgā! Katrs vārds no Tavas svētākas mutes uz laiku laikiem, jā, uz mūžību būs mums Tavas īstenākās draudzības un līdzietības nekad neizmērojami lielā žēlastība!

3] Ja Tu, mūžam svētākais, mūs melnādainos turētu par cienīgiem tuvākas pamācības par mums un mūsu pienākumiem un tad arī par Tavu būtību, tad aplaimo mūs ar dažiem vārdiem no Tavas mutes un caur to uz visiem laiku laikiem arī vēl mūsu pēcnācējos jutīsimies ļoti laimīgi, ka Tevi kā visas miesas un gara pasaules Radītāju esam redzējuši un runājuši.

4] Tas gaismas spožums, ko es savās parādībās redzēju ap Tavu svēto būtņi kā mūžīgas dzīvības spožumu, nu ir saskatāms Tavā lielajā mīlestībā, draudzībā un Tavā gudrībā, kurai līdzīga nav visā bezgalībā.

5] Mēs nu esam izpildīt gatavas acis, kaut arī apaugušas ar melnu vilnu, bet kā melnā krāsa sevi noteikti uzņem vairāk gaismas un siltuma kā baltā — kādēļ mēs arī nēsājam baltas drānas, lai no sevis atturētu gaismas un siltuma pārpilnību, — tad es ticu, ka mēs, melnādainie, arī Tava Gara svēto gaismu savās sirdīs uzņemsim dziļāk un dedzīgāk nekā daudzi, kuru miesas ir ietītas baltā ādā, bet kuru sirdis Gara gaismu atstumj ļaunāk kā mūsu baltās drānas dabas gaismu un tās siltumu, kādus piemērus, kurus priekšnieks dēvēja par kustīgām dzīvības ēnām, lielajā Memfisā pietiekami esam sastapuši. Viņi dzīvo līdzīgi mušām viendienēm, ko rīts rada un vakars atkal nonāvē.

6] Arī mums gan nav nekā, ar ko mēs Tavā, ak Kungs, priekšā varētu dižoties; bet mēs tomēr zinām, ka mēs neesam nekas vairāk kā cilvēki un ka mēs visi esam viena un tā paša radītāja dars, un tādēļ arī nekad nevaram iedomāties, ka kāds otram varbūt būtu priekšā, it kā viņš nopietnībā būtu kāds valdošs pusdievs, kā mēs to esam redzējuši pie baltajiem, kur viens sevi iedomājas par kungu un visiem pārējiem viņa priekšā vajadzēja liekties līdz zemei, un kur tie, kas to nedarija, tūlīt tika sodīti ar rīkstēm. Kungs, šie balto tikumi mums pavisam nepatika un tādā audzināšanā ļoti maz kas saskatāms no kādas gudrības.

7] Mēs nekad nesitam savus bērnus, ne arī dzīvniekus; bet mēs esam pacietīgi un nogaidoši un savus bērnus pastāvīgi mācām visā, ko mēs esam atzinuši par labu, patiesu un nepieciešamu. Kad tad mūsu bērni kļūst lieli, spēcīgi un saprātīgi, tad mēs pret viņiem vairs neizturamies kā pret saviem visa mūža vergiem, bet gan kā pret mūsu mums pavisam līdzīgiem brāļiem un cilvēkiem, kas līdzīgi mums, vecākiem, no Dieva rokas ir izgājuši ar visām tiesībām. Un tomēr mūsu bērni mūs ārkārtīgi mīl un kāds dēls vai meita nekad pret savu tēvu vai māti nekad neko negrēko.

8] Pie baltajiem mēs redzējām bērnus aiz bailēm kā suņus rāpojam un smilkstam savu stingro vecā-

ku vaiga priekšā. Te būtu jātic, ka tādā veidā tiek izaudzināti gudri eņģeļi! Bet, kad tad pie izdevības tādi bērni pazuda no vecāku acīm, tad viņi izmainījās un pavisam labi varētu tikt uzskatīti par velna, kā mēs par tādu ļaunāko klātbūtni zemes ļaunajās aizās esam Memfisā uzzinājuši no priekšnieka, mācekļiem. Mēs vēlētos uz mūžīgiem laikiem pateikties par tādu cilvēku audzināšanu!

209. PRĀTA UN SIRDS IZGLĪTĪBA

1] (KUHATUVISARS:) “Pie mums kāda patiesa audzināšana pastāv tajā, ka mēs pēc mūsu veida saviem bērniem vispirms cik iespējams padaram cildenākas viņu sirdis, un ja sirds reiz ir kārtībā, tad arī prāts saņem to pašu izglītību, kāda ir mums pašiem. Bet baltie saviem bērniem, tiklīdz viņi sāk šļupstēt, sāk izglītot viņu prātu, un domā, ja bērnam reiz ir izglītots prāts, tad jau viņš rūpēsies par sirdi.

2] Ak Kungs, cik daudzi baltie šajā ziņā tomēr ir dumji, ka viņi nesaprot, kā tāds iepriekš izglītots prāts ir sirds slepkava! Jo tirs prāts bērnu padara iedomīgu un augstprātīgu; bet kur sirdi reiz ir pārņēmusi iedomība, pārgudrība un augstprātība, tur tad tikai kādam jāmēģina to pārveidot, un viņš drīz pārliecināsies, ka kāds vecs, liks izaudzis koks nekad neļaujas padarīties taisns.

3] Pie mums nav nekādas tiesas, nekāda tiesas nama un nekādu cietumu, bet arī nekādu citu likumu kā tie, ko cilvēkam pavēl labi izglītota sirds. Bet tādēļ pie mums arī nav kaut kādi mums zināmi grēki un nekādi vārdā nosaukti noziegumi, un tātad arī nekādi sodi, jo kā katrs no mums domā par sevi, tieši tā un drīzāk vēl labāk viņš domā par saviem līdzcilvēkiem.

4] Bet pie baltajiem prāta cilvēkiem mēs esam atraduši tieši pretējo. Gandrīz vairākums sevi uzskata par visu, bet līdzcilvēkus tikai tiktāl, cik viens vai otrs var būt viņam noderīgs. Ja savtīgais redz, ko viens vai otrs cilvēks nevar vai negrib sagādāt kādu labumu, tad katrs dzīvnieks viņam ir mīļāks kā tāds cilvēks.

5] Bet pie mums cilvēku vispirms ciena kā cilvēku. Ja kāds tuvākais man nevar noderēt, tad tomēr es varu viņam noderēt, un tā tas izlīdzinās. Man arī ir kalpotājs, bet es nekad neesmu viņu caur kaut ko man spiedis kalpot, bet gan tā ir viņa pilnīgi brīvākā griba. Mēs savstarpēji sev noteikti vairāk kalpojam kā jebkad baltie ir kalpojuši viņu pienākumu nožēlojamās algas dēļ; bet neviena cilvēka griba caur kādu ārēju līdzekli nav tikusi padarīta par kāda cita vergu, bet gan, ko viņš dara, to viņš dara brīvi un pilnīgi nepiespiests.

6] Tādēļ mums nav nekādas pilis un lielas mūrētas dzīvojamās mājas, bet gan pavisam vienāda izskata vienkāršas būdas. Kuram tad vēl nav nekāda un arī nav vieta tikt vienā vai otrā būdā ievietotam, tam nevajaga uzcelt kādu jaunu būdu it kā pašam ar saviem spēkiem un līdzekļiem, bet gan aiz mīlestības un cieņas mums pavisam līdzīga cilvēka priekšā mēs brīvprātīgi viņam tūlīt uzceļam kādu mūsējām līdzīgu būdu. Un tā starp mums vienmēr vienādā mērā pastāv miers un vienprātība.

7] Ši mūsu mājas kārtība, cik daudz mēs viņus diemžēl esam iepazinuši, baltajiem ir pavisam sveša un daži tieši seļā mūs ir izsludinājuši par kādiem visai kultūrai pretojošiem muļķiem. Bet kā tad pēc tam ir, ka mūsu gribai paklausa visi dzīvnieki un pat elementi, kamēr baltie pie visas savas prāta kultūras nedrīkst tuvoties nevienam lauvu barām?! Bēdas tam pārdošajam karotājam ar zobenu rokās! Viņam tas tikai jāpamēģina un jau viena lauva viņam rādīs, ka viņš ir savs, nevis lauvas karotāja kungs.

8] Bet mēs varam staigāt starp lauvām un panterām kā starp mūsu kameļiem, liellopiem, aītam un kazām un nezinām nevienu gadījumu, ka tādi bestijas jebkad būtu uzbrukuši kādam cilvēkam, — bet nekad arī mūsu ganāmpulkiem, jo viņi tā gaļu dabūtu apēst tikai tad, kad mūsu ļoti lielā ganāmpulka dzīvnieki aiz vecuma ir nomiruši. Katrai kopienai zināmā attālumā ir kāda vieta, kur gandrīz katru dienu aiznes vienu vai arī vairākus mirušus dzīvniekus, un te tad arī tūlīt nāk aszobainie pensionāri un mirušos dzīvniekus apēd kopā ar ādu, matiem un kauliem. Jo pie mums gaļu neviens neēd, izņemot zivis un vistas, kamēr tās vēl ir jaunas un mikstas; vecās tiek atdotas mežonīgajiem zvēriem.

9] Ko spēj kāds baltais ar visu savu prāta izglītību, kad viņš ir iekritis ūdenī? Viņš nogrimst un noslikst! Bet mēs kad un kur gribam pa ūdens spoguļi varam staigāt tāpat kā pa sausu zemi. Tikai, ja kāds grib, viņš var arī iegrimt, bet tā tas viņam vienmēr prasa patiesas pūles un spēku.

10] Visas čūskas, kas tur ir indīgas, izvairās no mūsu tuvuma, peles un sīņus mēs iepazīnām tikai Ēģiptē; ļaunās skudras baidās mūsu tuvuma un mūsu vistas, hiēnas un ērgļi barojas no mirušo lauvu, panteru un lapsu gaļas.

11] Un tā pie mums, melniem, vēl līdz šim, šķiet, pastāv tāda kārtība, kāda tā pēc Radītāja griba

noteikti pastāvēja un kādai tai vajadzēja pastāvēt starp cilvēkiem, vienalga, kādas ādas krāsas viņi būtu!

12] Jo pirms pirmais cilvēku pāris spēra kājas uz zīs zemes, tā mudžēja no visvisādiem plēsīgiem un nikniem dzīvniekiem, kā mums to pavisam skaidri rādīja gudrais priekšnieks. Tātad, ja pēc priekšnieka mācības pirmais cilvēku pāris visos dzīvības elementos būtu bijis tik vājš kā te nu ir tagadējie baltie cilvēki, cik bieži viņi ūtu tikuši no mežonīgām bestijām saplosīti un aprīti?! Ja viņi dabīgiem spēkiem ar šīm bestijām būtu gribējuši uzsākt cīņu, tad viņiem vajadzētu būt tērptiem masīvākos dzelzs tērpos, apgādātiem ar asākiem ieročiem un būt ārkārtīgi spēcīgiem milžiem, it kā līdzīgiem tiem, kas pirms Shinvinza no gaisa piemeklēja Ēģipti, un pat tad viņiem būtu pietiekami, ko darīt, lai laimīgi izturētu cīņu ar šiem milžīgiem nezvēriem.

13] Bet ja šie piemie zemes cilvēki visos savos dzīvības elementos līdzinājās mums, tad dabīgi viņiem nevajadzēja nekādus ieročus un ar viņu dabas spēku bija visu dzīvnieku pasaules, stādu pasaules un elementu pasaules kungi un reģenti!

14] Es domāju, tādēļ, ka mēs tādi esam, daži tavi mums sniegtie dzīvības vārdi mūsu dzīvības dzītu pavisam dziļas saknes! Un ja tu, ak Kungs, dodī mums kādus likumus vai noteikumus, tad mēs noteikti pavisam stingri pēc tiem dzivosim; jo kādu reiz par labu un patiesu atzītu kārtību mēs protam turēt kā varbūt tikai retais no baltajiem.

15] Tā kā nu mums ir tā ārkārtīgākā laime — kas pat taviem lielākiem eņģeļiem vajag būt visu brīnumu brīnumam, — būt pie Tevis, ak Kungs, Tu visas gara un dabas pasaules Radītāj, tad caur manu muti, vienu sirdi un visā pilnīgi vienu izpratni pie visa tā brīnumainā, ko šeit isā laikā redzējām, mēs lūdzam Tevi, ka Tu vēlētos ar mums runāt dažus vārdus!”

210. KUNGA CILVĒKA TAPŠANAS MĒRĶIS. MORI KĀ PATIESAS CILVĒCES LIECINIEKI

1] ES saku: “Ne tikai dažus, bet gan Es jums nu sniegšu ļoti daudz vārdus. Es jums nedošu nekādus jaunus likumus, bet gan nostiprināšu senos, kurus jau pirms jūsu esamības pirmsākuma ar neizdzēšamu rakstu Es Pats jums esmu iegravējis jūsu sirdīs.

2] Es īstenībā un galvenokārt esmu nācis šajā pasaulē, lai pilnīgi izvirtušo un no visas Manas sākotnējās kārtības izgājušo cilvēci caur Mācību, piemēriem un darbiem atkal atvetu atpakaļ tajā pirmstāvoklī, kādā atradās pirmie cilvēki kā patiesi visas radības kungi.

3] Šiem cilvēkiem ar gaišo ādas krāsu tālab ļoti vajadzīga Mana Mācība un Mani darbi, lai viņi pazīst, kas ir Tas, kas viņus māca un ko viņš grib. Bet jūs vēl atrodiēties tajā brīnišķīgā pirmstāvoklī. Jūsu dzīvības skola iesākās ar pareiziem līdzekļiem īstā vietā. Tur jūs cilvēku vispirms uzsākat izglītot kā cilvēku, kur viņam vispirms un pirmām kārtām vajaga būt izglītotam, un nākamībā te jābūt arī baltajiem, jo Es nu viņiem rādu ceļu uz to.

4] Bet būs vajadzīgs vēl daudz pūļu, darba un laika līdz baltie nonāks līdz tai vietai, kur jūs nu stāvat. Viņi ir tie nomaldījušies, aplamie un slimie un tādēļ viņiem ir vajadzīgs ārsts, kas viņus var dziedināt.

5] Es būtu varējis nākt arī pie jums, tā kā jūs esat nesalīdzināmi labāki nekā baltie; bet jums Mana atnākšana vēl nekad nebija vajadzīga. bet Man nu vajadzēja jūs šeit kā Manas pirmkārtības lieciniekus un caur Manu gribu liku jūs tā vadīt un beigās pat spiedu nākt šeit, ka šiem baltajiem jāredz, kas ir un kam jābūt cilvēkam savā nesamaitātā pirmstāvoklī.

6] Bet tādēļ jūs šo cilvēku priekša nu dosiet dažus jūsu vēl pavisam īstās pirmcilvēces paraugus, jo jūsu daudzo aklo un vēl ļoti aplamo brāļu pamācībai! Starp viņiem jau ir daži, kas ir ļoti tuvu pilnībai, bet kā cilvēks neviens no viņiem nav tik tuvu kā kāds niecīgākais no jums! Vai Man par prieku jūs griibat to darīt?”

7] KUBTATUVISARS saka: “Ak Kungs, kura mīlestība, laipnība un žēlastība jau tagad piepilda arī to telpu, kurā reiz pēc aizritējušām mūžībām jaunas radības dziļākā aizgrābtībā cildinās Tavu vissvētāko vārdu, ko mēs ar lielāko padevību Tavai svētākai gribai tūlīt nevēlētos darīt? Visu, visu! Ak Kungs, tikai pavēli mums!”

8] ES saku: “Nu tātad vispirms rādiē savu pirmcilvēku godību pār ūdens elementu un staigājiē pa tā virsmu kā pa sausu, cietu zemi un rādiē savu lielo izveicību arī uz mitro lauku!”

9] Vadonis tūlīt pasauca savus aogles melnos, skaitā pie 60 biedrus un Man jautāja, vai ar viņiem esot pietiekami. Es to apstiprināju un tie abu dzimumu sešdesmit devās pie jūras un staigāja pa tās virsmu kā iepriekš pa sauso zemi. Beigās viņi izpildīja dažas slidošas kustības un ar tādu ātrumu šāvās ap-

kārt pa diezgan mierīgo virsmu, ka neviena bezdelīga arī ātrākā lidojumā nebūtu viņus panākusi. Dažos acumirkļos viņi jau bija tik tālu, ka mēs viņus vairs nevarējām saskatīt un tieši nedaudz acumirkļos ar okeānam līdzīgu šņākoņu atkal nonāca pavisam tuvu krastam.

10] Kirenijam pilnīgi mati sacēlās stāvus, kad tie sešdesmit kā lingas mesti piešāvās krastam; bet viņi tomēr piekrastei pietuvojās tikai piecdesmit soļu attālumā un pēkšņi palika stāvam. Tikai vaodnis, pavisam viegli elpojot, pa sauszemi pienāca pie Manis un Man jautāja, vai viņiem uz ūdens būtu jāizdara vēl vairākus savu spēju demonstrējumus.

211. MORU KUNDZĪBA PĀR ŪDENI

1] ES saku: “Vēl ko nedaudz no tā, ko varat, piemēram, ko jūs kāda liesmas karstā gaisa strāvā uz ūdens darāt un kā jūs ķerat zivis!”

2] Vadonis ātri atkal dodas pie tiem sešdesmit un paziņo viņiem Manu vēlēšanos, un visi pēkšņi nokrita ar sejām uz ūdens un dažus acumirkļus tā gulēja tik mierīgi kā sausa malkas gabali. Bet drīz pēc tam viņi kļuva ļoti nemierīgi un pavisam izstiepušies iesāka ārkārtīgā ātrumā griezties ap savu asi.

3] (KUNGS:) “Tas notiek tādēļ, ka lai visās savas miesas daļās viņi vienmēr paliek vienādi pienācīgi slapji, lai no kvēlojošā Kamb-sim (“Kur lai es bēgu?”) netiek apdedzināti un izcepti vai sadeg pelnos; jo Kamb-sim (vai arī Kamb-beshim — “Uz kuriem lai nu aizbēgu?”) ir Nūbijas un Abesīnijas tukšnešu viskarstākais vējš. Samums (“par piķi” — t.i., vējš, kas izkausē zemes piķi) nepavisam nav tik karsts kā Kamb-sim. Vēl mazāk karsts ir Giroko (pāri pļāvām plūstošs dienvidaustrumu vējš), kas taisnā līnijā nākdams pāri no pilsētas atrodošām lielajām Giri ganībām, Memfisā tā ir nodēvēts jau sirmā senatnē. Bet izņemot Kamb-sim, abi vēji bija tik silti, ka cilvēki no tiem atkāpās mitrākās alās.

4] Bet ko viņi nu dara uz slapjā ūdens, to viņi dara tikai pie Kamb-sim apstākļiem, un ja tas turpinās ilgi un kļūst straujāks, tikai tad viņi sāk iegrimt zem ūdens, tā kā viņi nu rāda. Bet viņi zem ūdens nekad navar palikt pārāk ilgi, jo viņu spēcīgā iekšējā un ārējā dzīvības sfēra viņu miesas padara specifiski vieglākas.

5] Bet nu viņi sēž uz ūdens, un šajā stāvoklī mums rādīs, kā viņi ķer zivis! Skatieties, caur savas gribas spēcīgo varu viņi zivis no tālienes sadzen klāt pie sevis! Ar rokām viņi tās izņem no ūdens un pēc viņu vajadzības liek viņu uzliktos lakatos, kurus viņi vienmēr nēsā apsietus ap gurniem, un sēdošā stāvoklī ar tām ātri dodas uz krastu. Viņu zēģeles airi pastāv vienīgi viņu gribā; tiklīdz viņi uz ūdens grib kustēties kādā ātrākā veidā, tad visā savas nešaubīgās ticības ātrākā spēkā viņi to grib, un viss iet tā, kā viņi to grib.

6] Redziet, nu viņi zivis jau ir saķēruši, un šajā viņu sēdošā stāvoklī slidēdami pa ūdens virsmu bultas ātrumā ar tām būs šeit pie krasta! redziet, nu viņi jau slid un nu jau arī ir krastā. Viņi nu ātri un savu lomu nes šeit pie mums!

7] Markus, saki saviem dēliem, lai viņi daudzās un cēlās zivis tūlīt nogādā ūdenī, citādi viņas sabojāsies!”

8] Kad melnie lakatus pilnus dzīvām zivīm nes pie mums, Markus pats pieved viņus pie kāda zivju rezervuāra, kur viņi zivis, skaitā pie simts, ielaiž ūdenī.

9] Un VADONIS tūlīt vērsas pie baltiem ar sekojošiem vārdiem: “Baltie brāļi, tas ko mēs nu izdarījām, jums šķiet esam kas pavisam svešs un nekad nebijis?! Vienīgi pie mums, pavisam vienkāršiem dabas cilvēkiem viss tas, ko mēs jūsu priekšā uz ūdens nu darījām, ir kaut kas pavisam dabīgs kā pie jums redzēt, dzirdēt, saost, nogaršot un sajaut.

10] Dvēseliski nocietinājies un ačgārns cilvēks arī miesā būs daudz smagāks un vienmēr vairāk un vairāk līdzinās kādam akmenim, kas nepaliek peldam uz ūdens, tādēļ ka tas smagāks par ūdeni. Bet mēs līdzināmies kokam, kura iekšējie dzīvības gari jau ir daudz brīvāki nekā tie lai kāda akmens stingri tiesātie.

11] Ievērojiet, lieciet šeit nākt kādam sirds cilvēkam, bet kas savā sirdī nav jutis augstprātību un varas kāru patmīlību, viņam sevi jāatstāj ūdens ziņā, un es galvoju par to, ka viņš nenogrimis kā akmens! Viņam tikai vajadzētu būt ļoti resnam, kas pie egoistiskiem cilvēkiem reti kad ir — divas trešdaļas viņa miesu kādu laiku puslīdz noturētu virs ūdens, tas nozīmē, ja viņš būtu nobarojies ļoti trekns; bet parastā miesas stāvoklī viņš nogrimst kā akmens.

12] Tādēļ pie mums ūdens noder arī kā labs pārbaudījums kāda cilvēka iekšējam patiesīgumam.

Kuru ūdens tā īsti labi vairs nenes, tā daba noteikti ir cietusi kādu zaudējumu, un tas elements viņam nebūs draudzīgs un neizdarīs katru vēlamu pakalpojumu. Bet kā mēs noteikti ar redzamāko nepiespiestību nu kustējāmie uz ūdens un arī rādijām, ka kopš mūsu esamības sākuma dzīvnieki ūdenī ir pakļauti mūsu gribai, tā tas bija arī ar pirmcilvēkiem. Viņiem upes, ezeri un pat jūras nebija nekāds šķērslis staigāt apkārt pa visu zemi, viņiem nebija vajadzīgi ne kuģi, ne tilti. Bet jūs no ūdens tiekat aprīti kopā ar jūsu kuģiem un tiltiem, un neviens ods nepaklausa jūsu gribai! Tātad cik tālu jūs esat no īstas cilvēces!

13] Jums ir vajadzīgi visādi ieroči, lai kādu ienaidnieku piespiestu bēgt; mēs sev tos vēl nekad neesam izlietojuši līdz šim laikam mums arī nebija nekas cits kā kāds asa kaula darbarīks, caur kura palīdzību mēs diezgan lielām pūlēm sagādājām savas būdas un apģērbu; bet tādēļ mēs tomēr nekad nestaigājām apkārt kaili un mūsu pūles mums nekad nav bijušas nepatīkamas. Kad mēs no jums dabūsim līdz vajadzīgos darba rīkus, tad mēs tos sev izmantosim jo kāpinātākai tuvākā mīlestībai; bet kā kādi ieroči tie mums nekalpos, arī par to jūs varat būt pavisam droši!

14] Bet nu izdriet jūs kādu pārbaudījumu uz ūdens un rādiet, cik dzīvības stipri jūs esat!”

15] Šī runa romiešiem pavisam slepeni pat nedaudz koda kaulā, bet viņi, kā saka, to pavisam labi norija.

212. MORU KUNDZĪBA PĀR DZĪVNIEMIEM

1] Bet vadonis Man jautā, vai viņam baltajiem cilvēkiem vēl kas neparasts jāpaveic.

2] ES saku: “Jā, Mani mīļie, senie draugi! Redziet, tur augšā, ap 5000 soļus pret dienvidiem pie jūras jūs redzat kādu pakalnu, kas pret jūru ļoti ļoti stāvi virzās lejup. Tas ir pavisam izvandīts no ļoti indīgām čūskām un odzēm, un jums Man šīs bestijas jāpadzen. Mēs visi jūs uz turieni pavadīsim!”

3] VADONIS saka: “Kungs, Tu visuvarenais! Ja runa ir tikai par padzišanu, tad Tev tas maksā tikai vienu domu, un pakalns uz visiem laikiem ir brīvs no visiem mūdiem; bet ja arī šeit ir runa tikai par piemēru, kāds spēks ir paslēpts patiesā pirmcilvēcē, tad mēs kā visu to darām pēc Tavas augsti svētākās gribas!

4] ES saku: “Pats par sevi saprotams, ka Es to no jums prasu tikai piemēra dēļ, tādēļ ejam!”

5] Mēs devāmies ceļā un pavisam ātri virzījāmies uz aprakstīto pakalnu un pēc kādas pusstundas laika to sasniedzām. Tur nonākot, diezgan plašais pakalns bija pavisam dzīvības pilns ar čūskām un odzēm, te izcēlās tāda šņākoņa un gandrīz neizturama svilpoņa, ka tādēļ tikko varēja saprast kādu vārdu. Visas šīs daudz tūkstots bestijas steidzās ūdenī un bultas ātruma peldēja pār plašiem jūras viļņiem un nedaudz acumirkļos pakalns bija tīrs.

6] Bet VADONIS pienāca pie Manis un teica: “Kungs, visas čūskas, no vecākām līdz tām, kas tikko izlidušas no olas, ir prom; bet vēl tikpat atrodas olās! Kas tās atnesis no daudzajām alām un iekšējiem perēkļiem? Ja tās nav ārā, tad kādā pusgadā viss pakalns no jauna ir tikpat apdzīvots kā tas bija līdz šim! Kas tad pakalnu iztīrīs?”

7] ES saku: “Vai tad jums nav neviens līdzeklis arī tās iznīcināt?”

8] VADONIS saka: “Izņemot to ich nei maon (“Viņam nav indes”), mēs visi nekādu nezinām! Tad visu kalnu vajadzētu ilgi kurināt, caur ko dabīgā ceļā būtu iespējama arī perēkļu un olu iznīcināšana; bet tas labākais līdzeklis, dabīgi, tomēr būtu Tava griba vai arī Tavu kalpotāju griba! Mums pagaidām nav nekā cita; jo palikt šeit un caur mūsu paliekošo ārējās dzīvības apli bestijas iznīcināt mēs nevaram.”

9] ES saku: “Lai tas paliek! Jūs savu brīnumu jau esat paveikuši un vairāk Es no jums neprasišu; to jau es savedīšu kārtībā! Bet tā kā šis pakalns no ļaunajiem iemītniekiem nu ir brīvs, tad uzkāpjām tajā, un jūs mums dosiet vēl dažus pierādījumus par jūsu cilvēciskām spējām!”

10] Pēc tam mēs uzkāpjām pakalnā, kura īsti plašā virsotne varēja uzņemt, mazākais, divtūkstots cilvēku. Kad mēs atradāmies augšā, apmēram tūkstots pēdu virs ūdens spoguļa augstu gaisā lidoja liela un gara dzērvju rinda.

11] Un ES vadonim teicu: “Draugs, vai arī šie putni ir jums padoti?”

12] VADONIS teica: “Tā mums ir sveša, agrāk nekad neredēta suga; bet es ne acumirkli nešaubos, ka arī viņi sajūtīs mūsu gribu un pēc tās vadīsies!”

13] Tad vadonis uzlūkoja savus biedrus un teica: “Kopā ar mai gribiet, lai mēs izpildām Kunga gribu!”

14] Tikko vadonis to bija izteicis, dzērves uzsāka nolaisties un nedaudz acumirkļos bija uz pakalna starp melnajiem; bet no baltajiem viņas izvairījās. Tūlīt pēc tam vadonis lika dzērvēm lidot tālāk un viņas palēcā un aizlidoja.

15] Un augstu gaisā atkal lidoja pāris milzīgi lielas lijas un sāka riņķot virs mūsu galvām.

16] Tad VADONIS baltajiem teica: “Pasauciet lidojošo pāri nu lejā!”

17] KIRENIJS vadonim teica: “Bet kālab šos nedaudz augstprātīga izskata putnus tomēr aicināt pie mums? Jo tu jau tāpat zini, ka mēs, ļoti ačgārni kļuvušie cilvēki, tāds pirmcilvēka darbus vairs neesam spējīgi veikt! Izpildi tikai tu Kunga gribu; par visu pārējo rūpēsies Kungs un pēc Viņa Mācības un iespējas arī mēs!”

18] VADONIS saka: “Vai tu domā, ka es jūs, baltos, esmu uzaicinājis novilināt lejā abas virs mums lidojošās lijas aiz sava veida sevis paaugstināšanas?! Ak, ar tādām domām par mani tu ļoti maldies. Šo aicinājumu, kas te nevienam no jums nevar kaitēt, es jums baltiem brāļiem izteicu, lai jums jo dzīvības dziļāk atgādinātu jūsu lielo ačgārni, par ko bieгās jūs ma vai neko nevarat darīt!

19] Kā tad mums jāvar dižoties ar mūsu dabīgām īpašībām?! Jeb vai jūs kaut kad dižojaties ar jūsu redzi un jūsu dirdi? Ja mēs jebkad varētu kļūt lepni uz savām jums šķietami brīnumainām īpašībām, tad mums to jau sen vairs nebūtu; bet tā kā tas pie mums ir kaut kas neiespējams, tad mums mūsu šķietami brīnumainās īpašības joprojām ir, par ko jums, baltajiem, tūlīt atkal jādabū kāds jauns pierādījums! Lejā ar jums, jūs abi gaisa iedzīvotāji!”

20] Kad vadonis to pavisam skaļi bija pateicis, abi varenie jūras ērgļi kā bultas šāvās lejup un ar visu maigumu apsēdas uz vadoņa labās rokas.

21] Tajā acumirkli lidoja garām dažas bezdelīgas, un vadonis vienai lijai pavēlēja tās neievainojot saķert un nodot viņam. Milzīgā lija kā bulta aizlidoja pakaļ ātri plivinošām bezdelīgām un nedaudz acumirkļos atgriezdamās un prom nelidodama viņas atnesa. Lija savās varenās ķetnās kliecsošās bezdalīgas gan turēja ļoti stipri, bet tomēr viņas neievainojot un viņas atbrīvoja tikai tad, kad melnais tās bija paņēmis. Pēc tam viņš šīs abas lijas noglāstīja, un tad atkal atlaida, pēc kam abi laupītāji putni ļoti ātri augstu gaisā atkal lūkoja pēc kāda trekna laupījuma.

22] Bet bezdelīgas melnais deva Kirenijam par piemiņu šim darbam, ks valsts virspavēlniekam un arī visiem citiem romiešiem likās ļoti brīnumains.

23] KIRENIJS abas bezdelīgas nodeva abām savām klātesošām meitām rūpīgai kopšanai un Man teica: “Bet Kungs, tas viss, ko šie melnie sēj paveikt ir kaut kas pasakains — ja te slepenībā varbūt nav nedaudz spēlējusies līdz Tava slepenā griba?!”

24] ES saku: “Es tak tev iepriekš teicu, ka Es ļaušu viņiem darboties un visu veikt pavisam vieniem! Kādēļ tad tu par to nu šaubies?! Ak, pacieties tikai, Es jau viņiem likšu vēl ko darīt, ka par to te pašam pilnīgi apreibs galva!”

213. MORU KUNDZĪBA PĀR STĀDIEM UN ELMENTIEM

1] Pēc tam ES vēlreiz piaasaucu Kubratuvisaru un viņam teicu: “Rādiet nu, cik labi jūs pārzināt gaisu un tā spēkus; jo sākumā cilvēkam viņa tīrībā ir tikusi dota godība arī pār gaisa gariem, lai tie viņam kalpotu visos gadījumos, kuros viņam būtu vajadzīgi viņu pakalpojumi! Tātad parādiet, ciktāl jūs vēl esat ar šīm pirmspējām apbruņoti!”

2] Vadonis tūlīt pasauca desmit krietnākos biedrus un prasīja, lai viņi izstiepj pret viņu savas rokas un nostājas aplī ap viņu tā, ka katrs ar savu labo kāju pavisam labi apsedz kaimiņa kreiso kāju. Tas tūlīt notika, un mūsu vadonis sāka griezties apkārt, atstāja zemes virsmu un pilnīgi lidinājās gaisā un, proti, laba vīra augstumā virs zemes.

3] Šajā stāvoklī viņš Man jautāja, vai viņam jāpaceļas vēl augstāk jeb vai liecībai tas pietiktu.

4] Un ES teicu: “Ar to pietiek, tādēļ nāc atpakaļ!”

5] Tie desmit tūlīt cits no cita atdalījās, un vadonis ātri atkal bija uz zemes, dziļi Manā priekšā paklanījās un Man jautāja, vai viņam jādara vēl kas vairāk.

6] Un ES teicu: “Kā jūs jūsu kokus izraujiet ar saknēm un pārvietojat lielas akmens masas?”

7] VADONIS teica: “Kungs, mūsu zemē gan ir spēcīgu un lielu koku ievērojams trūkums, pr tiem var priecāties tikai augstākie kalni; kur augstajās ganībās, līdz kurienei nespiedzas Kamb-sim, ganās ganāmpulki, šur tur ir kāds vecs banānkoks kā parasts pērtiķu mājvieta. Šur un tur atrod arī kādu cipresi

un mirti, meža dateli un āžu un vistu maizi. Bet tajā jau arī pastāv mūsu zemes visu koku veģetācija.

8] Ielejās un vēju neskartās vietās labi padodas tikai cēlās dateles, vīģes, pomerance, granātāboli un vairākas krietnas krūmu sugas, kas mums piegādā būvmateriālu mūsu būdām.

9] Tās ar saknēm izvilkta, tam nolūkam patiešām nav vajadzīgs kāds sevišķs spēku sasprindzinājums, bet pie spēcīgākiem kokiem mēs savus spēkus vēl nekad neesam izmēģinājuši, kaut gan mums nav nekādu šaubu, ka līdzīgi smagākiem un lielākiem klintsbluķiem arī tiem vajaga pakļauties mūsu gribai. Tur uz tā kalna gan stāv viens ļoti spēcīgs koks, kura nosaukumu mēs, protams, nevaram zināt kā arī tā sevišķās īpašības, bet mēs gribam pamēģināt, vai caur mūsu gribu tas ļausies ar saknēm izcelties vai nē!”

10] Vecais MARKUS saka: “Nu, visas zemes kungu pavisam paklausīgais kalp! Tas ir vismaz 500 gadus vecs ciedrs! septiņi vīri to tikko varētu aptvert, un četri ļoti spēcīgi un pieredzējuši kokcirtēji šo koku tikko nogāzta divās dienās, un te atnāk seši vīri un septiņas sievas un bez zāģa un cirvja grib šo koku izraut ar visām saknēm?! Nu, tāda lieta, ja Kungs to slepeni neatbalsta ar Savu visvareno gribu, tomēr reiz varētu būt kas rets!”

11] ES saku: “Tikai pacietību, mans vecais karotāj! Es arī šoreiz ar Savu gribu pilnīgi palikšu mājās, un tas koks tomēr īsā laikā ar visām skanēm tiks izrauts no zemes!”

12] Bet kamēr ES vecajam markusam sniedzu šo atbildi, melnie pavisam viegli aplika savas rokas ap koku un, proti, tā, ka katra mora labā roka pilnīgi apsedza sava kaimiņa vai kaimiņienes kreiso. Šajā stāvoklī viņi pavisam mierīgi palika stāvam ap koku apmēram kādu pusceturtdaļstundu. Pēc šī laika koks, sākumā pavisam viegli sāka griezties un pie tam pavisam vareni brakšķēja. Te visi klātesošie sāka augstākā mērā brīnīties un neviens neprata to tikai daļēji atšifrēt.

13] Bet kad koks kopā ar tiem trīspadsmit to pavisam viegli apkampušiem moriem jau griezās pavisam gaisā. Te vairāki, sevišķi sievietes, sāka pilnīgi kliegt; jo viņi domāja, ka nu lejā krītošais koks vairākus morus sadragās.

14] Taču ES baltajiem teicu: “Nebīstieties; koks tiks nolikts pavisam lēni un caur savu kritienu nevienam nenodarīs pāri!”

15] Ar to visi nomierinājās, un tajā acumirkli koku apkampušie mori to atlaida, pēkšņi noleca lejā no kalna un pieskrēja pie mums. Tajā acumirkli koks gaisā sāka šurp un turp šūpoties, beidzot pēc sava dabīgā smaguma punkta sāka nosēsties un pēc dažiem acumirkļiem pavisam lēni nogūlās uz zemes.

16] Kad koks tāda veidā bija ar skanēm izcelts, tad ES moriem vēl parādīju kādu klinti, kuras svars noteikti bija ap 5000 centneru, un vadonim teicu: “Aizceliet prom arī to klinti un lieciet to tajā pat bedrē, kas nu ir radusies caur koka izcelšanu!”

17] Tie paši mori ātri devās pie klints un apkampa to tādā pat veidā kā iepriekš koku. Klints lidinājās gaisā vēl drīzāk kā koks. Protams, tā lielākā apmēra dēļ tas tika ietverts no dažiem moriem vairāk kā iepriekš koks; bet katrs redzēja, ka šis klints svāra pārvarēšanai būtu bijis par maz arī ar vēl tūkstoti spēcīgāko cilvēku.

18] Kādā pavisam īsā ceturtdaļstundā klints jau kā stiprs mūris stāvēja tam nolemtā bedrē un pēc tam mori atkal piesteidzās pie mums, un vadonis Man jautāja, vai viņiem vēl kas būtu jādara.

19] Bet Es izlikos, ka Es par kaut ko pārdomātu, ko VADONIS tūlīt pamanīja, un viņš Man savas domas izteica tā: “Ak, te atkal nāks klajā kas milzīgs, jo Tu vispirms Pats Sev prasi padomu. Jo citādi mēs domājam, ka vienam Dievam jau kopš mūžības viss ir pavisam skaidrs, ko Viņš grib darīt!”

20] ES teicu: “Ak, jā gan, tas tā arī ir! Bet Es jums tikai novēlēju nedaudz atpūtas; jo tas, ko jūs Man vēl darīsiet, vienmēr ir jūsu nepatīkamākā nodarbošanās un pēc dieviem ārējiem darbiem, kas daudz nodarbināja jūsu ārējās dzīvības sfēru, jums nu vajadzēja nelielu atpūtu. Nu jūs esat atpūtušies, un tagad jums vēl jāradā, kā jūs sev izsaucat uguni, un ka jūs esat arī šī elementa kungi!”

21] Visi klātesošie mori tūlīt ap kādu lielu, bet jau pavisam nokaltušu krūmu izveidoja pusapli, starveidīgi izstiepa savas rokas un pirkstus uz nokaltušo krūmu. nedaudz acumirkļos krūms sāka kūpēt; dūmi kļuva biežāki un pēkšņi gaisā izšāvās gaišas liesmas! Bet kad viss krūms tā stāvēja augstās liesmās, visi mori noslēgtā aplī nogūlās ar sešām lejup un vienā acumirkli uguns tā nodzisa, ka visā pa pusei apdegušā krūmā vairs nevarēja sastapt arī vienu kvēlojošu dzirkstelīti.

22] Pēc tam mori atkal nāca un Man jautāja, vai viņi savu darbu esot izdarījuši lab, un Es viņiem devu labāko liecību. Viņi nu no Manis gribēja pamācošus vārdus, bet Es viņus nozīmēju vēl nedaudz pagaidīt, tā ka nu Man baltajiem vajadzētu izskaidrot viņu darbus. Ar to visi mori bija apmierināti, un mēs atkal devāmies pie saviem galdiem.

214. CILVĒKA PAŠIZIŅA

1] Kad Es kopā ar Maniem mācekļiem romiešiem un grieķiem atkal apsēdos pie Mana jau parastā galda, pie Manis pienāca vadonis un lūdza Mani, vai viņš ar dažiem saviem biedriem arī nedrīkstētu piedalīties pie Maniem paskaidrojumiem.

2] ES teicu: “Bez kādas kautrēšanās; jo no šī laika jums svu dzīvību vajaga pilnīgi pazīt! Jums gan vēl pieder pirmlaiku cilvēku dzīvības spēks un kā cilvēki Mani iepriecinādami esat visas dabas pilnīgi kungi, kas viss atrodas jūsu pilnīgākā paļāvībā, jūsu nešaubīgākā ticībā un stingrākā gribā, — bet tādu savu spēku jūs pazīstat tikpat maz, kā kāds pazīst spēku, kas cilvēku locekļus liek kustībā un āderēs dzen asinis un like pulsēt sirdij, un pēc dzīvības vajadzības un pēc tās iekšējās darbības, attiecībā uz vairāk vai mazāk siltuma, kas tajā lielākoties tiek izraisīts asinīs caur miesas locekļu lielāku vai mazāku darbību, spiež plaušām ieelpot un izelpot gaisu.

3] Tātad tās tomēr ir ktra cilvēka ikdieniškas pieredzes, un tomēr neviens tāv nesaprot, tādēļ ka neviens paats sevi pilnīgi nepazīst; cik daudz mazāk tad tiek atvērtas jūsu ārkārtējās dzīvības īpašības, kas acīmredzami guļ dziļāk kā tās, kas vairāk vai mazāk izpaužas jūsu miesas organismā!

4] Bet ja Es tās dziļi gulošās jums izskaidrotu, tad jūs tās tomēr ātrāk aptversiet, kā ja Es jums izskaidrotu miesas organismu un tā sakarību ar dvēseli. Īstenībā tas arī pavisam nav izskaidrojams, tādēļ ka dažādo orgānu neskaitāmais daudzums jums prasītu vairāk kā Metuzalema vecumu, gandrīz 1000 gadus, lai no pirmā līdz pēdējam tos tikai saskaitītu, nerunājot par to, lai tad īsti saprastu katra orgāna sevišķās īpašības un misiju un iepazīt tikai viena vienīga orgāna vispārējo saistību, mijiedarbību un tūkstotsveidīgās atšķirības.

5] Par piemēru: divi mati stāv cieši līdzās viens otram, jūs domājat, ka tiem vajadzīga vienāda apiešanās un tie augtu arī apmainīti. Pie matiem uz cilvēka ķermeņa tas neattiecas tā, kā uz zemes ir ar koku, krūmu un stādu pārstādīšanu. Viens mats ar pavisam īpašu organismu aug tikai vietā, kur tas ir sastopams, katrā citā vietā ar savas saknes organisma pavisam īpašo organismu tas neaugtu.

6] Cilvēciskā miesas organismā pastāv kāda kārtība, labi atbilstoša izsmalcinātība un jums tikko ticama atšķirība. Lai saprastu cilvēka miesas organisko uzbūvi un zinātu katru mazāko atomu un labi pazītu viņa “Tā un ne citādi!” iemeslu, vispirms vajaga būt garā pilnīgam.

7] Ja gars un dvēsele ir kļuvuši viens, tad pilnīga un gaismas pilna dvēsele ar vienu skatu no iekšpusēs ārā un cauri viņas miesai pazīst visu miesas māksliniecisko uzbūvi, atceras katra viena atsevišķa lai cik viņa miesā maza orgāna daļu un cēloni un pazīst tā vismērķtiecīgāko iekārtojumu. bet cik ilgi kāda dvēsele nav sasniegusi viņas dzīvības pilnību, viņa tūkstots un vēlreiz tūkstots gados nevar nonākt pie sava organisma pamatīgas izziņas.

8] Bet pavisam citādi ir ar kādas dvēseles tīri garīgām spējām! Vispārējās aprisēs tās var tikt apgaismotas, un tas tā arī ir nepieciešams, ka viņai tās vajaga pazīt drīzāk un vieglāk. Jo bez šīs praktiskās izpratnes dvēsele nekad nevarētu sasniegt patiesu vienību ar viņas garu, bet bez kā ir neiespējama sevis paša iekšēja un dziļāka izpratne.

9] Tādēļ labi uzmaniet, kā Es cik iespējams skaidri jūsu priekšā nu apgaismošu pirmo cilvēku pareizu, kārtībai atbilstošu pirmdzīvi.

215. CILVĒCISKAS DVĒSELES ĀRĒJĀS DZĪVĪBAS SFĒRA UN SAULES ĀRĒJĀS DZĪVĪBAS SFĒRA

1] (KUNGS:) “Tas, saku, pirmais cilvēku pāris no Manis nevarēja citādi tikt likts uz šīs zemes kā pēc pareizas dzīvības kārtības pilnīgs. Dabas dzīvībai šajā pasaulē vajadzēja uzstāties kā pilnīgi izglītotai, lai ātri nekļutu laupījums tūkstots citām naidīgām radībām un elementiem.

2] Īstena līdzība ar Manu pirmdievišķo esamību pirmā cilvēku pāri jau bija kā pabeigta, un tādēļ pilnīgi ietekmīgi varēja būt pār visu radību. Bet kā tāda iedarbība notiek? Klausieties!

3] Dabā pilnīga dvēsele personiski miesā gan arī ir sastopama pilnīga cilvēka formā; bet viņas sajūtas, jūtas un griba, līdzīgi gaismas stariem no Saules tālu un iedarbīgi iziet visos iedomājamajos virzienos. Jo tuvāk dvēselei, jo intensīvāka un iedarbīgāka tad arī ir domāšanas, jūtu un gribas pastāvīga izpausme.

4] Saules ārējās gaismas sfēra, kurā atrodas šī zeme, mēness un vēl daudzi citi dažāda veida pasaules

ķermeņi, zināmā mērā ir saules ārējās dzīvības sfēra, caur kuru viss kas atrodas tās robežās, tiek atmodināts kādai noteiktai dabas dzīvībai. Visam tad ir visu pārējo pasaules ķermeņu, kas tikai kaut kur atrodas tās gaismas staru robežās, likumdevējs un kungs.

5] Protams, par sauli nevar teikt, ka tā domātu un gribētu; bet tās gaisma tomēr ir akūt kāda ļoti liela doma, un gaisma tomēr ir kāda ļoti liela doma, un gaismas siltums — kāda stipra griba, ne no saules, bet gan no Manis izejoša un darbodamās caur saules ķermeņa organisko raksturu.

6] Jo tuvāk kāds pasaules ķermenis ir saulei, jo vairāk tam vajag sevī iedarbīgi un noteicoši pamanīt saules ārējās dzīvības sfēras dzīvību ietekmējošo spēku un vajaga pakļauties visam tam, ko saules gaisma un siltums tajā un uz to grib radīt.

7] Bet tā kā saule uz pasaules ķermeņiem brīnumaini iedarbojas tikai caur tās ārējās dzīvības sfēru, tāpat arī kāda nesamaitāta un viņas pirmsākotnējā veidā nesamaitāta dvēsele, kas tad ir pilna dzīvības, tātad pilna mīlestības un ticības un pilna stiprākās gribas!

8] Kāda tāda dvēsele ir pilnīgi gaisma un siltums un to tālu izstaro, un šis izstarojums tad tūlīt veido viņas spēcīgo ārējās dzīvības sfēru. Bet kā saules ārējās dzīvības sfērā visu brīnumaini darbodamās izsaka Mana griba un tās varai nevar neviens nevar pretoties, tāpat izsakās kādas pilnīgas, nesamaitātas dvēseles griba, kas, esoša Manā kārtībā kā brīnumaini iedarbīga ir arī Mana griba.

9] Bet ja ar manu pieļāvumu saule tiktu pilnīgi izpostīta, sagrauta savā ļoti mākslinieciski un gudri radītā apkārtējā organismā un mehānismā, un visu viņas dvēseļu lielajai dabas dvēselei, pavisam bailīgai un panīkušai, beigās nekas nebūtu darāms un nebūtu, par ko rūpēties, kā savest kārtībā tās sīki sagrautā ķermeņa organismu vai ļaunākā gadījumā to pat atstāt un lielās drupas nodot pašlikvidēšanai, kā tad izskatītos ar visu atdīvinošo ārējās dzīvības sfēru? Tad saules planētu novadā iestātos lielākā nekārtība, visai veģētācijai un visai miesas dzīvībai tad drīz būtu beigas!

10] Ja cilvēki ar visāda veida krājumiem kādu laiku arī turpinātu sev palīdzēt, mūžīgo nakti ar lapām un lampām kādu laiku apgaismot un dabu sasildīt ar krājumā esošo mežu malku, tad labākā gadījumā pie krājumu bagātākajiem šīs zemes cilvēkiem tas tad nožēlojami turpinātos, augstākais, desmit gadus. Bet pēc šī laika tad ar veģētāciju un visu dīvo radību uz zemes jau būtu beigas. Visi stādi vairs neaugtu un neradītu dzīvas sēklas; dzīvnieki vairs netrastu nekādu barību un viņiem vajadzētu nobeigties badā vai pārāk liela aukstuma sasalt; pati zeme izietu no tās orbītas un tad vai nu sadurtos ar kādu citu planētu vai pēc daudziem gadu tūkstošiem nonāktu neskaitāmi daudzo sauļu kādā citā gaismas novadā, tās gaismā un siltumā no jauna atkust un kādā izmainītā kārtībā kaut kur lēnām un pamazām atkal sākt atdzīvoties, bet pavisam noteikti nekad vairs nenonāktu tās tagadējā, pavisam laimīgā, labi kārtotā esamībā!

11] Tas viss būtu tā iedarbība un sekas, ja saule savā būtībā nonāktu kādā lielā vai vislielākā nekārtībā. Viņa vairs nebūtu kungs un pavēlnieks pār daudziem citiem mazākiem, viņu ietverošiem ķermeņiem. Tie, tā teikt, drīz paši nonāktu kādā briesmīgākā nekārtībā un caur viņas vareno sabrukumu tie vispirms kļūtu saulei naidīgi, ko saule nekad nevarētu aizkavēt, tādēļ ka uz ārieni tai pavisam nebūtu kāds iedarbīgs ārējās dzīvības spēks, lai planētu atbrīvoto gravitāciju vai nu aizkavētu vai, mazākais, to palēninātu.

12] Bet ka kāds, tikai uz lielās virsmas, tātad tikai uz Saules ārējākās ādas noticis, pavisam nenovērsami nepakļāvīgs un tikai īsu laiku ilgstošs vietējs satricinājums, neizdevīgi tūlīt izpaužas arī uz planētām, to pierād tie ne reti sastopamie melnie plankumi, kurus, saulei austot vai norietot, jūs šad un tad esat redējuši. Tiklīdz jūs tikai kā punktu lielu ieraugat šādu plankumu, tad jūs varat rēķināties, ka drīz arī uz zemes tāda nekārtība sāks izpausties vētrā un ļaunos negaisos.

13] Bet kādēļ tad tas? Saule no zemes tak ir tik tālu, ka asi izšautai bultai būtu vajadzīgi gandrīz pilni pieci gadi, lai sasniegtu sauli! Ko dzīvības spēcīgai zemei tad var nodarīt tas, kas tādā attālumā notiek uz saules ķermeņa.

14] Jā, kas notiek uz saules ķermeņa tieši ar cilvēka acīm skatīts, uz zemi gan neizsauktu nekādu iedarbību; bet melnais plankums uz saules nav tik mazs kā tas no šīs zemes ļaujas saskatīties! Tur realitātē tas ir no vienas līdz tūkstošreizēm lielāka platība, cik liela uz tās virsmas ir visa zeme. Tas tad uz ļoti jutīgajiem zemes gariem panāk ievērojamu gaismas un siltuma trūkumu. Viņi tūlīt kļūst bailīgi un stājas pārmērīgā darbīgumā un kādas tikai pavisam niecīgas nekārtības pat tikai uz viena saules punkta sekas ir gaudojošas vētras, lietūs, krusa un sniegs, dažkārt pati zemes karstos novados, tādēļ ka arī vietējās nekārtības pāriet arī saules ārējās dzīvības sfērā, kam plašajā dzīvības sfērā vajaga izpausties tikpat

kaitīgi, kā citādi netraucēto saules gaismas un siltuma kārtība arī caur tās ārējās dzīvības sfēru, tikai ļoti labdabīgi izpaužas uz saulei piederošiem zemes ķermeņiem.

216. PAR CILVĒCISKA RAKSTURA IESPAIDU UZ MĀJAS DZĪVNIEMIEM

1] (KUNGS:) “Nu stādiešies priekšā kāda cilvēka dvēseli viņas sākotnējā nemaitātībā kā kādu patiesu sauli starp visu arī dažāda veida apgarotu un atdzīvinātu radību, kas visa ir pakļāvusies cilvēka dvēselei, tādēļ ka tā no ārējās dzīvības sfēras, ja tā, līdzīgi dvēselei, ir visā kārtībā, savas tālāk kopjošās dvēseles dzīves veģetācijai uzņem garīgas dzīvības gaismu un garīgu dzīvības siltumu un caur to kļūst maiga, pacietīga un paklausīga. Jo kā stādu, tā dzīvnieku dvēselēm ir jums, protams, vēl ļoti neuzzināts mērķis, reiz pašām kļūt par cilvēku dvēselēm.

2] Stādi un vēl vairāk dzīvnieki nav nekas cits kā pēc Manas gudrības un atziņas piemēroti pirmtrauki — jūs varat teikt — vispārejo dvēseles dzīvības spēku uzkrāšanai, pienācīgai izglītošanai un sevis paša satveršanai — no kura apmācības izcēlās arī jūsu dvēseles vai sākotnēji uz šīs zemes vai arī uz kādas citas zemes pasaules, kas gandrīz ir vienalga. Šīs dzīvnieku dvēseles sajūt kāda kārtīga cilvēka izstarojumu un no tā veidoto ārējās dzīvības siltuma izstarojumu.

3] Šajā pilnīgākā ārējās dzīvības sfērā dzīvnieki zeļ kā kāda planēta saules gaismā un siltumā un neviena dzīvnieka dvēsele tad nespēj sacelties pret kāda pilnīga cilvēka dvēseles gribu, bet gan pieticīgi riņķo ap to kā kāda planēta ap sauli un tādā garīgā gaismā un tās siltumā pavisam lieliski izglītojas kādai tālākai pārejai augstākā pakāpē.

4] Lai to vēl praktiski pārbaudītu, aplūkosim tuvāk tikai dažus mājdzīvniekus un viņu īpašniekus! Klausieties! Dosimies pie kāda cietsirdīga un lepna īpašnieka un garā aplūkojam visus viņa mājas dzīvniekus! Viņa mājas suņi ir dusmīgāki un mežonīgāki kā meža vilki. Viņa ganāmpulki ir bailīgi, un izbailēs bieži pavisam bīstami mežonīgi. Viņa aitas un kazas bēg no katra cilvēka stāva un grūti ļaujas noķerties. Nav ieteicams iet cauri viņa cūku aplokam, kuras viņi kopj tauku dēļ, lai aiz savas pilnīgās mežonības viņas nāvējoši nemestos virsū. Vistas un citi mājputni tāpat ir bailīgi un grūti ļauj sevi noķert. Arī ar viņu ēzeļiem, zirgiem, kamieļiem un vēršiem nevar draudzīgi apieties; jo tur jau ļoti maz mana no kādas dzīvnieku kultūras. Kādam noteiktam darbam viņi var tikt izmantoti tikai ar nepārtrauktiem mežonīgiem kliegzieniem un lāstiem un ar nepārtrauktiem sitieniem, grūdieniem un nūjām, un pie tam tad tur visbiežāk notiek kāda nelaime.

5] Jā, kādēļ tad pie mūsu cietsirdīgā un lepna īpašnieka mājas dzīvnieki ir neaptēsti un mežonīgi, un tik ļoti nepakļāvīgi? — Īpašnieka dvēsele viņiem ir sevī augstākā nekārtībā esoša dzīvības saule! Viņa kalpi un kalpotāji drīz ir kā viņu kungs, tātad arī jau ne tuvu kāda dzīvības saule saviem kopšanā un vadībā nodoto dzīvnieku ledus aukstām kļuvušām dvēselēm! Te katrs uzkliež, lādē un sit, ko viņš tikai var! Kā tāda īpašnieka dzīvnieki varētu būt tādā patīkamā stāvoklī, par kuru var teikt, ka viņi ir kārtībā?!

6] Bet nu ejam pie kāda īsti senpatriarhāli laba un gudra daudzu un lielu ganāmpulku īpašnieka un ievērojam viņa mājdzīvniekus! Kāda tikko ticama starpība! Ne liellopi, ne aitas nepamet savu labo ganu! Tikai viens vienīgs sauciens, un viņi ar visu steigu skrien pie viņa, apstāj viņu un klausās viņā ar tīru redzamu uzmanību, vai viņš tiem ko teiks! Un ja viņš to dara, tad viņi paklausa un brīnumaini pakļaujas labā gana gribai, kur dvēseles gaisma viņus ir atkal atspirdzinājusi.

7] Kamielis saprot sava labā vadītāja vieglāko mājienu, un drosmīgais zirgs nekļūst bailīgs zem sava jātnieka segliem. Isi un labi, kāda maiga un laba mājas kunga visi dzīvnieki ir lēnīgi, pakļāvīgi un klausas sava gana un sava kunga balsij un pie visiem dzīvniekiem mana kādu zināmu lēnprātību, kā pie cēliem kokiem ar pirmo skatu zina, ka tie nes cēlus augļus; jo tad stumbrs, zari un lapas ir pavisam maigi noplaļotas gludas un bez kādām asām smailēm un ērkšķiem, un teim augļiem ir patīkama garša.

8] Visa tā iemesls, kā teikts, ir viena vai vairākas nesamaitātas dvēseles, no kuru gaišās būtības uz āru izplatās dvēseliska gaismas sfēra, kas sevī satur visu to, ko dvēsele sevī ietver kā dzīvības elementus: mīlestību, ticību, izpratni, gribu un veiksmi.

217. DVĒSELES PAREIZAS IZGLĪTĪBAS PRIEKŠROCĪBAS

1] (KUNGS:) “Bet ja cilvēka dvēsele ir aprakta visādās materiālās rūpēs jeb vai viņa uzsāk tur aprak-

ties, tad viņa aptumšo viņas gaismas būtību un beigās kļūst pavisam tumša un drūma. Te tad vairs nav klāt nekāds varenas mīlestības krājums un tas ļoti niecīgais tikko pietiek sev, tādēļ nāk patmīlība, kas ne uz vienu citu vairs nevar pāriet. Bet kur mīlestība kļūst tik niecīga, kur tad radīsies spēcīga ticība un griba, kas arī ir gaismas visur darbojošais spēks?!

2) Ja tādi mīlestības trūcīgi cilvēki, kaut arī pavisam truli, tikai sāk pamanīt, ka viņu vājās mīlestības dēļ viņiem nekas negrib izdoties un viņu nodomi visbiežāk izjūk — pie kā viņi paši ir vainīgi, tādēļ ka tad, ja nolūkam trūkst nepieciešamā spēka, tur nekas nevar iznākt — viņiem gan vēl varētu tikt palīdzēts, bet viņi tikai kļūst dusmīgi un pilni rūgtuma par citu cilvēku veiksmēm.

3) Bet dusmas gan arī ir kāda gaisma, bet samaitājoša. Tādā elles mirgošanā viņi tad drīz arī ierauga visādus viltus līdzekļus, ar kuriem viņi varētu kļūt pārtikuši. Viņi tādus līdzekļus drīz izmēģina, bet visbiežāk tie neizdodas, jo tie ir māņu līdzekļi. Bet biežā neizdošanās viņus neizmāca, bet gan padara viņus vēl dusmīgākus un niknākus. Viņi kļūst lepni un pilni augstprātības un savu glābiņu sāk meklēt pie varmācīgiem līdzekļiem un tos arī pielieto. Dažreizēja izdošanās padara viņus pārdrošus, viņi kļūst nežēlīgi un cenšas no ceļa novākt visu, kas tik vien aizkavē viņu iedomāto laimi. Tādējādi viņi ir ieguvuši ievērojamu labklājību caur tīri sliktiem līdzekļiem un kā vienīgi pareizo atzīst tikai to ceļu, pa kuru viņi paši ir uzrāpušies pie laimes.

4) Ja tāda veida cilvēkiem tad, kā parasts, ir bērni, tad tiem tomēr ir neiespējami tikt izaudzinātiem citādi kā tikai tādā pat veidā, caur kuru viņu vecāki ir uzrāpušie pasaules laimē, proti, caur visādām pasaules gudrībām. Viņi tad tādiem bērniem liek visu ko mācīt, bet visu tikai pasaulei. Te viņi pavisam neņem vērā pavisam nepieciešamo sirds izglītību, un tā arī nevar tikt ņemta vērā, jo vecākiem, skolotājiem un audzinātājiem, kuri aiz mantkārības grib būt vecākiem pakalpiņi un patīkami, pašiem nav nekāda priekšstata par kādas dvēseles dabu.

5) Tiek pielietots viss prāta ātrākai izglītībai un asināšanai. Uz to bērns, cik iespējams, tiek ierosināts caur visādām dāvanām un apbalvojumiem, pie tam jau pavisam agri ar prāta izglītību tiek vingrināts patmīlībā un mantkārībā, nēsā smalkus un izgreznotus tērpus un bieži jau desmitā dzīvības gadā aiz tīras augstprātības tikko var valdīties. Bēda kādam nabaga bērnam vai citam kādam nabaga cilvēkam, kas tādām izkropļotam bērnam neprādītu vēlamo godu vai pat varbūt to izzobotu! Jo pie tāda izlutināta bērna viņš tad sev ir iemantojis paliekošu ienaidnieku.

6) Bet kur tad pie tāda cilvēka ir iedomājams Man līdzīgais iekšējais dzīvības spēks?! Kur tad te ir cilvēka godība pār visu dabu un pār elementiem, no kuriem beigās sastāv un vajaga sastāvēt visam radītajam?

7) Bet ja pie cilvēka vispirms un pirmām kārtām tiek izglītota sirds un tikai pēc tam nāk klāt kāda pavisam viegli panākama un iedarbības bagāta prāta izglītība, tad tā modināts prāts kļūst par dzīvu gaismasdzīves ēteri, kas dvēseli tā apviļņo kā gaismas ēteris apviļņo sauli, un kā tad parādās visas tās brīniskās sekas, ka jūs šo zemi visur redzat atdzīvinātu.

8) Pie cilvēka dvēseles pareizas izglītības dvēsele ir un paliek iekšēj un darbīga, un tas, ko jūs dēvējat par prātu, ir dvēseles iekšējās darbības izstarojošās sekas. Prāta ārējā gaisma apgaismo dvēseles, lai vēl cik kritiskas, ārējas attiecības un dvēseles griba tad pārie šajā ārējā gaismā un brīnumaini sekmē visu apaugļošanu un zelšanu; jo tādēļ, ka cilvēka kārtība ir nostādīta pēc Manas kārtības, tādā veidā griba un pašāvēība tieši arī ir izejoša no Manis vai no Manas visvarenās gribas, kurai tak noteikti vajaga pakļauties visai radībai. Kā tāds sakārtots cilvēks tad grib, tam vajaga notikt plašā apkārtnē, jo kāda cilvēka ārējās dzīvības sfēra īstenībā tiek caurstrāvota no Mana Gara, kam ir iespējamas visas lietas.

9) Ja tad tāds cilvēks tikai no sava gara kļūst atkalatdzimis, tad viņš ir pilnīgi līdzīgs Man un visā savas dzīvības brīvībā no sevis var gribēt to, kas Manā kārtībā, kas viņš pats ir kļuvis, vienmēr patīk un tam vajaga būt un notikt pēc viņa brīvas gribas. Tādā dzīvības pilnīgā stāvoklī, tādēļ ka man pilnīgi līdzīgs, cilvēks tad ir ne tikai šīs zemes radības un vietējo elementu kungs, bet gan viņa godība līdzīgi manējai sniedzas pār visu radību bezgalīgajā telpā un viņa griba var rakstīt priekša likumus neskaitāmām pasaulēm un tā tiek izpildīta. Jo viņa apskaidrotā redze, līdzīgi Manējai un īstenībā kopā ar Mani, caurstrāvo visu, un viņa skaidrākā izpratne visā radībā itin visur saskata nepieciešamo un pēc tam var kārtot un radīt un palīdzēt, kur un kas tas arī nebūtu; jo viņš visā ir viens ar Mani.

218. PILNĪGAS DVĒSELES VARA

1] (TAS KUNGS:) “ Vienīgi šo dzīvības pilnības visaugstāko pakāpi pirms Manas cilvēka tapšanas neviens gan vēl nevarēja sasniegt; un tādel Es esmu nācis uz šo zemi, lai caur jūsu gara atkalatdzimšanu jūsu dvēselēs jūs padarītu par Maniem bērniem. Ja es runāju par kādu pilnīgu dvēseli, tad tas attiecas tikai uz dvēsele, kurā Mans Gars gan jau arī ir darbīgs, bet ar viņu vēl nav pilnīgi viens.

2] To ievērojot, tātad kāda pilnīga dvēsele iepriekš minēto iemeslu dēļ ne tikai spēj brīnumaini rīkoties kā kungs pār visu radību, bet arī, pateicoties viņa uz acumirkli vairāk pamodināto garu, spēj redzēt parādības tīri garīgā sfērā, un var dzirdēt Dieva Gara Vārdu, kā tas bija pie visiem pareģiem un praviešiem, kuriem līdzās viņu no Mana Gara pareģošanas dāvanām un pravietojumiem vienmēr ir arī kāda zināma dabas cilvēcei saskatāma kundzība pār elementiem un visu dabu.

3] Mozus darija brīnumus, līdzīgi viņa brālis Ārons, tāpat Jošua un vēlāk Elija, un pēc viņa vēl daudzi citi pravieši un pareģi.

4] Kāds pravietis, vārdā Daniels (“dienas vai gaismas dēls”) Babilonijā no kāda nežēlīga ķēniņa, kuram viņš izteica stingru rājienu, tika iemests lauvu bedrē, kurā kā bendes atradās divpadsmit izsalkušas lauvas, kas jau gaidīja ilgi tika barotas ar visāda veida nelaimīgiem noziedzniekiem. Daniela asās brīdinājuma runas sadusmotais ķēniņš arī Danielu, kuru viņa gudrības dēļ citkārt mīlēja, bez kāds žēlastības un saudzības lika iemest drošas nāves bedrē.

5] Vienīgi Daniela pilnīgā dvēsele bija kungs arī pār izsalkušam lauvām! Kad viņš no bendēm tika iemests iekš lauvas viņam ne tikai neko nenodarīja, bet gan redzamā godbijībā tupēja ap viņu kāp savu kungu un pavēlnieku. Daniels, labi zinādams, ka viņš atrodas starp lauvām, no saviem mācekļiem prasīja rakstāmos piederumus un nāves bedrē starp divpadsmit lauvām neskartstrīs dienas rakstīja pareģojumus. Kad tas tika ziņots ķēniņam, tad viņš nožēloja, ko Danielam bija nodarījis un kādā grozā lika danielau no bedres atkal izcelt un dot viņam brīvību.

6] Tajā pat laikā bija trīs jaunekļi, kuri negribēja locīt ceļus Baala priekšā. Dumjais ķēniņš par to tik ļoti sadusmojās, ka lika trīs dienas ilgi pārliecīgi kurināt kādu kaļķu cepli, kurā tie trīs jaunekļi tiktu iemesti, ja viņi ķēniņa pavēlei ilgāk pretotos. Bet dvēselēs pilnīgie jaunekļi palika pie savas pamatoti ciešās apņemšanās un neizrādīja nekādas bailes kvēlojošas krāsns priekšā. Tās trīs dienas aitecēja, un pēc ķēniņa nežēlīgās pavēles tie trīs jaunekļi tika no bendēm satverti un pāri kvēlojošai malai iemesti platajā uguns rīklē. Bet neviens mats uz viņu galvām netika aizskarts, kamēr ikviens no endēm no pārāk lielās svelmes tika satverts un sadega par ogli.

7] Jā, kas tad uguns krāsni tos jaunekļus pasargāja? Pilnīga, Manā pirmkārtībā esoša dvēsele! Un beigās vēl nāca kāds eņģelis un kā pilnīgi neskartus viņus no šausmīgās svelmes, kurai neviens cits cilvēks bez briesmām netikt pēkšņi sadedzinātam nedrīkstēja ne trīsdesmit soļus tuvoties, aizveda.

8] Tas viss nav nekas cits kā tikai piemēri par pilnīgas dvēseles diženo spēku un varu.

219. SAULES GAISMAS IEDARBĪBA. CILVĒKA ACS IEKĀRTOJUMS. DVĒSELES REDZE

1] (KUNGS:) “Šie mori šeit vēlreiz deva skaidru pierādījumu tam, ka tas ir tā un nav un nevar būt citādi, un saule ik dienas katrā stādā un katrā dzīvniekā tak piegādā vēl daudz rokām aptveramāku pierādījumu, kāds spēks un iedarbība ir viņas tālu plašajā ārējās dzīvības sfērā.

2] Ačģārni audzinātam un pasaules un prāta cilvēkam tam visam vajaga likties kādai teikai, un viņš tajā neredz nekā cita kā kādas sakarsētas fantāzijas dzejojumu, kas viss viņam liekaass tīri kā kāda muļķība. Viņa izpratnei tās ir tīras muļķības, kuras viņam šķiet nepiespējamās, tādēļ ka viņam ko tādu izdarīt dabīgi ir neiespējams. Jo kas bez rokām gan varētu veikt kādu fizisku darbu un bez kājām iet?

3] Ja saule būtu pavisam tumša pika, kas par spīti viņas lielumam tā tikpat labi varētu būt kā melns kaļķakmenis, tad viņa pasaulē nepanāktu nekādu dabas dzīvību. Bet viņas ārkārtējais, iekšējais jūsu prātam, protams, vēl neaptveramais organiskais iekārtojums ir tā izstrādats vai apgādāts, ka no viņas iekšienes nepārtraukti vajaga attīstīties milzīgam daudzumam smalkas gaisa gāzes. Tā dēļ ārkārtīgi lielais saules ķermenis, pirmkārt, ir spiests friezties ap savu asi, un šī griešanās tad saules lielo atmosfēru kopā ar viņā nogūlušos ēteri noved pastāvīgā berzē, caur ko otrkārt lielajā saules ķermenī dusošo neskaitāmi daudzo dabas garu darbīb vienmēr no jauna tiek rosināta. Šī darbība tad pāriet ēteri dusošās dabas garos, ka tie kā ļoti viegli satraucami tad vienā acumirkli tiek līdzsatraukti taisnā līnijā vairāk kā 20000 lauku ceļa attāluma no saules un katrā pēc tam sekojošā acumirkli to pašu attālumu tālāk un tālāk un tā katrā acumirkli (tik daudz kā viena sekunde) no saules vēl tālāk prom līdz jums neizmērojamā

attālumā.

4] Caur šo dabas pirmgaru līdzsatraukumu neizmērojamā radības telpā sākotnējā saules gaisma sazarojas tajā veidā, kā Es jums jau pietiekami esmu izskaidrojis, jo saules novadā ap viņu riņķojošiem zemes ķermeņiem vai planētām un planētu mazākā atmosfērā panāk līdzīgu atmosfērā jau tīrāku garu straukumu, kas jau dziļāk nolaižas, jo varenāk vajaga būt pamanāmiem un sajūtamiem, jo gari arī kļūst tīrāki. Jo ja jūs vienu pret otru berāt divus akmeņus, tad berze noteikti būs spēcīgāka nekā tad, ja jūs vienu pret otru sāktu berzēt divas dūnu spalvas, kāda iemesla dēļ tad arī zemes dziļākās ielejās kļūst gaišāks un siltāks nekā uz zemes augstajām kalnu galotnēm.

5] Bet nu starp jums kāds spēcīgs rēķinātājs padomā: "Jā, ja tas panāk saules un katras citas gaismas vairošanos, tad gaismai itin visur vajaga būt vienādai, un tad neiespējami saules attēlu atdalīt un sajūst daudz stiprāk mirdzam nekā visu citu debesjuma gaismu.

6] Jā, Es jums saku, tas nekļūdīgi tā arī būtu, ja Es aci nebūtu tā iekārtojies, ka visa gaisma un viss apgaismotais, kas caur satrauktāko kontrastu zināmu pretspēku šķērsotas līnijas noteiktā stūrī caur pavisam mazu atveri nokļūst uz ļoti jūtīgo tīkleni un no turienes uz vēl jūtīgākiem redzes nerviem.

7] Caur šo pasākumu visa tikai vienkārši satrauktā gaismas plūsma tiek atšķirotā un tikai galveno kontūru stari laužti nonāk uz ļoti jūtīgo tīkleni un no turienes uz redzes nerviem caur kuriem tad aina tikai caur piemērotiem orgāniem ainai atbilstošā veidā vai atbilstoša zīmē uzspiežas uz smadzeņu tāfelītēm un tiek dvēselei attēlota apskatei.

8] Ja acs tā nebūtu iekārtota, tad jūs kā gaismas ainu sev, protams, neredzētu atsevišķu sauli, bet gan viss būtu vienveidīga gaismas jūra, līdzīga tai, kuru vairāki aizgrābti cilvēki garīgi ir redzējuši un kuros vispārējā gaismā pat nespēja atšķirt savu Es kā būtņi.

9] Kāds gudrs Ēģiptes grieķis, Platons, savos rakstos, un līdzās viņam vairāki senatnes gudrie, par to dod liecību. Viņi iemīga un atradās kādā gaismas jūrā, kurā viņi gan varēja domāt, bet neko redzēt, bet tādēļ tomēr bija svētlaimīga sajūta, it kā viņi būtu pilnīgi viens ar pirmgaismu, ko viņi dēvēja isteno dievību.

10] Iemesls tam bija vēl ne pilnīgi sakārtotā dvēseles redzē. Un viņa tādēļ nebija pilnīgi sakārtota, tāpēc ka viņu sākotnējā audzināšana, kaut arī stingra, pie tam tomēr bija aplama; jo kur sirds izglītībai pa priekšu iet prāta izglītība, tur izglītība ir ačgārna.

220. PAR ATKALATDZIMŠANU UN CILVĒKU PAREIZU AUDZINĀŠANU

1] (KUNGS:) "Kādus tad augļus nestu kāds koks, ja pirms augļu aizmešanas pa priekšu nebūtu visu dabu pacilājošās parādības?! Kā rudens ieņemtu pavasara vietu un pavasaris rudens vietu, kuram parasti mēdz sekot aukstā un sastingusi ziema? Vai ziemas sals nesaudzētu dabu pacilājošo ziedoni un nenāvētu cerības pilnolapu kopā ar patieso augli, kas tikai no ziedēšanas var tikt svētīts un atdzīvināts par auglīgu esamību un rašanos. Koka stubrs gan tad pieaugtu, bet pie tā neviens nekad neredzētu nogatavojamies kādu augli!

2] Un tieši tā ir ar cilvēku un pavisam sevišķi ar viņa dvēseli! Viss kļūst rupja matērija, no kuras nenāk kāds cits auglis kā tikai tas, ko beidzot nocērt un kā malku sadedzina tiesas ugunī, lai beigās no pelniem tomēr vēl iegūtu kādu labumu sliktās un liesās zemes (materiālās zemes kultūras zināšana) mēslošanai un tīrīšanai.

3] Kas tad sāk modināt un izglītot sava bērna prātu, tas lai sāak māju celt no jumta ģēveles un smel ūdeni caurumotā traukā. cik ilgi smēlējs tādām veltīgam darbam nodosies, slapjš tas gan būs, bet tajā nekad neuzturēsies ne piliens dzīvā ūdens, un ar dvēseles dzīvīves rīnumaino izpauši gan uz visiem laikiem nekas nebūs. Te ar neizsakāmām pūlēm caurumu traukā vajadzētu rūpīgi aizbāzt, tad tas gan arī spētu ūdeni paturēt. Bet cik viegli sapūst kāda par maz labi un stingri iestiprināta spunde, un ar laiku trauks atkal kļūst pavisam dzīvības ūdens tukš!

4] Tātad tas ir tā aptverams: kāds prāta izglītots cilvēks caur lielu pašaieliedzību arī var panākt kādu iedarbīgu, vēlāku sirds izglītību; bet ja pie tam viņš nav ārkārtīgi rūpīgs un pienācīgi neuzmana daudzās spundes, ar kurām viņš sava dzīvības trauka visus caurumus (laicīgās vajības) aizbāzis, un ja viņš atstāj gaisu tikai vienai vajībai vai vienam caurumam, tad viņš drīz pārliecināsies, ka sakrātais dzīvības ūdens viņam ir iztecējis, un ka pavisam nemanot viņš atkal ir kļuvis tas senais cilvēks, bez kāda iekšēja dzīvības satura.

5] Bet tādēļ Es jums pirmām kārtām iesaku tuvākā mīlestību, kas tad nāk no mīlestības uz Dievu! Jo vienīgi tā cilvēkus no viņu pilnīgās ačgārnības var atal pārvērst Manā kārtībā. Neļaujieties no pasaules apžīlināties, jo viss, ko tā jums dod, ir nāve un tiesa, tira saprāta auglis! Vienīgi mīlestība jūs var pārveidot dzīvībā!

6] Es tādēļ esmu nācis pasaulē, lai jums rādītu pareizu atgriešanos atpakaļ pie Manas mācības un pareizu ceļu, pa kuru staigāt tālāk līdz gara dvēselē atkalatdzimšanas sasniegšanai, pēc kura vairs nav iedomājams nekāds ļauns atpakalkritiens.

7] Pie jums nu vajaga tikt sagatvotam ceļam, tā ka tiem, kas reiz ir kļuvuši ačgārnī, vienīgi ar dvēseles salāpītu atgriešanos būtu maz palīdzēts. Pirms gara atdzimšana dvēselē ir ieūstama, dvēselei gan vajaga pilnīgi atgriezties; bet aizbāztas, ielāpainas un tā uz pareiza ceļa uzvestas dvēseles labāks stāvoklis nav noturīgs, tādēļ ka caur pasaules varu un tās laicīgām priekšrocībām kāda tikai salāpīta dvēsele pie tuvākiem, nedaudz spēcīgāk viņojošiem apstākļiem atkal iekrīt tās senierastajā ačgārnībā.

8] Bet, lai iespējami to novērstu, Es jauno ceļu nu esmu tā sagatvojis, ka Mans Gars, ko Es kā Manas Tēva sirds vienu dzirksteli nu likeu un esmu licis katra cilvēka sirdī, caur jūsu mīlestību uz Mani un no tās patiesi un darbīgi uz tuvāko tiek barota, jūsu dvēselē aug un, sasniedzot pareizu lielumu un spēku, pilnīgi apvienojas ar labāku kļuvušo dvēseli un kļūst viens ar viņu, — šis akts tad nozīmē un arī nozīmēs gara atkalatdzimšanu.

9] Kas to ir sasniedzis, tas, protams, stāv nesalīdzināmi augstāk kā kāda vienīgi pati par sevi pilnīga dvēsele, kas gan arī spēj daudz, bet, neskatoties uz to, tomēr mūžam ne visu, kas ir iespējams pilnīgi atkaldzimušam.

10] Bet šī manas mīlestības dzirkstelīte kāda cilvēka sirdī pilnībā tiek likta tikai tad, kad kāds cilvēks ir Manu Vārdu dzirdējis un savā sirdī ticīgi un ar visu mīlestību uzņēmis; cik ilgi tas tā nav, neviens lai cik dvēselē pilnīgs cilvēks vēl nevar sasniegt gara atkalatdzimšanu. Jo bez Mana Vārda, ko Es uz jums nu runāju, Manas mīlestības dzirkstele nenāk jūsu dvēseles sirdī, un kur tā nav, tā dvēsele arī nevar augt un zelt un tāpat arī nevar kļūt atkalatdzimusi.

11] Bet turpmāk arī bērniņi, ja viņi Manā vārdā un pēc Maniem vārdiem tiek iezīmēti un kristīti, viņu dvēseles sirdīs saņems ieliktu Manas mīlestības Gara dzirksteli, bet pie ačgārnas audzināšanas tā tomēr neaug, bet gan tikai pie audzināšanas pēc Manas jums visiem nu pavisam skaidri rādītās kārtības, pēc kuras vispirms jātiek izglītotai sirdij, un tikai no tā atbilstoši prātam. Bet sirds tiek izglīkota caur patiesu mīlestību un caur lēnprātību un pacietību!

12] Māciet bērniem agri mīlēt Tēvu Debesīs, rādiet viņiem, cik Viņš visu, kas te ir, ir ļoti labi, skaisti un gudri radījis cilvēku labumam un cik Viņš ir ļoti labvēlīgs sevišķi viņu par visu mīlošiem mazajiem bērniņiem! Pie katras sevišķas izdevības dariet viņus uzmanīgus tam, ko visu kārtu un liek notikt un pieļauj Tēvs Debesīs, tad jūs mazo sirdis pievērsīsiet Man, un viņos drīzāk sāks zelt Mana mīlestība! Ja jūs mazos tā vadīsiet, tad jūsu vieglās pūles jums drīz nesīs zelta augļus, — bet citādi tikai dadžus un ērkšķus, uz kuriem neaug ne vīnogas, ne vīģes!

13] Bet nu sakiēt Man atklāti, vai jūs tagad labi saprotat, kā un kāda iemesla dēļ šie mūsu melnie brāļi var realizēt tādas lietas, kas jums pagaidām vēl bija un vajadzēja būt mīklainākam brīnumam!"

221. PAR PAREIZU IZPRATNI UN DOMU LASĪŠANU

1] Pēc tam moru VADONIS saka: "Kungs, Tu visuvarenais un gudrākais Dievs! Es un mani biedri esam Tevi sapratuši pavisam lai, bet vai arī baltie, kueu dēļ īstenībā Tu šo izskaidrojumu esi devis, Tevi ir sapratuši pareizā izpratnē un garā, to es dabīgi ar pilnīgu noteiktību pavisam nevaru apgalvot! Kā man liekas, daži vēl šis tas ir palicis neskaidrs!

2] Vienīgi, ja kādam vēl kas ir uz sirds, un ja tira izpratne viņam ir svarīgāka kā šķietami uzticību pelnošs prāta gods, tas gan pieteiksies! Jo arī starp šiem baltajiem varētu būt tādi, kas tādēļ neko tālāk nejautā, lai caur jautājumu nenodotu sava prāta vājumu! Nu, es kā melnais viņiem gribētu dot padomu labāk atnest prāta nenozīmīgo godu un tā vietā izšķirties par tīru patiesību, kas var sekot tikai tīrai izpratnei, citādi kāda nesaprasta patiesība jūsu m

acekļiem nevar būt daudz labāka kā kādi sekli meli, jo kāda nesaprasta patiesība kādam tikpat maz var noderēt kā kādi meli.

3] Kādus saskatāmus melus gan neviens nepielietos, tādēļ tie viņam nevar nedz kaitēt, bet dabīgi

vēl vairāk noderēt; bet arī kāda nesaprasta patiesība nevienam nevar noderēt, tādēļ ka tā kā nesaprasta vai nu nekādi nevar tikt pielietota, vai arī augstākais nepareizi un tādā veidā lietotajam nevar būt ne par matu labāka kā skaidri, pilnīgi meli.

4] Tas būtu mans uzskats; varbūt kādam ir kāds labāks, un tad es klusējot labprāt ar lielu uzmanību gribu noklausīties tālāko!”

5] ES saku: “Tava piezīme bija pavisam laba un ļoti pareiza. Es Pats šeit zinu vairākus, kas šo Manu izskaidrojumu ir nepietiekami dziļi aptvēruši; bet viņi kaunās caur kādu jautājumu izpaust sava prāta vājumu, un tādēļ labāk apmierinās ar kādu daļēju izpratni.”

6] Kad Es izteicu šo piezīmi, vairāki tūlīt jautāja, vai tie būtu viņi, kas šo brīnišķo izskaidrojumu nav pietiekami dziļi aptvēruši. Bet Es klusēju. Arī Kirenijs ļoti bailīgi Man jautāja, vai varbūt arī viņš šīs patiesības nav aptvēris pietiekami dziļi un patiesi.

7] Te ES teicu: “Ne vienīgi tu, bet lielākā daļa no jums! Šo Manu izskaidrojumu par pilnīgas dvēseles stāvokli pilnīgi ir aptvēruši tikai devi Mani mācekļi, — visi citi, izņemot morus, nē! Jums par to lietu ir tikai kāda jausma un vēl ilgi ne kāds pilnīgs jēdziens, ko vadonis pie vairākiem no jums pat redzēja un labi nomanīja, tādēļ viņa piezīme arī bija pilnīgi pareiza.

8] Jo kādai pirmdzīvības pilnīgai dvēselei līdzās brīnumaini darbojošam spēkam kā pavēlniekam pār šīs zemes radību, sevišķi satrauktos mirkļos ir arī tā brīnumainā īpašība pazīt citu cilvēku domas un pat saskatīt, kas kāda cilvēka sirdī norisinā; jo tāda cilvēka piesātinātā ārējās dzīvības sfēra uz vietas pamana to, kas ir kāda cita cilvēka ārējās dzīvības sfērā, un tādēļ tādi dvēseles dzīvības pilnīgi cilvēki pavisam nav apkrāpjami. Viņi ar savu ļoti intensīvo ārējās dzīvības sfēru biež jau no ļoti liela attāluma saskata, ko kāds viņiem pretimnākošs cilvēks domā un ko viņš grib.

9] Ja tuvojās kāds ienaidnieks, tad tādi dvēselē pilnīgi cilvēki caur viņu ārējās dzīvības sfēras apvienošanu viņu tikpat nenovēršami var piespiest bēgt, kā jūs caur viņu dzīvības sfēru apvienošanu redzējāt no zemes izceļam spēcīgu koku, pārnesam varenu klinti un beigās pat iekuram uguni, kas tūlīt satvēra krūmu un pārvērtā par pelniem.

10] Tādēļ lai neviens no jums nedusmojas, ja tas melnais vadonis arī dažu ko saka un trāpa jums kā veikls šāvējs savu mērķi; jo jūsu ārējā dzīvības sfēra viņam nodod, jā, pavisam gaiši apgaismo pat jūsu slepenākās domas, ja tikai ar tām ir apvienota jūsu griba. Tīri smadzeņu domas, kas īstenībā nav nekādas domas, viņi gan nesaskata, tādēļ ka tās pastāv tikai tīri no smadzeņu tāfelīšu ainām un tām nav nekādas dzīvības; bet sirds domas viņi saskata precīzi, sevišķi, ja viņi kā tagad paši atrodas kādā nedaudz sirdi satraucošā stāvoklī.

222. DVĒSELES ĀRĒJĀS DZĪVĪBAS SFĒRAS NOZĪME

1] (KUNGS:) “Tikai jūs to vēl nepietiekami dzīvības skaidri saprotat, kas pamatu pamatā īstenībā ir dvēseles ārējās dzīvības sfēra, un kā šis spēks var ārēji izpausties darbīgs, jūtīgs, dzirdošs un pat redzīgs! Jūsu prātam tas gan ir nedaudz grūti aptveram, tādēļ ka ārējā, jūsu miesas acīm skatītā pasaule neļauj izvīzīt nevienu derīgu piemēru, tā ka viss garīgais tikai ļoti grūti ir ietērpjams kādā materiālā ainā. Bet tā ka šo ļoti svarīgo lietu jūs tad tomēr saprotat nedaudz vāji, Es jums to gribu apgaismot vēl nedaudz vairāk. Bet

jums visu savu prātu vajaga ļoti stingri saņemt kopā, citādi jūs šo vissvarīgāko dvēseles lietu vēlreiz pietiekami dziļi neaptversiet.

2] Bet ka tas ir kas vissvarīgākais, jūs varat saprast un labi izprast no tā, ka šo pirmdzīvības noslēpumu Es apgaismoju mūsu šejieneskopā esamības pašās beigās. Bet cik lielu Es jums jau iepriekš pilnas septiņas dienas šeit un agrāk arī citur esmu redzējis, bet šī tomēr paliek tā lielākā un viss cits līdz šim ir ticis rādīts šīs lielākās dēļ, tādēļ, ka bez tādiem brīnumainiem notikumiem un sagatavošanas jums būtu neiespējami aptvert pat tā niecīgāko daļu.

3] Bet kādēļ es tieši to nu apzīmēju kā svarīgāko? — Tas ir ļoti viegli uzminams un saprotams! Kas savu dzīvību atiesi grib uzlabot un pacelt īstenā dzīvībā, tam vispirms to vajaga pazīt visās tās dalās, kā tā pastāv un izpaužas; kā tā zem zināmiem notikumiem vai norisēm tā vai tā izpaužas; kā tā, ja tā kļūtu samaitāta vai ačgārna, atkal ir labojama, uzturama pavisam uzlabotā dzīvības stāvoklī un pārejoša ir pārnesama arī uz līdzcīvēiem, ar to lai beigās top viens gans un viens ganāmpulks!

4] Bet ka patiesam cilvēkam pilnīga izpratne par dzīvību ir tas vissvarīgākais, to visos laikos saprata

un apgalvoja visu tautu gudrākie vīri; tikai viņi ceļu uz to atrada tikai ar lielām pūlēm, grūti un visbiežāk nemaz. Bet nu Es kā koš mūžības visas visas dzīvības un esamības Kungs un Meistars Pats esmu atnācis pie jums un šeit uz šīs no pasaules vēl visvairāk atšķirtā vietā esmu visus brīnumus ataicinājis, lai cik iespējams uzskatāmi un rokām aptverami jums acu priekšā liktu patieso dzīvības esamību, un tā ar laiku un īstu pacietību jūs to aptversit; bet tad jūsu pienākums būs no jums aptverto, cik iespējams daudz, paadarīt aptveramu arī jūsu līdzcilvēkiem.

5] Jo ja kādā zemē to saprot, aptver un no tā sev pielieto tikai viens vai divi cilvēki, tad viņiem no tā tikpat maz būs atsevišķs labums kā kādam gudram starp trakiem trako namā vai ēzeļu un vēršu stallī! Vai viņi gan gudri sapratīs, ja viņš viņiem no savas iekšējākās gudrības dziļumiem ar draudzīgākiem vārdiem izklāstīs diženākās mācības?!

6] Kāds gudrais var tikt atzīts un saprasts atkal tikai no gudriem! No dzīvnieku un īstu nelgu dzīvībām nekas nav izdarāms, jo kas no tā ir iznācis, par to jau ir gādāts caur Manu mūžīgo kārtību; bet pa pareizu patiesības, mīlestības, pacietības un gudrības ceļu jūs no cilvēka dzīvības varat izkalt visu!

7] Un, ja jūs cilvēkus esat padarījuši par patiesiem brāļiem un draugiem, kuri dzīvības izpratnē ar laiku līdzināsies jums, tad jūs savstarpēji arī baudīsit patiesu prieku un svētlaimi un kļūsit spēcīgi visā labā, ko jūs viegli izvedīsiet! Jo simts rokas paveic vairāk, simts acis, vērstas uz visām pusēm, redz vairāk kā divas un tūkstots apvienotas ārējās dzīvības sfēras ir pavisam kuriozi spēcīgs līdzeklis visādu briesmu un ļaunumu novēršanai, no kuras puses tie arī vienmēr nevēlētos nākt un kādā vārdā tie arī sauktos.

223. MĪLESTĪBAS PILNĪGA CILVĒKA SPĒKS

1] Pie šiem dažiem mūsu moriem jūs tak redzējāt caur ārējās dzīvības sfēras apvienību kopīgas darbošanās varu! Cik daudz parastu cilvēku spēki tam nolūkam gan būt nepieciešami, lai kādu tādu koku, kā to veco ciedru, izceltu ārā kopā ar smago zemi. Cik daudz cilvēku dabīgie spēki to ļoti lielo un tāpat ārkārtīgi smago klinti gan būtu aizgrūduši tālāk vai aizvēluši no tās iespriekšējās vietas?!

Tie nedaudzie mori jūsu acu priekšā ir to aizstūmuši pa gaisu vai patiesībā aiznesuši! No šī nenoliedzamā fakta jums tak tomēr vajadzētu secināt, kāda vara un spēks ir pilnīgu dabas dvēseļu apvienotā ārējās dzīvības sfērā.

2] Bet ja jau šie mori, kas neko nezināja par Mana Vārda varu un spēku, tikai caur savu pilnīgā dabas dvēseļu, ārējo dzīvības sfēru apvienošanas varu ir realizējuši tik ārkārtēju, cik daudz lielāku tad tikai vajadzētu realizēt jums, kas jūs ar jūsu apvienotu ārējās dzīvības sfēru varētu darboties caur Manu Vārdu un caur Manu mīlestības uz jums, pilnīgām dvēselēm, visvareno Garu!

3] Patiesi, patiesi, Es jums saku: ne tikai tādus kokus, bet gan jūs varētu pārvietot veselus kalnus, ja pēc jūsu gudro siržu uzskatiem tas kaut kur būtu vajadzīgs; bet kas kaut kur būtu nepieciešams, to jūs katrā acumirkli uzzinātu sevī caur Manu garu, kas caur Manu vienmēr dzīvo Vārdu jūsu dvēselēs vienmēr būtu klātesošs!

4] Vai tas nebūtu Manā Vārdā kāda pilnīga cilvēka ļoti vēlamais stāvoklis, un vēl vēlāmāks kādai kopienai vai pat tautai?

5] Tā iespējama īstenošana ir jūsu acu priekšā un tādēļ ir ļoti nepieciešams, ka jūs visi Mani tuvākie mācekļi, šo vissvarīgāko stāvokli sevī un pie sevis nu pilnīgi pazīstat un tad pareizā veidā māciet pazīt arī pārējiem cilvēkiem. Jo kam pieder kāda gaisma, tam tā nav jāpaliek, tam tā nav jāliek zem pūra, kur tā ar saviem tumsu apgaismojošiem stariem nevienam neko nevar noderēt, bet gan lai gaismu liek uz kāda brīva galda, no kura tā var mirdzēt visiem cilvēkiem!

6] Kādu dabīgu gaismu gan ir viegli nolikt uz galda! Ar gaismu sirdij un dvēseli neteikti iet nesalīdzināmi grūtāk; bet laba un stingra griba arī to realizē un ar Manu noteiktu palīdzību tādā svarīgākā dzīvības lietā pat ar vieglākām pūlēm kā jūs to ticat. Dabīgi, katram to, ko viņš grib dot savam tuvākam vispirms pašam vajaga iegūt, citādi viņš līdzinās aklam, kas gri vest kādu citu aklo; ja viņi beidzot nonāk pie kāda grāvja, ciņi abi iekrīt iekšā!

7] Nu Es jums šo kāda pilnīga cilvēka dvēseles dzīvības spēka tāda stāvokļa lielāko svarīgumu, cērums, tomēr esmu pietiekami izskaidrojis un esmu jums arī rādījis pilnīgas pašizziņas lielo svarīgumu, kas var tikt sasniegta caur bērnu pareizu audzināšanu un pie bez viņu vainas jau reiz izkropļotiem cilvēkiem caur patiesu pazemību, pacietību un galvenokārt caur iespējami bagātīgākā mērā patiesu, darbīgu mīlestību uz Dievu un no tā uz tuvāko. Dvēseļu dzīvības spēcīgo moru darbus, kuriem jūs jāved pie pa-

reizas pašizziņas, Es jums esmu izskaidrojis, bet ko jūs tomēr pietiekami dzīvības dziļi neesat sapratuši; tas nu atkarīgs no jums, lietas varīguma dēļ jautāt, un caur jautājumiem pašiem paziņot kur un kas vēl trūkst!

8] Iepriekš jums to trūkstošo pašiem vajaga dzīvi sajūst, citādi ar savu brīvāko gribu jūs par to nekad nevarētu raizēties; jo ja kāds ko ir pazaudējis, bet viņš par to neko nezina, — vai viņš pazaudēto tad kaut kur sāks meklēt? Tātad vispirms vajaga dzīvi sajūst, ka kādam kaut kas trūkst un iekš kā tas pastāv un arī vajaga saprast trūkstošā lielo vērtību, citādi tas ar nepieciešami dzīvu dedzību netiek sākts meklēt.

224. PAR IZSALKUMU PĒC GARĪGĀS BARĪBAS

1] (KUNGS:) “Parasts pasaulles cilvēks par kādu patiesu un augstāko dzīvības vērtību, protams, nevar ko sapņot, jo, ja ir pienācīgi rūpējies tikai par savu vēderu, ko tad viņam rūp visas citas dzīvības vērtības?! Viņam pārpilnībā ir ko ēst un ko dzert, ja viņam slāpst, ir skaists un ērts dzīvoklis, mīksta guļas vieta, smalki tērpi un vēl daudzas citas dzīves vērtības un viņam arī netrūkst skaistas un krāšņas jaunavas un citi iepriecinājumi! Kā tādām zemes labumu uzurpatoram bēl būtu jātrūkst?!”

2] Nabaga cilvēkiem, protams, vajaga patverties pie visādām gudrībām un atziņām, ko viņiem sagādā viņu vienmēr izsalkusī fantāzija, lai ar to šur un tur sev iemantotu kāda bagātnieka labvēlību, no viņa dzīvotu un par to viņam kaut ko iestāstītu; bet pie visa tā kā patiess nav pieņemams nekas cits kā izsalkušā gudrā nabadzība un viņa roku sli kums un ka tādēļ savu izsalkušo māgu viņš mīļāk bez pūlēm piebāž ar savām iedomām un fantāzijām par kādu Dievu un par cilvēka dvēseles mūžīgu dzīvību, nekā ar savu roku grūtu darbu.

3] No šīs dzīvības precīzās ainas jūs redzat un atzīstat vai kādam ar dzīvības labumiem labi apgādātam cilvēkam kaut kas trūkst! Kāda viņam interese par vissvarīgāko pašizziņu, bez kā nav iedomājama Dieva izpratne?! Vai viņš to, kas viņam tomēr neoteikti augstākā mērā trūkst, jebkad sāks meklēt? Pavisam noteikti nē; jo viņš necieš nekādu izsalkumu un nekādas slāpes, kas tomēr ir šķietama svira, caur kuru laiskais nabaga cilvēks var tikt pamudināts uz gudrību un zinātni!

4] Kā tad viņš citādi varētu pamanīt, kā viņam trūkst patiesai dzīvībai?! Tikai izsalkums un slāpes — pēc labi apgādātā dzīvotāja domām — ir vienīgais motīvs kaut kādai darbībai; kam tātad nav jācieš ne izsalkums, ne slāpes, tam pavisam nav jāskatās apkārt pēc kāda darba! Īsis sakot, kam pēc viņa domām nekā netrūkst, tam arī ne pēc kā nav nekādas vēlēšanās un kas neko nav pazaudējis, kas viņam būtu jāmeklē, it kā viņš būtu ko pazaudējis?!

5] Tāpat tas ir arī ar kādu mācību, kas tiek izklāstīta. Kas iedomājas to pilnīgi saprotamu, tas to tālāk nepātīs. Paēdušais vairs neprasa kādu ēdienu; kad viņš atkal sāk sajūst izsalkumu, tad viņš, protams, atkal lūkosies apkārt pēc kāda diena. Bet ko viņš darīs, ja ēdiena gatavotājs nav klāt? Vai viņš pats gan varēs pagatavot kādu ēdienu?

6] Tādēļ tagad jūs visi lūkojieties apkārt pēc kāda ēdiena, cik ilgi starp jums ir ēdiena meistars! Kad viņš atkal atgriezīsies mājās, turp, no kurienes viņš ir atnācis, tad daudzi sāks lūkoties apkārt pēc patiesa ēdiena; bet tad tas būs grūti kādu saņemt.

7] Daudzi no jums, kas jūs nu atrodieties ap Mani, laicīgi esat labi apgādāti un pārmēru bagāti visādiem laicīgiem dārgumiem un ar visu dedzību nu tiecieties pēc garīgiem, kas nevar tikt celti dienas gaismā no zemes zelta raktuvēm! Nu jūs sev tos dabūsiat pārpilnībā — tikai jums nevajga domāt, ka kāds daudzums ir pietiekams, lai visu skaidri saprastu.

8] Katru Manu jums teikto vārdu jūs gan saprotat, ciktāl kā cilvēki jūs tos varat saprast; bet visu, kas bezgalīgā pilnībā tajā ir apslēpts, jūs vēl ilgi neaptversit! Jūs arī tāpēc nejautājat, tādēļ ka nemanat, ko jūs vēl nesaprotat! Bet kāpēc jūs to nepamanat un kāpēc Kubratuvisars pie jums pamanīja, ka jūs Manu izskaidrojumu neesat pilnībā sapratuši?! Tādēļ, ka viņa iespējami pārpilnīgākās dvēseles ārējās dzīvības ēteris ļoti viegli sajūt jūsu vēl diezgan nepilnīgo, kā jūs pat tumšā naktī uz kāda galvas pamanīsit, vai viņam ir daudz matu vai kails pakausis, ja jūs viņa galvu aptaustāt ar savām rokām!

9] Pie jūsu vēl ļoti vājās ārējās dzīvības sfēras jūsu jušana iesākas tikai tur, kur sākas miesa, pāri par to jūsu dvēselēm vēl nav ne dzirkstelīte sajūtas!

225. ATKALATDZIMUŠO BRĪNUMSPĒKS

1] (KUNGS:) “Bet šo moru, sevišķi kādā lielākā satraukumā, jušana var sniegties daudzu ceļa stundu tālu, un tādēļ viņi viegli var pamanīt, kāda gara bērni ir tie, kas viņiem tuvojas. Viņi pie tā gan nepazīst kādu dziļāku garīgu esamību, — bet dvēseles īsteno stāvokli pavisam noteikti!

2] Kad viņi šorīt šeit atnāca, viņi jau no tālienes zināmā mērā pazina Manu dvēseli un viņas gudrību un spēku; tikai Garu dvēselē viņi nevarēja pazīt, tādēļ ka Dieva Garu atkal var pazīt tikai gars no Dieva. Tam nolūkam Man caur Manu Vārdu viņu sirdīs vispirms vajadzēja likt dzirksteli, un kad tā dzirkstele kādā pilnīgā dvēselē papildnam atrazdama pavisam pareizu barību tūdaļ kļuva stiprāka, tad viņa Mani tūlīt pazina arī Manā Garā un nu jau intensīvāk kā jūs zina, ar ko viņiem Mani ir darīšana.

3] Tas viss ir kādas pilnīgas dvēseles rezultāts. Jūsu dvēseles, izņemot dažas, kā dvēseles par sevi tādu izpratni gan nekad nesasnies, bet caur Manu ļoti lielo mīlestību uz jums, jūs tiksiet tā apgaimoti, ka jūs kļūsiet kā ļoti piemēroti pilnīgai Mana Gara uzņemšanai. Ja jūs tad, ne it kā caur jūsu nopelniem, bet gan tikai caur Manu mīlestību, žēlastību un līdzcietību kļūsiet Garā atkalatdzimuši, tad jūs darīsiet vēl vairāk nekā šie mori, — bet ne no jūsu dvēseles pilnības spēka, bet gan no Mana, jūsu par sevi tikai vājo dvēseļu caurstrāvojošā Gara spēka, caur ko tad, protams, arī jūsu dvēseles uz mūžību kļūs vienmēr dzīvības spēcīgākas!

4] Tomēr Es jūs negribu padarīt par brīnumdariem, bet gan par patiesiem cilvēku labdariem. Kad Mans jūsos pamodinātais Gars kļūs pilnīgi darbīgs, tad jūsu prāts kļūs skaidrs un gaišs, un caur to pa pavisam dabīgu ceļu jūs noklausīsieties dabas noslēpumus un tās garus vai, respektīvi, dabas pirmsspecifiku saubstances padarīsiet sev paklausīgas; caur ko jūs sasniegsiet lielas laicīgas priekšrocības, bet kurās jums jāizlieto labdarības darbiem nabaga cilvēcei!

5] Ja jūs lielās priekšrocības, kurās ar laiku jūs vedīs Mans Gars, izlietosit pēc Manas kārtības, tad tās jums visā nesīs tūkstoškārtīgu svētību; bet ja jūs tad ar laiku tās pret Manu kārtību atkal sāksit lietot savtīgi, tad jūs cilvēkiem kļūsiat par visu iedomājamu laicīgu nelaimju perēkli.

6] Tas, ko Es jums nu runāju, to Es runāju arī uz visiem, kas tūkstots un vēl tūkstots gados, pāri tā vai zem tā jums sekos. Pēc tam atkal nāks kāda cita zemes maiņa, caurrūgšanai un apstādīšanai ar un bez cilvēkiem; jo zeme ir liela un tās garu ir daudz, kas te tiesā gaida likteni.

7] Katrs atkalatdzimušais gan arī var veikt brīnumus, bet ne tā, kā šie mori bez Mana Vārda un Manas gribas pazišanas, bet gan ar pilnīgu Mana vārda un Manas gribas un Manas nemainīgās kārtības pilnīgu pazišanu. Jo, ja kāds gribētu kaut ko citu, tad tas nevarētu notikt, tādēļ ka Mans Gars viņā tam nolūkam neizdotu nekādu spēku; jo te dvēsele gribētu tikai pati par sevi, tādēļ ka pret Manu gribu Gars nekad kaut ko nevarētu gribēt!

8] Bet caur gara atkalatdzimšanu dvēselē dvēselei netiek atņemta viņas pašas brīvā griba un viņas ārējā izpratne lielā Visuma virknē, kas nepārtraukti izies no Manas mīlestības, no Manas gudrības, kārtības, varas un spēka.

226. ATTIECĪBAS STARP DVĒSELI UN GARU

1] (KUNGS:) “Dvēsele pret garu vienmēr tā attieksies kā laicīga miesa pret dvēseli. Kādas lai vēl cik pilnīgas dvēseles miesai zināmā mērā arī ir kāda sev piemītoša baudu griba, caur ko dvēsele var tikt samaitāta, ja viņa tai pievienojas. Kāda pareizi audzināta dvēsele gan nekad nepiekrītīs miesas rijīgai gribai un vienmēr paliks kungs pār viņas miesu; bet pie izkropļotām dvēselēm tas ir viegli iespējams.

2] Bet starp dvēseli un garu tomēr vienmēr valda tikai tādas attiecības kā starp kādu pirmpilnīgu dvēseli un viņas miesu. Miesai par sevi var būt iekāres, cik daudz viņa grib un ar visiem viņas bieži ļoti asiem dzeloņiem dvēseli vilināt uz izpildīšanu un apmierināšanu, bet pilnīga dvēsele uz to tomēr vienmēr saka iedarbības bagātu “nē!”. Uz uz mata to pašu dara Mans Gars dvēselē, kurā tas ir pilnīgi pārgājis.

3] Cik ilgi dvēsele pilnīgi ieiet gara gribā, tik ilgi viss uz mata notiek pēc gara gribas, kas tad arī ir Mana griba; bet ja savas atmiņas dēļ dvēsele grib kaut ko, kas vairāk attiecas uz jutekliskām lietām, tad tādos brīžos gars atkāpjas un vienīgi dvēselei atstāj vēlēšanās izpildīšanu, no kā parasti nekas neiznāk, sevišķi, ja izpildīšanas griba kā labi sasniedzamu sevi satur ļoti maz vai parasti nekā garīga.

4] Dvēsele drīz manīdama savu savtīgo nespēku un neveiklību tad tūdaļ arī atsakās no saviem baudkāriem sapņojumiem, atkal uz ciešāko apvienojas ar garu un ļauj tam pārvaldīt savu gribu. Tē tad dabīgi

atkal pilnībā ir kārtība un spēks un vara!”

5] Beidzot, nedaudz nedroši, tomēr atkal reiz KIRENIJS jautā: “Kungs, caur Tavām tagadējām runām un pamācībām es nu gan esmu nonācis aiz kāda bezdibeņa, kur savas izpratnes sfērā es esmu pamanījis kādu galveno trūkumu un tagad to pamanu vēl vairāk!

6] Iepriekš Tu teici, ka dvēseles egoisms, ja arī caur garīgas atkalatdzimšanas aktu Tavs gars viņā viņu pilnīgi caurstrāvo un pilnīgi iekaro, tomēr nav tādā veidā pārgājis garā, ka zināmos momentos viņa no tā vairs nevarētu atšķirties, tātad viņai vēl vienmēr ir viņas egoisms un viņas substancālā būtībā pat var domāt un gribēt pilnīgi pati par sevi kā pims gara atkalatdzimšanas.

7] Ja viņa vispirms pati var ribēt un domāt, viņai arī vajaga būt kādām brīvām, pašām par sevi pastāvošām izpratnes spējām un ar tām vajaga pazīt to neizsakāmo priekšrocību, kas viņai ieplūst no viņas gara. Bet, ja viņa nepieciešami to saskata, kā viņa jebkad pati par sevi var domāt un gribēt to, ko viņai nav iedvesis gars? Vai tad pirmām kārtām viņas karstākai un visu viņas būtnei aplaimojošai vēlēšanai nevajaga mūžību būt un nemainīgi palikt pilnīgi viens ar garu?! — Paliekoša domu, gribas un izpratnes spēju egoismā es īstenībā cilvēka garīgā esamībā atrodu vēl kādu nepilnību.

8] Bet dīvaini skan arī tas, ka savā garā pāri uz otru pusi īstenībā pilnīgi jaunatdzimusi dvēsele, — kurai tad tomēr būtu jābūt daudz spēcīgākai kā kāda šī mora tīri pirmpilnīgai dvēselei, pie kura vēl ilgi nav un jo maāk arī iepriekš jebkad bija runa par kādu garīgu atkalatdzimšanu — pati par sevi spēj daudz mazāk kā kāda šāda mora vienīgi pati par sevi esoša, pirmpilnīga dvēsele! Ja tādas dvēseles kaut ko grib, tas tā notiek; bet ja kāda viņas garā atkalatdzimusi dvēsele, kas tak tomēr izsaka esam vairāk kā pirmpilnīga dvēsele, no sevis kaut ko gribētu, tas nenotiek tādēļ, ka gars to negrib!

9] Šo moru dvēselēm noteikti arī viņpasaulē pimitis tās brīnumainās spējas, saskaņā ar kurām viņas, mazākais, kā šeit būs spējīgas veikt daudz brīnumaina. Bet mūsu pāri uz otru pusi garā atkalatdzimušās dvēseles tad pašas par sevi zināmā mērā savai privātai patikai pavisam neko nespētu?! Patiesi, Kungs, tas nu man pirmo reizi ir kaut kas, ko es pavisam nespēju aptvert. Jā, es tam neatrodu nekādu pamatu, ne kādu prātam pieņemamu pieturas punktu. Tālab esi Tu žēlīgs mums baltiem šo lietu likt nedaudz gaišākā gaismā, jo tā mums ir kāda nesagemojama barība!”

227. SMADZENES UN DVĒSELE

1] ES saku: “Es jums jau iepriekš reiz rādīju, kā caur kādu ačgārnu audzināšanu kāda dvēsele un beigās viss cilvēks zaudē visas cilvēciskās man līdzīgās godības spējas! Ja tu pie kāda bērna zināmai izglītībai vispirms pakļauj prātu, un smadzenes vēl nav pa divām trešdaļām nobriedušas un tomēr tiek apgrūtinātas uz vēl ļoti mīkstām un arī vēl udeņainām, labākai apmācībai attīstošām smadzeņu tāfelītēm uzņemt neskaitāmu daudzumu vārdu, ainu un skaitļu, tad šīs smadzeņu tāfelītes no vienas puses var tikt par daudz norūdītas un, no otras puses, novestas pilnīgā nekārtībā, kāpēc tādi bērniņi vēlāk kā jaunekļi un vēl vēlāk kā vīri pastāvīgi tiek mocīti ar galvassāpēm, no kurām visu mūžu nekad nevar tikt pilnīgi atbrīvoti.

2] Visas smadzenes jau ilgi iepriekš tiek aizlipinātas ar visādām zīmēm un padara pavisam neuzņēmīgu smalku zīmju uzņemšanai, kurām vispirms paceļoties no sirds jāiespējas ļoti jūtīgajās smadzeņu tāfelītēs. Ja arī vēlāk dvēselei no sirds tiek izklāstīta kāda augstāka garīga patiesība, tā nav paliekoša un dvēsele to nevar aptvert, jo šī patiesība vairs nevar tikt dvēselei uzskatāmi attēlota ilgāk kā uz vienu mirkli.

3] Pie tam dvēselei priekšā kā biezs mežs vienmēr ir daudz materiālu, rupju pasaules ainu un caur tām neiespējami saskatīt pavisam maigās, mazās, bezgala daudzās tikai pavisam vāji iespiestās zīmes. Ja viņa ar pūlēm uz acumirkli saskata tās pavisam viegli uzliktās miglas ainas, kas ir pacēlušās no sirds, viņai tās parādās kā karikatūra, ko viņai neiespējami aptvert un nevar pietiekami skaidri saskatīt, tādēļ ka rupjās matērijas ainas nāk garīgo ainu priekšā un tās pa daļai aizsedz un pa daļai izposta.

4] Nu tu domāsi un teiksi: “Jā, kālab tad dvēselei vajaga skatīties tieši uz smadzeņu tāfelītēm? Lai viņa tūlīt nodarbojas tikai ar sirdi un tā ieiet tās gara gaismā!” Viss būtu pareizi, ja tikai dzīvību tūlīt neaiztiekot varētu pavisam izmainīt reiz likto kārtību!

5] Vai tad arī tas nebūtu labi, ja kādam, kas lai kāda iemesla dēļ vai jau mātes miesās vai pēc tam pasaulē ir kļuvis akls, uz zoda, pieres vai deguna tiktu liktas pāris acis? Tas būtu pavisam lai, ja tā citā vietā noliktām pāris acīm nevajadzēti arī kādu pavisam citu miesas organismu!

6] Jo pie cilvēka miesas organisma pastāv kāda stingri matemātiska kārtība, pēc kuras viss stāv savā vietā ne par matu nepārgrozāms, un bez visa miesas organisma pilnīgas pārmaiņas nevar tikt pārmainīts. To ievērojot, ir pavisam neiespējami kāda jutekļa darba rīku kādam nolikt kādā citā miesas vietā, nepārveidojot visu miesu, nedodot tai citu formu un pavisam citu iekšēju iekārtojumu.

7] Bet kā labi rādītā iemesla dēļ miesai nevar pielikt nevienu citas vietas jau pareizā vietā pieliktu jutekli, tā tas ir arī pie dvēseles! Viņa var redzēt un dzirdēt tikai caur miesas smadzenēm, bet pārējos iespaidus, kas ir truli un neskaidri, dvēsele, protams, var pamanīt arī ar citiem nerviem, bet tiem tomēr vajaga stāvēt nepārtrauktā savienībā ar smadzeņu nerviem, tā ka citādi aukslējām nav garšas un degunam — smaržas izjūtas.

228. SMADZEŅU PAREIZA IZGLĪTOŠANA

1] (KUNGS:) “Cik ilgi dvēsele apdzīvo miesu, smadzenes ir un paliek galvenais dvēseles dzīvības orgāns. Ja smadzenes ir pareizi izglītotas, no sirds smadzenēs iespīestās dzīvības ainas dvēsele labi un precīzi saskatīs un pēc tām arī domās, secinās un rīkosies.. Zināmos sajūsmīnošos momentos caur kāda ticīga un gribās pēcīga roku uzlikšanu dvēsele pati par sevi var gaiši redzēt arī no pakrūtes, kā jums par to deva piemēru mūsu Corels, bet reālai dzīvai viņai tas līdz maz vai nemaz, pie kam savas miesas tumšajā mīteklī viņai par to nevar palikt ne visvieglākās atmiņas.

2] Kur viņas miesas dzīvības laikā dvēselei pie kādas skatīšanās vai pamanīšanas nedarbojas līdzī galvas smadzenes, tur dvēselei nepaliek nekādas atmiņas, bet gan, augstākais, tikai tumša jausma; jo tam, ko dvēsele uzņem viņas galvas smadzenēs, viņai tikpat maz ir kāda redze kā miesai ir kāda redze, kas iekšēji varētu apskatīt to, kas viss caur acīm un ausīm ir iespīedies daudzajās smadzeņu tāfelītēs. Kas ir visa miesīgā iekšējais, to var apskatīt tikai dvēsele.

3] Bet kas tad atbīlstoši paliek pielīpis dvēselīskās smadzenēs, to dvēsele ar savām acīm, kas kā miesai acīs ir vērstas tikai uz ārpusi, nevar saskatīt un ar savām ausīm dzīrdēt, bet gan to var tikai gars viņā. Tālab arī cilvēks kaut ko tīri garīgu tikai tad var pazīt, ja gars, dvēselē pilnīgi pamodies, ir tajā pārgājis.

4] Bet kas ir iekšēji garā, to saskatu Es un no Manīs tad atkal cilvēka gars, kas ir identīskis ar Mani vai ar Manu Garu; jo viņš dvēselē tā ir Mans attēls, kā Saule savu pilnu attēlu liek kādā spogulī.

5] Ievērojot to, cik ilgi kāda dvēsele apdzīvo miesu, patiesai, īstai redzēšanai viņai nepīeciešami vajaga miesas pareizi izglītotas smadzenes, bet kādas izkropļotas smadzenes garīgai redzēšanai pavisam neder, kā arī jums neder redzēšana caur pakrūti, tādēļ ka no tā, kas tīka rādīts, neko nevarat paturēt atmiņā. Jo ja arī jūsu garīgās smadzenēs kas paliek pielīpis uz mūžību, tām tomēr nav tās acīs un ausīs, kas ir tikai pamodinātam garā.

6] Ja tātad smadzenes tiek pareizi izglītotas no sirds un īsti pēc Manīs kārtības un smadzeņu tāfelītēs iepriekš ir iespīestas garīgas dzīvības ainas nevis materiālas, kāda pirmā dzīvības aina ir gaisma, tad pēc tam sekojošās ārēji pasaulīgās ainas tiek apgaismotas un caur to visās to daļās ļoti labi saprotamas un pēc patīesas gudrības aptveramas un satveramas. No tā izejošā gaisma tad ne tikai piepīlīda visu cilvēcīsko organismu, bet gan garīgi gaišos staros plūst vēl tālu pāri tam un tā veīdo ārējo dzīvības sfēru, ar kuru tad kāds cilvēks, ja ar laīku tā nepīeciešami ir kļuvusi arvien blīvāka un spēcīgāka, ārējā pasaulē var brīnumainī darboties arī bez gara atkalatdzīmīšanas, kā jūs to esat redzējuši pie mūsu morīem.

7] Bet ja pie cilvēka smadzenes ir izglītotas ačgārni un uz tās smadzeņu tāfelītēm ir tikai neskaidras ēnu ainas, kuru aplūkošanai dvēselei beigās vajaga izlīetot visu savu dzīvības gaismu, lai tas tikai ļoti virspusēji skatītu pēc formu ārējākām kontūrām, tad dvēsele pati nekad nevar kļūt tik mīrdzoša, ka no viņas pīrmērigas gaismas varētu veīdoties kāda ārējās dzīvības sfēra.

8] Tikai caur patīesu pazemību, caur spēcīgāko mīlestību uz Dievu un uz tuvāko un caur sevišķu tiekīšanos pēc garīgām lietām, materiālās ainas smadzenēs tiek apgaismotas un caur to apgrieztas garīgā, un caur to tiek novestas nedaudz kārtībā, — bet zemes dzīvībā tomēr nekad tādā, kā jūs to redzējāt pie šīem morīem.

9] Bet tas nav svarīgi, jo viens atkalatdzīmītais no jums Man ir mīļāks nekā 99 tādas pilnīgas dvēseles, kurām vēl nekad nebīja vajadzīga kāda grēku nožēlošana. Jo Manīem patīesīm bērīem vajaga kļūt spēcīgiem caur viņu vājumu!

10] Vai tu, Mans Kīrenij, to visu nu esi labi sapīratis, un tavi jautājumi nu ir labi atbīldēti?”

229. KIRENIJS LŪDZ PASKAIDROT MĀCIBU PAR SMADZENĒM

1] KIRENIJS saka: “Kungs, atklāti jūtot un runājot, lai ;so tavu izskaidrojumu pavisam pareizi varētu saprast, tomēr vajadzētu būt kādām zināšanām par smadzenēm cilvēka galvā, tā ka citādi tomēr neiespējami varēt stādīties priekšā tās smadzeņu tāfelītes, uz kurām vai nu pie pareizas izglītības tiek zīmētas dvēseliskas ainas, vai pie sliktas un ačgārnas izglītības — vispirms materiālās, rupjās pasaules ainas un vēl mazāk kā uz šīm tāfelītēm tās daždažādās dzīves ainas tiek zīmētas.

2] Ak Kungs, ja Tev tas nebūtu nepatīkami — tā ka Tev tomēr ir iespējamās visas lietas — mums stādīt priekšā kādu piemēru vai kādas smadzeņu tāfelītes kā galvas priekšējo, tā arī pakauša, attēlu, lai mēs tad arī iegūtu pareizu priekšstatu no tā, ko Tu ļoti esi ieteicis kā vissvarīgāko?! Jo ja pie kādas tik milzīgi svarīgas pamācības par kādu pie tās piederošu lietu sev nevar iegūt pilnīgi pareizu priekšstatu no tā, ko Tu ļoti esi ieteicis kā vissvarīgāko?! Jo, ja pie kādas tik milzīgi svarīgas pamācības par kādu pie tās piederošu lietu sev nevar iegūt pilnīgi pareizu priekšstatu, tad tur acimredzami vajaga ciest arī kopumam.

3] Mūsu dvēseles vēl noteikti ir par daudz tumšām, lai mēs paši pareizi vērtētu vai pat gaišredzīgi aplūkotu galvas smadzeņu tāfelītes tiklab kā pēc to formas tā arī pēc to lietojamības, lai paši sev sagādātu pareizu priekšstatu; tālab ir nepieciešams, ka mums, baltajiem, ar vājo dvēseli, mazākais, par tiem mūsu miesas orgāniem tiek dotas kādas pareizas zināšanas, gandrīz vienīgi no kuru pareizas izglītošanas atkarīga cilvēka dzīves laime vai ļaunums. Ja, kā teikts, ak Kungs, Tev tas būtu patīkami, tad es labprāt gribētu dabūt redzēt vienu vai vairākas smadzeņu tāfelītes; bet arī ar pareiziem un nepareiziem zīmējumiem!”

4] ES saku: “Jā, Es zināju, ka Es jūs pievedīšu pie tā, kur jūs paši pie sevis pazīsiet trūkstošo un jūtīsiet pareizu nepieciešamību trūkstošo sev aizpildīt ar redzi, šī tava prasība Man ir patīkamāka nekā kāda cita, saskaņā ar kuru tu pirmīt gandrīz sašuti, ka Es tev devu saprast, ka pat kāda pilnīgi atkalatdzimuša cilvēka dvēsele materiālās radības pasaulē pati par sevi nekad neveiks to brīnumaino, ko pati par sevi un no sevis realizē kāda pirmsnesamaitāta dvēsele!

5] Es tev gan teicu, ka kāds garā atkalatdzimušais spētu darīt to, ko Es Pats spēju darīt, protams, tikai Manā un caur Manu mūžīgo kārtību; bet tu ar to šķiti neesam pilnīgi apmierināts! Bet pie tam tu nepadomāji ka arī šis pirmpilnīgās dvēseles citādi arī neko nespēj kā tikai to, kas labi iespējams ir pieļaujams un derīgs Manā kārtībā.

6] Ja viss, ko viņi ar viņu ārējās dzīvības sfēras spēku jums šķietami brīnumaini veic, ir kaut kas, kas ir tikpat dabīgs, cik dabīgs ir tas, ka šī zeme ir apaugusi ar sūnu un zāli un šīs Vidusjūras ūdens lielajā bedrē paliek stāvam, pateicoties tam piemītošajam smagumam. Bet, ja tu šīs abas tev nu rādītās dabas parādības atrodi kā kārtībā un pilnīgi dabīgas, tad tu arī to, ko visu šīm pirmpilnīgajām dvēselēm nepieciešami vajaga būt spējīgām viņu laicīgās dzīvības sfērai un no viņiem apdzīvotai zemei pavisam viegli atradīsi kā kārtībā un dabīgu.

7] Šiem moriem gan ir ļoti melna āda, bet par to jo gaismas pilnāka dvēsele! Viņi pa lielākai daļai pazīst arī miesas dzīvības organisma iekšējos galvenos miesas orgānus un smadzeņu tāfelītes viņiem ir labi zināmas, jo viņu pirmpilnīgās dvēseles viņu miesu var aplūkot no iekšienes ārā un, ja tajā ir kas slim, tad viņi redz vietu, kur slimība sēž, kā arī to, iekš kā slimība pastāv.

8] Ar savu ārējās dzīvības sfēru, kura tādos momentos kļūst spēcīga, viņi drīz arī atrod to zāli, caur kuru lietošanu slimība tā vai tā drīz tiek novērsta. Tikai tad, kad pie viņiem slinka un miegains kļūst redze un asinsvadi un asinis biežākas, viņi tic, ka tad vairs neesot nevienas zāles, kas palīdzētu vecai un aiz pavisam dabīgiem iemesliem vājai un ļoti nogurušai un laiskai kļuvušai miesai; tad jau esot labāk, ka dvēsele pati rūpējas par sevi, saņem un atstāj turpmāk vairs nederīgo un neglītu kļuvušo miesu un no visām laicīgām saitēm brīva dodas svētlaimes zemē, kas tur uz visiem laikiem un mūžīgi esot starp sauli, mēnesi un zemi.

9] Šiem cilvēkiem tad arī nav ne niecīgākās bailes no nāves, bet viņi baidās kādu miesas slimību, tādēļ ka caur to nevajadzīgā kārtā tiktu nodarbināti dvēseles spēki un caur to pēc tam pašai dvēselei uz kādu laiku vajadzētu kļūt vājai un tāpat nepilnīgai.

230. NETIKLĪBAS SEKAS

1] (KUNGS:) “Bet kas tad attiecas uz miesas un dzīvības labu audzināšanu un kādu patiesu jaunavīgu šķīstību, tad uz zemes gan nav nevienas tautas, kas šī tikumam būtu vairāk uzticīgi kā tieši šie melnie un kuriem mazāk piemistu izvirtības, netiklības un nešķīstības netikumi kā tieši šiem moriem.

2] Bet tam arī ir lielākā dzīvības nozīme, jo ja baltie cilvēki no šī netikuma izvairītos un piegulēšanu izdarītu tikai tik bieži, cik bieži tas ir nepieciešams augļa atmodināšanai kādas krietnas sievas miesā, Es jums saku: starp jums nebūtu neviens, kas nebūtu, mazākais, gaišrēģis. Bet tā, kā tas starp jums ir paradums, ka vīrs kā sieva caur bieži ikdienas viscēlākās un dvēselei radniecīgākās dzīvības sulas izgrūšanu izšķiež labākos spēkus un tādēļ nekad nav kāds uzkrājums, no kā beigās dvēsele varētu sev sakrāt kādu vienmēr intensīvāku gaismu.

3] Bet tādēļ viņi vienmēr kļūst vairāk un vairāk laiskas un polopveidīgās baudu meklējošās būtnes. Viņi reti ir spējīgi kādas spējīgi kādas gaišas domas un ir bailīgi, glēvi, ļoti materiāli, untumaini un nensnovērti, egoistiski, skaudīgi un greizsirdīgi. Viņi grūti vai ieži pat nemaz nevar aptvert ko garīgu; jo viņu fantāzija vienmēr klejo apkārt smirdošās miesas kairinājumam un nekad nespēj pacelties augšup uz kaut ko augstāku un garīgu. Un, ja starp viņiem šad un tad arī ir kādi cilvēki, kas, mazākais, no miesas kāres brīvos momentos pacēļ us augšu kādu brīvu skatu, tad tomēr kā melni mākoņi pie debesīm tūlīt nāk miesas jutekliskas domas un augstāko tādā veidā aizsedz, ka dvēsele to tīri aizmirst un tūlīt atkal gāžas miesas prieku smirdošā peļķē!

4] Pie tādiem cilvēkiem viņu ne reti pavisam labie nodomi visbiežāk līdz maz vai nemaz, viņi visbiežāk līdzinās cūkām, kas ar vienmēr atjaunotu dedzību metas vispretīgāko netīrumu peļķē un ar visu miesu tajā vārtās, un sunim, kas atkal atgriezās pie tā, ko viņš ir izspļāvis un ar kāri to atkal aprij.

6] Ja savā sirdī tu to nu uzskati par nedaudz spēcīgāku, tad pamēģini kādu miesīgi juteklisku cilvēku pārveidot! Sāc viņu darīt uzmanīgu uz Dieva baušļiem, saki viņam: “Lai miers ar tevi, Dieva Valstība ir pienākusi tev tuvu! Atstājies no savas netikumīgās dzīves, mīli Dievu pār visu un savu tuvāko kā sevi pašu! Savas sirds dziļumos meklē patiesību, meklē Dieva Valstību! Atsakies no pasaules, un tās tukšās matērijas un tiecies sevī modināt gara dzīvību! Lūdz, pēti un rikojies Dieva kārtībā!” Viņš tevi izsmies, pagriezīs tev muguru un tev teiks: “Atkāpies, tu dievbijīgais nelga, nekaitini mani ar savām muļķībām, citādi tu mani piespiedīsi tevi ieļļaut!”

7] Saki Man, ko tu vēl tālāk uzsāktu pret tādu miesas izvirtuli, pieņemot, ka tavās rokās nebūtu nekādas valsts varas? Ja tu viņu pamāci vēl otro reizi, tad tevi sagaida kāda vēl lielāka rupjība kā ija tā pirmā! Ko pēc tam?

3] Tu viņa acu priekša veiksi kādu rīnumu! Vai tas varbūt atvērs viņam acis un ausis? Ak redzi, viņš to uzskatīs par kādu burvestību un tev teiks: “Vēl vairāk tāda veida interesantas lietas!” — bet bez zaudējuma viņam, citādi viņš tev uzbrūk un cīnās ar tevi uz dzīvību un nāvi, un ja tu viņa locekļus novājini, tad viņš tevi apveltīs ar briesmīgākiem lāstiem!

9] Tāpēc kāds netiklis ne tikai ir juteklisks grēka āzis, bet savā satraukumā arī ļoti ļauns cilvēks; viņš ir pilns mežonīga uguns un akls un kurls visam gara labam un patiesam. Daudz drīzāk tu atgriezīsi kādu laupītāju nekā īstu izvirtuli un laulības pārkāpēju.

231. KĀRTOTAS DZEMDINĀŠANAS SVĒTĪBA

1] (KUNGS:) “Nu, kur starp cilvēkiem kā patiesā dvēseles mēris ir ieviesusies izvirtība un miesas kāre, tur evaņģēlija sprediķošanai ir beigas! Jo kā kurlām ausīm varētu runāt un aklu acu priekšā veikt brīnumus?! Bet kur netiek sprediķota un vairs nevar tikt sprediķota patiesība, kas vienīgā var dvēseli spēcīnāt un padarīt brīvu un viņu caur un caur apgaismot, tādēļ ka dvēsele tikai caur patiesību kļūst darbīga, pilna mīlestības un tāpat arī pilna gaismas, un no kā cita, kā tieši no patiesības gaismas dvēselei tad būtu jāveido ārējā dzīvības sfēra?

2] Tāpat kur kādā tautā ir ļoti iesakņojusies izvirtība un netiklība, tur cilvēki ir bez kādas ārējās dzīvības sfēras, laiski, glēvi un nejūtīgi un ne pie kā vairs neatrod nekādu prieku par kādu skaistu formu un stāvu. Viņu lieta ir mēma, dzīvnieciska miesas dziņu bauda; visam citam viņiem ir tikai kāda ļoti niecīga vai pat nekāda nozīme!

3] Tādēļ pirmām kārtām rūpējieties, lai šis netikums nekur neiesakņojas un laulātiem ļaudīm jādara tikai tik daudz, cik tas ir nepieciešami vajadzīgs kāda cilvēka dzemdināšanai!

4] Kas savu sievu traucē viņas grūtniecībā, tas augli samaitā jau mātes miesās un tajā iestāda netikli-

bas garu; ja kāds gars skubina un kairina dzīves biedrus, tas pats gars tad potenciāli pāriet auglī.

5] Tāpēc pie dzemdināšanas tam arī labi un ļoti apzinīgi jātiek ievērotam, ka pirmkārt dzemdināšana nenotiek aiz rupjas miesas kāres, bet gan aiz patiesas mīlestības un dvēseliskas simpātijas, — un, otrkārt, ka reiz ieņemtā sieva vēl labas septiņas nedēļas tiek pēc viņas augļa piedzimšanas tiek atstāta netraucētā mierā.

6] Tādā veidā krietni dzemdināti un mātes miesās netraucēti nobrieduši bērni, pirmkārt, pasaulē nāks jau dvēseles pilnīgāki, tāpēc ka kādā pilnīgi izviedotā organismā dvēsele tomēr drīzāk un vieglāk var rūpēties par savu garīgo perēkli, nekā pilnīgi samaitātā, pie kura viņai vienmēr ir kas labojams un lāpāms, un, otrkārt, viņa pati ir tīrāka un gaišāka, tāpēc ka viņa netika traucēta no kaislīgiem nešķīstiem gariem, kuri caur bieži ikdienas kaislīgu piedzemdīšanu tiek iedzemdīnāti embrija miesā un arī dvēselē.

7] Cik viegli tāda dvēsele jau maigākā bērnībā aiz patiesi bērnišķas, visnevainīgākās mīlestības, līdzīgi Samuelam, savu sirdi paceļ uz Dievu! Un kāds brīnišķīgs pirmdzīvības pamatzīmējums tādā veidā no patiesiem sirds dziļumiem, pirms katra materiāla zīmējuma tiek pavisam gaiši un skaidri uzspiests jaunajām, maigajām smadzenēm, no kādas gaismas vēlāk nākamās ainas no materiālās pasaules tad bērns izskaidros pareizā nozīmē un attiecībās, tādēļ ka šīs ainas zināmā kārtā tiek iedestītas un paplašinātas un kā atsevišķas daļas sadalītas uz kāda gaismas pilna un dzīvības patiesā pamata, un kā caur un caur uz labāko apgaismotas no dvēseles arī caur un caur tiek apskatītas un aptvertas?

8] Pie tādiem bērniem jau agri sāk veidoties kāda ārējās dzīvības sfēra un tā ātri un viegli kļūst gaišredzīga, un tās gribai sāk sāk pakļauties Manā kārtībā esošais. — Kas turpretī ir jau mātes miesās samaitāti bērni? Es jums saku: tikko vairāk kā dzīvības šķietami atdzīvinātas ēnu ainas! Un kas pie tā galvenokārt ir vainīgs? Tas, ko Es jums līdz šim esmu rādījis kā miesas kāres sekas!

9] Kur vien tikai vēlākos laikos no jums tiks sprediķots Mans Vārds, šai mācībai nav jātrūkst; jo tā apstrādā dzīvības augsni un to atbrīvo no visādiem ērkšķiem un brikšņiem un dadžiem, no kuriem neviens cilvēks vēl nekad nav ievācis vīnogas un vīģes. Ja augsne reiz ir iztīrīta, tad ir viegli cēlās dzīvības sēklas izkaisīt no sirds gaismas apgaismotās un no mīlestības liesmas sasildītās vagās. nenokritis neviens graudiņš, bez kā tūlīt neuzdīgs un drīz neuzplauks bagātīgākā dzīvības augļa nešanai! bet uz mežonīgas, neattīstītas augsnes jūs varat sēt, ko jūs gribat, bet tomēr ar to nekad nepanāksiet kādu svētītu ražu!

10] Jo cilvēks, kas starp cilvēkiem iznes un izsēj Manu Vārdu, līdzinās sējējam, kas ņēma skaistāko labību un izkaisīja katrā augsnē, kur vien viņš nonāca.

11] Te dažāda krita uz sausām smiltīm un klintīm. kad pēc tam bija lietūs, sēkliņas gan sāka dzīt pavisam maigus asņus; bet lietūs drīz pārstāja un nāca vējš un saules kvēlojošie stari nu drīz iznīcināja visu cietās augsnes kritumu, un ar to mazie, tikko dīgt sākušie asņi arī nobeidzās un nenesa nekādus augļus.

12] Bet cita daļa nokrita starp ērkšķu krūmiem un pietika mitruma un labi uzdīga un cēlās augšup; bet pārāk drīz tika no pasaulīgo tieksmju nezālēm pārmākta un nosmacēta un tāpat arī nenesa nekādus augļus.

13] Bet viena daļa krita uz cilvēciskā zemiskuma ceļa, tā pat neuznīga, bet gan drīz tika daļēji samīta un daļēji no gaisa putniem apēsta! Ka arī tā nenesa nekādu augli, nav pat vajadzīgs īpaši pieminēt.

14] Tikai viena daļa krita uz labas augsnes, tā uzdīga, labi izauga un deva labu un bagātīgu ražu.

15] Bet šī līdzība lai jums kalpo tam, lai jūs saprotat, ka cūkām nav jāmet priekšā pērles! tas nozīme vispirms augsni attīrīt un mēslojāt un tikai pēc tam sākt ar Mana dzīvā Vārda sēklas izsēšanu, tas smagais darbs noteikti nebūs veltas pūles, jo pie katras Mana dzīvā Vārda izplatīšanas pilnīgi nepietiek vienīgi ar labu gribu; to tad vajaga vadīt pareizai un patiesai dzīves gudrībai, — citādi kāds tikai tīrs un gribā stiprs Mana Vārda izplatītājs varētu tikt salīdzināts ar pravieti Bileamu, kura ēzēlis bija gudrāks nekā viņš pats.

16] redzi, tu mans draugs Kirenij, visā, ko Es līdz šim tev esmu teicis, tu gan faktiski neesi saņēmis atbildi uz tavu vēlēšanos un sirdi tev vienmēr Man tpar to atgādināt, — bet es tev saku, ka tava tūlīt izpildītā vēlēšanās tev tieši nebūtu nesusi kādu lielu labumu, ja es pa priekšu nebūtu sūtījis šo.

232. CILVĒKA SMADZEŅU UZBŪVE

1] (KUNGS:) “Bet nu mēs redzēsim, vai jūsu tuvākai pamācībai mēs spēsim sev sagādāt kādu smadzeņu tāfelīti. Caur Rafaēlu mēs nu gan tūlīt varētu no Romas mums likt atgādat pāris dabīgas cilvēku

galvas — jo Romā, pat uz Kapitola, tikko ir tikušas nocirstas divu galveno noziedznieku galvas! — bet ar šo ļaundaru galvaskausiem tas mums maz vai neko nelīdzētu!

2] Tad jānotiek, ka eņģelis no kāda strauta mums šeit atgādā četrus pavisam piemērotus un pavisam tīrus oļus, no tiem mēs mēģināsim attēlot kādas cilvēciskas smadzenes tik labi, cik tas ar matēriju vien ir iespējams. — Rafael, ej un prasīto atgādā!”

3] Rafaels nu pēkšņi kļuva neredzams ap septiņus acumirkļus ilgi, bet tad viņš pēkšņi stāvēja pie mums un mūsu, t.i., Manā priekšā uz galda nolika četrus pavisam sniega baltus oļus. Divi bija lielāki un divi mazāki, atbilstoši lielajām priekšējām galvas smadzenēm gaismas ainām un mazajām pakauša smadzenēm skaņu zīmēm.

4] Kad oļi pareizā kārtībā stāvēja Manā priekšā, Es tiem pieskāros un tie kļuva caurspīdīgi kā tīrs kristāls. Pēc tam Es tiem uzpūtu dvasi, un tie sadalījās miljonos četru virsmu piramīdīnās, katra sastāvotā no trim sāniem vai ārējām skaldnēm un no apakšējās skaldnes.

5] Tie divi pie Manas labās rokas noliktie akmeņi attēloja smadzenes pareizā kārtībā un tie pie Manas kreisās rokas caur nepareizu audzināšanu un caur citām vēlākām ļaunām ietekmēm ačģārnā kārtiā esošas smadzenes, kā tas parasti notiek pie cilvēkiem.

6] Bet tur (proti, pie tām izkropļotām smadzenēm, izd.) nebija tikai piramīdas, bet gan līdzās nedaudzām piramīdām gandrīz visas bija redzamas mērniecībā sastopamās stereometriskās formās, figūrās un tipos, un tas jo precīzāk parādījās, kad caur dvasis uzpūšanu priekšā esošos smadzeņu attēlus Es biju desmitkārt palielinājis, tā ka ļoti pārsteigto mācekļu acu priekšā un uz galda, kam tam nolūkam vajadzēja tikt uz ātrāko palielinātam, mūsu priekšā labi uzstādītas gulēja četras pavisam lielas kaudzes.

7] ES teicu: “Nu jūs visu to četrus smadzeņu kaudžu tāfelīšu formas gan varat aplūkot kā īpatnējas un labi atšķiramas!

8] redzat, šeit pie labās rokas galvas lielās priekšējās smadzenes sastāv tikai no ļoti regulārām piramīdām un tāpat mazās pakauša smadzenes no līdzīgām piramīdām — tikai tās ir trīsreiz mazākas, bet tīru gaisa vibrāciju skaita uzņemšanai dvēselei tomēr pietiekami lielas.

9] Bet nu aplūkojiet arī tās aas kaudzes pie Manas kreisās rokas! Te, kā jau iepriekš piezīmēts, ir ļoti dažādas formas un tās nekur kopā labi neharmonē; drīz te, drīz tur ir kāda tukša telpa un dod iemeslu visādiem nepareiziem atspoguļojumiem, kā jūs to vēlāk redzēsiet. pakausim, pilnīgi līdzīgam galvas priekšpusei, tāpat ir ap trīs reizes mazākas formas tāfelītes nekā galvas priekšpusei. — Aplūkojiet nu reiz to formas!”

10] Nu visi nāk apskatīt no četriem oļu akmeņiem mākslīgi palielinātā mērā attēlotās smadzenes — līdz šim vēl tikai piramīdu tāfelīšu formās bez iekšējo kambaru atdalīšanas un bez smadzeņu tāfelīšu svastarpējā savienojuma.

11] Kad visi par to ir ieguvuši iespējami skaidru priekšstatu, caur atkārtotu dvesmu Es smadzeņu tāfelītes kambara izeju katrā kambarī savienoju, tāpat kā arī pašus kambarus un galvas priekšējās polāriski savienoju ar pakauša, lai caur to smadzeņu tāfelītes, kāda veida tās arī būtu, kļūst spējīgas ainu un zīmju uzņemšanai.”

12] KIRENIJS aiz tīrā pārsteiguma pavisam nevar atgūties un beidzot saka: “Ak, nu man uzausa gaisma! Senēģiptieši, kuri pirmie savus skolas namus uzcēla piramīdu veidā, noteikti vēl bija pīrpilnīgu dvēseļu cilvēki, tāpat pilni gaismas no iekšienes, un varēja skatīt viņu miesas organisko uzbūvi! Viņiem šīs piramīdformas, kā cilvēka izpratnei svarīgākas, noteikti būs bijušas saskatāmas un pēc tam viņi šo formu tad arī izvēlējās savu ārkārtējo skolas namu uzcelšanai. Jā, viņi arī būs iespējami precīzi saskatījuši un vērīgi aplūkojuši katras atsevišķas smadzeņu tāfelītes piramīdas un tad katrai piramīdai lielākā izmērā arī iekšēji devusi tādu iekārtojumu kā organiski iekārtotu viņi ir atraduši kādu smadzeņu tāfelītes piramīdu!

13] Tāpēc kādai piramīdai iekšēji ir tāds daudzums visādu eju un telpu, par un ar kurām kādam nu jau vissaprātīgākam cilvēkam vairs neiespējami saprast, par ko tas viens vai otrs bija labi! — Kungs, vai nu es esmu spriedis pavisam pareizi?”

14] ES saku: “ Pilnīgi labi un pareizi; jo tā tas bija, un ēģiptieši tad piramīdu virsmas sveiški no iekšpuses lika apgleznot ar visādām zīmēm, rakstiem un ainām, kas iespējami atbilstoši parādīja, ko visu kāds cilvēks savā miesā uz šīs zemes ir pieredzējis un izcīnījis, kā viņš pats sevi ir pazinis un kā patiesa mīlestība ir visas dzīvības viduspunkts.

233. GALVAS PRIEKŠĒJO SMADZEŅU SAKARS AR PAKAUŠA SMADZENĒM

1] (KUNGS:) “Bet nu Es mūsu četrām smadzeņu kaudzēm vēlreiz uzpūšu dvašu, un tad tu arī ieraudzīsi kaut ko līdzīgu kā divus un divus obeliskus piramīdu priekšā. Tie obeliski gan bija notiekti kādam citam nolūkam kā tās divas un divas kolonniņas smadzeņu piramīdu katras tāfelīšu virsmas priekšā; jo kolonnas piramīdu priekša tikai norādīja, ka pirmidās meklējama gudrība, kurai, protams, tika pielaists tikai kāds pierādīti tīrs cilvēks .

2] Tās divas smailītes smadzeņu tāfelīšu virsmas priekšā, kādas tād katrai smadzeņu piramīdai pieder astoņas, ir rakstāmie zīmuļi, ar kuriem tam nolūkam īpašu smadzeņu nervu kustību palīdzību, kas stāv kādā ļoti mākslinieciski un organiski mehāniskā savienībā ar redzes un dzirdes neviem, tāfelītes pēc kādas ināmas kārtības tiek aprakstītas vai apzīmētas ar vēl citām atbilstoši garīgām gaismas ainām.

3] Bet nu pavisam sevišķi ievērojiet, kas te notiek! Mēs šos rakstāmos zīmuļus piepildām ar kādu limfu un mūsu vērošanu vispirms sākam pie kārtīgām smadzenēm! — Es gribu, ka vispirms šo smadzeņu tāfelītes kā izejošas no sirds kā no redzes, tā dzirdes puses vispirms tiek kārtīgi apzīmētas.”

4] Nu visi pēc iespējas sasprindzina redzi un ar lielāko uzmanību stingri vēro mūsu smadzeņu aparātu. Šeit Man gaismas ainām, protams, vajadzēja likt rasties no spožas materiālas gaismas; jo ar dvēseļu gaismu Manu mācekļu miesas acīm tikpat kā nekas nebūtu saskatāms. — Ko tad uzmnīgīr vērotāji nu pamanīja?

5] Viņi pamanīja, kā no smailēm pār smadzeņu tāfelītēm izlija sārtas un zilgas zvaigznītes, un, proti, tādā kārtībā, ka ļoti asas acis uz smadzeņu tāfelītēm no šīm neskaitāmām zvaigznītēm sāka atklāt visādas brīnumainas ainas.

6] Es šim acumirklim, protams, arī panācu, ka vērotāju acis uz dažiem acumirkļiem ieguva kāda mikroskopa spēcīgi palielinošu īpašību, kas šeit bija ļoti nepieciešams, tādēļ ka citādi vērotājs no brīnumainām gaismas zīmju ainām un formām neko daudz nebūtu saskatījis. Te ar iepriekšējo smadzeņu piramīdiņu desmitkārtīgo palielinājumu nepietiktu. Bet tā kā nu smadzeņu tāfelītes iskatās ap tūkstsots reiz lielākas, tad viņi vienmēr jau varēja ļoti daudz ko atklāt.

7] Es tad nu arī jautāju KIRENIJAM, ko visu viņš nu redzot. Un viņš teica: “Kungs, brīnumu pēc brīnuma! No ļoti kustīgiem un no ļoti daudziem orgāniem sastāvošiem obeliskiem piramīdu priekšā, visā garumā un krustām šķērsām nepārtraukti izplūst milzīgs daudzums gaiši sārtas un gaiši zilgas zvaigznītes. Katru četru piramīdas virsmu abi vienādie taustekļi ir nepārtraukti darbīgi, ar savām dzirksteles izsmidzinošām smailēm ar visu čaklumu nepārtraukti brauc visapkārt pa tām pretimstāvošo piramīdu virsmām un tās nokaisa ar zvaigznītēm. Būtu jādama, ka caur šo šķietami nesaprātīgo un kā nejaušo apkārtbraukšanu uz trīsstūra tāfelēm nevarētu iznākt nekas cits kā kāds kricelējums; bet kā pašas no sevis izaug kārtotas ainas un ir ļoti patīkami tās uzlūkot.

8] Es tikai nu manu, ka kad kāda virsma reiz ir apzīmēta pilna, abas kolonnas kļūst pavisam mierīgas. Bet tas ir tikko ticams, ka no tiem diviem dzīviem zīmulišiem uz kādu tādu trīsškaitnes tāfeli īsā laikā var tikt uzzīmētas tūkstsots reiz tūkstsots zīmes un ainiņas! Formas gan vēl ir ļoti mazas, kaut gan mēs vienu tādu virsmu ieraugām lielākā vīra augstumā; bet šīs mazās ainiņas un zīmites tur stāv tik skaidri, ka ko skaidrāku un pilnīgāku nevar iedomāties.

9] Bet kādēļ tad pakausī uz galvas priekšējām smadzenēm pavisam līdzīgām tāfelītēm nav atklājamās nekādas ainas? Es uz tām neatklāju nekā cita kā tīri līniju, punktu un citu ķeksīšu formu zīmējumus, no kuriem es nevaru tikt gudrs. Ko tad tam jānozīmē?”

10] ES saku: “Tās ir skaņas zīmes un vārdu zīmes; bet tās te tomēr nestāv vienīgi pašas par sevi, bet gan vienmēr stāv kādā polariskā savienībā ar kādu galvas priekšējo smadzeņu tāfelīti un skaņa vai jēdziens, kas ar līniju, punktu un citu ķeksīšveidīgu zīmju palīdzību tiek uzņemts uz pakauša tāfelītēm tajā pat momentā parasti kā atbilstošas ainiņas tiek uzzīmētas arī uz galvas priekšējo smadzeņu zemāk esošo piramīdu virsmas un tā dvēselei attēlotas vieglākai pazišanai.

11] Lai to panāktu no katras pakauša smadzeņu piramīdiņas uz atbilstošām galvas priekšējo smadzeņu piramīdām vajaga tikt vilkti daudziem nervu pavedieniem, citādi neviens nevarētu skaidri stādīties priekšā kādu ar vārdiem aprakstītu apvidu vai rīcību.

12] Neartikulētas skaņas, arī mūzika netiek pārnesta, tāpēc arī zem kādas skaņas vai harmonijas vai melodijas cilvēks nevar stādīties priekšā kādu ainu vai kādu būtni; jo, kā teikts, tādas skaņas netiek atkal uzzīmētas uz galvas priekšējo smadzeņu tāfelītēm, bet gan kā līnijas, punkti un ķeksīši paliek pielipušas

vienīgi uz pakauša atbilstošās piramīdas virsmas.

13] Bet tajā pat laikā no pakauša smadzeņu piramīdu virsmām, apzīmētām ar tīrām skaņām, iet nervi uz pakrūtes nerviem un no turienes uz sirdi, kāda iemesla dēļ mūzika, ja tā ir pavisam tīra, galvenokārt iedarbojas tikai uz sirdi, satver to un nereti padara to maigu un jūtīgu.

14] Bet iziedama un paceldamās no sirds, caur mīlestības gaismu caur diviem obeliskiem kā zvaigznītes skaņa tomēr var tikt uzzīmēta uz smadzeņu tāfelītēm formās un tad dvēsele nereti ir pareiza ceļa rādītājs gara dzīvības lielajās hallēs un šī iemesla dēļ kāda pareiza un pavisam tīra mūzika var būt dvēselei ļoti palīdzīga pilnīgai apvienošanai ar viņas garu. Tāpēc arī mācieties un māciet tīru mūziku, kā ar to reiz nodarbojās Dāvids.

15] Ka tīra mūzika to spēj, jūs varat pamanīt no tā, ka vienā vietā liekat ienaidnieku un draugu un tad viņu vidū varat likt atskaņot tīru mūziku, un ienaidnieku vietā jūs drīz ieraudzīsiet tikai mīlus draugus. Bet tādu iespaidu panāk tikai tīrākā mūzika; bet kāda netīra un piedauzīga mūzika panāk tieši pretējo.

16] Tu nu redzēji, ka pat skaņa pa apkārtceļu dvēselei tomēr var tikt likta priekšā kā kas apskatāms, ja arī ne kā lietu aina, tad tomēr visādu zīmju veidā kā augstāka garīga forma, kā līdzīgu sastop arī Ēģiptes seno pieminekļu gleznojumos. Es domāju, ka līdz šim rādietais tev būs tā puslīdz skaidrs, un tā Es tālāk neko vairs nepiemietinu, kā to, kas viss notiek tikai pie no sirds krietnā s gatavotībā labi kārtotām un nesamaitātām smadzenēm, kur smadzenes caur mīlestības gaismu vispirms tiek aprakstītas ar visādām dvēseliskām un garīgām formām.

234. JUTEKĻU ORGĀNU SAVIENĪBA AR SMADZENĒM

1] (KUNGS:) “Bet tā kā šo ļoti svarīgāko priekšdarbu mēs nu esam aplūkojuši un aptvēruši, tad mums, lai to lietu pilnīgi saprastu, dažus skatus pavisam īsi vajaga vērst arī uz to, kā dvēselei beigās tām pašam tāfelītēm ļauj uzspiest ainas arī no materiālās pasaules.

2] Paskatieties nu šeit, nu arī ainām, kas nāk caur acīm, jātiek uzspiestām uz smadzeņu tāfelītēm! Bet ne tikai vienpusēji un nedzīvi, bet gan vispusīgi un dzīvi!

4] Ikviena kustība, ko mē izpildām, šeit tiek kā tūkstots reiz tūkstots reizes reproducēta, un tomēr piramīdas iekšējā telpā paliek uzzīmēts viens iepriekšējais vai arī tūkstots iepriekšējie stāvokļi, dvēseles acīm vienmēr saredzami; tādēļ ka no garīgi dvēseliskās gaismas vienmēr apgaismoti; un tas panāks to, ko pa daļai dēvē par “atmiņu” un pa daļai par “atcerēšanos”, tapēc ka iekšēji to garantē smadzeņu piramīdas. Bet tās pa daudzējādāko refleksiju ceļu tā daudzkrāšņojas, ka vienu un to pāsu lietu tad var sevī nest neskaitāmas reizes.

5] Tā katrs cilvēks sevī, sevišķi savā dvēselē un vēl neizsakāmi vairāk savā garā nes visu visumu no tā lielākām līdz mazākām daļām, tādēļ ka viņš ir ņemts no tā.

6] Ja viņš nu aplūko zvaigznes, mēnesi vai sauli, tad viņš visu to jums jau nu rādītā veidā atkal no jauna ir iezīmējis savu smadzeņu orgānos, un dvēsele to apskata un pie tā viņai ir īsts prieks un caur dvēseles patiesu prieku redzētais, dabīgi, ļoti samazinātā izmērā pa iekšējās refleksijas ceļu tūlīt tiek daudzkrāt iegravēts smadzeņu piramīdu iekšienē un iekšējākā no dvēseles vienmēr var tikt atkal atrasts un pilnīgi aplūkots.

7] Visi tie zīmējumi no ārējās pasaules sfēras paši par sevi gan parādās tikai kā tumšas ainas; bet aiz tām stāvošās gaismas ainas no kādas labākas dzīvības sfēras dabas ainas apgaismo un tāpēc tās pašas un visās tās daļās ir pietiekami apgaismotas, tā ka dvēsele savā iekšējā struktūrā tās var labi caurredzēt, izpētīt un aptvert.

8] Bet pie tam sevišķi priekšējās smadzenes vienmēr stāv pastāvīgā savienībā ar ožas un garšas nerviem, tāpat kā pakauša smadzenes ar vispārējiem jutekļu nerviem. Tas tad arī uz īpaši tam noteiktām smadzeņu tāfelītēm atstāj zināmas iezīmes, no kurām dvēsele tūlīt un pavisam viegli pazīst, kā, piemēram, smaržo viena vai otra puķe vai ziede, jeb vai kā garšo un atkal smaržo viens vai otrs ēdiens, auglis vai tas un tas dzēriens; jo iekārtojums ir tā sagatavots, ka katra smaržas un garšas tāfelīte caur ļoti jūtīgiem nerviem stāv stingrā savienībā ar vienas vai otras lietas tāfelīti.

9] Tiklīdz nu kāda ožas nerviem pazīstama smarža kādu iedarbina, tā tūlīt reprezentējas arī uz kādas atbilstošās smaržas vai garšas tāfelīti un no tās tūlīt tiek pamodināta atbilstošās lietas tāfele, un caur to dvēsele ātri un viegli uzzina, kas viņai ar kādu smaržu vai garšu ir darāms. Tāpat dvēsele caur pakausi

reprezentē lietu arī no vispārēju sajūtu puses, caur ko vien sajūta ir tikusi satraukta, tās formā un dabā. Bet tas viss saskatāmi notiek gan tikai pie kādam, kā nu rādītām, ļoti sakārtotām smadzenēm; pie citām, nesakārtotām mēs šur un tur atradīsim tikko attālu līdzību ar šīm sakārtotām smadzenēm, kā mēs par to tūlīt faktiski un praktiski pārliecināsimies.

10] Jūs šīs divas smadzenes to tāfeļu savienojumos un galvas un blakus kambaru nodaļu neregularitātē, jau pamanot kā visādu stereometriksu figūru maisījumu, starp tām arī ripas, lodes, spheroidus un citādas putrveidīgas pikas. Obeliski virsmu priekšā visbiežāk pavisam nav saredzami kā klātesoši; un kur tie vēl ir saredzami, tur tie ir pavisam panīkuši un reti kāda lieluma un spēka!

11] Kā kādas tādas smadzenei dvēselei var būt noderīgas? Šīs smadzenes, kā tās nu attēlotas, parādīto iemeslu dēļ jau no mātes miesām ir tā sapostītas. Bet mēs nu tūlīt redzēsim, kā tas noritēs ar parastu pasaules izglītību un kādas beigas un mērķi tas sasniegs! — Nu visu to ļoti ievērojiet!”

235. NESAGANDĒTAS UN SAGANDĒTAS SMADZENES

1] KIRENIJS nedaudz samulsis jautā: “Kungs, vai tad šīs, nu no Tevis visvarenā un tātad brīnumainā kārtā šeit atgādātās smadzenes caur jutekliski-saldkairu pēcpiegulēšanu arī ir tikušas samaitātas, jau būdamas mātes miesās?”

2] ES saku: “Bet draugs, kāds jautājums no tevis! Vai tad Es pirmīt neteicu, ka tas viss tikai tiek attēlots tā, kā tas atgādās īstenībā?! Kam tad jebkad varētu ienākt prātā, ka šīs šeit tikai pamācības dēļ mākslīgi attēlotās smadzees nopietnībā būtu tikušas samaitātas kādas mātes miesās?! Tās tikai precīzi tā izskatās, un tādēļ Es teicu: šīs smadzenes, kā tās parādās, jau no mātes miesām nāca kā sabeigtas! Tā ir kāda nedaudz noteiktāka izteiksme tikai vieglākas izpratnes dēļ, un tādēļ pati par sevi tikai atdarināta īstenība, bet ne kāda ģenitatīva, patiesa realitāte! Vai nu tu esi skaidrībā?”

3] KIRENIJS saka: “Kungs, piedod man manu lielo muļķību; jo nu es to jau saprotu!”

4] ES saku: “Es labi zināju, ka tu to sapratīsi; bet uz tavu ļoti muļķīgo jautājumu tevi pavedināja kāds sevi atgādinošs pasaules traips tavās smadzenēs, un no tā tu vari saprast, kādu gudrību, kādai pēc patiesības tvīkstošai dvēselei piedāvā vai var piedāvāt visa tā saucamā pasaules gudrība!

5] Visi pasaules gudro jautājumi jau paši par sevi ir pārmēru dumji; bet kā tad īsti izskatās ar atbildēm, kurus jautājošiem pasaules gudriem dod citi pasaules gudrie?! Ja jau viņu gaisma ir nakts un tumsa, cik ļoti nakts un tumsa tad būs viņu īstenā nakts un tumsa?!

6] Tāpēc sargieties no visas pasaules gudrības; jo Es jums saku, ka tā ir daudz tumšāka un ļaunāka kā tas, ko ļoti autoritatīvā pasaules gudrības dēvē par muļķību. Jo kādam pasaules dumjam ir viegli palīdzēt, kamēr kādam tā īsti no pamatiem pasaules gudram vairs nemaz vai tikai ļoti grūti ir līdzams. Jūs ausīgā kārtā jautājat, vai īstenai pasaulei gudrības pavisam vairs nebūtu līdzams? Ar šīm otrām samaitātām smadzenēm tas tak jūsu priekšā stāv skaidrs kā diena!

3] Aplūkojiet šīs labā pusē uzstādītās pirmkārtotās un pavisam nesamaitātās smadzenes! Kāda skaidrība tās veidojumos! Viss gaisma un gaisma un visās formās, kā pēc to ārējā ietvara, tā arī pēc to iekšējās organiskās uzbūves saskatāma augstākā skaidrība! Kādus skaidrus jēdzienus un priekšstatus tādai dvēselei vajaga saņemt par visām lietām un attiecībām! Cik gudrs un cik visā dzīvības spēcīgs tad ir tāds cilvēks! Kurš no daudzo pasaules bērnu skaita var ar viņu mēroties?! Ko visu spēj kāda pirmkārtota dvēsele, to jums pirmīt bija izdevība novērot pie melnajiem.

8] Bet nu mūsu priekšā ir kādas samiatātas smadzenes un redzēsim, kā caur novārtā pamestu, visliktāko un ačgārnāko audzināšņu tās tiek vēl vairāk samiatātas, un no tā jūs tak vairāk kā skaidri avrēsīt labi saskatīt, cik pavisam neauglīga un negudra iepreti patiesai, dievišķi kārtotai gudrībai izskatās pasaules gudrība! Aplūkojiet nu šo patieso haosu no smadzenēm! Nekur nav nekādas sakārtotas kopsakarības; šur un tur tikai kāda sakropļota smadzenes piramīdiņa! Visa tā lieta drīzāk līdzinās kādai oļu kaudzei nekā kādām smadzenēm!

9] Tādu izskatu smadzenes iegūst jau mātes miesās! Kādam turpmāk jāklūst tādām cilvēkam, kāds progress viņam ar tādām smadzenēm būs patiesā dzīvības skolā?! Jā, ja to vēl atņemtu un ap desmit gadus ilgi uzsāktu rūpīgu sirds izglītību! Bet kur paliek sirds izglītība?! Par to nekad vairs netiek domāts, un tautas augstākās šķirās jau pavisam nē! Bet tautas zemākā šķiras par kādu dvēseles vai dzīvības izglītošanu tāpat jau vairs nezina kaut ko labāku kā mežu pirmiedzīvotāji, un viņu īpašās pilnīgi līdzinās to mīļo meža dzīvnieku īpašībām, kas barojas un dzīvo no citu maigāku dzīvnieku laupījuma un asinīm.

236. PASAULES GUDRO RAKSTURS UN VIŅU VIŅPASAULES NELAIME

1] (KUNGS:) “Bet, lai cik nepieciešami slikti ir tāda veida cilvēki, tad no viņiem drīāk ir izveidojams kāds pilnīgs cilvēks nekā no kāda īsta pasaules gudrā. Pasaules gudrajiem dažā ziņā — t.i., mērķēts uz vienu punktu, visbiežāk uz egoismu — gan ir īsti ass saprāts, un tas ir uz tā pamata, ka pie katra cilvēka piramīdu tāfelītes saglabājas, mazākais, smadzeņu vidū un pa rindām, un tas panāk, ka daudzi pasaules gudrie šad un tad savstarpēji apspriežoties, bet tikai tīri laicīgiem mērķiem, kaut ko sevišķu izdibān; bet viss iekšējais, dziļākais, garīgais viņiem tomēr paliek svešs. Jo starp pasaules priekšrocībām un tām mūžīgām gara un dvēseles priekšrocībām paliek nepārkāpjama aiza, pār kuru arī neviens asākais pasaules prāts mūžam nekad nevarēs atrast kādu tiltu.

2] Un redzat, tas viss jau mātes miesās ir cilvēcisko smadzeņu uzbūves pamatsamaitātībā un pēc tam gandrīz vēl sliktākā sirds un dabas audzināšanā; jo ja, mazākais, pēc piedzimšanas sekotu pareiza sirds un dabas audzināšana, tad caur to tās mātes miesās samaitātās smadzenes pa lielākai daļai atkal tiktu savestās kārtībā un turpmāk cilvēki varētu sasniegt daudz gaiša un dzīvības spēcīga, un caur turpmāku īstu pazemību un pateisu sirds laipnību, protams, pēc gadiem, pazaudēto atkal varētu pilnīgi atrast un aizvietot.

3] Jo kas te sēj uz labas augsnes, pie tā raža nevar izpalikt; bet ja tāpat jau liesā un sliktā augsne netiek mēslota un tajā netiek izsēta pilnīgas patiesības un dzīvības sēkla, kā un no kurienes tad sagaidāms kāds auglis vai bagātīga dzīvības raža?!

4] Jā, tie pasaules gudrie zemes materiālo augsni, līdzīgi cūkām un kurmjēniem, visādiem augļiem gan prot ļoti labi izrakņāt un apstrādāt. Viņi iegūst ievērojamu ražu, līdz augšai piepilda savus šķūņus un apcirkņus un pēc tam kļūst lepni un augstprātīgi un tādēļ jo cietsirdīgāki un nejutīgāki pret nabaga cilvēci, kurai pasaules bagāto un tādēļ vareno mantkāriba neļauj savā ipašumā iedot ne sprīdi lielu zemi.

5] Tātad to pasaules cilvēki saprot pavisam priekšzīmīgi, bet gara un mūžīgas dzīvas augsni viņi vienmēr atstāj atmatā un par to rūpējas maz. Vai uz tās aug ērkšķi un dadži, tas viņiem rūp maz vai nemaz, un tādēļ kļūst saprotams, kādēļ šīs semes cilvēki tā vietā, lai kļūtu labāki, kļūst arvien sliktāki un nožēlojamāki. Ja viņi sev ceļ greznas pilis, guļ mīkstās gultās un savus vēderus var piepildīt ar labākiem gardumiem un savu ādu ietērt mīkstās, ķēnišķās drānās, tad viņiem un viņi ir apmierināti; jo viņiem ir tas, ko vien savas laicīgās dzīvības īsajā laikā viņu savtīgākā miesas dzīvība var vēlēties.

6] Bet kad tad nāk stipri klibojošais sūtnis, ļaunā slimība, un tai sekojošā nāve, tad viņu sagandētā dvēsele aiz lielām bailēm pāriet vienmēr lielākās un beidzot pilnīgā izmisumā, nesamaņā un beidzot pat nāvē un tad smaidošie mantinieki sadala mirušā pasaules nelgas lielos dārgumus un pārpilnību. Un kas viņiem tad ir viņpasaulē? Nekas cits kā visādā ziņā lielākā nabadzība, lielākais posts un šai pasaulei neaprakstāma nelaime, un ne tikai uz neilgu laiku, bet gan jūsu uztverei uz neiedomājami ilgiem laikiem, ko jūs pavisam noteikti varat apzīmēt ar jēdzienu “mūžīgiem”, bet kas arī ir pavisam dabīgi; jo no kurienes kāda dvēsele, kas ne par ko citu nekad nav rūpējusies un strādājusi kā tiai savai miesai, jāņem līdzekļi, lai sevi pilveidotu kādā pasaulē, kas nevar un nedrīkst pastāvēt ne iekš kā cita kā tikai tajā, kas dvēselei ir sevī, un ko tad caur viņas garīgās ārējās dzīvības gaismas ēteri pārveido kādā viņu ietverošā dzīvojamā pasaulē.

7] Tādā pasaulē viņas jaunai, mīlestības darbīgākai saimniecībai būtu jāsākas viņas pašas gara valstībā. Bet kā tam jābūt iespējamam, ja viņas daba, respektīvi, sirds, ir nocietinājusies un nejutīga, arvien dziļāk grimst kādā sevi pašu žēlojošā īgnumā, perina dusmas un atriebību, un ja ars viņā ir pilnīgi miris, kurls, mēms un akls un tāpēc dvēsele nekad nevar smadzeņu tāfelītes aplūkot un gaiši saskatīt.

8] Un ja kāds tāds debesu gars, ja tas būtu iespējams, arī paceltos pilnīgi panīkušajā dvēselē, lai apskatītu un sajustu, kas viss dvēseles smadzenēs būtu, lai no tā viņai palīdzētu radīt kādu jaunu dzīvojamo un darbības sfēru, tad viņš dvēseles smadzenēs tomēr neatrastu neko, no kā viņai palīdzēdams, viņš pats to spētu realizēt; jo no visa tā materiālā, ko dvēsele šajā pasaulē bija uzņēmusi savās pilnīgi samaitātajās miesas smadzenēs, neiespējami kaut kam nonākt viņas pašas garīgajās smadzenēs, tāpēc ka tādu galveno dzīvības līdzekļu pārņemšanai viņai pilnīgi trūtu gaismas un dzīvības mīlestības liesmas uz Dievu un no tā uz tuvāko!

237. KĀDU GARĪGI TUMŠU SMADZEŅU SEKAS

1] (KUNGS:) “Nolieciet kādu lai cik gaišu spoguļi kādā pilnīgi tumšā pagrabā, vai tas pēc tam gan atspoguļos pagrabā esošos priekšmetus? Jūs, savu pagrabu labi pārzinādami, ar savu tausti pagrabā esošos priekšmetus pēc to veida sataustīsiet un nepieciešamības gadījumā pazīsit arī bez gaismas; bet kādu spoguļi velti noliksiet tumšā pagrabā, jo bez gaismas tas jūsu acīm nekad nedos kādas pagrabā atrodošas lietas attēlu.

2] Tā tas ir arī pie kāda cilvēka ar pasaules izglītotām, samaitātām un tumšām smadzenēm. No tām neviena atbilstošā garīga forma, sevī nesdama kādu gaismas staru no tumšām materiālām smadzenēm nepāriet dvēseliskās, tātad jau garīgās smadzenēs un dvēseles jau pilnīgi panīkušas smadzeņu tāfelītes pašas sevī paliek tumšas un tukšas; ja tad arī gara gaisma spiestas uz tāfelītēm, tad tas garam un dvēselei līdzētu tikpat maz, ka ja kādā pilnīgi tukšā, tikai ar kaļķi noalsinātā telpā kāds noliktu gaismu.

3] Ko viņš tajā ieraudzīs? Neko citu kā tukšas sienas! Kādas studijas viņš gan tajās uzsāks? Noteikti neko citu kā izmisīgāko garlaicību! Un to saprotot, viņš pats sev uzsauks: “Prom no tevis un tavas gaismas un no šī tukšā kambara; jo te nekā nav! Kopā ar gaismu uz turieni, kur kaut kas ir apgaismojams. Ar gaismu jātiek kam paveiktam, — kādēļ ar to apgaismot tukšas sienas, kuras te stāv tukšas vai nu apgaismotas vai neapgaismotas?!”

4] Ja gara acu gaisma lūkojas dvēseles smadzeņu tāfelītēs, un tās ir tukšas, tad gara acīs nekāda gaisma iekšā vairs neiespēžas un tur iekšā paliek vienādi tumšs jau tikpat kā uz mūžību. Bet, ja tas nenoliedzami ir tā un ne citādi, no kurienes tad dvēselei viņpasaulē jāsaņem būvmateriāli viņas apdzīvajamās pasaules uzcelšanai? Kā viņa to uzsāks? Jūs domājat, ka Es arī kādai tādai dvēselei varētu palīdzēt? Ak jā, bet mūžam ne caur kāda veida vāju, cilvēcisku un nesavlaicīgu līdzcietību, bet gan tikai pēc Manas mūžam nemainīgās kārtības, bet kurai, kā zināms, ir ļoti gara, iecietības un lielākās pacietības pilna roka.

5] Tikai posta augstākā kulminācijas punkta sasniegšanas dēļ dvēsele caur visa izmisuma vareno spaidu pāriet sava veida kvēlojošā mirdzēšanā un no viņas sirds lielajām bailēm, tātad no viņas nomāktās dabas kā no kādas iznīcinošas uguns skursteņa viņas smadzenēs pacelties kvēlojoša dzirkstelīte un no tās viņas smadzeņu tāfelītēs iespiedīsies viņas posta, viņas moku, viņas ciešanu, viņas sāpju, viņas nelaimju, viņas nevarības, viņas atstātības mijkrēšļu ainas; tikai tad viņa pati atkal tiks pie dažām vājākām idejām un pēc ilgiem laikiem no tādām ļoti nožēlojamām ainām būs spējīga uzsākt sev ļoti trūcīgu dzīvojamo pasauli!

6] Tāda īpašuma dēļ viņu gan noteikti neviens neapskaudīs un vēlreiz paies ļoti ilgs laiks, līdz tāda dvēsele no sevis panāks sava stāvokļa — dzīvojamās pasaules uzlabošanu. Tam nolūkam viņas dabas darbīgai atdzīvināšanai no jauna būs nepieciešami tīri varas līdzekļi! Tikai pēc daudziem un daudziem nabadzīgiem stāvokļiem tāda dvēsele pati par sevi sevī sasniegs, mazākais, tikai ļoti bēdīga izskata priekšstatu kopiju un no tā uz sava pamata uzsāks sev kārtot ceļu, pa kuru viņa tik viegli vairs nevarētu nonākt vislielākā postā un izmisumā!

7] Nu, to tad jau ar pilnām tiesībām varētu dēvēt par kādu kapitālu un kādu pašas ražu; bet kāda tajā vēl ierobežotība, kāds vājums un kāda bezpalīdzība!

8] Ja kāds biezā mežā izliktu nepilngadīgus bērnus, tad būtu iespējams, ka viens vai otrs mežā izdzīvotu. Pieņemam, ka kāds puisēns un meitenīte izglābtos, tādēļ ka viņi būtu nosēdināti tieši zem kāda višes koka, kura augļi krizdami viņiem klēpī viņus sākotnēji apgādatu līdz zināmam vecumam, kurā viņi, kā pavisam mežonīgi, tad sāktu sev meklēt arī kādu citu barību. Viņi nu izaugtu, sasniegtu brieduma vecumu, dzemdētu bērnus, un pāris gadu simtos no viņiem izceltos tauta, bet kura paliktu bez kādas mācības un atklāsmes no augšas!

9] Ej pie tās tautas un apvaicājies par tās izglītību un tu pārlicināsies, ka cilvēku vietā tu sastapsi dzīvniekus, kas ir daudz mežonīgāki kā visi tīģeri, hiēnas, vilki un lāči! Tu starp viņiem neatradīsi nekādu valodu, bet gan tikai visādu dabas skaņu atdarinājumus, ar kuriem viņi dara zināmas viņu alkas un viņu visrupjāko gribu. Viņi svešos cilvēkus, dzīvniekus un augļus apris jēlus un pie liela izsalkuma arī paši savējos. Viņu nodarbošanās būs pastāvīgās medībās pēc barības.

10] Tikai atkal pēc pāris gadu simtiem, ja viņi ir pārstaigājuši savas zemes lielos pirmatnējos mežus un ir uzdūrušies kādai izglītotai tautai, no kuras tiek atdzīti atpakaļ un daži no viņiem tiek sagūstīti un padoti kādai izglītībai, un, saku, pie daudzkārtkārtotiem tādiem adījumeim un pēc dažu izmācītāko gūstā gan bijušo, bet nu ar kādu apgūtu izglītību tautiešu pārnākšanu — ar laiku visa cilts sasniegs kādu

zīglītību, bet kas, protams, būs debesu tālā attālumā no tīri garīgi cilvēciskas izglītības.

11] Bet cik ilgi pēc tam tāda tauta vēl būs aizņemta, līdz tā sasniegs, mazākais, tikai jūsu ārējo, pasaulīgo kultūru un cik ilgi jūsu tagadējo garīgo — t.i., pa tikai viņu pašu rīcībā atstāto dabas ceļu.

238. KĀDAS PASAULĪGAS KĻUVUŠAS DVĒSELES ATTĪSTĪBAS GRŪTĪBAS VIŅPASAULĒ

1] (KUNGS:) “Dabīgi, ar atklāsmi no augšas ar tādas dabas tautas izglītību driksētu iet ātrāk. Bet uz šīs pasaules kādai tautai atklāsme var tikt vieglāk dota kā viņapasaulē kādai dvēselei, bet kura iepriekš aprakstītā veidā uz viņapasauli nav aiznesusi līdzī ne dzirkstelīti no tā, kas tikai no tālienes līdzinātos dievišķai kārtībai.

2] Ja kāda tā gluž pārmaterializējusies dvēsele caur neskaitāmiem ļoti grūtiem stāvokļiem un necilvēciskām grūtībām nonāk līdz tam, ka viņa ir sasniegusi zināmus priekšstatus un idejas, un no viņas lielākas rosības viņas substanciālajās smadzenēs nāk kāda vāja gaisma, no kuras viņa savas ļoti trūcīgās iztēles un gribas dēļ sev veido kādu nepieciešamo mānīgu dzīvojamo pasauli, kurai, protams, vēl ilgi nevar būt kāds pastāvīgums, tādēļ ka vēl ir pārāk tālu no patiesības un dievišķās kārtības no tās, tikai tad ir iespējams caur sūtņiem, kuri, šķietami viņai pavisam līdzīgi, viņu apciemo, pavisam piesardzīgi un cik iespējams nemanāmi apgādā un bagātina ar vairākiem un labākiem priekšstatiem.

3] Un te ieži simts zemes gadi vēl ir pārāk niecīgs laika sprīdis, lai šajā pasaulē tik ļoti samaitāto dvēseli novestu kādā pavisam trūcīgā debesu kārtībā.

4] Bet izvirzīt viņu ausgtāk kā līdz apakšējām, pirmām un tīri gudrības debesīm, ir un paliek gandrīz neiespējami; jo viņas smadzenes nekad nezaudē pirmo skumju iezīmes, no kā laiku pa laikam attīstās sava veida atriebības un gudrības tiesības, kas arī atkal atstāj kādu ainu vienmēr apgaismotākās smadzenēs un dvēseles dabu noskaņo uz to, ka viņa uzskata, ka viņai gan iet labi, bet tā vēl ilgi nav nekāda atlīdzība par visu to, ko viņa līdz tam laikam ir pārcietusi.

5] Viņa līdzinās kādam vecam romiešu zaldātam, kas sava vecuma un savu daudzo ievainojumu un rētu dēļ no ķeizara kā dāvanu ir saņēmis zemkopības zemi, lai caur savu roku čeklumu sev var sagādāt pavisam labu iztiku. Bet vecais karavīrs, kad viņš skatās uz savām ievainojumu rētām, tomēr kurn un saka: “Labs ir labs, tomēr daudz par maz man, kas ķeizaram, tautai un tēvzemei tik bieži esmu riskējis ar savu dzīvību! Mani kaimiņi nekad nav karojuši ar spēcīgu un ļaunu ienaidnieku, viņiem ir vesels un nesalieks ķermenis, un viņi savus laukus var viegli apstrādāt. Man gan arī ir kalpi un kalpones, kas man palīdz strādāt; bet tomēr arī man pašam vajaga pielikt rokas pie darba, ja ko krietnu gribu panākt. Protams, cik ilgi es dzīvoju un līdz piektajai paaudzei arī mani bērniem, nevajag ķeizaram maksāt nodevas un nekādu desmito daļu, sevišķi, ja kāds no maniem dēliem nēsās kara bruņas ķeizaram un valstij. Bet tomēr arī bez nodevām šī ļoti ievērojamā alga man ir daudz par maz!”

6] Un zemāko debesu dvēseles tādā veidā tad arī nepārtraukti pukojas, sevišķi, ja viņas atceras, ka ir daudz pārcietušas un nu kā mirušām pašām vajaga strādāt un to pie tam vēl ar lielu čaklumu, lai līdzīgi kā reiz cilvēkam uz zemes sev sagādātu nepieciešamo uzturu, tikai ar to bēdīgo starpību, ka viņas tur nevar iegūt nekādu pārēmīgu pārpilnību; jo tai pusei tas tā nav, tādēļ ka sabiedrības vadītājs uz rūpīgāko prot to novērst un aizkavēt. Un tā daudzas nelaiķu dvēseles tad nekas nav pilnīgi laimīgas, tādēļ, ka, pateicoties savām dabām, viņām vienmēr kaut kā pietrūkst.

7] Jā, viņām, protams, ļoti daudz kā pietrūkst; bet lielākai daļai no viņām trūstošais ir tikpat labi kā uz mūžību nesasniedzams, jo tam viņām pilnīgi trūkst pamatelementa. Viņas arī līdzinās cilvēkiem, kuri tik ļoti labprāt vēlētos lidot līdzīgi putniem gaisā, un tādēļ bieži ir pavisam bēdīgi, tādēļ ka viņiem kā cilvēkiem ir liegtas tādas lieliskas īpašības, par kādām augsti pilnīgā mērā var priecāties tik daudzi nesaprātīgi dzīvnieki.

8] Bet ko cilvēkiem līdz tādas skumjas. Viņiem lidošanai trūkst pamatelementa un tā, neskatoties uz visām skumjās un visu pukošanos viņi tomēr nevar sasniegt to, kas ir putniem, proti, brīnišķīgu, brīvu lidojumu.

9] Nu Es tev, mans Kirenij, un jums visiem tā pavisam skaidri esmu parādījis, kādus, caur viņas šīs pasaules pasaulīgumu, dvēselei viņapasaulē vajaga sasniegt panākumus, tādēļ ka ārpus Manas visu jau tāpat atverošās kārtības, viņai jau tāpat nekas nav palīdzams, — izņemot, ja viņas esamību vajadzētu pilnīgi izbeigt, un tā vietā likt kādu svešu, bet ar to dvēselei arī noteikti nebūtu pakalpot!

10] Katrai dvēselei reiz pašai vajaga sevi izkopt, vai nu šeit viegli vai viņapasaulē grūti, kādam nolū-

kam viņai ir iedēstīti līdzekļi. Ja šeit viņa to nokavē, tādēļ ka viņa pārāk ļāvās savaldzināties no pasaules un tās vilinošiem dārgumiem, tad viņai to vajadzēs darīt viņpasaulē. Kādā veidā, to Es jums tikko pavisam skaidri esmu parādījis un uz jūsu sirds jautājumu esmu pietiekami atbildējis. Ja jūs uz to nu nerādāt pārāk draudzīgas sejas, tad Es jums tomēr nevaru palīdzēt un neiespējami darīt citādi kā tas ir darīts un nolikts; jo trīs reiz trīs nekad nevar būt un sastādīt septiņi, bet gan vienmēr tikai deviņi! Ābelei kā augļus vienmēr vajaga nest ābolus un vīģes kokam — vīģes.

239. NEPAREIZĀS AUDZINĀŠANAS IESPAIDS UZ SMADZENĒM

1] (KUNGS:) “Bet, lai to visu saprastu vēl gaišāk un rokām aptveramāk, tam nolūkam ar lielāko uzmanību izsekojam šīs smadzenes pie manas labās rokas tās turpmākās attīstības periodos.

2] Līdz šim tās vēl ir redzamas pavisam neizmainījušas, tā kā tas mātes miesās jau samaitātas tiek pasaulē dzemdinātas. Bet mēs nu tūlīt redzēsim, kādu izskatu un kādu krāsu tās pieņems, ja bērns it kā pēc piecu gadu vecuma saņem kādas aplamas audzināšanas pirmos soļus, kas viņa atmiņu sāk apgrūtināt ar visādu mācīšanos no galvas un, cik iespējams, samulsināt.

3] Redziet, Es griu, ka nu smadzenēs tiek iespiesti piemie pasaules priekšstati! Tikai skatieties nu ļoti uzmanīgi, un jūs pamanīsiet, ka vienas vai otras smadzeņu tāfelītes priekšā, pavisam neveikli un ļoti laiskām kustībām, obeliski ar ļoti tumšu substanci uz smadzeņu tāfelītēm sāk uztriept kādu ļoti neskaidru ainu!

4] Pirmie uzmetumi tikko ir uzskatāmi kā kaut kas cits, kā tīri pavisam bezjēdzīgi triepieni, tāpēc ka sākumā tāda bērna dvēsele arī ilgi nevar orientēties priekšā liktās lietās jēgā. Tā var tikt bērnam teikta priekšā vai parādīta simts riezēs, līdz viņš sev par to var radīt kādu pamanītu, bet vienmēr tikai ļoti tumšu priekšstatu.

5] Tam iemesls, pirmkārt, ir dažu, pašu par sevi vēl pavisam kārtīgu piramīdas tāfelīšu nenobriedumā. To priekšā liktie zīmuļi, obeliski, paši vēl pavisam vāji un neveikli, bez pienācīgām, no sirds izejošām iemaņām un bez pienācīgas substances, ar ārkārtējāko spēku tiek piespiestas zīmēt uz neizstrādātām, zīmēšanai uz tām vēl ilgi ne pienācīgi sagatavotām tāfelītēm, tāpēc aina vienmēr no jauna atkal aizplūst un ne reti no pilnīgi piespiesti šausiem obeliskiem vajaga tikt simtiem reižu no jauna zīmētai, līdz rei tikai pavisam vāji paliek uzspiesta uuz negatīvās tāfelītes.

6] Un kāds ieguvums tad kādai dvēselei ir no tādas ēnu ainas? Viņa ierauga tikai nespodras ārjās kontūras. Pie tādas ainas kāda iedziļināšanās pašā lietā gan ne tuvu nav iespējama! kas no kāda cilvēka nespodras ēnas var saskatīt, kāds viņš ir iekšēji?! Caur daudziem un pūļu pilniem mudinājumiem un spaidiem noderīgās smadzeņu tāfelītes pa lielākai daļai tiek apsmērētas ar melnu pārklājumu. Līdzīgi vienreiz vienam arī Dieva Mācība tiek iepērta smadzenēs un sirds izglītošana pastāv tikai no materiālā prāta iepēšanas brīvājās stundās.

7] Tikai, kad jaunais, nomocītais cilvēks pēc pabeigtām tā dēvētajām studijām ir apguvis kādu amatu, viņa sirds kļūst nedaudz brīvāka; viņš apskatās pēc kādas viņam patīkamas jaunavas, lai viņu ņemtu par sievu. Isais, patiesas iemīlēšanās laiks jaunajam cilvēkam vēl ir tas labākais, tādēļ ka šajā laikā cilvēka dabu tomēr pārņem neliels, kaut arī ļoti nesakārtots satraukums, caur ko viņa smadzenēs ienāk tik daudz gaismas, ka ar šīs nelielās gaismas palīdzību visā tajā, ko viņš gadiem ilgi ar pūlēm ir iemācījies, sāk tomēr nedaudz praktiskāk orientēties un tā kļūst nedaudz piemērotāks indivīds kādam pasaulīgam amatam.

8] Bet cilvēki, kas pat no šīs mīlestības savās sirdīs netiek kaut kā siltāk satraukti, apliek ļoti savtīgi un stoiski pedanti, kas turpmāk ne pa mata platumu nepaceļas virs viņu stereotipiem notraipītajām smadzeņu tāfelītēm un nerakņājas nekur citur kā tikai savu smadzeņu ēnu ainas, kuru skaits nevar būt nekāds lielais, un kas tur vēl ir, ir tumšs, melns un dvēseles redzes spējām tīri nesaskatāms.

9] Tāpēc tāda stoiķa dvēsele ir tikpat kā pilnīgi akla. Kā arī katrs, lai cik citādi asi redzošs cilvēks, kādā pilnīgi melnā naktī ir tikpat kā pilnīgi akls un nepieciešamības gadījumā var tikt uz priekšu tikai ar taustes palīdzību, tāpat arī kāda īsta patmiņa dvēsele nevar saskatīt kas it kā ir uzzīmēts uz viņas tāfelītēm, tādēļ ka pie kādas tā pilnīgi aplamas smadzeņu izglītošanas, kur tikai caur kādas smadzeņu tāfelītes bieži atkārtotu aptraipīšanu uz tās beigās pavisam stereotipi un plastiksi paliek pielipusi kāda aina, caur kādu nenotiekošu rosīgāku sirds kustību, smadzenēs paliekoši neuzaust nekāda gaisma, tā dvēselei vajaga nodoties savu tumšo, bet stereotipo smadzeņu tāfelīšu ainu aptaustīšanai.

10] Bet tādēļ ka tāda piegriezta dvēsele savu gudrību smeļ tikai caur savu apzīmēto smadzeņu tāfelišu aptaustīšanu, tad tak tomēr it kā būs arī saprotams, kādēļ kāda tāda dvēsele visā savā rīcībā kļūst tik nosvērti pedantiska un stereotipa, un nepieņem neko, ko viņa visrupji un materiāli nevar satvert un aptaustīt. Tāda dvēsele beigās arī to, ko viņa ar savām acīm redz ārējā pasaulē, tur par optiskiem maldiem, un ko viņa dzird, par meliem; par kādu reālu patiesību viņa tur tikai to, ko no visām pusēm var ar rokām aptaustīt. Kā tad izskatās ar tādas dvēseles gudrību un augstāku garīgu kultūru, par to katrs, kas no Manis nu rādīto un pietiekami izskaidroto tikai daļēji ir aptvēris, var viegli iedomāties.

11] Nu vēlreiz aplūkojiet tās smadzenes pa kreisi! Tās nu tieši attēlo kāda īsti stereotipa pasaules gudrā tumšos gudrības kambarus, un tu, mīļais draugs Kirenij, kā apveltīts ar ļoti asu redzi, runā, ko visu tu tajā saskati!”

240. KĀDA PASAULES GUDRĀ SMADZENES

1] KIRENIJS saka: “Kungs, pieres daļas un arī pakauša smadzenes to virspusē izskatās tumši pelēkas; dziļāk iekšā, neskatoties uz tām krītošo saules gaismu, viss ir melns un tumšs, un pa starpām pamirdzošie gaiši pelēkie punkti neko neattēlo. Un tā es tad īstenībā jau arī esmu galā ar visu, kas te redzams. Ak Kungs, tikai atļauj man vēl vienu jautājumu, un tas pastāv tajā: kāda tad šajās samaitātajās smadzenēs turpmāk ir tā lieta ar tiem citiem smadzeņu veidojumiem, kuriem lielāko tiesu nav nekāda piramidāla veidojuma?”

2] ES saku: “Tās nekam nav noderīgas, tās smadzenēs ir patiesss tuksnesis un dvēsele tikai rada kādas bezgalīgas nekā nezināšanas un neko nepazīšanas nožēlojumu sajūtu. Un ja tu kādai tādai dvēselei tūlīt sāksi kaut ko stāstīt par augstākām, pārdabiskām lietām un attiecībām, tad tu dzirdēsi lūgumu par to klusēt; jo ja viņa par to tālāk pārdomātu, viņai acimredzami vajadzētu kļūt neprātīgai. Tāpēc ar tādām cilvēkiem nav ko runāt, tādēļ ka viņiem to kā patieso cēloni, tu nu vari saprast, neiespējami spēt atzīt un kaut kā aptvert. Viņi grūti vai pat nekad pilnīgi neaptvers pavisam dabīgas, laicīgas lietas, nerunājot par garīgām un debesu.

3] Redzi, arī vērsim ir purns, tajā ļoti ievērojama mēle un zobi un arī balss. Tā rezultātam būtu jābūt, ka arī viņam pavisam labi būtu jārunā; vienīgi pamēģini, vai tu kādu vērsi divdesmit gadus novedīsi pie tā, ka viņš būs spējīgs tev isteikt tikai vienu vienizlībīgu vārdu! Un tomēr Es tev saku, ka tas vēl drīzāk būtu iespējams likt kādam vērsim runāt, nekā kādam ar šādām smadzenēm apveltītam cilvēkam kā aptveramu ieskaidrot ko pārdabisku! Jo ja tu ar viņu par ko tādu sāksi runāt, kas pārāk pārsniedz viņa ierobežoto zināšanu horizontu, tad viņš tevi, mazākais, pavisam labsirdīgi izsmies un sāks tevi turēt par nelgu. Un ja tu turpināsi ar tāda veida viņam pārāk neticamām lietām viņu pārāk pagrūtināt, tad viņš kļūs neprātīgs un pavisam dūsmīgs un izmetīs tevi pa durvīm!”

4] KIRENIJS saka: “Jā, kā tad tādiem cilvēkiem, kādi tomēr ir neskaitāmi, vēlāk izklāstīs Tavu Vārdu?”

5] ES saku: “Ja jūs pie cilvēkiem, pie kuriem jūs nāksiet, atradīsiet līdzjūtīgu sirdi un viņi uzņems savās mājvietās, tad palieciet un pirmām kārtām centieties viņu nedaudz dzīvo dabu, cik iespējams, atdzīvināt! Ja jūs to darīsiet, tad tādu cilvēku vienmēr darbīgāka kļūstoša sirds sāks smadzenēs izplatīt gaismu, un šis gaismas siltums tad smadzeņu tāfelītes sāks vairāk un vairāk novest viešamākā kārtībā, un tad tādi cilvēki drīz kļūs spējīgāki kādai augstākai mācībai un tā soli pa solim uzkāps vienmēr tīrākā gaismā.

6] Bet ja jūs pie tiem, pie kuriem nākat, atrodat pavisam mirušas sirdis, tad tikai dodieties tālāk! Jo te jums cūkām nekad nav jāber priekšā pērles! — To visu nu labi saprotiet! Kam kaut kas vēl nav pilnīgi skaidrs, tas lai jautā, un viņam jātiek dotai pareizai atbildei. Citādi abām smadzenēm jātiek aizgādātām prom.”

7] Pienāk vecais MARKUS un saka: “Kungs, tuvojas pusdienas laiks! Vai man vēl nav jāšak rūpēties par pusdienām?”

8] ES saku: “Tas no tevis gan ir pavisam slavējami, ka tu Man jautā; bet tām pusdienām, kas nāk no Manas mutes dvēselei un garam ir neapbrīnāmi liela priekšroka tavu miesīgo pusdienu priekšā. Tādēļ vispirms vēl apēdisim dažus garīgus ēdienus, un tad Es tev jau pateikšu, kad būs laiks rūpēties par miesīgām pusdienām! labs ir labs, bet labāks ir labāks!”

9] Markus ar to ir pavisam mierā un kopā ar saviem dēliem paliek stāvam, lai skatītos un klausītos,

kas te tālāk notiks.

241. JAUTĀJUMI PAR GRĒKU PIRMSĀKUMU

1] Bet vienlaicīgi pie manis pienāk arī Oubratuvisars un saka: “Kungs, Kungs, vai tad tie baltie brāļi iepriekš nezināja to, ko Tu nu viņiem tik gudri esi izskaidrojis? Pie mums, lai Tev par to visa slava, pat mūsu bērni to zina; jo viņi var sevi iekšēji aplūkot un viņiem vienmēr ir liels prieks, ka viņi var mums pastāstīt par viņu skaistajiem dārzeņiem, kurus viņi laiku pa laikam sevī aplūko. Ko tad šie baltie brāļi ir nodarījuši, ka viņi ir kļuvuši nespējīgi tādai vissvarīgākai aplūkošanai? Ja viņiem trūkst tādas vissvarīgākās spējas, tad viņi īstenībā nav nekādi šiti cilvēki, bet gan tikai lieli pērtiķi, kādi pie mums sastopami, tikai pilnīgāki ar savām runas spējām.

2] Mēs bijām pārsteigti, ka Tu pie šīm smadzenēm izskaidroji to, kas mums tak ir gandrīz pazīstamāks kā mūsu dzīvojamās būdas dzimtenē. Mēs, protams, nepārzinām lai visu mūsu miesas organisko uzbūvi, bet mūsu smadzenes mēs zinām punktu pa punktam. Mums ļoti daudzas tāfelītes gan vēl ir tukšas, tā kā mums nav nekā, ar ko tās aizpildīt, bet kas tur ir apzīmētas, tās ir tieši tā, kā Tu tās nu savā pilnīgākajā kārtībā vairāk kā pietiekami skaidri esi izskaidrojis pie smadzenēm labajā pusē. Bet es patiesi vēlētos zināt, kā tad šie cilvēki sevī pavisam nespēj ieraudzīt to, kas mums, melnajiem, tak uz visiem laikiem uz skaidrāko ir saskatāms! Ko tad viņi īstenībā ir izdarījuši? Kas tad ir līcis pamatu šādai samaitāšanai? Kādam reiz vajaga būt likušam kādu sliktu pamatu; bet kas, kādēļ un pie kādiem apstākļiem?”

3] ES saku: “Tu nepēti pēc tā, kas te ir īstais vaininieks! Jo Dieva padomā ir dažs labs paslēpts, kā iemeslu cilvēkiem uz šīs zmes pilnīgi nav vajadzīgs zināt! Ja cilvēks tikai zina un atzīst, ko viņam Manā kārtībā vispirms ir nepieciešams darīt! Ja viņš to dara, uz ko viņam no debesim ir doti norādoši likumi, tadā kārtā pie viņa viss būs labākā kārtībā; bet katrs cilvēks, kas Dievu mīl pār visu un savu tuvāko kā sevi pašu un caur to kļūst garā atkalatdzimis, visu pārejo pilnīgi uzzinās.

4] Nu runa ir tikai par to, vai visi baltie brāļi to visu ir labi sapratuši, un ka cilvēks, ja viņš sevī jūt kādu tukšumu, jautā par to, kas viņam vēl ir svešs, tad tam, cik iespējams gaiši, viņam jātiek izstāstītam. Tas nu ir pirmām kārtām svarīgi! Bet tas, par ko tu jautāji, katram būs zināms vēl pietiekami agri, kad viņš sasniegs sava gara atkalatdzimšanu.”

5] Oubratuvisars ar to ir pilnīgi apmierināts un pēc tam savas zemes valodā aprunājas ar savējiem. bet nu reiz atkal priekšā iznāk arī MATHAELS un saka: “Kungs, Tu mūsu dzīvība, Tu mūsu mīlestība, tā kā Tu esi atļāvis jautāt, tad mana sievas teva, manas mīļās sievas un četru manu biedru vārdā es lūdzu, ka Tu par kādu mazu punktu šajā lietā vēlētos mums dot pareizu gaismu! Tas zināmā mērā ir tiesību jautājums, un es ticu, ka katrs cilvēks, ja viņš ir nonācis līdz sava prāta pielietošanai, iepretī Tev ir tiesīgs to pavisam pieticīgi uzstādīt. Cilvēks sākotnēji tak ir nevis savs, bet gan tikai Tavš darbs, ko visas debesis man mūžam nekad nevar apstrīdēt!

7] Un tā pie Tavas mīlestības un visvareniem līdzekļiem it īpaši ļoti smaiatāto garu vai īstenībā dvēseļu viņpasauls vadīšanas ceļš man tomēr šķiet nedaudz ilgstošs un pārāk stingrs! Tas gan ir taisnība, ka tavas kopš mūžības šeit reiz iedibinātās un stingri liktās dievišķās kārtības attaisnojumam Tu mums arī šajā ziņā esi jau ļoti daudz teicis, rādījis un izskaidrojis, bet pāri visam man tomēr vēl uzmācas šis īsteni taisnīguma jautājums:

8] Ko spēj ābols, ja vētra to ir norāvusi no zara, bet ko kāds sašķelts koks, ja viņam vajadzēja kalpot par mērķi postošam zibenim, jeb ko spēj mierīgā jūra, ka caur orkāna trakošanu tiek sacelti kalna augsti viļņi?! Ko klaburčūska, ka viņas kodiens ir nāvējošs?! Viens ķīlis visur dzen otru, un beigās neviens neko nevar darīt, ka tas tiek dzīts!

9] No kādas augstas klinšu sienas kāds vaļīgs kļuvis liels un smags akmens gabals nogāžas lejā un nu nejauši nodarīja lielu postu kādam ganāmpulkam, kas lejā ganījās netālu no klints sienas. Kāds vainīgais te atlīdzinās par zuadējumu? Ja es naktī ceļā esmu paklupis pret akmeni un beidot arī nokritis, kas te pie tā bija vainīgs — nakts, akmens vai mana kāja, kurai nav acu? Īsi un labi, te ir daudz kutelīgāko, krustām šķērsām jautājumu, kuros visos ar rokām aptverami kļūst saskatāma individuālas pirmdabas tiesību patiesa savstarpēja pārkāpšana. No kurienes principā tā ceļas?

10] Ko līdzīgu es nu atklāju pie cilvēkiem. Šiem melnajiem pilnā mēra vēl pieder pirmcilvēciskās īpašības, un mums, baltajiem, līdz šai dienai par tām nebija ne jausmas! Jā, kādēļ tad nē? tas ir: mūsu dvēseliskās samaitātības dēļ, un dvēselei atkal vajadzēja tikt samaitātai, tādēļ ka cilvēks smadzenes ika

samaitātas jau mātes miesās un vēlāk vēl vairāk caur pavisam ačgārnu audzināšanu! UN man te atklāti vajaga pievienoties Oubratuvisara uzstādītajam jautājumam, un tad es arī saku: jā, jā cilvēce pamatā ir slikta un samaitāta; bet kas to sākotnēji ir samaitājis un kas ļāva to samaitāt? Tādas samaitātības dēļ cilvēki var gribēt tikai kaut ko pavisam ačgārnu un tādēļ mūžam nekad nespēj kļūt labāki, bet gan vienmēr sliktāki un nožēlojamāki!

242. DVĒSELES VADĪBAS VIŅPASAUĻĒ UN ŠAJĀ PASAUĻĒ ŠKIETAMĀIS NETAISNĪGUMS

1] (MATHAELS:) “Nu, dažam šajā pasaulē vēl iet tā puslīdz! Viņš, cik labi tikai var un spēj, rada sev kādu paradīzi. protams, tūkstots citiem par to vajaga ciest vēl vairāk, un tas tādēļ, ka viņi noteikti tik labi neprata sev radīt tādu paradīzi kā tas blēdīgais. Tādēļ viņi savās dvēselēs tiek sagrauti no skaudības un dūsmām, un tas paradīzītes īpašnieks no tīras miesaskāres un pārpilnības! Pirmie ir nolādēti aiz tīra posta un nabadzības un bagātais savas pārticības dēļ!

2] Bet atstājam šīs pasaules attiecības, jo tās esot nu pamatīgi zināmas dvēseles samaitātības augļi, nu pievēršamies šausminošajām sekām kādreizējā lielajā viņpasaulē! Mati saceļas, tikai nopietni padomājot, kādā ļoti šausmīgā stāvoklī nonāk kāda tāda tā vai citādi samaitāta dvēsele! Kādus tāda lāsta atēlojumam cilvēciska mute var dot pienācīgus vārdus?! Tikai lielāko moku dusmu uguns pašā dvēselē pa neizsakāmi asprātīgu cēlu viņu var novest nedaudz panesamākā stāvoklī. Kādam nolūkam pēc laika tūlīt vienmēr tiek prasīts nedaudz no mūžības! Tātad cik ļoti daudzas dvēseles no šīs dienas miljardus zemes gadu nonāks isti dziļākā un šausmīgākā postā, lai pēc vēlreizējiem miljardiem zemes gadu justos varbūt par matu brīvāk un tātad panesamāk.

3] Kungs, Es to izviru tieši pēc Taviem vārdiem neko nepielieku, bet arī neko neatņemu! Ja es no vienas puses nu aplūkoju tavu visvarenību, labsirdību un mīlestību, un no otras puses, kādas tādas nožēlojamās dvēseles principā bez vainas zināmu samaitātību un tās gandrīz mūžīgi turpinošās šausmīgākās neapraķstāmās mokas, kas tikai par matu izskatās labāk kā kāda gluži labi apgādāta verga stāvoklis uz šīs mīļās mātes zemes, tad neskatoties uz visām žēlastībām, kuras Tu, ak Kungs, man esi dāvājis, man vajaga atklāti atzīt, ka ar manu prātu es to atrodu par ļoti dīvainu un kā cilvēks, apdāvināts ar jūtīgu sirdi, tajā atklāju kādu netaisnību, pret kuru visas no cilvēkiem uzsāktās lielākās un pret debesīm kliezošākās netaisnības ir tīrākā nulle. Un es pavisam paklausīgi pateicos par tādu esamību, — beigās tā var izskriet ārā, kur tā grib.

4] tas no tevis, ak Kungs, gan ir jau pavisam pareizzi parādīts, ka katram cilvēkam, lai varētu pastāvēt Tavas kailās dievības priekšā, pašam vajaga sevi būtiski izveidot, un ka Tu viņam uz to vari piedāvāt tikai izdevību un neko citu. Īsi, to visu mēs nu pavisam labi saprotam un tam vairs nav vajadzīgs neviens paskaidrojošs vārds. Bet ka cilvēku dvēselēm, kas jau vairāk kā tūkstots gadus tiek līdzīgā veidā iemiesotas un pēc tam tādā pat veidā tiek audzinātas, ka viņām viņpasaulē par to gandrīz mūžīgi jācieš, lai tikai par matu kļūtu labākas, tas man katrā ziņā liekas ļoti cietsirdīgi! Tu Pats mums mācīji pret slimām dvēselēm izturēties žēlsirdīgi, maigi un iecietīgi. Bet ja uz šīs zemes kāda dvēsele šeit nav izvesēļojusies, bet gan lielajā viņpasaulē pāriet kā vēl caur un caur slima —, tad tur viņai nevar vai nedrīkst būt parādītai ne dzirkstelītei mīlestības un žēlsirdības, te es tad tomēr domāju, ka stingrākās kārtības un taisnīguma vietā arī šeit varētu stāties žēlastība un mīlestība!

5] Es ļoti labprāt gribu pieļaut, ka dvēses pilnīga dzīvība, apvienota ar Dieva Garu, ir visaugstākais labums; līdzās pieredze tomēr arī atkal māca, ka kāda manta no savas vērtības ļoti zaudē, ja to kaut kur vajaga meklēt ļoti ilgi un ar lielākām grūtībām.

6] Kāds gribētu sev ņemt sievu. Viņš savu sirds izvēlēto jau pazīst. Bet, kad viņš nu lūdz viņas roku, tad viņam tiek uzstādīti noteikumi, kurus visu viņš varētu pilnīgi izpildīt tikai tūkstots gados, un ar to saistītās grūtības ir gandrīz neuzvarama veida! Jā, vai tad te ir liels brīnums, ka biežās cilvēks savā sirdī vairs nenes nekādas alkas iegūt dižciltīgo izvēlēto sievu un jau sen ir apprecējies ar pavisam zemas izcelsmes jaunavu, kuras iegūšanai viņam tika uzstādīti pavisam panesami un viegli izpildāmi noteikumi.

7] Tajā, ak Kungs, pastāv mans, cerams, pavisam labi pamatots iebildums un varbūt kāds manas sirds vājums! Es Tev jautāju tādēļ, ka Tu Pats mūs visus uzaicināji jautāt! Ja Tev tas būtu patīkami, Tu ar Tavu žēlastību varētu mani tajā apgaismot.

243. DIEVA BŪTĪBA. ZEMES DZĪVES NEPIECIEŠAMO PĀRBAUDĪJUMU GRŪTĪBAS

1] ES saku: "Jā, jā, tas tieši ir tas mezgls, kuru pie smadzeņu izskaidrošanas Es atklāju ne tikai tevī, bet an vairākos no jums.

2] Pats par sevi saprotams, ka Dievs, kā kopā mūžības vienādi nemainīga augstākā un tīrākā mīlestība nekad kaut kur nevar būt cietsirdis un Viņa (mīlestība Dievā; izd.) uz visatdzīvinošāko pielietos visus Viņas rīcībā esošos līdzekļus, lai vienmēr dziedinātu lai kāda veida dvēseli. Bet Viņa dvēselei nevar atņemt viņas pašas raksturīgo Es, bet gan tai vajaga to atstāt tā, kā tā ir un pieļaut tādu stāvokli, kurā viņu, ja citādi nekas nelīdz, skārtot caur kāda veida pamācību.

3] Kādā ārkārtējā gadījumā šis ceļš, protams, var būt tikai ārkārtēji ilgstošs; bet tad vainīgs nav neviens cits ka pārāk stūrgalvīga un ietiepīga kļuvusi dvēsele, kas pa lielākai daļai tāda kļuva tādu iemeslu dēļ, kurus, runājot par viņas nepilnību, Es jums iepriekš izstāstīju un izskaidroju.

4] Bet tā ir pilnīgi pašas dvēseles griba; viņa tā grib un vienmēr dara tikai to, kas viņai šķiet labi! Nu, te nevar pretiedarboties ar kādu visvarenu un tātad spēcīgu pretdarbību; jo tas dvēselei tikai sagādātu viisnedzirdētākās mokas! Jau kāda vieglāka ietekme viņai sagādā neizsakāmas sāpes; kas viņai būtu jāpārcieš pie visspēcīgākās ietekmes?!

5] Dievs Sevī ir visas uguns spēcīgākā uguns un visas gaismas spēcīgākā gaisma! Bet kas var panest uguni, ja pats nav uguns un augstāko gaismu, ja pats nav gaism? Aplūko šeit pie kreisās rokas vēl esošās smadzenes! Vai tu tajās saskati kādu uguni vai kādu gaismu, vismaz tik spēcīgi mirdzošu kā jāntārpiņu naktī? Kas te vajadzīgs, līdz šis smadzene kļūst pilnīgi unguns un gaišākā gaisma?!

7] Bet lai neviena būtne, kas reiz pastāv, savā dvēseliskā sfērā mūžam nekad nevar tikt sagrauta un pāriet kādā citā būtnē un pazaudēt savu Pirm-Es, tad arī tur ir laba Mana kā mūžam nemainīgi spēcīgi liktā kārtība. Un lai cik ilgi vēl kāda dvēsele aizņemta ar viņas pilnveidošanos, tad viņai tomēr paliek viņas pašas Pirm-Es un kā tādu mūžam nemainīgu arī sevi pazīs, kas tak, cerams, tomēr arī ir iepriecinošak nekā, ja dvēsele kā pilnīgi sadalīta pārietu kādā citā individā, kur visām atmiņām par kādu iepriekšējo esamību nepieciešami vajadētu pazust un pāri nepaliktu ne pēdas par kādu konkrētu esamību! Kādam nolūkam tad būtu bijusi laba kāda sevi pašu brīvi notiekoša iepriekšēja dzīve?! Vai tā kādam cilvēkam būtu labāk nekā kādam rāpojošam tārпам putekļos?!

8] Iepriekšējā dzīve pa lielākai daļai tomēr ir svētīta ar visādām grūtībām un cilvēkam, lai viņš būtu kaut ķēniņa dēls, no savas piedzimšanas līdz kapam vajaga piedzīvot daudzus ļoti smagus pārbaudījumus. Viņš bieži ir sev kalis tūstots plānus, kurus visus viņš gribēja veiksmīgi realizēt; bet drīz pretī stājās neparedzēti šķēršļi un no visiem skaistajiem plāiem nekas neiznāca. To vietā stājās visādas mocības, slimības, nepatīkšanas — īsi, uz vienu tikamu dienu parasti nāk piecas dienas, par kurām neviens nevar uzrādīt kaut ko sevišķi iepriecinošu un vienā dzīvībs gda cilvēkam noteikti ir trīsdemit pilnīgi pavisam sliktas dienas!

244. CILVĒKA ES KĀ VIŅA LIKTEŅA ĪSTENĀIS KUNGS

1] (KUNGS:) "Ja tad cilvēka dzīvi aplūko pat viņa laicīgi labvēlīgākos apstākļos, tad viegli ierauga, ka tajā tieši nekas nav dāvināts. No ķēniņa līdz ubgam katrs ir izturējis cīņu ar dzīves vasaras mušām, kuras ir pilnas deloņiem, kas sevī neietver nekā pievilcīga. Bērnībā bērns tiek mocīts ar nespēku, kā vīrs ar visādām rūpēm un kā sirmgalvis ar abiem, un pēdējās dzīvības stundas vēl neviens nav atradis par viņa patīkamāko laiku.

2] Tā laicīgā dzīve pa lielākai daļai veimnēr velkas starp ērkšķiem un dadziem, un kam tas nepatīk, tas par zemes miesas dzīvību beigās spēs pastāstīt maz patīkama un aplaimojoša; un jo patmīlīgāks kāds bija, jo vairāk aizvainojumus viņš arī pārcieta! Kurš tomēr kā mazāk patmīlis nav ņēmis pie sirds visas satopamās dzīvības vasaras dzelējmušas un visus dadžus un ērkšķus, kas viņu pazemoja un nozākāja un kuru nav no pacietības izvedušas visādas miesīgas ciešanas, nabadzība, biežs izsalkums un slāpes, aukstums, slikts apgērbs un tikpat slikta mājvieta un līdzās arī visādas citādas nelaimes, tas savas dzīves beigās zinās pastāstīt par dažu ko patīkamu dzīvē, kamēr pat ķēniņš, par spīti visam viņam kūpinātajam vīrakam savas zemes dzīves gaitas beigās tikai žēlosies un būs ar visu neapmierināts.

3] Jo kur dzīvo kāds ķēniņš, kas ir laimīgi realizējis visu to, ko savas valdīšanas sākumā apņēmies?! Bet tādēļ, ka tas bija neiespējami, un beigās viņš pats pie sevis ir atklājis daudzās ļoti rupjas aprēķina kļūdas, tad viņš ir pilnīgi nelaimīgs, un tā ir sena zināma lieta, ka ķēniņa nāve visbiežāk ir kādu slepenu

iekšēju dusmu sekas.

4] Tātad pats sevi noteicošais un veidojošais cilvēks visu savu zemes dzīves laiku atrodas sevis paša pilnīgi noteiktā apzināšanā, kurā un zem kā viņš izgājis šo zemes dzīves pārbaudījumu. Vai Manā vai ārpus Manas kārtības, šajā gadījumā mēs nu pieņemam, ka tas ir vienalga, jo zemes dzīve viņam visādā ziņā sagādāja maz pievilcīga, bet tā vietā jo vairāk visāda rūgtuma. Tādēļ arī pagānu lielie pasaules gudrie uz šīs zemes nevienu negribēja daudzinaēt kā laimīgu un viņi tikai tos daudzina par laimīgiem, kas ir atkal atgriezušies zemes klēpī.

5] Kas tad vienai dvēselei būtu par visām viņas pārciestām grūtībām, ja pēc miesas nolikšanas viņa pazaudētu savu neiznīcināmo Pirm-Es apziņu un vai nu pavisam pārstātu būt, vai arī savu Es saņemtu sadalītu tūkstots citos Es?! Vai ar tādu Manas kārtības iekārtojumu kāds no jums gan būtu apmierināts? Noteikti neviens! Tādēļ Es domāju, ka tomēr vienmēr būs labāk to lietu atstāt pie senās kārtības un pirmām kārtām skatīties uz to, lai nevienam, lai cik sliktam Es savā identitātē mūžam nekas nav jācieš kāds zaudējums.

6] Ka kāds Es tikai tad var un tam vajaga kļūt pilnīgi laimīgam, ja tas, pats sevi nosakot, ir iegājis Manā kārtībā, to jūs nu pilnīgi zināt.; jo tādēļ un kopš gandrīz septiņām dienām Es jums nepārtraukti esmu sprediķojis un esmu jūs atvedis atpakaļ pie gara un miesas pasaules visas radības pirmsaknēm. Bet ko tieši otrādi kāda dvēsele arī tik ilgi nevar ieiet kādā patiesā un paliekošā svētlaimē, līdz viņa, pati sevi nosakot, nav iegājusi Manā kārtībā, arī to Es jums jau ļoti daudzpusīgi esmu rādījis caur vārdiem, darbiem un daudziem uzskatāmiem piemēriem, un jums atkal caur vārdie to pierādījis. Kā pēc tam Manī var būt kāda cietsirdība, nesirsnība, nežēlība un netaisnīgums?! Jā, ar vienu granu mazāk pacietības un tikpat mazāk iecietības Es būtu cietsirdīgs un netaisnīgs; bet tādejādi pavisam nē!

245. PAR DIEVA BĒRNU AICINĀTA CILVĒKA DVĒSELES PATSTĀVĪGU ATTĪSTĪBU

1] (KUNGS:) “Bet kā tu, Mathael, saki, ka beigās tomēr uz Mani krit vaina, ka cilvēki pa ilgu laiku tā ir pārgājuši pilnīgi ļaunā dzīves ačgārnībā, kurā viņiem acimredzami vajadzēja iet pazušānā, tad Es tev tūlīt arī iebilstu un saku: dvēseles, kā tās šo melno, līdz šim vēl nav tikušas aicinātas kļūt par Dieva bērniem, un ka tam, ar ko viņi iepazīstināja, viņiem pietika ar kādu vairāk stereotipi spēcīgu viņu dvēseļu saglabātu pilnību; jo tas nav uzskatāms par kādām sevišķām viņu izcilas pašattīstības sekām, bet gan, līdzīgu viņu melnajai ādai, viņiem tas ir dots. Bet, ja arī viņi gribēs kļūt par Dieva bērniem, tad tas viņiem vairs netiks dots, bet gan vienīgi Mācība.

2] Ja viņi paši sevi pēc tās noteiks un ar pašu spēkiem centīsies meklēt viņu dvēseļu pilnību, un caur to sevī atmodināt Manu mīlestības Garu, tad viņi, protams, tūlīt kļūs tādi, kā esat jūs; bet cik ilgi viņu dvēseļu pilnība par divām trešdaļām ir dota un tikai viena daļa pašu nopelnīta, ar tādu dvēseles pilnību viņi garu sevī nekad nevar paamodināt, un arī viņpasaulē paliek tas, kas viņi šeit ir — pavisam labas, bet vairāk mehāniski svētlaimīgas, pilnīgas dvēseles, pie kurām svētlaimes robežām noteikti vajaga būt stingri noteiktām, kas citādi nekad nav iespējams.

3] Kur tas viens un iepriekšējais ir dots, tur no tā izrietošais un tam sekojošais tomēr noteikti nav nekas paša brīvi iemantots; jo kas tev ir devis alvu, tas tak noteikti ir piedēvis klāt arī rokas, miesu un kājas! Jeb vai tu gan domā, ka tās pašas no sevis ir izgājušas no galvas.

4] Ak, pavisam citādi tas ir pie kādas pati sevi noteikušas un pēc dzirdētiem Dieva Vārdiem pati sevi izveidojušas dvēseles! Kas viņai ir, tas ir viņas pilnīgs īpašums, un no tā viņa var uzcelt tūkstots un vairāk debesis; jo viņai nu ir viņas pašas viela un viņas pašas matērija un caur viņas sevī atmodināto mīlestības garu arī pilnīgi Dievam līdzīgs spēks, darīt to un visā būt tik pilnīgam, kā arī Tēvs debesis ir pilnīgs! Un nu tālāk!

5] Ar tādu dvēseli, kāda pašlāvīga ir šiem melnajiem, viņpasaulē ir viegli un ātri tikt galā; jo kas viņai ir, tas viņai ir un paliek viņai. Viņai pašai par sevi mūžam nav nekādas augstākas vajadzības un tā ir pilnīgi laimīga, līdzīgi kādai bitei, ja viņa ir atradusi kādu ar medu bagātīgi pildītu ziedkausu; bet pāri šim medum viņa mūžam nejut nekādu vajadzību. Ja bitei ir tas, ko viņa meklē, tad viņai arī jau ir viss; visi pārējie visas bezgalības dārgumi viņai ir nekas.

6] Bet pavisam citādi ir ar kādu pašu sevi pilveidojušu dvēseli. Lai to varētu realizēt, viņas rīcībā tak vajadzēja tikt pilnīgi nodotiem visiem tam nepieciešamajiem līdzekļiem, caur kurim viņai, ja viņa tos grib izlietot, noteikti un nekļūdīgi vajaga sasniegt pilnību, bet tam vajadzīgie līdzekļi, dvēselei, kas ir ai-

cināta kļūt par Dieva bērnu, tak noteikti netiek uzspiesti, bet gan viņai tiek piegādāti, kā kādam gudram celtniekam viņa materiāli, kas viņam nepieciešami kādas mājas uzcelšanai. Celtnieks tos izmanto pēc sava paša ieskatiem n uzceļ māju pēc sava prāta un gaumes un tad uzceltā māja ir pilnīgi viņa darbs un ne tā darbs, kas viņam piegādāja materiālu. bet ja arī tu esi sagādājis labākos materiālus, lai sev uceltu labu māju, bet pats to necel, bet gan uzaicini sev celtnieku, kas tad prasīto māju tev uceļ, vai tu arī te vari teikt "Redzat, šī skaistā un vislabāk iekārtotā māja ir mans darbs!" noteikti nē; jo māja vienmēr paliek tā darbs, kas to ir uzcēlis pēc sava prāta un izpratnes!

7] Un redzi, tāpat melno pilnīgās dvēseles nav viņu darbs. Viņas gan, protams, ir ļoti labi uzbūvētas, bet melnie tam ir devuši tikai nelielu iegudījumu. Bet tādēļ ka ir tā un ne citādi, viņi pagaidām nevar kļūt par Dieva bērniem; bet ja arī tas dažiem tiktu dots, tad viņu dvēseles tūlīt sāktu izskatīties nepilnīgas. Bet tā, ka kādai par Dieva bērnu kļūt aicinātai dvēselei viņas pašas uzbūvei ir dots tikai materiāls un līdzās māacība, kā celtniecība izvedama, tad gan noteikti pietiekami saprotami ir pierādīts, ka katrai dvēselei nedrīkst tikt darīts vairāk, ja viņai jāpaliek savā Es. Ja tad kāda dvēsele ir lai cik samaitāta, viņa tad tomēr nedrīkst tikt satverta no Manas visvarenības, bet gan viņai pareizā mērā tiek piegādāti materiāli, cik viņa tos ir spējīga apstrādāt; viņai arī nedrīkst tikt uzkrauts vairāk, cik liels ir viņas spēks.

246. DIEVA PAMATS KĀDAS BRĪVAS CILVĒKA DVĒSELES PATSTĀVĪGAI PILNĪBAI

1] (KUNGS:) "Bet kāda ļoti samaitāta dvēsele parasti un īstenībā vienmēr ir ļoti vāja, tā ka viņa pat nav spējīga uzturēt spēkā pat viņas cilvēka formu un tādel viņasaulē parasti ierodas kādā pa pusei, dažkārt arī pilnīgi dzīvnieciskā izšķēņojumā. Nu, tad viņai, protams, pamazām, viņai nezinot, vairāk un vairāk tiek dots spēks; bet te tiek pielietota lielākā piesardzība, lai caur to dvēsele savā Es netiek traucēta. Tāds atbalsts dvēselē vienlaicīgi izsauc lielas sāpes, jo tāda vāja dvēsele ir ārkārtīgi jūtīga un aizvainojama.

2] Ja Es viņu gribētu pēkšņi apgādāt ar pārāk lielu spēku, tad tāda debesu dāsnība dvēselei novestu visbriesmīgāko sāpju izmisumā, caur ko viņa sevi beigās kļūtu ļaunāk noslēgusies kā dimants un, pirms viņa pilnīgi nesairtu, viņā nekas vairs nebūtu ienesams, caur ko viņas Es pārciestu tāda veida triecienu, kuram tad kā no dvēseles iejošam viegli nevarētu tikt likts kāds savtīgs pretsvars. Caur to viņas sevi pašu apzinošais Es nozustu, mazākais, uz vienu aonu zemes gadu, un no tā laika atkal vajadzētu sākt sakncentrēties un sevi pazīt, kas dvēselei viņas brīvā beķermeniskā stāvoklī ir daudz grūtāk nekā šeit, kur viņas rīcībā kā derīgs darba rīks ir miesa.

3] Tevi, Mans mīļais Mathael, ir pārāk nomācis ārkārtējais laika ilgums; bet ja tu saprastu, kas vajadzīgs, lai kāda dvēsele brīvi būtu tāda veida, kāda viņa nu jau ir tevī, tad tu laika ilgumu noteikti neuzskatītu par kaut ko nepieņemamu. Kā tu gan domā, cik ilgs laiks varētu būt pagājis, līdz tu kā nu jau ļoti pilnīgas dvēseles cilvēks esi sasniedzis šo tavas tagadējās dzīvības pakāpi? Ja Es tev visu rēķinātu priekšā, tad tevi pārņemtu šausmas un tu to vēl ilgi nespētu aptvert. Bet mūsu Rafaels to labi zina un saprot visos dziļuma dziļumos.

4] Bet tik daudz Es tev gan varu teikt, ka te neviena dvēsele nav jaunāka kā visa saredzamā radība! Tu par to nu jūties neomulīgi, jo Es tev uzticami saku patiesību, ka jūsu dvēseles jau ir daudz vairāk kā aonu reiz aonu zemes gadu vecas; vai ar Man Pašam mūžīgi un ar Mani un no Manis jums neiedomājami ilgā laikā tikai jūsu dēļ ir sekojušas jau aoniem pirmradīšanas?!

5] Jā, Mans draugs, radīt kādu sauli, zemi un visas lietas uz tās ir viegla lieta! Tam nav vajadzīgs nekāds tik īgs laiks. Radīt tiesātas dzīvnieku un stādu dvēseles arī nav grūtāk. Bet radīt dvēseles, kura visā ir Man pilnīgi līdzīga, tas arī visuvarenajam Radītājam ir pavisam smaga lieta, tādēļ ka visvarenība Man te neko nevar līdzēt, bet gan tikai gudrība un lielākā pacietība un iecietība!

6] Jo pie kādas Man pilnīgi līdzīgas dvēseles, tā tad pie kādas otras dievības izraisīšanas, Mana visvarenība drīkst tikai ļoti maz, bet viss ir darāms un izpildāms no jauna topošam Dievam no Manis. No Manis viņš garīgi un pēc vajadzības arī dabiski saņem tikai materiālu. Un ja tas tā nebūtu un varētu būt citādi, — vai Es kā mūžīgākais pirmgars, Manas mīlestības dēļ, būtu Pats Sev uzņēmies grūtās pūles Pašam pieņemt miesu, lai tās līdz zināmam punktam izaugušās dvēseles vadītu tālāk ne caur Manu visvarenību, bet gan tikai caur Manu mīlestību un viņām no Manis dotu jaunu Mācību un jaunu Dieva Garu, lai nu viņas, ja viņas to nopietni grib, var kļūt pilnīgi viens ar Mani.

7] Es jums saku: Maniem mūžīgiem priekšdarbiem tikai tagad iesākas ražas novākšana, un jūs gan

būsiet Mani pirmie, pavisam pilnīgie bērni, bet kas vēl joprojām ir atkarīgs no jūsu, un ne no Manas gribas. Un nu Es domāju, ka tu, Mathael, pie sevis Mani gan attaisnosi, tā ka nu tu, cerams, sapratīsi visu to, ko iepriekš vēl neesi sapratīsi! — Vai nu tu esi skaidrībā?”

247. PAR APSĒSTĪBU. EVANĢĒLIJA LĒNA IZPLATĪŠANA

1] MATHAELS saka: “Jā, Kungs, tajā es nu esmu pilnīgā skaidrībā, — bet es kopā ar maniem četriem biedriem arī biju sliktāks par suni, es biju velns, tomēr Tava visvarenā roka mani ātri izdziedināja, un tādēļ es neesmu pazaudējis pašapzināšanos un atmiņu par visu iepriekšējo! Kā tad tas pēc tam ir iespējams?”

2] ES saku: “Jā, Mans draugs, tas bija pavisam cits gadījums; te ne jūsu dvēseles, bet gan tikai jūsu miesas tika samaitātas caur to, ka to iekšās bija apmetušies ļauni gari. Viņi miesas organismu tiktāl sagrāba savā varā, ka viņi tajā varēja valdīt, kā viņi gribēja un jūsu dvēseles, kā pret garu masu vēl pārāk nespēcīgas, pa to laiku atkāpās un viņām vajadzēja ļauniem gariem atļaut miesā valdīt, kā vien tie gribēja.

3] Bet caur to jūsu dvēseles necieta ne mazāko zaudējumu, jo tāda piesavināšanās arī tiek pielaista tikai tur, kur kādu miesu apdzīvo kāda jau tiktāl izaugusi dvēsele, ka ļaunie, vēl ļoti negatavo dvēseļu gari no viņpasauls, ja savas iedomātās labošanās dēļ viņi vēlreiz izlieto kādu miesu, dvēselei neko nevar nodarīt.

4] Te ir pietiekama Manas varas vieglākā izpausme, lai aizgādātu prom tūkstots reiz tūkstots tādu dvēseļu, par ko tev vēl šodien tiks dots vairāk kā pārliecinošs pierādījums. Ja gari no miesas reiz ir ārā, tā tu miesā, protams, sajūtīsi ievērojamu vājumu, kas turpināsies tik ilgi, līdz dvēsele savā varā atkal ir ieguvusi visu miesas organismu, ja šis akts drī ir noticis, tad te caur miesu atkal pārvalda senā, pavisam veselā dvēsele; te caur Manu visvarenību ir ticis palīdzēts tikai miesai un ne dvēselei. Bet kur caur viņas gribu dvēsele ir sevī pašā sagrauta, tur Mana visvarenība nevar palīdzēt, bet gan tikai mīlestība, mācība un pacietība, tādēļ ka katrai dvēselei pašai vajaga sākt celt un ar viņas sagādātajiem materiāliem pašai pabeigt. — Vai nu tu saproti? Ja tev vēl kas ir neskaidrs, tad tikai jautā tālāk; jo nu te par visu ir pilnīga izskaidrojuma laiks un jums ir vajadzīgs daudz gaismas, lai visus pārejos uz labāko apgaismotu visos viņu tumšajos dzīvības kambaros!”

5] MATHAELS saka: “Kungs, Tu vienīgi gudrākais un mīlestības pilnākais kopš mūžības. Es nu esmu skaidrākā gaismā un ticu, ka Manas dvēseles dzīvības kambaros vairs ir maz tumsas; bet kā ir ar dažiem citiem, to Tu, ak Kungs, dabīgi zini vienīgais! Pie mana sievastēva un manas sievas gan vēl būs daudzi tumš kambarīši; vienīgi ar Tavu žēlastību un palīdzību es to trūkstošo jau uzticami papildināšu!”

6] ES saku: “Dari tikai to; jo līdz šim tavs sievastēvs un tava sieva vēl bija pagāni; bet labākā veida pagāni, par kuriem Es varu teikt: te viens Man ir mīļāks nekā tūkstots Izraēlas pēcnācēju Jeruzalemē un arī citās Apsolītās zemes divpadsmit pilsētās! Jo viņi visi neko negrib dzirdēt un zināt par kādu tuvu Dievu; kāds kaut kur bezgala tāls Dievs viņiem ir mīļāks, tādēļ ka savā lielajā dumjībā viņi pie sevis slepenībā domā, ka kādu kaut kur bezgala tālu esošu Dievu tomēr esot vieglāk maldināt kā ļoti tuvu stāvošu!”

7] Ak, rupjākie maldi starp jūdiem šajā pasaulē! Bet ko citu te atkal var darīt, kā ar visu pacietību, un ja tas būtu vajadzīgs, pat ar pašu miesas dzīvības upurēšanu, caur Mācību un atbilstošiem darbiem cilvēkus atvest atpakaļ pie visas esamības un dzīvības pirmgaismas?

8] Un tas nu ir Mans Sev Pašam uzliktais uzdevums jums un jūsējais sekos pie visiem līdzilvēkiem! Protams, jūs nedrīkstat cerēt, ka tas viss varēs notikt jau nedaudzos gados! Es jums saku: tūkstots gados un pāri tam vairāk kā puse zemes iedzīvotāju no šiem Maniem Vārdiem vēl nebūs dzirdējuši ne zilbi!

9] Bet tas lietai tieši tik daudz nekaitēs; jo arī viņpasaulē visas pasaules daļās gariem tiek sprediķots šis Evāņģēlijs. Bet tomēr esat šeit pilni dedzības; jo Manas iekšējās un tīrākās mīlestības debesis būs sasniedzamas tikai no šejienes! Par pirmām un otrām debesīm var tikt gādāts vēl viņpasaulē.

248. PAR BRĪNUMU VEIKŠANU ĪSTĀ LAIKĀ

1] (KUNGS:) “Nu tu, Mathael, esi pilnīgā skaidrībā, t. i., ciktāl kāda cilvēka dvēsele, kamēr vēl viņa nav kļuvusi pilnīgi viens ar viņas garu, var būt skaidrībā; tāpēc liec savai gaismai mirdzēt arī visu savu

brāļu priekšā! Bet pamodini arī tavu ticību Mana Vārda spēkam. Jo tikai Manā Vārdā nepieciešamības gadījumā tu cilvēku priekšā, pirmās ticības pamodināšanai Man, varēsi darīt brīnumus.

2] Jo kas cilvēkiem sprediķo Manu Vārdu, bet caur Vārda varu vēl neko nevar paveikt, tas vēl ir vājš Tā kalps, kas viņu ir sūtījis zemes tautām nest visas dzīvības jauno Vārdu no debesīm.

3] Bet ar to Es negribu teikt, ka patiesam Manas Mācības apustulim cilvēku priekšā jārāda savas spējas, lai caur to zemes tautām iekarotu ieeju Manai Mācībai; jo patiesībai vajaga runāt pašai par sevi, un kur tā netiek saprasta, tur lai seko tuvāks izskaidrojums, un tas tik ilgi, līdz patiesā pati par sevi tiek aptverta! Bet tomēr tieši pie izskaidrojuma nāk priekšā gadījumi, kur nepietiek vienīgi ar izskaidrojumu, sevišķi pie vēl ļoti rupjām un neattīstītām tautām; te tad ir ļoti nepieciešams un caur mērenu zīmi izskaidrojumu likt gaišākā gaismā.

4] Tomēr kādai paveiktai vai vēl veicamai zīmei nekas nav jābūt pārāk spilgta un pārlicinoša veida, caur ko cilvēks varētu ļoti izbīties un caur to nonākt kādā piespiestā tiesā; jo caur to dvēsele brīvai attīstībai pati no sevis iegūtu maz vai neko.

5] Tāpēc veiktajai zīmei vienmēr jāpieņem tāds raksturs, ka, pirmkārt, tā vienmēr pastāv kādā sevišķā labdarībā, un vienmēr veidā kā sekas tā ticībai, kuram tika parādīta ārkārtējā labdarība; un, otrkārt, zīmei nekad nevajaga stāvēt tik tālu no dabiskā, ka arī kādam tā sauktajam pasaules gudrajam vairs neatliktu nekāds dabīga izskaidrojuma ceļš! Pie tā dēvētiem pasaules izglītotākajiem cilvēkiem zīmei viņus gan vajaga apmulsināt, bet nekad padarīt pilnīgi ticīgus, jo viņiem jau vienmēr ir tik daudz attapības kādu patiesību arī bez zīmes ļoti labi pazīt kā to, kas tā ir.

6] Bet šajā magu un burvju laikā zīmes jau var tikt dotas diezgan spēcīgas un pārlicinošas; jo kur nu arī tiek veikta kāda zīme, no persiešu un ēģiptiešu magiem cilvēki iepriekš jau ir redzējuši ipildām simts burvestību, un tāpēc kāda no mums veikta zīme pie pasaules gudrajiem tieši neatstāj nekādu sevišķu iespaidu. pie tam mēs no visām pusēm esam ielnkti arī no esejiešiem, kuri aklo ļaužu priekšā ez piepūles dara visādas zīmes, lai ar laiku viņus sev pilnīgi iekarotu. Un tā nu mūsu spēcīgāk un brīnumaināk parādījušās zīmes vispārībā ļaudis, mazākais, apmulsina, ja arī tās viņus pilnīgi nepārlicina, un tas tieši ir pareizas mērs un ja mēs ar zīmēm vēl vairāk pārspīlētu, tas ļaudīm nebūtu par svētību.

7] Ja Es dziedinu visus slimos, ja pamodinu pat mirušos, tad iepretī esejiešiem tas ļaužu priekšā neizsauc pārāk lielu sensāciju, — bet gan templešiem sagāda iespējami lielākās dusmas, bet kuri viņiem tieši uz deguna sēdošo esejiešu ordeni arī jau sen ir novēlējuši visiem velniem. Jo kopš esejieši izpletušies arī Jūdejā, farizejiem viņu rīnumdarbi neko vairs neienes, un to visu panāk esejiešu viltīgā mirušo atmodināšana, kāds noslēpums mums ir labi zināms, bet farizejiem pilnīgi nepazīstams.

8] Bet tas arī ir krietns joks, ka Es uz esejiešu dzirnavām tieši esmu ūdens, un jūs vēl piedzīvosit, ka jums teiks, ka arī Es esot kāds no šī ordeņa izgājis mācekļis un nu strādāju šī ordeņa uzplaukumam, kas pats nu domā, ka morāliski tas drīz pārvaldīs visu pasauli. Tādēļ pagaidām šis ordenis nav pret mums un īstenībā to negribot tas arī kalpo mums; jo tautas priekšā tas mūsu zīmes padara vairāk maigākas un cilvēkiem vēl vienmēr līdzās viņu domām un daudzveidīgiem spriedumiem paliek brīvs spēles laukums. Citādi mēs ar savām zīmēm nedrīkstētu tik plaši darboties.

9] Bet Es to visu šim laikam jau esmu paredzējis un visam liciš tā izcelties un būt kā cilvēku patiesai, brīvai svētībai visā droši varam iespējami daudz veikt, bez kā caur mūsu darbību kādam sevišķi uzspiežam patiesību. Tādēļ mūsu spēcīgās zīmes paviršam vērotājam neizsauc nekādu sevišķu ievēribu. Tikai kurš pie mums ir pienācis tuvāk, tas, protams, gan tūlīt atradīs neizsakāmi lielu starpību starp no Manis veiktajām zīmēm un to magu un esejiešu. Bet tādēļ arī šī izpratne viņa dvēselei nenodarīs nekādu zaudējumu, tāpēc ka viņam jau vajadzēja atzīt patiesību pirms viņš spēja atrast pareizo starpību starp manām un esejiešu zīmēm. Viņš tāpat jau ir tīrs, un tīram viss ir tīrs.

249. ZĪMJU VEIKŠANA PIE KUNGA MĀCĪBAS IZPLATĪŠANAS

1] (KUNGS:) “Es nu arī Jeruzalemē varētu veikt zīmes, caur kurām visa Jeruzaleme tā tiktu pielauzta, ka tā noteikti neapdomātos ne divus acumirkļus ilgi, lai pilnībā ļautos piekalties ticībā Man; bet kas tā būtu par ticību? Tā būtu vergu ticība aiz bailēm un cilvēkiem būtu tiesa, kurā nevarētu orientēties vairākus gadu tūkstošus.

2] Jo aklai, fanātiskai ticībai, kas dibināta vai nu uz patiesību vai meliem, dzīvībai nav nekāda iekšēja vērtība un kādu no tās sagūstītu tautu kaut kad turpmāk grūti no tās vairs attālināt. Un cik ilgi kāda

tauta dzīvo kādā fanātiskā ticībā, garīgi tā stāv tiesā, tātad dziļākā dvēseles verdzībā un tai nav līdzams ne šeit, ne viņpasaulē, izņemot caur ilgstošām mācībām ar vārdiem un darbiem un caur vispamatīgāko un vienlaicīgi aptveramāko visa brīnumainā izskaidrojumu, kas īstenībā ļaužu dvēseles turēja iekaltas važās.

3] Bet labākais līdzeklis ir slikti, divkosīgi un melīgi kļuvuši priesteri, kuri lai pie kādas Dieva mācības vēlāk izaug kā sēnes no emes, un tad tautai uzmācas kā dievības aizstājēji, — vispirms, protams, kā gudri un pavisam maigi mudinātāji, pamācīāji, mierinātāji un palīgi, bet vēlāk, kad viņi reiz tā ir ieguvuši ļaužu labvēlību, tad jau arī kā tiesneši, sodītāji un valdnieki pat ķēniņa troni.

4] Nu, te tad pa lielākai daļai notiek, ka tauta atmasko viņu ļaunos trikus, un senā, pūstošā, fanātiskā ticība sāk satrunēt un iegūst vienmēr lielākus plīsumus un caurumus; un lai cik čakli tā vēl tiek lāpīta, tas neko vairs nelīdz, un tad jau drīz vairs paliek pāri tādu, kuri pie tuvākās, labākās izdevības vecos, salāpītos svārkus neapmaina pret kādu jaunu. Bet līdz kāda tauta līdz tam tiek novesta, tam piederas, mazākais, pāris tūktoši gadu!

5] Tāpēc pie Manas Mācības izplatīšanas esat visaugstākā mērā uzmanīgi, ka jūs to nevienam neuzspiežat, ne caur zobenu un vēl mazāk caur uzkrītošam zīmēm! Brūce no zobena ir dziedināma, bet no kādas pārāk splgtas brīnumzīmes gandrīz nekad.

6] Tālab kur jums pietiek ar vārdiem, tur nekādas zīmes neveicat; jo līdz šim tas vienmēr bija neīsto priesteru līdzeklis, ar kuru aklo tautu padarīja vēl aklāku, kā tas bija iepriekš. Bet ar to Es, protams, negribu teikt, ka vajadzības gadījumā arī jums nav jāveic nekādas zīmes! Jūs nonāksit pie visādiem pagāniem, kuru priesteri ļoti labi prot veikt visādas zīmes un izteikt visādus pareģojumus, kas vai nu kādas smalki uzstādītas divdomīgas dikcijas dēļ avi caur kādu tāli sazaroti norunātu līdzekli vienmēr piepildās, kas tad viss ir sātana un viņa eņģelu iedvesmots un kas viss izpaužas cilvēku ļaunā gribā.

7] Tātad iepretī tādiem īsti ļauniem priesteriem ir īsti vietā vai nu veikt kādu teicamu pretzīmi vai tautas labākai daļai tā īsti skaidri redzami iskaidrot viņu priesteru neīstos brīnumus; caur to, mazākais, tautas labākā daļa pret saviem priesteriem sāk just spēcīgas aizdomas un tad jūsu spēle ir tikpat labi kā uzvarēta.

8] Tikai pēc tam arī jūs varat veikt kādu, bet vienmēr tikai labdarīgu zīmi, kā visādu slimnieku dziedināšanu caur roku uzlikšanu Manā Vārdā un šur un tur apmierināt izsalkumu un slāpes, arī tikai caur Mana Vārda piesaukšanu pret ar postu piesātinātiem mākoņiem, kas pie tādiem apstākļiem ir pilni neķītrākiem un ļaunākiem gariem, šur un tur varat novērst kādu iznīcinošu vētru. Caur to jūs neviena cilvēka dvēseli kā ar važām nesagūstīsiet, bet gan viņus vedīsiet pavisam brīvā gājienā, kā te labs gans ved savas avis, kas brīvprātīgi labprāt seko viņam uz soļa, tādēļ ka tās no viņa vienmēr ir sagaidījušas tikai labu.

9] Nu tu, Mans mīļais Mathael, uz līdzīgi arī tevi četri iedri, arī zināt, kā pilnīgi pēc Manas gribas mēra, pie ļaudīm, pār kuriem tu turpmāk pavēlēsi caur Vārdu un darbiem, rīkosies pie Manas Mācības izplatīšanas.

250. GRŪTĪBAS PIE TĪRAS MĀCĪBAS IZPLATĪŠANAS

1] (KUNGS:) “Bet tu, sevišķi savai valstij, kas reiz zemes ziemeļu daļā gan kādreiz kļūs lielākā, sastapsi ārkārtīgi tumšus pagānus, pie kuriem būs grūti nest patiesības gaismu; bet no tev piešķirtās varas nepielieto to pret viņiem pārāk stingri. Kur tas ir vajadzīgs, tu pret viņiem jau vari arī attiekties ar visu nopietnību, bet ne ar zobenu vai pārāk uzkrītošām zīmēm; jo zobens seno, dziļi iesakņojušos māņticību viņiem atņmetu tikai ārēji, bet iekšējin nostiprinātu vēl dziļāk. Bet ar pārāk spilgtām zīmēm tu vienu fanātismu tikai nomainītu ar citu! Jo tās tautas, kas tavas zīmes redzētu, drīz paliktu lielākie ienaidnieki saviem vēl neticīgiem kaimiņiem un viņus vajātu ar uguni un zobenu, un senticīgie to pašu darītu ar jaunticīgajiem. Kas tad ar to būtu iegūts?”

2] Bet tā kā Mana Mācība ir patiesa miera vēsts no Debesīm, tad tai starp zemes tautām nav jāatnes ķildas, nesaticība un kari. no tā jāizvairās, cik daudz vien tas iespējams. Lai izejot no Manis no tā izsargātos, Man tikai vajadzētu jūs spēcīgi ņemt zem Manas gribas varas, pēc kam jūs, protams, nespētu domāt citādi, kā tad tiesi būtu Mana noteikta gria; bet kā tad izskatītos ar jūsu pašu gribas dzīvību? Un ja Es to būtu gribējis, Man pašam nekad nebūtu vajadzīgs miesā nākt uz šīs zemes; jo Mana mūžīgā visvarenība arī bez šīs miess varētu jūs satvert un piespiest šo un to runāt un darīt, kā līdzīgi uz to prata

mudināt pravieši. Bet vai tas jums ko līdzētu? Caur to jūs gan līdzīgi šiem melnajiem tūlīt kļūtu par pilnīgas dabas dvēseles cilvēkiem, bet grūti jebkad par pilnīgiem Dieva bērniem.

3] Bet tādēļ lai jūs paši uz laiku laikiem kļūtu par Mana Vārda brīviem sludinātājiem, Es miesā nācu pie jums uz šīs zemes, kur Es visai bezgalībai esmu ierīkojis audzināšanas skolu, lai jūs kā Mani brīvi bērni no Manas muts arī brīvi varat dzirdēt Mācību, to novērtēt un tad arī izplatīt tālāk starp zemes tautām, un kurš no tās tīrībā arī brīvi pieņems, tas ar to arī mantos iespēju kļūt par vissvētlaimīgākajiem Dieva bērniem.

4] Bet kas šo Manu, jums nu jau sludināto Mācību nepārnems brīvi, bet gan vienalga caur kādu varu uzspiestu, tas tik ilgi neiespēs kļūt par Dieva bērnu, līdz viņš brīvi pēc paša ierosmes vai nu šeit vai arī viņpasaulē nesāks visdzīvi rūpēties par Mani un Manu tīro Vārdu un brīvprātīgi to nepadarīs par savas dzīvības mērauklu.

5] Diemžēl Es redzu, ka nedaudz gados, kad Es atkal būšu atgriezies mājās, ar šo Manu mācību vispārībā izskatīsies ļoti bēdīgi. Bet Es arī redzu, ka nelielās draudzēs tā tiks uzturēta Saules tīra līdz šīs zemes laiku beigām! Un tas ir liels atspirdzinājums Manai patiesākai Tēva sirdij. Bet vispārīgā tīrība lai jums rūp maz vai nemaz; jo no daudzām cūkām jūs nekad neizglītosit filozofus! Tai radībai drīz tad ir pietiekami laba arī tāda barība. Es gan saucu: “Nāciet visi pie Manis, kas esat nomākti un apbēdināti, jo Es jūs visus gribu atspirdzināt!”; Bet šis mans dzīvības sauciens no ļoti daudziem paliks nesadzirdēts un neuzklausīts!

251. ZOBENS KĀ PĀRMĀCIBAS LĪDZEKLIS PIE NETICĪGĀM TAUTĀM

1] (KUNGS:) “Nāks laiks, kur Mana Vārda gudri sauks: “Kungs, nu patiesi ir grūti būt cilvēkam; pie piedraudēta soda patiesību nedrīkst runāt, bet gan, augstākais, pavisam slepeni! Bet tas, ko grib neīstie pravieši, ir acīmredzami meli un tātad Dieva zaimošana! Kungs, bruņojies tomēr reiz un dodies pretī Taviem ienaidniekiem, pirms viņi pilnībā nesagandē Tavu dzīvības tīrumu!”

2] Bet Es vēl un vēl piedošu un katarm, kas man, tā jautādams, uzsauks, teikšu: “Pacietieties vēl neilgu laiku, līdz dotais mērs kļūs pilns. Neatkāpjaties no saviem uzskatiem līdz galam, un jūs kļūsiet svētlaimīgi; jo jums tīriem pasaules spaidi pie jūsu dvēselēm nenodarīs nekādu zaudējumu, un kā Mani visjaunākie bērni, kas miesas ceļā esat pārcietuši visādas grūtības, trūkumu un nelaimes, Manā Valstībā jūs tuvāk dusēsiet pie sirds, un Es jūs darīšu par pasaules un to tiesnešiem, kuri jūs bez pamata un tiesībām no Manis mocīja ar visāda vieda postu un trūkumu!

3] Īsi, Mani patiesie mācekļi vienmēr būs pazīstami pēc tā, ka viņi viens otru mīlēs tā, kā Es jūs visus mīlu un ka jūs Manu Vārdu un Manu Mācību nekad nesludināsiet ar zobenu!

4] Jā, ja kāda tauta reiz stāvētu pilnīgi Manā gaismā, un tā tiktu apdraudēta no stūrgalvīgām, aklām un galēji pagāniskām tautām, kas pavisam negribētu pieņemt ticību Man, bet gan ar visu naidu un niknumu vajātu Manas avis, tad ir laiks ķerties pie zobena un uz visiem laikiem vilkus padzīt no miermīlīgā ganāmpulka. Bet ja pret vilkiem Manā Vārdā tiek tverts zobens, tad tam arī jātieks satvertam ar visu nopietnību, lai vilki atceras zobenu, kas viņus Manā Vārdā ir satvēris. Jo kur reiz Manā Vārdā parādās tiesa, tad tai nav jāizskatās tikai pa pusei nopietnai!

5] Pret akliem pagāniem, kuru dvēseles vēl ir pārāk tālu no Manas kārtības un tiem ir neiespējami saprast Manu Vārdu, bet citādi viņu ticībai viņi nododas ar sevišķu dedzību, zobenam kā robežu sargātājam tikai tik ilgi jātieks paceltam, līdz pagāni kaimiņos ir uzsākuši pakļauties Manai kārtībai; ja tas ir noticis, tad zobenu jāaizstāj brālīgas vienprātības un mīlestības zīmei.

6] Bet pavisam citādi ir, ja turpretī cilvēki, kas kopš paša sākuma tika dēvēti par “Dieva tautu” un tika pamācīti un aizsargāti, ak, ja viņi nemitīgi pretosies šai Manai Mācībai un vajās to ar visļauņāko un savtīgāko dedzību, jā, pret viņiem vairs nebūs nekāds cits līdzeklis kā visasākais un nesaudzīgākais zobens! Bēdas viņiem, ja tas tiks palaists vaļā; jo ne akmens uz kamens netiks atstāts un netiks saudzēti bērni mātes miesās! Un kas tad gribēs bēgt, to tad panāks loka bulta un viņu nonāvēs tāpēc, ka viņš, pretēji savai iekšējai pārliecībai, aiz savtības gribēja kļūt Mana Vārda un Mans slepkava; jo pret kuriem Es kopā ar Manējiem došos karā, tiem nāksies pārvarēt smagu cīņu, no kuras viņi mūžam neaizies kā uzvarētāji.

7] Nu jums arī ir likums, kā un kad jums Manā Vārdā pielietojams zobens! — Vai jūs to visu esat pavisam labi un pavisam pareizi sapratuši?”

8] MATHAELS saka: “Kungs, Tu Mana vienīgā mīlestība, pēc visa tā, kas līdz šim visžēlīgi tika teikts un izskaidrots, es sevi nekā tumša vairs neatrodu un no manas sirds dziļākiem pamatiem es saku Tev par to vissiltāko paldies un jau iepriekš arī visu to cilvēku un tautu paldies, kurus caur savu dedzību iegūšu Tavam Vārdam un Tavai Valstībai!”

9] KIRENIJS saka: “Kungs, arī es Tev nesu pilnīgi līdzīgu pateiciu, un no tā, ko Tu nupat pievienoji paskaidrojumam par zobena pielietošanu, es nu Tavā, ak Kungs, priekšā iedrošinos būt vājš pravietis par zināmo Dieva tautu; tas ļoti varētu tikt izpildīts Jeruzalemē! Es jau tagad ar visasāko zobenu pār šo tautu vēlētos sist necilvēcīgi lielu krustu; jo man šķiet, ka tā jau ir pārāk nobriedusi zobenam!”

10] ES saku: “Vēl ne pilnīgi, tai vēl trūkst visnecilvēcīgākā ļaunuma trīs meistarstiķu! Ja, neskatoties uz visām mācībām un brīdinājumiem arī tie tiek pastrādāti, tikai tad, draugs, pār šo pilsētu un visiem tās iedzīvotājiem ar visasāko zobenu jātiek cirstam tavam necilvēcīgi lielajam krustam! Bet ar šo tautu mēs vēl pacietīsimies četrdesmit četrus gadus un vēl nedaudz virs tā, un pirms bojāejas liksim to brīdināt acur visādiem sūtņiem, caur mirušo parādīšanos un caur daudzām un lielām zīmēm pie pašiem pamatiem! Un, draugs, ja arī tam visam būtu jābūt veltīgam, tikai tad lielākā mierā un ar asāko zobenu pār viņiem tiks cirsta tava necilvēciskā zīme! Es gribētu, lai tas būtu novēršams!

11] Bet kas vēl tad notiks, to zina tikai Tēvs un citādi neviena būtne visā bezgalībā! Bet kam tas īstā laikā tiks atklāts, tas to arī zinās!”

12] Te KIRENIJS saka: “Bet Tu, ak Kungs, to gan zināsi pavisam precīzi; jo savā Garā Tu tak esi Pats Tēvs!”

252. TĒVS UN DĒLS JĒZŪ

1] ES saku: “Tu esi runājis pavisam labi! Tēvs ir Manī visā pilnībā; bet kā ārējs cilvēks Es tomēr esmu tikai Viņa Dēls un arī Mana dvēsele zina tikai to, ko Viņš Man dara zināmu. Es gan esmu Viņa mīlestības liesma, un Mana dvēsele ir gaisma no Tēva mīlestības uguns; bet jūs zināt, kā gaisma vienmēr un visur brīnumaini darbojas!

2] Saulei, no kuras gaisma iziet, ir brīnumains iekšējais un visiekšējākais iekārtojums; bet tas ir zināms tikai pašas saules centram. Ārējā, kaut gan visu atdzīvinošā gaisma par to neko nezina un arī nekur neuzzīmē kādu ainu, no kuras varētu ieraudzīt saules iekšējo un iekšējāko iekārtojumu.

3] Jā, Tēvs ir Manī jau kopš mūžības; bet Viņa iekšējākais arī Manā dvēselē atklājas tikai tad, kad Viņš pats to grib. Bet Es tomēr zinu visu, kas kopš mūžības šeit bija Tēvā. Bet Tēvam Viņa dziļumos tomēr ir ļoti daudz, ko Dēls nezina. Un ja Viņš to grib zināt, tad Viņam vajaga to Tēvam lūgt!

4] Bet drīz naks stunda, kurā Tēvs Manī arī ar Savu visdziļāko kļūs pilnīgi viens ar Mani, vienīgo Dēlu kopš mūžības, līdzīgi arī Tēva Gars jūsu dvēselēs vēl kļūs pilnīgi viens ar dvēselēm jūsu miesās. Un tikai tad caur Tēva Garu jūsos jums tiks atklāts viss, ko tagad vēl nebūtu nebūtu iespējams jums atklāt! Un tā Tēvs Manī vēl zina daudz ko, ko Dēls vēl nezina! — Vai jūs to gan saprotat?”

5] VAIRĀKI MĀCEKĻI nu saka: “Ak, tā tomēr atkal reiz ir īsti akmens cieta mācība! Tē mēs gan atkal lūgtu kādu izskaidrojumu! Tā kā Tu un Tēvs esot viens, kā tad pēc tam Tēvs Tevi var zināt vairāk nekā Tu? Un tomēr pēc Tavām vēlākām mācībām Tu esi Pats Tēvs?! Ak, to lai aptver, kas to var un spēj, — mēs to neaptveram! tas kļūst vienmēr nesaprotamāk un nesaprotamāk! Kaut kas aiz tā jau varētu būt, bet ko tas līdz?! Mēs to nesaprotam! Kungs, tādēļ mēs tev lūdzam, lai Tu mums to pasaki gaišāk un skaidrāk; jo citādi mums ar to nekas nav palīdzēts!”

6] ES saku: “Ak, bērni, bērni! Cik ilgi Es jūs vēl panesišu, līdz jūs Mani sapratīsīt?! Es uz jums, cilvēkiem, nu runāju kā Cilvēks un jūs Cilvēku nesaprotat; kā jūs pēc tam gribat saprast tīru Dieva Vārdu? Bet lai jūs tam tomēr padarītu spējīgākus, tad Es to lietu gribu jums izskaidrot nedaudz tuvāk un tā uzklausiet mani ļoti labi!

7] Zem “Tēva” stādieties sev priekšā šo mūsu saules īsteno ķermeni, kurā ir visi noteikumi, caur kuriem tiek bez apstājas radīts jums redzamais ārkārtīgi stipri mirdzošais gaismas apvalks. Gaismas apvalks ap saules ķermeni ir apmēram tas, kas pie šīs zemes ir atmosfēras gaiss, kas dažu tūkstots viru augstumā arī vienmērīgi apņem visu zemi un tādejādi kopā ar zemi, aplūkots no mēness, veido diezgan spēcīgi mirdzošu, lielu šķietamu disku.

8] Bet kā teik veidots zemes gaiss? No zemes iekšējākiem dzīvības procesiem! Zemes iekšiene tāpat vispirms ir pilna gaisa un tikai ļoti ievērojami par daudz sarāžotais gaiss veidmēr vienādā mērā sak-

nocentrējas ap zemi. Bet lai zemes iekšiene bez apstājas ražotu gaisu, tad tajā vajaga būt dabīgai kādai vienmēr klātesošai ugunij, kas radīta no iekšējo garu lielās darbības.

9] Tātad stādieties sev nu priekša: iekšējā uguns atbilst tam, ko Es dēvēju par “Tēvu”, un no vieim caur iekšējo uguni atraisītiem topošiem elementiem ražots gaiss, kas atbilst tam, ko mēs dēvējam par “Dvēseli”.

10] Bet bez gaisa uguns nevarētu pastāvēt, un bez uguns nevarētu tikt ražots gaiss, un gaiss arī ir uguns; jo liesma patiesi arī ir tikai gaiss, kura gari atrodas lielākā darbībā, un gaiss sevī arī ir tikai uguns, bet tas ir garu, no kurienes tas pastāv, miera stāvoklī. Tādēļ nu ir viegli saprast, ka pamatu pamatā uguns un gaiss ir viens. Bet pirms gaisa gari netiek līdz zināmai pakāpei straukti, gaiss vienmēr paliek tikai gaiss, un tāpēc starp jau satrauktu uguns gaisu, kā jau uguni, un starp vēl mierīgo īsteno gaisu ir liela starpība.

11] Pašā ugunī ir gaisma un tātad, garīgi ņemot, tīrākās un gaišākās zināšanas un izpratne; gaisā, kas ir pārņemts no uguns gaismas, tad tāpat ir visas zināšanas un izpratne, taču acīmredzami kādā jau mazākā mierā. Bet ja mierīgākais gaiss arī tiek tā satraukts, ka tas pats kļūst uguns un gaisma, tad arī tajā itin visur ir augstākā zināšanas un izpratne.

12] Tālab zeme ar tādu tās iekārtojumu līdzinās kādam cilvēkam. Iekšējākā uguns ir dvēseles mīlestības gars savā darbībā, un gaiss ir līdzīgs dvēselei, kas arī var būt pilnīgi uguns gars, ja tas tiek pilnīgi pārņemts no mīlestības gara, t. i., no tā darbības, kur tas ar garu tad ir pilnīgi viens! Un tas dvēselē kļūst caur gara atkalatdzimšanu!

13] Un redzat, pilnīgi līdzīgas attiecības jūs atrodat saulē. Tās iekšienē ir visdedzīgākā uguns, kuras gaismas spēks neizsakāmi pārsniedz ārējās atmosfēras gaismas spēku. No šīs gaismas nepārtraukti attīstās tīrākais saules gaiss, un šis gaiss uz saules virsmas pats kļūst uguns un gaisma, tomēr mazākā pakāpē nekā tas saules lielajā centrā ir uguns un tā visvarenākā gaisma. Bet pēc būtības saules gaismas ārējā atmosfēra tomēr ir pavisam līdzīga ugunij lielās saules centrāl! Tai tikai vajadzīgs tāds pat augstākais satraukums un tad tas arī pilnīgi līdzināsies iekšējākai ugunij.

14] Nu, šī saules iekšējākā uguns tātad līdzinās Tēvam Manī un Es esmu no pamatcentra uguns vienādi vienmēr izejoša gaisma un arī uguns, caur ko tik radīts, dzīvo un pastāv viss, kas te ir. Tātad Manā tagadējā esamībā Es esmu Manī iekšējā Tēva ārējais un izpasume, un tātad Tēva viss ir Mans un savukārt viss Mans ir Tēva, un Man un Tēvam tad nepieciešami vajaga būt pilnīgi vienam, tikai ar atšķirību, ka iekšējākā ugunī vienmēr vajaga būt dziļākām zināšanām un izpratnei nekā ārējā gaismā, kas no iekšējās uguns veimēr tiek satraukta tādā pakāpē, cik tas ir nepieciešams.

15] Bet arī Es varētu tūlīt līdzīgi Sevi satraukt; bet tad ap jums notiktu tā, kā līdzīgi notiktu ap visiem pasaules ķermeņiem, kas riņķo ap šo sauli, ja saules iekšējākās uguns un gaismas spēkā saules ārējās gaismas atmosfēra reiz aizdegtos, kā spēks plašajā Radības telpā tā satrauktu visus garus, ka tas acumirkli kļūtu par visu matēriju pēkšņi likvidējošu, bezgalīgu, visvarenāko uguns jūru! Nu, saules matērijas iekšiene, protams, ir tā ierīkota, ka tā šo uguni iztur, un nu nemitīgas cirkulācijas dēļ — kā pie cilvēkiem asins cirkulācija — nepārtraukti uz to plūstošie varenie ūdeņi ugunij dod nepārtrauktu darbu likvidēšanai un jauna gaisa un no tā atkal ūdens veidošanai, un tādēļ uguns īstenajam saules ķermenim nevar iznīcinoši uzbrukt, un ja arī daļa no tā veimēr tiek likvidēta, tad caur klāt plūstošo ūdeni tā drīz atkal tiek aizstāta. Un tā visam vajaga palikt pastāvīgā kārtībā.

16] Ja jūs šo ainu nu gribat aplūkot nedaudz tuvāk, tad jums tomēr vajaga kļūt puslīdz skaidram, kas tieši ir “Tēvs” un kas “Dēls”, un kas ir dvēsele, un kas gars viņā! — Sakiet nu Man, vai tad jūs arī vēl tagad neesat gandrīz pilnīgā skaidrībā?”

253. PARĀDĪBAS PIE KUNGA KRISTĪŠANAS. KUNGA MŪŽĪBA

1] SIMONS JŪDA saka: “Kungs, kad Tu Jordānas upē manā priekšā no Jāņa liki sevi kristīt, tad mēs virs Tavas galvas tūdaļ redzējām lidināmiešus liesmu baloža veidā, un teica, ka tas esot Svētais Gars! Un toreiz arī kā no gaisa dzirdēja kādu balsi: “Redziet, tas ir Mans mīļotais Dēls, kas Man ir mīļš; jums viņu jāuzklausā!” Kas tad tas bija? No kurienes nāca tā svētā liesma un no kā tika izteikti tie skaidri sadzirdamie vārdi? Kā mums tas jāaptver un jāsaprot?”

2] ES saku: “No kurienes citādi tas gan varēja nākt kā vienīgi tikai no Manis?! Jeb vai tu domā, ka aiz zvaigznēm bezgalīgajā telpā it kā mājō kāds Tēvs, kas virs Manas galvas lika nākt lejā liesmai un tad

arī no bezgalīgiem augstumiem lejā uz šo zemi runāja tos zināmos vārdus?! Ak tu cilvēku skaistākais aklākais aklums! Ja mūžīgais Tēvs Savā tikpat mūžīgā Dēlā mājo tādā veidā, kā Es to jums nu pietiekami skaidri esmu rādījis, no kurienes te var būt atnākusi liesma un balss? Skaties tur un tu virs Manas galvas atkal ieraudzīsi to pašu liesmu! Un klausies, nu tev vēlreiz jādzird tie paši vārdi!”

3] Te visi ieraudzīja lidojam liesmu liesmojoša krusta izskatā vai maldīgi baloža tēlā, kas pamatā arī attēlo krustu, un visi dzirdēja jau zināmos vārdus.

4] Bet ES teicu: “Tā bija Tēva balss Manī, un liesma radās no Manas bezgalīgās ārējās dzīvības sfēras, kas te ir Mana bezgalīgās ārējās dzīvības sfēras, kas te ir Mana Svētā Gara izpausme! — Vai tu, Simon Jūda, nu arī to labi saprati?”

5] Un VISI teica: “Jā, Kungs, nu mums arī tas ir skaidrs, kaut gan caur un caur brīnumaini!”

6] Pēc tam MATHAELS saka: “Kungs, Kungs, Tu gudrākais kopš mūžības, Tu mums nu esi iskaidrojis neizpētāmi lielas lietas un rādījis Tavu kārtību, kāda tā ir un bija kopš mūžības! Es nu varu domāt turp un atpakaļ, un redzi, kas attiecas uz visām nemainīgām attiecībām starp Tevi, Radītāju un mums, Tavu radību, man viss ir gaišs un skaidrs! Visi Tavi iekārtojumi ir nostādīti tik gudri, ka arī asākais prāts un gaišākais saprāts nekur neko nevarētu atrast, kas sevī un ar sevi pašu stāvētu tikai necīgākā pretrunā.

7] Tikai, kad es ar savām domām tā isti pārceļos visu laiku un mūžību dziļākā dibenplānā, tad man vajaga domāt, ka visam radītam, kas te ir, visiem pirmēņģeļiem, visām debesīm, visām pasaulēm — kā saulēm, zemēm, mēnešiem, visām zvaigznēm, kas pēc tava izskaidrojuma arī nav nekas cits kā saules, zemes un to mēneši, ko pārāk lielā attāluma dēļ mēs, mirstīgie, ar mūsu miesas acīm, protams, nekad nevaram saskatīt, — tad tomērreiz vajadzēja būt kādam iesākumam, citādi to esamības iespējamību, mazākais, man tā isti nebūtu iedomājama! Jo zināmās pozitīvās attiecībās es domāju tā: kāda būtne, priekšmets vai lieta, kurai nekad nebija savs iesākums, īstenībā pavisam nevar būt! Jeb vai kāda lieta gan varētu rasties ne no kā, ko Tu kā Radītājs Sevī Pašā nebūtu nodomājis?

8] Tātad kādai esošai lietai, kā, piemēram, pirmcentrālsaulei, Tavā gradācijas kārtībā tomēr rei iepriekš vajaga būt tikušai no Tevis nodomātai, pirms tā, protams, tikai tad tā savā sfērā sāka darboties kā kāda konkrēta pirmsaule. Bet rēķinot pēc mana prāta, ja Tev iepriekš nebūtu padomā ne atoms tās esamības, tā nevarētu būt! Īsāk, ja tā nekad nebūtu iesākusies, tā nevarētu būt! Tā gan var būt *aon* reiz *aon sakulu* (neizmērojami gadsimti, izd.) veca, arī tūkstoš reiz tūkstoš vecāka, tas nav svarīgi; ja tā nenoliedzami ir, tai arī vajadzēja reiz iesākties. Kad, tas šeit ir vienalga un kaut kas, par ko tālāk pavisam nav ko raizēties!

9] Nu, apgrieztu to lietu, protams, varētu attiecināt arī uz Tevi, un to ievērojot, Tava pavisam pilnīgāki solītā mūžība bez kāda iesākuma iekristu visskaistākā tukšumā! Vienīgi mans skaidrais un gaišais saprāts man te atkal saka pavisam ko citu! Es, ja savās domās arī atgriežos atpakaļ mūžību mūžībās, nevaru iedomāties nekādas beigas. Paliel bezgalīgā telpa, un kopā ar to tikpat bezgalīgais laika ilgums.

10] Šajā, tātad nepieciešami mūžīgajā, bezgalīgajā telpā tad tomēr vajaga būt klātesošam arī tam pirmmūžīgam spēkam, kas mūžam nepārtraukti nosaka telpas bezgalīgo platību, bez kā telpa tikpat maz būtu iedomājama kā šis spēks bez tās. Šis spēks var būt tikai viens, kā arī telpa ir tikai viena; tai sevī, kā pašai bezgalīgajai telpai, tāpat vajaga būt kādam centram un zināmā mērā kādam smaguma punktam. Bet tā kā telpa kā tāda te ir, tad tajā kā sevi pašu sajūtošai vajaga izteikties bezgalīgākai un tātad brīvākai esamībai; jo kā tā varētu būt, ja tā savā augstākā nepiespiestībā nesajustu, ka tā ir?!

11] Bet kas attiecas uz telpu, tas attiecas arī uz tajā esošo spēku; arī tam nepieciešami vajaga sevi sajust kā klātesošu, citādi tam būtu neiespējami tur būt. Īsi, tas sevī ietver caur sevi pašu nosacītu tāda veida nepieciešamību, ka viens bez otra pavisam nevar būt! Bet sākotnēji un virsraksturīgi tas viss ir Tava Paša garīgā pirmsamība un tātad pēc Tava Gara nekas nevar būt iedomājams kā neesošs.

12] Tātad pēc Mana saprāta Tu esi tikpat nepieciešami mūžīgs, cik nepieciešami viss cits, mazākais, savā formālā pastāvīgumā, var būt tikai laicīgs! — Bet nu nāk pavisam cits jautājums!

13] Tādēļ, ka viss šis redzamais un arī neredzamais visums, lai arī pēc cik neiedomājami ilgiem laikiem tomēr reiz ir sācies, ko Tu, ak Kungs, dariji pirms visu šo mūžību sākuma? No Tavas draudzīgi smaidošās sejas es gan manu, ka savu jautājumu es esmu uzstādījis diezgan dumji; bet es tomēr esmu drošs par to, ka tas nav pilnīgi bez vērtības! Un Tu, ak Kungs, arī te mums iededzināsi mazu liesmiņu! Mana pētošā dvēsele nu reiz grib būt jau pilnīgā skaidrībā!”

254. VISUMA LIELUMS

1] ES saku: “Mans mīlais draugs Mathael, tomēr vienmēr pastāv nepārkāpjama atšķirība starp Dievu un beidzot radīto, pat vispilnīgākā veida iznīcīgo cilvēku, un visā mūžībā nevar tikt atcelts tas, ka Dievs Savā pirmbūtnē visā ir un Viņam viscaur vajaga būt mūžīgam un bezgalīgam; kamēr cilvēks savā būtībā gan kļūs vienmēr pilnīgāks, bet tomēr nekad nevar un nesasnies Dieva bezgalīgās Pirmbūtnes mēru.

2] Cilvēks var kļūt Dievam līdzīgs formā, arī mīlestībā un tās spēkā; bet tomēr mūžam nekad reālā apmērā pilnīgi bezgalīgākā gudrībā Dievā un no Dieva; un tā garās mūžības to neskaitāmajos mūžības periodos gan varētu dažu ko ietvert, kas noteikti atrod vietu bezgalīgajā telpā, kas pat kādam eņģelim noteikti vēl nekad nav sapņos rādījies! Jo tam nolūkam arī kādam erceņģelim vēl ir pārāk ierobežotas uztveres spējas; tikai, kad katrs erceņģelis, līdzīgi Man izies miesas ceļu, tad arī viņš spēs vairāk aptvert, — bet mūžam nebeidzamā bezgalībā viņam būs neiespējami jebkad aptvert visu.

3] Jā, jūs mūžam nepārtraukti iepazīsit sev jaunus brīnumus un arī sāksit tajos orientēties, bet tomēr mūžam nekad nesasniesiet to beigas, — bet pār kā cēloni jūs viegli varat pārlicināties arī no tā, ja jūs pārdomājat, vai tas gan būtu iespējams, tik ilgi skaitīt, līdz sasniedz skaitļu beigas! Bet, ja kopš visām mūžībām pēc Gara Es šeit pastāvu, domāju, gribu un rīkojos kā nepārtraukti viens un tas pats Dievs un cauri katram radišanas periodam darojos aiz vienmēr vienādas mīlestības un gudrības, caur tiem visām turpmākām mūžībām veiksmīgi pabeigtiem darbiem. Man sevī, protams, vajaga sajust arī pilnīgāko un brīnišķīgāko svētlaimi un jūs, gudrākie, gan paši varat iedomāties, ka Es kā Tēvs nu Mani un no Manis runā, līdz šim radišanas periodam mūžīgā telpā kādā bezgalības punktā noteikti neesmu gulējis sava veida ziemas miegā! Ja kāds radišanas periods kopš tā pirmsākuma līdz galīgai kopējai garīgai pilnībai arī varētu ilgt tūkstots reiz tūkstots aonu reiz aonu tūkstošiem zemes gadu ciklu, tad viens tāds radišanas periods tomēr nav nekas pret Manu garīgo esamību, un jūsu jums neizmērojamākās telpas platības lielums bezgalīgajā telpā nav nekas!

4] Tu, Mathael, labi pazīsti seno ēģiptiešu zvaigžņu attēlus, un tev ir labi pazīstams Regulus lielajā Lauvā! Kas tas ir tavām acīm? Mirdzošs punktiņš — bet tur, kur tas ir telpā, tas tomēr ir tik liels saules pasaules ķermenis, ka zibenim, kas četros acumirkļos paveic 440 000 zemes ceļa posmu (starp citu, zemes ceļš ir nedaudz vairāk kā ¼ stunda; 10 zemes ceļi = 1 jūdze; 40 000 jūdzes = gaismas kustība sekundē. — J. Lorbera piezīme) pēc tev, Mathael, labi pazīstamā arābu skaitļu iedalījuma, būtu vajadzīgs vairāk kā triljons zemes gadu, lai šo ceļa gabalu veiktu no tā ziemeļpola līdz dienvidpolam! Tā īstenais nosaukums ir Urka, labāk Ourica (pirmās vai visuma no aon reiz aon saules pasauļu sākums kādā gandrīz bezgala tālu iesāktā pasauļu globā); tā ir kāda globu apvalka dvēsele vai centrālais smaguma punkts; bet kas pats par sevi sastāda tikai vienu radišanas periodu, no tā sākuma līdz tā garīgai pilnībai.

5] Viena tāda Urka un vēl vairāk kāds vesels globu apvalks tāpat ir jau pavisam respektējamas lietas, un vēl neizsakāmi lielāks ir viens tāds visuma pasauļu Lielais Cilvēks! Bet kas tas ir pret mūžīgo, bezgalīgo telpu? Tikpat kā nekas! Jo viss nepieciešami ierobežotais, ja arī jūsu uztverei pats par sevi ir lai cik bezgala liels, attiecībā pret bezgalīgo telpu ir tikpat kā nekas, tādēļ, ka tas ar to nevar stāties nekādās jebkad aprēķināmās proporcijās.

6] Nu Es tev, Mans mīlais Mathael, jautāju, vai tu no teiktā jau esi sācis nedaudz ieklausīties, uz ko tas īstenībā izies!”

7] MATHAELS saka: “Ak Kungs, jā gan, es gan, protams, ieklausos, bet pie šī sasprindzinājuma es sāku pilnīgi izzust un sairt! Jo Tava mūžīgā vara un lielums, bezgalīgā telpa un mūžīgais laika ilgums mani pilnīgi aprij. Tā miglaini man gan top nu — vai to Tu, ak Kungs, zināmā mērā esi iečukstējis, es esmu pareizi sapratis, to es dabīgi tikko zinu vai īstenībā pavisam nezinu — tikko izsakāmi vāja gaismiņa, ka Tev aiz Sevis tādi radišanas periodi — arī skaitot pēc arābu veida — ir ne tikai decilon un aon reiz, bet neskaitāmi! Jo, ja es laika ilgumu, skaitīdams atpakaļ, sāktu no šī pašreizējā, tad es ar skaitļiem noteikti nekad netiktu galā un mūžam nekad nenonāktu pie tā, par kuru varētu teikt, ka tas būtu Tavs pirmais!

8] Īsi, Tev nav sākuma un tāpat arī neiespējami jebkad būt sākumam, tavām pasaulēm, un cik arī daudz to var ietvert mūžīgā telpa, tad starp tām tomēr nav neviena, par kuru varētu teikt: “Redzi, tā bija pirmā! Pirms tās nekas nav ticis radīts!” Jo aiz kāda tāda pirmā esoša atkal tak ir kāda pilnīgi vesela mūžība! Ko Tu pie Tavas vienmēr vienādā būtības šo augu mūžību darīji? Bezgalīgajā telpā ir vieta

bezgala daudzām pasaulēm; kaut arī to distances ir lai cik lielas, tas nav svarīgi! Bezgalīgai telpai ir pietiekami vieta visam mūžam bezgala daudzajam un mūžam vēl būs vieta aon reiz aon daudzam, un tas turpmākais to jau kopš mūžības esošo savā ziņā arī neko nepalīdzinās, jo kāds bezgalīgs un neskaitāms daudzums tāpēc nekad nevar kļūt lielāks, tādēļ ka tas jau tāpat ir bezgala daudz.

9] Jā, ja es šos periodus sāktu skaitīt no viens, tad tie aiz viens kā nākamos aon laikos vai mūžībās turpmāk noteikti viens pēc otra var tikt pavairoti, bet kur beigu skaitlis jau tāpat ir kāds bezgalīgākais, tur nekāda tā palielināšana vairs nav iedomājama! Pašas par sevi jaunās pasaules gan vēl kas skaitās, — bet pie iepriekšējo pasaulu skaita nekas!

10] Tā skan mans manī un pilnīgi iznīcināt gribošais sasprindzinājums. Bet prom ar tādām domām, kas to bezgalīgā lieluma dēļ pilnīgi nospiež un iznīcina manu tam pārāk vājo dvēseli! Ja man tikai ir mūžīga dzīvība, pie tam vēl mīlestība un žēlastība, un tad kāds apvidus, kāds ir šis, tad turpmāk es sev nekad nevēlēšos tuvāk iepazīt arī tikai mēnesi vai pat šo sauli! Es nu arī saprotu, cik muļķīgi tas bija no manis, Tev kaut ko jautāt, ko aprobežotajam cilvēkam pavisam nepieder zināt! Kungs, piedod Tu man manu lielo dumjību!”

255. KUNGA CILVĒKĀ TAPŠANA MŪSU RADĪŠANAS PERIODĀ UN UZ MŪSU ZEMES. GARA VISUR KLĀTBŪTNE

1] ES saku: “Nē, Mans draugs, muļķība tā tieši nekāda nav, bet šai zemes dzīvībai nu kaut kāda pārāk tālu un dziļi ejoša pārgalvība; jo cik ilgi dvēsele nav kļuvusi pilnīgi viens ar Manu Garu viņā, tev tāda veida lietas nav iespējams saprast un aptvert pareizā dziļumā. Ja tu sasniegsi arī garīgu atkalatdzimšanu un taipusē Manā Valstībā garīgi atradīsies pat kā kāda pilnīga būtne, tā tu gan nedaudz ko sapratīsi līdz dziļākiem pamatiem, bet, protams, tikai tik tālu, cik tas attiecas uz šo tagadējo radīšanas periodu, kuras kārtībā katram iepriekšējam bija savs stāvoklis un kā garīgi pastāvoši pabeigts ir vēl tagad un turpmāk. Bet tomēr starp šo un visiem iepriekšējiem radīšanas periodiem, līdzīgi kā starp šo zemi un neskaitāmiem pasaules ķermeņiem, pastāv visvarenākā starpība.

2] Pie visām mūžam neskaitāmi daudzām pirmpasaulēm, kas visas atveidoja un sastādīja vienu pirmpasaulē Lielo Cilvēku, Es uz kādu tās zemi caur Manas gribas varu neesmu ticis ietērpts miesā, bet ar to pasaulu cilvēku būtnēm runāju tikai caur uz tām pasaulēm nogādatām tīrākām eņģeļu būtnēm. Tikai šim radīšanas periodam bija uzdevums visām iepriekšējām kā visām nekas nebeidzamā mūžībā turpmākām pasaulēm, uz kāda maza pasaules ķermeņa, kāda tieši ir šī zeme, savā priekšā redzēt Mani Manā mūžam pirmdievišķā būtībā un šaurākā formā un tikt no Manis paša pamācītām.

3] Visiem turpmākiem laikiem un mūžībām Es gribēju ne tikai kā parasts radīt Sev patiesus un īstenus Man pilnīgi līdzīgus bērnus, bet gan caur Manu tēvišķo mīlestību patiesi apmācīt, lai viņi tad kopā ar Mani valdītu pār visu bezgalību.

4] Bet lai to nonāktu, Es, bezgalīgais mūžīgais Dievs, Savas dievišķās esamības galvenajam dzīvības centram pieņēmu miesu, lai jums, Saviem bērniem, stādītos priekšā kā saskatāms un sajūtams tēvs un no Manis Paša mutes un sirds, Pats jums mācu patiesu, dievišķu mīlestību, gudrību un spēku, caur ko jums tad, līdzīgi Man, jāpārvalda un pārvaldīsiet ne tikai visas šī tagadējā radīšanas perioda būtnes, bet gan arī iepriekšējo un vēl turpmāk sekojošo.

5] Un tādēļ šim radīšanas periodam visu citu priekšā ir jums vēl ilgi nepietiekami gaiši izprotama priekšrocība, ka visā mūžībā un bezgalībā tas ir vienīgais, kurā Es Pats esmu pilnīgi apvilcis cilvēciskas miesas formu un visā lielajā pasaules Cilvēkā esmu izvēlējis šo globa apvalku, šajā Siriusa centrālās saules novadā no 200 miljoniem ap to riņķojošām saulēm tieši šo, uz kuras mēs nu atrodamies, lai uz tā Pats kļūtu cilvēks un no jums, cilvēkiem, visai bezgalībai un mūžībai uz priekšu un atpakaļ izaudzinātu Savus patiesos bērnus. Un ja tu, Mathael, kā viens no pamatīgākiem rēķinātājiem, to tā īsti uzmanīgi aplūko, tad mūžība un telpas bezgalība tevi vairs tik ļoti nenomāks.

6] Lai cik gudrai, iznīcīgai un ierobežotai dvēselei bezgalības un mūžības jēdziens, protams, nepieciešami pastāvīgi ir kaut kas nomācoši neaptverams; bet ne vairs reiz pilnīgi atmodinātam garam viņā. Jo tas ir rīvs un visā Man līdzīgs, un tā kustība jau reiz ir tāda veida, ka visas telpas attiecības tam jau ir tīrākā nulle, un tā, draugs, jau ir gara cilvēka svarīgākā īpašība!

7] Stādieties visi sev priekšā lai cik ātrākās ķermeņa kustības, kā pie kādas iepriekšējas izdevības Es jums to jau pietiekami esmu izskaidrojis, un jūs drīz atradīsiet, ka centrālo sauli visātrākās jums zināmās

kustības, to ātrumā vēl aonkārt vai aonākā pakāpē paaugstinātas, pret gara ātrumu ir patiesi gliemežu pasts, tādēļ, ka tam, lai izstaigātu cauri ārkārtīgi lielumam, pēc attāluma samēra tomēr vienmēr vajadzīgs kāds laiks, kamēr garam katrs lai cik neizmērojamas telpas attālums ir vienāds, jo garam “šeit” un lai cik neizmērojami tāls kaut kur “tur” ir viens, un kamēr telpas attāluma starpība katrai citai kustībai veido ļoti būtisku atšķirību.

8] Tālāk Es tevi daru uzmanīgu uz to, kā no cilvēka gara, ja arī tas vēl nav kļuvis pilnīgi viens ar dvēseli, dvēseli tomēr pārplūdina dīvaina sajūta un caur to kā tīri garīgu dara pamanāmu, ka visus faktus — un lai tie varētu būt kādu mūžību aiz šīs tagadnes! — vienmēr stādās priekšā tā, kā tie notiktu tagad, jeb ka gars arī jau toreiz tur būtu stāvējis klāt kā acu un ausu liecinieks. Tādu sen notikušo faktus tālo stāvokli aprobežotā dvēsele tikai pēc tam pati uzglezno savās smadzenēs. Šīs garīgās sajūtas veitā dvēselē ienāk atmiņas; bet tās faktus neatceras, bet gan pēc laika posma to noliek tur, kad tas iesākās. Bet gars pilnīgi kā klātesošs nostājas atpakaļ darbības periodā un arī kādu turpmāko faktus iztēlojas tāda veidā, it kā tas jau patreiz būtu tā priekšā, vai nu kā iesākts vai arī kā jau sen pabeigts.

9] Šo tīri garīgo vai nu sen notikušo vai tikai turpmāk sekojoša fakta iztēlošanās sajūtu pasaules gudrie dēvē par cilvēka “fantāziju”. Vienīgi tas tā nav, tādēļ ka par fantāziju var dēvēt tikai to, ko dvēsele no savu ainu krājuma pati saliek kopā kā kaut ko jaunu un no tā panāk kādu citādi dabas pasaulē nesošu formu vai priekšmetu. No tādam tīri dvēseliskām spējām ir izrietējuši visi darba rīki, viasa cilvēku celtnes un tērpī un izdomājumi un visādi dzejojumi, kuru aizmugurē noteikti vai nu ļoti reti ir kāda pilna patiesība vai visbiežāk kādi tīrākie meli un īstenībā nekas.

10] Tālab tas ir tas, ko var dēvēt par fantāziju; bet iepriekš minētā vai nu pagājušā vai turpmākā fakta iztēlošanās sajūta ir gara dzīvības īpašums, un tīri domājošs cilvēks no tā var secināt, ka garam cilvēkā ar telpu nav nekāda sakara, un tikpat maz ar laiku, un caur to valda pār abiem.

11] Tātad garam tikai tad ir kāda telpa, ja tas kādu rada un grib, un zem tādiem pat noteikumiem arī laiks. Ja tas nekādu laiku negrib, tad tā vietā tūlīt stājas pagājušā, tagadējā vai turpmākā klātbūtne.

12] beidzot jūs sevī varētu pamanīt kādu trešo, tīri garīgu īpašību, ja jūs uz to vērstu uzmanību! Bet šī īpašība pastāv tajā, ka jūs kā pēkšņi stādaties priekšā sev kādu lai cik lielu lietu, pabeigtu visās tās daļās un ar vienu skatu varat pārskatīt vienu saules novadu. Dvēselei ar viņas jutekļu uztveres spējām kādu lietu vajaga no visām pusēm lēnām uin uz laiku aptaustīt un tajā ieklausīties, un vajaga to sadalīt pa sastāvdaļām, lai tikai pamazām var to pilnīgi stādīties priekšā. Bet gars vienā tikko iedomājami ātrākā acumirkli no ārpuses un iekšpusē aplido veselas centrālsaules un tikpat ātri arī neskaitāmas tādas saules un visas to planētas; un jo, caur dzīves kārtību, kāds gars ir spēcīgāks, jo gaišāka un noteiktāka ir lielāko un bezgala vēl komplicētāko pasaulu lietu pārredzēšana un caurskatīšana.

13] “Jā,” jūs sakāt, un pat ar tiesībām, “kā tad garam tāda ātrākā, pilnīgā pārredzēšana ir iespējama? Un Es jums saku un atbildu: “Pilnīgākā veidā tieši tā, kā kādai pilnīgai, dabas kārtībai atbilstoši dvēselei ar viņas ārējās dzīvības sfēras palīdzību ir iespējams sajūst un nomanīt.” — kā jūs to pietiekami esat pārbaudījuši pie melnajiem. Bet tāda lai cik jūtīga dvēseles īpašība, pie visas lai cik lielas tās intensitātes, nav īsti salīdzināma ar gara līdzīgu īpašību, tādēļ ka viņa nepieciešami vēl ir telpiski ierobežota un ārpus savas pamatformas spēj domāt un sajūst tikai zem zināmiem transcendentāli-dabīgiem pirmelementiem un to jo jūtāmā un veiksmīgāk, jo tuvāk ir tieši viņas cilvēka dzīvības formas. “Loti lielā attālumā, pat savā pilnīgākajā, dabīgi tikai dvēselīgā stāvoklī, viņai tas izdodas slikti, un lai cik spēcīga var būt viņas ārējā dzīvības sfēra, tad kā izstarodama no šejienes līdz Āfrikai, viņa jau neko vairs nebūs spējīga sajūst.

256. DVĒSELES UN GARA ĀRĒJĀ DZĪVĪBAS SFĒRA

1] (KUNGS:) “Ak, kad kādā zināmas aizgrābtības laikā gars ar savu pirmdzīvības uguns ēteri uz dažiem acumirkļiem iespīd pilnīgā dvēselē, tad sajušana, darbība un aplūkošana tiek ļoti kāpināta un tādos brīžos dvēselei ir iespējams sniegties pat līdz ļoti stāvošam zvaigznēm un tur tās pārredzēt lielā precizitātē; bet kā gars atkal pienācīgi atgriežas atpakaļ dvēselē, tā dvēsele tikai ar savu ārējās dzīvības sfēru iedarbīgi var tikai tik tālu sniegties, cik tālu labākā gadījumā viņa vēl atrod kaut ko viņai elementāri atbilstošu. Viņas ārējās dzīvības sfēra līdzinās kādam laicīgi saredzamam gaismas izstarojumam. Jo atstātā ir no liesmas, jo tā kļūst nespodrāka un vājāka, līdz beigās no tās vairs nepaliek nekas cits kā nakts un tumsa.

2] Bet ne tā ir ar gara ārējās dzīvības sfēru. Tā līdzinās ēterim, kas visu bezgalīgo telpu piepilda kā pilnīgi vienādi izdalīts. Ja tad reiz gars, kā dvēselē brīvi parādīties, straucas, tad tajā pat acumirkli bezgala tālu ārā satraucas arī gara ārējās dzīvības sfēra, un tad redze, sajūtas un darbība bezniecīgākā ierobežojuma sniedzas tik begala tālu ārā kā ēteris starp pasaulēm un tajās caur un caur piepilda telpu; jo šis ēteris — starp mums runājot — īstenībā ir pilnīgi identisks ar mūžīgo dzīvības garu dvēselē. Tas tikai ir vispārējā dzīvības ētera, kas piepilda visu bezgalību, kondensēts degpunkts. Un kā tas kā pieaudzis caur dvēseli nāk saskarē ar ārējo ēteri, tā sajūtas, domāšana un redze acumirkli bezgalīgākā tūlumā novājināta apvienojas ar bezgalīgo ārējās dzīvības ēteri un ko bezgalīgajā telpā visur visu ieskaudams un pārņemdamis jūt, redz, domā, grib un dara arī dvēsele, tik ilgi viņa no viņas gara tiek pārņemta, un tas ir savienībā ar tuvu radniecisko bezgalīgo un vispārējāko ārējās dzīvības ēteri.

3] Tātad starpība starp kādas pašas par sevi lai cik pilnīgas dvēseles un gara ārējās dzīvības sfērām ļoti viegli aptverami ir bezgalīga un neizsakāmi liela un jūs par to nu jau varēsiet sākt iegūt kādu nelielu jausmu, kā kādam garam tad aptuveni ir iespējams sajūtot, saredzot, domājot, gribot un darbojoties pārcelties kādā lai cik lielā attālumā, jā, pārņemt visu bezgalību, tādēļ ka visā mūžīgā bezgalībā uz visiem visas mūžīgās telpas punktiem kā pilnīgi nevājināts tas ir viens un tas pats.

4] Ja tad caur vispārējā gara iemājošanu dvēseles daļā tas tur ir kā atšķirts, tad tomēr gara atkalatdzimšanas dēļ tiklīdz tas dvēseli pilnīgi pārņem, tūlīt veido pilnīgi Vienu ar visuma garu. Bet tāpēc tas pavisam nezaudē savu individualitāti, tādēļ ka kā dzīvības degpunkts cilvēk formā dvēselei arī ir tā pati forma un caur to ar savu dvēseli, kas īstenībā ir tā miesa, kā tūlīt visu redzošs un jūtošs gars nepieciešami arī jūt un ļoti skaidri ierauga, kas viss kā sevišķi individuāls ir to ietverošā dvēselē. Bet šī iemesla dēļ tad arī kāda dvēsele, kas no viņas gara reiz ir caur un caur piepildīta var visu to redzēt, just, dzirdēt, domāt un gribēt, tādēļ ka viņa tad nevājināta ir pilnīgi viens ar viņas garu.

5] Ja pie šī nu jau rokām taustāmā izskaidrojuma par gara būtību un tā spējām jums vēl nebūtu uzaususi nekād gais, tad nākamībi Es Pats patiesi vairs nezinātu, kādā veidā pirms jūsu gara atkalatdzimšanas jūsu dvēselēs, Es to varētu padarīt vēl skaidrāku! Tādēļ nu runāriet pavisam atklāti, vai šajā vissvarīgākajā punktā jūs nu Mani beidzot esat labi sapratuši!”

257. DIEVA VISZINĀŠANA

1] MATHAELS UN VAIRĀKI CITI saka: “Ak Kungs, nu gan, nu mēs esam pilnīgā skaidrībā un tikko vairs zinām, par ko tālāk mums vēl Tev jājautā! Kungs, jautā Tu nu mums par šo un to; jo Tu vislabāk zināsi, kur mums vēl kaut kas pietrūkst!”

2] ES saku: “Tas gan ir kaut kas nepiedienīgs, ja Es jums īstenībā par kaut ko jautātu tā, it kā Man to vajadzētu uzzināt tikai no jums, kur Es tak zinu un redu visu, kas jūsos notiek! Jā, pat jūsu slepenākās domas, par kurām jūs tikko zināt, Man ir skaidrāk saskatāmas kā jums saule debesīs, un Man tad vēl būtu jums par kaut ko jājautā it kā Es tad vēl būtu jums par kaut ko jājautā it kā Es to iepriekš nezinātu?! Vai tā nebūtu neveiklība vai, mazākais, kāda nevajadzīga laiku izšķērdējoša mēles trišana?!”

3] Te līdzās stāvošais MELNAIS saka: “Kungs, tas man neliekas konsekventi; jo kā man zināms, pirms neilga laika Tu nu baltajam māceklim tomēr Pats jautāji, vai viņi to vai to ir labi sapratuši! Tas tomēr arī ir viens jautājums, ar kura palīdzību no kāda grib ko uzzināt; par ko iepriekš vēl nebija iegūta pilnīga skaidrība?! Kādēļ Tu tad mācekļiem jautāji? Vai tad Tu nezināji, vai viņš Tavas lielākās un gudrākās atklāsmes ir labi sapratuši, vai arī nav sapratuši?”

4] ES saku: “Ak tu Mans cienījamais melnais draugs! Attiecībā uz jautāšanu ne tuvu vienmēr apvai-cājas tikai par to, par ko iepriekš pats nezina, bet gan ai laba iemesla pārbaudot bieži šo un to jautā, lai caur jautājumu savus līdzcilvēkus iekustinātu uz pārdomām.

5] Tā kāds skolotājs savam skolniekam jautā par lietām, par kurām viņš ļoti labi zina, vai viņiem iepriekš arī vajaga zināt pirms mazā skolnieka atbildes. Un tiesnesis pēc likuma grēciniekam jautā, ko viņš ir nogrēkojis, ne lai tikai uzzinātu, ko viņš ir darījis pret likumu — to tiesnesis zina jau sen! — bet gan viņš tikai no viņa paša grib atzišanos, un ja viņš neatlaidīgi noliedz visu to, par ko pēc vairāku liecnieku vienādām liecībām viņš jau sen ir ieguvis pilnīgu pārliecību, viņš blēdīgo grēcinieku soda!

6] Un tā gan arī Es, kā labākais Skolotājs un taisnīgākais Tiesnesis vienmēr varu jums, cilvēkiem, uzstādīt jautājumus ne it kā lai no jums ko uzzinātu, ko Es iepriekš nebūtu zinājis, bet gan lai caur to piespiestu jūs pārdomām un sevis paša pārbaudīšanai! Tātad tādā veidā Es gan varu katram jautāt, bet

ja Es kādam no jums jautātu tā, it kā Es gribētu pārliecināties, vai viens vai otrs no Maniem mācekļiem Manu Mācību būtu labi sapratis vai nē, tad tas no Manis būtu nepiedienīgs jautājums, tā ka Es kā Dievs bez kādiem jautājumiem to jau tāpat kopš mūžības esmu varējis zināt, kurš un kā šajā laikā uz šīs zemes Mani labi sapratis! — Vai nu tu arī par to esi skaidrībā?”

7] MELNAIS saka: “Jā, Kungs, nu es Tev lūdzu piedošanu par to, ka es nu Tevi, ak Kungs, esmu apgrūtinājis ar šo ļoti nepiedienīgo jautājumu! Turpmāk, ja man un manējiem tiktu atļauts vēl ilgāk šeit uzskavēties, es tā ko noteikti vairs nedarišu!”

8] ES saku: “Tu vari pie Manis uzskavēties un arī jautāt, cik ilgi tu gribi! Ja tev ir vēl kas, kas tev nav pietiekami skaidrs, tad tev tāpat kā katram citam, ir brīvas un pilnīgas tiesības jautāt! Jo tagad Es šajā vietā pavisam atklāti izskaidroju; pēc tam nāks laiks, kurā uz kādu laiku Es ne no viena kādu jautājumu neuzklausīšu. Tevī vēl ir kas neskaidrs, izpēti savi un jautā, un tev arī tajā jāklūst gaišam!”

9] MELNAIS saka: “Ak Kungs, te nav vajadzīgs, lai es sevi ilgi izpētītu, jo savu zināšanu robu es jau sen pazīstu! Un redzi, viens galvenais ros ir ka vismazāk es varu izskaidrot Dieva viszināšanu! Kā tad Tu visā bezgalībā vari par visu zināt?”

10] ES saku: “Jā, ja tu to vēl nesaproti, tad tu pirmīt Manus atklājumus par gara ārējās dzīvības sfēru tieši neesi pietiekami dziļi izpratis! To u tomēr sapratīsi, ka mūžīgā radības telpa ir mūžīga un bezgalīga un ka tā uz visām pusēm nav piepildīta ne ar ko citu kā mūžam nepārtraukti ar Manu Garu, kas tur ir tīra mīlestība, tātad dzīvība, gaisma, gudrība, skaidrākā pašapzināšanās, kāda noteikta sajūta, drošība, skatījums, apjauta, domāšana, griba un darbība.

11] Manī gan ir šī viena un mūžam vienādā Gara degpunkts, bet kas ir viens ar savu bezgala lielo un visu bezgalību piepildošo ārējās dzīvības ēteri, kas pie Manis ar galveno dzīvības degpunktu vienmēr ar visu, ko tas ietver, stāv ciešākā savienībā. Bet šis Mans ārējais dzīvības ēteris visā mūžīgā bezgalībā visu caurstrāvo un visu apņem un redz, dzird, jūt, domā, grib un darbojas visur vienā un tajā pat veidā!

12] Kādā zināmā attālumā to spēj arī tava dvēsele, un tavā tuvumā kādam būtu grūti domāt kādas ļaunas domas, bez kā tu tās tūlīt nepazītu. Bet kā tu to spēj ar tavas dvēseles spēcīgo ārējās dzīvības sfēru, kas ar to vienmēr stāv ciešākā savienībā un tātad tavu skaidrāko Es izplata tālu ārā virs tevis, — tā tas ir arī pie Manas Gara dzīvības ārējās sfēras, tikai ar starpību, ka tavas dvēseles dzīvības ārējā sfēra ir ierobežota tikai kādā zināmā telpā, tādēļ ka tā kā substance tajā sastopamo elementu dēļ nevar tālāk izplatīties.

13] Bet gara dzīvības ārējais ēteris mūžam nevar sadurties ar kādu svešu elementu, tādēļ ka pamatā tas pats ir viss; un tā tas arī visbrīvi un netraucēti bezgala pāri visam var visu redzēt, sajust, visu dzirdēt un uz labāko saprast. Un redzi, uz to tad pavisam skaidri un viegli aptverami pamatojas tev tik grūti aptveramā Dieva viszināšana! — Saki, vai nu par to tu esi skaidrībā?”

258. DZĪVNIĒKU VALODA

1] Pavisam uzjautrinātu seju MELNAIS saka: “Jā, jā jā — nu es arī to pilnīgi saprotu un ticu, līdzās un vēl dažu ko saprotamu, ko agrāk tā īsti skaidri arī nekad neesmu sapratis! Tā mēs acimredzami pilnīgi un pavisam saprotam dzīvnieku valodu un kas pēc iekšējās sajūtas un dabas dvēseliskās inteliģences grib papūlēties modulēt dzīvnieku nedaudzās skaņas — kam, protams, ir nepieciešama neliela vingrināšanās —, tas ar dzīvnieku var sarunāties pilnīgi kā ar cilvēkiem un no viņiem dažu ko uzzināt, kam pilnā nopietnībā bieži nav niecīga nozīme. Es pats izmēģināju savus spēkus, bet tomēr nekad nespēju piesavināties kādu visiem dzīvniekiem saprotamu valodu, tādēļ ka mani orgāni nebija un vēl tagad tam nav piemēroti, bet saprast es varu visu, ko kāds dzīvnieks ar sev līdzīgajiem norunā.

2] Tā reiz mājās pie Nīlas, slepeni no viņiem nepamanītā tuvumā pavisam skaidri dzirdēju divus mangustus savā starpā runājam šādi — viegli atpazīsamatamais vīriņš sieviņai teica: “Tu, man kļūst bail par mūsu bērniem, kuri dienas ceļojumā no šejienes upes lejas galā medi krokodilu olas! Es baidos, ka mūsu vecākais dēls, kad viņš, labi paēdis, krastā laiski gulēs, tiks no ļauna ērgļa satverts, pacelts gaisa un pēc tam uz kādas klints nožēlojami saplosīts un līdz kājām apēsts! ja mēs abi ļoti pasteidzamies, mēs šo nelaimi vēl varam novērst! Pret vakaru lauvas un panteras nāk pie Nīlas padzerties, tā ka ceļojums mums būtu bīstams; bet ja mēs šo vietu, kurā jau tāpat nekas daudz nav iegūstams, ātri atstājam, tad tālajā ceļā uz turieni mums nekādas briesmas nedraud un mēs izglābjam mūsu vecāko dēlu!” tad sieviņa piecēlās un neteica neko citu kā “Tad steidzamies mums pierastā steigā!” Un kad sieviņa to izteica, tad

tie bultas ātrumā pa galvu, pa kaklu tūlīt devās gar Nīlu.

3] Pēc apmēram četrpadsmit dienām es atkal atnācu tajā vietā, tādēļ ka es sevī sajutu, ka tur atkal uzturas vesela mangustu ģimene. Es viegliem soļiem piesteidzos klāt un uz kāda sēkļa atradu draiskojamies un vienam otru draudzīgi ķircinām septiņus mangustus. Bet šoreiz es paņēmu līdz arī savu kalpotāju, tādēļ ka viņš sevišķi labi prata runāt ar daudzām dzīvnieku sugām.

4] kad mēs abi aiz kāda krūmāja pavisam klusu tuvojāmies upei un pavisam labi varējām dirdēt viņu plāpāšanu, tad man labi zināmā sieviņa savam vīriņam teica: “Tu, atskaties uz to krūmāju, aiz tā glūn divi cilvēki! Bēgam, jo viņiem nekad nevar uzticēties!” Pēc tam vīriņš pāries reizes uz mūsu pusi paošnāja un tad sieviņai teica: “Esi mierīga, sieviņa! Es tos abus pazīstu, viņi nav nekādi ļauni cilvēki un viņi vismazāk nodarīs mums ko ļaunu. viņi saprot mūs un viens, ja viņš gribētu, pat var ar mums runāt. Mēs ar viņiem vēl pavisam labi sarunāsimies un tad viņi mums dos pienu un maizi!”

5] Pēc tam sieviņa kļuva mierīga un prieks pilna atkal uzsāka lēkāt apkārt un dejot, jo viņai bija liels prieks par to, ka ir izglābusi dēlu, kuram draudēja lielas briesmas. Bet dēls arī bija sevišķi labi veidots dzīvnieks un izrādīja sava veida pašapziņu, ko mūsu cilvēciski morāliskā sfērā varētu dēvēt par lepnību.

6] Mans pavadonis domāja, ka mēs bez kādam pārdomām varētu tuvotie šai jautrajai mangustu sabiedrībai un viņi no mums nebēgtu. Mēs to darījām, un redzi, vecais vīriņš mums pat parādīja sava veida pieklājību un mums skatīšanai norādīja pavisam ērtu vietu, bet teica, ka mēs varētu nenākt uz sēkļa, tādēļ, ka tajā esot ierošinātas ļoti daudzas krokodilu olas, un viņš nu nodarbinātu savus mazuļus apmācot šo ļauno olu uzmeklēšanā.

7] Mēs tā darījām, un mans kalpotājs vīriņam apgalvoja, ka viņam un viņa sabiedrībai ne tikai neko nebūtu jābaidās, bet gan kā visā viņu šeit uzturēšanās laikā mēs viņus bagātīgi apgādātu ar pienu un sieru. tad vīriņš teica: “Tas būs ļoti labi, un tādēļ es tev upi atbrīvošu no visām krokodilu olām! Bet ar tavu labdarību nogaidi vēl pilnas divas dienas; jo vispirms caur izsalkumu maniem mazuļiem jātiek piespies tiem apēst krkodilu olas un tikai tad trešā dienā īsti vietā būs saldi garšojošā alga.

8] Pēc tam kalpotājs vīriņam jautāja, kā tad šajā apvidū tika iedētas krokodilu olas, tā ka šajā upes novadā tak vēl nekad nav redzēts neviens krokodils. Tad vīriņš teica: “Krokodili ir pavisam gudri un labi pazīst dabu. No viņu dabas un pieredzes viņi zina, ka šajā upes augštecē viņu olas padodas labākas un veselīgākas nekā upes lejtecē. Tādēļ tūlīt pēc lietus laika viņi naktis atpeld šeit un vēl dažu ceļojumu dienu tālāk augšup līdz upes cietā ūdens apvidum un siltajās smiltīs izdēj neskaitāmas olas. Ar šo darbu viņi ri galā tieši tajā laikā, kurā jūs, cilvēki, kopā ar mums dūņū dēl upes krasta, viegli nevarat tuvoties. Tā viņi nakts laikā atkal peldēdami dodas uz ielejām, kur ir bagātīgi dzīvnieku bari un kuriem nakts laikā viņi ļoti sekmīgi var uzbrukt. Bet kad mazuļi šeit tiek izperināti, tad viņi tūlīt arī kāpj ūdenī un pavisam ērti peld uz turieni, kur parasti uzturas viņu vecāki. tur viņi arī atrod barību un ļoti ātri attīstās. bet tā kā mēs ļoti labi zinām, kur atrodas viņu spēcīgākās olas, tad mēs tām sekojam, pēc iespējas cenšamies tās iznīcināt un barojamies no šī mums ļoti garšojošā ēdiena. Tikai ar atrašanu sākumā iet diezgan slikti un pie tam mūs bieži apgrūtinā pāris ienaidnieku; tas viens ir varens gaisa iemītnieks ērglis un otrs ir tā sasodītā klaburčūska. Bet kad mēs esam vairāki kopā, tad tie abi mums neko nevar nodarīt. — Bet nu pavērojiet, kā mēs olas meklēsim, atradīsim un tūlīt arī iznīcināsim!”

9] Pēc tam vīriņš aizskrēja no mums un izspiedza dažas cilvēciskai ausij vienmuļīgas, neartikulētas skaņas, kuru nozīmi es ne ļoti precīzi sapratu, bet mans asdzirdīgais kalpotājs teica, ka vīriņš nu ir devis pavēli olu uzmeklēšanai. Un pareizi, dzīvnieciņi sāka smiltīs ošnāt un, kur viņi atrada vietu, kur smiltīs atradās olas, viņi izdeva kādu pavisam īpašu skaņu, ļoti ātri ierakās smiltīs un atbrīvoja olas, pēc kam tad atrasto laupījumu tūlīt iznīcināja. Bet viņi apēda tikai mazākās lielākās viņi gan sakoda, bet tad ar priekšējām ķepām ļoti izveicīgi iemeta ūdenī. Bet pēc tam medības atkārtoja atkal no jauna.

259. PIEMĒRI PAR DZĪVNIĒKU INTELIĢENCI

1] (MELNAIS:) “Pusi dienas pavisam netraucēti noraudzījāmies viņos un pavisam labi sarunājāmies, tā ka pie katra šo dzīvnieku soļa mēs pavisam skaidri un gaiši varējām nomanīt kādu zināmu kārtību un labi aprēķinātu plānu un vienlaikus mums vienmēr vajadzēja ļoti brīnīties par sevišķo izveicību, ar kādu šīs patiesi pārcilvēciski inteliģentās būtnes veica savu darbu. Es padomāju par šo strādnieku nogurumu; bet nebija manāms ne pēdas no tā. Jo ilgāk darbs turpinājās, ar jo leilāku dedzību tas vienmēr no jauna tika uzsākts.

2] Pēc jūsu laika mēra apmēram pēc trim stundām vīriņš atkal pienāca un teica: ar šo sēkli viņi tikšot galā četrās dienās, tad iepretī kreisā krastā arī esot ievērojama smilšu nogāze, kurā arī esot ierušinātas daudzas krokodilu olas. Viņiem arī tās vajagot iznīcināt, citādi vienā gadā tikai mudžētu no krokodiliem un demsit gados viņi tā savairotos, ka neviens cilvēks visā ielejā nevarētu paspēt ne soli, lai neuzdurtos uz kādu krokodilu. Šīs zemes cilvēki viņiem, mangustiem, nevarētu vien būt pietiekami pateicīgi par ļauno krokodilu pastāvīgu iznīcināšanu un visā ielejā un augšzemē šīs upes abos krastos.

3] Bet manskalpotājs možajam vīriņam jautāja, kā tad pie tāda viņu čakluma tomēr vienmēr var notikt, ka upē joprojām uzturas un vairojas krokodili. Te vīriņš pavisam nopietni teica: “To grib visas dabas lielais Gars, ka šai upei krokodili nekas nedrīkst tikt pilnīgi iznīdējami; jo arī viņu uzdevums ir būt noderīgiem emei un tās iedzīvotājiem. Tikai viņi nedrīkst ņemt virsroku; tādēļ te esam mēs, lai viņu vairošanos turētu pareizās robežās. Lielais Gars to visu tā ir gudri paredzējis un visam vajaga notikt tā, ka viena dzīvība otrā var atrast savu pilnveidošanos. Pāreja vienmēr ir rūgta, bet par to tad patikama ir augstākā esamība!”

4] Kalpotājs jautāja, kā tad viņi esot sasnieguši augstākā Gara izpratni. Te vīriņš sāka ķiķināt un tā bija sava veida smiešanās. Kad vīriņš bija beidzis ķiķināt, viņš kalpotājam teica: “Mēs tak ikdienas pie debesīm redzam Viņa sauli kā no tās pie mums šurp plūst visāda veida labi gari! No kurienes citādi viņiem jānāk kā no tā lielā gaismas Gara un saules?!”

5] Un kalpotājs vīriņam atkal jautāja: “Vai jūs šo lielo gaismas Garu arī godiniet?” Vīriņš teica: “Vienam lielam cilvēkam tas tomēr ir dīvains jautājums! Jūs tak nebūsit dumjāki kā mēs, vājie dzīvnieki? Ja mēs labprāt un nenogurstoši vienmēr darām to, ko Viņa griba ir likusi mūsu dabbas dzīvībā, tad mēs lielo Garu vislabāk godinām! Jeb vai jūs viens otru varat labāk godināt, ka ja kāds priecīgi izpilda sava tuvākā gribu?! Redzi, tajā ir viss, ka izpilda tā gribu, kuru patiesi godā!” Ar to vīriņš mūs atkal atstāja un ar visu čaklumu veica savu darbu. Bet pēc tam mēs to vietu atstājām un gājām atpakaļ mājās pie saviem mājas darbiem.

6] Dažas dienas pēc tam mēs dzīvnieciņus apgādājām ar pienu un sieru, kādu ēdienu viņi baudīja ar lielu labpatiku, bet pēc tam veselu dienu atpūtās no viņu darba.

7] Kalpotājs vīriņam jautāja, vai krokodilu gaļa arī cilvēkiem būtu ēdama, protams, vispirms uz uguns izcepta. tad vīriņš teica; “Vēdera gaļa gan, tādēļ, ka tā ir sagremojama, bet ar pārējo daļu nekas nebūtu iesākams, jo tā ir nesgremojami cita. Nilzirgs būtu labāks un vēl labāks nilteļš, bet tas vairāk vienmēr uzturas jūras tuvumā, visvairāk dziļumā. Tikai zemūdens vetras laikā dodoties virspusē un tur spēlējoties ar cilvēku satiksmes līdzekļiem.

8] Pēc šī izskaidrojuma visi septiņi atkal no mums aizskrēja un pāri ūdenim pārcēlās otrā krastā, uz kuriem mēs tad viņiem vairs nesekojam, tādēļ ka viņu dabu un raksturu bijām pietiekami iepazīnuši.

9] Es šo piemēru par mangustiem tikai tādēļ šeit pastāstīju, tādēļ ka tas man bija kaut kas pavisam jauns un tādēļ ka tik daudz gudrības nebiju atradis nevienā man zināmā dīvniekā.

10] Arī starp putniem ir pavisam gudri raksturi. Vispirms pie tiem pieder ibisi un stārķi, dzērves, meža zosis un gulbji. Bet starp četrkājainajiem dzīvniekiem noteikti inteligentākais ir kamielis un vēl avirāk lielais zilonis, ēelis, zuns, pērtiķis, kaza, tad lapsa un lauva un runā īsti skaidru valodu. Pārējo mājdzīvnieku inteligence ir vājāka un viņu valoda ir vairāk nesaprotama un dumja. Bet starp aukstasiņu dzīvniekiem pirmajā vietā stāv ķirzaka, jo pie mums viņa tiek uzskatīta kā krietns pravietis un bieži vairākas dienas iepriekš mums pavēsta, kas viss notiks. Tādēļ pie mums šie dzīvnieki arī tiek sevišķi apkopti un baroti ar pienu un sieru.

11] Tas ir augstākā mērā brīnumaini, no kurienes šie dzīvnieki ņem savas zināšanas. Nu, es šeit nekādā ziņā nestāstīju kādu pasaku. Bet ja viņi pavisam nevar noticēt, ka tas viss tā ir, tad praktiska piemēra dēļ atvediet šeit kādu pavisam svešu ēzeli, un mans kalpotājs viņam jautās un uzdos ēzelim ko noteiktu izdarīt, un dzīvnieks arī pavisam precīzi noteikti darīs to, ko kalpotājs no viņa pieprasīs!”

260. DZĪVNIEKU VALODU PRATĒJA NŪBIEŠA SARUNA AR MARKUSA ĒZELI

1] Vecais MARKUS Man saka: “Kungs, vai man gan šeit jāatgādā kāds ēzelis, bet kāds no maniem pavisam dabīgiem? Jo tie abi jaunradītie varētu dot iemeslu kādiem aizspriedumiem!”

2] ES saku: “Jā, jā, dari to; jo tā sekas būs ļoti svarīga mācība!”

3] MARKUS ātri attālinājās, atveda pie mums vienu ēzeli un, nedaudz smiedamies, melnajiem tei-

ca: "Tie būtu viens pasaules gudrais, rīkojies ar viņu pēc saviem ieskatiem!"

4] Tad melnais pasauca savu kalpotāju. Viņš savā, ēzeļu vēkšķēšanai līdzīgā veidā tūlīt vērsās pie dzīvnieka ar visādiem jautājumiem, un redzi, divnieks viņam pavēstīja daudzas lietas par Markusa mājsaimniecību, kā arī par savu iepriekšējo ļoti rupjo īpašnieku, tā vārdu un vēl daudzus pārsteidzošus datus, par ko melnais kalpotājs citādi viegli neko nebūtu varējis zināt, un kas veco Markusu augstākā mērā pārsteidza. Beidzot kalpotājs ēzelim pavēlēja viņam par patikšanu trīs reizes apskriet ap mūsu galdu un beigās septiņas reizes īsti skaļi dzirdēt viņa "I-ā". Un ēzelis tūlīt to izpildīja un pēc tam pats attālinājās.

5] Pēc tam melnaais vadonis mūsu sabiedrībai jautāja, vai tas nu gan arī būtu tikko ticama pasaka.

6] Tad KIRENIJS, nevarēdams vien pietiekami nobrīnīties, teica: "Nē, nē, draugs, tā nav nekāda pasaka; bet es nu gandrīz gribētu ticēt, ka arī mūsu slavenais fabulu dzejnieks Ezops varēja runāt ar dzīvniekiem! Kungs, te jau atkal ir melno tikums, par kuru mums iepriekš nebija nekāda, lai cik viegla jausma. Jā, ja tas tā turpinās, tad mēs ar melniem vēl ilgi netiksim galā! Vienmēr tad vēl nāks kas labāks, veimēr neticamāks un neizskaidrojamāks! Jūsu rakstu grāmatās es gan reiz lasīju par kādu ēzeli, kas runāja ar savu pravieti, vārdā Bileamu, kurš ar viņu pārāk nežēlīgi apgājās; bet kas tad tas ir pret to, kur šis melnais šim pavisam miermīlīgajam ēzelim nu lika pavisam klasiski atstāstīt visu viņa biogrāfiju?! Un ka tas nebija nekāds melnā dzejojums, to apliecināja vecais Markus.

7] Šis un tas jau ir paviam labi un pareizi, un man te pavisam nekas nav iebilstams, ja tikai pie visām tām gudrām mācībām, kuras es jau esmu dzirdējis, šo jauno parādību varētu sev padarīt nedaudz uzskatāmāku; kā tas ir iespējams, runājot sazināties ar dzīvniekiem. Tādas zināšanas gan nebūs svarīgas arī cilvēka svētībai; bet tā kā šī ļoti neparasti brīnumainā parādība, izejoša no tīri cilvēciskas puses, reiz te jau ir, tad es tomēr vēlētos to nedaudz tuvāk iepazīt kā un caur ko tas ir iespējams! Kā dzīvnieki ar cilvēkiem var sazināties runājot un kā cilvēks ar dzīvniekiem? — Kungs, dod mums par to tikai dažus pavisam nelielus mājienus!"

8] ES saku: "Cilvēki, kuri tā ko spēj tādēļ nav izcilāki kā jūs, kas to nespējat; jo tuvāk kāda cilvēka dvēsele stāv dzīvnieka dvēselei, jo vairāk dabīgi viņas dzīvības kārtības apvaldītā, pilnīgi tīrā stāvoklī viņai ir tādas spējas ar viņiem sazināties. Ja dvēsele kļūst pārāk miesīga, tad ar tām sevišķām īpašībām ir cauri, un to vietā stājas matērijas tumšie likumi, un tad dvēselei arī kaitē viss, kas tikai vienmēr var kaitēt miesai.

261. CILVĒCISKĀS ĀRĒJĀS DZĪVĪBAS SFĒRAS ATTĪSTĪBA

1] (KUNGS:) "Bet lai spētu ar dzīvniekiem pilnīgi sazināties, nav jābūt tieši morim. To var sasniegt arī baltie, ja viņi sevi ir pilnīgi attīstījuši. Ja kāda dvēsele reiz ir pilnīgi tīra un tā tad arī pavisam vesela un spēcīga, tad viņa savas ārējās dzīvības sfēras pārpilnību zināmā mērā uzsāk izbīdīt ārā pāri viņas miesas robežām, un to vienmēr jo vairāk, jo dzīvības skaidrāka viņa pati sevi ir kļuvusi.

2] Tas ir ņemams apmēram tā, ka ja kāds no jums kādā pavisam tumšā kambarī noliktu kādu vēl nespodri kvēlojošu ogli. Ogle tās tuvākā tuvumā ap sevi nu izplatīs tikko tik daudz gaismas, ka ar grūtībām tiek redzams, kur tā ir. Ja no tās virsmas aizpūš prom pelnus, kā zināmā mērā dvēseles matēriju, kas to aptumšo, tad tās gaisma ap to jau kļūst tik spēcīga un izplatās tik tālu, ka jau pavisam labi var saskatīt tās tuvāko apkārtni. Ja gaisa pieplūšana arvien vairāk pastiprinās, tad no ogles gaiši kvēlojošās virsmas jau sāk izplatīties tik daudz gaismas, ka ar grūtībām visā kambarī šiti skaidri sāks kļūt saskatāmi tajā esošie priekšmeti. Ja tad ogle tiek padarīta īsti pavisam balti kvēlojoša, tad caur to visā kambarī jau kļūs pavisam gaišs un nu jau visām lietām tajā kā pietiekami apgaismotām varēs tirāk saskatīt arī to krāsas.

3] Tā tas ir arī ar tīrām dvēselēm. Tā kvēlojošā ar pelniem apņemtā ogle līdzinās kādai pavisam ar miesu apaugušai dvēselei. Visa viņas dzīvības nespodrā uguns viņai vajadzīga tikai viņu apņemošās, tumšās matērijas veidošanai; te tā tad ar kādu dzīvības ārējās sfēras veidošanu nav tikpat kā nekas! Un kādai tādai ļoti materiālai dvēselei neiespējami jebkad ko sajust no kādam sevišķām un augstākām īpašībām. Te nav nekā ar meistarību pār visu radību, tāpat ar skatu dvēseliskās dzīvības sfēras novadā, nekas ar kādu iekšēja gara balss dzirdēšanu un vēl mazāk nekas ar dzīvnieku vai pat stādu valodas saprašanu, — lietas, kas sentēviem bija tikpat pazīstamas kā jums kādas ļoti pazīstamas lietas ārējā forma. Jo ko tomēr dvēseles garīgai ārējai sfērai būtu kā dzīvi jāapgaismo, ja viņa kā pati no sevis mirdzoša neiznes ārā virs sevis tik daudz dzīvības gaismas ētera, ka viņa saskatītu pati sevi, kas un kāda viņa ir?!

4] Kāda tāda dvēsele beigās tikko ko zina par viņas pašas esamību, pavisam nepazīst viņas pamatu, un ja viņa par sevi tikai dzird ko garīgu, tad viņai tas ir pretīgi; viņa līdz sava veida nesamaņai sabīstas, ja tikai ierauga kaut ko, kas izskatās līdzīgs kādai mirušai dvēselei un, ieraugot lielu brīnumu, krīt izmisumā. Kam jānotiek ar tādu dvēseli?

5] Ak, bet ja kāda dvēsele pēc tam, kad viņa no kaut kurienes vai caur pārbaudītu informāciju vai caur pašas pārlicību garīgi ir tikusi gaišas plūsmas appūsta un, līdzīgi iepriekš minētai oglei, kļūst dzīvības kvēlojoša, tad arī viņa vispirms jau sevi sāk sajūst kā dvēseli un pazīst viņas pamatu, uz ko viņa balstās. Ja vēja pūsma kļūst stiprāka un stiprāka, tad viņa, kā pati vienmēr vairāk gaisma un gaisma, veidmēr gaisāk, tirāk un kā no matērijas atšķirtāk pazīst viņas egoistisko un viņas gaisma jau sāk sniegties ārpus viņas un apgaismot viņas ārējo dzīvības sfēru.

6] Bet jo spēcīgāk un nemitīgāk tad garīgais dzīvības vējš iekvēlina dvēseli, jo dzīvības balti kvēlojošāka un ārpus sevis tālāk mirdzoša un gaišāka kļūst arī dvēseles dzīvības ārējā gaismas sfēra; un kas tad ienāk tādā dvēseliskas dzīvības ārējās gaismas sfērā, tas arī kļūst dvēseles dzīvības caurgaismots un no mirdzošās dvēseles nu

ātri un viegli pilnīgi pazīts un vislabāk novērtēts.

7] Ja kāda dvēsele reiz ir sasniegusi sev iespējami augstāko gaismu, kā salīdzinoši liesmojošu un balti kvēlojošu ogles kvēli, tad viņas dzīvības ārējā gaismas sfēra, kā izejoša vienīgi no dvēseles, ir sasniegusi arī iespējami tālāko un intensīvāko izplešanos plašumā, ar kā palīdzību viņa tad jau ir kā visas radības pavēlniece, tādēļ ka ar tādu viņas ārējās dzīvības sfēras palīdzību viņa jau var stāties pilnīgi inteliģentākā un spēcīgi iedarbīgā satiksmē ar visu viņas pareizā tuvumā stāvošo radību.

262. MOZUS UN PRAVIEŠU ĀRĒJĀS DZĪVĪBAS GAISMAS SFĒRA

1] (KUNGS:) “Senajiem dievbijīgajiem bija tik spēcīga ārējās dzīvības sfēra, ka, naktī mirdzot, tā bija saskatāma arī laicīgām acīm. Mozus dvēsele, dienā, pēc tam, kad viņš uz Sinaja bija saziņā ar Dievu, aiz kvēlojošas mīlestības mirdzēja brīnišķīgāk un gaišāk kā saule pusdienā un Mozus savu seju vajadzēja aizklāt ar trīskāršu apsegu, lai citi cilvēki varētu viņu uzlūkot. Mozus dvēsele starp cilvēkiem uz šīs zemes gan sasniedza pārlicīgāko pilnību; bet tādēļ arī visai radībai vajadzēja viņam uz visprecīzāko paklausīt. Viņš atradās visinteliģentākā saziņā ar visām radītām būtnēm, caur to arī atrada Manu gribu, rādīja to akļajiem cilvēkiem un arī precīzi rādīja viņiem ceļu, pa kuru katrs cilvēks, ja tikai viņš to grib, var sasniegt savas dvēseles pilnību. Tam nolūkam viņš iekārtoja arī īpašu praviešu skolu, kas gan pastāv vēl šajā laikā, bet, protams, tādā veidā kā jaunais, neīstais Derības šķirsts, tā ka tas īsti moziskais jau sen ir kļuvis bez spēka un iedarbības.

2] Ja Mozus savai augsti pilnīgai dvēselei būtu varējis sasniegt arī Gara iedzemdinašanu, kas viņam arī tikai tad tiks piešķirts, kad Es gandrīz līdzīgi Elijam uzbraukšu augša, tomēr bez uguns ratiem, tad šīs zemes visu praviešu lielākais visām zvaigznēm varētu noteikt jaunus ceļus, un lielām saulēm, līdzīgi Sarkanās jūras viļņiem, vajadzētu pakļauties viņa gribai, un līdzīgi kā cietajai granīta klintij tieši tajā vietā vajadzēja likt rasties bagātīgam ūdens avotam, kur Mozus to gribēja; jo viņš to pavēlēja visiem akmens gariem un tie labi saprata Mozus valodu un kļuva darbīgi pēc viņiem zināmās gribas.

3] bet ka senie gudrie visbiežāk varēja saināties ne tikai ar dzīvniekiem, bet gan arī ar visiem stādiem un pat ar akmeņiem un metāliem, ar ūdeni, ar gaisu un visiem zemes gariem, par to kā skaļi un ticības cienīgākie liecinieki no visiem rakstiem runā tieši tiesnešu grāmata, praviešu, tās piecas Mozus grāmatas un vēl daudzas citas grāmatas un vēl daudzas citas grāmatas un piezīmes un daudzas, protams, jau ļoti izkropļotas tautu tradīcijas. Bet esejiešu mākslīgi konstruētā zāles, koku, klinšu un ūdens tukšas runāšanas viņu brīnumdārzos nav nekas cits kā tikai pakaļdarinājums, kas reiz pastāvēja dzīvā īstenībā.

4] Bet šie melnie jums nu daudzpusīgi parādīja, kādā spēkā atrodas kāda sesamaitāta cilvēka dvēsele. Iemeslu Es Pats nu jums saules gaiši daudzpusīgi esmu izskaidrojis un tā Es nu domāju, ka tagad jūs to gan varat uzņemt kā īstu patiesību, un to jo vairāk, ja Es jums vēl arī piemietinu, ka tas pie cilvēkiem notika, notiek vēl tagad un notiks vēl turpmāk.

5] Vienlaicīgi pie jūsu gariem jums vēl šodien tajā par to ir skaļi runājošs pierādījums, ka ļoti apziņīgi gani viņu ganāmpulkus vada caur zināmiem īpatnējiem vārdiem un skaņām, dod tiem pazīt savu gribu un ganāmpulki pēkšņi vadās pēc tās. Jeb vai ēzelis vai vērsis, ja arī nedaudz ar pūlēm, pilnīgi ne-

saprot sava kunga un vadītāja mājienu?! Kam tas ir nezināms, ka pat nikni lauvas vienmēr pazīst savu labdari un pat nikākās dusmās viņam nekad nenodara ko ļaunu?! Tas pierāda, ka dzīvniekiem pēc viņu veida arī ir saprāts, vērtējums un bieži ļoti asa izziņāmība, un pie daudziem apstākļiem, caur dažādām izturēšanās kustībām un bieži uzkrītošu pretošanos norāda uz kādam cilvēkam draudošām briesmām, un ja viņš to ievēro, cilvēku izglābj.

6] No kurienes gan celas starp pagāniem vēl šodien sastipamie upuru izskaidrotāji, kuri pēc putnu dziedāšanas un lidojuma un citu dzīvnieku izturēšanās grib par dažu ko dot spriedumu.

263. KUNGA IZSKAIDROJUMU IEMESLS

1] (KUNGS:) “Bet Es jums to neizskaidroju tādēļ, ka Es jūs gribētu vest atpakaļ pirmo cilvēku pirmstāvoklī, bet gan tikai tādēļ, lai pie tādiem vēl vienmēr iespējamiem apstākļiem jūs liktu tajā tirajā zināšanu stāvoklī, no kura tas viss jums nav jānovērtē mānticīgi, brīnumaini, bet gan pēc pilnas un pavisam dabīgas patiesības un pēc tās jāvadās. Jo ja bez šī Mana izskaidrojuma pie Manas Mācības izplatīšanās jūs reiz nāktu pie ļaudīm, kādi nu jūsu priekšā ir šie melnie, un jūs redētu izdarām tās darbības, kādas jūs nu pietiekami esat redzējuši, tad caur to jūs drīz tiktu tik ļoti apmulsināti, ka jūs tādām brīnumdarītājiem tautām ļautos sev sludināt kādu citu evaņģēliju, drīz novirītos no Mana ceļa un caur to diezin vai jebkad varētu sasniegt Mana Gara atkalatdzimšanu, tā vietā lai svešajām tautām nodotu Manu Evaņģēliju.

2] Bet, ja jūs nu visu zināt, kā bija un notika pasaulē un vēl ir un notiek, tad jums tik viegli vairs nedraud briesmas tikt pavinātiem, izņemot, augstākais, caur no jauna apmodušos tieksmi pēc pašlabuma jums vajadzētu to sevi pamudināt, bet kam tad arī pavisam pareizi dabīgas sekas būtu jūsu bojā eja.

3] Bet jums savas dvēseles ne tādēļ vairs vajaga pilveidot, lai jūs sev iegūtu jums no uzticami zināmas darītās sentēvu īpašības — jo tās nevienai dvēselei nedod kādu patiesu, svētlaimīgāko, mūžīgāko dzīvību — bet gan no šī brīža katram no jums ir pavisam jauns pamats savas dvēseles iespējami pilnveidot un attīrīt, lai, patiesi sekojot Manam Vārdam, sesniegtu caur noteikto gara atkalatdzimšanu. Jo kas to ir sasniedzis, tam pēkšņi sevi ri vairāk brīnumpilnākās spējas kā jebkad bija visiem seniem tēviem pie visas viņu dvēseļu pilnības! Viņvienā acumirkli vieglāk caurredzēs visas zvaigžņu pasaules un saules un pat dzirdēs to lai cik attālākās valodas, nekā visi senie brīnumdari un pareģi spēja caurskatīt un novērtēt sev tuvākās valstis.

4] Jā, viņi veica brīnumus, bet viņi tos nesaprata. Viņi bija spēcīgi, bet spēku nespēja labi pazīt, un to tikai tad varēja pareizi derīgi pielietot, ja viņi uz to tika mudināti no Mana, viņus uz laiku pārnēmušā Gara. Bet citkārt viņi savu spēku bieži gandrīz līdzīgi bērniem, kuri pie savām rotaļām arī bieži pielieto lielāko spēku tam, no kā viņiem tak nekad nevar būt kāds labums, izņemot, augstākais, savu dabas spēku vingrināšana.

5] Bet pavisam citādi ir ar gara visuvareno spēku, ja tas dvēselē reiz ir pilnīgi atkalatdzimis; jo caur to tas nāk Manas bezgalīgās un mūžīgās visvarenības, Manas mīlestības un Manas gudrības, izpratnes, atziņas un Manas gribas kopībā. Bet ja caur to, ka viss tas viņiem pieder, cilvēks ir Mans patiesākais bērns, kā tad viņam sevi vēl jābūt vēlmei veikt lietas, kuras reiz sentēvi, kā vēl tagad šie mori, var veikt tikai pa gabaliņam un tikai nepilnīgi.

6] Tas, ka jūs to nu gan vairs nespējat, pie tā nav vainīga jūsu griba, bet gan laiks un jūsu ačgārnās paražas. Bet tādēļ Es Pats nu esmu nācis pie jums, lai pazaudētās mazās paradīzītes vietā no Sevis Paša jums dotu visas tīrākā un varenākā Gara debesis — un te Es jūsu vietā domāju, ka tad jūs jau varat būt pilnīgi apmierināti!

7] Protams, lai sasniegtu jūsu dvēseļu apgarotību, jums arī vajaga lielas pūles un darbīguma; vienīgi, kur ir runa par vislielākā un augstākā dzīvības labuma noteiktu un ļoti drošu sasniegšanu, tur jūs ko nedaudz jau varat pacietīgi panest! Jo visas, kādas par sevi pilnīgas cilvēka dvēseles brīnumainās īpašības un visi šīs zemes dārgumi nav dēvējami par mazāko rasas pilienu iepretim tai lielajai pasaules jūrai, kas, precīzi ievērojot Manu Vārdu un gribu, jūs sagaida daudz drošāk kā jūsu miesas matērijas kādreizējā nāve, bet kas pamatā jūs tikpat maz apgrūtinās, cik maz jūs apgrūtinā tas, ka pametat vecu, satrūdējušu un katru stundu, iespējams, sagraušānai gatavu māju un tā vietā uz visiem laikiem nu iekravājieties jaunā mājā, kurai nekāda vētra neko nespēj nodarīt!

8] Jo patiesi, Es jums saku: visi no Mana Vārda un darbības pēc tā atkalatdzimušie, miesas nāvi ne

jutīs, ne līdzīgi pasaules cilvēkiem un daudziem dzīvniekiem to bailēs paredzēs, bet gan kad Es viņus, skubinādams augstākam mērķim, no šīs pasaules viņus aicināšu Manās mājās, viņi pavisam brīvprātīgi atstās ķermeni! — Vai jūs to visu nu esat labi iegaumējuši un aptvēruši?”

9] VISI saka: “Jā, Kungs, Tu mūsu augstākā mīlestība, Tu mūsu viss! Visu, visu mēs dodam par Tavu mīlestību, par Tavu tik bezgala lielo žēlastību, kuru Tu mums šeit parādīji! Nu arī mēs patiesi vairs nezinātu, par ko jautāt!”

Ceturtās grāmatas beigas.

SATURS

LIELAIS JĀŅA EVANĢĒLIJS	1
LIELAIS JĀŅA EVANĢĒLIJS, 4. GRĀMATA	3
1. Mateja evanġēlija 16. nodaļa	3
2. Palestīnas apgabala liktenis	4
3. Kungs pie tiem deviņiem noslikušajiem	5
4. Kunga rīkojumi pie noslikušo atmodināšanas	5
5. Kornēlija šaubas	6
6. Persieši un farizeji strīdas par brīnumu. Jūda Iskariots iet ķert zelta zivi	7
7. Helēnas neuzticamais kalps	8
8. Sabiedrības ārējais miers un iekšējā darbība	10
9. Eroda spiegi	10
10. Cinka aizstāvēšanās runa un viņa vēstījums par Jāņa Kristītāja nāvi	12
11. Kirenija draudzīgā atbilde Cinkam	13
12. Jāņa Kristītāja sagūstīšana. Eroda attiecības pret Erodiju.	14
13. Templiešu nodoms noslepkavot Jāni Kristītāju	15
14. Eroda pavēle Jāņa apcietināšanai	16
15. Eroda miklainā romiešu pilnvara	17
16. Eroda viltotās pilnvaras	18
17. Templiešu valsts politika	19
18. Galijejas pravieša mācība	20
19. Cinka uzskats par Jēzus mācību	21
20. Cinkas pārsteigums par brīnumu pie galdiem	22
21. Slāpju pēc zināšanām būtība. Par pareizu dziedāšanu	23
22. Rafaels kā dziedātājs	25
23. Satiksme ar Dievu caur iekšējo vārdu sirdī	26
24. Cilvēciskās sirds kopšana	27
25. Cinka jautājums par Rafaelu un viņa mēģinājums kaut ko izdibināt par Kungu	27
26. Jēzus pamodina tās divas noslikušās. Cinka pazīst Kungu	28
27. Abu meiteņu dzīves stāsts	29
28. Kirenijs pazīst savas meitas. Risa un Cinka kļūst Kirenija znoti	30
29. Cinkas pieticība	30
30. Rīcība un runa	31
31. Hebrama un Risas sevī ielūkošanās	33
32. Kāds notikums no Jēzus jaunības laika	34
33. Kirenija solījums darboties Kunga mācības labā	35
34. “Vajag” un “tev būs” likums	36
35. Starpība starp dvēselēm uz zemes	37
36. Dvēseles slimības un to ārstēšana	37
37. Par dvēseļu dziedināšanas iestādēm un dvēseļu ārstiem	38
38. Patiess taisnīgums	39
39. Tuvākā milestības mūžīgais princips	40
40. Somnabulisms un tā pielietošana	41
41. Miesīga un garīga tīrība. Dziedināšana no attāluma	42
42. Kungs pasludina kādu praktisku somnabulisma piemēru	43
43. Ugunsgrēkā cietušais pilsonis Corels lūdz zaudējumu atlīdzību	44
44. Corela izpratne par īpašumu	45
45. Corelam vajag uzklaut patiesību	46
46. Corels lūdz atļauju doties prom	46
47. Sagatavošanās noteikumi letarģiskai ārstēšanai	47

48. Corela pašatzīšanās	48
49. Letarģiskā miegā guļošā dvēsele attīras	49
50. Attīrītā dvēsele tiek ietērpta	50
51. Dvēseles miesa	51
52. Corela dvēsele uz pašai dziedzības ceļa	51
53. Corels paradīzē	53
54. Attiecības starp ķermeni, dvēseli un garu	53
55. Corela ieskatīšanās visumā	55
56. Cilvēka un viņa radošās misijas būtība	55
57. Corela ieskatīšanās dabas attīstības procesā	57
58. Netiesājat	58
59. Corela materiālistiskā ticība	59
60. Corela morāles un audzināšanas kritika	61
61. Materiālisma maldi	63
62. Par īpašuma pamatotu aizsardzību	64
63. Corela izcelšanās un radi	65
64. Corela kā vergu tirgotāja pagātne	67
65. Corela aizbildināšanās	67
66. Corela meiteņu apkaunošana	68
67. Kirenija sašutums par Corela noziegumiem	69
68. Corela aizbildināšanās	70
69. Corels kā mātes slepkava	71
70. Corels attaisno sava rakstura īpašības	72
71. Kirenija pārsteigums par Corela aso prātu	72
72. Jānis mudina Corelu uz labāku dzīves veidu	73
73. Izpratnes griba un baudas griba cilvēkā	74
74. Dieva un Viņa Cilvēka tapšanas būtība	75
75. Kirenijs uzņemas gadību par Corelu	75
76. Par iekšējās gara dzīvības noslēpumu	76
77. Corela lēmums laboties	77
78. Ceļš uz mūžīgo dzīvību	78
79. Par nabadzību un tuvākā mīlestību	79
80. Par miesas kāri	80
81. Par pareizu, Dievam patīkamu došanu	81
82. Par pazemību un augstprātību	83
83. Audzināšana pazemībai.	84
84. Corela labie nodomi	85
85. Corels tiek uzticēts Kornelijam.	87
86. Pārspīlēta un pareiza pazemība.	88
87. Kornelijs un Corels pārrunā par brīnumiem	89
88. Dažādie uzskati par Kunga būtību	90
89. Gaismas akmens no Nīlas avota	91
90. Dvēsele un miesa	93
91. Nabaga dvēseļu turpmāka izglītošana viņpasaulē	94
92. Vadība viņpasaulē	95
93. Dvēseles progress uz zemes un viņpasaulē	97
94. Dvēseles dzīvības attīstība	97
95. Kalpošanas mērķis	99
96. Ieskatīšanās radības noslēpumos	99
97. Tuvākā mīlestības patiesa darbība	100
98. Par palīdzību ar naudu	101
99. Par pareizu un nepareizu palīdzību	102
100. Mozus mācība un Kunga mācība	103

101. Nezāles starp kviešiem	103
102. Domas un to īstenošana	104
103. Matērijas attīstība	105
104. Savtība kā matērijas cēlonis	106
105. Sauļu sistēmu izcelšanās	108
106. Zemes nozīme un izcelšanās	109
107. Mēness izcelšanās	110
108. Par patmīlības iedzīmto ļaunumu	111
109. Par pestīšanu, atkalatdzimšanu un atklāsmi	112
110. Kristība. Trīsvienība Dievā un cilvēkā	113
111. Par Mozus noteikto ēdienu likumu	114
112. Pareģojums par tagadējām atklāsmēm	115
113. Aicinājums uz iekšēju Vārdu	116
114. Skats dabas pasaulē	117
115. Jara un dabas gari	118
116. Dabas garu būtība un rīcība	119
117. Dvēseļu substanču kamols	120
118. Skābekļa būtība	121
119. Rafaels rāda organisko būtņu radišanu	121
120. Pēcnācēju radišana pie dzīvniekiem un pie cilvēkiem	123
121. Kunga atklāsmju cēlonis	125
122. Kungs atklāj Jūdas iekšieni	126
123. Aizrādījums Jūdām	129
124. Par bērnu audzināšanu	130
125. Jūdas Iskariota dzīve	131
126. Nepareizas audzināšanas sekas	132
127. Bailes no nāves	133
128. Mirstot dvēseles šķiršanās no miesas	134
129. Norises pie dvēseles šķiršanās no ķermeņa	135
130. Gaišredzīgā Mathaela novērojumi pie laupītāju slepkavu sodīšanas	136
131. Kāda saduķēja romiešu likumu kritika	138
132. Krustā piekārtu laupītāju slepkavu gals	139
133. Laupītāju slepkavu dvēseļu apveids	140
134. Mathaels iet pie Lācara mirstošā tēva. Brīnumainā dabas parādība viņa ceļā uz Betāniju	141
135. Rabīna atkalatdzīvināšanas mēģinājums pie vecā Lācara liķa	143
136. Lācara gars dod liecību par Mesiju	144
137. Vārda neturētājs glēvais rabīns	145
138. Vecā Lācara dzīves stāsts	146
139. Garīgo parādību pie vecā Lācara nāves izskaidrojums	147
140. Par muļķīgiem jautājumiem	148
141. Dieva "dusmas"	149
142. Par pirmo cilvēku pāri	150
143. Grēku plūdi	151
144. Katastrofu cēloņi	152
145. Sliktā iespaids uz labo	152
146. Brīnumainais dziedinošais stāds. Gaismas un tumsas labā un ļaunā būtība	153
147. Siltuma un aukstuma cēloņi	154
148. Ziņkārīga zēna nāvi nesošais kritiens	155
149. Garīgās parādības pie nelaimes. Tempļa nolādētā esejieša pašnāvība	156
150. Abu bojā gājušo dvēseles viņpasaulē	157
151. Kungs izskaidro abu bojā gājušo dvēseļu viņpasaulē stāvokli	159
152. Pašnāvnieku un viņu stāvokļu viņpasaulē atšķirīgie veidi	161
153. Par gudrības akmeni	162

154. Atraitnes dzīvības indīgā ārējā sfēra	163
155. Čūsku inde kā dziedināšanas līdzeklis	165
153. Garīgās norises pie atraitnes un viņas meitas nāves	166
157. Abu nomirušo sievu dvēseļu formu attīstība	167
158. Inde minerālos, stādos, dzīvniekos un cilvēkos	168
159. Abu nomirušo sievu indīgā daba	168
160. Kirenija pārdomas par laicīgo dvēseļu attīstības kārtību	170
161. Kirenijs kritizē Mozus Radišanas stāstu	170
162. Ādama un Ievas radišana	171
163. Mozus Radišanas stāsta četrkārtīgā nozīme	173
164. Garīgo rakstu izpratnes atslēga	173
165. Patiesie Evaņģēlija skolotāji	174
166. Brīnišķīgais rīts	176
167. Par gavēšanu un par prieku	177
168. Simona runa par pamācību aiz egoisma	178
169. Simons kritizē Zālamana Augsto dziesmu	179
170. Atslēga Augstās dziesmas izpratnei	181
171. Simons apgaismo dažus augstās dziesmas pantus	182
172. Gabi atzīst savu dumjību un ārišķību	184
173. Gabi kādreizējie farizejiskie uzskati	185
174. Simona uzskati par Kungu	186
175. Simona pārdomas par Kunga kā cilvēka seksuālo dabu	187
176. Cilvēka saplūšana ar Dievu. Simons atzīst savas miesīgās vājības	188
177. Jutekliskuma mērķis un būtība	189
178. Par eņģeļa būtību. Sirds un atmiņa	190
179. Ļaudis no Abesīnijas un Nūbijas	192
180. Kungs sūta sūtni pretī nūbiešu karavānai	194
181. Kungs runā ar nūbiešu vadoni	195
182. Vadonis atstāta savu ceļojumu uz Memfisu	196
183. Ēģiptiešu augstās kultūras lāsts	198
184. Vienkāršo cilvēku pirmkultūras svētība	199
185. Nūbiešu uzturēšanās vieta Ēģiptē	199
186. Melnais prasa skaidrību par Kunga uzturēšanās vietu	201
187. Nūbieši atzīst Kungu	202
188. Par pārspilētu pazemību	203
189. Oubratouvisars apraksta savu dzimteni Nūbiju	204
190. Oubratouvisara dārgakmens	205
191. Līdzatceļojušās melnās	206
192. Par Izīdas un Ozīrisa būtību	207
193. Lielais klints templis Iabusimbil	208
194. Oubratouvisars savējiem rāda Dieva personību Jēzu	209
195. Melni taisnīgās šaubas par Kunga dievišķību	210
196. Oubrtouvisars cenšas savas tautas ļaudis pārliecināt par Jēzus dievišķību	211
197. Moru garīgās priekšrocības un nepilnības	212
198. Zemes klimata un rasu atšķirība	213
199. Par patiesības Mācības lēnu un ātru aptveršanu	214
200. Rafaels pārliecina morus par Kunga dievišķību	216
201. Moris un Oubratouvisars viņu dāvanas nodod Kirenijam	217
202. Abu pirmo pārļu hieroglifi attēlo Jabusimbil tempļa, Sfinksas un Memnon kolonnu pirmsākumu	
218	
203. Trešās pārles noslēpums: septiņi milži un sarkofāgs	219
204. Rafaels uz ceturtās pārles izskaidro zvaigžņu attēlus	220
205. Laika sadalījums uz piektās atsegtās pārles	222

206. Sestās pārles mīkla: piramīdu, obelisku un sfinksas attēlojums	222
207. Septītās pārles zvaigznāji. Ēģiptiešu kultūras sabrukums. Septiņu pārļu vēsture	224
208. Nūbiešu paradumi un balto paradumi	225
209. Prāta un sirds izglītība	226
210. Kunga cilvēka tapšanas mērķis. Mori kā patiesas cilvēces liecinieki	227
211. Moru kundzība pār ūdeni	228
212. Moru kundzība pār dzīvniekiem	229
213. Moru kundzība pār stādiem un elmentiem	230
214. Cilvēka pašizziņa	232
215. Cilvēciskas dvēseles ārējās dzīvības sfēra un Saules ārējās dzīvības sfēra	232
216. Par cilvēciska rakstura iespaidu uz mājas dzīvniekiem	234
217. Dvēseles pareizas izglītības priekšrocības	234
218. Pilnīgas dvēseles vara	235
219. Saules gaismas iedarbība. Cilvēka acs iekārtojums. Dvēseles redze	236
220. Par atkalatdzimšanu un cilvēku pareizu audzināšanu	237
221. Par pareizu izpratni un domu lasīšanu	238
222. Dvēseles ārējās dzīvības sfēras nozīme	239
223. Mīlestības pilnīga cilvēka spēks	240
224. Par izsalkumu pēc garīgās barības	241
225. Atkalatdzimušo brīnumspēks	241
226. Attiecības starp dvēseli un garu	242
227. Smadzenes un dvēsele	243
228. Smadzeņu pareiza izglītošana	244
229. Kirenijs lūdz paskaidrot mācību par smadzenēm	245
230. Netiklības sekas	245
231. Kārtotas dzemdināšanas svētība	246
232. Cilvēka smadzeņu uzbūve	247
233. Galvas priekšējo smadzeņu sakars ar pakauša smadzenēm	249
234. Jutekļu orgānu savienība ar smadzenēm	250
235. Nesagandētas un sagandētas smadzenes	251
236. Pasaules gudro raksturs un viņu viņpasaulē nelaieme	252
237. Kādu garīgi tumšu smadzeņu sekas	252
238. Kādas pasaulīgas kļuvušas dvēseles attīstības grūtības viņpasaulē	254
239. Nepareizās audzināšanas iespaids uz smadzenēm	255
240. Kāda pasaules gudrā smadzenes	256
241. Jautājumi par grēku pirmsākumu	257
242. Dvēseles vadības viņpasaulē un šajā pasaulē šķietamais netaisnīgums	258
243. Dieva būtība. Zemes dzīves nepieciešamo pārbaudījumu grūtības	258
244. Cilvēka Es kā viņa likteņa īstenais kungs	259
245. Par Dieva bērnu aicināta cilvēka dvēseles patstāvīgu attīstību	260
246. Dieva pamats kādas brīvas cilvēka dvēseles patstāvīgai pilnībai	261
247. Par apsēstību. Evanģēlija lēna izplatīšana	262
248. Par brīnumu veikšanu istā laikā	262
249. Zīmju veikšana pie Kunga Mācības izplatīšanas	263
250. Grūtības pie tīras Mācības izplatīšanas	264
251. Zobens kā pārmācības līdzeklis pie neticīgām tautām	265
252. Tēvs un Dēls Jēzū	266
253. Parādības pie Kunga kristīšanas. Kunga mūžība	267
254. Visuma lielums	269
255. Kunga cilvēkā tapšana mūsu radīšanas periodā un uz mūsu zemes. Gara visur klātbūtne	270
256. Dvēseles un gara ārējā dzīvības sfēra	271
257. Dieva viszināšana	272
258. Dzīvnieku valoda	273

259. Piemēri par dzīvnieku inteliģenci	274
260. Dzīvnieku valodu pratēja nūbieša saruna ar Markusa ēzeli	275
261. Cilvēciskās ārējās dzīvības sfēras attīstība	276
262. Mozus un praviešu ārējās dzīvības gaismas sfēra	277
263. Kunga izskaidrojumu iemesls	278